GREG BEAR

EON

Nominalizată la
Premiul Arthur C. Clarke

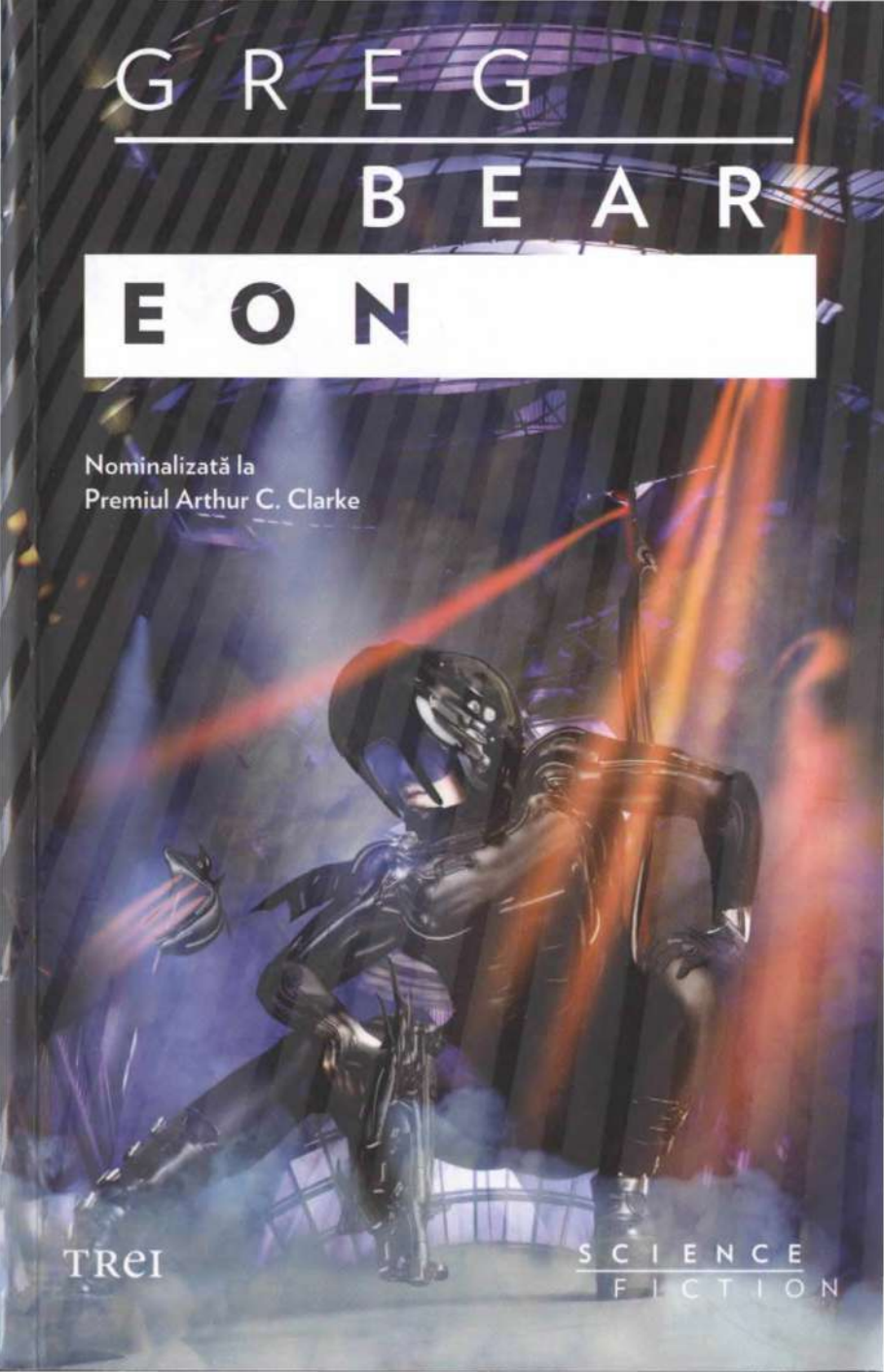

TREI

SCIENCE FICTION

EPSILON
SCIENCE
FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI-DAN PAVELESCU

GREG

BEAR

EON

EPSILON
SCIENCE
FICTION

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ ŞI NOTE DE
ANA-VERONICA MIRCEA

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

DESIGN:
Faber Studio
Ilustrație copertă: © Ionuț Bănuță

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

REDACTOR:
Domnica Drumea

DTP:
Eugenia Ursu

CORECTURĂ:
Cătălina Ioancea
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BEAR, GREG
Eon / Greg Bear ; trad.: Ana-Veronica Mircea. - București : Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-660-1
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Eon
Autor: Greg Bear

Copyright © 1985 Greg Bear

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-660-1

Pentru Poul și Karen,
cu multă prețuire și dragoste

„Dacă nu știi unde *ești, nu știi* cine *ești."*
— WENDELL BARRY

PROLOG:

PATRU ÎNCEPUTURI

Unu: 2000, Ajunul Crăciunului, New York

— Intră pe o orbită terestră eliptică îndepărtată, spuse Judith Hoffman. Perigeul, la circa zece mii de kilometri, apogeul, la aproximativ cinci sute de mii. Va face o buclă în jurul Lunii la fiecare a treia orbită.

Se retrase din faţa ecranului ca să-l lase pe Garry Lanier să arunce o privire de pe marginea biroului ei, unde se aşezase. Pe moment, Piatra continua să semene cu un cartof copt, fără niciun detaliu semnificativ.

Dincolo de uşa încăperii, zgomotul petrecerii era un memento îndepărtat al obligaţiilor sociale ignorate. Îl adusese pe Lanier în birou cu câteva minute înainte.

— Nu poate fi decât un noroc incredibil.

— Nu e un noroc, spuse Hoffman.

Înalt, cu părul des şi negru tuns scurt, Lanier părea un amerindian cu pielea palidă, deşi nu avea niciun strop de sânge indian. Hoffman îi găsea ochii deosebit de liniştitori — examinând cu delicateţe, erau ochii unui om obişnuit să privească la distanţe foarte mari. Însă ea oricum nu le acorda oamenilor încredere pe baza înfăţişării lor.

I se adresase lui Lanier fiindcă o învățase ceva. Unii îl considerau apatic, dar ea știa mai bine. Era, pur și simplu, competent, calm și vigilent.

Când era vorba de slăbiciunile altora, îl lovea un soi de orbire care-l făcea un manager foarte eficient. Părea să identifice foarte rar insultele mărunte, răutatea gratuită și mușcatul pe la spate. Vedea oamenii numai în termenii eficienței lor și a lipsei acesteia, cel puțin în măsura în care-o arătau reacțiile lui în public; despica zgura care-i acoperea la suprafață, ca să găsească moneda veritabilă de dedesubt. Ea aflase câteva lucruri interesante despre o serie de persoane observându-le, pur și simplu, reacțiile față de Lanier. Și își adaptase propriul stil remarcând tactul lui.

În timpul petrecerilor lui Hoffman, Lanier nu mai intrase niciodată în zona de lucru a casei și acum, în lumina rece a ecranului videocasetofonului, studia rafturile cu blocuri de memorie, biroul mare și gol, cu scaunul său simplu, de secretară, procesorul de texte compact de sub video.

Așa cum li se întâmpla celor mai mulți amatori de petreceri, Hoffman îi inspira o ușoară teamă respectuoasă.

Pe Deal era numită Consiliera. Acționase ca expert științific, în funcții oficiale și neoficiale, în serviciul a trei președinți. Reînsufletind și reexplorând știința, programele ei video fuseseră populare la sfârșitul anilor 1990, într-o lume care tocmai își revenea din șocul Morții Mici. Făcuse parte din Consiliul director al Jet Propulsion Laboratory, iar acum era în cel al ISCCOM-ului — International Space Cooperation Committee[1]. Deși nu-și putea ascunde trupul masiv, în privința vestimentației avea un gust fără cusur.

---

[1] Comitetul Internațional pentru Cooperare Spațială.

Însă stilul ei se situa în limite rezonabile; unghiile erau scurte și nelăcuite, cu o manichiură îngrijită, dar nu elegantă, iar machiajul, foarte discret. Își lăsa părul brunet să-și găsească propria formă, cu un minimum de intervenții; părul ei avea tendința să alcătuiască o aură de bucle delicate în jurul feței.

— Probabil că ești pe conexiunea Drake, zise Lanier.

— Da, sunt, dar fotografia e de la stația Deep Space Tracking. Drake e încă blocat asupra stelei-gemă din constelația Perseu.

— N-au de gând să-l orienteze către Piatră?

Ea clătină din cap și făcu o grimasă.

— Ticăloșii ăia bătrâni sunt curajoși, au un program foarte strict — nu se-ntorc în altă parte nici ca s-arunce o privire la cel mai important eveniment al secolului douăzeci și unu.

Lanier înălță dintr-o sprânceană. Piatra, din câte știa el, nu era decât un asteroid. Chestia aia lunguiață n-avea să lovească Pământul, dar, dacă orbita în jurul lui, s-ar fi aflat într-o poziție ideală pentru niște examinări științifice. Era interesant, dar nu merita nici pe departe atâta entuziasm.

— Secolul douăzeci și unu începe abia luna viitoare, îi reaminti el.

— Și tot atunci o să devenim noi foarte ocupați.

Hoffman se întoarse spre el și-și încrucișă brațele.

— Garry, noi lucrăm deja de ceva timp împreună. Am mare încredere în tine.

Bărbatul simți o apăsare la baza șirei spinării. Hoffman păruse tensionată toată seara. Dar îi ignorase neastâmpărul, considerând că nu-l privea. Iar ea își transforma acum starea într-una dintre problemele lui.

— Ce știi despre Piatră? îl întrebă.

Lanier se gândi o clipă înainte de a-i răspunde.

— DST a localizat-o acum opt luni. Are o lungime de vreo trei sute de kilometri și o sută de kilometri lățime în zona centrală. Albedo mediu, probabil un corp din silicați, cu miez de nichel-fier. Când a fost observată pentru prima oară, avea un halo, care însă s-a disipat. Motiv pentru care câțiva oameni de știință au făcut o speculație, presupunând că e nucleul extraordinar de mare al unei planete bătrâne. Niște rapoarte conflictuale despre densitatea foarte scăzută au reînviat speculația lui Shklovskii[2] despre sateliții lui Marte.

— De unde-ai aflat de rapoartele despre densitate?

— Nu-mi aduc aminte.

— Asta mă mai liniștește puțin. Dacă tu n-ai auzit nimic mai mult, înseamnă că n-au auzit nici alții. La DST a existat o scurgere de informații, acum am astupat-o.

Lanier intrase în cercul ei de cunoștințe în timp ce lucra ca manager de relații publice la AT&T Orbicom Services. Înainte de a fi angajat acolo, își petrecuse șase ani în Marina Militară, mai întâi ca pilot de avioane de vânătoare, apoi pe cisterne aeriene de mare altitudine. În timpul Morții Mici, zburase pe celebra rută Charlie Baker Delta, peste Florida, Cuba și Triunghiul Bermudelor, realimentând avioanele din Patrula Atlanticului, a căror vigilență jucase un rol crucial în limitarea războiului.

După armistițiu, primise din partea Marinei Militare aprobarea să-și folosească experiența în inginerie aerospațială la Orbicom, care își punea la punct, în întreaga lume, avioanele de tip Mononet pentru aviația civilă.

---

[2] Iosef Samuilovich Shklovskii (1916-1985) a sugerat că sateliții lui Marte ar putea fi artificiali.

La început fusese chemat de câteva ori la sediul companiei din Menlo Park, California, apoi i se solicitase ajutorul la întocmirea documentației strategice, apoi se pomenise transferat pe neașteptate și cât ai clipi în clădirea Orbicom din Washington, mutare despre care aflase mai târziu că fusese aranjată de Hoffman. Nu era vorba de nicio idilă — de câte ori pusese capăt acestui zvon? —, dar abilitatea lor de a lucra împreună era remarcabilă în atmosfera de perpetue dispute fanatice și ciondăneli financiare a Washingtonului.

— De ce e secret? întrebă el.

— DST a primit ordinul să modifice toate informațiile furnizate comunității.

Vorbea despre comunitatea științifică.

— De ce naiba ar face așa ceva? Relația dintre guvern și comunitate a fost groaznică în ultimii ani. Cu siguranță că asta n-o să-mbunătățească lucrurile.

— Da, dar acum e și părerea mea.

Un alt fior. Hoffman era foarte devotată comunității.

— Dacă totul e ascuns, tu cum de știi? întrebă Lanier.

— Am relații prin intermediul ISCCOM. Președintele mi-a cerut să supraveghez totul.

— Iisuse!

— Așa că, în timp ce prietenii noștri petrec dincolo, trebuie să aflu dacă mă pot baza pe tine.

— Judith, la Relațiile cu Publicul nu sunt decât omul de pe locul doi.

— Prostii. Cei de la Orbicom sunt de părere că ești cel mai bun coordonator al personalului pe care l-au avut vreodată. A trebuit să mă lupt trei luni cu Parker ca să fii transferat la Washington. Erai propus pentru promovare, știai?

Adevărul era că el sperase să evite o nouă promovare. Simţea că se îndepărtează de munca adevărată, urcând tot mai sus şi mai sus în turnul puterii.

— Şi tu mi-ai obţinut în schimb transferul?

— Am tras destul de multe sfori ca să semăn cu acel maestru păpuşar care ar trebui să fiu. S-ar putea să am nevoie de tine. Ştii că nu aleg oameni decât dacă sunt sigură că mai târziu vor fi în stare să mă scoată din foc.

El dădu din cap. Dacă făceai parte din cercul lui Hoffman, însemna că eşti pregătit pentru ceva important. Până atunci încercase să treacă asta cu vederea, socotind că era un truism.

— Îţi aduci aminte de supernova observată cam în acelaşi timp cu piatra?

Lanier dădu din cap; apăruse pentru scurtă vreme în ziare, iar el fusese prea ocupat ca să observe dacă acel reportaj discret avea ceva straniu sau nu.

— N-a fost o supernovă. Strălucea la fel de tare, dar nu îndeplinea niciuna dintre cerinţe. La început, DST a înregistrat-o drept un obiect emitent de radiaţii infraroşii, situat exact dincolo de marginea sistemului solar. Peste două zile, vâlvătaia a devenit vizibilă şi DST a detectat radiaţii pe frecvenţe asociate cu toate tranziţiile atomice. Temperatura flăcărilor a pornit de la un milion de grade Kelvin şi a atins un maximum care depăşea un miliard. În momentul respectiv, detectoarele de explozii nucleare de pe sateliţi — noile sisteme GPS superVela — captau raze gamma excitate termic, de la tranziţiile nucleare. Totul era cât se poate de vizibil pe cerul nopţii, aşa că DST a trebuit să inventeze o poveste şi a ales descoperirea unei supernove de către sistemul de apărare spaţială. Însă nu ştiau cu ce aveau de-a face.

— Și?

— Imaginea a dispărut și totul s-a liniștit; dar apoi, în aceeași zonă a spațiului, s-a observat, vizual, altceva. Era Piatra. În momentul acela, toată lumea știa că nu avea de-a face cu un simplu asteroid.

Imaginile de pe ecran au licărit și s-a auzit un sunet armonios, de clopoțel.

— Ei, iată-l. Joint Space Command a preluat controlul asupra lui Drake și l-a rotit.

Drake era cel mai puternic telescop orbital. Pe fața nevăzută a Lunii erau în construcție instrumente mai mari, dar printre cele aflate în funcțiune nu exista niciunul comparabil cu Drake. Nu avea nicio legătură cu Ministerul Apărării. Din punct de vedere legal, se afla sub jurisdicția Joint Space Command — cu excepția momentelor de criză în ceea ce privea securitatea națională.

Pe ecran, imaginea Pietrei era cu mult mai mare și peste ea se suprapuneau cifre și grafice cu informații științifice. Ieșeau în evidență mult mai multe detalii — un crater mare într-unul dintre capetele obiectului alungit, cratere mai mici pretutindeni, o dungă ciudată, parcă indicând o latitudine.

— Continuă să arate ca un asteroid, spuse Lanier, cu vocea lipsită de convingere.

— Într-adevăr, încuviință Hoffman. Știi tipul. Un mesosiderit foarte mare. Îi cunoaștem compoziția. Dar din masă îi lipsesc în jur de patruzeci de procente. DST a confirmat faptul în dimineața asta. O secțiune prin centrul acestei bucăți de rocă seamănă cu o geodă. În spațiu nu apar geode, Garry. Președintele mi-a acceptat deja recomandarea de a se face o serie de cercetări. Asta a fost înainte de alegeri, dar cred că le putem continua

sub noua administrație — indiferent dacă există sau nu o mentalitate de șuetist de bodegă. Ca simplă precauție, am programat șase zboruri ale vehiculului de transfer orbital, înainte de sfârșitul lunii februarie. Iar eu pariez întotdeauna din timp. Cred c-o s-avem nevoie de o echipă de savanți și vreau s-o coordonezi în numele meu. Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere cu Orbicom.

— Dar de ce e secret?

— Ei, Garry, sunt surprinsă.

Îi adresă un zâmbet cald.

— Când sosesc extratereștrii, guvernul păstrează întotdeauna secretul.

Doi: August 2001,
Aerodromul Podlipki, lângă Moscova

— Tovarășe maior Mirsky, nu te concentrezi asupra misiunii.

— Costumul meu nu e etanș, tovarășe colonel Mayakovsky.

— Faptul e irelevant. Poți să mai rămâi în tanc cincisprezece sau douăzeci de minute.

— Da, tovarășe colonel.

— Acum fii atent. Trebuie să finalizezi manevra asta.

Mirsky clipi ca să-și îndepărteze picăturile de sudoare care i se prelingeau în ochi, încercând să vadă clar trapa în stil american. În costumul său presurizat, apa urcase deja până la genunchi; o simțea pătrunzându-i prin cusătura

de pe șold. N-avea cum să spună cât de abundent era debitul, dar spera că Mayakovsky știa.

Fusese instruit să introducă bara îndoită în suporturile celor doi senzori. Ca să aibă forța necesară pentru a o înțepeni, își agăță glezna și încheietura mâinii drepte de buza circulară a trapei, folosindu-se de anexele în formă de L ale cizmelor și mănușii. Apoi, cu stânga — (cum se mai străduiseră să-l descurajeze în școala din Kiev, acum dispărută, toți profesorii lui, cu ideile lor din secolul al nouăsprezecelea; cum încercaseră să-l facă să-și folosească numai și numai mâna dreaptă, până când, într-un târziu, în ultimii ani ai adolescenței sale, apăruse un decret care le acorda oficial iertarea tuturor copiilor stângaci) —, Mirsky lovi bara. Își desprinse încheietura mâinii și gleznele și se trase înapoi.

Apa îi ajunsese până la talie.

— Tovarășe colonel...

— Trapa va fi imobilă înainte de a se deschide. Trei minute.

Mirsky își mușcă buza. Își roti gâtul în interiorul căștii, să vadă ce făceau colegii lui de echipă. În dreptul celor cinci trape aliniate se aflau oameni — doi bărbați și Yefremova. Unde era Orlov?

Acolo — împingându-și casca spre spate — Mirsky îl văzu pe Orlov tras către suprafața bazinului, fiind ajutat să se miște în întunericul sumbru de trei scafandri în costume, cu echipament scuba. Suprafața, încântătoarea suprafață, aer suav și niciun strop de apă infiltrată. N-o putea simți. Nivelul îi ajunsese deasupra șoldului.

Trapa începu să se miște. Auzea mecanismul huruind. Pe urmă se opri, deschisă numai în proporție de o treime.

— S-a blocat, spuse, uluit.

Era suficient de sigur că exercițiul avea să se încheie imediat ce trecea prin trapă, iar trapa trebuia să fie asigurată împotriva greșelilor de manevrare, trebuia să se deschidă când o forțai ca la carte, cu ranga. Cuvânt american, tehnologie americană, demnă de încredere, nu?

— Slăbește-l. E evident că bara ta nu e poziționată corect.

— Ba este! insistă Mirsky.

— Tovarășe maior...

— Da, da!

Lovi din nou bara cu baza palmei acoperite de mănușa grea. Nu-și agățase gleznele și încheietura mâinii drepte; pluti, îndepărtându-se de trapă, și pierdu secunde prețioase înfășurându-și parâma pe tambur și trăgându-se înapoi. Agățare. Lovitură puternică. Desprindere. Niciun rezultat.

Apa până la piept, rece, revărsându-i-se în cască peste etanșarea de la gât când se înclină. Înghiți din greșeală o gură și se sufocă. *Așa. Colonelul o să creadă că mă înec și-o să-i fie milă.*

— Zgâlțâie-l, sugeră colonelul.

Mănușile lui aproape că erau prea groase ca să pătrundă în canalul în care se instalase acum bara, ținută pe loc de trapa deschisă parțial. Apăsă, cu mânecile reci și simțind cum degetele încep să-i amorțească. Apăsă încă o dată.

Costumul său își pierduse flotabilitatea neutră. Începea să se scufunde. Fundul bazinului era la treizeci de metri sub el și toți cei trei scafandri îl însoțiseră pe Orlov. Între el și înec nu se afla nimeni dacă nu reușea să treacă prin simularea sovietică a trapei prin propriile sale puteri.

Şi dacă nu pleca în clipa aceea... Dar nu îndrăznea. Îşi dorise stelele încă din adolescenţă şi, dacă intra în panică, le pierdea pentru totdeauna. Ţipă în cască şi-şi introduse mănuşa în canal izbind cu putere, şi simţi o durere ascuţită, paralizantă, în susul braţului când i se îndesară degetele între interiorul capacului şi ramă.

Trapa reîncepu să se mişte.

— S-a înţepenit, pur şi simplu, spuse colonelul.

— Mă-nec, fir-ar să fie! ţipă Mirsky.

Îşi agăţă încheieturile mâinilor de buza inelului şi scuipă apa din gură. Aerul din costum intră şi ieşi exact pe deasupra inelului de fixare al căştii şi putu deja să audă zgomotul absorbţiei şi bolboroseala.

De jur împrejurul bazinului se aprinseră proiectoare. Trapele erau suspendate în strălucirea de amiază a apei. Simţi mâini sub braţele sale şi în jurul picioarelor şi îi zări pe ceilalţi trei viitori cosmonauţi conturându-i-se vag în colţurile vizorului aburit. Se îndepărtară de ansamblul trapelor şi îl traseră în sus, tot mai sus, către arhaicul şi primitorul rai al bunicii sale.

Se aşezară la masa lor rezervată, departe de cei două sute de recruţi, şi fură serviţi cu nişte cârnaţi excelenţi, groşi, cu garnitură de hrişcă. Deşi acră şi apoasă, berea era rece şi din belşug, şi aveau portocale şi morcovi şi cotor de varză. Iar ca desert, un castron mare de oţel cu îngheţată proaspătă de vanilie, care le lipsise luni de zile în timpul antrenamentului, plasat în faţa lor de un ofiţer zâmbitor de la popotă.

După cină, Yefremova şi Mirsky se plimbară prin curtea Centrului de Instruire a Cosmonauţilor, cu hidosul său bazin de oţel negru pe jumătate îngropat.

Yefremova venea de la Moscova şi avea ochii uşor oblici, în stil oriental; Mirsky, din Kiev, ar fi putut fi, la fel de bine, neamţ sau rus. Însă faptul că venea din Kiev avea avantajele sale. Un bărbat fără oraş: era ceva pentru care ruşii îl puteau compătimi, care îi întrista.

Vorbeau foarte puţin. Se credeau îndrăgostiţi, dar asta n-avea importanţă. Yefremova era una dintre cele paisprezece femei incluse în programul Trupelor Spaţiale de Şoc. Ca urmare a feminităţii ei, era încă şi mai ocupată decât bărbaţii. Fusese instruită ca pilot în cadrul Forţelor de Apărare Aeriană şi, înainte de asta, zburase pe bombardiere-şcoală Tu 22M şi pe avioane de luptă Sukhoi vechi. El intrase în armată după ce absolvise o facultate de inginerie aerospaţială. Această amânare fusese extrem de norocoasă: în loc să fie primit în armată la optsprezece ani, se calificase pentru obţinerea unei burse de şcolarizare în cadrul Noii Reindustrializări.

La facultatea de inginerie, obţinuse note excelente la ştiinţele politice şi la ştiinţa conducerii, ceea ce îl desemnase imediat ca ocupant al dificilei poziţii de *zampolit* într-o escadrilă de avioane de luptă din Germania de Est, însă apoi îl transferaseră la Forţele de Apărare Spaţială, care nu existau decât de patru ani. Nu auzise niciodată de ele înainte de transfer, dar un asemenea noroc neaşteptat... Îşi dorise întotdeauna să fie cosmonaut.

Tatăl Yefremovei era un birocrat moscovit de rang înalt. Preferase s-o înscrie într-un program sigur de instruire militară în loc s-o lase să-şi dea frâu liber alături de scandaloşii Tineri Huligani ai Moscovei. Ea se dovedise a fi foarte capabilă, foarte inteligentă; avea un viitor promiţător, deşi nu aşa cum se aşteptase tatăl ei.

Veneau din medii despărțite de mai multe lumi și n-ar fi avut șanse să se-ntâlnească vreodată, și cu atât mai puțin să înceapă o poveste de dragoste sau să se căsătorească.

— Uite, spuse Yefremova. În seara asta se vede clar.

— Da?

El știu imediat despre ce vorbea ea.

— Acolo.

Își apropie capul de al lui și arătă cu degetul mai sus de albastrul prelung al crepusculului verii, către o mică pată luminoasă de lângă luna plină.

— Vor ajunge acolo înaintea noastră, spuse Yefremova, cu tristețe. Acum ajung întotdeauna.

— Ești atât de pesimistă, remarcă Mirsky.

— Mă-ntreb cum o vor numi, zise ea. Cum îi vor spune după ce vor asoliza.

— Nu „Cartoful", cu siguranță! chicoti el.

— Nu, se declară ea de acord.

— Într-o bună zi, spuse Mirsky, îngustându-și ochii ca să vadă mai bine Pata.

— Într-o bună zi ce?

— Poate că va veni un timp când le-o vom lua.

— Visătorule, zise Yefremova.

În următoarea săptămână, o încăpere vidată pentru două persoane de la periferia aerodromului suferi o implozie. Yefremova proba prototipul unui nou costum într-o jumătate a acesteia. Muri pe loc. Toată lumea își făcu multe griji în privința repercusiunilor politice ale accidentului, dar se dovedi că tatăl ei era rezonabil. Era de preferat să ai în familie un martir decât un huligan.

Mirsky își luă o zi liberă neprogramată, împreună cu o sticlă de brandy adusă prin contrabandă din Iugoslavia.

Și-o petrecu de unul singur, într-un parc din Moscova, și nici măcar nu deschise sticla.

Un an mai târziu, își încheie pregătirea și fu avansat. Părăsi Podlipki și stătu două săptămâni în Orașul Stelelor, unde vizită camera lui Yuri Gagarin, un nou soi de altar pentru oamenii spațiului cosmic. De acolo fu dus cu avionul într-o bază secretă din Mongolia și apoi... pe Lună.

Continuă să fie tot timpul cu un ochi pe Cartof. Știa că într-o bună zi avea s-ajungă acolo, și nu în postura unui rus trimis în schimb de experiență la ISCCOM.

O națiune se putea menține pe poziție numai până într-un anumit punct.

Trei: 2004, Ajunul Crăciunului,
Santa Barbara, California

Patricia Luisa Vasquez deschise portiera mașinii ca să elibereze centura de siguranță. Era nerăbdătoare să intre în casă și să-nceapă sărbătorirea. Testarea psihologică de la Vanderberg, din ultimele câteva zile, fusese istovitoare.

— Așteaptă, zise Paul Loper.

Îi puse mâna pe braț, apoi fixă cu privirea bordul mașinii. În difuzoare se auzeau *Anotimpurile* lui Vivaldi.

— Ai tăi nu vor dori să afle...

— Nu-ți face griji, zise ea, dându-și pe spate o șuviță din părul castaniu-închis, aproape negru.

Partea de jos a feței rotunde îi era scăldată în lumina portocalie a unui felinar, cu pielea de un măsliniu-deschis

lucind. Se uită la Paul cu solicitudine, prinzându-şi părul în două cozi împletite, despărţite de cărarea din mijloc. Privirea intensă din ochii ei nepământeni aducea aminte de privirea unei pisici înainte de salt.

— Vor fi încântaţi, spuse ea, punându-şi o mână pe umărul lui şi mângâindu-i obrazul. Dintre toţi prietenii pe care i-am prezentat vreodată acasă, eşti primul care nu e de origine engleză.

— Mă refeream la faptul că locuim împreună.

— Ceea ce nu ştiu n-are cum să le facă rău.

— Mă simt oarecum stânjenit. Spui mereu că părinţii tăi sunt de modă veche.

— N-am vrut decât să-i cunoşti şi să-ţi arăt casa mea.

— Şi eu vreau acelaşi lucru.

— Ascultă, cu noutăţile pe care le am în seara asta, n-o să-şi facă nimeni griji pentru fecioria mea. Dacă-ntreabă mama cât de serioşi suntem, te las pe tine să răspunzi.

Paul se strâmbă.

— Grozav.

Patricia îi trase palma spre ea, şi-o lipi de buze şi scoase un sunet nepoliticos, apoi deschise portiera.

— Aşteaptă.

— Ce mai e?

— Eu nu... adică, ştii că te iubesc.

— Paul...

— Doar că...

— Vino înăuntru să-mi cunoşti familia. O să te linişteşti. Şi nu-ţi face griji.

Încuie portiera şi deschise portbagajul, de unde scoase toate articolele de băcănie. O porni pe aleea din faţă cărând o cutie în braţe, iar aburii respiraţiei ei se răspândeau în aerul rece al nopţii. Îşi şterse picioarele pe

rogojina din faţa treptei, deschise larg uşa cu plasă contra ţânţarilor, o opri cu cotul şi strigă:

— Mamă! Sunt eu. Şi l-am adus şi pe Paul.

Rita Vasquez luă cutia din braţele fiicei sale şi o aşeză pe masa din bucătărie. La patruzeci şi cinci de ani, Rita nu era decât uşor plinuţă, dar hainele ei intrau invariabil în conflict până şi cu rudimentarul simţ al modei de care dădea dovadă Patricia.

— Ce e aici? Un cadou? întrebă Rita.

Întinse braţele şi o îmbrăţişă pe Patricia.

— Mamă, de unde-ai luat costumul ăsta de poliester? N-am mai văzut aşa ceva de ani de zile.

— L-am găsit în garaj, împachetat şi pus deoparte. Mi l-a cumpărat tatăl tău, înainte de a te naşte tu. Dar unde e Paul?

— Aduce încă două cutii.

Patricia îşi scoase haina şi savură aromele de turte de mălai cu carne, care fierbeau învelite în foi de porumb, de şuncă prăjită şi de plăcintă de cartofi dulci.

— Miroase ca acasă, zise ea, şi Rita radie.

În camera de zi, pomul de aluminiu era încă golaş — împodobirea lui în Ajunul Crăciunului era o tradiţie de familie — şi flăcările ieşeau vesele din arzătorul în formă de buştean din cămin. Se refamiliariză cu strugurii şi frunzele de ipsos de sub cornişă şi cu bârnele groase de lemn de sub tavan. Zâmbi. Se născuse în casa aceea. Oriunde ar fi plecat, oricât de departe, avea să rămână căminul ei.

— Unde sunt Julia şi Robert?

— Robert staţionează în Omaha, răspunse Rita, din bucătărie. Nu pot ajunge anul ăsta. Poate că vor pleca de-acolo în martie.

— Oh! făcu Patricia, dezamăgită.

Se întoarse în bucătărie.

— Tata unde e?

— Se uită la televizor.

Paul apăru în ușa bucătăriei, încărcat din greu. Patricia îi luă una dintre cutii și o așeză pe podea, lângă frigider, ca să fie golită.

— Noi așteptam o armată, așa că am adus o mulțime de lucruri, spuse ea.

Rita se uită la șirurile de alimente și clătină din cap.

— Se vor mânca. Îi așteptăm pe domnul și doamna Ortiz, vecinii de alături, și pe vărul Enrique, cu noua lui soție. Așadar, el e Paul?

— Da.

Rita îl îmbrățișă, și brațele ei abia reușiră să-l cuprindă. Îl luă de ambele mâini și se îndepărtă, studiindu-l. El zâmbi. Înaltul și zveltul Paul, cu părul lui castaniu și cu pielea de culoare deschisă, părând să fie de origine engleză într-o mai mare măsură decât ceilalți. Și totuși, Rita zâmbi în timp ce stăteau de vorbă. Paul reuși să-și rețină propriul zâmbet.

Patricia străbătu coridorul și intră în camera retrasă unde trebuia să se afle tatăl ei, uitându-se la televizor. Nu fuseseră niciodată bogați, și aparatul era un model vechi de douăzeci și cinci de ani care emitea un curcubeu spectral ori de câte ori recepționa o emisie tridimensională.

— Papa? spuse ea, cu voce scăzută, furișându-se în spatele lui prin semiîntuneric.

— Patty!

Ramon Vasquez se uită pe lângă perna de pe spătarul fotoliului său, cu un zâmbet larg sub mustața căruntă. Cu trei ani în urmă, un atac cerebral îl lăsase pe jumătate paralizat și nici măcar o intervenție

chirurgicală nu-l ajutase să-şi revină pe deplin. Patricia se aşeză pe divan.

— L-am adus pe Paul acasă, cu mine, spuse ea. Îmi pare rău că Julia nu poate fi aici de data asta.

— Şi mie. Dar astea sunt forţele aeriene.

Forţele aeriene din care Ramon făcuse parte, vreme de douăzeci de ani, până în 1996, anul pensionării sale. Şi îi prinseseră în mreje toată familia, cu excepţia Patriciei. Julia îl cunoscuse pe Robert cu şase ani în urmă, la o petrecere de la Baza March a Forţelor Aeriene.

— Am ceva să-ţi spun, tată.

— Da? Ce anume?

Oare vorbea mai bine decât ultima dată când discutaseră? Se părea că da. Patricia spera că da.

Rita o strigă din bucătărie.

— Fata mea! Vino să ne-ajuţi pe mine şi pe Paul să dăm deoparte toate lucrurile astea.

— La ce te uiţi? întrebă Patricia, neîndurându-se să plece.

— La ştiri.

Un comentator — şi dublura lui spectrală mult mai puţin impresionantă — făcea cunoscută povestea Pietrei. Patricia zăbovi, deşi mama sa o chemă încă o dată.

— Pe măsură ce pe Piatră e trimis din ce în ce mai mult personal, cetăţenii şi grupările ştiinţifice cer un forum deschis. Astăzi, în cel de-al patrulea an al cercetărilor comune NATO — Eurospace, mantia care înfăşoară Piatra e mai impenetrabilă ca niciodată şi...

Aşa că, la urma urmelor, n-aveau niciun fel de ştiri.

— ... participanţii din Rusia sunt cel mai puţin încântaţi de impunerea secretului. Între timp, protestatarii de la Societatea Planetară, de la Societatea L-5, de la Prieteni

pentru Relații Interstelare și de la alte grupuri s-au adunat în jurul Casei Albe și în jurul așa-numitului Cub Albastru din Sunnyvale, California, demonstrând împotriva implicării armatei și pretinzând că majoritatea descoperirilor importante de pe Piatră le sunt ascunse.

Pe ecran apăru un bărbat tânăr, cu înfățișare serioasă, trăsături bine conturate și un aer conservator. Se postă în fața Casei Albe și-și începu discursul însoțindu-l cu gesturi exagerate.

— Știm că e un artefact extraterestru și știm că în interiorul lui sunt șapte compartimente — uriașe. Nu le-am creat noi. Există orașe — orașe părăsite — în toate aceste încăperi, cu excepția celei de-a șaptea. Iar acolo se află ceva incredibil, ceva inimaginabil.

— Ce credeți că este? întrebă intervievatorul.

Protestatarul își aruncă brațele în aer.

— Suntem de părere că ar trebui să li se spună tuturor. Indiferent ce s-ar afla înăuntru. Contribuabilii au dreptul s-o știe.

Comentatorul adăugă că purtătorii de cuvânt ai NASA și ai Joint Space Command nu doreau să facă niciun comentariu.

Patricia oftă și-și puse mâinile pe spatele lui Ramon, masându-i mușchii cu mișcări automate.

Paul o privi cu atenție în timpul cinei, așteptând ca ea să găsească momentul potrivit, dar asta nu se întâmplă. Se simțea stânjenită de prezența prietenilor și a vecinilor. Era vorba despre ceva pe care nu trebuiau să-l știe decât rudele ei foarte apropiate, și nici măcar lor nu le putea povesti atât de multe cum ar fi vrut.

Rita și Ramon păreau să-l accepte pe Paul. Era un avantaj.

În cele din urmă aveau să afle despre aranjamentul legat de locuință, dacă nu cumva deduseseră deja cum stăteau lucrurile; că Patricia și Paul erau mai mult decât niște cunoștințe care-și dădeau întâlnire, că își duceau viața împreună în acel mod întâmplător specific dormitoarelor mixte.

Atât de multe secrete, atâta discreție. Poate că n-aveau să fie atât de șocați cum se aștepta — își dorea? — ea să fie. Gândul că părinții ei ar fi putut s-o vadă ca pe o ființă matură, aptă de sex, era oarecum tulburător. În această privință, nu era nici pe departe la fel de deschisă ca majoritatea prietenelor și cunoștințelor ei.

Până la urmă, ea și Paul aveau să se căsătorească, nu se îndoia de asta. Dar erau tineri, iar Paul n-avea s-o ceară înainte de a simți că putea să asigure întreținerea amândurora. Sau până când îl convingea că o putea asigura ea — dar, chiar și cu doctoratul, era puțin probabil să reușească mulți ani de-acum înainte.

Bineînțeles că nu punea la socoteală plata pe care avea s-o obțină de la grupul lui Judith Hoffman. Banii aceia aveau să intre, până la reîntoarcerea ei, într-un cont de securitate.

După ce, vasele odată spălate, toată lumea se adunase în jurul pomului, începând să-l împodobească, Patricia îi făcu semn mamei sale că aveau de vorbit în bucătărie.

— Și adu-l pe Papa.

Rita îl ajută pe Ramon să se deplaseze pe cârjele lui de aluminiu și se așezară în jurul mesei de lemn pline de zgârieturi și de urme de lovituri, aflată în familie de cel puțin șaizeci de ani.

— Trebuie să vă spun ceva, începu Patricia.

— Oh, *madre de Dios*! exclamă Rita, încleștându-și mâinile și zâmbind extaziată.

— Nu, mamă, nu e despre mine și Paul, zise ea.

Fața mamei ei se crispă, apoi se relaxă.

— Atunci ce e?

— Săptămâna trecută am primit un telefon la școală, răspunse Patricia. Nu vă pot spune totul, dar o să fiu plecată timp de două luni, sau chiar mai mult. Paul știe, dar nu-i pot spune nici lui mai mult decât v-am spus vouă.

Paul intră în bucătărie prin ușile batante.

— Cine ți-a telefonat? întrebă Ramon.

— Judith Hoffman.

— Cine-i asta? se interesă Rita.

— Femeia de la televizor? întrebă Ramon.

Patricia dădu din cap.

— Se numără printre consilierii Președintelui. Vrea să lucrez ceva împreună cu ei, și asta e tot ce pot să vă spun.

— De ce te vor tocmai pe tine? întrebă Rita.

— Cred că vor să le construiască o mașină a timpului, zise Paul.

Până atunci, Patricia se înfuriase ori de câte ori spusese așa ceva, dar de data asta se mulțumi să-l ignore cu o ridicare din umeri.

Nu se putea aștepta din partea lui să-i înțeleagă munca. Puțini o făceau — și, cu siguranță, nu părinții și prietenii ei.

— Paul mai are și alte teorii nebunești, spuse ea. Dar buzele mele sunt pecetluite.

— Ca prinse-n clește, adăugă Paul. De vreo câteva zile, e foarte greu de trăit cu ea.

— Fiindcă încerci întruna să mă faci să vorbesc!

Patricia oftă zgomotos — în ultima vreme o făcea foarte des — și se uită la tavanul de culoare crem, apoi se întoarse către tatăl ei.

— O să fie foarte interesant. Nimeni n-o să poată ajunge direct la mine. Îmi puteți trimite corespondența la adresa asta.

Trase agenda telefonică de-a latul mesei și scrise adresa unui oficiu poștal al armatei.

— E important pentru tine? o întrebă Rita.

— Bineînțeles că e, răspunse Ramon.

Dar Patricia nu știa. Părea o nebunie, chiar și în clipa aceea.

După plecarea oaspeților, îl luă pe Paul într-un tur nocturn al cartierului. Merseră o jumătate de oră în tăcere, trecând de la strălucirea unui felinar la a altuia.

— O să mă-ntorc, știi, zise ea în cele din urmă.

— Știu.

— Trebuia să-ți arăt casa mea, fiindcă e foarte importantă pentru mine. Rita, Ramon, casa.

— Da, spuse Paul.

— Cred că fără ea aș fi pierdută. Petrec atât de mult timp în propria minte, iar ceea ce fac acolo e atât de diferit... atât de bizar pentru majoritatea oamenilor. Dacă n-aș avea un punct central, un loc unde să revin, aș fi pierdută.

— Înțeleg, răspunse Paul. E un cămin foarte plăcut. Ca și părinții tăi.

Ea îl opri și se uitară unul la altul, față în față, ținându-se de mâini cu brațele întinse.

— Mă bucur, spuse.

— Vreau să-mi construiesc un cămin împreună cu tine, zise el. Un alt punct central, în care să ne-ntoarcem amândoi.

Ea îl privea cu atâta intensitate, încât părea gata să sară la el.

— Ochi de pisică, zâmbi larg Paul.

Se întoarseră închizând cercul şi se sărutară pe veranda din faţă înainte de a intra să li se alăture părinţilor ei pentru o cafea şi o cacao cu scorţişoară.

— Un ultim popas, spuse ea, pe când se pregăteau să se urce în maşină ca să se întoarcă la Caltech.

O porni pe coridor, în direcţia băii, trecând pe lângă fotografiile de la festivitatea de absolvire şi pe lângă pagina înrămată ce conţinea cuprinsul acelui număr din *The Physical Review* în care-i apăruse prima lucrare. Se opri în faţa ei şi o fixă cu privirea. Inima păru să i se oprească brusc, pentru o clipă, lăsându-i un gol în piept şi o scurtă şi aproape plăcută senzaţie de cădere, de leşin, pentru a reveni apoi la normal.

O mai simţise şi înainte. Nu era nimic serios, doar un suflu rece în mijlocul pieptului, de fiecare dată când accepta cu adevărat ideea plecării în locul unde se ducea.

Patru: 1174, Anul Călătoriei 5,
Nader, oraşul Axis

Ministrul Prezidant al oraşului Axis, Ilyin Taur Ingle, stătea în picioare, în bula largă de observaţie, străbătând lumina albăstruie a oraşului cu privirea concentrată în lungul Căii, asupra benzilor de circulaţie strălucitoare datorită traficului neîntrerupt dintre porţi. În spatele lui se aflau cele două spectre repartizate şi reprezentantul corporal al Nexului Hexamonului.

— Îl cunoşti bine pe Olmy, ser Franco? întrebă Ministrul Prezidant, folosind limbajul grafic.

— Nu, ser Ingle, nu-l cunosc, răspunse reprezentantul corporal, deşi, prin reputaţie, e celebru în Nex.

— Trei încarnări, cu una mai mult decât permite legea, datorită muncii sale extraordinare. Olmy se numără printre cei mai bătrâni cetăţeni ai noştri încă în formă corporală, zise ministrul. O personalitate enigmatică. Dacă n-ar fi fost util pentru Nex, şi-ar fi pierdut de mult majoritatea drepturilor şi s-ar fi retras în Memoria Oraşului.

Ministrul Prezidant dădu instrucţiuni unui pulverizator, care-şi eliberă talsitul de un gen aparte. Ceaţa umplu o zonă cubică, înconjurată de câmpuri de tracţiune cu o uşoară strălucire purpurie. Ingle pătrunse în interiorul câmpului şi respiră adânc.

Spectrele nu se mişcaseră, imaginile lor rămânând neclintite până în momentul unei solicitări, vizibile numai ca să indice că personalităţile lor din Memoria Oraşului erau acordate cu încăperea, ascultând şi privind.

— Cred că e el însuşi de formaţie naderită, spuse asistentul corporal.

— Da, aşa e, zise ministrul, dând aprobator din cap. Dar slujeşte Hexamonul indiferent cine s-ar afla la putere şi n-am niciun dubiu în privinţa loialităţii sale. Un bărbat cu totul ieşit din comun. Dur, în vechiul sens al cuvântului — un om care a trăit cunoscând schimbări importante şi o mare suferinţă. Am pus să fie rechemat din unu punct trei ex nouă. Supervizează pregătirile noastre pentru preîntâmpinarea ofensivei jarţilor. Dar ne poate fi de mai mare folos aici. El e cel care trebuie trimis acum. Axis Nader nu poate să nu-l accepte sau să ne acuze pe noi de atribuire partizană a misiunii; rapoartele lui pentru ei sunt întotdeauna detaliate şi exacte. Informează-l

pe Președinte că acceptăm misiunea și că îl trimitem pe Olmy.

— Da, ser Ingle.

— Cred că spectrele și-au primit acum răspunsurile, nu?

— Noi ascultăm, spuse un spectru.

Celălalt nu se clinti.

— Perfect. Acum o să mă-ntâlnesc cu ser Olmy.

Spectrele pălirăși repcorporul[3] Franco plecă, ducându-și degetele la colanul de metal răsucit din jurul gâtului ca să-și plaseze deasupra umărului stâng un steag, ca indiciu al misiunii sale oficiale.

Ministrul Prezidant închise câmpurile de tracțiune și camera deveni cețoasă, umplându-se cu mai mult talsit. Când intră Olmy, mirosul era tulburător, înțepător ca al vinului vechi.

Se apropie de ministru în tăcere, nedorind să-i întrerupă reveria.

— Înaintează, ser Olmy, spuse ministrul.

Se răsuci în vreme ce Olmy urca treptele către platforma bulei.

— Azi pari în formă.

— La fel ca dumneavoastră, ser.

— Bărbații. Soția mea a făcut o ultimă mutare minunată în jocul uitării. A îndepărtat o mare parte din neplăcerea celui de al douăzecilea an al meu. N-a fost un an bun, iar pierderea a reprezentat o ușurare.

— Excelent, ser.

— Când o să te-nsori, Olmy?

— Când o să găsesc femeia care mă poate scăpa de anul al douăzeci și unulea din prima încarnare.

---

[3] Repcorpor este prescurtarea expresiei „reprezentant corporal".

Ministrul râse cu poftă.

— Am auzit că în Axis Nader menţii o relaţie excelentă cu o avocată... Cum se numeşte?

— Suli Ram Kikura.

— Da, firește... E activă, netezește lucrurile între Ne şi capetele înfierbântate din gruparea Korzenowski, nu-aşa?

— Da. Vorbim rar despre asta.

Ministrul inspiră scurt, căpătă un aer îngrijorat şi s uită în jos, la platformă.

— Ei, atunci, e în ordine. Am o misiune dificilă pentr tine.

— E bucuria mea să slujesc Hexamonul.

— Poate nu şi de data asta. Nu e vorba de o simpl investigaţie a comerţului ilegal de la porţi. La fiecare câţiv ani, trimitem pe cineva înapoi, pe Thistledown, să-i veri fice stabilitatea. Însă acum avem două motive s-o facem Thistledown a fost reocupat.

— A traversat cineva Teritoriile Interzise?

— Nu. Cu mult mai derutant. Sentinele noastr de la prima barieră n-au fost deranjate cu nimic. Dup toate aparenţele, ocupanţii au intrat pe Thistledow din afară; şi, poate şi mai uluitor, sunt oameni. N-a pătruns cu forţe mari, dar sunt organizaţi. N-are ros să facem speculaţii în privinţa locului de unde a venit informaţiile sunt prea echivoce. Vei fi investit cu auto ritate, firește, şi vei primi mijloacele de transpor necesare. Ser Algoli îţi va aduce la cunoştinţă celelalt cerinţe. E limpede?

Olmy dădu din cap.

— Ser.

— Bine.

Ministrul se sprijini de balustradă și se uită la suprafața aflată cu douăzeci de kilometri mai jos. În jurul mai multor benzi se învârtejea o furtună de lumini.

— S-ar părea că la poartă avem un blocaj. Ah, ăsta e anotimpul grijilor. Luna Omului Bun.

Se întoarse spre Olmy.

— Noroc. Sau, cum spun Bătrânii: Steaua, Soarta și Pneuma să-ți fie favorabile.

— Mulțumesc, ser.

Coborî de pe platformă și părăsi încăperea, luând ascensorul în susul pilonului lung și subțire, spre Orașul Central, unde își puse la punct afacerile, în vederea unei absențe prelungite.

Misiunea reprezenta un privilegiu. Reîntoarcerea pe Thistledown era interzisă, în orice scop neesențial pentru Nex. Olmy nu mai fusese acolo de mai bine de patru sute de ani.

Pe de altă parte, bineînțeles că ar fi putut fi o misiune foarte periculoasă — mai ales cu informații atât de echivoce. Putea ajuta la asigurarea succesului luând cu sine un frant.

Dacă în Thistledown erau oameni, și dacă nu erau dezertori din oraș — cea mai plauzibilă explicație —, atunci de unde veneau?

O situație mult prea constrictivă și prea ambiguă ca să se simtă în largul lui.

CAPITOLUL UNU

aprilie 2005

În prima parte a drumului, Patricia Vasquez privise conturul mânjit de nori al Pământului pe un monitor din cabina de pasageri a navetei dotate cu un compartiment lung pentru mărfuri. Înainte de propriul ei transfer, camerele de luat vederi montate în aceasta din urmă îi arătaseră macarale mari, teleghidate, care manevrau încărcătura imensă, scoţând-o din navetă şi plasând-o în braţele VTO-urilor — vehiculele de transfer orbital — în aşteptare, de parcă doi păianjeni ar fi încheiat o tranzacţie având ca obiect o muscă înfăşurată într-un cocon. Operaţiunea durase o oră şi fascinaţia ei lentă o distrăsese de la alte gânduri despre situaţia în care se afla.

Când veni rândul ei şi intră în bula pentru pasageri ca într-un veşmânt, ca să fie astfel călăuzită pe traseul de zece metri până la sasul VTO-ului, se străduí din greu să-şi păstreze înfăţişarea calmă. Bula era confecţionată din plastic transparent, aşa că nu suferea de claustrofobie — de fapt, i se întâmpla aproape contrariul. Simţea imensitatea întunecimii de dincolo de nava spaţială, deşi nu putea să vadă stelele. Erau copleşite de strălucirea pământului şi de suprafeţele apropiate şi puternic luminate ale VTO-ului, un tren alcătuit dintr-o serie de cisterne, sfere şi prisme înfăşurate într-o reţea de grinzi din aluminiu.

Cei trei bărbați și două femei din echipaj o întâmpinară cu căldură în tunelul îngust în care „ecloză" și o conduseră către un scaun aflat chiar în spatele celor rezervate pentru ei înșiși. Din acel punct de observație avantajos i se oferea o priveliște clară, directă, zărea strălucirea uniformă a stelelor ca niște vârfuri de ace.

Înfruntat astfel, fără separarea confortabilă oferită de rama unui monitor, spațiul părea să se extindă într-o încâlceală de coridoare infinite, pline de harababura aștrilor. Avea impresia că l-ar fi putut străbate pe oricare dintre ele, pierzându-se în perspectiva modificată.

Continua să poarte combinezonul negru de zbor pe care-l primise în Florida, cu numai șase ore înainte. Se simțea murdară. Cu toate că și-l strânsese într-un coc, din păr îi scăpau șuvițe enervante. Își putea mirosi propria nervozitate.

Echipajul plutea în jurul ei, făcând ultimele modificări, introducând date în tablete electronice și în computere. Le studie costumele colorate — femeile erau în roșu și albastru, bărbații în verde, negru și cenușiu — și se întrebă, într-o doară, cum erau ierarhizați și care era șeful. Totul părea de o eficiență lipsită de eforturi, iar în vorbe și în comportament nu se întrevedea nicio deferență, de parcă ar fi fost civili. Dar nu erau.

VTO-ul era înregistrat ca vehicul militar fără armament, încadrat în restricțiile impuse după Moartea Mică. Era unul dintre zecile de vehicule construite pe orbita Pământului după apariția Pietrei și se deosebea esențial de cele din dotarea Platformelor Defensive Orbitale ale Forțelor Spațiale Unite. Era mai mare și putea călători pe distanțe mult mai lungi; conform tratatelor, nu avea permisiunea să transporte mărfuri către aceste platforme.

— Plecăm peste trei minute, spuse copilotul navetei, o femeie blondă, căreia Patricia îi uitase deja numele. Îi puse mâna pe umăr și zâmbi. Pentru vreo jumătate de oră o să fim prinși într-o activitate febrilă. Dacă vrei să bei ceva sau trebuie să folosești toaleta, acum e momentul potrivit.

Patricia clătină din cap și îi întoarse zâmbetul.

— Mă simt excelent.

— Bine. Virgină?

Patricia se holbă la ea.

— Adică, la primul zbor, o lămuri cealaltă femeie.

Patricia își aduse aminte cum o chema — Rita, ca pe mama ei.

— Bineînțeles, îi răspunse. Altminteri aș sta aici purtându-mă ca o vacă la abator?

Blonda râse. Pilotul — James sau Jack, cu ochi verzi, frumoși — se uită la ea peste umăr, cu capul încadrat între centura și sabia lui Orion.

— Relaxează-te, Patricia, spuse el.

Atât de calm. Se simțea aproape intimidată de siguranța lor profesională. Erau oameni ai spațiului, trimiși inițial pe platformele orbitale din vecinătatea Pământului și lucrând acum pe traseele dintre acesta, Lună și Piatră. Ea nu era decât o tânără cu studiile de curând încheiate, iar înainte de a pleca în Florida ca să se-mbarce pe naveta lansată din Centrul Spațial Kennedy, nu mai ieșise niciodată în viața ei din statul California.

Se întrebă ce făceau în clipa aceea tatăl și mama ei, stând acasă, în Santa Barbara. Unde-și închipuiau că se afla fiica lor? Le spusese la revedere cu doar o săptămână în urmă. Stomacul încă îi fremăta la amintirea ultimelor câteva clipe alături de Paul. Scrisorile lui aveau să ajungă la ea, trimiterea lor mai departe, prin intermediul oficiului

poștal al armatei, era garantată. Dar ce putea să-i spună în mesajele de răspuns? Foarte probabil că nimic. Și timpul petrecut de ea în spațiu fusese estimat la cel puțin două luni.

Ascultă murmurul și torsul mecanismelor VTO-ului. Auzi pompele de combustibil, zgomote misterioase, clipociri, de parcă în spatele cabinei pasagerilor s-ar fi spart bule mari de apă, apoi țiuiturile ascuțite ale motoarelor de altitudine care îndepărtau nava de navetă.

Începură să se rotească, avându-și axa undeva, în mijlocul coconului cu mărfuri, fixată acolo unde s-ar fi aflat altminteri un rezervor hexagonal cu combustibil de rezervă. VTO înaintă cu o smucitură, primind impulsul dat de aprinderea primului motor. Blonda, încă neinstalată la locul ei, aterizâ în picioare, izbită de peretele din spate; își îndoi genunchii în timpul impactului și-și finaliză evoluția ajungând la computer.

Pe urmă toată lumea își încheie centurile de siguranță.

A doua aprindere avu loc cincisprezece minute mai târziu. Patricia închise ochii, se cuibări în fotoliu și își reluă lucrul la o problemă pe care o lăsase deoparte cu mai bine de două săptămâni în urmă. În primele etape ale muncii sale, n-avea niciodată nevoie de hârtie. În clipa aceea, caracterele Fraktur defilară prin fața ei, separate de semne din propriul ei sistem de notații, inventat când avea zece ani. Nu avea muzică — de obicei lucra ascultând Vivaldi sau Mozart — dar se cufundă oricum într-o mare de abstracțiuni. Mâna i se îndreptă spre pachetul de monede muzicale și spre echipamentul stereo atașat la mica geantă cu bunurile ei personale.

Deschise ochii câteva minute mai târziu. Toți erau așezați la locurile lor, urmărind cu mare atenție panourile cu aparate de măsură. Încercă să atipească. Înainte de

a o fura somnul, prin minte în trecu iarăși, scurt, Marea Întrebare: De ce fusese aleasă tocmai ea, dintr-o listă de matematicieni probabil lungă de câțiva kilometri? Câștigase un premiu Fields, fapt care nu părea un motiv suficient; existau matematicieni cu mai multă experiență, care ocupau poziții mai importante. Hoffman nu-i oferise de fapt nicio explicație.

— O să mergi pe Piatră. Tot ce trebuie să știi se găsește acolo, sus și e secret, așa că nu mi-e permis să-ți ofer documentație câtă vreme te afli pe Pământ. O să ai de făcut al naibii de multe studii. Și sunt sigură că, pentru o minte ca a ta, vor reprezenta o distracție extraordinară.

Din câte știa Patricia, lucrurile în care excela nu aveau oricum nicio utilitate practică, și ea prefera să fie așa.

Nu se îndoia de aptitudinile sale. Dar faptul că o solicitaseră — că ar fi fost posibil să le fie necesare cunoștințele despre ceea ce numise ea, în teza de doctorat, *Liniile Geodezice Curbe non-gravitaționale ale structurilor de referință n-Spațiale: O Abordare a Vizualizării Superspațiului și a Grupărilor de Probabilități* — o neliniștea încă și mai mult.

Cu șase ani în urmă, un profesor de matematică de la Stanford îi spusese că singurele ființe care aveau să-i aprecieze vreodată în totalitate munca erau zeii sau extratereștrii.

În întuneric, îndepărtându-se somnoroasă de zgomotele VTO-ului și de senzația de apăsare a stomacului care dădea să se ridice întruna, se gândi la Piatră. Guvernele implicate nu descurajau speculațiile, dar nu ofereau niciun fel de combustibil pentru întreținerea focurilor.

Rușii, admiși pe Piatră numai de un an, făceau aluzii sumbre la ceea ce văzuseră cercetătorii lor.

Astronomii amatori — și câțiva profesioniști civili care nu fuseseră vizitați de agenți guvernamentali — atrăseseră atenția asupra a trei benzi latitudinale și a adâncimilor stranii de la fiecare pol, de parcă Piatra ar fi fost prelucrată pe un strung.

Ca urmare, toată lumea știa că era vorba de o noutate senzațională, poate cea mai importantă din toate timpurile.

Așa că nu era nicidecum incredibil că Paul, punând cap la cap câteva fapte stranii, îi spusese că, după părerea lui, ea pleca pe Piatră.

— Ești, pur și simplu, o minte prea formidabilă ca să te duci oriunde altundeva, concluzionase el.

Zei și extratereștri. Cu toate astea, reuși să adoarmă.

Când se trezi, întrezări pentru o clipă Piatra când vehiculul pivotă, începându-și manevrele de andocare. Semăna foarte bine cu fotografiile pe care le văzuse de multe ori publicate în ziare și reviste — de forma unui bob de fasole, cu lățimea în zona de mijloc cam cât o treime din lungime, cu foarte multe cratere în afara benzilor netede, create artificial, prin excavare. Nouăzeci și unu de kilometri în diametru în zona cea mai groasă, două sute nouăzeci și doi de kilometri lungime. Piatră și nichel și fier, dar lucrurile nu erau nici pe departe atât de simple.

— Ne îndreptăm spre axa polului sud, spuse blonda, rotindu-se și aplecându-se în scaun, ca să se uite în spate, la Vasquez. O scurtă informare, dacă nu ți-au spus deja. Orbul călăuzind alt orb, draga mea.

Aruncă o privire plină de înțelesuri către colegii ei din echipaj. Mai întâi, câteva realități și cifre, importante pentru niște simpli navigatori. Observă că Piatra se rotește în

jurul axei sale mari. Până aici, nimic surprinzător, toată lumea știe asta. Dar face o rotație la fiecare șapte minute sau cam așa ceva...

— La fiecare șase virgulă opt sute douăzeci și patru de minute, o corectă James sau Jack.

— Ceea ce înseamnă, continuă netulburată blonda, că orice obiect nefixat de pe suprafața exterioară va zbura, îndepărtându-se cu o viteză bunicică, așa că nu putem acosta acolo. Va trebui să pătrundem pe la pol.

— Înăuntru e ceva? întrebă Patricia.

— O mulțime de lucruri, dacă păstrează totul — și pe toată lumea — tot ce-am adus noi în ultimii câțiva ani, răspunse James sau Jack.

— Albedoul Pietrei se potrivește cu al oricărui asteroid silicios. După toate aparențele, asta a și fost cândva. Uite, acum suntem la polul sud, zise Rita.

În mijlocul unui crater polar imens exista o adâncitură — destul de minusculă, dacă apreciai lucrurile la scara Pietrei, cu o adâncime care nu depășea un kilometru și cu o lățime de trei sau patru.

Rotația Pietrei era ușor de perceput. În timp ce VTO-ul își ajusta cursul pentru a se potrivi cu al ei, apropiindu-se apoi de ea pe direcția axei, craterul se mări, dezvăluindu-și tot mai multe detalii. Patricia își dădu seama, aproape fără niciun fel de surprindere, că podeaua era marcată cu hexagoane puțin adânci, ca un fagure de miere.

În centrul adânciturii se vedea o pată neagră rotundă, de vreo sută de metri în diametru. O gaură. O intrare. Se contura, mărindu-se din ce în ce mai mult, dar culoarea ei neagră nu-și pierdea câtuși de puțin intensitatea.

VTO-ul se strecură prin gaură.

— Trebuie să ne menţinem poziţia în jur de cinci minute, până ce aduc ei docul rotativ la viteza necesară, explică James sau Jack.

— Noi am făcut toate astea? întrebă Patricia, cu voce ezitantă. În numai cinci ani?

— Nu, draga mea, răspunse blonda. Erau deja aici, sunt sigură c-ai auzit că Piatra e goală la interior şi împărţită în şapte compartimente. Avem aici un număr de personal satisfăcător şi mii de tone de echipament, făcând Dumnezeu ştie ce şi descoperind lucruri pe care noi am da orice să le vedem, crede-mă. Dar cunoştinţele noastre se opresc aici, şi am fost instruiţi să nu lansăm zvonuri. Tu n-o să ai nevoie de ele.

— În ultimele şapte minute am urmărit un semnal de andocare, zise James sau Jack. Contactul verbal poate urma în orice clipă.

Staţia radio emise un sunet armonios, de clopoţel.

— VTO trei-şapte, spuse o voce de tenor. Avem un prim doc în rotaţie. Înaintaţi către punctul destinaţie cu un metru pe secundă.

Rita apăsă pe un comutator şi proiectoarele vehiculului se aprinseră, iluminând parţial interiorul unui cilindru gri, care făcea nava să pară foarte mică. În faţa lor apărură patru şiruri de lumini, oscilând lent înainte şi înapoi, pe măsură ce docul rotitor îşi ajusta viteza.

— Acolo mergem.

VTO-ul avansa încet.

Patricia dădu din cap şi-şi încleştă mâinile în poală. Impactul fu aproape imperceptibil în timp ce motoarele vehiculului ţiuiau, oprindu-i în tunel. În partea din faţă a navei se deschise o trapă şi trei oameni în costume spaţiale îşi făcură apariţia plutind şi cărând cabluri. Îşi folosiră

propulsoarele costumelor ca să zboare în jurul VTO-ul și să-l ancoreze.

— Sunteți fixați, VTO trei-șapte, anunță vocea din stația radio, câteva minute mai târziu. Bun venit pe Piatră.

— Mulțumim, răspunse James sau Jack. Avem o încărcătură voluminoasă în magazie și marfă valoroasă în față. Tratați-le cu delicatețe.

— De import sau autohtonă?

— Autohtonă. Cea mai bună recoltă din California.

Patricia nu știa dacă vorbeau despre ea sau despre un transport de vin. Era prea nervoasă ca să-ntrebe.

— Am înțeles.

— Ne mai poți dezvălui vreun mister, îndrumătorule? întrebă blonda.

— Oamenii mei vor să descărcați marfa din magazie în cinci minute.

— Am pornit cronometrul.

— Alte mistere. Să vedem. De ce seamănă un corb cu o masă de scris?

— Nemernicule. O să mă gândesc la asta, ripostă James sau Jack.

Închise microfonul și se ridică din fotoliul lui, plutind către Patricia ca s-o ajute să-și desprindă centura.

— Secretoși, toți, comentă el, conducând-o către coridorul acces al sasului. Te las la mila lor firavă. Și promite-ne că, într-o bună zi, te rog mult — aici o bătu părintește pe umăr — când toate astea se vor limpezi și vom depăna amintiri într-un bar din Sausalito...

Îi adresă un zâmbet larg, știind cât de ridicolă era imaginea.

— O să ne spui ce naiba s-a întâmplat aici, pas cu pas? O să savurăm povestea tot restul vieților noastre.

— De ce crezi că mie-mi vor spune? întrebă Patricia.

— Cum, nu știi?

Rita li se alătură în sas.

— Ai fost declarată cea mai importantă persoană. Le vei salva ascunzătoarea colectivă.

Patricia se urcă în bula de transfer și închiseră sasul în urma ei. Privind prin hubloul acestuia, văzu setea stranie de pe chipurile echipajului. Trapa sasului se deschise și doi bărbați în costume spațiale își întinseră brațele, scoțând bula din VTO. Patricia trecu din mână-n mână, pătrunzând printr-o deschidere rotundă din suprafața cenușie a docului.

CAPITOLUL DOI

La douăzeci și cinci de kilometri sub axă, mișcarea de rotație a Pietrei genera o forță egală cu șase zecimi din gravitația terestră. Garry Lanier profita zilnic de asta, făcând exerciții de gimnastică pe care pe Pământ le-ar fi considerat dificile sau imposibile. Se legănă înainte și înapoi, expirând cu putere și mormăind, își lipi picioarele întinse unul de celălalt și se propulsă cu mult deasupra paralelelor și a terenului acoperit cu nisip alb, fin. Îi era ușor să se răsucească și să-și inverseze poziția. Și îi venea aproape la fel de ușor să-și legene picioarele în aer, răsucindu-se și dându-se astfel peste cap.

Exercițiul îi golea mintea de orice altceva — cel puțin pentru câteva minute — și îl conducea înapoi, în zilele sale de gimnast din timpul facultății.

În secțiune transversală, prima încăpere a Pietrei semăna cu un cilindru scund, cu diametrul de cincizeci de kilometri pe o întindere de treizeci. Deoarece fiecare dintre primele șase compartimente ale Pietrei avea diametrul mai mare decât lungimea, păreau toate ca niște văi adânci și uneori chiar erau numite astfel.

Lanier se opri o clipă, cu vârfurile picioarelor întinse și alăturate și se uită în sus, la tubul cu plasmă. Prin gazul ionizat, cu foarte puțin mai dens decât aproape vidul din jur, alunecau de-a lungul axei inele de lumină provenite dintr-un oficiu forat în partea opusă a compartimentului, deplasându-se cu o asemenea viteză, încât ochiul lua trecerea lor drept o coloană neîntreruptă, goală la interior, sau drept un tub. Tubul cu plasmă — cu extensiile sale din celelalte compartimente — oferea toată lumina din interiorul Pietrei, și făcea asta de vreo douăsprezece secole.

Lanier se lăsă să cadă pe așternutul de nisip și își frecă mâinile de pantalonii de trening. Lucra acolo vreme de o oră — nu mai mult — ori de câte ori i-o permitea propriul său program, ceea ce nu se întâmpla prea des. Mușchii lui simțeau lipsa gravitației de pe Pământ. Dar cel puțin se obișnuise cu aerul rarefiat.

Cu fața lipsită de expresie, își trecu mâna prin părul negru, scurt, mișcându-și încet picioarele în sus și în jos, pentru relaxare.

Avea să reintre curând în micul birou din bungalow-ul administrației, întorcându-se la semnarea listelor cu materiale alocate pentru diverse experimente, la verificarea schimburilor de lucru pentru echipele de savanți din cele cinci laboratoare aglomerate, la programarea echipamentului și a orarului computerului central... la blocurile

de memorie și la informațiile care veneau din al doilea și din al treilea compartiment...

Și la ciondănelile pe tema securității, la neîntreruptele plângeri ale echipei de ruși pe tema accesului limitat.

Închise ochii. Cu toate astea, se putea descurca. Hoffman îi spusese cândva că era un administrator plicticos, fapt pe care el nu-l nega — manevrarea oamenilor, mai ales a celor strălucitor de inteligenți și de capabili, reprezenta pâinea lui.

Dar avea să se-ntoarcă și la figurina minusculă din sertarul de sus al biroului său. Pentru el, statueta aceea simboliza întreg specificul Pietrei, toată ciudățenia ei.

Era imaginea unui bărbat, tridimensională, realistă, încastrată într-un bloc de cristal. La baza blocului înalt de numai doisprezece centimetri era gravat un nume, cu litere grațioase, rotunjite: KONRAD KORZENOWSKY.

Korzenowski fusese inginerul-șef de pe Piatră, cu șase sute de ani în urmă.

Acolo începea totul — Fiara Bibliotecă, așa cum se gândea la ea, amenințând să-l devoreze — descoperirile care luau în fiecare zi o fărâmă din umanitatea lui, subțiind-o, împingându-l tot mai aproape de un soi de criză personală. Nu exista — încă — nicio modalitate de a aborda ceea ce știa — el și numai alte zece persoane. A unsprezecea urma să sosească în curând.

O compătimea.

Terenul de gimnastică se afla la o jumătate de kilometru de complexul echipei științifice, la jumătatea distanței dintre acesta și gardul de sârmă ghimpată, un hotar dincolo de care nu putea trece nimeni, neescortat, fără o insignă verde.

Baza văii era acoperită cu un strat moale de sol nisipos, din care nu se ridica praf, deşi era uscat. Din el creşteau câteva petice mici de iarbă, dar cea mai mare parte a primului compartiment era aridă.

Complexul însuşi, unul dintre cele două aflate în acesta, semăna cu o veche tabără romană, cu clădirile înconjurate de un meterez de pământ şi de un şanţ puţin adânc, fără apă. Pe culmea meterezului se aflau senzori electronici, montaţi pe pari, din cinci în cinci metri. Toate precauţiile datau din zilele când era rezonabil să presupună că în compartimente s-ar mai fi putut afla pietreni şi că aceştia ar fi putut reprezenta un pericol. Din puterea obişnuinţei — şi fiindcă o asemenea posibilitate nu fusese niciodată exclusă cu desăvârşire — nu renunţaseră la precauţii.

Lanier traversă podul solid de lemn de peste şanţ şi urcă un şir de trepte către vârful meterezului, unde îşi flutură cardul în direcţia cititorului montat pe unul dintre stâlpi.

Trecu pe lângă barăcile pentru bărbaţi şi femei şi intră în bungalow-ul administraţiei, bătând cu degetul în biroul lui Ann Blakely şi făcându-i cu mâna când trecu pe lângă ea. Ann îi servea de un an drept secretară şi asistentă generală. Se roti cu scaunul şi se întinse după lista problemelor de rezolvat.

— Garry...

El clătină din cap fără s-o privească şi continuă să urce scările.

— Peste cinci minute, spuse.

La primul etaj, îşi introduse cardul în fanta de verificare din încuietoarea uşii biroului său, îşi apăsă degetele pe plăcuţă şi intră. Uşa se închise automat în urma lui.

Își scoase pantalonii și cămașa, înlocuindu-le cu salopeta albastră a membrilor echipei științifice.

Biroul era organizat cu grijă, dar lăsa totuși impresia de dezordine. O masă de lucru mică, confecționată din plăci deflectoare din rezervoarele VTO-urilor, era flancată de cutii cromate, cu role de hârtie. Un raft îngust, plin cu cărți adevărate, era atârnat alături de etajere cu blocuri de memorie sigilate în spatele unor panouri de plastic, echipate cu sisteme de alarmă. Pe pereți erau lipite, cu bandă adezivă, hărți și diagrame.

O fereastră largă dădea către clădirile complexului. Spre nord, dincolo de țărâna golașă de pe fundul văii, nisipul și tufișurile conturau prezența masivă, cenușie, a îndepărtatului capac al compartimentului.

Se așeză pe scaunul directorial de greutate relativ redusă și-și sprijini picioarele pe rama ferestrei. Ochii lui întunecați, scoși în evidență de riduri, se focalizară asupra unui punct îndepărtat, plasat la o înălțime similară cu a cifrei unu de pe cadranul unui ceas, unde lovea tubul de plasmă capacul. Prin strălucirea lui difuză, era greu să deslușești gaura largă de o sută de metri, care străbătea respectivul capac, răspunzând în al doilea compartiment. Deschiderea ei se afla la cinci kilometri deasupra atmosferei din încăpere.

Timpul rezervat pentru sine însuși urma să se încheie peste două minute. Își aranjă tabletele electronice și computerele cu ochii pe programul zilei, pregătindu-se mental să devină omul care punea lumea în mișcare.

Avea țărână sub o unghie. O îndepărtă cu o altă unghie.

Dacă ar fi putut să găsească o explicație măcar pentru lucrurile simple — figurina, sârma ghimpată pe care-o

întinseseră deasupra gardului, şipcile de lemn pentru lăzi folosite la construirea podului de peste şanţ — toate s-ar fi aşezat la locurile lor.

Piatra s-ar fi explicat pe sine însăşi.

Interfonul zumzăi.

— Da, Ann.

— Ţi-ai început programul, Garry?

— Întocmai.

— Transmisie din perforaţie. Se apropie un VTO.

— Salvatoarea noastră?

— Presupun.

Hoffman spusese că tânăra aceea era importantă, şi cuvântul Consilierei era unul dintre puţinele lucruri pe care se putea baza Lanier. În cei patru ani scurşi din noaptea petrecerii, învăţase foarte multe lucruri despre politica din capitalele lumii şi din afara lor şi despre felul în care-şi rezolvau naţiunile crizele. Ajunsese să înţeleagă cât de extraordinară era Hoffman. Eficientă şi cu o intuiţie supraomenească.

Însă la petrecerea aceea se înşelase cumplit asupra unui singur lucru. Apariţia Pietrei nu anunţa sosirea extratereştrilor, nu în adevăratul sens al cuvântului.

Luă două tablete şi un calculator.

— Altceva? întrebă, oprindu-se lângă biroul lui Blakely.

— Întrebări şi răspunsuri, spuse ea, întinzându-i un cub cu mesaje.

În josul celei mai abrupte pante a capacului sufla întotdeauna un vânt blând şi rece. Uneori ningea şi zăpada se aduna în troiene lângă peretele de nichel-fier. Intrarea în ascensor, o arcadă semicirculară perfectă, fusese croită prin explozie în roca asteroidului, aidoma

tuturor tunelelor, traseelor de deservire şi găurilor din Piatră, cu ajutorul unui arzător cu fuziune de mare putere şi eficienţă. Părţile laterale ale acelui coridor scurt fuseseră netezite de pietreni prin lustruire şi gravate cu ajutorul unui acid, care scosese la lumină frumoasele modele triunghiulare numite figurile lui Widmanstätten, străbătute, sub formă de vinişoare, de intruziuni de trolit.

Ascensorul era cilindric, cu diametrul de zece metri şi înălţimea de cinci, şi se întrebuinţa atât pentru personal, cât şi pentru marfă. Întregul perimetru era prevăzut cu mânere, iar în adânciturile podelei erau dispozitive de fixare. Se deplasa, printr-un tunel înclinat, către zonele de debarcare din jurul perforaţiei externe. Pe măsură ce urca, liftul îşi micşora viteza unghiulară, slăbind forţa centrifugă generată de rotirea pietrei. În momentul când ajungea în vecinătatea perforaţiei, rotaţia avea drept rezultat o forţă egală cu o zecime de procent din gravitaţia terestră.

Călătoria dură zece minute. Ascensorul încetini lin şi se opri, iar trapa sa din direcţia opusă se deschise într-un tunel presurizat care ducea către zonele de debarcare.

Lanier luă un cărucior electric pentru minerit, unul din cele circa două duzini aduse de pe Pământ, şi urcă pe distanţa rămasă cu ajutorul unei şine magnetice.

Căruciorul se opri cu un cârâit şi el parcurse restul drumului în imponderabilitate, trăgându-se de-a lungul cablurilor de ghidare.

Primele debarcări în perforaţie fuseseră dificile. La vremea aceea nu exista curent electric pentru acţionarea docurilor rotative, iar lumina era foarte sărăcăcioasă. Piloţii VTO-urilor îşi dovediseră măiestria în repetate rânduri. Primii exploratori dăduseră dovadă de un mare curaj părăsindu-şi navele în costume spaţiale şi apropiindu-se

de perforațiile din pereți, a căror viteză de rotație era de aproximativ trei sferturi de metru pe secundă. În prezent, când docurile și echipamentele din zona de debarcare fuseseră recondiționate și repuse în funcțiune, transferul se parcurgea cu mult mai multă ușurință.

Cele trei docuri erau simple, masive și eficiente. Cilindrii din gaură se învârteau ca să compenseze mișcarea de rotație a Pietrei, fiecare fiind accelerat aidoma rotorului dintr-un motor electric uriaș. Un tehnician aflat într-o cabină plasată sub primul doc le controla pe toate, deschizând și închizând trape și coordonând descărcarea mărfurilor și debarcarea pasagerilor.

Zonele de debarcare înseși fuseseră adaptate în întregime de o echipă de ingineri care avusese la dispoziție șantiere și ateliere mecanice cu o gravitație apropiată de cea terestră. Acolo erau verificate și reambalate încărcăturile voluminoase, urmând să fie trimise jos, în vale, cu ascensoarele sau, după caz, să fie transportate cu aparate de zbor de-a lungul axei, până la următoarea perforație, către compartimentul următor.

Când Lanier se trase înăuntru, șeful echipei de ingineri, Lawrence Haineman, stătea de vorbă, în zona de debarcare de pe primul doc, cu o femeie tânără, zveltă, cu părul negru. Se aflau într-un oval luminos amplu, cu mâinile pe cablurile de ghidare, uitându-se cum glisau imensele uși cu vid, pentru a dezvălui coconul cu marfă, sprijinit pe grinzi. Pe lângă el, păreau pitici.

Heineman, un tehnician aero-spațial din Florida, scund și tuns scurt, zâmbea larg și își flutura mâinile, explicându-i ceva tinerei femei. La apropierea lui Lanier, se întoarse, întinse palma unei mâini și se aplecă ușor în direcția lui.

— Patricia, iată-l pe Garry Lanier, persoana cea mai apropiată de definiția unui șef civil pe care-o avem. Garry, domnișoara Patricia Luisa Vasquez.

Clătină din cap și-și expulză aerul din plămâni cu un „Huu!" plin de entuziasm.

Lanier strânse mâna lui Vasquez. Era scundă și frumoasă, având ceva fragil. Față rotundă, păr mătăsos, castaniu-închis, încheieturi subțiri ale mâinilor, picioare zvelte, șolduri largi pentru dimensiunile ei: una peste alta, o femeie aparent nicidecum practică, se gândi el. Sub ochii mari, nepământeni, la fel de negri ca ai lui și sub un nas mic, ascuțit, strângea cu putere din buzele unite într-o linie subțire. Părea speriată.

— Încântat, spuse Lanier. Larry, ce i-ai spus până acum?

Heineman pară întrebarea cu o privire piezișă.

— Patricia, eu nu sunt acum decât o insignă albastră — și aud că tu o să primești una verde. Garry se teme că ți-aș putea transmite câteva din presupunerile pline de ignoranță ale unui tip care stă cu axa în brațe. Nu i-am vorbit decât despre acest nivel al operațiunilor, jur.

Își ridică mâna dreaptă și se lovi cu stânga peste piept.

— Garry, am citit o parte din lucrările acestei doamne în jumătate de duzină de reviste de matematică și fizică. E fantastică.

Pe fața lui exista totuși o întrebare, pe care Lanier o înțelese cu ușurință: *Ce naiba caută ea aici?*

— Așa am auzit.

Arătă către cocon.

— Ce-i aia?

— Biletul meu către o insignă verde, în sfârșit, răspunse Heineman. Etichetele de pe pachete spun că e

supratubul. Iar V/STOL-ul, aparatul cu decolare-aterizare verticală, sosește cu următorul VTO, peste câteva ore.

— Atunci să-l despachetăm și să vedem ce modificări sunt necesare.

— Corect. Mă bucur că ne-am cunoscut, Patricia.

Heineman dădu să plece, apoi se opri și se răsuci încet, cu o expresie nedumerită.

— Subiectele despre care scrii sunt pentru mine mai degrabă un hobby, cu mult dincolo de competența mea profesională.

Înălță din sprâncene plin de speranță.

— Poate că totuși o să putem sta mai mult de vorbă mai târziu, când o să-mi primesc insigna verde.

Patricia zâmbi și dădu din cap. În jurul coconului se adunaseră deja echipe de bărbați și femei în salopete gri, ca furnicile care-și păzesc regina. Heineman li se alătură, strigându-și ordinele.

— Domnișoară Vasquez..., începu Lanier.

— Patricia e perfect, serios. Nu țin foarte mult la formalități.

— Nici eu, dacă e posibil. Sunt coordonatorul echipei de oameni de știință.

— Așa mi-a spus și domnul Heineman. Am atât de multe întrebări... Domnule Lanier, Garry, asta e cu adevărat o navă spațială, o navă stelară, toată?

Își roti larg brațul, cu picioarele săltându-i-se o clipă de pe doc.

— Este, răspunse el, simțind o plăcere aparte, familiară.

Deși Piatra aproape că-l înnebunise în ultimii câțiva ani cu nesfârșitele sale straturi de surprize și de șocuri, continua să fie îndrăgostit de ea, și nu puțin.

— De unde-a venit?

Lanier își ridică mâinile și clătină din cap. Vasquez remarcă brusc cât de istovit părea și-și stăpâni o parte a entuziasmului.

— Pentru început, sunt sigur că vrei să te odihnești și să te speli. Amenajările noastre din vale — de pe solul compartimentului — sunt de-a dreptul plăcute. Pe urmă poți să ne vizitezi bufetul cu autoservire, să cunoști câțiva oameni de știință din echipă, s-o pornești de acolo. Pas cu pas.

Vasquez îl studie cu atenție. Datorită ochilor ei, inspecția nu păru compătimitoare, ci chiar agresivă.

— S-a întâmplat ceva rău?

Lanier ridică din sprâncene și se uită într-o parte.

— Avem un nume pentru ceea ce-ți face locul ăsta. Spunem că te pietrenește. Sunt doar puțin pietrenic, atâta tot.

Ea se uită în jur, la zona de debarcare, și experimentă efectul forței centrifuge, împingându-se cu câțiva centimetri mai sus printr-o ușoară lovitură cu vârful piciorului.

— Arată atât de familiar, spuse. Mă așteptam ca un artefact extraterestru să fie misterios, dar pot identifica aproape totul, ca și cum ar fi fost construit la noi, pe Pământ.

— Păi, spuse Lanier, Heineman și oamenii lui au avut mult de lucru aici. Dar păstrează-ți mintea deschisă, fără prejudecăți. Dacă mă urmezi, vom coborî pe solul primului compartiment. Folosește cablurile. Și, dacă n-a făcut-o deja Larry, dă-mi voie să-ți urez bun venit pe Piatră.

Patricia stătea întinsă pe salteaua pneumatică, neclintită, ca să nu scârţâie cearşafurile din fibre sintetice, frecându-se de vinilin. Înconjurată de întuneric, era curată, sătulă — mâncarea de la bufet fusese mai mult decât acceptabilă — şi, acum, când nu mergea, nu cu răsuflarea chiar atât de tăiată. Obosită, dar incapabilă să adoarmă. Memoria ei continua să-i azvârle imagini:

Solul compartimentului lat de treizeci de kilometri, o vale împestriţată, gri cu cafeniu, închisă la ambele capete de pereţi din rocă apatică şi din metal în stare naturală şi străbătută de tubul strălucitor de plasmă.

Perspectiva cu totul aparte din momentul în care stătuse în afara văii, la intrarea liftului de la nivelul zero, dând piept cu imensitatea, cu priveliştea întinsă pe kilometri întregi în jurul ei părând plată şi firească, un deşert într-o zi cu nori strălucitori. Însă în afară, în ambele părţi — în sensul mişcării de rotaţie şi în cel contrar ei, curbura devenea mai pronunţată. Ca şi cum ar fi stat sub un pod imens, arcuit, cu tubul de plasmă curgând deasupra capetelor ca un râu de lapte luminos. Către nord, terenul se înălţa curbându-se, într-o conformitate confortabilă cu capacul rotund. Privind în sus, totul era distorsionat, de parcă ar fi fost văzut printr-o lentilă ochi de peşte, capacul acceptând îmbrăţişarea părţii opuse a încăperii, pentru a închide astfel cercul în spatele tubului de plasmă.

Piatra era încă activă, deşi compartimentele acelea fuseseră părăsite cu secole înainte.

Lanier nu-i răspunsese la multe întrebări, susținând că „procedura" era s-o lase să vadă Piatra și să trăiască experiența ei.

— Altminteri, zisese el, de ce ai crede ce-ți spunem noi?

Avea sens, dar se simțea totuși frustrată. Ce era atât de misterios? Piatra era magnifică, uimitoare, dar — din câte își dădea ea seama — nu reprezenta ceva care să-i stârnească interesul profesional. Fizică normală, fără ascunzișuri, oricât ar fi fost de avansată.

Era într-adevăr simplu. Luați un asteroid mare, piatră cu un miez de nichel-fier — bucata dumneavoastră de dimensiuni medii de material planetar primordial, veche de bimilenii — și se împinge pe orbita unei planete. Goliți-i interiorul și creați șapte compartimente, conectate unul cu celălalt printr-o gaură axială, apoi sfredeliți ca un vierme o parte din volumul rămas, creând tuneluri, căi de acces, magazii și ascensoare. Aduceți asteroizi suplimentari, carboniferi și din gheață volatilă, și începeți să transferați în compartimente materialul care îi alcătuiește. Trimite-l într-o călătorie în adâncurile spațiului și, *voilà*!

Piatra.

Până în clipa aceea, primise puține informații-cheie. Solul fiecărui compartiment era conectat la tunele săpate în materialul intermediar al asteroidului. Multe dintre acestea făceau parte dintr-un sistem extensiv de transport feroviar. În primul compartiment nu erau trenuri pentru că, pe vremea când asteroidul era populat, servise drept zonă de rezervă și de depozitare și nu fusese frecvent vizitat. Cel de-al șaptelea compartiment servise, după toate aparențele, unui scop similar, fapt care avea sens — compartimentele de la extremități aveau un al doilea rol, de

amortizoare în cazul stricăciunilor din capetele relativ subțiri ale asteroidului. Peretele dintre calota primei încăperi și spațiu avea, pe alocuri, o grosime de numai câțiva kilometri.

Însă în privința celui de-al șaptelea compartiment exista ceva ciudat, aparte. Simțise asta în vocea lui Lanier și o văzuse în expresiile celor pe care-i cunoscuse la bufet. Iar pe Pământ circulaseră zvonuri...

A șaptea încăpere era, cumva, diferită, importantă.

Până atunci, întâlnise cinci oameni de știință din echipă, dintre care trei la bufet: Robert Smith, expert în domeniul formării asteroizilor, înalt, cu oase delicate, ca de pasăre, păr roșu și ochi oblici, înclinați în jos, care-i dădeau un aer trist; Hua Ling, cel mai vârstnic membru al echipei de chinezi, zvelt și viguros, specializat în fizica plasmei, care-și petrecea cea mai mare parte a timpului la gaura de la polul sud; și Lenore Carrolson, o femeie de cincizeci de ani, cu fața rotundă, păr blond-cenușiu și o omniprezentă expresie prietenoasă, senzuală, cu ochii cu pleoape grele înconjurați de riduri de expresie.

Carrolson o întâmpinase pe Patricia cu o solicitudine maternă. Avusese nevoie de mai multe minute ca să-și dea seama că vorbea cu acea Lenore Carrolson care luase Premiul Nobel, cu astrofiziciana care descoperise, cu opt ani înainte, existența stelelor-gemă și o explicase parțial.

Carrolson ținuse cont de spusele lui Lanier, care sugerase că era datoria ei să-i arate Patriciei zona din complex rezervată femeilor. Era vorba de o baracă lungă, cu pereți din fibră, din capătul nordic al patrulaterului. Camerele erau mici și sobre, dar confortabile în stilul lor ingenios, totul fiind ușor și compact. În holul clădirii, Carrolson o prezentase altor două astronome, Janice Polk

și Beryl Wallace, ambele de la Abell Array, din Nevada. Se întinseseră pe canapele care păreau asamblate din resturi de metal, în atelierul unui liceu. Polk semăna cu un top model într-o mai mare măsură decât imaginea unei astronome din concepția Patriciei. Chiar și în salopetă, frumusețea ei întunecată era elegantă și distantă, iar expresia nu atât dezaprobatoare, cât sceptică. Wallace era suficient de atrăgătoare, dar avea vreo zece kilograme în plus. Părea tulburată dintr-un anumit motiv.

Carrolson îi arătase registrul de socializare de lângă ușa principală.

— Din echipa științifică fac parte treizeci de femei și șaizeci de bărbați. Două cupluri căsătorite, patru logodite...

— Cinci, adăugase Patricia.

— Și șase persoane căsătorite, dar cu soția sau soțul pe Pământ. Eu sunt una dintre ele. Ceea ce înseamnă că bărbaților singuri li se ivesc puține ocazii. Dar, logodită sau nu, nu încalci regulile jocului dacă-ți treci numele în registru. Există o zicală veche, care aici trebuie modificată puțin: „Nu-ți înmuia tocul în cerneala de la serviciu". De vreme ce altă cerneală nu există, o oarecare înmuiere e inevitabilă. Dar nimeni nu trebuie să abuzeze.

Carrolson aruncase o privire către Polk și Wallace.

— Nu-i așa, fetelor?

— Paradisul, răspunsese Polk cu voce plată, ridicându-și privirea de pe tableta ei și făcând ochii mari. E mai bine ca la universitate.

— Orice problemă s-ar ivi, zisese Carrolson, îmi spui mie. Aici ocup poziția unei senioare, cel puțin fiindcă sunt cea mai bătrână.

— O să mă descurc perfect, ripostase Patricia.

Nu fusese niciodată un fluturaș social, nu avea tendința să cadă primejdios și repede, și fără să existe de obicei reciprocitate. Însă, avându-l pe Paul la care să se gândească, atunci și acolo asta era ultima ei problemă. Cu toate că — zâmbi în întuneric — Lanier era un bărbat frumos. Însă atât de preocupat, de îngrijorat.

Se întrebă dacă ea avea să pară la fel după ce va fi văzut întregul tablou.

Fără să fi știut că adormise, auzi sunetul de clopoțel al ceasului deșteptător venind din interfon. Semnalul declanșă aprinderea unei lumini plăcute, chihlimbarii, plasate lângă pat. Clipi, cu ochii la pereții goi, albi ca fildeșul, și-și reaminti fără nicio dificultate unde se afla. De fapt, se simțea pur și simplu acasă, și ușor excitată. Își trecu picioarele peste marginea patului.

Patricia nu fusese niciodată o fire aventuroasă. Drumețiile și nopțile petrecute în campinguri nu lipsiseră din viața ei, dar nu se simțise niciodată înclinată spre alte activități în aer liber în afara mersului pe bicicletă. O dată la fiecare șase sau opt luni, devenea o biciclistă avidă, își petrecea câte două ore pe zi străbătând campusul pe două roți. Peste câteva săptămâni îi trecea cheful și obiceiurile ei sedentare se reinstalau.

Fuseseră întotdeauna atât de multe de făcut în mintea ei sau pe hârtie. Munca mentală se putea desfășura aproape oriunde, dar nu în timp ce urca pe poteci primejdioase sau era obosită moartă după un marș îndelungat.

Însă acolo...

Cândva, în timpul nopții, făcuse din Piatră pâinea ei cea spre ființă. Senzația îi era familiară, abordase cu un zel similar probleme de matematică. Era însuflețită, îi crescuse pulsul și i se îmbujoraseră obrajii, ca ai unei fetișcane.

Când Lanier bătu la uşă, era îmbrăcată şi îşi pieptăna părul. Deschise, făcând ochii mari.

În spatele lui stătea Carrolson.

— Micul dejun? întrebă Lanier.

Se gândi că, purtând salopeta albastră a echipei ştiinţifice, cu fermoare şi nasturi, Patricia părea mult mai practică.

Lumina clară şi palidă a tubului cu plasmă nu oscila niciodată şi, în timp ce mergeau, nu arunca sub picioarele lor decât umbre foarte vagi. Aflat alături de staţiunea agricolă experimentală, bufetul le servea micul dejun celor din schimbul 15:00-24:00. Pentru Patricia, „noaptea" fusese de la şase „dimineaţa" până la două „după-amiaza". Lanier spuse că programul lui de somn era dezordonat. Carrolson tocmai ieşise din schimb.

Vreo douăzeci de membri ai echipei ştiinţifice se îngrămădeau în jurul unui ecran din capătul opus al sălii. Lanier li se alătură pentru scurtă vreme, apoi se întoarse în timp ce Carrolson şi Patricia se aşezau la masă, cu prânzul şi micul dejun. Un bucătar automat producea tăvi cu mâncare, cu fiecare porţiune la temperatura potrivită, şi toate felurile erau surprinzător de gustoase. Un robinet purta o etichetă pe care scria: „Apă autentică de pe Piatră — o experienţă care nu trebuie ratată. H_2O din stele!" Apa era insipidă, dar n-avea nimic neplăcut.

Lanier gesticulă către grupul din jurul ecranului.

— Fotbal, explică el. Hunt şi Thanh au captat microundele din perforaţie şi din exterior. Un post comercial retransmite codificat un meci pentru abonaţi şi se-ntâmplă să fim în acelaşi sector al cerului ca satelitul. Au decodificat semnalul.

— Nu e ilegal? întrebă Patricia într-o doară, alegându-şi mâncarea de pe tavă.

— Înălţimile au privilegiile lor, răspunse Carrolson. Nimeni n-o să facă vreodată o anchetă.

Aveau suc proaspăt de portocale. Citricele prosperau sub lumina tubului. Şi siropul de arţar de pe clătite era natural, dar nu din producţie proprie. Lanier îi remarcă surprinderea.

— Dacă nu putem cultiva ceva pe Piatră, putem cere tot ce e mai bun pe Pământ. Transportul până aici e oricum atât de scump, încât cantitatea nu măreşte costurile decât cu o fracţiune de procent — şi i-am convins că trebuie să fim hrăniţi cel puţin la fel de bine ca marinarii de pe submarine şi coloniştii de pe Lună. Mănâncă din belşug — e un mic dejun de două sute de dolari.

Carrolson mânca vorbind, prietenoasă, despre munca soţului ei. Era matematician la Biroul de Ştiinţă şi Tehnologie al Statelor Unite. Lanier nu spunea prea multe. Şi Patricia era tăcută, urmând exemplul lui şi privindu-l cu coada ochiului ori de câte ori credea că nu observă nimeni. Trăsăturile lui indiene o atrăgeau, dar cearcănele negre de sub ochi îl făceau să arate ca şi când n-ar mai fi dormit de mai multe săptămâni.

— ... într-adevăr bună pentru tine, spunea Carrolson.

Patricia o privi fără nicio expresie.

— Lumina tubului, ştii, repetă Carrolson. Are tot ce ne trebuie, şi absolut nimic dăunător. Ai putea sta întinsă sub ea zile întregi, fără să te arzi, dar ţi-ai primi porţia de vitamina D.

— Oh! făcu Patricia.

Carrolson oftă.

— Garry, iar ai efectul ăla.

Lanier păru nedumerit.

— Ce efect?

— Uită-te la fată.

Carrolson bătu darabana cu degetele pe masa ușoară de metal, confecționată din plăci deflectoare din rezervoarele VTO-urilor, ca marea majoritate a mobilierului din complex.

— Ferește-te de el, Patricia. Frânge inimi.

Patricia se uită de la unul la altul cu gura căscată.

— Ce?

— Eu ies acum din schimb, spuse Carrolson, luându-și tava. Ține minte doar atât: toate femeile din echipă au făcut câte o pasiune pentru Garry. Dar el are o responsabilitate față de cineva de acasă — o persoană foarte importantă.

Afișă un zâmbet misterios și se îndreptă spre mașina de spălat vase.

Lanier sorbi din cafea.

— Nu garantez că te-a citit corect.

— E foarte sigur că *nu*.

— Vrea să spună că am o responsabilitate față de Consilieră — de Judith Hoffman.

— Am cunoscut-o, zise Patricia.

— Și nu sunt în registrul de socializare pentru că aici sunt foarte multe de făcut și timpul e aproape insuficient. În plus, trebuie luată în considerare și poziția socială.

Își termină cafeaua și lăsă ceașca jos.

— Ar fi de crezut că, cu atâția oameni inteligenți în jur, poziția socială n-ar trebui să fie un factor prea important, comentă Patricia.

Se simți naivă chiar în clipa când i se desprindea de pe buze ultimul cuvânt.

Lanier își sprijini brațele îndoite de masă și o fixă cu privirea până când ea își feri ochii.

— Patricia, ești tânără și totul s-ar putea să ți se pară foarte romantic, dar e extrem de serios. Lucrăm în baza unor înțelegeri la care s-a ajuns după ani de zile — dacă măcar au fost încheiate deja. Suntem o echipă internațională de oameni de știință, ingineri și forțe de pază și, indiferent ce informații am descoperi, pentru încă o vreme nu e necesar să fie disponibile pentru orice om de pe glob. Fiindcă o să ai acces la aproape orice, trebuie să fii deosebit de responsabilă — tot atât de responsabilă ca mine. Te rog să nu-ți irosești timpul fiind preocupată de... Ei, îți sugerez să nu te-nscrii în registrul de socializare. Altă dată, într-un alt loc, sigur că da, romantism și aventură, dar nu pe Piatră.

Patricia stătea țeapănă, cu mâinile împreunate în poală.

— N-am nicidecum intenția să mă trec în registru, spuse.

Nu i se trăsese o săpuneală, nu tocmai, dar era totuși întoarsă pe dos.

— Bun. Să luăm insigna ta verde și să facem o plimbare prin vale.

Își lăsară tăvile în spălător și părăsiră bufetul. Se apropiară de clădirea mică de lângă latura nordică a valului de pământ, cu Lanier mergând cu câțiva pași înaintea ei, cu ochii în jos. O femeie îndesată, cu umeri largi, în salopetă neagră, cu centură verde și cu trese roșii de sergent pe mânecă le deschise ușa, apoi se așeză la un birou făcut din alte plăci deflectoare, unde completă formulare. Când terminară, deschise o cutie încuiată și scoase o insignă verde, cu conturul Pietrei imprimat într-un colț și înconjurat de un cerc argintiu.

— Sistemul nostru de pază e foarte bine pus la punct, domnișoară Vasquez, spuse ea. Asigurați-vă că știți regulile. O insignă verde e o mare responsabilitate.

Patricia luă stiloul cu cerneală indelebilă, apoi își apăsă degetele pe o plăcuță ID de scanare, pentru stocarea în computerele sistemului de securitate. Femeia îi clipsă insigna de buzunarul de la piept.

— Suntem încântați să vă avem alături de noi. Eu sunt Doreen Cunningham, șefa securității Complexului Științific Unu din Primul Compartiment. Dacă aveți orice fel de întrebări sau probleme, simțiți-vă liberă să-mi faceți o vizită.

— Vă mulțumesc, răspunse Patricia.

Lanier o conduse afară din corpul de gardă și în susul treptelor valului de pământ.

— Dacă-ți place să faci sport, avem o pistă pentru alergări în jurul perimetrului interior al complexului, cu o extensie care te conduce în al doilea complex. Nu departe de aici e un teren de gimnastică. Îți recomand să faci exerciții cât mai obositoare, ori de câte ori e posibil. Gravitația scăzută ne reduce dificultățile. Eu am tendința să mă moleșesc dacă nu mă mențin în formă. Și exercițiile te vor ajuta să te obișnuiești mai repede cu presiunea atmosferică.

— Cred că gravitația redusă e plăcută, spuse ea, când ajunseră în fața unei barăci rotunde mari, prefabricată din plăci de plastic. Ca și cum ai pluti fără griji.

În baracă erau două vehicule ce semănau cu niște snowmobile mari, montate pe șase roți cu anvelope de cauciuc, cu benzi de oțel în locul căilor de rulare. Patricia se aplecă să se uite dedesubt, apoi își îndreptă spatele.

— Foarte grosolane, spuse.

— Camioanele noastre. Ușor de condus — o să-nveți în curând. Dar azi o să facem doar o plimbare împreună. Fii numai ochi.

Descuie mașina și o ajută să se urce pe treapta înaltă, instalându-se pe locul de lângă șofer. Apoi se opri înainte de a închide portiera.

— Îmi cer scuze fiindcă ți-am vorbit cu atâta asprime. Sunt sigur că înțelegi ce importantă ai putea fi aici și...

— Nu înțeleg, ripostă Patricia. N-am nici cea mai mică idee la ce vă pot fi de folos.

Lanier dădu din cap și zâmbi.

— Dar ai dreptate, oricum. Dacă sunt atât de importantă, trebuie să muncesc pe rupte.

— Se pare c-o să-ți însușești de la sine etica muncii pietrenicului, zise Lanier.

Se urcă pe locul șoferului și își duse mâna la buzunar, de unde scoase o tabletă. I-o întinse.

— Uitasem. Probabil că, mai devreme sau mai târziu, o să dorești să iei notițe. Echipament furnizat de guvern.

Porni motorul electric și scoase camionul din adăpost.

— Acum mergem în compartimentul doi, în primul oraș. O să petrecem câteva ore acolo, apoi o să apelăm la serviciile societății anonime Secolul Treizeci.

— Unul dintre trenuri?

El dădu din cap.

— Azi vom sări peste compartimentul trei — ar fi prea mult și prea curând. S-ar putea să te împovăreze prea tare. O să ne oprim în complexul de pază al compartimentului patru, pentru o pauză și pentru prânz, apoi o să mergem direct în compartimentul șase.

Camionul se apropie de gardul de plasă, întins pe mai mulți kilometri către est și către vest.

— Ar fi prematur să pun întrebări acum?

— Trebuie să-ncepem de undeva, zise Lanier.

— Afară e pământ adevărat. L-aţi putea folosi pentru culturi.

— Fertilitatea e moderată, răspunse el. Avem în lucru proiectele mai multor ferme, majoritatea în compartimentul patru. Cea mai mare parte a pământului e, pur şi simplu, material carbonifer de pe asteroid, cu adaosuri.

— Mm.

Ea se-ntoarse să studieze buruienile scunde şi dâra joasă de praf din spatele lor.

— Piatra mai are combustibil — adică poate pleca?

— Da, are, răspunse el. Nu ştim dacă poate pleca sau nu.

— Mă întrebam... dacă ar fi posibil să rămânem captivi înăuntru, în caz că ar decide să plece. Atunci am avea nevoie de ferme, nu-i aşa?

— Nu ăsta e motivul pentru care vrem să cultivăm solul, spuse Lanier.

Ea aşteptă să dezvolte subiectul, dar el se uita drept înainte, încetinind vehiculul când se apropiară de poarta din gardul de sârmă.

— Are motoare foarte vechi. O parte dintre ingineri cred că sunt uzate, zise el, ca şi cum ar fi ascultat pe jumătate întrebările şi, în acelaşi timp, şi-ar fi urmat, tot pe jumătate, înlănţuirea propriilor gânduri.

Scoase din buzunar o cheie electrică, tastă un număr şi deschise poarta cu un semnal radio.

— Încă nu înţelegem cum poate fi condusă. Ultima acţiune efectivă a motoarelor a fost încetinirea Pietrei, pentru a se înscrie pe actuala orbită. Au folosit bucăţi de material desprinse de roboţi din exteriorul Pietrei — mai ales din benzile reprezentate de zonele adânci. Cei care

au deplasat materialul au aruncat bucățile către un punct situat exact deasupra craterului din nord. Capătul acela e sigilat — o să descoperi în curând care e al doilea motiv. Nu știm ce s-a întâmplat acolo cu bucățile; documentarea e dificilă.

— Îmi imaginez.

Camionul trecu prin poartă cu un zumzet și o porni apoi de-a lungul unei piste marcate de urmele de roți și de lipsa buruienilor.

— Și gardul ăsta de plasă, zise Patricia. Odată ce ați analizat dinainte pe toată lumea care vine aici, s-ar crede că locul e suficient de sigur. Transportul materialelor trebuie să fi costat foarte mult. În locul lor ați fi putut aduce echipamente științifice.

— Gardul de sârmă n-a fost transportat până aici. L-am găsit.

— Gardul din plasă de sârmă?

— Și niște statuete, specifică Lanier.

— Despre ce vorbești?

— Piatra a fost construită de ființe omenești, Patricia. De oameni de pe Pământ.

Patricia se holbă la el, apoi încercă să zâmbească.

— Au construit-o acum o mie două sute de ani. Sau cel puțin atât de veche e.

— Oh, spuse ea. Găsește altceva.

— Nu, vorbesc serios.

— Nu mă așteptam să se facă haz pe seama mea, zise ea, cu voce scăzută, îndreptându-se în scaun.

— Nu fac haz. Crezi că am fi transportat opt sau nouă kilometri de gard de plasă?

— O să cred mai degrabă asta decât că Piatra a fost comandată de Carol cel Mare sau de oricine altcineva.

— N-am spus că vine din trecutul *nostru*. Înainte de a continua discuția — te rog, Patricia, ai răbdare. Așteaptă și privește.

Dădu din cap, dar în sinea ei era furioasă. Avea parte de un soi de inițiere. Scoate-o pe tânăra femeie la o plimbare, terorizeaz-o, fă-o să-și afunde mâna într-o gaură misterioasă, plină cu viermi, adu-o înapoi și râzi pe săturate. Acum e o adevărată pietreană. Grozav.

Nu fusese niciodată adepta unui astfel de tratament, nici măcar când era un copil-minune de treisprezece ani de la UCLA[4].

— Uită-te la buruienile astea mărunte. E iarbă. N-am adus-o cu noi.

— Arată ca iarba, admise ea.

Drumul prin vale dură treizeci de minute. Se apropiau de capacul cenușiu ca ardezia. În fața deschiderii largi de vreo douăzeci de metri a tunelului se înălța o arcadă din metal argintiu. O rampă urca dinspre sol către intrare. Lanier acceleră în susul ei.

— Cum e menținut aerul? întrebă ea.

Tăcerea o stânjenea. Lanier aprinse farurile camionetei.

— Sub cele trei compartimente din mijloc sunt îngropate lacuri. Nu sunt adânci și sunt pline cu diverse varietăți de lintiță, zambile de apă și alge. Plus alte câteva plante pe care încă le mai avem de identificat. Cel mai mare lac are formă de tor și înconjoară compartimentul patru. Există canale de ventilație în goluri, aproximativ din trei în trei kilometri — le poți vedea cu binoclul, dacă ai ochi destul de buni — și Piatra arată ca un fagure datorită altor puțuri și canale.

---

[4] Universitatea statului California din Los Angeles.

Patricia dădu din cap, evitând să-l privească în ochi. *O să fie curând pietrenică*, se gândi Lanier. Resentimentul reprezenta primul semn. Resentimentul și neîncrederea erau mult mai simple decât acceptarea. Și nici cea mai prudentă prezentare a Pietrei nu împiedica existența ciclului. Acolo toată lumea venea din Missouri. Toată lumea voia să i se arate mai întâi. Toate celelalte informații și limpeziri veneau mai târziu.

La șase minute după ce intraseră în tunel, ajunseră la un gard solid de plasă, de genul celor contra uraganelor, care astupa în întregime gura tunelului. Lanier își folosi cheia ca să deschidă o altă poartă și intrară în al doilea compartiment.

Rampa care cobora din tunel fusese consolidată pe ambele laturi cu câte un zid. Între pereți mai fuseseră plasate și alte garduri, iar lângă poarta următoare se afla un post de gardă. În interiorul acestuia, trei infanteriști marini în salopete negre luară poziția de drepți când camioneta se îndreptă spre ei, cu anvelopele huruind pe pavajul rampei. Lanier frână și opri, coborând apoi de pe scaunul lui. Patricia rămase unde se afla, holbându-se la priveliștea din fața ei.

Dincolo de rampă, pe un prag situat la o adâncime de doi kilometri, se afla un parc, împestrițat, la distanțe inegale, de copaci grupați în crânguri și de numeroase construcții de beton, late, plate și albe, semănând cu fundațiile masive ale unor clădiri. Dincolo de parc, un lac îngust sau un râu lat de un kilometru se întindea către est și vest, înconjurând întregul compartiment. Un pod suspendat, cu turnuri înalte, zvelte și curbate traversa apa, plasat între întărituri masive de beton.

Podul ducea către un oraș.

Ar fi putut fi Los Angeles-ul, într-o zi cu atmosfera foarte limpede, sau orice alt oraș terestru modern, cu excepția amplificării suprarealiste. Era mai mare, mai ambițios și mai ordonat, cu o arhitectură mai matură. Și, împrăștiate prin el, ca amortizoarele pe o masă de pinball, se înălțau cele mai mari construcții pe care le văzuse în viața ei. Atingând cu ușurință o înălțime de patru kilometri, păreau niște candelabre verticale, din beton, sticlă și oțel strălucitor. Fiecare fațetă a celei mai apropiate structuri de tip candelabru era tot atât de amplă ca toate celelalte clădiri dintre ele. Asemănarea cu candelabrele i se păru și mai pronunțată când se uită în sus și văzu că erau suspendate de podeaua compartimentului aflat deasupra lor. Privit prin cele două straturi ale atmosferei, la cincizeci de kilometri depărtare, orașul devenea superb de ireal, ca o machetă din spatele geamului prăfuit al unei vitrine de muzeu.

Ochii îi alunecară în partea opusă, cu capul legănându-i-se de parcă ar fi urmărit un meci de tenis foarte lent, între jucători din ce în ce mai înalți.

— Bună dimineața, domnule Lanier, spuse ofițerul comandant, apropiindu-se ca să-i inspecteze insigna. Ea e nouă?

Lanier dădu din cap.

— Patricia Vasquez. Acces nelimitat.

— Da, domnule. Domnul general Gerhardt ne-a anunțat ieri să v-așteptăm.

— Ceva activitate? întrebă Lanier.

— Echipa de supraveghere a lui Mitchell trece acum prin mega K, la treizeci de grade și șase kilometri.

Lanier se aplecă spre cabină.

— Numim mega clădirile mari, explică el.

Patricia își umbri ochii, ferindu-și-i de lumina tubului de plasmă, și încercă să deslușească mai clar partea opusă a incintei. Reușea să zărească parcuri și lacuri mici, sisteme de străzi — întinse, alternativ, sub formă de cercuri concentrice și de cvartale pătrate.

Se afla tot atât de departe de peretele opus ca Long Beach de Los Angeles. În ciuda dimensiunilor sale, orașul era evident construit de oameni.

Lanier se urcă pe scara mașinii și o întrebă dacă nu voia să-și dezmorțească picioarele înainte de a continua drumul.

— Cum îi spuneți? întrebă Patricia.

— Se numește Alexandria.

— Voi i-ați dat numele?

Lanier clătină din cap.

— Nu.

— Facem azi tot drumul până în compartimentul al șaptelea?

— Dacă vrei.

— Cât stăm aici?

— Cel mult câteva ore. Vreau s-arunci o privire în bibliotecă înainte de a continua.

— O bibliotecă?

— Chiar așa, răspunse Lanier. Unul dintre elementele esențiale.

Ea se lăsă pe spătarul banchetei, cu ochii mari.

— Orașul e părăsit?

— Cei mai mulți dintre noi cred că da. Am primit câteva rapoarte răzlețe, dat eu pun totul pe seama nervilor. Echipa de pază le spune *boojumi*. Fantome. N-am dat niciodată peste vreun pietrean viu.

— Ați găsit morți?

— Destul de mulți. În compartimentul ăsta și în al patrulea există mausolee. Cimitirul principal din Alexandria se află la douăzeci și șase de grade și zece kilometri. Înțelegi sistemul de coordonate?

— Cred că da, răspunse Patricia. Măsurați unghiul față de axă, apoi distanța față de capac. Dar care e punctul zero, și care capac?

— Ăsta e podul zero, și măsurăm față de capacul din sud.

— Atunci asta nu e o inițiere — și nu-mi spuneai o poveste. Oamenii au construit Piatra.

— Da, ei au făcut-o.

— Unde s-au dus?

Lanier zâmbi și clătină din deget.

— Știu, spuse Patricia, oftând. Aștept și-o să văd singură.

Coborî din camion și se întinse, apoi se frecă la ochi.

— Sunt impresionată.

— Când am văzut prima oară Alexandria, m-am simțit, într-un fel, ca acasă, zise Lanier. Am crescut în New York și ne-am mutat în LA când aveam cincisprezece ani — practic, am trăit toată viața în orașe mari. Dar, chiar și așa, ăsta m-a impresionat cu adevărat. Am putea muta douăzeci de milioane de oameni numai în acest compartiment, și tot n-ar fi aglomerat.

— De aceea e Piatra atât de importantă — ca proprietate imobiliară?

— Nu, răspunse Lanier. N-avem de gând să vindem apartamente. Avem cincisprezece arheologi în echipă și ar ucide pe oricine ar îndrăzni numai să sugereze așa ceva. Țin ședințe de informare la fiecare câteva zile — sunt sigur c-o să iei parte în curând la unele dintre ele. Lucrează

douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și o fac de când i-am adus aici, acum trei ani. De atunci nu ne-au lăsat să atingem nimic, cu excepția cazurilor când unul dintre comandanții echipelor de pază sau eu însumi am trecut peste dispozițiile lor. Dar am avut nevoie de scuze al naibii de bune.

Patricia dădu din cap către cei trei paznici, care îi întoarseră salutul prietenește, unul ducându-și mâna la vizorul căștii. O stație radio din postul de gardă țiui și pârâi. Ofițerul comandant răspunse. Patricia nu înțelese mesajul gutural, dar paznicul ripostă într-o limbă care păru să fie rusa.

— Aș fi putut să jur că sunt, cu toții, soldați americani get-beget, zise ea.

— Chiar sunt. Avem ruși care lucrează cu Hua Ling în perforația din capacul de sud.

— Și infanteriștii marini vorbesc rusește?

— Ăsta da, evident. Și încă trei sau patru limbi. I-am adus pe cei mai buni.

— Aici, sus, se află cineva care nu e genial?

— N-avem infanteriști de rând, dacă la asta te referi. Nu ni-i putem permite. Toată lumea are două sau trei însărcinări diferite.

Lanier se așeză din nou pe scaunul șoferului.

— Când ești gata, traversăm podul și mergem la bibliotecă.

— Oricând, răspunse ea, reluându-și locul.

Lanier demară și porțile se deschiseră larg în fața lor, închizându-se apoi în urmă.

Traversară podul cu patru benzi de circulație, cu anvelopele clămpănind și răsunând zgomotos pe asfalt. Patricia își duse mâna la buzunarul pantalonilor ca să

scoată tableta. Începu să scrie, folosindu-i tastatura stenografică, cu zece simboluri:

Vremea — sau mai degrabă absența ei. Cerul cu desăvârșire limpede. Perspectiva cu adevărat uluitoare. Pământul se vede plat în apropiere, apoi, chiar deasupra orizontului (uitându-te către nord) pare să se curbeze, iar curbura devine mai pronunțată în lateralul văii. Compartimentul de deasupra noastră conține o mulțime de detalii, vizibile printr-o ușoară ceață.

Derulă înapoi ceea ce scrisese, vânându-și greșelile. Învățase în liceu să tasteze pe o tabletă, dar de atunci trecuseră mulți ani, și ea prefera să scrie de mână. Însă hârtia, evident o marfă costisitoare pe Piatră, se folosea cu economie.

Continuă să tasteze în timp ce mergeau pe o arteră principală: *Străzi de aproape cincizeci de metri lățime, divizate pe mijloc prin ceea ce ar fi putut fi cândva iarbă și copaci. Câte două benzi de fiecare parte. Nicio plantă nu pare sănătoasă.*

Grădinile deteriorate — nu mai sunt îngrijite deloc? Vitrine la nivelul străzilor, aproape toate sparte. Holurile de intrare în birourile oamenilor de afaceri, în agenții, toate cu o deschidere în aer liber. Într-o vitrină — un manechin umanoid. Cu gâtul lung. Într-o poziție echilibrată, dar gol.

Observă firma de deasupra unui magazin care vânduse probabil cândva bijuterii. „Kesar's", citi ea. Alfabet latin, iar când înaintară văzu pe partea opusă a firmei același nume, scris cu litere chirilice. Pe firmele unor prăvălii erau ideograme orientale — chinezești și japoneze. Altele erau în laoțiană sau în alfabetul modificat, vietnamez-roman.

— Doamne, murmură ea. Parcă m-aș fi întors în LA.

Magazinele, designul, chiar și câteva vitrine aveau ceva bizar. Își îngustă ochii, străduindu-se să descopere discrepanțele.

— Așteaptă o clipă, spuse ea.

Lanier încetini.

— Ceea ce vedem aici e probabil demodat, nu-i așa? Adică, la fel ca acasă, unde avem magazine construite special ca să ne credem în vechea Anglie. Toate astea trebuie să fi fost de modă veche.

— O observație bună, cum n-am mai auzit alta, comentă Lanier, ridicând din umeri. N-am dat niciodată prea multă atenție acestei zone.

— Garry, sunt foarte derutată. Dacă Piatra a fost construită acum o mie de ani, cum se potrivesc toate astea?

Lanier luă o curbă ușoară și opri mașina în mijlocul străzii. Arătă către o clădire mare, în tonuri de ocru, de la marginea dinspre nord a spațiului verde.

— Iată una dintre biblioteci — una dintre cele două pe care le studiem acum. Toate celelalte sunt închise.

Patricia își mușcă buza de jos.

— Ar trebui să fiu nervoasă? întrebă.

— Probabil. Eu aș fi.

— Vreau să spun că e ca și cum...

Patricia clătină de cap.

— De ce să intru eu acolo? Sunt matematician. Nu sunt inginer sau istoric.

— Nimeni nu intră în bibliotecă dintr-un moft, crede-mă. Ai o calificare unică. Lucrezi într-un domeniu fără nicio utilitate practică — până acum.

— N-o să mai pun întrebări, oftă Patricia. Nici măcar nu știu care sunt întrebările potrivite.

Împrejurul clădirii fuseseră plasaţi senzori electrici. Sugestia blândă pe care o reprezentau, alături de camerele de luat vederi, căpăta forţă datorită gardurilor din plasă, cu buclele ascuţite ameninţător ale sârmei din vârf. În faţa intrării stăteau patru paznici cu lasere Apple antipersonal — părând foarte serioşi. În timp ce Lanier şi Vasquez se apropiau, răsună tunetul unei voci amplificate:

— Domnule Lanier. Opriţi-vă şi permiteţi scanarea. Cine vă însoţeşte?

— Patricia Vasquez, răspunse el. Indexată sub echipa ştiinţifică, cu notă de referinţă de la generalul Gerhardt.

— Am înţeles. Înaintaţi şi prezentaţi legitimaţiile.

Coborâră din camionetă şi intrară pe poartă.

— Am adus sârma ghimpată şi senzorii de pe Pământ, acum doi ani, îi povesti Lanier. Când am început să ne dăm seama ce aveam aici, înăuntru.

Îşi arătară legitimaţiile şi îşi puseră mâinile pe o placă adusă de o femeie în negru şi gri. După ce primiră permisiunea, pătrunseră în edificiu.

Ferestrele de la parter fusese sparte şi acolo. Înăuntru nu săreau în ochi indicatoare sau planuri ale clădirii, dar aceasta crea senzaţia clară de bibliotecă — deşi impresia de loc de modă veche apărea din nou, creată artificial. Interiorul era întunecos şi pustiu.

— Gardienii de afară nu pot intra, în bibliotecă n-are acces decât paza specială — uniformele negru cu gri. În interior e de serviciu în permanenţă numai o singură persoană, cu un monitor video — vocea pe care am auzit-o.

— Foarte sofisticat, spuse Patricia.

— Necesar.

O fâşie de lumină fluorescentă, agăţată de tavan pe un suport boltit, se aprinse pâlpâind. Alte fâşii începură

să strălucească pe rând, trasând o potecă luminoasă pe podea și în susul unui șir de trepte din apropierea mijlocului clădirii.

— Avem generatoare portabile în patru locuri din Alexandria, spuse Lanier, în timp ce mergeau pe potecă.

Podeaua era golașă și prăfuită, cu câteva urme bine conturate în praf.

— Cea mai mare parte a rețelelor de curent electric din oraș nu funcționează. Încă n-am dat de urma surselor de energie, dar probabil că nu sunt uzine distincte. Piatra însăși pare să transporte o rezervă de energie, concentrată în baterii suprarăcite.

Patricia se încruntă.

— Baterii?

— De genul celulelor de o sută de metri din Arizona și din Marea Seră Africană.

— Oh.

Patricia nu era foarte pricepută la fizica practică, dar nu voia ca Lanier să afle asta.

— În rest, sistemul de alimentare cu energie electrică e destul de convențional. Canalele de control și de informare sunt optice, într-o mai mare măsură decât pe Pământ. Clădirile sunt în întuneric pentru că marea majoritate a întrerupătoarelor principale de linie — sau indiferent ce-o fi jucat rolul lor — au fost deconectate și nimeni n-o să le repună în funcțiune înainte de a ști mai multe despre pericolele de incendiu.

— De ce sunt sparte ferestrele? întrebă Patricia, în vreme ce continuau să urce.

— Când îmbătrânește, sticla devine fragilă. Undele de presiune din atmosferă crapă geamurile.

— Perturbațiile atmosferice?

— Ceva de genul. În compartimente există sisteme de înaltă și joasă presiune, curenți ascendenți și forța coriolis[5], curenți descendenți în vecinătatea capacelor. Chiar și furtuni. În unele compartimente ninge, foarte rar. În marea lor majoritate, fenomenele par controlate, dar nu știm dacă mijloacele de control sunt sau nu încorporate, statice sau dacă niște mașini lucrează încă din greu pe undeva.

La etajul întâi, Patricia văzu, pe coridoarele întunecate aflate dincolo de benzile de lumină, cilindri metalici de înălțimea unui om, așezați în șiruri ce înaintau în beznă.

— Extragem informații din aceste bănci de stocare de un an, zise Lanier. Limbajele de programare nu ne sunt familiare, așa că n-am început decât de șase luni să avem succes în privința realizării unor copii care pot fi citite și a unor imagini utile. Se dovedește că biblioteca din compartimentul următor e încă și mai mare, așa că acum ne concentrăm asupra ei. Dar... eu o prefer totuși pe asta. La etajul trei e un centru de mari dimensiuni pentru realizarea copiilor magnetice. Acolo mi-am făcut primele cercetări, și acolo vei face și tu o parte dintr-ale tale.

— Mă simt de parcă aș fi pe *Mary Celeste*[6].

— Comparația s-a mai făcut. În orice caz, aici sau oriunde altundeva, regula e următoarea: nu te atinge de nimic pe care nu-l poți pune înapoi exact așa cum a fost. Arheologii tocmai își încheie cercetările în linii mari

---

5 Forță aparentă de inerție, care acționează asupra corpurilor situate într-un sistem de referință aflat în mișcare de rotație. Efectul Coriolis, datorat acestei forțe, a fost descoperit de matematicianul francez Gaspard-Gustave Coriolis (1792–1843) și se manifestă prin devierea curenților atmosferici și oceanici.

6 Brigantină descoperită în decembrie 1872 în Oceanul Atlantic, fără niciun om la bord, cu toate mărfurile și obiectele personale la locul lor. Era în stare bună de funcționare, plecase la drum cu un echipaj experimentat și călătorise pe vreme bună.

și sunt încă irascibili. Trebuie să încălcăm când și când regula — reparăm echipamentul necesar, încercăm să punem la punct computerele — dar nu sunt admise excesele inoportune. Dacă Piatra e o *Mary Celeste*, atunci nu ne putem permite să nu știm de ce.

La etajul al treilea, intrară într-o încăpere mare, plină de cubicule pentru lectură, prevăzute cu câte un proiector și cu câte un panou plat, de culoare gri, montate într-un mic pupitru. Unul dintre pupitre fusese echipat cu o lampă Tensor, recent importată, conectată direct la noua sursă de curent. Lanier trase un scaun pentru Patricia. Ea se așeză.

— Mă-ntorc într-o clipă, spuse el.

Se îndreptă spre partea opusă a încăperii, ieși pe o ușă și o lăsă singură. Ea pipăi proiectorul. Era pentru înregistrări video? Pentru microfilme? N-ar fi putut spune. Ecranul era plat și negru ca abanosul, cu o grosime care nu depășea cinci–șase milimetri.

Scaunul avea ceva neobișnuit. În mijlocul său era montat un mic cilindru orizontal, care i se potrivea destul de stânjenitor între fese. Poate cândva avuseseră perne care îl acopereau — sau poate că scaunul își crea propria pernă când era conectat la curent.

Aruncă o privire nervoasă la șirul de cubicule goale, încercând să și-i imagineze pe cei care le folosiseră ultima oară. Când se întoarse Lanier, se bucură foarte mult să-l vadă. Mâinile ei tremurau.

— Fantasmagoric, spuse, cu un zâmbet slab.

El îi întinse o carte mică, legată în plastic de culoarea laptelui. Patricia o răsfoi. Hârtia era subțire și rezistentă. Limba utilizată era engleza, dar caracterele tipografice erau neobișnuite — cu prea multe picioruțe. O deschise la pagina de titlu.

— *Tom Sawyer*, citi, de Samuel Langhome Clemens, Mark Twain.

Data publicării era 2110. O închise și o lăsă jos, înghițind cu greutate.

— Ei? întrebă încet Lanier.

Patricia își ridică privirea spre el, încruntându-se. Apoi un soi de înțelegere trecu de la unul la altul. Ea deschise gura, să vorbească, dar o închise la loc.

— Te întrebau de ce arăt atât de obosit, spuse Lanier. Acum îți dai seama?

— Din cauza acestei... biblioteci.

— În parte, răspunse el.

— E din viitor. Piatra e din viitorul nostru.

— Nu suntem siguri, specifică el.

— Dar de asta sunt eu aici... ca să v-ajut să vă dați seama.

— Mai sunt și alte enigme, tot atât de misterioase, și poate că se leagă unele de altele.

Patricia deschise din nou cartea.

— Publicată de Greater Georgia General, în colaborare cu Harpers a Pacificului.

El întinse mâna și i-o luă.

— Deocamdată e suficient. Mergem afară. Te poți odihni puțin sau putem petrece două ore la postul de pază.

— Nu, spuse ea. Vreau să continui.

Închise ochii pentru câteva secunde. El se duse să pună cartea la loc, apoi se întoarse și merse în fața ei până la parter.

— Intrarea în metrou e la două cvartale de aici, o anunță. Putem merge pe jos până acolo. Exercițiile fizice limpezesc mintea.

Patricia îl urmă, traversând un colț al parcului cu ochii la clădiri și la firmele lor în diverse limbi ale pământului

fără să le vadă de fapt și știind că ajunsese dincolo de punctul de asimilare.

Trecură pe sub o arcadă în formă de semilună și coborâră în stația de metrou pe o rampă dublă.

— Ai spus că Piatra nu e din viitor, comentă Patricia.

— Nu din viitorul nostru, o corectă Lanier. E posibil să nu fie din universul nostru.

Ea își simți pielea înfierbântându-se. Clipi grăbită, neștiind dacă avea să râdă sau să plângă.

— La naiba.

— Exact asta simt eu.

Stăteau pe o platformă lată, lângă un perete împodobit cu un mozaic asimetric, din cristale trandafirii, mari și plate. Direcțiile erau indicate prin săgeți agățate de plafon, însoțite de litere râioase, jupuite: „Nexul Central, Linia 5... De aici către... 54... Alexandria... San Juan Ortega, Linia 6, 20 minute". Alături de indicatoare atârnau alte ecrane de afișaj plate, negre ca abanosul, toate goale.

Patricia începu să tremure ușor și se simțea amețită. Oare se afla cu adevărat în locul acela sau era victima unui vis indus de munca ei?

— Începi să devii pietrenică, zise Lanier. Urmărește-te.

— O fac. Da. Văd cum devin pietrenică.

— De obicei, următorul pas e depresia. Dezorientare, fantazare, depresie. Prin asta am trecut eu.

— Oh!

Patricia se uită în jos, la dalele albe de sub picioarele ei.

— În următoarele cinci sau zece minute trebuie să vină un tren, anunță Lanier.

Își puse mâinile în buzunare și îi urmă exemplul, privind și el podeaua.

— Mi-e foarte bine, spuse Patricia.

Nu credea ce spune, dar, pe de altă parte, înaintea examenelor se simțise mai rău decât în clipa aceea. Avea să reziste. Trebuia să reziste.

— Mă întrebam doar dacă nu există metode mai bune de instruire a nou-veniților. Asta pare să se bazeze destul de mult pe hazard.

— Am încercat alte metode.

— N-a mers?

— Nu mai bine, iar uneori mai rău.

Din tunelul metroului ieși o trâmbă de aer. Patricia se gândi să se uite peste marginea platformei, să descopere ce soi de mecanism permitea deplasarea trenului. Podeaua canalului nu avea nicio trăsătură caracteristică, nicio șină, niciun alt tip de ghidaj.

Din tunel apăru șuierând un miriapod uriaș, din aluminiu, cu botul fără ferestre și traversat de un nimb de linii verzi. Se opri cu o bruschețe care-ți trimitea vibrații în ceafă și zumzăi ușor când se deschiseră ușile glisante. În primul vagon stătea un infanterist marin, cu pistolul în toc și cu pușca laser la vedere.

— Domnule Lanier, salută el, cu un gest elegant.

— Charlie, ea e Patricia Vasquez. O altă insignă verde. Patricia, acesta este caporalul Charles Wurtz. Probabil c-o să vă vedeți foarte des. Charlie e omul nostru de bază pe linia zero a metroului.

— Nu las *boojumii* să călătorească gratis, zâmbi larg Charlie, strângând mâna Patriciei.

Lanier îi făcu semn să urce prima. Examinat în căutarea elementelor de bază, interiorul semăna cu al oricărui alt vehicul dintr-un sistem de transport rapid rezonabil, de tip nou. Scaunele de plastic și monturile metalice erau

în stare bună. Era evident că vagoanele nu fuseseră concepute pentru aglomerație — nu existau curele de agățare sau bare pentru pasageri care nu stau pe scaune — și aranjamentul era spațios, cu o mulțime de loc pentru picioarele celor așezați. Și nicio reclamă. De fapt, în vagon nu erau deloc afișe.

— Ca în vechiul BART[7] din San Francisco, spuse Patricia.

Nu mai mersese cu BART-ul sau cu metroul din LA de ani de zile.

Se instalară pe scaune. Senzația de mișcare nu apăru decât când se uită pe ferestrele rotunde, mari, plasate la intervale inegale. Stația era o pată în trecere. Pe urmă nu mai rămase decât întunericul, subliniat de străfulgerările unor bare albe, verticale.

— Nu seamănă prea mult a viitor, comentă Patricia. E recognoscibil. Am crezut întotdeauna că viitorul va fi atât de diferit încât, văzându-l, noi n-am recunoaște nimic. Mai ales când e vorba de o mie de ani în viitor. Dar există clădiri, metrouri — adică de ce nu transmițătoare de materie?

— Alexandria și acest sistem de căi ferate sunt cu mult mai vechi decât alte părți ale Pietrei. Când o să-nchei turul și o să vezi lucrurile mai în detaliu, o să remarci marile diferențe dintre tehnologia noastră și cea de aici. În plus...

Făcu o pauză.

— Există o istorie care trebuie luată în considerare. Întârzieri. Handicapuri. Și relicve.

— Despre care o să aflu în curând.

---

[7] Bay Area Rapid Transit — sistem de transport public rapid din zona golfului San Francisco.

— Exact, încuviință Lanier. În clipa asta simți mișcarea? Accelerația?

Ea se încruntă.

— Nu. Dar poate că am demarat lent...

— Accelerația trenurilor e de 4 g[8].

— O clipă.

Patricia se răsuci spre o fereastră și privi succesiunea barelor albe, apoi se încruntă.

— Alexandria... vreau să spun că n-a fost concepută așa cum ar fi trebuit.

Lanier o privi cu răbdare. Se presupunea că e genială, dar era atât de tânără. Se străduia ca o școlăriță să-și păstreze bunele maniere.

— Piatra a fost accelerată și încetinită, corect? Exact ca trenul ăsta. Dar eu nu simt acum nicio mișcare și... compartimentele ar fi trebuit să aibă podele înclinate, ca să compenseze șocul, și pereți mai înalți într-o parte, ca să nu se scurgă apa din lacuri. Fenomenul de revărsare datorită accelerației. Platforme înclinate pentru compensare.

— În compartimente nu s-a luat nicio precauție pentru compensarea efectelor accelerației.

— Așadar, accelerează treptat?

Lanier clătină din cap.

— Au o metodă de compensare?

— În compartimentul al șaselea. Dar și asta face parte din imaginea de ansamblu.

— Mă faci să clarific totul singură.

— Ori de câte ori e posibil.

— Ca test.

---

[8] Valoarea accelerației gravitaționale.

— Nu, ripostă vehement Lanier. Consiliera a spus că ne poți ajuta. Nu mă îndoiesc de asta. Dar, dacă e un test, atunci te descurci foarte bine.

Deși el avea rezerve.

Pereții tunelului rămaseră în urma lor și trenul se năpusti în lumină. Trecură peste apă, cu cel puțin două sau trei sute de kilometri la oră.

— În porțiunile suspendate, sub vagoane sunt trei șine, e vorba de inducția magnetică, zise Lanier.

— Oh.

Patricia își îndreptă atenția asupra mării, o întindere uniformă de vălurele gri-albăstrui, prelungindu-se către nord, spre noianul de ceață de lângă capac. Deasupra apelor cenușii putea să vadă arcuirea compartimentului, spre nord-vest și nord-est zărea vălătucul de ceață, iar la înălțimea orei trei linia țărmului.

La vreo șapte kilometri de tren, cu extremitatea de jos ascunsă în ceață, se afla vârful hexagonal al unui turn drept ca o lumânare, probabil înalt de vreo cincizeci de metri și cu lățimea cât jumătatea înălțimii. La o distanță de numai un kilometru era un alt turn, în întregime vizibil, plasat pe un pilon rotund și zvelt.

Ceața se năpusti să-i întâmpine și ajunseră pe neașteptate pe pământ. O pădure bogată de pini se ivi neclară sub ei, părând sănătoasă, deși ușor albăstruie — în lumina tubului.

— Din câte ne putem da seama, al patrulea compartiment a fost un centru de recreere, zise Lanier. Și, firește, un rezervor și un sistem de purificare a aerului. Aici sunt patru insule, fiecare reprezentând un habitat diferit. Există și habitate subacvatice — grădini de coral, lacuri cu apă dulce și sisteme de ape curgătoare. Stațiune balneoclimatică,

rezervație naturală, fermă piscicolă — totul a rămas în grija nimănui, s-a sălbăticit puțin, dar prosperă.

Trenul încetini și pătrunse lin, cu un zumzet ușor, pe o platformă înaltă. Doi bărbați în uniforme negre alergau pe lângă vagoane când se opriră. Lanier se ridică și Patricia îl urmă la ușă. Aceasta se deschise la fel de silențios ca mai înainte.

Pădure, apă, țărână — toate inspirate laolaltă, ca o singură mireasmă delicioasă.

— Pe mai târziu, Charlie, zise Lanier.

Charlie salută cu eleganță și, în urma lor, își ocupă poziția în cadrul ușii.

Unul dintre paznicii de pe platformă se apropie să studieze insigna Patriciei.

— Bine ați venit în tabăra de vară, domnișoară Vasquez.

De pe platformă, ea se uită în jos. Se aflau la șase metri deasupra solului. Peronul era înconjurat de un complex asemănător celui din primul compartiment, cu clădiri din plăci de fibră de lemn și cu metereze de pământ, dar cu o seră mult mai mare ca laborator agricol.

Toată lumea din complex purta culoarea neagră, în combinații de negru și kaki, negru și verde și negru cu gri.

— Forțe de pază? întrebă ea.

Lanier dădu din cap în timp ce coborau treptele platformei.

— Avem și aici un mic grup de oameni de știință și lăsăm pe toată lumea să-și petreacă aici concediile sau zilele libere, când e timp pentru așa ceva, ceea ce nu se întâmplă prea des. Compartimentul ăsta e strategic. Desparte părțile relativ locuibile ale Pietrei de capătul unde se lucrează.

— Sistemul de propulsie?

— Da, și compartimentul al șaptelea. Oricum, o să ai ocazia să-ți întinzi picioarele și să asimilezi tot ce ai văzut până acum.

— Mă îndoiesc, spuse Patricia.

Lanier o conduse către bufetul din complex.

În majoritatea privințelor, acesta nu se deosebea de cel din primul compartiment. Se așezară la masă cu soldați britanici și din Germania de Vest. Lanier o prezentă ofițerului comandant al nemților, colonelul Hainrich Berenson.

— Va primi, peste o săptămână, comanda forțelor de pază din compartimentul al șaptelea. O să lucrați ceva timp împreună.

Berenson era colonel în Forțele Spațiale din Germania de Vest, cu părul de culoarea nisipului și pistruiat, la fel de înalt ca Lanier, dar evident mult mai musculos. Părea mai degrabă irlandez decât neamț; cu numele lui fără rezonanță germană și cu manierele sofisticate, i se păru Patriciei cu adevărat internațional. Era prietenos, dar ușor distant.

Ea comandă o salată — legume proaspete din laboratorul agricol — și se uită la fețele bărbaților și femeilor din jur. Nu aveau cu toții insigne verzi.

— Cum funcționează sistemul insignelor? îl întrebă pe Lanier.

Berenson zâmbi și clătină din cap, de parcă a fi fost vorba de o problemă delicată.

— Insignele roșii se limitează la perforația din primul compartiment, răspunse Lanier. E vorba mai ales de personalul care se ocupă de partea tehnică. Cele albastre pot merge oriunde pe Piatră, cu excepția compartimentelor

șase și șapte, dar în toate compartimentele, cu excepția primului, trebuie să fie escortate și să-și îndeplinească îndatoririle specifice. Insignele verzi pot merge în orice compartiment, dar sunt întotdeauna supuse verificărilor de securitate.

— Eu mă aflu aici de trei ani, zise Berenson, și am primit o insignă verde abia acum trei luni.

Își coborî privirea spre insigna ei și dădu din cap într-un mod semnificativ.

— Din fericire, am găsit o portiță. Se poate considera că mă escortez pe mine însumi.

Lanier rânji.

— Să fim, pur și simplu, recunoscători că lucrurile merg ca pe roate, ca și până acum.

— Amin, întări Berenson. Aș detesta să văd o încurcătură autentică.

— Pentru insignele verzi există trei niveluri de autorizare. Primul e cel mai redus — acces cu desăvârșire interzis în zonele declarate secrete. Nivelul doi admite accesul numai cu probleme de serviciu — forțele speciale de pază au insigne verzi de nivelul doi. Nivelul trei reprezintă autorizarea pe care o avem în comun.

— Eu o să fiu nivelul doi, spuse Berenson.

Când se întoarseră în tren, Patricia întrebă:

— Dacă va fi nivelul doi, înseamnă că nu va ști cu exactitate ce e Piatra?

— Când ajungi în compartimentul șapte, trebuie să știi multe.

— Dar nu și ce se află în biblioteci.

— Nu, spuse Lanier.

Asta o aduse la realitate. Berenson era ursuz și nici măcar n-avea habar de biblioteci.

Cei patru soldați în costume spațiale alergau pe suprafața lunii în salturi lungi, grațioase, și drumul nu le era luminat decât de stele și de Pământul în primul pătrar. Mirsky îi privea din vârful unui bolovan, vizibilă fiind doar casca lui albă. În mâna dreaptă ținea o lanternă îndreptată spre colegii săi de echipă, care așteptau într-un făgaș săpat de o piatră rostogolită cu milioane de ani înainte. Când cei patru ajunseră în poziția potrivită, aprinse și stinse lanterna de trei ori consecutiv.

Obiectivul — macheta în mărime naturală a unui buncăr dintr-o colonie lunară — se afla la o sută de metri, în partea opusă a bulgărelui. Cei patru apărători ajunseseră în clipa aceea lângă sas. Mirsky își ridică AKV-ul 297 — un Kalașnikov automat, adaptat pentru tragerea cu proiectile în vid — și îl îndreptă spre trapa sasului.

Trapa se deschise și Mirsky își înălță ușor arma, ochind ținta marcată cu o cruce lângă luminile de semnalizare ale intrării în sas. Cu un deget înmănușat, eliberă trăgaciul montat în lateral și simți arma trăgând de trei ori. O linie firavă de praf de pușcă aprins, scăpat din țeavă, străluci scurt în întuneric. Ținta explodă în zdrențe de plastic în timp ce se deschidea ușa.

Îl auzi pe supervizorul exercițiului citind numele celor patru apărători în costume spațiale și ordonându-le să ia poziția culcat.

— Și sasul vostru e incapacitat, adăugă laconic supervizorul. Frumos lucrat, locotenent-colonele... Poți continua.

Mirsky și cei trei colegi ai săi înaintară către machetă. Apărătorii erau întinși pe solul lunar, în afara sasului deschis, nemișcați cu excepția numerelor de pe afișajele echipamentelor de salvare pe care le purtau în spate. Mirsky

se apropie și, prin vizor, îi făcu cu ochiul unuia dintre ei. Apărătorul îi răspunse cu o privire supărată, deloc amuzat.

— Tovarășe locotenent-colonel, uitați-vă peste umăr, la ora două, îl sfătui unul dintre oamenii săi.

El se întoarse și urmări linia brațului protejat de materialul gros al costumului caporalului, prelungită de un deget înmănușat.

Cartoful, un punct de lumină ascuțit, cu o formă alungită distinctă, tocmai se ridicase deasupra orizontului lunii.

Se părea că toată viața lui oamenii i-l arătaseră — prima fiind Yefremova, cu trei ani în urmă.

— Da, îl văd, anunță el.

— De aceea ne antrenăm, nu-i așa, tovarășe locotenent-colonel?

Mirsky nu răspunse. Supervizorul interveni, cerându-le să termine cu discuțiile inutile.

— Stelele au urechi, caporale, îl sfătui Mirsky pe soldat. Să ne cucerim obiectivul și să ne-ntoarcem acasă la timp pentru alte lecții politice.

Caporalul îi întâlni privirea și se strâmbă, dar nu spuse nimic.

Patru ore mai târziu, în propriul lor buncăr, supervizorul exercițiilor străbătu aleea dintre hamacurile echipei victorioase, strângând mâini și felicitându-i cu căldură, pentru a le da apoi scrisori de acasă. Toată lumea primise scrisori, fie și numai din partea coordonatorilor celulelor de partid din niște sate periferice. Supervizorul se opri în dreptul hamacului lui Mirsky la urmă.

— Numai o singură scrisoare pentru dumneata, tovarășe... colonel, spuse, întinzându-i un plic gros, lipit cu bandă adezivă și sigilat cu grijă.

Mirsky îl luă și se holbă la el, apoi la supervizor.

— Deschide-l.

Îi rupse capătul cu mare atenție și scoase cinci foi de hârtie împăturite.

— O promovare, spuse, nevrând să se arate prea emoționat de întreaga situație.

— Și ordinele tale, tovarășe, spuse supervizorul. Tovarăși, sunteți interesați să descoperiți unde pleacă proaspătul nostru colonel Pavel Mirsky?

— Unde? întrebară mai mulți.

— Înapoi, pe Pământ, zise Mirsky.

— Înapoi pe Pământ! repetă ca un ecou supervizorul. Ăsta e al câtelea — al patrulea dumitale tur de antrenament pe Lună, în numai doi ani? Și acum din nou pe Pământ.

Oamenii îl priveau cu atenție, zâmbind larg.

— Cu destinația Oceanul Indian, spuse Mirsky. Pentru antrenamentul final de comandant de batalion.

Soldații ovaționară și izbucniră în aplauze.

— Acum o să ai stelele pe care ți le-ai dorit dintotdeauna, tovarășe colonel, spuse supervizorul, strângându-i mâna cu fermitate.

CAPITOLUL PATRU

Restul celui de-al patrulea compartiment alunecă pe lângă ferestrele trenului cu mare repeziciune — imagini neclare ale terenului deluros, ale micilor lacuri și ale aflorimentelor ce păreau de granit.

— Capătul liniei e în compartimentul șase. O să fim întâmpinați de Joseph Rimskaya și de o serie de membri ai echipei de chinezi care lucrează la anexa de la hotar.

— Rimskaya? La UCLA am avut un profesor cu numele ăsta.

— Rimskaya e motivul pentru care te afli aici. El te-a recomandat.

— Dar a plecat de la facultate ca să se-alăture Biroului de Matematică și Statistică.

— Și a cunoscut-o pe Consilieră când lucra la Washington, adăugă Lanier.

Rimskaya îi fusese profesor la seminarul de matematici speciale. Nu-i plăcuse prea mult; era un bărbat înalt, masiv, cu o barbă roșie sârmoasă, zgomotos și plin de sine, profesor de științe politice și expert în statistică și în teoria informației. Un matematician riguros, dar, după părerea ei, lipsit de perspicacitatea necesară pentru o muncă de cercetare cu adevărat valoroasă, Rimskaya i se păruse întotdeauna tipul desăvârșit al academicianului: rigid, exigent, un coordonator lipsit de imaginație.

— El de ce se află aici?

— Consiliera îl consideră util.

— Specialitatea lui sunt teoriile statistice despre comportamentul populației. Se ocupă de sociologie.

— E adevărat, încuviință Lanier.

— Cum...

El păru iritat.

— Gândește-te, Patricia. Unde s-au dus pietrenii? De ce s-au dus acolo, cum au ajuns acolo?

— Nu știu, răspunse ea, cu voce scăzută.

— Nici noi nu știm încă. Rimskaya e șeful unui grup de sociologi. Ar putea fi capabili să ne ofere un răspuns.

— Ăsta e un stil de instruire atât de derutant, de anapoda.

— O să am răbdare dacă ai și tu, zise Lanier.

Patricia păstră o clipă tăcerea.

— Nu garantez, conchise ea. Aș vrea să nu mai pari atât de scos din sărite când pun întrebări directe.

Lanier înălță din sprâncene și dădu din cap.

— Te rog să n-o iei la modul personal.

E atât de stresat, se gândi ea. *Ei bine, și eu sunt. Numai că el a avut timp să se obișnuiască. Dacă te poți obișnui vreodată cu ceva ca biblioteca... sau ca Piatra însăși. Pe de altă parte, e aproape cu siguranță vorba de mai mult...*

Avu pe neașteptate viziunea unui labirint de table de școală, așteptând-o în compartimentul al șaptelea, scrise de matematicieni rătăcitori care lucrau la rezolvarea unei probleme impresionante, unificate. Deasupra tuturor, de pe un ecran uriaș, Consiliera privea răbdătoare, ca Dumnezeu. Lanier era avatarul ei.

— Rimskaya e pe jumătate rus, continuă acesta. Bunica lui era o văduvă imigrantă și numele i-a fost trecut și pe actele de intrare în SUA ale fiului ei. Vorbește rusește ca un nativ și servește adesea ca interpret între ruși și noi.

Zumzetul trenului deveni mai strident când intrară în capacul din nordul celui de-al patrulea compartiment.

Compartimentul cinci era mai întunecos decât cele pe care le vizitaseră înaintea lui. O boltă de nori plați, cenușii vopseau atmosfera de sus a cilindrului, înjumătățind lumina tubului. Sub nori se întindea un peisaj wagnerian, cu munți golași, părând bulgări colțuroși de antracit amestecat cu hematit în culorile întunecate ale curcubeului. Între munți erau văi abisale ruginii,

întretăiate de cascade care alimentau râuri repezi, argintii. Contorsionările munților din apropiere de centrul compartimentului erau uimitoare — arcuri, cuburi uriașe, necizelate, piramide cu vârfurile sparte și șosele din trepte din lespezi neuniforme.

— Ce naiba e *asta*? întrebă ea.

— Un soi de puț de mină deschis, așa credem. Cei doi geologi ai noștri — l-ai cunoscut pe Robert Smith, e unul dintre ei — au lansat speculația că, atunci când au fost golite compartimentele, mizeria n-a fost aruncată. Au păstrat-o drept materie primă. Astea sunt urmele.

— Ideal pentru amatorii de filme horror, zise Patricia. Nu vezi aici castelul lui Dracula?

Nu mai schimbară nicio vorbă în timpul scurtului drum prin tunel către compartimentul al șaselea. În timp ce zumzetul trenului își pierdea din stridență și tunelul întunecat se lumina, Lanier se ridică, spunând:

— Capătul liniei.

Partea de jos a ultimei stații era o construcție cavernoasă, din lespezi nevopsite din beton roșiatic și din roca pestriță, cenușie cu negru, a asteroidului. Peronul era marcat cu linii șterse, ca și cum acolo s-ar fi format odinioară cozi lungi, șerpuitoare.

— Asta a fost cândva o stație pentru muncitori, zise Lanier. Când au modificat compartimentul al șaselea, a servit drept punct de debarcare. Probabil că acum șase sute de ani.

— De când e părăsită Piatra?

— De cinci secole.

Urcară pe o rampă către o clădire construită mai ales din panouri groase, transparente, care oferea o vedere excelentă a celui de-al șaselea compartiment.

Solul văii era stratificat, ca urmare a prezenței formelor uriașe, inerte, ale unor structuri mecanice, cilindri și cuburi și teancuri de plăci rotunde ce zăceau pe muchie, creând impresia unui circuit imprimat monstruos. Chiar de lângă clădirea stației pornea un șir de rezervoare, mergând către un zid îndepărtat. Înălțimea acestuia era de cel puțin o sută de metri, iar diametrele rezervoarelor erau cât jumătate din ea. Sub acel nivel al stației, între sfere și un șir de cilindri care stăteau pe suprafețele laterale, se afla un șanț imens, plin cu apă scânteietoare. Pe marginea lui se înșiruiau capete de țevi și aparate de pompare de dimensiuni ciclopice. Deasupra tuturor acestora, pluteau pâlcuri de nori negri, groși, din care cădeau perdele de ploaie și rafale de zăpadă. De undeva pornea o pulsație constantă, mai degrabă simțită decât auzită, ca infrasunetele emise de mișcarea munților sau ca eroziunea unor funduri de mări îndepărtate.

Privind oblic în sus, printre straturile de nori, Patricia putea întrezări, vag, partea opusă a compartimentului, umflată și striată de un covor de mecanisme misterioase.

— În tot compartimentul nu există componente în mișcare, cu excepția unor pompe mari, și nici acelea nu sunt multe, spuse Lanier. Constructorii s-au bazat pe un ciclu al vremii încorporat. Ploaia cade, colectează căldura, curge prin canale către lacurile puțin adânci, se evaporă, duce căldura în sus și sistemele de menținere a atmosferei o evacuează, încă nu știm cum.

— La ce servesc toate astea?

— La început, când a fost proiectată Piatra, al șaselea compartiment ar fi trebuit să fie un alt oraș, dar constructorii au specificat că n-ar fi putut atinge decât o accelerație egală cu trei procente din g. Chiar înainte de a echipa

Piatra şi înainte de încheierea excavaţiilor principale, au găsit o metodă care-i permitea să accelereze până la limita capacităţii sale. Era un procedeu complex şi costisitor, dar îi oferea Pietrei o mobilitate pe care constructorii nu puteau s-o rateze. Aşa că al şaselea compartiment a fost dotat cu mecanisme foarte bine alese pentru amortizarea inerţiei, care reprezintă o mică parte din ceea ce se află acum aici.

Dădu din cap către priveliştea de dincolo de geamuri.

— De aceea niciuna dintre podelele compartimentelor nu e înclinată şi niciun lac sau râu nu e prevăzut cu diguri împotriva revărsării. Nu le sunt necesare. Al şaselea compartiment poate amortiza selectiv efectele inerţiei oricărui obiect de pe Piatră. În mare, anihilează acceleraţia şi deceleraţia întregii nave. În amănunt, anihilează efectele inerţiei în trenuri. Se autoreglează, deşi încă n-am descoperit niciun „creier".

Ploaia lovea acoperişul transparent şi se scurgea pe panta înclinată la patruzeci şi cinci de grade de deasupra scărilor. Lanier se întrerupse, cu ochii la stropii şi la pârâiaşele de apă.

— Începând de atunci, mecanismele au fost modificate şi s-au înmulţit. La început acopereau în jur de trei kilometri pătraţi, iar restul compartimentului şase era folosit pentru activităţi industriale şi de cercetare, care nu se puteau desfăşura în oraşe. Acum întreţin şi compartimentul al şaptelea.

Patru oameni, cu toţii în haine de ploaie galbene, mergeau pe marginea canalului de dincolo de staţie. Îşi parcaseră camioneta la câţiva metri distanţă, într-o zonă mai înaltă a acostamentului.

— Comitetul nostru de întâmpinare, zise Lanier.

Se îndreptară către capul treptelor. Aerul rece se adunase pe casa scării și Patricia fu cuprinsă de un tremur când îi învălui într-o parte din el, adusă de o pală de vânt din afară. Ploaia le cânta încet deasupra capetelor. Printre pârâiașele prelinse pe sticlă și printr-o spărtură ca un șanț a norilor, zări capacul nordic, aflat în partea opusă. Toate celelalte capace fuseseră realmente goale, fără nimic specific. Acela era brăzdat de un șir de cutii dreptunghiulare, plasate la intervale egale, ca un grup de trepte abrupte, și pe fața fiecăreia dintre ele era trasată câte o elipsă. Cutiile aveau, aprecie ea, cam un kilometru lățime, de două ori mai mult decât axele mari ale elipselor.

Primul dintre cei patru oameni ajuns în vârful scării își scoase pălăria de ploaie. Patricia se uită în jos și-și văzu fostul profesor, cu fața roșcovană și bărboasă, cu ochi mici, suspicioși, de parcă ar fi purtat îndelung în sine o suferință ascunsă. Rimskaya era exact așa cum îl ținea minte. Răspunse privirii ei insistente cu una defensivă, apoi dădu din cap către Lanier. În spatele lui, o femeie înaltă, blondă, cu trăsături simetrice, și doi chinezi, un bărbat și o femeie, își scoaseră echipamentul și scuturară apa pe podea.

Rimskaya se apropie de Patricia, transmițându-și prin fiecare gest răceala, dacă nu cumva era dezgust.

— Domnișoară Vasquez, spuse. Sper că ești la înălțimea situației. Sper că n-o să mă faci să par un idiot fiindcă te-am ales.

Ea deschise și închise gura, ca un crap, apoi râse prea strident.

— Domnule profesor, și eu sper același lucru.

— Nu-l lua în seamă, zise blonda, cu voce plăcută, profundă, cu un ușor accent britanic. Sunt patru luni

de zile de când nu spune decât lucruri bune despre dumneata.

Își îndesă propria pălărie sub braț și întinse mâna. Strângerea era fermă, și femeia avea pielea caldă.

— Eu sunt Karen Farley, iar ei sunt Wu Gi Me și Chang i Hsing.

Chang îi adresă Patriciei un zâmbet larg, cu bretonul drept și negru atârnându-i peste sprâncene, după ultima modă din China.

— Suntem de la Universitatea Tehnologică din Beijing.

Rimskaya continua s-o studieze pe Patricia. Ochii lui cenușii se îngustară.

— Te simți bine? N-ai rău de spațiu sau vreo tulburare emoțională?

— Mă simt perfect, domnule profesor, răspunse ea.

— Bun. Atunci voi — arătă către Farley, Wu și Chang — voi aveți grijă de ea. Eu mă duc în primul compartiment, să mă odihnesc. O să lipsesc o săptămână, poate chiar mai mult.

Îi întinse mâna lui Lanier și i-o scutură o singură dată, ferm.

— Sunt obosit, adăugă, și nu în ultimul rând fiindcă n-am idee ce înseamnă toate astea. N-am avut niciodată imaginație, iar acest loc...

Se cutremură.

— Poate că ție o să ți se potrivească mai bine, domnișoară Vasquez.

Se înclină țeapăn către colegii lui, apoi își luă echipamentul și se îndreptă spre rampa care cobora către peron.

Patricia se uită în urma lui, dezorientată.

— Îl invidiez... puțin, spuse Wu într-o engleză californiană perfectă.

Era cam de înălțimea ei, exact pe punctul de a deveni durduliu, cu părul tuns scurt și cu o față copilăroasă.

— Am citit de curând câteva dintre lucrările dumitale, domnișoară Vasquez.

— Patricia, te rog.

— Mă tem că mă depășesc cu totul. Eu și Chang suntem specialiști în inginerie electrică. Karen e fiziciană.

— Fizică teoretică, precizează Farley Am fost nerăbdă-*doare* să te cunosc, spuse Farley.

— Nerăbdă-*toare*, o corectă Lanier.

— Da.

Văzând uimirea Patriciei, Farley zâmbi larg.

— Și eu sunt cetățean chinez. Îi pot păcăli pe cei mai mulți oameni, cea mai mare parte a timpului. Te rog să mă corectezi când fac o boacănă.

Patricia se uită de la unul la altul ca o bufniță. Se simțea ușor stresată, nu era încă pregătită să cunoască alți oameni și să dea dovadă de mai multă sociabilitate.

— O însoțim pe Patricia în compartimentul șapte, spuse Lanier. Dar poate vrea să se odihnească puțin aici.

Ea clătină din cap hotărâtă.

— Nu. Vreau să văd azi întregul tablou.

— Iată o femeie adevărată, comentă Farley. Încăpățânare sinucigașă. O însușire pe care o admir. Chang o are. Însă Gi Me — noi îi spunem Lucky — e un leneș.

— Și ea, și profesorul Rimskaya sunt niște exploatatori, zise Chang.

Accentul cu care vorbea engleza era mai puțin corect decât al lui Wu și al lui Farley. Scoase două pachete cu

echipamente pentru ploaie dintr-un buzunar al hainei și le dădu lui Lanier și Patriciei. Cei doi se îmbrăcară repede și părăsiră adăpostul oferit de anexă.

Aerul mirosea a ploaie curată, a ozon și a metal. Ploaia se redusese la o burniță, iar ninsoarea încetase. Apa aluneca în perdele de pe pereții metalici înclinați, ajungând sub drumul înălțat, adunându-se în rigole și fiind condusă către un bazin de colectare aflat cu câțiva metri mai jos. Patricia se uită cu atenție în el și văzu pâlnia de apă lină coborând în întuneric.

Camioneta de pe acostament era o replică a celei cu care traversaseră primul compartiment. Farley îi oferi Patriciei din nou locul de lângă șofer și ceilalți se urcară în spate, împingând într-o parte cutii cu echipament științific înfășurat în pânză. Farley demară încet, apoi căpătă viteză. Acostamentul se extindea, devenind o panglică lată, care șerpuia printre complexe de rezervoare și de forme cenușii, ascunse dincolo de o ceață care se răspândea rapid. Wu se aplecă printre cele două scaune.

— Chestia asta care seamănă a asfalt — nu e. E roca asteroidului, cu toate metalele îndepărtate, măcinată și amestecată cu un ulei pe bază de plante. Foarte rezistent, nicio crăpătură. Ne întrebăm cine-o să-l breveteze.

Cumva, aspectul dezolant i se părea Patriciei înviorător. Ceața era ușor albăstruie și asta o făcea să se simtă ca și cum s-ar fi aflat într-un safir. Ploaia reîncepuse, și darabana picăturilor de apă pe plafonul mașinii — combinată cu o ușoară undă de aer cald din radiator — o făcea să se simtă în siguranță, cu nimic mai încordată decât atunci când urmărea o emisiune distractivă pe ecranul video-casetofonului.

Se smulse repede din brațele acelei senzații. Lanier o privea. Își întoarse fața către el, apoi se uită în altă parte. Cum *puteau* s-o considere atât de importantă? În fața acelui mister monumental, ce-ar fi putut face ea?

Numai dimensiunile erau de-ajuns ca să paralizeze gândirea. Privind în sus, către partea opusă, prin golurile din învelișul de nori, era ca și cum s-ar fi uitat pe geamul unei navete care reintra în atmosferă.

Camioneta urmă curbele line ale drumului și traversă compartimentul al șaselea în douăzeci de minute. Imaginea familiară a Arcadei și a tunelului de la intrare se contura neclară. Când îi cuprinse întunericul acestuia, Farley aprinse farurile.

După vremea furtunoasă din compartimentul al șaselea, claritatea și strălucirea nestânjenită a tubului cu plasmă erau bine-venite.

— Aproape că poți auzi cântecul păsărilor, comentă Patricia.

— Mi-aș dori-o, spuse Farley.

Coborâră rampa. În fața lor se întindea un drum drept ca o săgeată, de două ori mai îngust decât șoseaua din compartimentul precedent și construit din același material. De ambele părți ale drumului, solul era punctat, pe o lungime de mai mulți kilometri, de movile nisipoase, cu crestetele acoperite de iarbă gălbuie, țeapănă. La distanța unei scurte plimbări, erau pâlcuri de copaci scunzi și subțiri. Către vest, în susul curburii podelei, Patricia zări lacuri mici și ceva care părea un râu ieșit dintr-un tunel al capacului. De acesta din urmă erau lipiți câțiva nori mițoși. Spre est și vest, peisajul era la fel de uniform și de liniștitor, până la limitele zonei luminate de tub. Care, la rândul său, ieșea

din centrul capacului ca fasciculul drept și nestânjenit al unui far.

Patricia simțea nerăbdarea crescând în cabină, centrându-se asupra ei. Îi așteptau reacția.

Reacție la ce? Dacă se putea spune ceva, atunci compartimentul acela părea mai puțin impresionant decât primul. Umerii i se încordară. Ce-ar fi trebuit să spună?

Lanier își întinse mâna printre scaune ca să-i atingă brațul.

— Ce vezi? o întrebă.

— Nisip, iarbă, lacuri, copaci. Un râu. Niște nori.

— Uită-te drept înainte.

Patricia se uită. Aerul era limpede. Vizibilitatea era de cel puțin treizeci de kilometri. Capacul dinspre nord părea să fie ascuns, nu era nici pe departe atât de evident precum prezențele îndepărtate, cenușii, din celelalte compartimente. Își ridică privirea și-și îngustă ochii, încercând să deslușească sfârșitul tubului de plasmă.

Nu se termina. Continua, pe o distanță cu siguranță mai mare de treizeci de kilometri, subțiindu-se și estompându-se, până când aproape că se contopea cu orizontul.

Bineînțeles că, în cazul unei suprafețe fără nicio curbură — cum erau cilindrii, priviți paralel cu axele — orizontul se afla mult mai sus. Când era vorba de o distanță nelimitată, orizontul ar fi trebuit să-nceapă într-un punct cu adevărat pierdut în perspectivă.

— Compartimentul ăsta e mai lung, zise ea.

— Da, încuviință Wu, cu prudență.

Chang dădu din cap, zâmbind de parcă ar fi auzit o glumă, cu brațele îndoite cu modestie în poală.

— Lasă-mă să spun clar cum stau lucrurile. Am mers în jur de două sute douăzeci de kilometri prin Piatră,

care are o lungime de două sute nouăzeci de kilometri. Compartimentul ăsta ar putea fi lung de 50 de kilometri.

Mâinile îi tremurau.

— Dar nu e așa.

— Uită-te mai bine, o îndemnă Lanier.

— E o iluzie optică. Nu pot să văd capacul din nord.

— Nu, spuse Farley, plină de un exces de înțelegere.

— Și?

Patricia își roti privirile prin cabină. Ceilalți își păstrau fețele impasibile, cu excepția zâmbetului misterios al lui Chang.

— Ce naiba ar trebui să văd?

— Tu să ne spui, răspunse Lanier.

Ea calculă furioasă în gând, privind către capătul opus al compartimentului, străduindu-se să socotească distanțele în perspectiva stranie a cilindrilor enormi.

— Oprește camioneta!

Farley frână, și Patricia coborî ca să stea în mijlocul drumului. Apoi se urcă pe scara către platforma de deasupra cabinei, de unde se uită în lungul liniei drepte a fâșiei pavate. Aceasta continua către propriul său punct de dispariție — niciun capac, niciun obstacol. Deasupra, cu restul peisajului se întâmpla același lucru.

— E mai mare, spuse ea.

Farley și Lanier stăteau lângă camionetă, cu ochii la ea. Wu și Chang li se alăturară.

— E mai mare decât asteroidul, trece dincolo de capătul lui. Asta încercați să-mi povestiți?

— Nu povestim, ripostă Lanier. Arătăm. E singura cale.

— Încercați să-mi spuneți că nu se oprește, că merge drept înainte, dincolo de celălalt capăt?

Își auzi tenta de panică și de fascinație stridentă din propria voce.

Cu șase ani în urmă, profesorul de la Stanford se înșelase. Munca ei putea fi apreciată și de altcineva, nu numai de extratereștri și de zei. Acum știa de ce fusese adusă de la Vanderberg, de ce fusese transportată pe Piatră cu naveta și cu VTO-ul.

Asteroidul era mai lung în interior decât în exterior.

Al șaptelea compartiment continua la nesfârșit.

CAPITOLUL CINCI

Patricia tocmai se uitase la ceas — nouă ore. Stătea întinsă pe un pat de campanie, ascultând sunetul blând al pânzei cortului, care pocnea în vânt.

În compartimentul șapte, sau cel puțin în acea zonă a sa, era prea puțină nevoie de construcții cu pereți solizi. Vremea era uscată și blândă, aerul cald. Fixă cu privirea copertina întinsă între doi stâlpi de aluminiu și conturul fumuriu al tubului de plasmă, întrezărit printre nori.

Mă aflu aici. Totul e real.

— Poți să pariezi pe viața ta, șopti.

În cort, un ansamblu de partiții și de podele din prelată întins pe vreo sută de metri pătrați, Farley și Chang vorbeau în chineză, cu voci estompate.

În primele câteva ore petrecute în compartiment, în timp ce aranjau în cort, pentru ea, o mică încăpere, un cubicul, și se pregăteau să gătească în aer liber, Patricia fusese hiperactivă, repezindu-se de colo-colo ca un fluture

de noapte, punând întrebări care uneori n-aveau prea mult sens. Lanier o privise ursuz o vreme; ea simţise că, într-un fel, îl dezamăgea. Însă mai târziu el se alăturase celorlalţi, râzând de ea — împreună cu ea — şi scosese ca prin farmec o surpriză, o sticlă de şampanie.

— Ca să botezăm noul tău sine, spusese el.

În prima rundă, încercaseră să găsească un nume mai potrivit pentru ceea ce fusese până atunci, pentru toată lumea, pur şi simplu „compartimentul şapte" sau „coridorul".

— Lumea spaghetă, sugerase Farley.

— Nu, o contrazisese Wu — mai degrabă lumea macaroană, goală la mijloc.

Chang aruncase în discuţie „lumea ţeavă". „Tub" şi „tunel" erau denumiri care fuseseră deja considerate potrivite pentru alte părţi ale Pietrei; cuvintele şi formele păreau să reverbereze izbindu-se unele de altele, un amestec confuz, cu încărcătură sexuală, de fitinguri-cu-fitinguri.

Două pahare de şampanie, şi Patricia devenise cumplit de somnoroasă. Abia avuseseră timp să instaleze un pat sub copertină înainte să adoarmă buştean.

Se întinse şi-şi sprijini capul pe un cot, uitându-se dincolo de vegetaţia pitică şi de nisip, către partea de sus a imensului teren cilindric, care se prelungea pierzându-se în ceaţă. Farley ieşi din cort şi se aşeză lângă pat.

— Visai?

— Nu, răspunse Patricia. Meditam.

— Când ne-a condus Garry în marele tur, acum un an şi jumătate, am crezut c-o să-nnebunesc. Ce părere ai despre instruire? Adică, pentru tine e abia la început, dar...

Îşi lăsă vocea să se stingă, privind-o pe Patricia. Farley era, probabil, cu vreo zece ani mai mare decât ea, şi în

ridurile din jurul gurii și al ochilor se ascundea, evident, umorul. Avea o sinceritate solicitantă în purtări — era aproape o versiune feminină a lui Lanier, se gândi Patricia.

— A vedea nu e pe de-a-ntregul sinonim cu a crede, răspunse. Așa că numai să auzi despre asta cu siguranță n-ar fi de ajuns.

— După o vreme, avem tendința să ne complacem astfel, zise Farley, uitându-se în lungul drumului gri-verzui. Asta mă-ngrijorează uneori. Când sosesc oameni noi și văd ceea ce vedem noi în fiecare zi, realizăm din nou, cutremurându-ne, cât de straniu e totul. Uneori mă simt ca un gândac care se târăște printr-o centrală nucleară. Pot să simt o seamă de lucruri, să văd o seamă de lucruri, dar e al naibii de sigur că nu înțeleg totul.

Oftă.

— Nu sunt convinsă că Garry e de acord, dar cred c-ar trebui să fii avertizată în privința *boojumilor*.

— A pomenit de ei. Ce sunt?

— Unii dintre noi i-au văzut. Au văzut năluci. Eu nu, dar alții din grupul nostru, da. Conform părerii general acceptate, sunt de natură psihologică, un semn de încordare. N-au existat niciun fel de apariții clare, fotografii sau altceva. Așa că fii atentă la ceea ce vezi. Și prudența trebuie să fie dublă — nimeni n-a dovedit că Piatra sau coridorul sunt cu desăvârșire părăsite. Suntem, pur și simplu, prea puțini ca să putem explora și supraveghea toate compartimentele. Așa că, dacă vezi ceva, raportează, dar nu crede.

Zâmbi.

— Are sens?

— Nu, răspunse Patricia, trecându-și picioarele peste marginea patului. Am un program de lucru, pot să-mi fac o idee cu ce ar trebui să mă ocup și când?

— O să-ți spună Garry totul despre asta, peste vreo jumătate de oră. Acum doarme. Expulzat. Vreau să spun epuizat. Știi, suntem cu toții puțin cam îngrijorați din pricina lui.

— Tu și ceilalți — aveți insigne verzi, dar aveți și al treilea nivel de autorizare?

— Cerule, nu.

Farley râse, aruncându-și părul lung și blond pe spate.

— Suntem chinezi. Suntem norocoși că am ajuns atât de departe. Ne aflăm aici prin amabilitate și fiindcă guvernele noastre se-ntâmplă să fie prietene în deceniul ăsta. Pe de altă parte, stăm mult mai bine decât bieții ruși. Ei ajung să studieze găurile perforate și tubul de plasmă, și foarte puțin din rest. Toată lumea consideră că fizica plasmei e specialitatea lor, așa că sunt blocați lângă axă. Americanii nu știu ce arheologi buni au. Ei bine, cât despre sociologia lor...

Clătină din cap cu tristețe.

— M-am născut marxistă și am primit o educație marxistă, dar nu sunt sigură că pietrenilor li se potrivea, cu strictețe, dogma leninistă.

— Garry nu mi-a dat niciun fel de amănunte despre acorduri. Am citit despre ele acasă. Dar știu că nu ni s-a spus totul.

— Navele NATO-Eurospace au ajuns primele pe Piatră și au început explorarea. Conform înțelegerilor ISCCOM, NATO are dreptul să controleze exploatarea, și NATO e dominată, firește, de Statele Unite. Rușii au protestat, susținând că e un caz special, dar până acum asta nu i-a dus nicăieri. Chinezii n-au fost niciodată tebil — teribil — de interesați de spațiul cosmic, așa că am acceptat puținul care ne-a fost îngăduit. Fiind tăcuți și supuși, am ajuns

mult mai departe decât rușii. În compartimentul șapte nu există niciun rus, o să vezi.

— Nu pari chinezoaică.

Farley râse.

— Mulțumesc. Toată lumea spune că accentul meu e bun, dar, uneori, cuvintele mele... Ei! Cred că, de fapt, voiai să spui că nu arăt ca o chinezoaică. Reprezint a doua generație de imigranți caucazieni. Părinții mei erau englezi expatriați în Cehoslovacia. Erau specialiști în agricultură și, în 1978, când au emigrat, China i-a primit cu brațele deschise. Eu m-am născut acolo.

— Eu mi-am petrecut toată viața în California, mărturisi Patricia. Mă simt atât de protejată, în comparație cu tine. Departe de atingerea lumii reale.

— Lumea internațională a intrigilor și a politicii? Și eu. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții la o fermă din Hopeh. Mai degrabă ruptă de lume. Și acum... suntem amândouă aici.

Se uită în pământ, clătinând din cap.

— Din diverse motive, sunt o mulțime de lucruri despre care n-ar trebui să vorbim. Garry are încredere în mine, iar eu îi respect încrederea. Am făcut, cu toții, tot posibilul ca să fim politicoși și demni de încredere. De aceea am ajuns până aici. Așadar. Probleme tehnice legate de munca noastră, asta e OK. Dar nicio discuție despre subiecte care nu ne sunt permise mie, lui Wu și lui Chang. Absolut niciuna.

— OK, încuviință Patricia.

Farley se uită spre nord, direct în deschiderea coridorului.

— Pietrenii au făcut asta. Erau oameni, ca tine și ca mine. Dincolo de acest fapt, suntem ca-ntr-o cavernă — în

întuneric. Dar, într-o bună, zi o să dăm peste ei — sau se va petrece ceva şi mai straniu.

Zâmbi subţire.

— Ţi se pare o predicţie destul de convingătoare?

Patricia dădu din cap.

— Adaugă ceva mai specific şi încep să tremur.

Farley o bătu pe umăr.

— Trebuie să plec înapoi. Garry o să ţi se alăture în curând.

Intră în cort.

Patricia se ridică în picioare şi îşi netezi salopeta, apoi se îndepărtă, mergând câteva zeci de metri pe nisip. Se aplecă şi-şi trecu mâinile printre firele unui smoc de iarbă.

Lungimea coridorului era atât de uimitoare, de captivantă, încât i se încetini respiraţia. Era excedentar, economic, incredibil de frumos. Lumina uniformă, estomparea treptată, cu detaliile rămânând însă clare; nisipul, tufele, lacurile şi râurile ce curgeau dinspre condensarea din capacul sudic...

În ciuda spuselor lui Farley, Patricia se simţi în siguranţă înaintând încă vreo zece metri spre vest. Şi, odată ajunsă atât de departe, dar, faţă de cort, nu la o distanţă pe care să n-o poată parcurge în câteva minute, nu i se păru mare lucru să mai meargă încă o dată pe-atât. Ajunse la marginea pădurii pitice în zece minute, apoi se uită în urmă, orientându-se în raport cu cortul şi cu rampa de ieşire din tunelul din capac.

Copacii semănau cu pinii pitici, niciunul nu era mai înalt de doi metri, iar ramurile lor noduroase se împleteau într-un hăţiş impenetrabil. Pe Pământ nu văzuse niciodată ceva care să le semene întru totul, dar acele lor erau similare cu ale brazilor Douglas pe care obişnuia să-i

cumpere familia ei ca pomi de Crăciun, înainte de a trece la substitutul de aluminiu.

Se aplecă să se uite pe sub bolta deasă, dar nu văzu niciun semn de viață.

Era atât de ciudat că pietrenii luaseră cu ei toate creaturile vii, tot ce mișca. Despuiaseră Piatra. Unde plecaseră cu toții?

Cel puțin răspunsul ăsta era acum evident. Simțea dorința nestăpânită ori de câte ori se uita în lungul coridorului. Se îndreptaseră către nordul infinit, dacă într-adevăr culoarul n-avea margine.

— Patricia! strigă Lanier din cort.

Ea tresări, cu un ușor sentiment de vinovăție, dar în vocea lui nu era nimic presant sau acuzator.

— Da?

— Avem de lucru.

— Vin imediat.

Se întoarse la cort.

Se așezară la o masă pliantă, instalată sub copertină. Lanier luă o tabletă și introduse în ea un bloc de memorie, apoi așeză aparatul între ei.

— Acum s-ar putea să ai cât de cât idee de ce avem nevoie de tine aici. Avem de dezlegat două mistere, iar ăsta — arătă în lungul coridorului — s-ar putea să nu fie cel mai important.

— Mă-ndoiesc, zise ea.

— Ți-am întocmit deja o primă schiță de program. O să fii călăuzită într-un tur al orașului din compartimentul trei — concentrându-te asupra bibliotecii de acolo. Orașul acela se numea Thistledown, ca și Piatra însăși. E cu două sute de ani mai nou decât Alexandria. Și o să mai faci și alte vizite la biblioteca din compartimentul doi. Pentru

asta va fi nevoie de o săptămână sau două, pur și simplu ca să-ncepi.

Arătă cu degetul către tabletă, apoi apăsă butonul RULEAZĂ. Instrucțiunile se înșiruiră în josul ecranului.

— De aici afli cum să folosești metroul, găsești orarul, precauțiile. Evident că eu n-o să te pot călăuzi tot timpul, și nici măcar foarte des. Lucrările se adună din toate părțile. Și probabil c-o să mă-ntorc, pentru scurt timp, pe Pământ. În lipsa mea, îi raportezi lui Carrolson. În ceea ce privește securitatea, majoritatea lucrurilor pe care trebuie să le știi se află în acest bloc de memorie. Cu cine să discuți, cu cine nu, protocolul, genul ăsta de lucruri. Farley, Wu și Chang sunt oameni minunați, dar fii prudentă. Fii prudentă față de oricine nu deține aceleași privilegii de care te bucuri tu.

— Cu cine altcineva pot să discut, în afară de tine?

— Cu Carrolson. Poți vorbi cu ea despre orice, în afară de ceea ce citești în biblioteci. Mă străduiesc să-i obțin autorizație și pentru asta. Dar nu încă. În următoarele două zile, o să cunoști și alți oameni. Unii vor avea autorizație pentru bibliotecă, și vei lucra cu ei, coordonându-vă, comparându-vă rezultatele. E suficient de clar? În următoarele două săptămâni, o să te ocupi de studiu, studiu, studiu.

— Cât de departe de tabără pot să merg?

— Atât de departe cât te țin picioarele, dar ia cu tine o stație radio. Avem un post al forțelor de pază la vreo cincizeci de kilometri în josul coridorului, cu senzori capabili să sesizeze orice activitate, pe o distanță de mai multe sute de kilometri. Dacă ei cer să ne retragem, te întorci în tunel cât mai curând posibil.

— Care e probabilitatea să se-ntâmple așa ceva?

— E mică.

Lanier ridică din umeri.

— Poate inexistentă. Încă nu s-a întâmplat. Sper că nu-ţi displace să fii tratată cu toată atenţia. Dacă ţi se întâmplă ceva, Consiliera o să aibă podeaua plină de covoare noi, din pielea noastră.

Patricia rânji.

— Atunci, cine e *duenna* mea?

— Farley, până când ajunge Carrolson aici. Întrebări?

— Lasă-mă să-ncep, întrebările le pun pe urmă.

— E destul de corect.

Lanier o lăsă la masă. Ea luă tableta şi începu cu primul bloc de date.

CAPITOLUL ŞASE

Lanier plecă în schimbul următor, spunând că avea să se întoarcă peste două zile, ca să înceapă a doua parte a educaţiei ei. Carrolson sosi câteva ore mai târziu, aducând o cutie cu blocuri de memorie şi un computer mai puternic, trimis de curând de pe Pământ.

— Cel puţin, spuse ea, pot lua o parte a muncii mele cu mine, indiferent unde m-aş duce.

Farley, Wu şi Chang începură imediat să folosească noul computer pentru rezolvarea unora dintre problemele lor.

Patricia studie cuburile care conţineau informaţii despre coridor. Lungimea acestuia nu era cunoscută, dar, după patru luni, semnalele radar trimise din perforaţie

încă nu se reîntorseseră. Se presupunea că fie coridorul nu avea capăt, fie semnalele fuseseră absorbite într-un mod încă neexplicat.

Echipele de exploratori făcuseră mai multe incursiuni în coridor, dar, până de curând, niciuna nu depășise cinci sute de kilometri. Până în acel moment, coridorul nu se deosebea de compartimentul șapte, căruia îi era asociat: un strat gros de pământ, atmosferă la presiunea normală a Pietrei — șase sute cincizeci milibari — și o intensitate luminoasă normală a tubului de plasmă.

Față de compartimentul șapte, exista o singură diferență: la kilometrul patru sute treizeci și șase, drumul era înconjurat de un circuit de structuri artificiale, și anume de patru cupole neclintite, care pluteau, fără nicio susținere, deasupra unor adâncituri largi din sol. Fiecare dintre cele patru era independentă, aflată, pe o circumferință, la distanțe egale de celelalte. Materialul din care erau confecționate era necunoscut, dar, cu excepția soliditații, substanța nu avea nimic care să coincidă cu caracteristicile materiei. La kilometrul opt sute șaptezeci și doi se afla un alt circuit și, în momentul acela, o altă expediție tocmai explora zona respectivă.

Patricia se lovi peste dinți cu tableta, apoi vârî mâna în geanta cu efecte personale și scoase o anexă stereo și un mic disc cu Mozart. Anexa se potrivi cu ușurință în mufa standardizată și cântă *Flautul Fermecat*, în timp ce ea continua să citească, netulburată.

După o oră și jumătate, opri muzica și luă o pauză.

În ciuda protestelor lui Carrolson, care susținea că nu-i este bonă, pentru Patricia cuvântul descria exact rolul ei. Nu avea nicio însărcinare de moment în compartimentul al șaptelea și abilitățile ei profesionale nu erau

complementare pentru ale Patriciei. Cu toate acestea, prezența femeii mai vârstnice îi oferea un anumit confort. Era relaxată, sigură pe sine și te puteai înțelege foarte ușor cu ea. O persoană numai bună ca să-i pui întrebări, fie și numai pentru a-ți împărtăși gândurile.

Labirintul protocolului și al organizării Pietrei nu era ușor de cunoscut. O diagramă din blocul de memorie lăsat de Lanier îl reprezenta foarte clar. Sub supravegherea comitetului reglementator al ISCCOM, NATO-Eurospace — mai exact, NASA și Agenția Spațială Europeană conduceau explorarea asteroidului.

Joint Space Command avea foarte multe de spus despre modul în care se desfășurau studiile. În pofida aparenței civile, operațiunea era într-o foarte mare măsură militară. Judith Hoffman, care coordona oficial agențiile civile și militare din birourile ei situate în Sunnyvale și Pasadena, mai tempera puțin această realitate.

Echipa de securitate a Pietrei era alcătuită din trei sute de americani (care reprezentau mai mult de jumătate), o sută cincizeci de englezi și o sută de nemți; ceilalți cincizeci de membri erau din Canada, Japonia și Austria. Franța nu era inclusă în NATO-Eurospace și refuzase invitația de a-și trimite cetățeni pe Piatră, fără îndoială în parte pentru a protesta împotriva presiunilor NATO, care-i cerea să se alăture principalei reînarmări din primii doi ani ai secolului douăzeci și unu.

Prin intermediul propriilor comandanți, membrii echipei de securitate a Pietrei primeau ordine de la Bertram D. Kirchnet, căpitan în Marina Militară a Statelor Unite — comandantul securității externe — și de la generalul de brigadă Oliver Gerhardt, responsabil de securitatea internă.

Cei șase sute de membri ai echipei își desfășurau activitatea pe întreaga Piatră, pentru a-i apăra pe civili în cazul unui atac. Nu se preciza cine ar fi putut să atace, dar bineînțeles că, la început, atacul fusese așteptat din compartimentul al șaptelea sau din partea elementelor ascunse în orașele neexplorate din compartimentele doi și trei.

Lanier era vocea lui Hoffman pe Piatră. Coordona oamenii de știință, inginerii și echipa de comunicații. Carrolson era supervizor senior științific, Heineman era șeful inginerilor civili, iar o femeie pe nume Roberta Pickney răspundea de comunicațiile civile.

Divizarea structurală a echipei de oameni de știință era informativă. Existau matematicieni, arheologi, fizicieni, specialiști în domeniile științelor sociale (inclusiv istorici), computerelor și informaticii, și experți medicali și biologi. Erau, de asemenea, prezenți și patru avocați.

Inginerii se ocupau de întreținere — având un șef adjunct militar — și de componentele mecanice. Și comunicațiile aveau un șef adjunct militar, care coordona transmisiile codificate. Pickney, asistată de Sylvia Link, răspundea de comunicațiile interne de pe Piatră și de rețelele Pământ-spațiu-stație-colonie lunară.

Patricia se gândea că n-avea să fie niciodată în stare să-și amintească nici măcar numele cele mai importante. Numele nu fuseseră niciodată partea ei tare — se descurca mai bine cu fețele și cu personalitățile.

În afară de personalul din Statele Unite și din spațiul european, în echipa științifică fuseseră invitați reprezentanți din Rusia, India, China, Brazilia, Japonia și Mexic. Câțiva australieni și un laoțian urmau să sosească în curând. Carrolson îi destăinui că avuseseră necazuri cu

rușii. Nu ajunseseră pe Piatră decât de un an, după ce se declaraseră în sfârșit de acord cu anumite restricții. În ciuda înțelegerii stabilite, solicitaseră (destul de rezonabil, se gândi Patricia) acces la toate informațiile de pe Piatră, inclusiv la cele din biblioteci. Bibliotecile, îi explică apoi Carrolson, erau rezervate numai pentru americani, din ordinul direct dat de Hoffman și de Președinte.

— Ne-ar scăpa de al naibii de multe necazuri dacă ar deschide totul pentru toată lumea, zise Carrolson. Detest secretomania.

Dar impunea ceea ce i se ordonase.

— Cine se ocupă de echipa științifică în timp ce ești aici, cu mine? întrebă Patricia.

Cealaltă zâmbi.

— L-am pus pe Rimskaya în funcție. E ursuz, dar eficient. Iar oamenii se vor gândi cu siguranță de două ori înainte de a veni la el cu vreo plângere. Eu nu sunt decât o pisicuță. Am *nevoie* de genul ăsta de vacanță.

Blocul de memorie primit de la Lanier specifica foarte clar și cu cine putea și cu cine nu putea să vorbească despre studiile ei. Dacă voia să discute despre bibliotecă, nu putea s-o facă decât cu Rimskaya, cu Lanier și cu un membru al echipei științifice pe care încă nu-l cunoscuse — Rupert Takahashi. Era plecat în expediția în plină desfășurare pe coridor.

Patricia mâncă la prânz împreună cu Carrolson și cu cei trei chinezi, dormi o jumătate de oră, apoi își luă tableta și un scaun de campanie și traversă câmpia către pădurea pitică, unde se așeză și începu să-și scrie propriile notițe. Carrolson i se alătură o oră mai târziu, aducând un termos cu ceai cu gheață și două banane.

— Am nevoie de niște unelte, spuse Patricia. Un compas, o riglă, niște creioane, sau... M-am gândit. E posibil

ca unul dintre ingineri sau dintre electroniști să-mi facă o unealtă?

— Descrie-o.

— Aș vrea să știu care e valoarea lui *pi* în acest coridor.

Carrolson își țuguie buzele.

— De ce?

— Păi, din câte am citit, coridorul nu e alcătuit din materie, cu siguranță. E pe de-a-ntregul altceva. Noaptea trecută — adică în timpul ultimului interval pentru somn, am stat de vorbă cu Farley, și ea mi-a explicat ce știe. În dimineața asta m-am uitat cu atenție peste câteva dintre hârtiile reunite de Rimskaya și Takahashi înainte de sosirea mea.

— Înapoi în zilele amatorilor într-ale matematicii superspațiului, glumi Carrolson. Probabil că Rimskaya ar fi făcut mai bine să rămână la specialitatea lui.

— Poate, dar a oferit niște sugestii interesante. Karen o să mă ducă mâine la perforație.

Arătă în sus, către tubul de plasmă și către axa capacului sudic.

— Dacă atunci o să am un aparat de măsurare a lui *pi*, poate-o să aflu câte ceva.

— S-a făcut, aprobă Carrolson. Altceva?

— Nici măcar nu știu dacă e posibil, dar, atâta timp cât măsurăm valoarea lui *pi*, aș vrea să măsor și valoarea lui *h-bar*[9], și constanta gravitațională, și orice altceva la care se pot ei gândi ca fiind legat de calitățile universului. Un soi de multi-metru.

— Crezi că aici constantele sunt diferite?

— Măcar unele dintre ele.

---

[9] Constanta Dirac sau „constanta Planck redusă", $\hbar = \frac{h}{2\pi}$, unde h este constanta lui Plank.

— H-bar, cuantumul impulsului? Nici măcar n-am mai exista.

— Raportul ar putea fi diferit. Aș vrea, pur și simplu, să știu.

Carrolson se ridică în picioare, luă termosul și cojile de banane și se întoarse în cort. Câteva minute mai târziu, ea și Wu plecară cu camioneta, intrând în tunelul către compartimentul șase.

Patricia cercetă concentrată coridorul, încruntându-se ușor.

Avea o putere extrem de reală, chiar dacă era limitată. Tocmai făcuse o laureată a Premiului Nobel să sară-n sus ca să-i îndeplinească dorința.

Mare parte a vieții sale, Patricia își petrecuse cele mai importante momente în propria minte, pierdută într-o lume complet de neînțeles pentru vasta majoritate a oamenilor de pe Pământ. Acum, stând lângă pădurea pitică și ascultând *Simfonia Jupiter* de Mozart cu privirea pierdută în lungul coridorului, se simți mai întâi nervoasă și apoi iritată fiindcă starea aceea aparte nu se instala mai curând.

Știa de unde să-nceapă. Dacă așa-numitul coridor nu era de natură materială, rămâneau puține variante. Fie că era un tub de forțe restrictive, care trecea dincolo de capătul asteroidului printr-un truc al superspațiului, fie nu era. În al doilea caz, era posibil să fie construit el însuși dintr-un truc al spațiului. (Luă în considerare și respinse, ca fiind — pe moment — filosofic inutilă — ideea că de fapt coridorul era o iluzie.)

Trucurile superspațiului reprezentau un concept cu care era mult mai greu să lucrezi. Dacă pietrenii folosiseră instalațiile din compartimentul șase pentru distorsionarea

spațiului-timp, atunci existau consecințe. Imediat ce sosea multi-metrul — dacă făcea ceea ce dorea ea — putea începe să-și noteze parametrii. La scara coridorului, spațiul curbat ar fi generat probabil fluctuații ale valorii lui *pi*, de vreme ce, în orice conductă cu racorduri numeroase, grav deformată, diametrul unui cerc avea să varieze în funcție de circumferința ei. Alte constante aveau să înregistreze variații dependente de distorsiunile din geometriile multidimensionale.

După o vreme, renunță să-și mai forțeze intrarea în starea specială. Faptele nu erau suficient de multe ca să-i justifice efortul.

Pe moment nu putea face nimic altceva decât să se relaxeze și să citească. Introduse un alt bloc de memorie în tabletă.

— De cât timp ai avut nevoie ca să te obișnuiești cu lipsa nopților?

Farley bătea nerăbdătoare darabana cu degetele în zidul arcadei, în așteptarea ascensorului de pe axă. Se aflau la cincizeci de metri către est față de rampa tunelului, pe un pătrat din nichel-fier netezit prin lustruire.

— Nu sunt sigură că m-am obișnuit, răspunse. Trăiesc astfel, dar simt lipsa nopților înstelate.

— Cu toată tehnologia lor, ar fi fost de așteptat ca pietrenii să găsească o soluție pentru obținerea întunericului.

— Oprirea tubului de plasmă ar reprezenta o risipă imensă de energie, medită Farley. Mai ales pentru al șaptelea compartiment. Vreau să spun că aici pare să se prelungească la infinit — și cum ai putea să oprești așa ceva?

Patricia își scoase tableta și tastă: *Tubul de plasmă din Compartimentul Șapte — sursă de energie? Întreținere? Similar cu tuburile din restul compartimentelor?*

Ascensorul sosi și intrară într-o cabină mare, rotundă. Ușa se închise când Farley apăsă un buton. Se prinseră amândouă de barele montate pe pereți. La început, accelerația liftului mări greutatea lor totală, dar, când se înălțară — apropiindu-se de axă — efectele se anulară. Liftul ajunse la o viteză constantă după parcurgerea unei treimi din drumul în susul puțului. Între timp, greutatea lor scăzuse considerabil. La puțin timp după aceea, începură să încetinească, alunecând treptat în imponderabilitate. Ușa se deschise și le întâmpină un paznic în negru cu gri.

Compartimentele axei din vecinătatea perforației din compartimentul șapte fuseseră presurizate și încălzite, dar altminteri rămăseseră într-o foarte mare măsură exact așa cum le lăsaseră pietrenii, cu secole înainte. Panglici de cabluri ale sistemului de iluminare nou instalat se încrucișau în zona cavernoasă a platformei.

— Mergem la monitorul singularității, anunță Farley.

Soldatul le făcu semn să se îmbarce într-un cart. Urmară cablurile de ghidare și își ocupară locurile, punându-și apoi centurile de siguranță.

— Am senzația c-o să-mi arăți un alt lucru uimitor, spuse Patricia, pe tonul unei acuzații. Încă nu m-am obișnuit cu celelalte minuni.

— O minune auxiliară, răspunse misterioasă Farley. Un rezultat al celorlalte, dacă dai crezare teoriilor lui Rimskaya și Takahashi. Dar aici tu ești expertul în probleme de spațiu-timp.

— Nu sunt sigură, replică Patricia, distantă.

— Dacă acest coridor ar fi o matrice de linii geodezice curbe, un tub de spațiu deformat, ce te-ai aștepta să găsești în centrul său?

— Mi-am pus întrebarea asta ieri după-amiază.

Patricia se întrerupse când cartul se apropie de capătul platformei.

— N-o să funcționeze lângă centru. O să fie o regiune unde se anulează toate regulile.

— Exact.

— O singularitate?

— Acolo mergem, spuse Farley.

Paznicul trase cartul alături de un sas montat în peretele stâncii. Farley se agață de bara de ghidare și o ajută pe Patricia să-și desprindă centura. Paznicul le salută și le spuse că avea să le aștepte.

Intrară în sas, Farley aprinse o lumină și trase de pe un raft două costume presurizate mototolite, de mărime universală.

— Poți să ajustezi lungimea mânecilor și a pantalonului cu aceste curele. Aici nu e nevoie de mobilitate și de finețe, doar de presiune, temperatură și aer. Nu e cel mai vizitat loc de pe Piatră.

Peretele din spate al sasului era prevăzut cu o scară cu trepte late, care urca spre un chepeng din plafon, acționat de o roată. Bucăți și piese de utilaje — unele evident abandonate de mult — zăceau stivuite în colțuri și lângă ladă.

— Uită-te unde calci. Nu te grăbi. Dacă ești atentă, nu e niciun pericol. Dacă se-ntâmplă ceva cu costumul tău — puțin probabil — ne putem întoarce în sas în mai puțin de două minute.

Farley verifică etanșările costumului Patriciei și apăsă pe un buton roșu de pe panoul montat lângă scară. Aerul

fu pompat fără zgomot afară din încăpere, până ce Patricia putu să-și audă propria respirație. Farley deschise stațiile radio din costumele lor.

— Sus, pe scară, spuse ea.

— N-am mai intrat niciodată într-un costum spațial, zise Patricia, urcând treptele în urma ei.

— După spusele echipajului VTO-ului, nu ai rău de spațiu.

— Lipsa greutății e amuzantă.

— Hmm! Mie mi-a luat trei zile să mă obișnuiesc cu ea.

Farley învârti roata chepengului și îl împinse, deschizându-l. Acesta glisă încet în sus, apoi se opri până când ea urcă o altă treaptă și îl împinse iarăși. Atunci basculă, dându-se deoparte. În perforație fuseseră instalate proiectoare compacte, deși la numai vreo doisprezece metri distanță se afla deschiderea către compartimentul șapte, prin care pătrundea, palidă, strălucirea lăptoasă a tubului de plasmă.

Patricia se întoarse să se uite spre sud. Pereții perforației — nefinisați și striați, cu contururi neuniforme — se estompau în bezna neagră ca smoala. La capătul întunericului se vedea un cerc de lumină de dimensiunile unei alice ținute la o lungime de braț. Își ridică privirea și, străduindu-se din răsputeri, desluși o bucată mare de rocă întunecată încrustată în metalul asteroidului.

— Tubul de plasmă începe din nou în fiecare compartiment, îi explică Farley. Se împinge în capace, susținut de un receptacul de sticlă moale. Sticla are și rolul de a menține atmosfera în interior — altminteri s-ar fi stors afară prin perforații. Adică s-ar fi scurs. Scurgere?

— „S-ar fi scurs" e corect, zise Patricia. Aerul n-ar rămâne în compartimente datorită rotației.

— Cheia e înălțimea scalei[10]. Fără sticlă, presiunea atmosferică în perforații ar fi de circa o sută optzeci de milimetri coloană de mercur.

— Hm, făcu Patricia.

— Noi credem că în materialul capacului din jurul circumferinței tubului sunt inserate plăci încărcate electric, dar n-am verificat încă. Iar tubul din coridor e ceva cu totul diferit de celelalte tuburi. N-avem nici cea mai mică idee cum funcționează.

Înaintară de-a lungul peretelui perforației folosind omniprezentele cabluri și proptele. Lângă bordura găurii se afla o schelă înaltă de vreo cincizeci de metri. Pe toată înălțimea acesteia se întindea o scară plasată într-o cușcă lungă, cilindrică.

— Ia-o înainte, spuse Farley.

Patricia intră în cușcă și se trase în sus mutându-și mâinile pe rând de pe o treaptă pe alta și lăsându-și picioarele să se legene nefolosite în urma ei, așa cum o văzuse pe Farley făcând în sas.

— Când ești deasupra cuștii, prinde-ți inelul costumului de un cablu și, dacă se-ntâmplă cumva să plutești la voia întâmplării, vin după tine cu un pripon.

În vârful schelei, acum aliniate direct pe axa Pietrei, Patricia se prinse de cablul de siguranță și se trase la o parte din drumul lui Farley. O altă cușcă, tot cilindrică, ajungea până la cinci sau șase metri sub ramă. Farley îi făcu semn, și urcară deasupra, pe pereții înclinați ai capacului.

---

[10] Înălțimea scalei, sau înălțimea redusă a atmosferei, o mărime care se stabilește prin intermediul legii de variație a presiunii atmosferice cu înălțimea și cu ajutorul căreia poate fi apreciată grosimea atmosferei.

— Plasma se vede foarte bine din unghiul ăsta, după cum poți observa, spuse Farley.

Li se oferea o priveliște incredibilă a coridorului. Fără indiciile evidente ale perspectivei distorsionate, peisajul ar fi putut fi pictat pe un castron uriaș. Detaliile păreau ușor lăptoase în lumina tubului de plasmă, care se concentra într-un cerc strălucitor din centrul capacului opus.

— Rușilor nu li se permite s-ajungă atât de departe. Însă ei lucrează oricum în celelalte perforații.

La capătul celei de a doua cuști se afla ceva care trimise un junghi în ochii Patriciei. Farley îi făcu semn să se apropie.

— Aici e, spuse ea. Locul unde totul o ia razna pe coridor.

Semăna cu o țeavă din argint viu, largă de o jumătate de metru, întinzându-se până în punctul propriei sale dispariții, nu în linie dreaptă și nu pe o curbă, și nici nu se mișca. Dacă s-ar fi putut spune, într-o oarecare măsură, că reflecta, nu o făcea ca o oglindă, redând în schimb imagini greu de recunoscut ale împrejurimilor sale.

Patricia se apropie de singularitate, încercând să n-o privească direct. Acolo, legile lumii coridorului erau răsucite într-un nod aspectuos, alungit, un soi de ombilic spațial.

Îi schimonosea fața, ca o rea voință încărcată de veselie.

— Nu pare dreaptă, dar este. Și bineînțeles că nu poate fi penetrată, spuse Farley, întinzându-și mâna înmănușată ca s-atingă capătul bont.

Palma îi alunecă ușor în lateral.

— Pare să genereze o forță care acționează pe coridor în mod similar gravitației. Efectul final e o forță

descrescătoare, proporțională cu pătratul distanței, ineficientă în tot compartimentul al șaptelea, dar care acționează imediat în afara conexiunii cu coridorul. Tranziția e foarte lină. Afară, pe coridor, cu cât te îndepărtezi mai mult de singularitate, cu atât mai mare e forța, până când ajungi la pereți. E ca și cum aceștia te-ar trage. *Voilà!* — greutate.

— E vreo diferență între pereții care te trag și singularitatea care te împinge?

Farley nu răspunse imediat.

— Să fiu a naibii dacă știu. Singularitatea se întinde pe coridor, pe mijlocul lui, în tub. Există speculații care susțin că are ceva de-a face cu menținerea plasmei, dar... sincer vorbind, aici suntem cu toții ignoranți. Ai un domeniu vast de explorat.

Patricia întinse mâna. Suprafața de oglindă răsucită îi răspunse întinzându-se spre ea cu ceva neclar, nu cu o mână. Mâna și opusul său se întâlniră. Ea simți o rezistență furnicătoare și apăsă cu mai multă putere. Mâna îi fu împinsă cu delicatețe pe toată lungimea brațului, până când și-o feri, ridicând-o. Patricia — cumva spre propria ei surprindere — înțelese imediat principiul.

— Firește, spuse. E ca și cum ai atinge rădăcina pătrată a spațiului-timp. Încerci să pătrunzi în singularitate și te translezi pe tine însuți pe o anumită distanță, de-a lungul unor coordonate spațiale.

— Aluneci de-a lungul, zise Farley.

— Întocmai.

Patricia se propulsă spre începutul — sau poate era sfârșitul? — rotunjit al singularității, după care își întinse spre el ambele brațe, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

Degetele ei strânseră suprafața deformată și fu trasă către bază, apoi respinsă.

— Atinge-o, spuse Patricia, și îți respinge apăsarea cu o forță paralelă cu axa.

O atinse de două ori, pe rând. Inelul și cablul puseră capăt mișcării de răsucire în care intrase ca reacție.

— O strâng din unghiul ăsta, și sunt propulsată de singularitate, îndreptându-mă spre nord. Din unghiul opus, către sud. Fără răsucire — unilateral. Fie sunt împinsă drept, către exterior, fie sunt deviată de-a lungul liniei.

Farley zâmbi invidioasă prin vizor.

— Vii repede din urmă.

— Mă bucur că așa crezi, zise Patricia. OK. Să ne-ntoarcem. O să mă gândesc la asta.

Farley o prinse de umăr și o conduse înapoi, de-a lungul cuștii, în josul schelei și în sas. Patricia avea deja ochii sticloși, cufundată în gânduri.

Abia dacă sesiză mișcarea ascensorului. Ajunsă la cort, se așeză, alături de tabletă și de computerul lui Carrolson. Farley se îndepărtă pentru câteva minute, ca să mănânce. Când se întoarse, computerul conectat și tableta licăreau, solicitând următoarea secvență de instrucțiuni. Vasquez părea să doarmă. Farley aruncă o privire la afișajul plăcuței.

Din... un viitor? Singularitate. Mai lung — trece prin peretele asteroidului. Forța de repulsie direct proporțională cu pătratul distanței și în creștere. *Unde s-au dus pietrenii? Ei, au plecat pe coridor, firește.*

Nicio curbură stabilită în apropierea oglinzii răsucite. Trebuie să am multi-metrul ca să verific asta — oricum pare cu siguranță posibil. Dacă privesc conjunctura ca pe

o tehnologie concepută anterior, o tehnologie care manipulează geometria, *folosirea spațiilor și modificarea liniilor geodezice ca unealtă. O singularitate, poate de lungime infinită, începând chiar aici, exact deasupra hotarului unde se întâlnesc compartimentul și coridorul.*

Energie pentru menținerea tubului de plasmă în coridor. Aceasta ar putea o funcție a universului diferit în care se află evident coridorul? De unde a venit materia — tot acest pământ, și atmosfera? Nu de pe Piatră, nu toată; e evident.

Aerul cald sosit pe coridor cuprinse cortul, mătură iarba din apropierea taberei și se contopi cu aerul rece venit dinspre capac, formând vârtejuri de praf miniaturale.

Chang și Wu jucau șah sub copertină.

După o vreme, adormi și Farley.

CAPITOLUL ȘAPTE

Heineman bodogănea posomorât, pentru sine însuși. Mergând agale de-a lungul aleii din Velcro care înconjura zona de montaj, derula declarația vamală de pe tabletă. Încărcătura scoasă din coconul său și asamblată corespundea cu specificațiile întocmite de echipa de ingineri cu șase luni în urmă. Fusese un timp al nebuniei — să-ncerci să proiectezi un dispozitiv având caracteristici ridicole, pentru a face o treabă pe care, din toată echipa de ingineri, nimeni nu o înțelegea. Însă pe vremea aceea insignele verzi fuseseră rarități.

Acum nu-i mai putea nega nimeni dreptul la una dintre ele. Era singurul om în stare să testeze dispozitivul şi să-i înveţe pe alţii cum să-l folosească.

Era o lucrare frumoasă: un cilindru gol, lung de douăzeci de metri şi lat de şase, semănând cu un motor cu reacţie enorm, căruia i se îndepărtaseră toate componentele interne. Se uită în jos, către centrul ansamblului, la piesele metalice în formă de seceră care urmau să fixeze cilindrul de misteriosul *ceva* pe care avea să-l înconjoare. Clemele se odihneau pe inserţii de plastic ce urmau să fie îndepărtate după plasarea dispozitivului la locul său.

Se numea supratub. Alături de el — adus în trei coconi de unul dintre următoarele VTO — era un Boeing-Bell cu modificări majore, o aeronavă cu decolare şi aterizare pe verticală, pe scurt un V/STOL, model NHV-24B.

Era cel mai straniu avion pe care-l văzuse vreodată. Creat iniţial pentru misiunile de căutare şi salvare întreprinse de Forţele Aeriene ale Statelor Unite, îşi putea roti cele două motoare montate pe vârfurile aripilor cu câte o sută douăzeci de grade. Cele cinci lamele late ale fiecărei elice se puteau plia, retrăgându-se în nacelele motoarelor. Iar coada, plasată cu puţin deasupra liniei de centru, era un motor de rachetă cu kerosen-oxigen, care avea să ofere, fără îndoială, un plus de propulsie — dar în ce condiţii?

Aripile erau înclinate cu îndrăzneală către înainte şi erau montate la o distanţă de bot de trei sferturi din lungimea fuzelajului, aproape atingând coada în V. La capacitatea maximă, putea să transporte optsprezece oameni, plus un echipaj alcătuit din două persoane, sau mai puţini pasageri şi foarte mult echipament. Era, în acelaşi timp, avion, elicopter şi rachetă.

Heineman se îndrăgostise de el numai citindu-i specificațiile. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru gadgeturile lui Rube Goldberg[11].

Aparatul V/STOL putea fi fixat de supratub în trei poziții: ca o săgeată ieșind din lateralul unui buștean, cu botul și duza de realimentare înfipte în zona de mijloc a cilindrului; în îmbinarea potriviră pentru prima lui misiune, încastrat în „fundul cilindrului", cum îl numea Heineman în gândul său, ca și cum racheta din dotare ar fi propulsat supratubul, prin mijlocul tuburilor de plasmă și al perforațiilor, către compartimentul al șaptelea; sau prins de cilindru, sub pântecul acestuia.

Nu avea nicidecum idee ce urma să facă, odată plasat la locul lui. Din perspectivă aeronautică sau astronautică era nebunie curată. Cum putea cilindrul să fie stabilizat pe traiectoria sa, indiferent care ar fi fost aceea — în timp ce avionul V/STOL era garat? Cilindrul nu avea motoare de manevră. Toată șmecheria abia dacă avea să fie suficient de stabilă ca să se deplaseze de-a lungul axei propulsată de rachetă...

Nu e treaba mea să mă gândesc de ce, își spuse, făcând o ultimă verificare pe tabletă. În ciuda entuziasmului său inițial, Heineman simțea că nicio aeronavă nu era cu adevărat frumoasă până când nu zbura el însuși cu ea — și supraviețuia.

Coconul conținuse totodată și marfă de contrabandă. Pe declarația vamală — oricum, pe cea oficială — nu erau trecute două lăzi metalice, de forma și dimensiunile unor sicrie. Heineman știa foarte bine ce conțineau — tunuri Gatling de mare viteză, controlate de radar.

---

[11] Reuben Lucius Goldberg (1883–1970), creator de desene animate, sculptor, scriitor, inginer și inventator american.

Putea și să ghicească unde aveau să fie instalate, și din ce motiv. Erau ale Joint Space Command și singurul om care trebuia să știe că sosiseră era căpitanul Kirchner. Reprezentau o violare directă a regulilor instituite de ISCCOM pentru Piatră.

Heineman era obișnuit să slujească doi stăpâni. Știa că JSC și Kirchner aveau motivele lor ca să-ncalce regulile. Știa că Lanier și Hoffman urmau să aprecieze aceste motive la timpul potrivit.

Se asigură că lăzile erau livrate către platformele securității externe, apoi nu se mai gândi la ele.

Pluti pe deasupra întregului ansamblu și se uită la ceas. Garry întârzia.

Lanier se trase de-a lungul cablurilor, către platforma de descărcare a celui de-al treilea doc. Supratubul și avionul V/STOL ocupau centrul, ca niște mari vedete ale teatrului în așteptarea atenției costumierelor.

Heineman îl privi fără entuziasm în timp ce se apropia.

— Pari extenuat, comentă, întinzându-i tableta pentru verificare.

Lanier i-o înapoie fără s-o privească și fără să comenteze.

— Bagi oamenii în sperieți ieșind așa din compartimente.

— Nu e nimic de făcut, zise Lanier.

Heineman clătină din cap și oftă cu un fluierat gros, de neîncredere.

— Ce naiba aveți acolo, jos?

— Sunt gata? întrebă Lanier.

Heineman dădu din cap și scoase cutia cu cuburi de memorie din borseta sa prinsă de centură.

— Pentru moment. Le împing în josul tubului săptămâna viitoare. Dacă-mi primesc insigna...

Lanier își duse mâna la buzunarul interior al hainei și scoase o insignă verde, rotind-o cu un bobârnac ca să i-o arate lui Heineman.

— E a ta. Al doilea nivel. Du-te să vezi singur. Ești atât de nerăbdător.

— Îmi stă în fire, spuse Heineman.

Își prinse insigna de rever.

— Cum se descurcă fata? E de vreun ajutor?

— Nu știu, răspunse Lanier. E energică, plină de viață.

Ridică din sprâncene și inspiră adânc.

— Lasă impresia că e o supraviețuitoare.

Părea nerăbdător să schimbe subiectul.

— Am insigne verzi provizorii pentru echipajul tău de zbor.

— O să zbor singur ca s-aduc aparatul pe poziție, zise Heineman.

Păru surprins când Lanier dădu, pur și simplu, din cap; se așteptase la o oarecare împotrivire.

— Vrei să faci primul zbor operativ cu mine?

— Da, dac-o să am timp, spuse Lanier.

— N-ai mai zburat de ani de zile.

Lanier râse.

— Niciunul dintre noi n-a mai făcut genul ăsta de zbor. În plus, e o deprindere care nu se uită. Ar trebui s-o știi.

O femeie din echipa de bază traversă zona de descărcare plutind către cei doi. Lanier se uită în direcția ei și

întinse mâna să primească un plic sigilat. Femeia plecă fără niciun schimb de cuvinte.

— Aşteptai asta, comentă Heineman.

— Da.

Deschise plicul, citi biletul din interior, apoi şi-l îndesă în buzunarul unde stătuse insigna.

— Ordinele mele de pe Pământ. O să mai petrec două zile aici, apoi iau următorul VTO. Larry, du supratubul pe poziţie, pregăteşte un zbor de probă, dar amână totul până mă-ntorc.

— Te cheamă consiliera?

Lanier se bătu peste buzunar.

— Prioritate. Dar trebuie să m-asigur că Vasquez o să dea rezultate.

Se întoarse către tambuchi.

— O s-aştept, strigă Heineman în urma lui.

Se uită la supratub şi la V/STOL cu ochii strălucind.

CAPITOLUL OPT

Lainer o escortă pe Carrolson, într-o camionetă, până în compartimentul şapte. În tunel, ea aprinse lumina din cabină şi îndepărtă husa care-i ascundea cutia din poală.

— Dă-le electroniştilor un calificativ foarte bun săptămâna asta, spuse ea. Patricia a cerut ceva şi ei mi l-au dat în douăzeci şi patru de ore.

— Ce e?

— Chiar vrei să ştii? S-ar putea să te supere.

El zâmbi.

— Să mă supăr e misiunea mea.

— A cerut un aparat de măsură ca să verifice valorile locale pentru *pi*, pentru constanta lui Plank — sau mai degrabă pentru *H bar* — și constanta gravitațională. Electroniștii au adăugat și viteza luminii, raportul dintre masa protonului și masa electronului și timpul de dezintegrare a neutronului. Nu știu dac-o să le folosească, dar le are.

— Mi se pare o tehnologie foarte avansată.

— I-am întrebat cum reușesc să comprime o serie de teste într-o cutie ca asta. Au zâmbit și au spus că au construit ani de zile sateliți defensivi pentru CSOC[12] și că, prin comparație, multimetrul e simplu. Au adunat circuite de la niște dispozitive de pază suplimentare. Nu știu cum funcționează, dar funcționează. Sau cel puțin așa pare. Uite.

Apăsă pe un buton marcat cu litera grecească *pi*. Pe afișajul luminos apăru: „3,141592645 stabil".

— Și computerul meu poate face asta.

— N-o să-ți spună dacă se schimbă valoarea.

— Și în contul cui e trecut ăsta?

— Al echipei științifice. N-ai pic de poezie în suflet — totul se reduce la facturi?

— Le am în sânge. Oricum, scoate-l de la echipa științifică și trece-l într-o categorie nouă, specială. Boteaz-o „Vasquez" și păstrează confidențialitatea cheltuielilor.

— Da, să trăiți.

Carrolson puse multimetrul la loc, în husa lui de pâslă în timp ce coborau rampa sub lumina tubului.

— O să fie costisitoare?

— Nu știu. Vreau să separ capitolul știință din primele șase compartimente de tot ce se face aici. Mă-ntorc

[12] Consolidated Space Operations Center — Centrul pentru Operații Spațiale Consolidare.

pe Pământ peste două zile și o parte din timpul meu va fi folosit pentru discuții despre bani cu senatorii și congresmenii. E o chestiune delicată.

— Curiozității mele i s-a pus capăt, zise Carrolson. Crezi că Vasquez o să dea rezultate?

Lanier îi aruncă o privire iritată.

— Nu-ncepe. Dă-i orice vrea, trateaz-o cu amabilitate, menține-o pe calea dreaptă după ce plec. O să se descurce foarte bine.

— Pentru că așa spune consiliera?

Lanier opri camioneta lângă cort.

— Pare să se-nțeleagă bine cu Farley. Când îți impune ceva important s-o lași singură, ce-ai zice s-o punem pe Farley să-i fie damă de companie? Deși e chinezoaică?

— Nu prevăd probleme în sensul ăsta.

— Nici eu. Tu o s-o duci pe Vasquez încoace și-ncolo prin biblioteci, cu escortă militară. Nu Farley. E singura mea condiție.

— Perfect. Acum s-atingem câteva puncte într-adevăr dureroase.

— Care?

— Rușii bodogănesc despre retragerea oamenilor lor. Sursele mele îmi spun că, dacă pleacă rușii, s-ar putea retrage și chinezii. O ripostă din reflex. Și ei se plâng, și nu vor să-i creadă nimeni mai naivi decât rușii.

— La naiba, Farley le trimite de luni de zile tot felul de materiale despre compartimentul șapte. Asta nu-i face fericiți?

— Nu. Și rușii cunosc elementele esențiale.

— Atunci să-i ia naiba pe toți, mormăi Lanier. Asta rezumă totul.

— Admirabil, rânji Carrolson.

— Tu asigură-te doar că Patricia nu discută cu cine n-ar trebui.

— Am înțeles.

— Inclusiv cu tine.

Carrolson își mușcă buza de jos, își făcu cruce și scutură energic din cap.

— Sper să mor. Serios, nu aștepți să-mi sosească avansarea?

— Sper s-o aduc cu mine. O să vorbesc cu Hoffman. Răbdare.

— Răbdare este, spuse Carrolson.

Lanier o fixă cu o privire aspră, plimbându-și ochii pe fața ei. Pe urmă chipul se destinse într-un zâmbet larg și îi puse mâna pe umăr.

— Sloganul nostru. Mulțumesc.

— *De nada*, șefule.

Wu se apropie de camionetă în timp ce Lanier și Carrolson coborau.

— Expediția de la al doilea circuit s-a întors, spuse el. Sunt la vreo șaizeci de kilometri de noi. Paza îi monitorizează, le-au retransmis mesajele.

— Bun, zise Lanier. Să ne pregătim pentru întoarcerea lor acasă.

A doua expediție era alcătuită din patru camionete și douăzeci și șase de oameni. De lângă pădurea pitică, Patricia privea coloana de praf pe măsură ce vehiculele se apropiau. Își luă tableta și computerul și se întoarse agale în tabără.

Din tunelul dinspre compartimentul șase intrară huruind alte două camionete, însoțite de pocnete răsunătoare la contactul cu rampa. Parcară lângă cort și Berenson — comandantul forțelor germane de pază, acum

răspunzător de securitatea compartimentului al șaptelea, coborî dintr-una, pe când Rimskaya și Robert Smith coborau din cealaltă. Când trecu pe lângă Patricia, Rimskaya o salută cu o mișcare cordială a capului. *E într-o dispoziție mai bună*, se gândi ea.

Lanier și Carrolson ieșiră din umbra copertinei cortului.

— Cât de departe au ajuns? îl întrebă Patricia pe Lanier.

— Au parcurs nouă sute cincizeci și trei de kilometri — jumătate din distanța pe care țin bateriile.

Îi întinse instrumentul în husă de pâslă.

— Multimetrul tău. L-am înscris pe lista echipamentelor și acum îți aparține. Ai mare grijă de el. Electroniștii nu vor putea să facă prea repede un duplicat.

— Mulțumesc, spuse Patricia.

Scoase instrumentul și instrucțiunile, trecute pe o foaie de hârtie împăturită. Carrolson se uita peste umărul ei.

— Acoperă o zonă de circa zece centimetri, comentă ea. E strict local.

Rimskaya veni în spatele lor și își drese glasul.

— Domnișoară Vasquez, zise el.

— Da, domnule?

Vechile obiceiuri dispar cu greutate.

— Cum îți place problema?

— E minunată, răspunse ea, cu voce egală. Va fi nevoie de timp pentru rezolvare — dacă *poate* fi rezolvată.

— Bineînțeles, încuviință Rimskaya. Sper că ai aflat care sunt ipotezele noastre.

— Da. Mi-au fost de folos.

Și chiar îi fuseseră. Însă nu voia să le exagereze importanța.

— Bun. Ai fost la singularitate?

Ea dădu din cap.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut multimetrul.

Îi întinse aparatul și el îl examină, clătinând din cap.

— O idee excelentă. Văd că faci progrese. Te descurci mult mai bine decât mine. Și așa și trebuie să fie. Din expediție face parte un domn care s-ar putea să te ajute într-o mai mare măsură. Se numește Takahashi, e comandantul adjunct al exploratorilor. Un teoretician foarte experimentat. Sper că ai citit lucrările noastre reunite.

— Da. Foarte interesante.

Rimskaya o fixă cu privirea lui aspră timp de cinci sau zece secunde stânjenitor de lungi, apoi dădu din cap.

— Acum trebuie să discut cu Farley, spuse, îndepărtându-se.

Camionetele expediției se opriră la douăzeci de metri distanță de tabără. Lanier plecă în întâmpinarea lor. Carrolson rămase cu Patricia.

— E vorba despre cel mai îndepărtat punct al coridorului în care am ajuns, comentă ea. Din câte au transmis prin radio, tot n-au descoperit mare lucru.

Sosirea era ceva de genul unei decepții. Nimeni nu coborî din vehicule; și, rând pe rând, urmând instrucțiunile lui Lanier, acestea trecură pe lângă tabără, urcară rampa și intrară în tunel, dispărând în compartimentul șase.

Lanier se întoarse cu trei blocuri de memorie. Îi dădu unul lui Carrolson, pe al doilea Patriciei, iar pe al treilea și-l puse în buzunar.

— Raportul expediției – neprelucrat, spuse. Nimic spectaculos, după părerea lui Takahashi, în afară de...

Se uită în urmă, în lungul coridorului.

— Da? îl impulsionă Carrolson.

— Al doilea circuit e mai mult decât niște cupole plutitoare. Sub acestea sunt deschideri. Par un fel de puțuri. N-au descoperit unde conduc, dar sunt, cu siguranță, deschise.

— Atunci coridorul are găuri, spuse Carrolson. Bun, Patricia, e timpul să facem planuri pentru o excursie la primul circuit. Când o să fii liberă?

Patricia inspiră scurt și clătină din cap.

— Oricând. Pot să lucrez oriunde.

— Poate poimâine, spuse Lanier. Eu și Patricia trebuie să petrecem ceva timp în bibliotecă.

Gesticulă discret către Carrolson: era timpul să se retragă. Ea se scuză și le aruncă o privire peste umăr când intră în cort.

— A doua parte a instruirii începe în schimbul următor, anunță Lanier. Partea cea mai grea. Ești pregătită?

— Nu știu, răspunse Patricia, simțind ceva care-i strângea pieptul. Trebuie să fiu. Am supraviețuit până acum.

— Perfect. Ne întâlnim la rampă peste douăsprezece ore.

CAPITOLUL NOUĂ

De la construcția lui, cu cinci secole în urmă, orașul Axis se deplasase cu un milion de kilometri în josul coridorului. Olmy și frantul acoperiseră distanța în mai puțin de o săptămână, zburând cu aeronava lor pe o spirală lățită pe nesimțite în jurul tubului de plasmă.

În toată istoria lui Thistledown și a Căii, nimeni nu intrase vreodată pe asteroid din *afară*.

Olmy și frantul îi supravegheaseră pe noii ocupanți ai Thistledown-ului vreme de două săptămâni și aflaseră foarte multe. Erau într-adevăr oameni și nici măcar Korzenowski însuși nu s-ar fi așteptat la ceea ce știa Olmy acum.

Thistledown închisese un cerc complet. Geshelii îi avertizaseră că s-ar fi putut produce o deplasare, dar nimeni nu bănuise nici că ar fi putut fi una de acel gen, nici care aveau să fie urmările.

Odată ce-și încheiase principalele îndatoriri față de Nex, Olmy își închisese înregistratoarele informațiilor și ale misiunii și se întorsese în vechea sa locuință din compartimentul trei. Blocul cilindric de apartamente în care locuise familia sa triadă și unde își petrecuse doi ani ai copilăriei se afla chiar la marginea orașului Thistledown, la nici măcar un kilometru distanță de capacul nordic. Clădirea adăpostise cândva peste douăzeci de mii de oameni, mai ales gesheli, tehnicieni și cercetători angajați de Proiectul Compartimentului Șase. Servise drept locuință vremelnică pentru sute de naderiți ortodocși, expulzați de Nex din Alexandria. Acum era pustie, firește; nu exista nicio dovadă că ar fi fost vizitată de noii ocupanți ai asteroidului.

Olmy traversă holul și se opri lângă tabloul de credite, cu o sprânceană lăsată în jos, ca și cum ar fi fost uluit. Se întoarse către fereastra ilusart lată și îl văzu pe frant în curte, stând răbdător pe piedestalul gol al unei sculpturi de lumină. Fereastra crea impresia că frantul se află într-o grădină terestră luxuriantă, incluzând un apus de soare strălucitor. *Frantul ar aprecia asta*, se gândi Olmy.

Pictografie câteva semne ale vorbirii grafice pe contorul de credite și primi un răspuns confidențial: apartamentul era blocat, așa cum erau și toate celelalte din bloc. Nimeni nu le putea ocupa și nici măcar vedea înainte de revocarea interdicției existente.

Comenzile fuseseră date după ce ultima familie de naderiți părăsise orașul. Numai clădirile publice fuseseră lăsate deschise, spre folosința ultimilor savanți care finalizau studiul exodului. Oamenii de pe Pământ puseseră deja în folosință o parte din acele facilități, Biblioteca Orașului Thistledown fiind cea mai importantă dintre ele.

Pictorafie pe contorul de credite un icon codificat al Nexului și spuse cu glas tare:

— Am autorizația să revoc temporar interdicția.

— Autorizație recunoscută, răspunse contorul.

— Deschide și decorează unitatea șapte nouă șapte cinci.

— Ce decorațiuni doriți?

— Cele din perioada când a fost ocupată de familia Triada Olmy-Secor-Lear.

— Faceți parte din familia aceea? întrebă politicos contorul.

— Da.

— Caut. Decorare încheiată. Puteți urca.

Olmy luă liftul. În holul rotund, de culoarea cenușie a norilor, mergând la vreo câțiva centimetri deasupra podelei, avu unul dintre cele mai nefamiliare și mai neplăcute șocuri emoționale — durerea trecută de mult a visurilor uitate sau pierdute, a speranțelor tinereții distruse de necesitatea politică.

Trăise atât de mult, încât amintirile lui păreau să conțină gândurile și emoțiile mai multor persoane diferite.

Dar anumite emoţii continuau să se ridice deasupra celorlalte şi o ambiţie rămânea pe primul loc. Lucrase vreme de secole pentru cârmuitorii gesheli şi naderiţi, nesolicitând niciodată favoritisme, pentru ca, într-o bună, zi să i se poată oferi această oportunitate.

Numărul apartamentului său străluci, roşu, la baza uşii circulare, singurul număr aprins din hol. Intră şi rămase o clipă în ambianţa copilăriei sale, prins într-un scurt moment de nostalgie. Mobila şi decoraţiunile erau acolo, reflectând încercarea tatălui său natural de a crea un duplicat al apartamentului din Alexandria, de unde fuseseră goniţi. Locuiseră acolo doi ani, aşteptând decizia în cazul lor înainte ca familia triadă să poată fi mutată în noul oraş Axis.

Fuseseră ultima familie care locuise în clădirile acelea, şi Olmy avusese remarcabila oportunitate de a explora memoria cooperativă şi de a-şi experimenta abilităţile de programator. Chiar şi în copilărie, dovedise o înclinaţie naturală către problemele tehnice care îi consternase pe părinţii săi, nişte nadeliţi ortodocşi. Iar ceea ce descoperise în memoria clădirii, din pură întâmplare, cu cinci secole în urmă, îi reorientase viaţa...

Se aşeză în scaunul albastru-azuriu al tatălui său, în faţa coloanei de informare a familiei. Astfel de coloane erau acum demodate în oraşul Axis, fiind folosite numai ca antichităţi fermecătoare, dar, copil fiind, Olmy îşi petrecuse sute de ore în faţa acelui aparat şi lucrul cu el i se părea familiar şi confortabil. Îşi trasă iconurile propriului cod, activă coloana şi deschise un canal personalizat către memoria clădirii. Memoria aceea satisfăcuse cândva necesităţile a mii de locatari, păstrându-le înregistrările şi acţionând ca un depozit al milioanelor de

variațiuni posibile ale decorului. Acum era efectiv goală; Olmy avea senzația că navighează printr-un imens gol întunecat.

Pictografie o secvență de date și un număr de înregistrare și așteptă să fie pictografiate întrebările codificate. Pe măsură ce îi apăreau în față, răspunse corect, cu rigurozitate.

În gol se ivi o prezență fragmentată, dureros de incompletă, dar, chiar și așa, puternică și recognoscibilă.

— Ser inginer, spuse Olmy, cu glas tare.

Prietene.

Comunicarea fără voce era uniformă și puternică, deși lipsită de modulațiile tonului. Chiar și incomplete, personalitatea și prezența lui Konrad Korzenowski erau impresionante.

— Ne-am întors acasă.

Da? Cât a trecut de când mi-ai vorbit ultima oară?

— Cinci sute de ani.

Sunt încă mort.

— Da, răspunse cu blândețe Olmy. Acum ascultă-mă. Trebuie să știi mai multe. Ne-am întors acasă, dar nu suntem singuri. Thistledown a fost reocupat. A sosit timpul să vii cu mine...

CAPITOLUL ZECE

Patricia și Lanier trecură de gard și de verificările pazei, intrară în biblioteca din compartimentul doi și urmară fâșiile de lumină de-a lungul podelei goale și în susul

treptelor. La etajul al treilea, intrară în zona de lectură, cu cubiculele sale întunecate. Lanier o instală în cel luminat și se duse în depozit, lăsând-o singură, ca să simtă din nou fiorul rece, impresia de fantasmagorie care părea — chiar și în mijlocul tuturor acelor lucruri stranii — rezervată numai pentru bibliotecă. Când se întoarse, ținea în brațe patru cărți groase.

— Sunt printre ultimele tipărite pentru distribuirea în masă, înainte ca toate informațiile să fie trecute pe microcipuri. Nu pe Piatră, ci pe Pământ. Pe Pământul lor. Presupun că ai ghicit deja ce fel de bibliotecă e asta.

— Una demodată. Un muzeu, spuse ea.

— Exact. O bibliotecă veche, mult mai potrivită pentru cei cu obiceiuri învechite, nu-i așa? Când o să ajungi în biblioteca din compartimentul al treilea o să te familiarizezi cu cele mai evoluate sisteme ale pietrenilor.

Îi întinse primul volum. Era tipărit în mod similar cărții lui Mark Twain, dar cu coperte mai masive și pe hârtie mai groasă și chiar mai dură, plastifiată. Ea citi titlul de pe cotor: *Scurtă Istorie a Morții*, de Abraham Damon Farmer. O deschise ca să vadă data tipăririi.

— 2135. După calendarul nostru?

— Da.

— Vorbesc despre Moartea Mică? întrebă ea, cu speranță.

— Nu.

— Despre altceva, murmură ea.

Citi datele din antetul primului capitol: Din decembrie 1993 până în mai 2005. Închise cartea cu degetul mare.

— Înainte de a citi mai mult, vreau să-ți pun o întrebare.

— Întreabă-mă.

Aşteptă, dar Patricia avu nevoie de ceva timp ca s-o formuleze corect în minte.

— Acestea sunt cărţi de istorie despre un viitor, nu neapărat al nostru, corect?

— Da.

— Dar dacă această cronologie e... corectă, dacă se potriveşte... dacă e posibil să fie viitorul nostru... atunci o să se petreacă o catastrofă în mai puţin de o lună.

Lanier dădu din cap.

— Eu ar trebui s-o previn? Cum? Ce naiba pot face eu?

— Nu ştiu ce poate face oricare dintre noi. Lucrăm deja în această perspectivă. Dacă... un mare dacă... o să se întâmple ceva. În orice caz, de vreme ce citeşti cărţile astea, ar trebui să ţi se pară evident că universul Pietrei nu coincide cu al nostru, cel puţin în ceea ce priveşte un aspect important.

— Şi acesta este...?

— În trecutul Pietrei, niciun asteroid care e o uriaşă navă stelară nu s-a întors în vecinătatea Pământului şi a Lunii.

— Asta poate schimba lucrurile?

— Eu cred că da, tu nu?

Patricia întoarse pagina.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Eu plec mâine către Pământ. Tu o să pleci către primul circuit în ziua următoare.

— Două zile.

Lanier dădu din cap.

— O să stau aici?

— Dacă ţi se pare acceptabil. În spatele depozitului e un birou amenajat ca loc de dormit, cu mâncare şi cu o

plită electrică. Cu toaletă portabilă. Paznicii vor veni din două în două ore să vadă ce faci. Nu le povestești nimic din ceea ce citești. Dar dacă simți orice fel de disconfort, anunță-i imediat. Orice gen de disconfort. Chiar dacă te doare stomacul. Ai înțeles?

— Da.

— O să stau aici, cu tine, de data asta.

O strânse ușor de umăr.

— Luăm o pauză împreună peste două ore, OK?

— Sigur, încuviință ea.

Îl privi instalându-se pe scaunul unui cubicul. Lanier își scoase o tabletă din buzunar și începu să tasteze.

Ea dădu pagina către primul capitol și începu. Nu citea într-o manieră liniară, sărea în schimb de la mijlocul cărții la început, apoi la sfârșit, căutând paginile unde erau rezumate evenimentele importante sau unde se trăgeau concluzii.

Pagina 15 În anii 1980, și anume în cei din urmă ai acestui deceniu, pentru Uniunea Sovietică și pentru aliatele sale a devenit evident faptul că lumea occidentală câștiga — sau avea să câștige în curând — războiul tehnologiei și, ca urmare, și pe al ideologiei, atât pe Pământ, cât și în spațiu, cu consecințe neprevăzute pentru viitorul națiunilor și al sistemului lor. Au luat în considerare mai multe metode de înlăturare a acestei superiorități tehnologice; niciuna nu părea practică. La sfârșitul anilor 1980, după amplasarea sistemelor defensive cu baze spațiale ale Statelor Unite, statele sovietice și-au întețit eforturile pentru obținerea „rezolvărilor" tehnologice

prin spionaj și prin importarea bunurilor aflate sub embargo — computere și alte echipamente de înaltă tehnologie, dar acestea s-au dovedit în curând inadecvate. În 1991, sistemele defensive cu baze spațiale amplasate de ei înșiși s-au dovedit inferioare ca proiect și capabilitate, iar pentru conducerea sovietică a devenit clar că se petrecea, în realitate, ceea ce se prezisese de mai mulți ani: Uniunea Sovietică nu putea concura cu lumea liberă în privința tehnologiei.

Majoritatea rețelelor de computere sovietice erau centralizate; cele private sau descentralizate erau ilegale (cu câteva excepții — și anume, experimentele Agatha) și legile erau riguros implementate. Tinerii cetățeni sovietici nu puteau egala pregătirea tehnologică a omologilor lor din blocul națiunilor occidentale. Uniunea Sovietică urma să se sufoce în curând sub povara propriei tiranii, rămânând o națiune a secolului al douăzecilea (sau chiar a secolului al nouăsprezecelea) într-o lume a secolului douăzeci și unu. Nu aveau altceva de ales decât să încerce ceea ce se numea, în terminologia vremii din jocul de rugby, un *end run*. Trebuiau să testeze curajul și hotărârea națiunilor din blocul occidental. Dacă dădeau greș, la sfârșitul secolului sovieticii aveau să fie cu mult mai slabi decât adversarii lor. Trebuiau să încerce. Moartea Mică era inevitabilă.

Patricia respiră adânc. Nu mai văzuse rapoarte despre Moartea Mică prezentate într-o perspectivă atât de

distantă — de istorică. Ţinea minte coşmarurile din vremea când era încă o copilă, după ce trăise într-o tensiune şi cu o spaimă incredibile, şi urmările văzute la televizor. De atunci învăţase să suporte totul, dar acele evaluări reci, critice — ingerate într-un mediu atât de demn de încredere — îi readuceau înapoi fiorii, cu prea multă eficienţă.

Pagina 20 Prin comparaţie, Moartea Mică din 1993 a fost o cârpăceală, cu tehnologii înapoiate. O ciocnire minoră stângace, producând jenă şi groază în cantităţi egale, a avut drept urmare un acord internaţional nesincer, asemănător cu falsele promisiuni ale copiilor mici. În timpul acelui prim conflict, temându-se de armele lor, blocul occidental şi forţele sovietice „s-au purtat cu mănuşi", bazându-se pe tactici şi tehnologii din deceniile trecute. Când luptele au devenit nucleare — aşa cum toţi cei care deţineau comanda ştiau în inimile lor că aveau să devină — sistemul defensiv cu baze spaţiale, încă nou şi netestat, le-a demonstrat că era remarcabil de eficient. Însă nu au putut totuşi împiedica submarinele de lângă coastă să lanseze trei rachete care au distrus Atlanta, Bringhton şi o parte a litoralului Marii Britanii. Ruşii nu şi-au putut proteja Kievul. Schimbul nuclear a fost limitat şi sovieticii şi blocul occidental au capitulat aproape simultan. Dar repetiţia avusese deja loc şi sovieticii o încheiaseră primind mai puţine „lovituri" decât adversarii lor. Nu câştigaseră nimic altceva decât o hotărâre înverşunată: n-aveau să fie înfrânţi,

indiferent de circumstanțe, și nici istoria n-avea să surclaseze sistemul lor învechit.
Când a venit, Moartea a fost întru totul serioasă și fără ascunzișuri. Toate armele au fost folosite așa cum trebuiau să fie. Nu părea să existe nicio remușcare în privința consecințelor.

Pagina 35 În retrospectivă, pare complet logic ca, odată ce o armă e inventată, să fie folosită. Dar uităm orbirea și starea de confuzie de la sfârșitul secolului al douăzecilea și începutul secolului al douăzeci și unulea, când cele mai distrugătoare arme erau privite drept ziduri de protecție și când oroarea Armaghedonului era considerată un mod de intimidare al cărei risc nu și l-ar fi asumat nicio societate lucidă. Însă națiunile nu erau lucide — raționale, calme, conștiente, dar nu lucide. În fiecare națiune, arsenalul includea o puternică neîncredere și chiar ură...

Pagina 3 Moartea Mică a avut ca rezultat 4 milioane de victime, cele mai multe în Europa de Vest și în Anglia. Rezultatul Morții a constat în 2 miliarde și jumătate de victime, și numărul va fi întotdeauna nesigur, pentru că, în momentul când s-a „încheiat" numărătoarea cadavrelor, e posibil să fi putrezit tot atâtea câte fuseseră numărate. Și, firește, cu mult mai multe fuseseră complet vaporizate.

Patricia își șterse ochii.
— E groaznic, murmură ea.

— Poţi lua o pauză dacă vrei, spuse Lanier, cu solicitudine.

— Nu, nu încă.

Patricia continuă să citească în grabă şi pe sărite, dând paginile înainte şi înapoi.

Pagina 345 În concluzie, luptele navale erau glume oribile ale tehnologiei. În timpul Morţii Mici, submarinele au fost vânate (şi, uneori, scufundate) chiar şi după capitulare, dar marile flote nu s-au angajat decât în hărţuieli. În timpul conflictului major, odată ce războiul a început cu adevărat, la circa două ore după prima acţiune ostilă, marinele militare din Est şi din Vest au fost „în primejdie". În golful Persic, în Pacificul de Nord-est, în Atlanticul de Nord şi în Marea Mediterană (Libia le oferise sovieticilor o bază mediteraneeană în 1997) luptele au fost cumplite şi scurte. Au avut puţini învingători. Luptele navale din timpul Morţii durau, în medie, o jumătate de oră, iar pentru unele nu era nevoie nici măcar de cinci minute. În prima zi, în timp ce erau testate intenţiile şi înainte de escaladarea conflictului pe scară largă, marinele militare ale blocului estic şi vestic s-au distrus reciproc. Erau ultimele flote mari admise pe oceanele Pământului şi, 130 de ani mai târziu, rămăşiţele lor radioactive încă mai poluează apele.

Pagina 400 Un fenomen specific ultimei jumătăţi a secolului al douăzecilea a fost creşterea numărului „retraşilor". Aceşti oameni — de obicei în grupuri de

cincizeci sau mai puțini — au declarat zone izolate ca fiind teritoriul lor, în așteptarea unui dezastru de proporții majore care să distrugă civilizația, având ca rezultat anarhia. Cu rezervele lor de hrană și de arme și cu atitudinea lor de „strictă supraviețuire" — o dorință de a se izola atât din punct de vedere moral, cât și din punct de vedere fizic — au întruchipat cele mai rele aspecte a ceea ce a numit Orson Hamill „maladia conservatoare a secolului al douăzecilea". Aici nu e loc pentru analizarea cauzelor acestei maladii, care însemna că puterea individuală și supraviețuirea erau mai presus de alte considerații morale și că puterea de distrugere era evidențiată, situându-se mai presus decât orice noblețe a spiritului, dar ironia rezultatului său e abundentă.

„Retrașii" au avut dreptate — și n-au avut. Catastrofa a venit într-adevăr și o mare parte a lumii a fost distrusă, dar, chiar și în Iarna Lungă care a urmat, civilizația nu s-a spulberat, transformându-se într-o anarhie completă. Mai mult decât atât, în decurs de un an, au apărut societăți extrem de cooperante. Pentru toată lumea, viețile camarazilor au devenit neprețuite — și toți supraviețuitorii Morții au devenit camarazi. Dragostea și susținerea grupurilor învecinate erau esențiale, fiindcă niciun grup izolat nu avea posibilități și vigoare pentru a supraviețui prea mult fără ajutor. Enclavele retrașilor — înarmate până în dinți și acuzate cu brutalitate pentru modul în care se apărau sau pentru că omorau anumite persoane — au

devenit curând ţinte ale urii şi ale fricii, singura excepţie de la noua percepere a frăţiei.

La cinci ani după încheierea Morţii, majoritatea enclavelor retraşilor fuseseră descoperite şi membrii lor, pe jumătate nebuni, ucişi sau capturaţi. (Din păcate, în acest proces de eliminare au fost incluse şi multe comunităţi izolate de „survivalişti". Deosebirea dintre aceste două categorii cu înclinaţii similare e una istorică şi a fost ignorată de autorităţile acelor vremuri.) Mulţi retraşi au fost judecaţi pentru crime împotriva umanităţii — mai exact, pentru refuzul de a participa la restabilirea civilizaţiei. Cu timpul, aceste epurări s-au extins asupra tuturor celor care pledau pentru dreptul de a purta arme şi, în unele comunităţi, chiar şi a acelora care se declarau în favoarea tehnologiilor de vârf.

Militarii care supravieţuiseră au fost siliţi să se supună unei recondiţionări sociale.

Procesul epocal din 2015 — în cadrul căruia politicieni şi ofiţeri de rang înalt, atât din blocul estic, cât şi din cel vestic, au fost acuzaţi de crime împotriva umanităţii — a încununat această feroce, dar neaşteptată reacţie împotriva ororilor Morţii.

Nu părea real. Patricia închise cartea şi ochii. Iat-o acolo, citind o carte despre evenimente care nu se petrecuseră încă — şi care avuseseră loc într-un alt univers.

Îşi înghiţi nodul din gât. Dacă era adevărat, dacă urma să se întâmple, atunci trebuia să se facă neapărat ceva. Răsfoi anexele.

Descoperi ceea ce căuta la pagina 567. În următoarele două sute de pagini, erau listate toate orașele lumii care fuseseră bombardate, cu numărul aproximativ de răniți și de morți. Căută California și o găsi: douăzeci și cinci de orașe, fiecare primind de la două până la douăzeci și trei de focoase de rachetă. Los Angeles, douăzeci și trei, într-un interval de două săptămâni.

(„Sforțare disperată", comenta o notă de subsol.) Santa Barbara, două. San Francisco — inclusiv Oakland, San Jose și Sunnyvale — douăzeci într-un interval de trei zile. San Diego — cincisprezece. Long Beach, zece. Sacramento, unul, Fresno, unul. Centrul de Operațiuni Spațiale din Vandenberg, douăsprezece, plasate la distanțe egale de-a lungul fâșiei costale.

Baze aeriene lovite, în orașe și în apropierea lor, inclusiv aeroporturi civile care ar fi putut fi folosite în scopuri militare. Toate centrele spațiale din lume fuseseră distruse, chiar și cele din țări necombatante (iarăși nota de subsol: „Sforțare disperată").

Patricia se simți amețită. Cartea părea să se îndepărteze de ea. Nu era nicio viziune de tunel, nicio pierdere a simțurilor, doar un soi de izolare. Ea era Patricia Luisa Vasquez, în vârstă de douăzeci și patru de ani și, fiindcă era tânără, avea să mai trăiască mult timp. Părinții săi, pentru că îi cunoscuse toată viața ei, nu aveau să moară pentru mult timp — un timp inimaginabil de lung. Și Paul — pentru că de-abia începuseră să se cunoască, pentru că era singurul bărbat, din câți întâlnise, care încercase vreodată să afle ce avea ea de gând — și Paul avea să fie în siguranță.

Și cu toții trăiau în zone care urmau să fie (*ar fi putut fi*) spulberate de pe fața pământului.

Era într-adevăr simplu. Avea să ia cartea aceea cu ea la plecare, ceea ce urma să se întâmple curând, poate peste câteva zile. Avea s-o ducă înapoi, pe Pământ, și să le-o arate oamenilor. (Poate că se mai făcuse deja ceva asemănător.)

Iar dacă universurile erau destul de apropiate pentru ca o similaritate în viitorul imediat să fie posibilă, atunci oamenii trebuiau siliți să acționeze. Confruntați cu posibilitatea unui război atomic, ar fi început dezarmarea, ar fi început să se scuze: *Iisuse, îmi pare rău că am ajuns atât de aproape: să luăm asta ca pe o binecuvântare și...*

— Oh, Hristoase!

Închise cartea și se ridică în picioare.

Lanier se plimbă împreună cu ea prin parcul părăginit de lângă bibliotecă. Patricia plânse cinci minute, apoi se adună. Întrebările pe care voia să le pună erau atât de dificil de exprimat în cuvinte. Iar dacă ar fi știut răspunsurile ar fi putut să-nnebunească...

— A făcut cineva comparații? Adică, între istoria lor și a noastră? întrebă ea.

— Da, răspunse Lanier. Am făcut eu și Takahashi.

— El știe tot atât de mult cât știm noi?

Lanier dădu din cap.

— Ce ați aflat? Adică, universurile sunt similare?

— Diferențele din înregistrările istorice sunt destul de mici ca să fie interpretate drept diferențe factuale dintre două surse diferite. Nicio deosebire majoră. Până la Piatră.

— Iar situațiile descrise în aceste cărți par identice cu ceea ce se petrece acum pe Pământ, nu-i așa?

— Așa e.

— Moartea Mică n-a învățat nimic pe nimeni?

— Probabil că nu.

Ea se așeză sub un copac uscat, pe un zid de beton cu locașuri pentru plante.

— Jos, pe Pământ, se știe?

— Știu unsprezece oameni, aici și acolo.

— Ce-au de gând să facă în privința asta?

— Tot posibilul, răspunse Lanier.

— Dar Piatra poate schimba lucrurile. E o diferență crucială, nu-i așa?

— Sperăm. În următoarele câteva săptămâni, avem nevoie de toate răspunsurile pe care le putem obține la întrebările despre liniile de timp alternative, universurile paralele, locul de unde vine Piatra. Ne poți ajuta?

— Trebuie să știți de ce e Piatra aici și cât de similare ar putea fi universurile, ca să decideți dacă o să avem sau nu război pe Pământ?

Lanier dădu din cap.

— E foarte important.

— Indiferent ce rezultate aș obține, nu văd cum ar putea fi suficient de detaliate.

— Hoffman e de părere că, dacă ne poate spune cineva, atunci tu ești aceea.

Patricia dădu din cap și își feri privirea.

— OK. Pot să pun condiții?

— Ce soi de condiții?

— Vreau să-mi fie evacuată familia. Câțiva prieteni de-ai mei să fie duși la țară, să fie protejați. Să se afle acolo unde se vor afla generalii și politicienii.

— Nu.

Lanier ocoli încet copacul.

— Nu sunt supărat că ai întrebat, dar nu. Niciunul dintre noi n-a mai cerut ceva de genul ăsta. Dar ne-am gândit, cu siguranță.

— Ai familie?

— Un frate și o soră. Părinții mei sunt morți.

— Soție? Nu. Ești burlac. O prietenă, o logodnică?

— Niciun atașament important.

— Atunci poți fi mult mai obiectiv decât mine, spuse furioasă Patricia.

— Știi că asta n-are nicio legătură.

— Eu o să lucrez aici, sus, pentru voi, și-o să aștept până când părinții mei, prietenul meu, sora mea, toți oamenii pe care-i iubesc vor muri într-un dezastru despre care eu știu deja?

Lanier se opri în fața ei.

— Privește situația în ansamblu, Patricia.

— Știu, știu. La bordul Pietrei sunt sute de oameni. Dacă am ști cu toții și am avea pretenții, lucrurile ar scăpa de sub control. De aceea sunt bibliotecile zone interzise.

— E unul dintre motive, zise Lanier.

— Și ca să nu afle rușii?

— Și de asta.

— Ce inteligent.

Vocea ei era blândă, exact opusul a ceea ce se așteptase el. Părea rațională, chiar dacă nu calmă, nici foarte supărată.

— Și dacă primesc scrisori de acasă? întrebă ea. Ce se-ntâmplă dacă nu răspund?

— N-ar avea prea multă importanță, nu-i așa? Datele respective sunt la o distanță de numai câteva săptămâni.

— Cum o să mă simt când o să primesc scrisorile? Cum o să pot munci?

— O să muncești, răspunse Lanier, știind că, dacă găsești răspunsurile destul de repede, am putea să facem ceva în privința asta.

Patricia fixă cu intensitate pământul acoperit de iarbă uscată, gălbuie.

— Au spus că zonele de aterizare ale navetelor au fost bombardate. În cartea aceea.

— Da.

— Dacă se-ntâmplă, o să fim blocaţi aici, nu-i aşa?

— Da. Cei mai mulţi dintre noi. Oricum, nu ne vom întoarce prea curând.

— De-asta aţi început să vă ocupaţi de agricultură. N-o să mai primim nimic de pe Pământ... cât timp?

— Dacă va fi război, aşa cum e descris, probabil treizeci de ani.

— Acum... acum nu pot intra în bibliotecă. E în ordine dacă mai rămân o vreme aici, afară?

— Sigur. Hai să ne-ntoarcem în primul compartiment şi să cinăm. Şi nu uita — eu sunt deja de ceva timp nevoit să trăiesc cu aceste informaţii. Nu există niciun motiv ca să n-o poţi face şi tu, la fel de bine.

Ea se ridică fără să răspundă. Nu-i tremurau nici mâinile, nici picioarele. Luând totul în considerare, era într-o formă uimitor de bună.

— Să mergem, spuse.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Călătorii se adunară lângă camionetă după ce trecuseră două ore din schimbul de dimineaţă, părând să nu fie cu nimic mai mult decât un grup de excursionişti cu

rucsacuri, gata de plecare într-o drumeție. După încărcare, camioneta era foarte plină.

Patricia se așeză între Takahashi și un infanterist marin pe nume Reynolds, musculos, cu o creastă de păr pe mijlocul țestei rase. Era înarmat cu un Apple și cu un pistol automat compact. Carrolson se instală alături de șofer, americanul Jerry Lake, locotenent din marina militară, un tip înalt, cu părul de culoarea nisipului și având înfățișarea omului care-și petrece majoritatea timpului în aer liber. Acesta se uită peste spătarul scaunului său, verificând dacă totul era în ordine, dădu din cap către Takahashi și îi zâmbi Patriciei.

— Oamenii mei au primit ordinul s-o protejeze pe domnișoara Vasquez cu orice preț. Așa că nu fugi de lângă noi fără să ceri permisiunea.

— Da, domnule, răspunse Patricia, cu voce scăzută.

Takahashi — scund, pe jumătate japonez, numai mușchi, îi răspunse lui Lake dând din cap la rândul său. Era singurul care purta haine de pe Pământ — o cămașă de bumbac, hanorac și pantaloni de dril.

— Dispensă, le explicase mai devreme, în cort. Sunt alergic la vopseaua salopetelor.

Lake puse camioneta în mișcare. Carrolson verifica echipamentul în timp ce Farley citea lista pe de o tabletă.

Mașina transporta un total de opt pasageri, patru militari și patru „principali", cum îi numea Carrolson pe oamenii de știință și pe Patricia.

Patricia se uita la scaunul din fața ei. În buzunar avea scrisoarea lui Paul, care-i fusese înmânată în compartimentul unu, în schimbul precedent.

Dragă Patricia,

Indiferent unde te-ai afla, femeia mea misterioasă, sper că totul e bine. Viața aici e prozaică — mai ales când mă gândesc unde ai putea fi, dar merge înainte. Țin legătura cu ai tăi — Rita e minunată, iar cu Ramon am avut câteva conversații foarte plăcute. Am aflat multe despre tine pe la spatele tău. Sper că nu te superi. Am auzit că solicitării mele către Prester și Minton (doi realizatori de softuri) i s-a dat curs, dar lucrurile sunt în așteptare până când se aprobă alocarea banilor pentru Platforma Defensivă. Se zvonește că ar exista un obstrucționist care ar putea da totul peste cap vreme de luni de zile.

Am vorbit destul despre asta. Îți simt lipsa cu disperare. Rita m-a întrebat când ne căsătorim și am păstrat tăcerea, așa cum preferi tu. Eu vreau s-o facem; o știi. Nu-mi pasă cât de ciudată ești sau unde te afli acum; nu trebuie decât să te-ntorci și să faci un semn încuviințare. O să ne găsim propriul cămin. Nu fi prea încăpățânată de data asta. Ei, ajunge; probabil că ai ceva mai important de făcut, iar căderile și bălăcelile mele bizare de lângă mal, unde m-ai amarat cu parâma ta — îți distrag atenția. (Știi, poți încheia o scrisoare fără ceva stângaci și derutant.) Te iubesc. Sărutări pure și rafinate.

Paul

Ea tastase un răspuns lung, autocenzurat, i-l arătase lui Carrolson pentru aprobare și-l trimisese pe Pământ cu următorul VTO.

Spre surprinderea ei, îi fusese foarte uşor să compună scrisoarea. Scrisese toate lucrurile despre care ştia că-i plăcea lui să le audă, tot ce credea ea că trebuia spus dacă Paul avea să fie într-adevăr mort peste câteva săptămâni. Nu fiindcă voia într-adevăr să accepte o asemenea posibilitate. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi putut rămâne atât de calmă.

În momentul acela, Lanier era în drum spre Pământ. Patricia îl invidia. Ar fi preferat să se afle mai degrabă acasă, aşteptând să moară, decât acolo, sus, înfruntând ceea ce ştia.

Nu, de fapt nu era adevărat. Închise ochii şi se înjură. Era cea mai importantă responsabilitate pe care-o avusese vreodată. Trebuia să-şi înfrângă supărarea nebunească şi să lucreze cât de bine putea ca să *împiedice*.

Şi aproape că se ura pentru asta — pentru că lucra. Mintea îi intrase în sfârşit în starea dorită. Soluţiile începeau să vină la ea, să i se înfăţişeze ca peţitori, toate îmbrăcate ceremonios în ecuaţii, toate respinse când imperfecţiunea le devenea vizibilă.

Takahashi părea un tip inteligent şi conştiincios, dar Patricia n-avusese chef de vorbă, aşa că ştia puţine despre el. El şi Carrolson urmau s-o secondeze, de acum înainte, în aproape tot ce făcea, aşa îi spusese Lanier.

Drumul se sfârşea la cincizeci de kilometri distanţă de tabără. Camionul intră legănându-se pe un făgaş puţin adânc, cu roţile sale cu bandă de metal pe pneuri scoţând un zgomot ca un cântec straniu la contactul cu ţărâna. Aspectul coridorului nu se schimbă pe măsură ce înaintau. Capacul sudic se îndepărta încet, continuu, părând tot mai puţin copleşitor. Însă Patricia nu se simţea în largul ei aplecându-se ca să vadă mai bine, aşa că, în timpul mersului, întrezări doar câteva imagini.

Carrolson. Farley și Takahashi jucau șah pe o tabletă și ea îi privea distrată.

— Jumătatea drumului, spuse Lake, două ore mai târziu.

Jucătorii de șah își înregistrară mutările și goliră tableta în vreme ce camioneta se oprea lin. Ușile glisară în lateral și soldații din marina militară coborâră cu zâmbete de ușurare. Patricia se strecură în urma lor și se așeză pe pământul uscat, întinzându-se și căscând. Carrolson veni din partea opusă a camionetei, cu un termos în mână, și umplu paharele.

— Toate luxurile, spuse ea.

— Bere? întrebă Reynold.

— Sacrificată pe altarul științei, spuse Carrolson. Îi e cuiva foame?

Patricia scoase un sendviș din cutie și se îndepărtă, împreună cu Takahashi, până la câteva zeci de metri de camionetă. Avusese o vreme o senzație nedefinită de anxietate și de greață, care se risipise. Cum ar fi putut exista ceva de care să-ți fie teamă pe o întindere infinită de nisip, lipsită până și de insecte? Insipiditatea însăși era reconfortantă, o tabletă curată.

— „Și udă era marea, udă, nisipul, ah, uscat de tot"[13], spuse ea.

— Într-adevăr, încuviință Takahashi.

Ea se instală pe pământ. Sprijinindu-se pe călcâie, și el se așeză alături, încrucișându-și lejer picioarele în poziția lotus.

— Știi de ce am venit eu în excursia asta?

---

[13] Versuri din „Morsa și Dulgherul", de Lewis Carroll, traducere de I. Ieronim din *Compendium of translated poetry*, Editura pentru Literatură Contemporană, București, 2011.

Stilul lui era stânjenitor de direct. Patricia își feri privirea.

— Ca să stai cu ochii pe mine, fără îndoială.

— Da. Lanier a spus că trebuie să fii ținută tot timpul sub observație. Cum te descurci?

— Destul de bine.

— Biblioteca... El își coborî vocea și fixă din nou capacul cu privirea. Nu e ușor.

— În curând o să mă simt ca o prințesă de sânge regal, înconjurată de suită.

Takahashi chicoti.

— N-o să fie chiar atât de rău. O să țin temerile lui Lanier sub control. Dar trebuie să-ți pun o întrebare importantă. Poți să lucrezi?

Patricia știa exact ce voia să spună.

— Lucrez. Chiar în clipa asta.

— Bun.

Despre subiectul acela nu mai era necesar să se spună nimic.

Ea rupse o crenguță dintr-o tufă, să vadă dacă nu cumva creștea altfel decât soiul de lângă tabără. Nu creștea diferit — frunze mici, suprafețe cerate. Până și iarba uscată arăta la fel.

— Nu e un colț de grădină, spuse ea. Mă așteptam cel puțin la alte păduri pitice.

— Mai departe e mai rău, zise Takahashi.

— Te-ai întrebat vreodată cât pământ au trebuit s-aducă în coridor? întrebă ea, ridicându-se.

Nu mușcase decât de câteva ori din sendviș. Nu-i mai era foame de două zile. Dacă pământul e pus pe o adâncime de vreun sfert de kilometru...

— Așa estimăm, judecând după sunet, zise Takahashi.

— Şi să spunem că lungimea coridorului e de un bilion de kilometri...

— De ce tocmai cifra asta?

— E o simplă presupunere. Asta înseamnă în jur de bilioane de kilometri de pământ.

— Dacă sfărâmăm pământul — scoarţa, magma şi miezul — şi pavăm cu el coridorul, am putea acoperi în jur de treizeci de bilioane de kilometri.

Takahashi îşi înfipse degetul într-un petic de nisip.

— Şi dacă avem munţi ceva mai încolo? Atunci e nevoie de încă şi mai mult pământ şi piatră.

— E posibil, încuviinţă Takahashi. Dar marea întrebare este de unde l-au adus pe tot? Şi nu uita aerul. E pe o adâncime de aproape douăzeci de kilometri, aşa că asta ar însemna... unu virgulă şase trilioane de kilometri cubici de aer, şi numai ceva mai mult de un gram la litru...

— Ai mai calculat toate astea.

— Bineînţeles. De multe ori. Rimskaya a început, iar cei de la statistică au continuat. Eu am chibiţat. Atât de multe întrebări despre logistică şi proiect. Cum se împrospătează aerul în coridor? Lacurile de regenerare ale Pietrei n-ar putea să ţină pasul, nu şi dacă mai departe există o populaţie considerabilă de animale. Aşa că poate e, pur şi simplu, destul aer ca să dureze câteva mii de ani.

— Nu mi se pare corect, spuse Patricia. Oricine — sau orice — a construit asta, a proiectat-o pentru eternitate. N-ai aceeaşi senzaţie?

— Uneori. Ceea ce nu înseamnă că e o presupunere validă.

— Totuşi, trebuie să existe un soi de sistem de întreţinere a coridorului.

Takahashi dădu din cap.

— Rimskaya a lansat teoria existenței unor deschideri în coridor chiar înainte de a descoperi puțurile.

Carrolson li se alătură.

— Ați remarcat vreodată cum miroase coridorul? îi întrebă.

Patricia și Takahashi clătinară din capete.

— Miroase exact ca înaintea unei furtuni. Tot timpul. Dar nivelul ozonului nu e foarte ridicat. Alt mister.

Patricia adulmecă aerul. Avea un miros proaspăt, dar nu ca al unei furtuni care se apropia.

— Eu am crescut într-o țară a furtunilor, spuse Carrolson, în defensivă. Ăsta e mirosul, credeți-mă.

Odată întorși în camionetă și continuându-și drumul, Patricia își petrecu cea mai mare parte a timpului rezolvând calcule cu procesorul, calculând volume și mase și trecându-le într-un mic tabel.

O oră mai târziu, Takahashi le atrase atenția asupra primului circuit, patru puțuri plasate pe un inel, ca materializare a colțurilor unui patrulater. Fiecare puț era situat în mijlocul unei gropi cu diametrul de o jumătate de kilometru și cu adâncimea de douăzeci de metri. În centrul gropii se afla un vas de culoarea bronzului, cu gura în jos, lat de cincisprezece metri și suspendat la opt deasupra bolului. Vasul stătea în aer, nesusținut de nimic. Camioneta încetini lângă buza gropii. La cererea lui Takahashi, Lake îi plimbă în jurul puțului înainte de a opri. Coborâră și se apropiară de margine.

— Am făcut aproape douăzeci de excursii până la circuitul ăsta, spuse Takahashi. Am bătătorit drumul.

Patricia ținea multimetrul în fața ei. Valoarea lui *pi* rămânea constantă. Îngenunche și întinse instrumentul dincolo de buză. Citirea rămase aceeași.

— Acum intră în adâncitură, îi sugeră Takahashi. Infanteriștii marini, Farley, Carrolson și Takahashi stăteau în grup în afara marginii.

Ea îi privi, strâmbând din nas.

— Altă inițiere? Intră tu mai întâi.

— Ar strica toată distracția, zise Carrolson. Ia-o înainte.

Patricia întinse un picior, apoi își lăsă greutatea pe solul nisipos al pantei.

— Intră cu totul, o îndemnă Lake.

Ea oftă și înaintă în adâncitură. La trei metri distanță de margine, simțindu-se ciudat, se uită în urmă. Corpul ei nu era înclinat sub același unghi ca al celorlalți. Amețită, încercă să se îndrepte și aproape căzu. Poziția firească era de-a lungul razei curburii, ca și cum forța coridorului ar fi urmat curba bolului. Însă multimetrul nu înregistra nicio distorsiune a spațiului. Restul grupului o urmă.

În umbra farfuriei plutitoare se afla un tampon ușor proeminent, având jumătate din lățimea ei și culoarea bronzului. Takahashi îl traversă, ca să arate că nu era niciun pericol. Patricia păși pe urmele lui, ținând din nou multimetrul în față. Nicio schimbare.

— Aveți vreo idee ce ține farfuria sus? întrebă.

Farley și Carrolson ridicară din umeri. Infanteriștii marini stăteau pe nisip în jurul bazinului, părând plictisiți.

— S-ar putea să nu fie o întrebare potrivită, răspunse Takahashi. Uită-te la materialul tamponului și la al farfuriei — de aproape. Din câte ne putem noi da seama, e aceeași substanță din care sunt făcuți pereții coridorului.

Patricia îngenunche și își plimbă mâinile pe suprafața tamponului. Culoarea de bronz nu era uniformă. Păreau să existe dungi roșii și verzi, ba chiar și pete negre,

contopindu-se, separându-se și răsucindu-se pe suprafață, ca niște viermi.

— Atunci și substanța asta e geometrie? întrebă Patricia.

— Nu e materie, răspunse Carrolson. Am exclus ipoteza după descoperirea bazinelor.

— Am avut cu toții nevoie de ceva timp ca să ne obișnuim cu ideea folosirii spațiului ca material de construcție, zise Takahashi.

Farley dădu din cap, întărindu-i spusele.

— Nicidecum, ripostă Patricia cu răceală. Am scris despre asta acum patru ani. Dacă universurile intricate sunt împiedicate într-un fel sau altul să-și asume o stare definită, atunci se va forma o barieră împotriva penetrării, datorită continuelor transformări spațiale opuse.

Takahashi zâmbi, însă Carrolson și Farley se holbară pur și simplu.

— Așadar, spuse cel dintâi, nimic nu susține discul. Nu are o existență reală. Este o aglomerare de posibilități care a căpătat o formă. Are sens întru totul.

— Ah! făcu Farley.

Lake stătea în mijlocul tamponului, cu arma pe genunchi.

— Eu nu sunt decât un băiat dintr-un orășel din Michigan, interveni el. Dar pare cu siguranță solid. Nu e nici măcar alunecos.

— Bună observație, zise Patricia.

Întinse mâna să-l pipăie cu palmele.

— După toate aparențele, nu e vorba de o separare totală a stărilor probabilistice. Interacțiunea dintre materie și suprafață e permisă într-o oarecare măsură, pe lângă rezistența la intruziune.

Își puse multimetrul chiar pe suprafață. Valoarea lui *pi* înregistră o fluctuație puternică, apoi se stabiliză: 3, 141487233 stabil.

— *Pi* a scăzut, spuse ea.

Ceru și măsurarea altor constante.

— Accelerația gravitațională are valoarea nominală, iar viteza radiațiilor electromagnetice e normală și stabilă.

— *H bar*? întrebă Carrolson.

— Același. La ce servesc puțurile?

— Circuitul e protejat, așa că nu servește niciunui scop pe care-l putem determina.

— Puțurile ar putea oferi acces către ceva aflat în afara coridorului, spuse Takahashi. Ne-am decis că nu e cazul să aflăm unde conduc. Însă nu sunt astupate, iar nisipul e ținut în afara găurii centrale printr-un câmp de forță elastic, de natură necunoscută. Singurul lucru pe care l-am putut vedea e o lumină roșie, venind din josul fiecăruia dintre ele. Am trimis într-unul un mic elicopter teleghidat. Nu s-a întors. Unghiul din care priveam era de așa natură încât după parcurgerea primilor circa zece metri nu-l mai puteam vedea. Am decis să nu trimitem pe nimeni după el.

— O decizie înțeleaptă, comentă Carrolson.

Încă așezat, Lake spuse, scurt:

— Oamenii mei sunt gata să meargă oricât de departe vreți, oricând vreți.

— Apreciem asta, locotenente, zise Carrolson. Dar avem motive întemeiate să facem lucrurile astea fără grabă.

— Dați-mi un costum universal și o armă, doi oameni care să mă acopere...

Rânji.

— Chiar te-ai duce jos? întrebă Patricia, întorcându-se spre ofițer cu o privire neîncrezătoare.

Lake se strâmbă.

— Dacă am fi rezonabil de siguri în privința categoriei generale de lucruri pe care ar fi posibil să le vedem și să le trăim, m-aș duce. Ne-am duce cu toții.

Infanteriștii marini dădură din cap la unison.

— Aici, îndeplinirea datoriei n-a fost câtuși de puțin excitantă. În afară de experiențele vizuale.

— Am săpat în jurul gropii, povesti Takahashi, urcând încet panta și întinzându-și brațele ca să arate amplasamentul găurilor.

Luă o mână de pământ și-l lăsă să i se scurgă printre degete.

— Pământul din toate puțurile e uscat. Fără microorganisme, fără forme mai mari de viață, fără plante.

— Nimic viu... cu excepția noastră, zise Farley.

— Și nicio radiație, continuă Takahashi. Nicio urmă de elemente chimice neobișnuite. Așa că poate că aceste puțuri închise nu sunt decât niște repere pentru cartografiere.

— Repere ale zeilor, psalmodie Carrolson.

— Toate puțurile sunt identice? întrebă Patricia.

— Din câte știm noi, răspunse Takahashi. N-am studiat decât două circuite.

Reynolds se ridică și-și scutură nisipul de pe salopetă.

— Hei, locotenente. Poate că de-aici vin *boojumii*.

Lake își rostogoli ochii.

— Ai văzut vreodată un *boojum*? întrebă Patricia, uitându-se cu atenție la infanteristul marin.

— Nu cred c-a văzut cineva, zise Carrolson.

— Domnule Reynolds?

Reynolds se uită printre Lake şi Patricia.

— Chiar mă întrebaţi?

— Da, spuse Patricia. Eu întreb.

Se bătu cu degetul pe insignă, neştiind dacă aceasta avea vreo greutate în ochii infanteriştilor marini.

— Eu n-am văzut niciodată vreunul, recunoscu Reynolds. Dar au văzut alţii, în care am încredere.

— Am auzit cu toţii despre ei, spuse un alt soldat, pe nume Huckle. Unii spun un sac de poveşti.

— Totuşi, zise Lake, oamenii ăştia nu sunt predispuşi să vadă lucruri care nu există. Rapoarte sunt puţine, dar interesante.

Patricia dădu din cap.

— Există planuri de coborâre într-un puţ?

— Deocamdată nu, răspunse Takahashi. Avem de rezolvat alte probleme.

Ea se uită în jos, la tampon, frecându-şi cizma de suprafaţa lui.

— Aş vrea să văd raportul complet al expediţiei când ne întoarcem, spuse ea.

Pentru prima oară, se prezentase singură — chiar în timp ce discutau — o soluţie care supravieţuise primului nivel de obiecţii. Se uită în sus, la farfuria întoarsă, la culorile ei într-una active.

— Atunci ne întoarcem? întrebă Takahashi.

— Cred că da, răspunse Patricia.

Frantul folosi un pictograf adaptat ca să proiecteze obiectele şi peisajul în jurul lor, camuflându-le activitatea din cort şi din afara lui. Cei doi paznici, îmbrăcaţi în negru, l-ar fi putut auzi pe Olmy dacă făcea prea mult zgomot, dar n-aveau cum să-l vadă. În drumul său către lada

care-i servea Patriciei Vasquez drept birou, acesta trecu pe lângă unul dintre cei doi, la numai doisprezece centimetri distanță.

Tânăra femeie îl interesa în mod deosebit; din câte aflase, ea devenise punctul central al strădaniilor grupului. Și dacă era aceeași femeie despre care-l auzise vorbind pe Inginer...

Pe cutie, notițele acopereau probabil vreo cincizeci de coli de hârtie, în aparență aranjate fără să se fi ținut cont de vreo ordine. Multe adnotații erau mâzgălite sau tăiate cu linii groase; uneori, cu excepția câtorva centimetri pătrați de ecuații sau diagrame, pagini întregi erau ascunse sub urme apăsate lăsate de creion. Le răsfoi pe toate fără zgomot, nedumerit de notațiile particulare ale Patriciei.

Pe un colț se afla o tabletă, cu ecranul gri-argintiu gol. Un bloc de memorie fusese înfipt în fanta pe latura dreaptă, chiar deasupra micii tastaturi. Olmy se uită în jur, verificând poziția paznicilor, și îngenunche lângă tableta pe care o deschise. Nu era greu să afle cum se folosea o asemenea antichitate; în câteva minute, derulase deja, rapid, conținutul blocului de memorie. Înregistră grupurile de fișiere în implantul lui, pentru analiză; asta îi luă în jur de patru minute.

Din câte putea să vadă și să înțeleagă din munca ei, părea destul de avansată pentru secolul în care trăia.

Aranja hârtiile în ordinea anterioară când un paznic apăru de după colț și se uită în direcția lui. Olmy se ridică încet, sigur că încă se mai putea baza pe eficiența camuflajului pictografiat.

— Auzi ceva, Norman? îl întrebă sergentul Jack Teaque pe colegul lui.

— Nu.

— O adiere de vânt sau cam așa ceva? Aș fi putut jura c-aud hârtiile astea mișcându-se.

— Nimic altceva decât un alt *boojum*, Jack.

Teaque se apropie de ladă și se uită în jos, la hârtii.

— Iisuse, murmură el. Mă-ntreb ce-o fi chestia asta.

Se aplecă și-și trecu degetele pe deasupra șirului de simboluri. Erau litere cursive, amestecate cu majuscule negre, îngroșate; bare drepte duble, aducându-i aminte de simbolurile matricelor despre care învățase în liceu, semne de integrale, exponenți conținând litere gotice și grecești, înfloriturі, triunghiuri și cercuri asimetrice cu câte două puncte în mijloc, litere având deasupra puncte, ca un umlaut...

— Ce harababură, comentă sergentul Teaque, ridicându-se iarăși.

Părul de pe ceafă i se zbârli și el adulmecă aerul, răsucindu-se brusc.

Bineînțeles că în spatele lui nu era nimic. La ce se așteptase?

CAPITOLUL DOISPREZECE

Lanier dormise în cea mai mare parte a drumului de două zile cu VTO-ul, cu capul plin de vise lipsite de greutate, în care se învălmășeau Piatra și Pământul, trecutul și viitorul.

Se uită la ceas și apoi la fața agentului secret așezat alături de el în limuzină. Între ora la care aterizase la Vanderberg și cea la care trebuia să dea raportul în biroul

lui Hoffman din Jet Propulsion Laboratory exista un defazaj de optsprezece ore. Dincolo de geamul fumuriu al mașinii se perinda fulgerător deșertul. Presiunea aerului era ridicată și gravitația apăsătoare.

Simțea lipsa Pietrei.

— Am ceva timp liber, spuse el.

— Da, domnule.

Agentul se uita drept înainte, cu o expresie plăcută, amabilă.

— Sunteți discreți, băieți, nu?

— O, da, domnule. Chiar așa suntem, răspunse șoferul.

Agentul de lângă el se uită la Lanier peste umăr.

— Doamna Hoffman a spus că suntem la dispoziția dumneavoastră, dar trebuie să vă aducem la Pasadena, viu și treaz, mâine-dimineață la ora opt.

Lanier se întrebă cum ar fi reacționat Hoffman dacă i s-ar fi spus „doamnă".

— Domnilor, zise el. Am fost celibatar vreme de nenumărate luni. Rangul impune responsabilități. În Los Angeles există vreun loc sigur unde poți... — căută o formă de exprimare tot atât de învechită ca „doamnă" — avea o aventură? Discret, frumos, curat.

— Da, domnule, răspunse șoferul.

I se permise să bea două pahare într-un local elegant, dar de modă veche, numit Polo Lounge, înconjurat de relicve îmbătrânite din trecutele vremuri grele ale rețelelor de televiziune. La trei după-amiaza, agenții verificară două apartamente din hotelul Beverly Hills — situate exact unul în fața altuia. După o inspecție eficientă a celui în care avea să stea Lanier, declarară că toate camerele erau sigure și dădură din cap unul către altul.

El avu, în sfârșit, iluzia intimității. Făcu un duș, se întinse pe pat, aproape că adormi. De cât timp avea să fie nevoie ca să capete obișnuința greutății în plus? Cum avea să-i afecteze asta performanța?

Femeia sosită la ora cinci se dovedi a fi uluitor de frumoasă, foarte prietenoasă și, în final — nu din vina ei — nesatisfăcătoare. El își aprecie propria performanță drept adecvată, dar actul îi aduse puțină plăcere. Femeia plecă la zece.

Lanier nu mai apelase niciodată la prostituate. Cu câteva excepții notabile, pasiunea lui fizică nu fusese niciodată la fel de durabilă ca a altor bărbați.

La zece și un sfert, se auzi o bătaie ușoară în ușă. O deschise, iar agentul care condusese limuzina de la locul de aterizare din deșert îi predă informațiile pe două blocuri de memorie.

— Doamna Hoffman vi le trimite, cu complimentele sale, spuse el. Dacă aveți nevoie de ceva, suntem vizavi.

Blocurile de memorie pe care le adusese de pe Piatră — mult mai prețioase decât el însuși — fuseseră transportate cu alte vehicule, mult mai sigure, fiind duse cu mare grijă la Pasadena, chiar în ziua aceea. Consiliera le trecea în revistă chiar atunci, fără nicio îndoială.

Lanier stinse toate luminile și se întinse pe pat, holbându-se la tavan și întrebându-se pe câți dintre bătrânii directori de la Polo Lounge îi satisfăcuse prostituata în tânăra ei viață.

Dorința era o stare cu care el unul nu se acomodase niciodată. De data aceea nici nu fusese dorință, ci mai degrabă o obligație față de trup. După atât de multe luni de abstinență — de fapt, mai mult de un an — propriul

său organism părea să aibă cerințe pe care nu i le mai comunica.

Ceea ce reprezenta, cel puțin, un indiciu de normalitate. Avusese întotdeauna un vag sentiment de vinovăție din cauza firii sale reci — dacă acesta era cuvântul potrivit. Vinovăție și recunoștință. Fără o continuă distragere de la scop sau fără o deviere constantă a acestuia, îi rămânea mai mult timp pentru gândire.

Tot firea rece îl făcuse și să rămână burlac. Avusese porția lui de iubite, dar munca și realizările găsiseră întotdeauna câștig de cauză. Iubitele îi deveniseră cel mai adesea prietene — și se măritaseră cu alți prieteni.

O situație foarte civilizată.

Somn. Vise încărcate, grele, sumbre. Era căpitanul unui pachebot luxos pe un ocean întunecat și, de fiecare dată când se uita peste bord să verifice nivelul apei, nava se afunda cu un metru sau doi. Către sfârșitul visului, era în panică. Gravitația Pământului trăgea vasul sub apă, și el era căpitanul, și vasul era cel mai frumos pe care-l comandase vreodată. Îl pierdea și, pur și simplu, nu-l putea abandona trezindu-se...

În dimineața următoare, la ora opt, Lanier traversa dreptunghiul de beton de la Jet Propulsion Laboratory, cu o servietă în mână, însoțit de doi agenți noi. Acum se bucura mai mult de soarele strălucitor și de greutatea mărită și aproape regreta că urma să-și petreacă întreaga zi în birouri cu aer condiționat. Prima dintre cele două, poate chiar trei ședințe programate să se desfășoare în sala de conferințe pentru VIP-uri.

Înghiți o pastilă ca să-și potolească nasul care-i curgea, bău dintr-o fântână de bronz dintr-un parc nou și își încetini pașii când trecu pe lângă un panou lat, cu

fondul negru, unde erau afişate proiectele JPL. Programul de extindere a activităţilor pe Marte, la concurenţă cu rapoartele despre navigaţia cu vele solare şi cu holograma propusei expediţii în Proxima Centauri.

Nu exista nicio menţiune despre a doua ECA — explorarea centurii de asteroizi — lansată cu doi ani în urmă.

Lanier şi umbrele sale în costume gri urcară treptele fără grabă, cu îngăduinţă pentru oboseala pe care i-o producea lui gravitaţia, şi trecură de uşile de siguranţă din sticlă groasă. El îşi prezentă legitimaţia în faţa unui monitor, şi poarta de oţel se deschise larg, cu un zumzet plăcut. Agenţii nu intrară împreună cu el. De partea cealaltă se afla un coridor mărginit de vitrine. Reprezentări miniaturale complexe ale fostelor triumfuri cu care se mândrea Jet Propulsion Laboratory străluceau în cutiile lor de plastic: *Voyager*, *Galileo*, Drake şi Vela Solară. Erau şi modele de VTO-uri, şi diagrame explicative ale conceptului de Explorare Stelară.

Luă un ascensor învechit până la etajul al cincilea, fixând cu privirea cifrele albastre, strălucitoare.

Un alt agent al serviciului secret îl aştepta şi îi ceru din nou legitimaţia când se deschise uşa liftului. Lanier îşi scoase cardul din buzunar şi şi-l plasă alături de insignă. Agentul îi mulţumi şi zâmbi în timp ce el intra, neînsoţit, în sala de şedinţe.

Hoffman stătea în capul mesei lungi şi negre. În faţa sa se aflau teancuri de hârtii, două tablete şi o harababură de discuri de memorie. În dreapta ei era aşezat Peter Hague, reprezentantul Preşedintelui la ISCCOM, iar în partea opusă stătea Alice Cronberry, consilier pentru securitatea aerospaţială şi conducătoarea proiectului celei de a doua ECA. Lanier ocoli masa şi le strânse mâinile, mai

întâi pe a lui Hoffman — luându-i-o cu căldură în palmele sale —, apoi pe a lui Cronberry și pe a lui Hague.

— Văd că Joint Space Command și Joint Chiefs n-au niciun reprezentant aici, spuse el, așezându-se în capătul opus al mesei.

— Ajungem la asta într-o clipă, spuse Hoffman.

Îmbătrânise de când o văzuse ultima oară; avea părul mai cărunt, semăna mai mult a matroană venerabilă și ridurile i se transformaseră din zâmbet în încruntare.

— Arăți în formă, Garry.

Era politicoasă.

— Mă simt mai puțin în formă.

— Cum se descurcă Patricia Vasquez?

— Atât de bine pe cât era de așteptat. Am fost chemat aici înainte de a avea prea multe șanse s-o văd la lucru și înainte de a obține vreun rezultat.

— Presupun că asta-nseamnă că ești nesigur în privința ei, zise Hoffman.

— Sunt, răspunse Lanier. Nu pentru că n-o cred capabilă sau cea mai bună în domeniul ei — indiferent care ar fi —, ci pentru că e atât de tânără. Biblioteca a fost un adevărat șoc pentru ea.

Cronberry își puse mâna dreaptă pe masă, înclinându-se ca să se-ndepărteze ușor de el.

— A fost un șoc pentru noi toți, spuse.

Hoffman împinse către el o foaie de hârtie.

— Noi am studiat materialul pe care l-ai adus. Am făcut raportul final către Președinte.

— Înainte de a ne spune Vasquez ceva?

— Mă îndoiesc că ne va spune ceea ce ne-ar plăcea să auzim. Numește asta instinct, dar cred c-avem necazuri mari.

Ochii lui Hoffman se focalizară asupra unui spațiu gol de deasupra umărului lui Lanier.

— Am verificat câteva informații din bibliotecă.

Lanier le studie cu atenție chipurile. Erau supărați cu toții; deși încercau să-și ascundă emoțiile, măcar atât era vizibil.

— Și?

— Există abateri.

— Slavă Domnului, spuse el.

Hoffman ridică mâna.

— Nu mari. Date fiind informațiile din bibliotecă și ceea ce am descoperit de atunci — din a doua ECA și din alte părți — aici părerea generală este că războiul reprezintă o posibilitate categorică. Am verificat referințele istorice la Secretarul Partidului Vasiliev. A restructurat Consiliul Apărării, exact așa cum relatează biblioteca. Rușii își desfășoară SS45-urile pe portavioanele din clasa Kiev și rachetele de croazieră teleghidate din clasa Kirov, și bineînțeles că și super-submarinele Tyhoon și Delta IV, ca să facă față programului nostru Sea Dragon. Și au într-adevăr de gând să afle cum să ne scoată din funcțiune sistemul de comunicare laser multi-spectra, ceea ce îi face vinovați de violarea Acordului de Eliminare a Armamentului din 1996... Asta, ca fapt în sine, nu are nicio importanță, de vreme ce niciodată n-a fost eliminată vreo armă.

Lanier dădu din cap.

— Am fost nevoiți să jucăm dur ca să smulgem informația despre sistemele multi-spectra de la Joint Space Force, adăugă Cronberry. E unul din motivele pentru care DOD[14] și Joint Chiefs n-au reprezentanți aici.

---

[14] Department of Defence — Departamentul Apărării.

— Asta nu e partea cea mai rea, continuă Hoffman. Congresul începe să facă investigații asupra bugetului nostru. Ne-am încadrat întotdeauna în sumele alocate, așa că asta n-are sens, dacă nu luăm în considerare o campanie de discreditare a bibliotecii, a Pietrei, a noastră, a tuturor. Președintele e convins — a fost convins de mai mulți membri ai cabinetului său — că Piatra e fie o escrocherie, fie e irelevantă.

Lanier își încleștă fălcile, provocându-și durere în obraji.

— De ce?

— Bănuiesc că Președintele e incapabil să înțeleagă ce ați descoperit pe Piatră. E un liberal convins din Midwest, foarte slab la capitolul știință și tehnologie. Un administrator fără pic de imaginație. Nu s-a descurcat niciodată bine cu problemele legate de spațiu, pur și simplu, îl depășesc.

Cronberry scoase din servietă copia unei scrisori pe hârtia Casei Albe și o întinse lui Lanier. Scrisoarea anunța, efectiv, că Președintele lua în considerare lansarea unei investigații asupra modului în care era condusă cercetarea pe Piatră.

— A fost scrisă după ce am început să trimitem la Casa Albă rapoarte de la echipa de imagine a celei de a doua ECA și după confirmarea mărturiilor din bibliotecă.

— Am vrut să-l ducem pe Vicepreședinte sus, pe Piatră, la sfârșitul săptămânii, dar a refuzat invitația, spuse Hoffman.

— Care e poziția rușilor în privința Pietrei? întrebă Lanier.

— Și-au lansat în secret propria sondă în centura de asteroizi, acum doi ani. Sonda le-a oferit confirmarea înainte de a o primi noi de la ECA, sau cam în același timp.

Știu că există într-adevăr un asteroid foarte mare, care îi corespunde cu precizie Pietrei.

— Juno?

— Da. Asemănarea imaginilor e perfectă, oferă posibilitatea excavațiilor.

Lanier nu știuse până atunci de confirmarea primită de la a doua ECA.

— Deci Juno și Piatra sunt într-adevăr unul și același asteroid.

Hoffman îi întinse un dosar al ECA, cu fotografiile de supraveghere din vecinătatea Pământului. Una dintre ele îl înfățișa pe Juno, o bucată de material planetar primordial de forma unui cartof, acoperită de cratere și canale de eroziune. Piatra era identică, dar brăzdată de excavații și cu adâncițurile reprezentate de perforații.

— Dumnezeule, zise Lanier.

— Nu cred că pe el trebuie să dai vina, comentă Hoffman. Poate pe Konrad Korzenowski al tău.

— În orice caz, spuse Hague, rușii au de gând să-și retragă echipa peste trei săptămâni, sau poate chiar mai curând. Sunt supărați fiindcă nu le oferim acces complet, când chinezilor le îngăduim să ajungă tocmai în compartimentul al șaptelea. Asta e scuza lor și, sincer, e una bună. Și eu aș fi nervos. Dar nu explică totul.

— Acum un an, când am stabilit responsabilitățile echipelor, au fost de acord cu aceste repartizări.

— Da, dar s-ar părea că au avut loc mai multe scurgeri de informații, zise Hague.

— Oh, Hristoase!

Cine?

— Și, continuă Hague, acum pretind că i-am indus în eroare în privința conținutului bibliotecilor.

— Ceea ce am făcut, zise Hoffman, zâmbind ușor.

— Echipa de oameni de știință se poate descurca fără ruși? se interesă Cronberry.

— Da. Rușii lucrează mai ales la teoria alimentarii cu energie a tubului de plasmă din interiorul compartimentelor. Ne putem descurca fără ei, dar o mare parte a cercetărilor își vor încetini ritmul sau chiar se vor întrerupe. Și Beijingul?

Cronberry răsfoi un dosar cu hârtii legate de personal. Hague se întinse peste masă și trase una din el.

— Karen Farley e cetățean chinez și lucrează pentru voi în domeniul fizicii teoretice, corect?

— Da. E utilă în tot felul de domenii.

Oh, te rog, nu Farley — nu Wu și Chang...

— Ea și colegii ei vor fi retrași dacă pleacă rușii.

— De ce se pun astfel de acord? întrebă Lanier.

— Chinezii miros ceva, răspunse Hoffman. Poate chiar un complot. Dacă rușii simt că sunt induși în eroare și ținuți în afara deciziilor importante, și chinezii se pot plânge din motive similare. Propria lor prezență s-ar putea să fie mai avantajoasă pentru noi decât pentru ei.

— Nu-mi vine să cred că vreunul dintre grupuri ar renunța la un loc pe Piatră. Eu n-aș face-o.

— Nici ei n-o vor face, zise Hoffman. Avem dovezi că atât rușii, cât și chinezii au operatori clandestini în echipa de pază, și poate oameni în echipa științifică. Iar în spațiul orbital rusesc și pe Lună se desfășoară activități interesante. Ca să nu mai menționez și intensificarea activității la Tyuratam și în baza de lansare din Oceanul Indian.

— Invazie de pe Pământ și de pe Lună?

Hoffman clătină din cap.

— Ascultă, toate astea sunt o nimica toată în comparație cu marea întrebare. Vasquez a venit cu ceva? Ce are de spus despre lumile paralele, despre istoriile alternative?

— N-a avut timp să spună mare lucru despre nimic, zise Lanier, cu voce scăzută. Peste câteva săptămâni s-ar putea să știm.

— Înțeleg punctul de vedere al președintelui. Găsesc toate astea foarte greu de crezut, spuse Cronberry. Ești de părere că Piatra vine din viitorul nostru?

— Nu, răspunse Lanier. Piatra vine dintr-un alt univers, nu tocmai dintr-al nostru. Atâta lucru e sigur. Există o singură diferență evidentă.

— Nicio Piatră în trecutul Pietrei.

— Întocmai.

— Și nu avem cum să știm în ce măsură afectează Piatra cursul istoriei *noastre*.

— Schimbă foarte mult lucrurile, aș spune eu, remarcă Hoffman. Dacă s-a petrecut ceva, atunci Piatra a înrăutățit situația.

Luă un bloc de memorie cu eticheta „Modificări Fiziologice ale Plantelor în Condițiile Tubului de Plasmă".

— Ai făcut tu însuți copia asta?

Hoffman îi întinse blocul lui Cronberry, apoi lui Hague.

Lanier dădu din cap.

— E în codul S, spuse el. E un rezumat din cele mai bune surse, în principal din biblioteca aflată în compartimentul trei. Vasquez ar trebui să meargă în biblioteca asta peste câteva zile.

— Ce rezumă? întrebă Hague, cântărind blocul în mână.

— Primele două săptămâni de război.

Cronberry tresări, trăgându-se uşor înapoi.

Hoffman luă o tabletă, o programă pentru citire în codul S, cuplă blocul de memorie şi trecu rapid în revistă materialul. Faţa îi deveni cadaverică.

— Până acum n-am mai văzut niciodată asta, spuse.

— Sunt mai ales înregistrări fotografice cu caracter istoric, realizate de forţele armate ale ambelor tabere. O parte din materialul aflat către sfârşitul cronicilor Iernii Lungi.

— Aşadar, asta nu mai e doar o teorie, spuse Hague.

Lanier clătină din cap.

— Cât de lungă a fost... o să fie... iarna? întrebă Cronberry, acceptând fără tragere de inimă tableta întinsă de Hoffman.

— Un an sau doi, ca perioadă cu efecte majore.

Hague luă tableta de la Cronberry.

— Garantezi că materialul ăsta e din biblioteca aflată în compartimentul trei?

Lanier înghiţi în sec înainte de a răspunde, iritat.

— Nu l-aş fi putut face s-apară din senin.

— Sigur că nu, zise Hoffman. Dacă datele din biblioteci sunt corecte — dacă universurile noastre coincid în acest sens — atunci mai avem în jur de şaisprezece zile?

— Atunci vom şti, într-un fel sau altul, zise Lanier. Deşi cunoaşterea existenţei evenimentului îi va modifica aproape cu siguranţă urmările. Dacă. Dacă va avea loc.

— Programăm o întâlnire cu ruşii mâine la amiază, spuse Hoffman. Cât se poate de neoficială. Au cerut să fii prezent. Departamentul domnului Hague a făcut presiuni foarte puternice ca să obţină aprobarea întâlnirii de la Departamentul de Stat şi de la DOD. Dacă aceste discuţii sunt încununate de succes, vor mai fi şi alte întruniri, sub

nivelul guvernamental. Şi, dacă reuşim să-l convingem pe Preşedinte până săptămâna viitoare, poate se va aranja şi o întâlnire la nivel înalt.

Clipi încet, cu ochii în direcţia lui Lanier, continuând să şi-i focalizeze undeva, deasupra umărului său — nu tocmai privirea pierdută la o mie de metri depărtare a unui veteran istovit de lupte, dar ceva foarte apropiat de ea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Oraşul din al treilea compartiment era pasul următor.

După călătoria la primul circuit de puţuri şi după ce absorbise cât de mult reuşise din cărţile selectate de Lanier din biblioteca oraşului Alexandria, Patricia se simţea plăcut amorţită de întregul subiect. Era un joc, un exerciţiu, cu nimic mai real decât problemele matematice bizare pe care le născocea în adolescenţă.

În ultimele două săptămâni, trecuse de nenumărate ori cu metroul pe sub oraşul Thistledown, dar cea din compartimentul trei era cea mai bine păzită dintre primele cinci. Trenurile nu opriseră niciodată — până atunci.

Rupert Takahashi o însoţi din staţia de metrou până pe aleile de la nivelul solului.

Takahashi muncea în folosul echipei ştiinţifice cu o capacitate neobişnuită. Titlul său de matematician nu reprezenta o descriere câtuşi de puţin suficientă pentru tot ceea ce făcea: părea să treacă de la o problemă interesantă la alta, lucrând cu un grup într-o zi şi a doua zi

cu un altul. Era mai mult decât un generalist — era un generalist cu un scop propriu, și anume, supravegherea rigorii matematice și statistice a diverselor grupuri din echipa științifică. Asta explica de ce ajunsese să lucreze cu Rimskaya la teoria preliminară a coridorului; discutaseră subiectul în timp ce verifica, a doua oară, studiile acestuia în domeniul populației.

Thistledown era un oraș uimitor, cu două secole mai nou decât Alexandria; fusese construit după lansarea Pietrei, încorporând proiecte la care nu se gândise nimeni înainte ca locuitorii să capete o îndelungată experiență a mediului lor. Arhitecții Pietrei își permiseseră acolo o libertate desăvârșită. Tratând compartimentul ca pe o vale imensă, întinseseră cabluri de la un capac la altul și agățaseră clădirile de ele, pe curbe grațioase. Profitând de avantajele pe care le oferea curba ascendentă a podelei, realizaseră construcții arcuite, lungi de câte zece kilometri, cu benzi din metal și din materialul prelucrat al asteroidului interacționând în modele argintii și albe și aruncând umbre cu muchii rotunjite asupra cartierelor de dedesubt. Unele se înălțau chiar până la limita atmosferei compartimentului; acestea erau realmente mai groase în partea de sus decât în cea de jos, aidoma suporturilor pentru mingile de golf.

Deși părăsit, orașul Thistledown părea viu. Ca să revină la viață, se gândi Patricia, n-ar fi avut nevoie decât de cel mai vag indiciu de existență a unei populații; de câteva sute de cetățeni, mergând de la o clădire la alta, îmbrăcați în haine extravagante — veșminte pline de culoare, fluide, în ton cu liniile curbe, cu bolțile și cu arcadele, culori strălucitoare, în contrast cu nuanțele estompate de crem, de alb și metalice ale orașului.

Biblioteca principală era practic ascunsă sub extensia lărgită a uneia dintre structurile mai mici în formă de suport de minge. Takahashi spusese că era vorba de o distanță ușor de parcurs pe jos, așa că merseseră agale prin piețe, traversând poduri pentru pietoni și de-a lungul drumurilor de șantier care cândva ar fi forfotit de vehicule — cele mai multe conduse de computere și neocupate.

— Toate vehiculele au dispărut, spuse Takahashi. Nu știm cum arătau decât din înregistrări. Probabil c-au fost folosite în timpul exodului.

Patricia încercă să-și imagineze zeci de milioane de pietreni — o asemenea populație ar fi avut loc cu ușurință numai în orașul Thistledown — mergând pe coridor în mașinile lor robot.

Intrarea bibliotecii era o placă dintr-un material asemănător cu marmura neagră. În timp ce se apropiau, o voce amplificată le ceru să se oprească pentru identificare. Așteptară două minute întregi înainte de se declara că aveau permisiunea să intre.

O jumătate de elipsă largă din întinderea neagră alunecă într-o parte. Dincolo de ea aștepta omniprezenta echipă de pază, în gri și negru, care îi lăsă să treacă după încă o verificare rituală. Interiorul bibliotecii era luminat în întregime; nu era nevoie de fâșii luminoase adiționale.

— În Thistledown nu există niciun întrerupător, spuse Takahashi. Nu știm nici măcar cum ajunge curentul la lămpi și, cu atât mai puțin, de unde vine.

În ansamblu, biblioteca propriu-zisă era mai mică decât verișoara — sau străbuna — ei din Alexandria și nu avea niciun depozit vizibil cu înregistrări. Parterul era o

piață acoperită cu un covor de un albastru pastelat, sub o placă dintr-un material alb, strălucitor, care se întindea, fără niciun element de susținere, pe o distanță de o sută de metri. Piața era presărată cu cel puțin o mie de scaune capitonate, de culoarea lămâilor verzi. În fața fiecăruia dintre acestea se afla câte o lacrimă de crom, pe un piedestal din gresie cenușie.

Pe țesăturile și pe toate celelalte materiale din bibliotecă nu se vedea nicio urmă de uzură sau de degradare.

Takahashi o conduse la unul dintre scaune. Era înconjurat de echipamente de înregistrare și monitorizare, părând nelalocul lor, evident instalate de cercetători.

— Noi îl folosim de obicei pe ăsta, dar alegerea îți aparține.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi plac toate aceste chestii, spuse, arătând către echipamente.

Trecu printre rândurile de scaune, alese unul plasat la vreo douăzeci de metri de marginea șirului și se așeză.

Takahashi o urmă.

— De aici poți să vezi întreaga Piatră, așa cum era cândva, zise el. Ți-ar plăcea un tur al orașelor, în perioada când erau ocupate?

Împinse într-o parte un capac tapisat de pe brațul scaunului ei și îi arătă cum să utilizeze butoanele simple de pe panoul de dedesubt.

— Astea sunt numai procedeele de bază. Există sute de alte șmecherii posibile. Simte-te liberă să experimentezi. Gândește-te la asta ca la o vacanță. Nu e amuzant să supraveghezi și aici eu n-am, de fapt, nicio altă treabă în afară de a-ți arăta modul de manevrare, așa c-o să

aştept afară. Alătură-mi-te când termini — să zicem peste vreo oră?

Patricia nu se simţea în largul ei la gândul că urma să rămână singură în piaţă şi apreciase mult faptul că Lanier stătuse cu ea în biblioteca din Alexandria. Însă se declară de acord cu o înclinare a capului şi se instală pe scaun, apăsând butoanele cu o singură mână. Un afişaj grafic rotund plutea în faţa ei, tot atât de contrastant şi de clar ca şi cum ar fi fost solid. Takahashi o informase greşit la un moment dat, iar bâjbâiala ei activă un program de instruire. Acesta îi corectă erorile şi o învăţă — într-o engleză americană cu un foarte uşor accent — cum să folosească echipamentul în mod corect. După care îi furniză numere de apel şi coduri pentru alte tipuri de informaţii.

Ea apelă un ghid de bază pentru oraşul din al doilea compartiment. Alexandria o înconjură cât ai clipi. Avea impresia că stătea în picioare în porticul unui apartament situat la etajele inferioare ale unui mega, privind în jos, la strada aglomerată. Iluzia era perfectă — oferindu-i chiar şi o memorie a aspectului apartamentului „ei". Dacă voia, îşi putea întoarce capul să se uite în spate — putea, într-adevăr, să meargă, deşi ştia că era aşezată.

În ambele urechi — sau undeva, în mijlocul capului, auzea o voce, explicându-i ce anume vedea.

Îşi petrecu o jumătate de oră în Alexandria, observând ce haine purtau oamenii, studiindu-le chipurile, pieptănăturile, expresiile, mişcările. O serie de costume o atraseră. Altele erau indiscutabil puritane — având ceva sinuos, plin de graţie. La data înregistrării, unul dintre cele mai populare stiluri implica, pentru femei, o robă opacă — de obicei roz sau de un portocaliu prăfuit — cu glugă, având

în creștet un mic disc stacojiu, dintr-un material pufos. O serie de femei aveau modele hexagonale albastre pe omoplatul stâng...

(— ?)

(Pentru informații despre însemnele funcției și rangului, pronunțați cu hotărâre și fără glas codul alcătuit din următoarea secvență...)

... iar altele purtau pe umărul drept panglici roșii, terminate cu boabe de aur. Îmbrăcămintea bărbaților nu era nici în culori mai puțin vii, nici mai sobră; diferențele păreau să indice atitudini sexuale total diferite de acelea din epoca și din lumea ei.

Îi auzi vorbind. Era un limbaj special, asemănător cu galeza, dar uneori inteligibil, părând engleză sau franceză.

(— În ce limbă mi-ai vorbit — mi-a vorbit această unitate — și de unde ai știut s-o faci?)

(Engleza de la sfârșitul secolului al douăzeci și unulea, cea mai veche limbă accesibilă fără cunoașterea unui cod specific, selectată ca urmare a conversației dumneavoastră care a precedat accesarea informațiilor.)

În vreme ce populațiile de diverse etnii continuau să păstreze versiuni ale limbilor lor materne, multe alte limbi se transformaseră într-un limbaj comun — deși, fu informată în mod subliminal, manierele lingvistice erau cu mult mai accesibile pe perioade scurte. Schimbările rapide erau posibile fiindcă învățarea era accelerată prin intermediul unor dispozitive de instruire de genul celui din bibliotecă. O nouă limbă sau o nouă variațiune putea fi însușită în câteva ore sau numai în câteva minute.

Pentru limbile scrise pe care le înțelegea ea, ortografia fusese simplificată sau — paradoxal — devenise mai

complexă. Existase o epocă în care fusese în vogă ortografia cu înfloriturí?

(Aceasta este celebra Piață Nader, care a câștigat premii pentru excelența arhitecturală înainte ca nava Thistledown să lase Pământul în urmă...)

Ea asculta cu atenție, captivată întru totul de experiența pe care o trăia.

O parte dintre bărbați purtau fuste ca niște kilturi și mâneci detașabile, alții, costume specifice oamenilor de afaceri, care n-ar fi părut deplasate în Los Angeles-ul secolului al douăzeci și unulea. Pantofii păreau complet demodați, poate din cauză că sistemele automate de igienizare păstrau totul imaculat.

(— Dar devierile sociale? Ghetourile și locuințele ieftine?)

Imaginea se schimbă, ameținând-o.

(În Alexandria și pe restul Pietrei, tulburările sociale nu sunt necunoscute. Anumite cartiere au fost lăsate în afara sistemului de întreținere continuă a orașului. Locuitorii lor au preferat să evite în întregime confortul modern și toată aparatura inventată după încheierea secolului douăzeci. Dorințele lor sunt respectate cu strictețe, sunt adesea cetățeni de prestigiu și au dreptul la credința lor, conform căreia tehnologia a fost cauza Morții, iar Dumnezeu dorește să trăim fără niciun alt mijloc de susținere în afara celor menționate în lucrările Bunului Nader și ale Apostolilor săi de pe Munte.)

Patricia auzise numele Nader repetat de mai multe ori, dar avu nevoie de ceva timp ca să descopere modul de comutare la un alt aspect la funcției „notă de subsol". Odată ce reuși, ceru explicații pentru o serie de alte lucruri pe care un pietrean le-ar fi considerat de la sine înțelese.

Prin aceasta, declanşă expunerea unui rezumat al istoriei fundamentale a Pietrei şi a epocii dintre Moarte şi construirea navei Thistledown.

Se simţi mai mult decât şocată aflând că Bunul Nader era, de fapt, Ralph Nader, un avocat al consumatorului şi un investigator independent care stârnise o mare agitaţie în anii 1960 şi 1970. Era încă în viaţă, pe Pământ — pe Pământul ei, în timpul ei — dar, în înregistrările din bibliotecă, numele lui era rostit întotdeauna cu respect. Era, întotdeauna, „Bunul Nader" sau „Omul Bun". Cei care luaseră numele lui — naderiţii — reprezentau o forţă politică, şi asta fuseseră, vreme de secole. Sau... *aveau să fie*. Patricia îşi promise că, de atunci înainte, avea să întrebuinţeze conceptul de timp utilizat de fizicieni, cu evenimentele înşiruindu-se pe o linie şi cu nicio întrerupere anumită în trecut, prezent şi viitor.

După Moarte, după oribila Noapte Lungă şi după Revoluţiile Restabilirii, în ceea ce mai rămăsese din Europa Occidentală se ridicase la putere un spaniol pe nume Diego Garcia de Santillana, sub stindardul mişcării Reîntoarcerea la Viaţă. El fusese iniţiatorul unei încercări de impunere a unui guvern mondial. În anul următor, 2010 (*peste numai cinci ani de acum înainte*, se gândi ea, încălcându-şi promisiunea), în America de Nord luase fiinţă prima coaliţie naderită. Nader — „martirizat" în timpul Morţii — fusese ales fiindcă luase poziţie împotriva energiei nucleare şi a tehnologizării excesive; indiferent dacă înălţarea lui fusese justificată sau nu, devenise o persoană sacră, un erou într-o pustietate încă plină de teamă şi de furie împotriva a ceea ce îşi făcuse sieşi specia umană. În 2011, naderiţii îi absorbiseră pe adepţi Reîntoarcerii la Viaţă, iar guvernele reapărute ale

Americii de Nord și Europei de Vest încheiaseră acorduri de comerț și de cooperare. Guvernele naderite ajunseseră la putere câștigând alegerile cu o majoritate covârșitoare și se căutase să se pună imediat frână tehnologiilor de vârf și cercetărilor nucleare. „Agriculturalizare!" devenise sloganul unei treimi din economia lumii, iar Invadatorii — o elită, o organizație cumva tenebroasă — se răspândiseră în jurul lumii, ca să „convingă" guvernele ezitante să se alăture. În Rusia, revoluția din 2012, organizată de simpatizanții naderiților, răsturnase ultimul consiliu guvernamental al URSS, care se retrăsese deja în centrul său de putere, Republica Sovietică Socialistă Federativă Rusă. Națiunile din estul Europei își recâștigaseră suveranitatea politică și cele mai multe li se alăturaseră Naderiților.

Asta oferea cel puțin o explicație pentru răspândirea numelui lui Nader în înregistrări. Între anii 2015 și 2100, adepții „Omului Bun" își consolidaseră puterea în peste două treimi din lume. În toate aceste decenii, singura rezistență perseverentă era opusă în Asia, unde Marea Cooperativă Asiatică — alcătuită din Japonia, China, Asia de Sud-est (ocazional) și Malaysia — renunțase la naderism și se reîntorsese cu entuziasm la cercetarea științifică și la înalta tehnologie, inclusiv la energia atomică. Prima opoziție reală față de naderiți din Occident începuse în 2010, cu mișcarea volksilor din Gross Deutschland...

Patricia închise aparatul și se lăsă pe spătarul scaunului, frecându-se la ochi. Informațiile veniseră sub forma unor imagini imprimate, a unor materiale vizuale selecționate și a unor sunete încă și mai selecționate. Acolo unde lipsea documentația de tip multimedia, locul era preluat de tipărituri, dar cu un acompaniament vocal discret și

clar. În comparație cu asta, simpla lectură era un chin, iar metodele video actuale tot atât de arhaice precum picturile rupestre.

Dacă ar fi avut o asemenea înclinație, și-ar fi putut petrece acolo, în mod plăcut, tot restul vieții sale, ca studentă eternă, parazitând cunoștințele adunate în secole pe care nici ea, nici strămoșii ei nu le trăiseră.

Luând în considerare alternativele cu care se confrunta, perspectiva era foarte atrăgătoare.

Ora aproape se încheiase.

Se reîntoarse pentru scurt timp în sistem, în căutarea unor informații despre coridor, despre exodul pietrenilor și despre abandonarea orașelor. În toate cazurile, o întâmpină aceeași imagine grafică, un glob plutitor cu țepi, anunțând-o că accesul nu era permis.

Dând de Takahashi afară, unde acesta își fuma calm țigara — prima pe care o vedea ea pe Piatră, Patricia își întinse brațele și gâtul.

— Va trebui să revin.

— Bineînțeles.

— Ce urmează?

— Facem un scurt tur. Nu putem merge pe jos ca s-ajungem la destinație într-un timp rezonabil, așa că vom lua o camionetă.

Garajul camionetelor din compartimentul trei era un șopron din coli de tablă, adăpostit, discordant, la baza uneia dintre arcadele care se întindeau în întreaga încăpere. În apropiere se deschidea o intrare în metrou; liniile de tranzit care deserviseră cândva Thistledown oricum nu mai erau operative și, ca să ajungi la o stație de metrou oriunde altundeva în oraș, era necesar să conduci camionete pe drumurile înguste de serviciu.

— Nu pot accesa nimic din bibliotecă legat de exod, spuse Patricia în vreme ce Takahashi inspecta camioneta.

El se aplecă să se uite sub șasiu, apoi se îndreptă și-și frecă palmele una de alta.

— Grupul de arheologi rezolvă problema asta. Ar trebui să ne-ntoarcem la timp pentru raportul lor săptămânal; e la ora unsprezece fix.

Se uită la ceas.

— Acum e nouă. Totul pare să fie în bună stare. Mergem?

Ține portiera șoferului deschisă pentru ea.

— Ai luat vreo lecție de conducere a camionetei?

Patricia clătină din cap.

— Atunci ar cam fi timpul, nu crezi?

Ea ridică din umeri, cu nervozitate.

— Nu e greu deloc. Mai ales aici. Drumurile de serviciu sunt ușor de urmat. Am învățat codul semnelor de pe pereți, folosite de mașinile de serviciu — nu diferă prea mult de codurile de bare de pe Pământ. Înlocuiesc indicatoarele stradale. Nu trebuie decât să îndrept un pix cititor către semnele de la colțurile străzilor, și știm unde suntem. Eu îți spun când să virezi, tu virezi. Toate drumurile de serviciu sunt înconjurate de ziduri; nu poți să cazi de nicăieri, chiar dacă te străduiești. OK?

— OK.

Takahashi se urcă pe locul pasagerului și îi arătă sistemul de conducere cu manșă.

— E ca la avioane într-o singură privință — împingi manșa în față și camioneta merge înainte; cu cât o împingi mai departe, cu atât mai repede merge, până la o sută de kilometri pe oră. Încetinești trăgând maneta înapoi, în poziție verticală; dai înapoi trăgând maneta către tine. În

marşarier, viteza maximă e de vreo zece kilometri pe oră. Schimbarea vitezelor e automată. Ţine de mânerele barei orizontale şi răsuceşte-o în direcţia în care vrei să mergi. Dacă vrei să te întorci în direcţia opusă fără să te deplasezi înainte sau înapoi, ţine manşa pe linia de centru şi roteşte bara la maximum. Camioneta se va roti în jurul axei sale centrale. Vrei să exersezi?

— Bineînţeles.

Patricia manevră camioneta înainte şi înapoi prin garaj. Avu nevoie de ceva timp ca să se deprindă cu folosirea manetei drept frână. Când se simţi rezonabil de pricepută, îi zâmbi lui Takahashi.

— Să mergem, spuse.

— Prinzi repede, nu-i aşa?

— Nu te pripi cu concluziile, îl avertiză ea.

— OK. Roteşte-ne.

El îi arătă cea mai apropiată intrare pe drumurile de serviciu.

Mărginite de ziduri, acestea şerpuiau printre şi pe sub clădiri, de obicei evitând pantele abrupte, cu o înclinaţie mai mare de zece sau cincisprezece grade. Însă pe o porţiune semănau cu un montagne russe. Takahashi o încurajă să urce şi să coboare.

— Tocmai am trecut peste conducta principală din cartierul ăsta.

În zonele unde drumurile deveneau tunele şi acolo unde arcadele şi alte structuri blocau cea mai mare parte a luminii tubului, panouri mari, de culoarea laptelui, împrăştiau o lumină blândă. În oraş nu existau umbre pronunţate; totul era învăluit într-o lumină bogată, uniformă.

Takahashi îi sugeră să încetinească în momentul când se apropiară de o ramificaţie a drumului. Scoase un pix

cititor din buzunar și îl îndreptă către o încâlceală de linii de grosimi inegale din apropierea marginii zidului din partea stângă. Pixul era cuplat la tableta lui, pe care apărură o hartă, coordonate digitale și indicații care conduceau spre punctele din apropiere.

— La stânga, spuse el. O să intrăm curând într-o clădire cu apartamente. Pe ușa din dos, ca să zic așa.

Drumul de serviciu trecu în curând pe sub piața unui turn cilindric, cu suprafața aurie orbitoare. Luminile fulgerară către ei, dar nici forma camionetei, nici prezența lor nu declanșară vreo reacție automată.

— Oprește în dreptul ușii deschise din față, spuse Takahashi.

O pancartă montată pe un lanț împiedica trecerea vehiculelor prin pasaj. Patricia citi pancarta după ce opri camioneta și trase frâna de mână.

TRECEREA CAMIONETELOR ȘI A PIETONILOR DINCOLO DE ACEST PUNCT INTERZISĂ DIN ORDINUL LUI Y. JACOB, CONDUCĂTORUL ECHIPEI ARHEOLOGICE

— Și vorbește serios, comentă sec Takahashi. Dincolo de pancarta asta e teritoriu virgin. Clădirea asta au cercetat-o, de aceea avem voie înăuntru — dar nu atinge nimic.

Urcară pe o platformă situată la un metru înălțime și se aplecară ca să intre printr-o trapă. Lacăte și lanțuri recent plasate țineau deschise mai multe uși. Patricia remarcă mai mulți senzori — unii acoperiți cu bandă adezivă argintie — montați pe pereți, pe podea și pe tavan.

— Mașinile livrau mâncare, echipamente, orice era necesar în clădire, trecând prin aceste holuri. Cărucioare automate livrau bunurile plasându-le pe diverse rampe

care urmau să le ridice în diferite părți ale clădirii. Însă, începând din acest punct, nu mai suntem marfă; suntem oameni.

O altă trapă deschisă le permise accesul în zona recepției de la parter. Scaune și canapele de diverse forme — după toate aparențele din lemn natural — mobilau o zonă adâncită, rezervată pentru conversații, de lângă o fereastră mare, dintr-o singură bucată. Dincolo de aceasta se întindea o grădină cu flori, bine întreținută. Patricia fu complet amăgită de iluzie, până când observă că grădina era luminată de soare și că printre copaci se zărea cerul albastru. Se opri să se uite îndelung, iar Takahashi o aștepta răbdător, cu brațele încrucișate.

— E încântător, spuse ea.

— Grădina e reală; lumina soarelui și cerul sunt simulate, zise el, cu indiferență.

— Mă întrebam cum se descurcau fără soare și fără seninul cerului.

— Dacă ieși afară, o să vezi că fereastra ne păcălește. Totul pare foarte real.

Podeaua părea din piatră lucioasă, dar o simțeai acoperită de un covor. Patricia își târî experimental picioarele, dar eforturile ei nu avură drept urmare niciun sunet.

— Ca să urcăm va fi nevoie de ceva putere de voință, o avertiză Takahashi.

La capătul zonei de recepție erau două puțuri deschise, săpate în perete.

— Nerecomandat pentru persoanele care suferă de amețeli.

Intrară în puțul din partea stângă. Takahashi arătă cu degetul în jos și întinse piciorul ca să bată în colțul roșu de pe podea. Cercul deveni strălucitor.

— Şapte, spuse el. Amândoi.

Podeaua se îndepărtă. Fără niciun suport vizibil, zburară în susul puţului. Cu excepţia efectului evident al mişcării, nu exista nicio senzaţie. Patricia făcu ochii mari şi întinse mâna către braţul lui Takahashi. Deasupra zonei de recepţie, puţul era lipsit de trăsături caracteristice. N-aveai cum să-ţi dai seama câte etaje treceau.

— Nu durează decât o secundă, spuse el. Nu-ţi place? Nu ştiu în cât de multe romane am citit despre aşa ceva. În oraşul Thistledown e o realitate.

Patricia îl auzea pentru prima oară exprimându-şi încântarea. Părea interesat de reacţia ei: *Un alt mister gen lumea spaghetă*, se gândi ea. *Vezi cum ţipă fata.*

Dădu drumul braţului lui exact când o porţiune a puţului deveni transparentă sub ochii lor. Se treziră depuşi lin, cu blândeţe, pe podeaua de dincolo de ea.

Patricia înghiţi în sec, cu greutate.

— Sunt uluită, spuse, cu un oarecare efort, fiindcă aici totul funcţionează atât de bine, pe când în compartimentul doi nu funcţionează aproape nimic.

Takahashi dădu din cap, ca şi cum ar fi luat notă că era o problemă interesantă, fiind însă incapabil sau nedorind să ofere un răspuns.

— Urmează-mă, te rog.

Culoarul se curba în ambele părţi. Era rotund în secţiune transversală, iar culoarea lui varia, pe nesimţite, de la verdele bogat al pădurii la cel întunecat al arţarului. Păreau să păşească mereu într-un cerc de lumină caldă. Patricia se uită în jos şi văzu că picioarele lor atingeau un plan invizibil de deasupra podelei.

— Mergem pe aer, spuse, stăpânindu-şi un tremur nervos.

— O iluzie preferată de pietreni. După o vreme devine plictisitoare.

Se opriră și Takahashi arătă către podeaua din dreapta lor. Un „756" se aprinse, roșu, sub o linie palidă, verde ca o frunză.

— E o ușă, și se-ntâmplă să fie cea care ne interesează. Ei, fă tu onorurile. Întinde mâna spre perete și apasă oriunde.

Ea întinse brațul și făcu ce i se sugerase. Un oval cu înălțimea de vreo doi metri douăzeci dispăru din perete, dezvăluind camera albă de dincolo de el.

— Arheologii au găsit apartamentul ăsta din pură întâmplare. După toate aparențele, era vacant înainte de exod și acesta era modul în care verificau apartamentele viitorii ocupanți. Toate celelalte uși din clădire au coduri personale, sau, cu alte cuvinte, sunt blocate pentru vizitatori. Și — după cum știi dacă ai încercat, informațiile despre interioarele spațiilor private din Thistledown nu sunt disponibile în biblioteci. Bine-ai venit.

Patricia intră în hol în urma lui. Apartamentul era de un alb imaculat, mobilat cu blocuri albe, dizgrațioase, sugerând cu greutate scaune, canapele și mese.

— E urât, spuse ea, făcând turul camerei de zi lipsite de ferestre.

Uși ovale conduceau către două dormitoare la fel de albe și de pătrățoase — cel puțin asta presupuse ea că erau. Paturile ar fi putut fi divane.

Singurul obiect din apartament care nu avea culoarea albă era o lacrimă de crom pe un piedestal. Patricia se opri lângă ea.

— Exact ca acelea din bibliotecă.

Takahashi dădu aprobator din cap.

— În afara zonei accesibile.

Îi arătă o cutie mică, atașată de baza piedestalului.

— La orice atingere, se declanșează alarma în birourile serviciului de pază.

— E o bibliotecă de apartament?

— Așa presupunem.

— Funcționează?

— Din câte știu eu, n-a încercat nimeni. Ai putea să-l întrebi pe Garry.

— De ce nu există ferestre? E un apartament interior?

— Niciun apartament n-avea ferestre simple.

— Și de ce e atât de urât?

— Dacă vei să spui simplu, atunci e fiindcă n-a ales nimeni nicio ambianță. Nu există niciun design fiindcă nu locuiește nimeni aici. E vacant, înțelegi.

— Da. De ce ar fi nevoie pentru decorare?

— Cred că de un soi de contract de închiriere, răspunse Takahashi. Pe urmă ar putea să reacționeze, ca orice altceva de aici. L-ai putea decora prin comenzi vocale.

— Minunat, zise Patricia. În alte apartamente n-a intrat nimeni?

— În cele din compartimentul trei, nu. Toate sunt încuiate, perfect etanșe.

— Atunci cum l-au găsit pe ăsta? Pur și simplu, accidental?

— Yitshak Jacob a urcat din etaj în etaj, de unul singur, și a mers de-a lungul circumferinței fiecărui culoar. Ăsta era singurul apartament cu numărul aprins.

— Cum se putea ști când erau acasă?

— Poate că numărul strălucea și ușa se deschidea când te apropiai. Poate se foloseau alte metode. Suntem departe până și de înțelegerea unor lucruri atât de elementare.

Dacă nu cunoaștem elementele de bază, se gândi Patricia, *cum aș putea spera să-nțeleg vreodată accesoriile... al șasealea compartiment, coridorul?*

— Ne întoarcem pe unde am venit, zise Takahashi, și încercăm s-ajungem la ședința aia înainte de a începe.

Reușiră cu mare greutate. Bufetul cu autoservire din primul complex al echipei științifice fusese rearanjat, și zona în care se aflaseră mesele era ocupată de o scenă scundă, de un pupitru pentru orator și de mai multe șiruri de scaune. Rimskaya stătea alături de scenă în vreme ce membrii interesați ai echipei intrau discutând între ei și căutându-și locuri cât mai avantajoase.

Patricia și Takahashi ajunseră la unsprezece fix. Cele mai multe locuri erau ocupate, așa că se așezară în spate. Karen Farley se răsuci în scaun și le făcu cu mâna. Patricia îi răspunse cu o altă fluturare de mână, apoi Rimskaya trecu la pupitru.

— Doamnelor și domnilor, dragi colegi, raportul nostru din această dimineață e legat de exodul de pe Piatră. Am făcut progrese substanțiale în această problemă și acum vă putem prezenta concluziile noastre cu un oarecare grad de încredere în veridicitatea lor.

Le prezentă un bărbat zvelt, cu păr rar, castaniu-deschis, și cu trăsături delicate, apoloniene.

— Doctorul Wallace Rainer, de la Universitatea din Oklahoma, vă va aduce la cunoștință concluziile noastre. Întrunirea de azi n-ar trebui să dureze mai mult de treizeci de minute.

Rainer se uită către fundul încăperii, primi o încuviințare mută, o simplă înclinare a capului din partea femeii de la sistemul de proiecție și se urcă la pupitru, agitând un indicator metalic telescopic.

— La acest raport au lucrat, pe lângă întregul grup de arheologi, o serie de membri ai grupului de sociologi. Doctorul Jacob are o uşoară indispoziţie, şi eu sunt cel care a tras paiul scurt.

Chicoteli amuzate din public.

— Jacob nu prezintă niciodată rapoarte, spuse Takahashi. E foarte timid. Preferă ruinele pustii.

— A existat întotdeauna o oarecare uimire în ceea ce priveşte coexistenţa oraşului din compartimentul doi, cunoscut sub numele de Alexandria, cu mult mai avansatul oraş Thistledown, din compartimentul trei. Într-un moment sau altul, ne-am pus cu toţii întrebarea: de ce au păstrat pietrenii Alexandria în vechea sa stare, în loc s-o reconstruiască şi s-o modernizeze? Cu siguranţă că oamenii cu temperamentul specific zilelor noastre s-ar simţi stânjeniţi trăind în condiţii comparativ primitive, când ar putea avea acces la facilităţi mult mai moderne, cu preţul unei renovări urbane minore.

În prezent, avem foarte multe informaţii despre condiţiile de viaţă din Alexandria, dar substanţial mai puţine despre cele din Thistledown. După cum ştiţi, sistemul de securitate — al Pietrei — e foarte puternic în oraşul Thistledown şi, în afara cazului când am dori să pătrundem apelând pe scară largă la forţă, nu există decât un singur loc în care avem acces la un apartament. Alexandria e mult mai deschisă, în anume moduri mult mai prietenoasă, dacă mi se poate ierta un raţionament extrem de neantropologic.

Deţinem cu toţii, cei aici de faţă, nivelul doi de securitate; suntem conştienţi de faptul că pietrenii erau oameni, că proveneau dintr-o cultură remarcabil de asemănătoare cu a noastră. De fapt, dintr-o versiune viitoare

a Pământului. Știm că, la un moment dat, existau două categorii sociale majore: geshelii, sau populația cu o orientare tehnică și științifică, și naderiții. Apropo, mă-ntreb ce-o să ne spună Ralph despre asta.

Râsete firave în public.

— O glumă răsuflată, îi șopti Takahashi Patriciei.

— Știm că, înainte de exodul pietrenilor, Alexandria era ocupată, într-o foarte mare măsură, de naderiți ortodocși. Aceștia par să fi aderat la tehnologii și la stiluri de viață datând dinainte de secolul al douăzeci și unulea.

Patricia își dădu seama, cu un soi de zdruncinătură, că, în afară de ea, de Takahashi și de Rimskaya, niciunul dintre oamenii aceia nu știa de ce era atât de importantă diviziunea în cauză.

— Din acest punct de vedere, erau un soi de Amish[15]. Și, aidoma membrilor acestei comunități, făceau concesii — printre ele numărându-se clădirile mega și alte inovații arhitecturale. Dar ținta lor era clară; preferau să păstreze stilul orașului Alexandria și-l respingeau pe cel mult mai avansat din Thistledown. Nu suntem câtuși de puțin siguri în ce moment s-a produs această scindare între naderiții ortodocși și contemporanii lor mult mai liberali, geshelii, dar s-a petrecut la începutul călătoriei Pietrei.

Acum suntem destul de siguri că orașul Thistledown a fost evacuat și zăvorât cu cel puțin un secol mai devreme decât Alexandria. Cu alte cuvinte, în al treilea compartiment exodul a avut loc cu aproape o sută de ani înainte de evacuarea finală a compartimentului al doilea. Există dovezi substanțiale că acesta a fost golit în cele din urmă cu forța.

---

[15] Comunitate din Pennsylvania, alcătuită din protestanți foarte conservatori, refractari la tehnologia modernă și adepți ai nonviolenței.

Ca urmare, Piatra n-a fost abandonată pur și simplu ca urmare a unei migrații sociale în masă, ci pentru a se duce la îndeplinire un plan clar stabilit. După toate aparențele, persoanele aflate în spatele respectivului plan au lăsat la dispoziția cetățenilor mai conservatori un secol în care să cedeze și, când au continuat să se opună, i-au mutat împotriva voinței lor. E destul de bizar, dar avem dovezi că o parte dintre naderiții ortodocși au fost siliți să locuiască vreme de câțiva ani în Thistledown.

Presupunem că toți pietrenii au plecat pe coridor. Nu deținem nicio dovadă materială în acest sens și nici nu știm încă de ce s-a produs exodul sau de ce puterile din spatele acestuia au dorit ca Piatra să fie părăsită cu desăvârșire.

Prezentarea se încheie cu proiecția unei serii de imagini ale apartamentelor din Alexandria și a unor diagrame ale nivelului teoretic al populației din compartimentele doi și trei, în diverse secole. În sunetul unor aplauze răzlețe, Rainer îi înapoie pupitrul lui Rimskaya.

— Grupul de antropologi și cel de arheologi au făcut o treabă excelentă, sunteți de acord? întrebă el, gesticulând către persoanele de pe primele rânduri de scaune.

Patricia se ridică în timp ce izbucneau alte aplauze. Takahashi o urmă afară din bufet și sub lumina tubului de plasmă.

— E fascinant, spuse ea, și apreciez turul de azi. Ei lucrează în întuneric, nu-i așa?

Takahashi ridică din umeri, apoi dădu din cap.

— Așa e. Sociologii și antropologii nu au autorizații de nivelul trei. Rimskaya îi ghidează cât de bine poate, fără să creeze breșe în sistemul de securitate.

— Nu ți-e greață de toată șarada asta?

El clătină din cap cu vehemență.

— Nu. E esențială.

— Poate, ripostă ea, cu îndoială. Am o grămadă de treabă înainte de întoarcerea lui Lanier.

— Cu siguranță. Vrei o escortă?

— Nu. Mă întorc pentru o vreme în Alexandria. Pe urmă o să fiu în compartimentul șapte, dacă o să ai cumva nevoie de mine.

Cu mâinile în buzunare, Takahashi se opri o clipă, dădu din cap, apoi reintră în bufet.

Farley ieși peste câteva secunde și o ajunse din urmă în garajul din afara complexului.

— Vrei să te duc cu mașina? întrebă ea.

— Rupert mi-a dat lecții de șofat. Cred că m-ar relaxa dac-aș conduce puțin.

— Firește, zise Farley.

Luară o camionetă și săriră în ea.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Pe lângă izul stătut de fum, încăperea mirosea a aer condiționat și a trudă încordată. Când intrară Hoffman și Lanier, înăuntru erau deja patru persoane, numai bărbați. Doi în costume gri-argintii, de poliester; ruși mătăhăloși și pleșuvi, de operetă bufă. Ceilalți doi purtau costume de comandă, din camgarn; pieptănăturile lor și circumferințele taliei erau la limita inferioară a decenței. Hoffman le zâmbi tuturor în timpul unui schimb de amabilități, după care toată lumea se așeză în jurul mesei

ovale de şedinţă. În timpul celor câteva minute în care aşteptară sosirea lui Hague şi a lui Cronberry, se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Când grupurile ajunseră egale numeric, Grigori Feodorovski, cel mai vârstnic dintre oficialii ruşi, scoase o singură foaie de hârtie dintr-un dosar cu coperte de carton şi o puse pe masă. Pe urmă îşi aşeză o pereche de ochelari cu rame de sârmă pe nas şi după urechi, cu o mişcare de alunecare lină a mâinii care-i ţinea de unul dintre braţe.

— Guvernele noastre trebuie să discute o serie de aspecte legate de Piatră, sau, cum îi spunem noi, de Cartof.

Engleza lui era excelentă. Totul era calm, fără nicio urmă de grabă.

— Ne-am prezentat obiecţiile la ISSCOM, iar acum trebuie să auzim ce aveţi de spus. În timp ce noi am recunoscut, fără proteste, că principalele drepturi de explorare le aparţin celor care au vizitat primii Piatra...

Asta, îşi aduse aminte Lanier, fusese o concesie care se lăsase aşteptată doi ani.

— ... avem senzaţia că Uniunea Sovietică şi statele suverane cu care e aliată au fost înşelate în privinţa drepturilor lor. Deşi admişi de Piatră, oamenii de ştiinţă sovietici au fost hărţuiţi în mod constant şi nu li s-a permis să-şi dirijeze activităţile. Li s-a negat accesul la informaţii importante. În lumina acestor nedreptăţi şi a altora, care le sunt prezentate în acest moment preşedintelui dumneavoastră şi Consiliului Consultativ al Senatului în probleme spaţiale, avem senzaţia că ISSCOM s-a compromis şi că Uniunea Sovietică şi statele suverane care îi sunt aliate au fost... — îşi drese glasul, ca şi cum s-ar fi jenat — ... extrem de marginalizate. Statele prietene au

fost avertizate că o continuare a participării la cercetarea multinațională a Pietrei, dominată ca în prezent de NATO- Eurospace, nu servește niciunui scop. Ca urmare, ne vom retrage în curând personalul și susținerea acordate acestei întreprinderi.

Hoffman dădu din cap, cu buzele strâns lipite. Cronberry așteptă preț de zece secunde, necesare pentru a cântări declarația, apoi vorbi.

— Regretăm decizia dumneavoastră. Suntem conștienți că acuzațiile formulate în trecut la adresa ISCCOM, a NATO-Eurospace și a personalului de pe Piatră s-au dovedit nefondate, bazate pe zvonuri regretabile. Decizia superiorilor dumneavoastră e definitivă?

Feodorovski dădu din cap.

— Acordurile încheiate cu ISSCOM în privința Pietrei impun retragerea tuturor cercetătorilor de pe Piatră până la rezolvarea acestor probleme.

— E cu desăvârșire nepractic, comentă Hoffman.

Feodorovski ridică din umeri, țuguindu-și buzele.

— Oricum ar fi, reprezintă ceea ce stipulează acordurile.

— Domnule Feodorovski, spuse Hague, punându-și ambele mâini pe masă, cu palmele în sus, un gest pe care Lanier îl studie cu atenție, suntem de părere că există alte motive, încă nedeclarate, pentru retragerea personalului dumneavoastră. Putem discuta despre aceste lucruri?

Feodorovski dădu din cap.

— Cu avertizarea că niciunul dintre noi nu e împuternicit să negocieze sau să facă declarații oficiale.

— Am înțeles. Nici noi nu suntem. Cred că e necesar să ne relaxăm puțin cu toții, să vedem clar calea către... o abordare onestă, fără ocolișuri.

Se uită la Feodorovski şi la ceilalţi cu sprâncenele ridicate întrebător. Ei încuviinţară din cap.

— Preşedintele nostru a fost informat că URSS crede că pe Piatră au fost descoperite informaţii periculoase, de natură tehnologică, orientate către producerea armamentului, continuă Hague.

Faţa lui Feodorovski era lipsită de expresie, într-o atitudine de atenţie politicoasă.

— În vreme ce este adevărat că NATO-Eurospace a început cercetările asupra unor aspecte până acum neglijate din compartimentele doi şi trei ale Pietrei...

— În pofida dorinţelor şi a protestelor noastre, interveni Feodorovski.

— Da, dar în final cu acordul dumneavoastră.

— Sub constrângere.

— Firește, spuse Hague, ridicând din nou sub sprâncene şi uitându-se în jos, la tăblia mesei. De vreme ce e vorba despre o zonă de cercetare care ne-a fost cedată, iar la bordul Pietrei nu au fost descoperite astfel de informaţii.

Şi chiar nu fuseseră. Bibliotecile nu conţineau nicio informaţie specifică în privinţa armamentului.

— Conform acordurilor, o asemenea descoperire trebuie raportată imediat consiliului de arbitrare de la Geneva.

— Asta poate fi aşa, zise Feodorovski.

Lanier se întrebă ce rost avea prezenţa celorlalţi trei — îl protejau? Îl înlocuiau în situaţii riscante? Erau însărcinaţi să-l supravegheze îndeaproape?

— Dar nu suntem îngrijoraţi din cauza unor astfel de rapoarte. Permiteţi-mi să fiu sincer.

În clipa aceea, îşi puse la rândul său mâinile pe masă, tot cu palmele în sus.

— Nu uitați că nu pot vorbi în calitate oficială. Ca simplu cetățean, îngăduiți-mi să-mi exprim temerile în această privință.

Respiră adânc, cu o expresie îngrijorată.

— Într-un anumit sens, suntem colegi cu toții. Avem aceleași interese, într-o foarte mare măsură. Vreau să spun că acest raport despre tehnologia producerii unor noi arme nu este o problemă importantă. Guvernul meu, precum și toate guvernele țărilor suverane aliate nouă, sunt mult mai îngrijorate de rapoartele care spun că bibliotecile aflate pe Piatră, în orașele din compartimentele unu și doi, ca să dau date precise, conțin relatări ale unui viitor război între țările noastre.

Lanier era uluit. Crezuse că sistemul de pază de la bordul Pietrei — și, cu siguranță, cel din zonele bibliotecilor — era extrem de sever. Putea fi făcut responsabil pentru o scurgere de informații atât de scandaloasă — sau poate scurgerea provenea dintr-o altă sursă, poate din biroul Președintelui sau din al lui Hoffman?

— E o situație extrem de neobișnuită, continuă rusul. Sincer vorbind, mie și colegilor mei ne-a fost greu să ne convingem că nu am nimerit într-un basm.

Ceilalți trei dădură din cap, nu tocmai la unison.

— Însă rapoartele sunt demne de încredere. Ce aveți de spus în privința lor?

— Bibliotecile au fost abordate cu prudență, zise Hague. Abia am început să procesăm informațiile pe care le conțin.

Feodorovski se uită exasperat în tavan.

— Ne-am angajat să purtăm o discuție fiind sinceri unii cu alții. Guvernul meu știe că în biblioteci există astfel de informații. De fapt, suntem siguri că

relatările acestui viitor se află deja în mâinile președintelui dumneavoastră.

Se uită în jurul mesei. Lanier îi susținu privirea cu fermitate și-i remarcă pe buze licărul unui zâmbet.

— Da, continuă rusul. Știm, firește, că oamenii au construit Piatra, sau o vor construi, peste câteva secole. Știm că va fi construită din asteroidul cunoscut sub numele de Juno. O știm pentru că, în privința tuturor particularităților, asteroidul Juno și cel numit Piatra sunt identici. Nava noastră spațială din centura de asteroizi ne-a confirmat-o.

— Domnule Feodorovski, ne confruntăm cu o problemă extrem de neobișnuită, spuse Hoffman. Suntem siguri că Piatra nu vine din universul nostru, ci dintr-unul alternativ. Credem cu toată convingerea că informațiile din biblioteci ar putea fi interpretate greșit. S-ar putea să nu prezică, sub nicio formă, situații din lumea noastră. Datele științifice ar putea fi utile și le studiem îndeaproape, dar transmiterea informațiilor la întâmplare ar putea fi dezastruoasă.

— Însă o astfel de istorie există.

— Dacă există, interveni Cronberry, atunci noi n-o cunoaștem.

Lanier se simțea la pământ. Detesta minciunile, chiar și pe cele necesare. Detesta să fie părtaș la una dintre ele. Însă, ca și Cronberry și Hague, nu voia ca rușii să obțină informațiile despre biblioteci. Ceea ce făcea din el un mincinos.

Rusul așezat cel mai aproape de Feodorovski — Yuri Karzhinsky — se aplecă să șoptească la urechea acestuia. Feodorovski dădu din cap.

— Domnule Lanier, întrebă el, negaţi existenţa acestor informaţii?

— Eu nu ştiu nimic despre ele, răspunse diplomatic Lanier.

— Dar admiteţi, nu-i aşa, că, dacă există, posibilitatea de a fi conştient de ele, de a şti anumite date, chiar şi anumite ore, de a cunoaşte în avans situaţiile create şi consecinţele lor, ar avea o foarte mare valoare strategică şi ar pune orice persoană sub o tensiune foarte puternică?

— Îmi imaginez că aşa ar fi, spuse Lanier.

Hague interveni.

— Domnul Lanier nu trebuie sâcâit...

— Îmi pare rău, zise Feodorovski. Scuzele mele. Dar îngrijorarea noastră e mai puternică decât politeţea fiecăruia dintre noi.

Kerzhinsky se ridică pe neaşteptate.

— Domnilor. Vă daţi seama că între naţiunile noastre există acum o tensiune foarte serioasă, poate cea mai serioasă din anii 1990 încoace. Suntem de părere că necazurile de la bordul Pietrei pun în pericol pacea lumii. Piatra, mai ales această problemă a bibliotecilor, conduce la sporirea tensiunilor. E evident că, la acest nivel al dialogului, nu putem rezolva dificultăţile. De aceea nu văd necesitatea continuării discuţiei noastre.

— Domnule Kerzhinsky, spuse Hoffman, am aici o hârtie pe care cred că ar trebui s-o vadă secretarul partidului dumneavoastră. Arată poziţia tuturor oamenilor de ştiinţă de la bordul Pietrei în privinţa cooperării. Şi cred că astfel clarifică zvonurile despre hărţuire.

Kerzhinsky clătină din cap şi bătu de mai multe ori cu arătătorul în masă.

— Nu mai suntem interesaţi de astfel de luări de poziţie. Hărţuiala nu e o problemă. Bibliotecile sunt problema. Chiar în acest moment se poartă discuţii la nivel oficial. Nu putem decât să sperăm că acolo se vor obţine rezultate mai bune.

Cei patru se ridicară şi Hague îi conduse la uşă. Dincolo de aceasta îi luă în primire un agent din serviciul secret. Hague o închise şi se întoarse către ceilalţi.

— Şi cu asta basta, zise el.

— Mă îngreţoşează, spuse Lanier, cu voce scăzută.

— Oh? făcu Cronberry, ridicându-se pe jumătate din scaun. Şi cum ai fi vrut să procedăm, domnule Lanier? Dumneata eşti vinovatul, ştii asta? N-ai ţinut sistemul de pază bine în frâu şi acum ne-am ales cu încurcătura asta... cu nenorocirea asta de catastrofă diplomatică. În primul rând, de ce-ai deschis bibliotecile? N-ai fost în stare să *miroşi* ce necazuri pot aduce? Eu le-aş fi mirosit, pe Dumnezeul meu. Tot locul ăla trebuie să pută.

— Taci, Alice, spuse încet Hoffman. Nu te mai purta ca o nemernică.

Cronberry îi privi pe toţi cu asprime, apoi se aşeză şi îşi aprinse o ţigară. Stângăcia cu care mânui bricheta şi felul în care strângea ţigara între degetele ţepene îi dezgustară pe Lanier. *Suntem departe de profunzime aici*, se gândi. *Copii jucându-se cu puşti şi cu gloanţe adevărate.*

— Preşedintele a telefonat ieri, spuse Hoffman. E foarte supărat din cauza bibliotecilor. Vrea să fie închise şi să se sisteze toate cercetările. Spune că am lăsat lucrurile să scape de sub control, şi nu-l pot contrazice întru totul. Garry nu e mai vinovat decât oricare dintre noi. În orice caz, Preşedintele îi va cere Comitetului Congresional de

Supraveghere a Pietrei să oprească toate cercetările până la noi ordine. Rușii vor căpăta ceea ce vor.

— Cât timp mai avem? întrebă Lanier.

— Până când ajunge ordinul prin canalele oficiale? Probabil o săptămână.

Lanier rânji și clătină din cap.

— Ce e atât de amuzant? întrebă cu răceală Cronberry, învăluită într-o carapace rarefiată de fum.

— Înregistrările spun că mai avem două săptămâni până la război.

Hoffman îl invită pe Lanier să bea împreună un pahar în biroul ei, în seara aceea. El sosi la ora șapte, după o cină rapidă la bufetul de la JPL și verifică din nou prezența agenților săi la ușă. Biroul lui Hoffman de la JPL era tot atât de sobru și de utilitar ca și acela din locuința ei din New York, cea mai importantă diferență fiind numărul mai mare de rafturi și de blocuri de memorie.

— Noi am încercat, spuse ea, întinzându-i un scotch nediluat. Cum era de așteptat.

Toastă în cinstea lui, ridicând un Dubonnet cu gheață.

— Am încercat, încuviință el.

— Pari obosit.

— Sunt obosit.

— Greutatea lumii e pe umerii tăi, spuse ea, privindu-l cu prudență.

— Greutatea a două universuri, o corectă el. Descopăr ce ticălos dur sunt, Judith.

— Și eu la fel. În după-amiaza asta am vorbit din nou cu Președintele.

— Oh?

— Da. Mă tem că l-am făcut idiot. E foarte posibil să fiu concediată sau să fiu silită să demisionez până când ajungi pe orbită.

— Cu atât mai bine pentru tine, comentă Lanier.

— Stai jos. Vorbește cu mine. Spune-mi cum e. Îmi doresc atât de mult s-ajung acolo, sus...

Hoffman trase două scaune și se așezară unul în fața celuilalt.

— De ce? întrebă Lanier. Ai văzut blocurile de memorie, toate informațiile.

— E o întrebare stupidă.

— Este, admise el.

Începeau amândoi să fie ușor amețiți, înainte ca alcoolul să fi avut timp să-și facă efectul. Lanier mai remarcase această stare și în alte dăți, în condiții de stres.

— La naiba, sunt sigură că înțelegi de ce sunt îngrijorați rușii, zise ea, după un moment de tăcere. În ultimii zece ani i-am bătut măr în toate domeniile, diplomatic și tehnologic. În spațiu și pe Pământ. Am fost iepuri, comparativ cu broasca lor țestoasă. Sunt dinozauri și urăsc tot ce e mai rapid și mai adaptabil. Tânărul Ivan nu deosebește un terminal de computer de o roată de tractor. Până și chinezii le dau clasă.

— Chinezii ar putea să ne-o ia treptat înainte, într-o generație sau două.

— Perfect. Ne e de folos, spuse Hoffman. Piatra vine acum jos și noi o interceptăm, o revendicăm, îi lăsăm să ia din ea mici îmbucături inutile, în interesul cooperării internaționale... Și, indiferent ce s-ar afla pe Piatră, ar putea fi la fel de bine un mormânt pentru blocul estic. Vom deține controlul asupra unei tehnologii inimaginabile. Iisuse! Aș vrea să fi putut sta mai mult cu ei, să

discutăm. Dar sunt prea speriați, iar Președintele nostru e prea prost.

— Nu cred că prost e cuvântul potrivit. Poate șocat de război.

— Când a candidat la președinție știa câte ceva despre Piatră.

— Știa că se apropie, zise Lanier. Niciunul dintre noi nu știa mai mult de-atât.

— Ei, ducă-se-n mă-sa dacă nu e în stare să priceapă o glumă, spuse Hoffman, fixând cu privirea jaluzelele. Când erai pilot, atunci, demult, continuă ea, te-ai prăbușit o dată. Unde-ai fi vrut să fii înainte de a cădea avionul?

— La comenzi, răspunse el, fără ezitare. Îmi doream atât de mult să salvez avionul, încât nici măcar nu eram în stare să mă gândesc să sar. Mă gândeam că era atât de frumos — avionul — și voiam să-l salvez. Și voiam și să-l împiedic să ucidă alți oameni. Așa că am aterizat amândoi într-un lac.

— Eu nu sunt nici pe departe atât de curajoasă, zise Hoffman. Cred că Pământul e frumos și vreau să-l salvez. Am muncit din greu pentru asta. Și acum primesc un rahat. Avionul tău n-a arătat cu botul către tine. Nu te-a făcut cu ou și cu oțet pentru cea mai reușită dintre activitățile tale, nu-i așa?

Lanier clătină din cap.

— Asta se-ntâmplă aici. Așa că-mi spun: la naiba cu toți. Vreau să fiu sus, pe Piatră, când o să se-ntâmple.

— Dacă pe Pământ se duce totul dracului, n-o să putem coborî de pe Piatră ani de zile. Nici măcar colonia de pe Lună n-o să ne poată ajuta.

— Pământul o să supraviețuiască?

— Cu greu, răspunse Lanier. Un an de temperaturi sub zero în emisfera nordică, epidemii și foamete,

revoluţii. Dacă bibliotecile reflectă realitatea noastră, în total vor muri trei sau patru miliarde de oameni.

— Dar nu e sfârşitul lumii.

— Nu. S-ar putea nici să nu se-ntâmple.

— Crezi asta?

Lanier păstră tăcerea pentru o clipă îndelungată. Hoffman aşteptă, aproape fără să clipească.

— Nu. Nu acum. Poate dacă Piatra n-ar fi sosit niciodată.

Hoffman îşi lăsă paharul jos şi-şi plimbă degetele pe marginea lui.

— Ei. O să-ncerc s-ajung acolo, sus. Nu mă-ntreba cum. Dacă reuşesc, ne vedem pe Piatră. Dacă nu... A fost bine să lucrăm împreună. Mi-ar plăcea să continui colaborarea cu tine.

Întinse mâinile şi îl trase spre ea, sărutându-l apoi pe frunte.

— Mulţumesc.

O jumătate de oră mai târziu, după ce băuseră câte trei pahare, ea îl conduse la uşă. Luă o hârtie împăturită şi i-o îndesă în mână.

— Ia asta şi foloseşte-o cum vrei. I-o poţi da lui Gerhardt dacă doreşti, sau o poţi distruge. Probabil că acum n-are importanţă.

— Ce e? întrebă el.

— Numele spionului rus de pe Piatră.

Mâna lui Lanier strânse hârtia, dar nu o despături.

— Preşedintele se mişcă mai repede decât credeam, spuse Hoffman. Cândva, în cursul zilei de mâine, o să ţi se ordone să-nchizi bibliotecile. Vrea să-i convingă pe sovietici că suntem corecţi.

— E o nebunie, zise Lanier.

— Nu chiar. E politică. El are probleme mari. Tocmai am spus asta? Da. Acum pot chiar să-l înţeleg pe preşedinte. Trebuie să fiu beată. Oricum, are vreo importanţă?

— E-al naibii de sigur că ar putea să aibă.

— Atunci fă cum vrei. Vor avea nevoie de vreo două săptămâni ca să afle şi ca să facă un efort şi să te-nlăture.

Zâmbi.

— Imediat ce-şi face Vasquez treaba, să-mi dai cumva de ştire, OK? Încă nu s-au jucat toate cărţile. O serie de senatori şi doi membri ai Joint Chiefs sunt încă de partea mea.

— O s-o fac, spuse el.

Luă hârtia şi şi-o puse în buzunar.

Ea îi deschise uşa.

— La revedere, Garry.

Agentul aflat la câţiva paşi în josul holului îl învălui într-o privire impasibilă.

Chiar vreau să aflu?

Trebuia să afle.

Trebuia s-ajungă pe Piatră pregătit pentru indiferent ce avea să urmeze.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Heineman pilota avionul V/STOL de unul singur, folosindu-i racheta ca să-mpingă supratubul de-a lungul axei, scoţându-l din perforaţia primului compartiment. Nu trecuseră decât patruzeci şi cinci de minute de când cuplase supratubul cu V/STOL-ul, în perforaţia de la polul sud.

Solul îl înconjura din toate părțile, dându-i la început o senzație aparte de amețeală; ce direcție trebuia să folosească pentru orientare? Dar se adaptă repede.

Folosindu-se de balizele radio instalate în fiecare compartiment, coordonate prin intermediul computerelor de ghidare ale V/STOL-ului, putea să-și afle poziția, cu o marjă de eroare de câțiva centimetri. Cu prudență și dragoste, deplasă cu mare atenție ansamblul dintr-un compartiment într-altul, utilizând pachetele de propulsie temporară ale supratubului și ale aeronavei, coordonate cu ajutorul sistemului de ghidare particularizat al celei din urmă.

Intrarea în fiecare perforație era o încântare care-i zbârlea părul de pe ceafă. În centrul capacelor gri, masive, gaura aceea minusculă — mai lată decât un teren de fotbal, de fapt nereprezentând o provocare, dar de la distanță aproape invizibilă...

Zbură fără ezitare pe deasupra întunecatului peisaj gotic cu nori, munți și prăpastii din compartimentul cinci. Intrând în perforația dintre compartimentele cinci și șase, emise o instrucțiune succintă către o echipă alcătuită din inginerii săi, care aștepta lângă singularitatea din compartimentul al șaptelea:

— Dați-o jos. Sosesc în câteva minute.

Ei confirmară recepția și începură să demonteze partea de sus a schelei de cercetare.

Intenția lui Heineman era să se plaseze la locul dorit fără nicio corecție, încet, dar cu abilitate.

Vehiculele împerecheate arătau monstruos într-o vedere aerodinamică, și păreau greoaie din orice perspectivă, dar zborul nu era dificil. Aproape vidul de pe axa Pietrei nu opunea nicio rezistență.

Chiar și concentrându-se asupra ultimei faze a manevrei, Heineman nu putea să nu se gândească la zborul cu aeronava.

Reintrarea era partea nesigură. Supratubul odată amplasat și echilibrat în singularitate, Heineman urma să testeze clemele deplasându-se cu treizeci și unu de kilometri în lungul axei. Coborârea avea să fie mult mai ușoară decât i se spusese — atât de departe pe coridor; putea să coboare aproape în linie dreaptă, în locul spiralei necesare într-un compartiment rotitor.

V/STOL-ul avea să se desprindă și să se îndepărteze de axă propulsându-se cu ajutorul unor scurte explozii din motoarele cu peroxid de hidrogen. Pe urmă avea să cadă constant, întâlnind rezistență la nivelul barierei de câmp atmosferic și al tubului de plasmă, la vreo douăzeci și doi de kilometri deasupra solului compartimentului și la trei kilometri de axă. Jeturile de aer și de vapori ascendenți, efecte ale forței coriolis și ale căldurii rezultate prin compresie, făceau ca primul kilometru de aer rarefiat să fie înșelător; pilotul unui V/STOL trebuia să dea uitării o mulțime de truisme învățate pe Pământ.

Proiectanții estimaseră utilizarea combustibilului aeronavei. Putea să facă douăzeci de ascensiuni și de coborâri și să zboare prin aer aproape patru mii de kilometri cu viteza de croazieră înainte de a avea nevoie să apeleze la rezervoarele cu oxigen și peroxid de hidrogen ale supratubului. Complet încărcat, acesta din urmă putea să realimenteze V/STOL-ul de cinci ori. Iar atunci când era cuplat la singularitate, supratubul putea călători la nesfârșit, folosind efectul special de transformare.

În momentul acela, atât avionul, cât și supratubul se deplasau goale. Odată ce aveau să fie amplasate, echipajele

urmau să le alimenteze cu combustibil şi oxigen de pe platforma din perforaţia compartimentului şapte.

Al şaselea compartiment se rotea în jurul lui, un peisaj cilindric plin de nori, cu spărturi prin care se vedeau maşinile despre care nu aflase decât cu trei zile înainte.

Era pe jumătate convins că arheologii şi fizicienii conspiraseră ca să-l ţină departe de cele mai interesante părţi ale Pietrei, din pură răutate.

— Nu sunt componente în mişcare, spusese Carrolson. N-am crezut că ai fi interesat.

Scrâşni din dinţi, apoi expiră cu un fluierat. Maşinile din compartimentul şase erau copleşitoare. Nu visase niciodată că ar fi putut să vadă aşa ceva, nici măcar pe Piatră. Aproape că îi distraseră atenţia de la pilotarea supratubului şi a V/STOL-ului.

Ultima perforaţie se apropia cu repeziciune. Încetini ansamblul şi îi dădu aeronavei un ultim impuls uşor. Ţinând cont de efectuarea câtorva corecţii ale poziţiei centrului găurii şi de curenţii produşi de neuniformităţile impuse Pietrei de orbita sa în jurul Pământului şi al Lunii, avea să reuşească să alunece în singularitate, să încetinească ansamblul cu ajutorul clemelor şi să treacă apoi la testarea supratubului.

— Iată-l, spuse Carrolson, arătând cu degetul.

Se uită îndelung la tubul de plasmă, în zona unde se contopea cu capacul, folosindu-se de un binoclu polarizat şi prevăzut cu filtre, pe care i-l întinse apoi lui Farley. Aceasta se uită prin el îngustându-şi ochii şi văzu clar vehiculele împerecheate, părând să stea în echilibru fără niciun sprijin; de la o asemenea distanţă, era imposibil să vezi singularitatea.

— O să zboare cu el în jos astăzi?

Carrolson dădu din cap.

— Heineman o să-l testeze și o să rămână aici până la întoarcerea lui Lanier.

Rimskaya veni în spatele lor și rămase tăcut în timp ce se tot uitau pe rând cu binoclul.

— Doamnelor, le spuse după câteva momente, avem de lucru.

— Desigur, răspunse Farley.

Carrolson zâmbi larg în spatele lui Rimskaya. Se reîntoarseră în cort.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Vasquez își continuă turul compartimentului trei utilizând simularea din bibliotecă. Descoperi că putea să hoinărească după bunul său plac prin înregistrare, alegând orice traseu, deși încă nu putea să pătrundă în spațiile private.

Folosea turul mai ales ca relaxare, între lungile perioade de efort intelectual intens. Făcea și plimbări pe jos; senzația de independență pe care o avea, mergând pe Piatră dintr-un loc într-altul, cu o hartă de buzunar sau cu o tabletă și cu blocuri de memorie — fără s-o întrebe nimeni ce intenționa — era revigorantă. Aproape că reușea să-și uite gândurile negre — dar nu în întregime.

Călătorea cu trenul din compartimentul al șaselea în al treilea cel puțin o dată la fiecare douăzeci și patru de ore. Din când în când, folosea biblioteca din

compartimentul doi, uneori rămânând să doarmă pe patul de campanie din sala de lectură întunecoasă. Nu era locul ei favorit pentru somn — prefera cortul din compartimentul şapte, unde se afla alături de oameni —, dar îi oferea mai multă intimitate. Nici măcar Takahashi nu folosea prea des biblioteca din al doilea compartiment.

Bibliotecile erau cele două focare ale muncii ei. În timp ce problemele i se mutau dintr-un punct într-altul pe rutele din minte, îşi făcea de lucru adunând mai multe informaţii decât îi trebuiau de fapt şi se delecta în luxul intelectual.

Când solicita materiale de referinţă care aveau legătură cu proiectul Pietrei, biblioteca îşi afişa convingătoarea sferă neagră, cu aspect solid, înconjurată de un cerc de spini cu vârfurile către exterior. O voce plăcută o anunţa:

— Acest material nu poate fi accesat în mod curent. Vă rog să consultaţi unul dintre bibliotecarii de serviciu.

Simţise de la bun început existenţa unui tipar, şi acesta se dovedise foarte frustrant, fiindcă efectiv toate materialele legate de teoria şi de construcţia compartimentului şase erau inaccesibile. Despre compartimentul şapte şi despre coridor nu existau materiale — răspunsul la întrebările ei din acest domeniu era simplu şi îl însoţea o bară neagră:

— Nu există în înregistrări.

Pe când spumega de furie din pricina acestor eşecuri, îi trecu prin minte că ar fi putut căuta prin înregistrări ca să-şi descopere propriile lucrări — ba chiar şi pe cele din viitor, aflând astfel dacă avea o omoloagă şi dacă aceasta lăsase vreo urmă în universul Pietrei.

Dar când se gândea să verifice temeinic acest lucru, era cuprinsă de o ezitare aproape superstiţioasă. Dădu, în sfârşit, peste propriul său nume din întâmplare.

Singurele indicii veritabile despre al şaselea compartiment se aflau în biblioteca din Alexandria, într-un set de manuale cu instrucţiuni de bază, alcătuit din şaptezeci şi cinci de volume, ca şi cum ar fi fost tipărit pentru oameni pricepuţi la toate şi pentru ingineri, ca ediţie de colecţie, sau ca un cadou cu ocazia pensionării.

În volumul al patruzeci şi cincilea, un tom gros, de două mii de pagini, cu informaţii teoretice despre maşinile de început din compartimentul al şaselea şi despre amortizarea efectelor inerţiei, îşi găsi numele într-o notă de subsol.

În sala întunecoasă de lectură, singura lumină fiind cea oferită de lămpile de birou şi de fâşiile strălucitoare, se holbă la trimitere, simţind cum se crispează.

— Patricia Luisa Vasquez, citi ea, de parcă sunetele ar fi fost magice. *Teoria Liniilor Geodezice în Spaţii n-Dimensionale, Aplicată Fizicii Newtoniene, cu o Dezbatere Specială asupra Liniilor de Vierme p-SimPlon.*

Nu scrisese niciodată vreo lucrare cu un asemenea titlu — nu încă, în orice caz.

Avea să fie publicată în 2023, într-un număr din *Gazeta de Fizică Acceptată Post-Moarte.*

Avea să-i supravieţuiască Morţii.

Şi să contribuie, cel puţin în acel mod modest, la construcţia Pietrei.

Găsi articolul în biblioteca oraşului Thistledown, unde, după toate aparenţele, era considerat prea arhaic pentru a fi interzis. Îl citi, cu palmele umede, şi o mare parte din el i se păru foarte dificilă. Şerpuind printre simbolurile nefamiliare şi prin terminologia obscură,

încercând să prindă esența a ceea ce avea să scrie omoloaga ei peste optsprezece ani de atunci înainte — sau a ceea ce scrisese cu sute de ani în urmă — întrezări fantasma unei explicații.

În planurile originale revizuite ale Pietrei, unicul scop al mașinilor din compartimentul șase fusese amortizarea inerției anumitor obiecte selectate de pe Piatră, aducându-le pe direcții aproximativ paralele cu axa. Această funcție eliminase necesitatea canalelor îndiguite pentru râuri, a unei arhitecturi speciale a clădirilor, chiar și în cazul unui proiect diferit al compartimentelor.

La începutul construcției Pietrei, pentru accelerarea și încetinirea acesteia se stabilise o limită de trei procente din accelerația gravitațională a Pământului. Având mașinile din compartimentul șase, această limită nu mai era necesară. Compartimentele Pietrei deveniseră părți ale unui cadru de referință controlat și separat, independent de influențele exterioare.

O serie de capitole din manuale explicau de ce modul de operare al sistemului de amortizare nu era universal; dacă ar fi fost, rotația Pietrei ar fi devenit inutilă, tot ce se afla în compartimente ar fi plutit în imponderabilitate. Amortizarea era extrem de selectivă.

Iar *asta* era superștiință. Cu implicații uimitoare. Ceea ce făceau de fapt mașinile din compartimentul șase era alterarea aspectului masă-spațiu-timp, pentru tot ceea ce se afla pe Piatră.

De aici și până la a fi capabil să manipulezi spațiul și timpul astfel încât să creezi coridorul nu mai era decât o distanță foarte mică.

Totuși, Piatra nu călătorea mai repede decât lumina și nu avea o gravitație artificială — oricum, nu în primele

şase compartimente. Astfel de realizări ar fi fost de asemenea de aşteptat, în lumina teoriei amortizării inerţiei. De ce nu reuşiseră inginerii şi fizicienii Pietrei să închidă bucla conceptuală?

Se întoarse în biblioteca din Alexandria şi răsfoi manualele, dar acestea nu-i ofereau niciun răspuns, concentrate cum erau asupra teoriei şi întreţinerii maşinilor specifice Pietrei.

Pe patul ei din sala de lectură, Patricia îşi îngropă faţa în palme, se strânse de rădăcina nasului şi se frecă la ochi. Îşi simţea creierul suprasolicitat. Prea multă concentrare. Prea puţin timp, în care se silea să forţeze rezolvarea problemelor în aşteptare, să scoată răspunsurile la lumină în avans.

Trebuia să facă o pauză. Se ridică şi urmă fâşia luminoasă de parter, ieşi în lumina tubului şi se aşeză pe o bancă înconjurată de un suport de beton pentru plante, acum fără plante.

Încercă să-şi alunge toate gândurile conştiente, să revină în starea optimă, dar nu reuşi.

Gândurile la Paul şi la familia ei continuau să se interpună.

— Mă pierd, murmură, scuturând din cap.

Se transforma în nimic mai mult decât o serie de gânduri plutitoare într-un vid cenuşiu, un punct cerebral. Suprasolicitat.

Apoi — o spărtură în vid.

Studiase cândva spaţiile fracţionare — dimensiuni individuale operând fără corespondent şi dimensiuni constând în mai puţin decât numerele unitare. Timp fără spaţiu; lungime fără lăţime, adâncime sau timp. Probabilitate fără extindere. Jumătăţi de spaţii, sferturi de spaţii, spaţii

compuse din fracţii iraţionale. Totul fiind manevrat prin transformări fracţionale şi analiză geometrică fractală. Începuse chiar să facă o schemă a modului în care s-ar fi putut proiecta aceste linii geodezide în spaţiul cu cinci dimensiuni şi în cel cu patru.

Îşi lăsă capul să-i cadă între genunchi. Gândurile i se zdrenţuiau. Nicio ordine, nicio disciplină.

Coridorul — nimic altceva decât o extensie a maşinilor din compartimentul şase, concepută pentru diminuarea inerţiei.

În timpul călătoriei de-a lungul secolelor, pietrenii se răzgândiseră sau poate că-şi pierduseră din vedere ţelurile iniţiale. O lume închisă în ea însăşi, Piatra le imprimase generaţiilor succesive propriul său caracter, până când ajunseră să li se pară că era cât se poate de firesc să trăieşti în cilindri rotitori, săpaţi în roca unui asteroid. Cu timpul, poate că asteroidul însuşi începuse să se şteargă din conştiinţa imediată, lăsând numai viaţa în cilindri.

Înghesuit şi închis secole de-a rândul de percepţiile de pe Piatră, geniul pietrenilor avusese o erupţie. Deveniseră cu nimic mai puţin decât zeii, creându-şi propriul univers şi modelându-l după imaginea lumii care le era cea mai familiară.

Când găsiseră o cale de a ieşi de pe Piatră fără să-şi compromită misiunea fundamentală...

Când descoperiseră că puteau crea o extensie incredibilă a lumii lor...

Ar fi fost vreun pietrean în stare să reziste tentaţiei? (Da... naderiţii ortodocşi, şi aceştia rămăseseră în urmă vreme de un secol.)

Prin urmare, inginerii compartimentului şase, conduşi de enigmaticul Konrad Korzenowski, creaseră

coridorul, îl impregnaseră cu anumite proprietăți, se jucaseră cu potențialul lui. Creaseră puțurile și găsiseră o metodă de a umple coridorul cu pământ și cu aer, cu peisaje similare, dacă nu superioare celor de pe fundurile văilor din viața lor de zi cu zi.

Trupul i se relaxă. Se ridică. O serie de simboluri din articolul ei atunci-încă-nescris căpătară sens; le putea ghici înțelesul. Ceața din minte îi dispăru și i se păru că vedea toate problemele în același timp, ca pe muncitorii dintr-un zgârie-nori cu pereți și podele de sticlă.

Pietrenii creaseră coridorul ca să scape de senzația de înghesuială, de limitare a minții, dacă nu de vreo limitare reală a spațiului lor personal. (Înregistrările spuneau clar că Piatra nu fusese niciodată supraaglomerată.)

Dar coridorul — și ideea asta îi veni brusc, fără să o fi precedat ceva — coridorul purta în sine un anumit risc neașteptat, un efect secundar de care era posibil să nu fi fost conștienți la început...

Sau de care nu deveniseră niciodată conștienți.

Creând coridorul, scoseseră Piatra din propriul ei continuum. Imaginea care-i veni în minte — prea iritant de specifică, fiindcă nu avea certitudinea că era corectă — era a coridorului ca lungime a unui bici, cu Piatra drept vârf. Odată cu crearea biciului și a inevitabilei sale desfășurări în spațiu, vârful fusese smuls dintr-un univers...

Și aruncat în universul ei.

Patru ore mai târziu, se trezi cu trupul înțepenit și cu gust de nămol în gură. Își săltă spatele îndurerat de contactul cu banca și clipi în lumina tubului. Capul o durea îngrozitor.

Dar avea ceva.

Descoperind că făcuseră imposibilă îndeplinirea misiunii inițiale a Pietrei, pietrenii migraseră, toți, cu timpul.

Se ridică în picioare și-și netezi salopeta. Trebuia să se ducă înapoi, ca să pună fundații sub ipoteticele castele de aer pe care le construise.

Și ca să găsească o aspirină.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

În navetă și în VTO, Lanier păstră hârtia necitită în buzunar, temându-se de clipa când avea să afle și să fie nevoit să acționeze împotriva unui coleg, poate chiar a unui prieten.

VTO-ul fusese amarat pe Piatră și el coborâse, întocmise un scurt raport pentru Roberta Pickney și pentru echipa de comunicații din zona de debarcare și îi trimisese lui Kirchner un mesaj, recomandând ca echipa responsabilă de securitatea externă să fie deosebit de atentă.

Cât despre securitatea internă...

De fapt, asta n-ar fi trebuit să fie treaba lui. Oare Gerhardt primise deja aceleași informații care-l așteptau pe el în hârtia împăturită? Cum descoperise Hoffman numele, și de ce i-l dăduse lui?

Primi rapoarte de la diverși șefi de echipă prin intermediul unui mesager care aducea o tabletă. Pluti până într-o mică anticameră alăturată zonei de debarcare, se înfășură într-unul dintre hamacurile cilindrice din plasă care serveau drept paturi pentru muncitorii de lângă axă; citi, și asimilă, și înțelese că nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul.

Îmbarcat în ascensorul zero, în compania taciturnului gardian din infanteria marină, scoase hârtia din buzunar și o despături.

— Aș vrea să plec cu o camionetă până la al doilea circuit de puțuri, cât mai curând posibil, zise Patricia.

Takahashi îi ținu deschisă clapa cortului, iar ea intră. Carrolson și Farley dormeau într-un colț al camerei centrale; Wu și Chang lucrau în altul, aplecați deasupra tabletelor și a calculatoarelor.

— Pentru o meditație intelectuală? întrebă el.

Carrolson și Farley se treziră simultan, mormăind, și clipiră, deranjate de intruziunea noilor sosiți și de zgomot.

— Trebuie să fac verificări spațio-temporale locale, răspunse Patricia.

Era trasă la față și oboseala îi adusese sub ochi pete de un vinețiu pastelat.

— Am cerut ajutorul domnului Heineman. În avion există o baliză direcțională și îi putem recepționa semnalul cu aparatura echipei de pază, îl putem introduce într-un analizator de frecvență și putem afla dacă ne mișcăm mai încet sau mai repede, comparativ cu citirile făcute la trecerea avionului pe deasupra noastră.

— Ai ajuns la vreo concluzie? întrebă Carrolson, săltându-se în capul oaselor pe patul ei de campanie.

— Cred că da, răspunse Patricia. Dar nimic nu e definitiv fără dovezi. Am făcut niște pronosticuri și, dacă sunt confirmate, aș putea avea o ipoteză.

— Vrei să ne vorbești despre pronosticurile astea? întrebă Takahashi, așezându-se pe pat, alături de Carrolson.

Patricia ridică din umeri.

— OK. Coridorul ar putea fi plin de adâncituri. Fiecare adâncitură e o variaţie a spaţiului său timp, reprezentând un punct potenţial de intrare în alt univers. Şi ar putea reflecta o modificare minoră a constantei geometrice *pi*; poate şi una a constantelor fizice. Oriunde se află o adâncitură — sau un loc potenţial al unei adâncituri — s-ar putea să descoperim şi fluctuaţii ale timpului.

— Asta înseamnă că tot coridorul e plin de puţuri potenţiale?

— Cred că da. Numai câteva au fost selectate, ca să spun aşa.

Îşi ridică privirea către acoperişul cortului, căutând un mod în care să exprime ceea ce vedea în propria minte.

— Adâncîturile sunt foarte apropiate sau chiar se ating. Numărul lor ar putea fi infinit. Iar un puţ deschis într-o adâncitură — potenţial sau deja acordat — ar putea conduce într-un alt univers.

Takahashi clătină din cap.

— Devine pe de-a-ntregul prea bizar.

— Da, spuse Patricia. Aş vrea să mă opresc aici cu explicaţiile, până la întoarcerea lui Garry.

— Poate coborî în orice clipă. A intrat în perforaţie acum câteva ore, zise Carrolson.

Se lovi cu palma peste genunchi şi se ridică.

— Ceea ce-mi aduce aminte. Mâine avem o petrecere dansantă în primul compartiment. E invitată toată lumea. Nu e organizată special pentru sărbătorirea întoarcerii lui Garry, dar poate servi şi pentru asta. Avem cu toţii nevoie să ne relaxăm puţin.

— Sunt un dansator bun, zise Wu. Foxtrot, twist, swim.

— Auzi la el! Ai impresia că suntem cu treizeci de ani în urmă, zise Chang.

— Cu patruzeci, îl corectă Wu.

— Şi, dacă-l putem despărţi pe Heineman de jucăria lui, continuă Carrolson, o să-l învăţ pe bătrânul găgăuţă câţiva paşi fierbinţi.

Lanier lăsă hârtia să cadă pe biroul său din complexul echipei ştiinţifice şi întinse mâna pe butonul interfonului. Ezită înainte de a-l apăsa.

Se gândi că înţelese de ce îi dăduse Hoffman numele.

— Ann, zise el. Vreau să-l văd pe Rupert Takahashi aici, în complex, cât mai curând posibil.

Spera că făcea ceea ce sugerase Hoffman că ar fi trebuit să facă: dezamorsa bomba în care se transformase Piatra...

Caporalul Thomas Oldfield, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, îşi petrecuse ultimele şase luni pe Piatră şi le considera cel mai captivant interval din viaţa lui, deşi în realitate, nu existau multe lucruri evident captivante. În cea mai mare parte a timpului, stătea de pază în al doilea compartiment, chiar la gura tunelului către primul. Îşi petrecea multe ore supraveghind pe rând drumul, podul zero şi oraşul din apropiere, şi studiind curba îndepărtată din partea opusă. De obicei, era însoţit de cel puţin încă un coleg, dar în ziua aceea se ordonase ca un mic detaşament să însoţească un om de ştiinţă de la staţia de metrou din oraş până în compartimentul unu, aşa că fusese lăsat singur. Nu se aştepta la niciun fel de necazuri. De când era pe Piatră nu apăruse niciun incident neplăcut. Nu văzuse niciodată un *boojum*.

Nu credea în existența lor.

Fluierând pentru sine, Oldfield ieși din gheretă și se uită în lungul podului. Pustiu.

— Excelentă zi, soldat, spuse el scurt, salutând ceremonios. Da, *domnule*. O zi *excelentă*, domnule. Întotdeauna o zi *excelentă*.

Se întrebă dacă, practic vorbind, de la sosirea lui ziua fusese tot timpul aceeași. O zi lungă, fără asfințit, fără să se interpună noaptea. Vremea se schimba când și când — ploaie, uneori ceață dinspre râu. Oare asta servea pentru divizarea timpului?

Își inspectă pușca Apple și o testă în spatele gheretei, pe un bloc de ciment acoperit cu ambalaje din folie pentru rații. Fiecare dinte invizibil de lumină smulgea unul dintre ele. Când era eliberat din post, înșira din nou ambalajele pe bloc, pentru testarea armelor schimbului următor. Devenise un ritual.

Ocoli ghereta ca s-ajungă la ușă, se opri și se întoarse.

Nu ar fi putut să descrie ceea ce văzu.

Nici măcar nu se gândi la Apple. Se gândi la rapoarte, se gândi să nu se facă de râs.

Arătarea era de aproape doi metri douăzeci, costelivă, cu un cap îngust, ca o scândură înclinată, cu doi ochi proeminenți care-l priveau calmi, fără să clipească. Cele două brațe lungi îi ieșeau din trup cu mult mai jos decât ar fi trebuit să-i fie umerii și erau acoperite cu ceva similar pachetelor de folie pentru rații. Picioarele erau scurte și păreau puternice. Pielea era moale și părea reflectorizantă — nu lucioasă, nici unsuroasă, ci lustruită ca lemnul vechi.

Luă cunoștință de prezența lui dând politicos din cap.

El îi răspunse cu un salut similar, apoi, sub influența antrenamentelor din trecut, își ridică arma și spuse:

— Identificați-vă.

Dar în momentul acela creatura dispăruse.

Oldfield avu impresia că intrase în tunel, dar nu putea fi sigur.

Fața i se înroși de furie și de frustrare. Avusese o șansă. Văzuse un *boojum* și nu-l doborâse, ca să-l poată vedea și alții. Se purtase exact ca toți cei care mai pretinseseră vreodată — oficial sau neoficial — că zăriseră unul.

Se crezuse întotdeauna făcut dintr-un material mai dur. Trase un pumn în gheretă și apăsă butonul pentru urgențe al interfonului.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lanier se întâlni cu Takahashi într-o mică sală de ședințe din capătul holului de la etajul întâi. Neștiind ce urmărea Lanier, Carrolson li se alăturase matematicianului și escortei acestuia. Ceea ce n-avea să fie o problemă, decise Lanier; era cel mai bine să păstreze o atmosferă de normalitate. Ceru să li se servească prânzul în biroul lui și mâncară în tăcere înainte de a-și expune pe scurt noile ordine. Când termină, Carrolson clătină din cap și oftă.

— Vasquez vrea să organizeze o nouă expediție, de data asta până la al doilea circuit, spuse ea. Și sunt sigură că n-o să-i placă să i se interzică accesul în biblioteci.

— Nimeni nu mai intră în biblioteci, zise Lanier. Sunt un teritoriu strict interzis. Și nicio a doua expediție. Întrerupem toate activitățile de pe Piatră. Vreau să

se-ntoarcă arheologii în complexe şi să se pună capăt şi studiului perforaţiilor.

Takahashi îl privi cu asprime.

— Ce-a păţit Hoffman? întrebă el.

Lanier nu se uită la el; faptul că luau prânzul împreună, se gândi, era ultima bucurie oferită de relaţia lor. Dar sosise momentul. Cu toată eleganţa de care era capabil, îi ceru lui Carrolson să plece. Ea îi aruncă o privire uimită, dar el abia o observă îndreptându-se spre uşă. Îşi concentrase toată atenţia asupra lui Takahashi.

— Vreau să dezamorsez o situaţie foarte urâtă, spuse, când rămaseră singuri. Şi vreau să mă ajuţi s-o fac şi să le raportezi şefilor tăi.

— Poftim? întrebă matematicianul.

Mâna lui era ceva mai puţin fermă în jurul paharului cu oranjadă din care bea.

— Vreau să le dai raportul superiorilor tăi, indiferent cum o faci.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, ripostă Lanier, nemişcat pe scaun. Nu-l informez pe Gerhardt, deşi instinctul îmi spune că ar trebui s-o fac. O să rămâi în libertate, ca să observi că încetăm toate activităţile până la rezolvarea neînţelegerilor noastre în urma negocierilor. O să faci tu însuţi cercetări şi o să verifici, ca să te convingi că în biblioteci nu s-a găsit nicio informaţie despre arme.

— Garry, ce tot spui?

— Ştiu că eşti spion, în slujba sovieticilor.

Maxilarele lui Takahashi se crispară şi îl privi pe Lanier pe sub sprâncenele drepte, încordate.

— Diseară e o petrecere cu dans, continuă acesta. Carrolson se va aştepta să mergem cu toţii. Şi vom merge.

Gerhardt va fi acolo. N-o să i se spună nimic, fiindcă altminteri o să te-arunce în centrul de detenție din perforație și o să te expedieze înapoi cu primul VTO, în fiare, ca să spun așa. Nu vreau asta.

— Din considerație? întrebă Takahashi, clipind nedumerit.

— Nu, răspunse Lanier. Nu mă dau în vânt după rahatul ăsta învechit când e vorba să ne facem pur și simplu datoria. Ești un trădător nenorocit. Nu știu unde a-nceput totul, dar vreau să se termine aici, și vreau să se termine bine. Informațiile pe care le-ai transmis pe Pământ erau să pornească dracului un război. Anunță-ți superiorii că totul se sistează, că ne retragem din biblioteci și că, în final, s-ar putea să evacuăm Piatra. Ne dăm deoparte, lăsăm pe toată lumea să-și rezolve diferendele. S-a-nțeles?

Takahashi nu spuse nimic.

— Știi ce se-ntâmplă pe Pământ? întrebă Lanier.

— Nu, nu cu exactitate, răspunse solemn Takahashi. Poate-ar trebui să ne explicăm câteva lucruri unul altuia. Ca s-ajutăm la dezamorsarea situației, cum ai spus. Miza lor e la fel de mare ca a noastră.

— A noastră?

— Sunt american, Garry. Am făcut-o ca să ne protejez totodată și pe noi.

Lanier simți o acreală urcând din stomac. Strânse din dinți și își întoarse scaunul cu spatele la Takahashi. Își înfrânse îndemnul de a-l întreba dacă la mijloc fuseseră mulți bani; nu voia să știe.

— Corect. Uite cum stăm.

Și îi povesti matematicianului ceea ce aflase pe Pământ.

Spera din tot sufletul că asta fusese intenția lui Hoffman.

Târziu, seara, în sala de ședințe a complexului principal, grupul de sociologi prezentă un alt raport colectiv. Din public făceau parte în jur de douăzeci de membri ai echipei; pe scena joasă, în spatele pupitrului vorbitorului, nu se aflau cu mult mai mulți. Rimskaya rămase în picioare, în lateral, în timp ce Wallace Rainer îl prezentă pe primul dintre cei patru sociologi.

Lanier privea și asculta din spate, afundat în scaun. La zece minute după începerea primei prezentări, Patricia se așeză alături de el și-și încrucișă brațele pe piept.

Prima vorbitoare lansă o scurtă ipoteză legată de tipurile de familii de pe Piatră. Aprofundă într-o oarecare măsură cazul familiei triadă, întâlnită mai ales printre naderiți.

Patricia se uită la Lanier.

— De ce mi se interzice accesul în biblioteci? întrebă, cu voce scăzută.

— Li se interzice tuturor, răspunse el. Începând de azi.

— Da, dar de ce?

— E foarte complicat. Pot să-ți explic mai târziu.

Ea își feri privirea și oftă.

— OK, spuse. O să fac tot ce pot în exterior. E încă permis.

Lanier dădu din cap și simți un val brusc de simpatie pentru ea.

A doua vorbitoare era Tanya Smith — fără nicio legătură cu Robert Smith —, care dezvoltă cu vioiciune raportul anterior despre evacuarea Pietrei.

Patricia n-o asculta decât pe jumătate.

— Acum pare evident că un comitet de recolonizare s-a ocupat de cererile de emigrare pe coridor și de coordonarea transportului...

Patricia se uită iarăși la Lanier. Ochii li se întâlniră.

În cel mai important ceas al existenței sale, specia umană era reprezentată de o echipă de cercetători orbi, de intelectuali legați fedeleș și cu căluș. Gândindu-se la Takahashi, la inutilitatea tuturor măsurilor de pază, Lanier avu din nou senzația de acreală pornită din stomac.

Planul fusese, firește, să li se îngăduie cercetătorilor cu autorizații restrânse și cu insigne de nivel inferior să lucreze cât de bine puteau, supravegheați de un membru senior al echipei, cu o autorizație aproape totală. Descoperirile lor urmau să fie sortate, comparate și puse cap la cap în expuneri finale, verificate în raport cu documentele corespunzătoare din biblioteci. Trebuia să fie așa. Cu un număr atât de redus de oameni autorizați să-și desfășoare cercetările în biblioteci, și cu informații stocate pe durata mai multor vieți, ar fi trecut câteva decenii înainte de apariția unor prezentări generale substanțiale.

Sau cel puțin acesta fusese raționamentul. Lanier se declarase de acord fiindcă, la urma urmelor, în inima lui era încă militar, cel puțin supunându-li-se celor aflați în spatele lui Hoffman în lanțul de comandă, dacă nu chiar încrezându-se în ei.

Ceea ce nu însemna că asta ar fi avut vreo importanță.

Nu conta nici cât negru sub unghie, fiindcă totul înceta oricum. Aveau să-și facă bagajele și să plece acasă și, dacă totul mergea bine, Takahashi urma să raporteze că se făcea cu bună credință un efort pentru a-i satisface pe sovieticii îngrijorați.

Care totuşi nu aveau să fie admişi în biblioteci. În afara cazului în care Preşedintele era cu desăvârşire nebun. În cutia Pandorei intra numai câte o singură mână, pe rând.

El văzuse o parte din materialele despre progresele tehnologice ale pietrenilor. Experimentase sistemul de instruire folosit în biblioteci. Citise, în treacăt, despre modificările biologice şi psihologice operate de pietreni. (*Modificări* — oare vorbeau despre un prejudiciu? Da. Unele îl zguduiseră până în adâncul sufletului şi-şi aduseseră contribuţia, făcându-l să devină pietrenic.) În privinţa întrebuinţării pe care i-ar fi dat-o unei asemenea puteri, se îndoia chiar şi de iubita lui ţară, şi cu atât mai mult de sovietici.

Patricia mai rămase la şaradă pentru alte câteva minute, apoi plecă. El se ridică s-o urmeze şi o ajunse în apropierea colţului bungalow-ului femeilor.

— Doar o clipă, îi spuse.

Ea se întoarse pe jumătate, nu uitându-se la el, ci la un şir de ghivece cu lămâi plasat în spaţiul larg dintre două clădiri.

— N-am intenţia să-ţi cer să-ţi încetezi munca. Nicidecum.

— N-o s-o fac, spuse ea.

— Am vrut doar să fie clar.

— Este.

Acum îl privea direct în faţă, cu mâinile în buzunare.

— Nu poţi să fii încântat de modul în care merg lucrurile.

El făcu ochii mari şi îşi trase capul pe spate, dintr-odată înfuriat de infatuarea şi de obtuzitatea ei, de indiferent ce învăluise ea într-o singură frază scurtă.

— Nu poți să fii un om fericit ținându-ne aici, știind toate astea.

— Nu vă țin aici.

— N-ai vorbit niciodată cu mine, cu niciunul dintre noi, din câte am văzut. Spui lucruri, dar nu vorbești *cu* noi.

Furia i se topi brusc, lăsând în urmă un tot atât de neașteptat abis de abandon și de singurătate.

— Rangul are privilegiile sale, spuse, cu voce blândă.

— Nu cred.

Îl privea cu ochi îngustați. Voia să-l conteste, să-l provoace.

— Ce fel de om ești? Pari, într-un fel... puternic. De gheață. Chiar ești sau e doar un privilegiu?

Lanier își înălță arătătorul și o dojeni, cu fața încrețită de un zâmbet sever:

— Tu fă-ți meseria, îi spuse. Eu mi-o fac pe-a mea.

— Nici acum nu vorbești.

— Ce naiba vrei? întrebă el într-o șoaptă aspră, venind mai aproape de ea, cu umerii gârboviți înainte și cu bărbia trasă înapoi, aproape lipită de gât, într-o poziție incredibil de încordată și de incomodă — se gândi Patricia.

Era uimită de schimbarea neașteptată.

— Vreau să-mi spună altcineva ce-ar trebui să simt, zise ea.

— Ei, asta n-o pot face.

Umerii lui Lanier își regăsiră singuri poziția corectă și bărbatul își întinse bărbia.

— Dacă-ncepem să ne gândim la ceva...

— Dar munca, munca, îl întrerupse Patricia, aproape în bătaie de joc. Iisuse, eu muncesc, Garry! Muncesc tot timpul.

În ochii ei erau lacrimi, şi apoi, şocată, văzu lacrimi într-ai lui Lanier. Mâna lui se duse spre faţă, dar şi-o reţinu, şi o lacrimă îi căzu pe obraz, alunecând pe urmă în josul ridurilor din colţul gurii.

— OK, spuse el.

Vru să plece, dar nu reuşi.

— Aşadar suntem amândoi fiinţe omeneşti. Asta voiai să ştii?

— Muncesc, zise Patricia, dar pe dinăuntru sunt plină de sânge. Poate că asta-i tot.

El se grăbi să-şi şteargă ochii.

— Nu sunt un sloi de gheaţă, spuse, în defensivă. Şi nu e corect s-aştepţi de la mine, în acest moment, mai mult decât dau. Nu-nţelegi asta?

— E într-adevăr ciudat, spuse ea, ducându-şi mâinile la faţă, parcă imitându-l.

Degetele nu-i ajunseră mai sus de obrajii fierbinţi.

— Îmi pare rău. Dar ai venit după mine.

— Am venit după tine. Ne oprim aici?

Patricia dădu din cap, ruşinată.

— Nu m-am gândit niciodată că eşti rece.

— Perfect, zise Lanier.

Se întoarse şi se îndreptă spre bufet cu paşi repezi.

În camera ei, Patricia îşi apăsă pumnii pe ochii acum uscaţi şi încercă să mimeze cuvintele unui cântec pe care-l îndrăgea în copilărie. Nu reuşea să şi le amintească prea bine — sau nu era sigură că şi le reamintea corect. *Dar oriunde te-ai duce,* se aventură ea să fredoneze, *oriunde te-ai duce, ochii mei te vor urmări...*

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Patricia stătea pe un scaun directorial de pe acoperișul barăcii femeilor. Se uită la data afișată de ceasul ei în timp ce participanții la petrecerea dansantă se adunau în complexul echipei științifice. Războiul era programat să-nceapă peste șapte zile.

Totul se năpustea asupra ei prea repede. Putea să emită păreri, dar nu se putea convinge pe sine însăși de acuratețea lor. De exemplu, ar fi putut să-i spună lui Lanier că Piatra n-avea cum să fie deviată prea mult față de propriul său continuum. Istoria Pietrei și realitatea lor nu aveau cum să difere prea mult. Poate nu îndeajuns ca să se evite războiul.

Poate, știind că războiul e iminent, rușii se vor răzgândi, vor da înapoi, îl vor împiedica...

Poate prezența Pietrei și avantajul tehnologic evident pe care l-a oferit țărilor din blocul occidental îi vor înnebuni oricum pe sovietici...

Poate că, pur și simplu, Piatra a produs un efect și a anulat acel efect, și abia dacă o să stârnească vreun vălurel în viitorul apropiat al Pământului...

Carrolson și Lanier intrară în complex. Patricia îi văzu salutându-i pe membrii echipei, pe măsură ce soseau din celelalte compartimente.

Senzația de zdrențuire și de sângerare interioară trecuse. Nu se simțea nici furioasă, nici tristă. De fapt, nu se simțea nici măcar vie. Singurul lucru care mai reprezenta acum o bucurie era să se scufunde în lucrul cu tableta, continuându-și munca, scăldându-se în strălucirea și în maiestatea coridorului.

Trebuia oricum să-şi facă apariţia. Se aştepta la asta de la ea însăşi. Rezistase întotdeauna tentaţiei de a intra în rolul geniului singuratic, de a evita contactul cu ceilalţi. A opune rezistenţă nu era totuna cu a nega existenţa impulsului: chiar voia să stea deoparte, să se ducă în apartamentul ei şi să lucreze. Gândul la dansul sub eterna lumină a tubului (petrecerea se ţinea afară) şi la flecăreală — în esenţă, la înscrierea în registrul de socializare, fie şi numai pentru câteva ore — o înspăimânta. Nu era sigură că-şi putea păstra stăpânirea de sine, echilibrul care o împiedica să se dizolve în lacrimi de furie şi de frustrare.

Coborî scările şi ieşi din baracă, cu mâinile în buzunare, silindu-şi bărbia să se ridice mai sus când se apropia de forfota mulţimii.

Doi soldaţi, doi biologi şi doi ingineri îşi construiseră propriul sintetizator şi propriile chitare electrice din componente electronice aruncate. De câteva săptămâni circula vestea că formaţia era acceptabilă — poate chiar bună. Apăreau pentru prima oară în faţa unui public şi păreau de un profesionism detaşat când îşi acordau şi îşi reglau amplificatoarele.

Arheologii care lucrau în Alexandria făcuseră rost de nişte difuzoare cu aspect bizar şi le oferiseră pentru petrecere ca pe un soi de sacrificiu care semnifica bunăvoinţa, ca pe o compensaţie pentru protecţionismul lor exagerat. Difuzoarele fuseseră plasate în colţurile unui ring de dans dreptunghiular, aproape o jumătate de hectar rezervată pentru viitoarele construcţii. Nu erau cuplate cu niciun fel de fire; muzica ajungea la ele pe o frecvenţă specială, cu ajutorul unui transmiţător de putere joasă. Sunetul pe care-l emiteau era cumva metalic, dar erau utilizabile. Heineman inspectă cu nonşalanţă unul şi spuse:

— Nu știu sigur *ce* e. Nu e difuzor.

— Funcționează, nu-i așa? zise Carrolson, stând aproape de partenerul de dans pe care și-l dorea.

Heineman admise că producea sunete transmise printr-un semnal radio, dar nimic mai mult. Problema rămase fără o rezolvare satisfăcătoare.

Sub lumina constantă a tubului, membrii echipei de pază dansară cu oameni de știință și cu tehnicieni. Grupul sovieticilor stătea laolaltă într-o parte, jucând micșunele. Hua Ling, Wu, Chang și Farley li se alăturară dansatorilor cu însuflețire, deși încetarea activității le fusese deja anunțată.

Formația trecu la un rock vechi, aspru, cântând câteva melodii, dar genul nu se potrivea cu dispoziția generală, așa că se întoarseră, fără tragere de inimă, la o muzică mai modernă.

Patricia dansă o dată cu Lanier, unul dintre valsurile japoneze care deveniseră populare în ultimii ani. În încheiere, când se țineau de mâini la o lungime de braț unul de altul și țopăiau unul în jurul celuilalt, Lanier dădu din cap cu un aer misterios și îi zâmbi. Ea își simți năvala sângelui îmbujorându-i gâtul și obrajii. La sfârșit, el o ținu aproape și spuse:

— Nu e vina ta, Patricia. Te-ai descurcat excelent. Ești o adevărată membră a echipei.

Se despărțiră și ea se retrase, derutată, cu senzația de ineficacitate dispărută. *Chiar* îi așteptase sau îi dorise aprobarea? Se părea că da; cuvintele lui îi făcuseră plăcere.

Wu o invită la dans și se dovedi un partener priceput. Pe urmă ea stătu deoparte tot restul petrecerii. Lanier i se alătură în timpul unei pauze; el dansase mai degrabă cu înfrigurare, cu o serie de partenere, printre care Farley și Chang.

— Te distrezi? o întrebă.

Patricia încuviinţă din cap. Apoi spuse:

— Nu, nu cu adevărat.

— Nici eu, dacă e să fiu sincer.

— Totuşi, eşti un dansator bun, zise Patricia.

Lanier ridică din umeri.

— Uneori trebuie să nu te mai gândeşti, nu-i aşa?

Ea nu putea fi de acord cu asta. Era atât de puţin timp.

— Trebuie să discut cu tine, zise.

— În timpul distracţiei?

— E bine aici? întrebă ea, în acelaşi timp.

Zgomotul era destul de puternic ca să nu poată fi auziţi.

— Cred că e un loc la fel de bun ca oricare altul, aprecie Lanier.

Se uită în jur, după Takahashi; era în partea opusă a ringului de dans, dar nicidecum în apropierea ruşilor.

Patricia dădu din cap şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Fiindcă el îi spusese câteva vorbe frumoase, avea să se deschidă acum şi să-şi exprime cele mai cumplite spaime, cele mai întunecate păreri.

— Am încercat să calculăm cât de multă energie i-ar fi putut da Pietrei crearea coridorului.

— Cât de multă? întrebă Lanier, trăgând cu coada ochiului la cei care treceau destul de aproape ca să-i poată auzi.

— Nu foarte multă, răspunse ea. E o problemă complexă. Dar nu e multă deloc.

— Atunci ne îndreptăm spre război?

Patricia simţi un nod în gât.

— E posibil. De aceea m-ai vrut de fapt aici, pe Piatră? Doar ca să-ţi spun asta?

Lanier clătină din cap.

— Hoffman te-a vrut aici. Mi-a spus că sunt răspunzător pentru tine. Eu n-am făcut altceva decât să te pun la treabă.

Își duse mâna la buzunar și scoase un plic, îl deschise și extrase din el două scrisori.

— N-am fost în stare să ți le dau mai devreme. Nu, rectific. Mi-a ieșit din minte, până adineauri. Le-am adus cu mine, cu naveta.

Ea îi luă scrisorile din mână și le privi. Una era de la părinții ei, cealaltă de la Paul.

— Pot să le răspund? întrebă.

— Spune-le orice vrei, zise el. În limite raționale.

Ștampilele poștei erau vechi de o săptămână.

Se scurse încă una. Ziua programată pentru Armaghedon trecu.

Patricia stătea în apartamentul ei, lucrând mai intens ca niciodată, cu resursele care-i rămăseseră.

Nu putea să-și schimbe părerea inițială.

Fiecare zi era așadar o victorie, realitatea demonstrându-i cât de rău se înșelase.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Lanier ieși din lift și se prinse de cablu, trăgându-se până se urcă în cart. Șoferul firav — o femeie în salopeta albastră a forțelor aeriene — scoase cartul de pe traseul său normal și urmă o pistă către zona de debarcare și de instrucție

a lui Kirchner. Lanier nu mai fusese acolo decât de două ori, de fiecare dată pentru câte o întrevedere cu amiralul. Se prinse de mânerele cartului și încercă să-și pregătească răspunsuri pentru întrebările despre care știa că urmau să-i fie puse.

În ultima ei comunicare, Hoffman îi dăduse de înțeles că informația pe care i-o oferise ea ajunsese în cele din urmă la Joint Chiefs. Ceea ce însemna că Kirchner și Gerhardt o aveau.

Aghiotantul lui Gerhardt îl întâmpină în tunelul scurt din fața magaziei modificate în care se antrena echipa lui Kirchner din perforație. Îl conduse într-o încăpere mică, cu pereții din piatră goală, acoperiți de cartoteci improvizate. O vână lată de nichel fier fusese lustruită și frecată cu o perie de sârmă, ca să poată servi drept ecran de proiecție. Când Lanier fu escortat înăuntru și anunțat, Kirchner plutea într-un harnașament, citind informațiile de pe o tabletă. Gerhardt se propulsă în lungul coridorului și intră în urma lui.

Kirchner îi salută pe amândoi cu aceeași înclinare a capului. Amiralul nu părea să fie în largul lui.

— Domnule Lanier, presupun că ai fost locotenent comandor, nu-i așa? întrebă Gerhardt, cu voce răstită.

Era un bărbat scund, dichisit, cu păr negru sârmos și cu un nas lat, turtit. Costumația lui era ușor diferită de a infanteriștilor săi marini din securitatea internă: uniformă verde, cizme negre cu tălpi moi de cauciuc, pentru tracțiune.

— Da, domnule.

Lanier rămase în așteptare.

— Nu ne-ai informat că Takahashi e spion sovietic, domnule Lanier, spuse Kirchner.

— Nu.

— Ai aflat de două săptămâni și nu ți-ai informat șefii echipelor de pază în privința infiltrării?

Lanier nu spuse nimic.

— Ai avut motivele tale, sugeră Kirchner.

— Da.

— Le putem afla și noi? întrebă Gerhardt, cu vocea lui de tenor ușor încordată.

— Intenția noastră a fost să le oferim rușilor un moment de respiro, să-i lăsăm să vadă că ne retragem. N-am fi avut cum, dacă Takahashi ar fi fost arestat.

— Și eu l-aș fi arestat, zise Gerhardt.

Lanier dădu din cap.

— Ai dreptate. Aș fi făcut-o. Îți dai seama că asta ar putea pune întreaga noastră operațiune în pericol? Takahashi ar fi putut fi martor la toate manevrele noastre de aici, la pregătirile pentru atac...

— Nu, domnule. E ținut în complex numai ca să trimită mesaje.

Kirchner, în stilul său taciturn, îl lăsa pe Gerhardt să administreze săpuneala.

— Și le transmite chiar pe sub nasul nostru, chiar odată cu emisiile noastre de raze de aliniere pentru intrarea VTO-urilor pe doc. Minunat. Îi pregătesc arestarea chiar acum. Vreau să fie trimis imediat înapoi, pe Pământ, și vreau să fie judecat pentru trădare. Hristoase, Garry.

Gerhardt scutură energic din cap, parcă vrând să pună pe fugă niște insecte.

— Hoffman a vrut asta?

— Ea a sugerat-o.

— Ea ți-a dat numele. Vreun rezultat? Adică rușii s-au decis să negocieze?

— Nu, nu din câte-am auzit eu.

— Bineînțeles că n-au făcut-o. Știu ce-avem aici. Te-aștepți să creadă c-o să ne oprim, pur și simplu, și-o să împărțim totul cu ei?

— Am crezut c-aveam nevoie de o clipă de răgaz. De o șansă de reconsiderare.

— Hoffman știa ce informații a transmis Takahashi? întrebă Kirchner.

— Da. Materiale despre biblioteci.

— Iisuse, Garry, măscăriciul a avut acces în locuri unde eu și Kirchner nu putem merge. Dacă mă-ntrebi pe mine, cu operațiunea asta ați dat chix împărătește. Există ceva despre care ar trebui să știu că știe el? Sau că a aflat micuța ta studentă încântătoare?

— Da, fără nicio îndoială, răspunse Lanier, păstrându-și calmul și lăsându-l pe general să-și descarce nervii. Și știi că n-o să-ți spun. Va trebui să-ți întrebi superiorii.

Gerhardt zâmbi.

— Da. Un președinte — rămâne între noi, Garry? — un președinte care trăiește într-un vis antebelic despre democrație, care nici măcar nu poate să vorbească despre spațiu, și cu atât mai puțin să se gândească la el; un senat alcătuit din lingăii lui și din republicani care gândesc cu fundul și scot pe bandă rulantă proiecte de legi pentru redistribuirile din sud...

Îi aruncă o privire lui Kirchner, care clătină din cap zâmbind ușor și se uită la peretele din roca asteroidului.

— Nimeni nu-i dă Pietrei nici măcar jumătate din atenția pe care-ar trebui să i-o dea — sau mă înșel?

— Da și nu. Nu cred că-n momentul ăsta guvernele lumii au un subiect de discuție mai important decât

Piatra. Toată lumea speculează. Rușii fac pe ei de teamă c-o s-avem un avantaj tehnologic asupra lor. Îl avem deja, dar Piatra e cea care ni-l asigură, nu?

— Ce facem eu și Kirchner aici sus, Garry? De ce nu suntem ținuți la curent, ca tine? Securitatea Pietrei se bazează pe căpitan și pe mine, dar nemernicii ăștia au tras cortine în jurul nostru. Nu putem intra în biblioteci, nu putem vedea documente... Nu înțeleg... unele dintre cele mai stranii lucruri pe care le aud. O să-nnebunesc. N-ar fi timpul să cooperăm unii cu alții?

— Au motivele lor, zise Lanier.

— Te-am urmărit, Garry. Anul trecut ai fost în declin. Nu de dragul sănătății mele vreau să-ți știu secretele. Ce naiba avem aici?

Lanier se împinse într-un al doilea harnașament și strânse curelele.

— Care sunt ordinele tale de pe Pământ, Oliver?

— Trebuie să mă pregătesc pentru un atac iminent asupra Pietrei și pentru o posibilă confruntare nucleară pe Pământ.

— Rușii pot lua Piatra?

— Da, dacă aduc împotriva noastră tot ce au în spațiu, zise Kirchner.

— Crezi c-o vor face?

— Da, răspunse Kirchner. Cum, nu știu. Dar ne gândim zi și noapte, încercând să anticipăm. La următoarea noastră apropiere maximă de Pământ, vor folosi acolo hărțuieli minore, pe mare și în Europa, ca să distragă atenția de la Piatră. Apoi vor veni aici și vor încerca să ne-o ia. Sau vor încerca mai întâi cu Piatra. Nu știu.

— Pot să reușească?

Gerhardt îi întrerupse ridicând o mână.

— Garry, în chestia asta cu care ne confruntăm, o să fii pe picior de egalitate cu mine? Și mă lași să-l arestez pe ticălos și să-l expediez de-aici?

Probabil că Takahashi nu mai era util.

— Da, spuse Lanier. Scoate-l de pe Piatră cât mai curând cu putință. Lasă Departamentul de Stat să-l ia în primire imediat ce-ajunge în Florida.

— O să ne lași să intrăm în biblioteci? întrebă Gerhardt.

— Nu. Sunt închise. O să vă spun eu ceea ce trebuie să știți.

— Atunci o să-ți răspund, zise Kirchner. Rușii pot să reușească. Ne pot cuceri. Dacă pun la bătaie tot ce au, nu-i putem opri decât etanșând perforația, și n-o putem etanșa fără să ne izolăm înăuntru. Ni s-a ordonat să n-o facem.

— Bineînțeles, comentă Lanier. Asta nu le-ar mai fi lăsat rușilor nicio îndoială.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Garry, spuse Gerhardt, cu voce ascuțită. Acum să ne grăbim să-i scoatem pe ticăloșii ăia de pe Piatră.

— Numai pe Takahashi. Nu vă atingeți de echipa de ruși.

— Doamne, nu! zise Gerhardt. N-o s-o facem decât atunci când o să fie dracului prea târziu ca să se mai sensibilizeze cineva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În pântecul vehiculului pentru mărfuri grele, lansat din ocean, colonelul comandant de batalion Pavel Mirsky asculta cum reumpleau tehnicienii de pe Platforma Orbitală de Monitorizare Trei rezervoarele din jurul şi dedesubtul compartimentului înghesuit de la pupa, pregătindu-i pentru următoarea etapă a călătoriei.

Mirsky învăţase să savureze imponderabilitatea; îi amintea de salturile cu paraşuta. Îşi petrecuse atât de mult timp căzând din avioane (şi plutind în pântecele avioanelor în cădere) în Mongolia şi lângă Tyuratam — şi experimentând-o în realitate în timpul antrenamentului său de pe orbită —, încât imponderabilitatea nu i se mai părea decât firească.

Despre oamenii săi nu se putea spune acelaşi lucru. O întreagă treime era în chinurile unei crize cumplite de rău de spaţiu. Cele trei compartimente etanşe, înăbuşitoare, plasate unul peste altul de-a lungul axei transportorului greu, nu fuseseră concepute pentru confort. Pereţii despărţitori de culoare portocalie şi învelitorile capitonate, de un verde întunecat, ale majorităţii suprafeţelor, nu făceau prea mult pentru ca toată lumea să se simtă în siguranţă.

Soldaţii petrecuseră deja douăzeci şi patru de ore în spaţiul închis. În acest timp, fuseseră supuşi stresului lansării, iar acum erau supuşi imponderabilităţii. Medicamentele pentru rău de mişcare se dovediseră a fi ieşite de mult din perioadele lor de garanţie, antichităţi farmaceutice în flacoane de plastic.

Mirsky nu făcea caz de astfel de lucruri și își ajuta oamenii așa cum putea.

— Ei bine, Viktor, ce părere ai acum despre istorie? îl întrebă pe adjunctul său, maiorul Viktor Garabedian.

— Istoria să se ducă-n mă-sa, spuse acesta, fluturându-și apatic mâna. Împușcă-mă acum și cu asta basta.

— O să-ți revii.

— Ducă-se-n mă-sa de sănătate.

— Bea niște apă. Da, și trimite-o și pe ea în mă-sa, dacă vrei.

Atârnau în hamacurile lor din compartimentul din față, înconjurați de mirosurile de vomă și de încordare și de zgomotele făcute de oamenii care încercau să stea liniștiți, întinși la locurile lor, unii, spre deosebire de marea majoritate, mâncându-și rațiile din pungi și tuburi.

Când fuseseră lansați din Oceanul Indian, exact pe deasupra extremității sudice a lanțului Carpenter, folosiseră un traseu programat pentru realimentarea de pe o platformă de monitorizare din apropierea Pământului. Erau într-al patrulea dintr-un șir șapte vehicule pentru mărfuri grele, dintre care unul lansat de pe Lună. Toate șapte purtau nume de cod: Zil, Chalka, Zhiguli, Volga, Rolls-Royce, Chevy și Cadillac. Pe trei dintre vehicule, inclusiv pe al lor, Volga, se aflau generali botezați cu numele de cod Zev, Lev și Nev, după o trupă populară de dans comic. Șase nave transportau câte două sute de oameni și arme de mici dimensiuni, plus proviziile pentru împrejurări neprevăzute, necesare dacă reușeau să-și îndeplinească prima parte a misiunii. A șaptea navă, Zhiguli, transporta artileria grea, provizii suplimentare și cincizeci de tehnicieni.

Dacă nu reușeau, nu le mai erau necesare alte provizii. Dacă reușeau, ar fi putut să supraviețuiască ani întregi, fără ajutorul Pământului sau al Lunii. Sau, cel puțin, așa pretindeau tehnicienii, bazându-se pe spionaj.

Mirsky își punea întrebări despre amănuntele care nu fuseseră incluse în instructajul său. Metoda de acces părea destul de logică: nu existau decât o singură cale de intrare și una singură de ieșire, și ambele erau una și aceeași. Vehiculele pentru mărfuri grele erau camuflate, presupunându-se astfel că deveneau greu de detectat — conuri imense, umflate, întunecate, având în vârf cele trei bule care conțineau carlinga și armele. Suprafețele principale erau blindate, sub panourile de unică folosință pentru disiparea căldurii. Blindajul fusese acoperit cu scuturi reflectante, antilaser. În ce măsură aveau să le fie de folos când intrau chiar în gâtlejul fiarei — era de preferat să nu se gândească la asta.

Închise ochii, trecând în revistă acțiunile care urmau după intrare. Toată lumea avea câte un costum spațial ușor, într-un sac de plastic; o cască voluminoasă, fixată în lateral cu conectori spiralați atașați; rucsac cu rezervă de oxigen pentru două ore și cu baterii; și, într-un alt rucsac, o parașută și un scut aerodinamic pliant. Fiecare avea și câte un set de trei rachete mici, propulsate cu vapori. Rachetele aveau câte trei boturi cu diametrele de numai câțiva centimetri, orientate razant spre exterior când se atașau în partea de jos a rucsacurilor. Erau controlate de butoane plasate pe corzi flexibile, trecute prin găici și plasate în buzunare situate exact sub mănuși. În pachetele lor de plastic, boturile erau îndoite spre interior și lichidul propulsator clipocea ușor la fiecare mișcare.

Astfel echipați și strângându-și în mâini puștile laser și Kalașnikoavele AKV-297 cu proiectile vidate (nimic altceva decât niște puști automate cu mânere mai mari și cu pat pliant, modificate astfel încât să nu se blocheze în lipsa aerului), își propuneau să recâștige onoarea și locul istoric al Uniunii Sovietice și al aliaților săi îngrijorați. Nu fiindcă instructajele ar fi inclus asemenea fraze — nu, șefii n-ar fi recunoscut niciodată că onoarea și locul fuseseră pierdute.

Însă Mirsky era un om practic.

În semiîntuneric, altcineva începu să verse, de mai mare mila. Poate că aveau să-și revină într-o zi sau două. Așa le spuseseră medicii de specialitate: nimic mai rău decât primele câteva zile pe o navă cu soldați. Rușii petrecuseră destul de mult timp în spațiu pentru ca tot ce spuneau experții să se bazeze pe fapte.

Smuci de hamac. La momentul potrivit, avea să se transforme într-un harnașament. Urmau să fie cu toții agățați de troleul de dispersare și împinși, unul după altul, afară din navă. Din acel moment, aveau să fie agenți liberi, până la reunirea din interiorul Cartofului — al Pietrei.

Mirsky se întrebă cum era apărată perforația și ce se afla dincolo de ea. Amănuntele erau chinuitor de individualizate, pe când imaginea generală rămânea sumară; nu li se spusese decât minimumul strict necesar ca să-și poată îndeplini misiunea.

Soldații nu mai atacaseră niciodată vreun obiectiv de pe orbită.

N-aveai cum să știi, și nici măcar cum să ghicești, tot ce ar fi putut reprezenta o greșeală.

Nu fiindcă vreun soldat s-ar fi așteptat vreodată să supraviețuiască unei lupte. În Războiul cel Mare, bunicul lui murise pe malul râului Bug când îl traversaseră pentru

prima oară trupele lui Hitler, şi bineînţeles, mai era şi Kievul...

Ruşii ştiau cum să moară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Hoffman nu luase decât obiecte cu adevărat esenţiale: şapte blocuri de memorie de înaltă densitate din probabil două mii, câteva lucruri personale şi două bijuterii pe care i le dăruise răposatul ei soţ, cu zece ani în urmă. Îşi lăsase casa din Taos cu uşile deschise; dacă vreun vagabond dădea din întâmplare peste ea, îl lăsa să se bucure de câteva zile de desfătare.

Nu putea face nimic mai mult. Ceruse să-i fie întoarse câteva favoruri. Nu exista niciun dubiu în privinţa celor ce urmau să se petreacă în următoarele patru zile; dintre toate persoanele cu care discutase, nimeni nu mai văzuse tensiunile ajunse la un asemenea nivel.

Acţionând în baza instinctului care o slujise atât de bine în trecut, Judith Hoffman era în drum spre Piatră. Spera că nu plecase prea târziu.

Conducea o maşină cu nimic ieşită din comun, de mâna a doua — un Buick închiriat —, de mai multe ore, traversând deşertul şi un ţinut rural deschis, trecând prin oraşe de dimensiuni mici şi mijlocii, străduindu-se să nu se gândească şi să nu se simtă vinovată.

Un şef al executivului furios şi tâmpit o despuiase de întreaga sa autoritate. Trei membri ai cabinetului o acuzaseră că stârnise, de fapt, întregul dezastru.

— La naiba cu ei, șopti.

Alături de turnanta de la Centrul de Lansare Vanderberg, într-un mic complex de magazine civile pentru personalul bazei, văzu unul cu articole de grădinărit. Opri în parcare fără să ezite.

Înăuntru găsi un vânzător tânăr, sfrijit, cu un șort verde ca frunzele și cu o pălărie gen Robin Hood. Îl întrebă unde erau rafturile cu semințe.

— Legume sau flori? spuse el.

— Ambele.

— Aleea H, chiar vizavi de uneltele de mână, lângă mulci.

— Mulțumesc.

Găsi rafturile și luă câte un pachet din tot ce văzu, și câte două sau trei în cazul anumitor legume sau fructe. Când termină, coșul ei era plin cu aproape cinci kilograme de pachete cu semințe. Vânzătorul se uită la morman nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Hoffman îi aruncă două bancnote de câte o sută de dolari pe tejghea.

— E de-ajuns? întrebă.

— Cred că da...

— Păstrează restul, zise ea. Mă grăbesc, n-am timp să le numărăm pe toate.

— Să-l chem pe șef...

— N-am timp, repetă ea.

Scoase o altă bancnotă pe care-o așeză peste celelalte două.

— Sunt sigur că asta acoperă totul, se grăbi să spună vânzătorul, înghițind în sec.

— Mulțumesc. Vrei să mi le pui într-o cutie?

Hoffman luă cutia și se întoarse în mașină.

Lanier dormea în cubiculul său când sună interfonul. Se întinse să apese butonul, dar nu-l aştepta niciun mesaj, nu era decât tăcerea.

Se frecă la ochi. Auzi şi sunetele de clopoţei ale celorlalte interfoane din baracă. Pe coridor răsunară paşi.

Apăsă o tastă de pe aparatul său. Îi răspunse o voce tremurătoare:

— Centrul de comunicaţii al primului compartiment.

— Aici Garry Lanier, avem o alarmă generală?

— Da, domnule Lanier.

— De ce?

În vocea lui era o răbdare infinită.

— Nu ştiu sigur, domnule.

— Vreau să vorbesc imediat cu centrul de comunicaţii.

— Da, domnule.

Câteva secunde mai târziu, când îi răspunse o voce de femeie, ceru o informare succintă.

— Avem un DefCon[16] 3 de la Londra şi Moscova, spuse femeia. Activitate radar intensă, mai ales pe orbită. Se desfăşoară o serie de acţiuni împotriva sateliţilor de comunicaţii şi de navigaţie.

— Vreun mesaj din Florida sau din Sunnyvale?

— Niciunul, domnule.

— Mesaje de la colonia lunară?

— Nimic pentru noi, domnule. În raport cu noi, acum e pe faţa opusă a lunii.

— Vin imediat pe axă. Spune-le lui Link şi Pickney să pregătească o sală de şedinţă pentru situaţii speciale, pentru vreo cincisprezece persoane.

---

[16] DefCon (**defense readiness condition**) — termen specific forţelor armate ale SUA, care defineşte cinci niveluri (stări) de alertă, a căror gravitate creşte de la DefCon 5 la DefCon 1.

Vocea Robertei Pickney îi întrerupse.

— Garry, tu eşti? Totul e deja pregătit, din ordinul lui Kirchner. Vrea coordonare între departamentul de ştiinţă şi cel de securitate. Vino imediat aici, sus.

În ascensor, înconjurat de personalul de pază şi de ingineri nedumeriţi, care încă nu aflaseră amănuntele, Lanier încercă să se gândească la tot ce mai rămăsese de rezolvat, la toate pregătirile care mai erau de făcut. Îşi pipăi bărbia aspră, nerasă.

Totul fusese ipotetic, un coşmar îndelungat. Jos, sub ei, acolo unde îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii, unde încă mai locuiau cei mai mulţi dintre oamenii pe care-i iubise — şi cât de puţini erau! — probabil că începea.

Nu putea să nu-şi imagineze ce făceau în clipele acelea cei rămaşi acasă. Trecuse prin asta fiind pilot, dar niciodată civil. Ascultarea posturilor de radio, a sirenelor, a instrucţiunilor apărării civile, niciodată suficient de complete ca să fie de un real folos. Ordine de evacuare transmise prin intermediul sistemului de comunicare prin cablu, din cartier în cartier. Oameni speriaţi, aruncând lucruri în automobile sau bătându-se ca să se urce în autobuze, în trenuri sau în camioanele apărării civile...

Încercă să-şi înăbuşe gândurile de acest fel. Trebuia să-şi păstreze cumpătul.

În încăperile de pe axă, gardienii din serviciul de pază organizau oamenii în grupuri, pentru transport în funcţie de priorităţi. Trei infanterişti marini tineri îl smulseră din mulţime şi îl conduseră aproape cu forţa la o maşină specială.

Centrul de comunicaţii externe al Pietrei era o porţiune izolată, de vreo douăzeci de metri pătraţi, situată

într-un colț al zonei de debarcare de pe primul doc. La ușă stăteau șase caporali din infanteria marină, cu puștile pregătite și cu cizmele fixate în bride speciale, ca să-și poată păstra poziția în caz că erau nevoiți să ochească și să tragă. Lanier trecu printre ei. În încăpere erau adunați zece oameni. Îl urmăriră cu atenție în timp ce se îndrepta către un scaun.

Pe perete erau montate patru ecrane. La majoritatea consolelor erau cuplate nenumărate relee. Unul dintre ecranele mari funcționa, redând o imagine neclară a Pietrei, înconjurată de o serie de date informative. Era o fotografie făcută de Drake: exact atunci când captase pentru prima oară imaginea asteroidului, cu patru ani în urmă.

Pickney îi întinse o pereche de galoși cu Velcro.

— Încă n-a început, spuse ea. Dar a fost o alarmă. Pe ecran a apărut ceva, dar nu știm ce. Puneți astea.

Îi înfășură căștile și microfonul în jurul capului.

— În ultima jumătate de oră, am avut grijă să obțin coordonate pentru orice.

— S-a dat vreun ordin?

— Nimic specific. Doar alarma.

Lanier se așeză unde i se spusese și un ansamblu de tastaturi și de ecrane fu mutat alături de el. Căpitanul Kirchner și adjunctul său, un locotenent comandor tânăr și mustăcios, îmbrăcat în kaki, intrară câteva minute mai târziu, fiind așezați la câțiva metri distanță, în condiții similare.

Însărcinat cu apărarea externă a Pietrei, Kirchner era în clipele acelea într-adevăr personajul central. Gerhardt se afla în primul compartiment, făcând pregătiri; dar, pe moment, ceea ce se petrecea în compartimente nu era esențial.

— Trimiteți cincisprezece oameni în afara perforației, cu sisteme portabile de detecție, spuse Kirchner. Vreau să fie ascunse în spatele pereților fagure, să nu fie vizibile — și fără semnătură calorică. Și puneți afurisitele alea de tunuri Gatling pe poziție.

Se lăsă liniștea. Cu căștile peste părul ei scurt, tuns rotund, Pickney asculta cu atenție. Dintr-un difuzor plasat în partea opusă a încăperii răbufni un val de paraziți.

Pe cel mai mare ecran din fața lui Lanier licări o imagine, tremură și apoi se stabiliză, căpătând o limpezime de cristal. Sursa era o cameră video plasată imediat în afara perforației, în adâncitura fagure. În momentul acela era îndreptată spre Pământ. Încă în întuneric, conturul planetei deveni clar. Imaginea se clătină de două ori, în timp ce amplificatoarele își făceau datoria. Lanier deslușì apoi continentele, modelul norilor, luminile orașelor în noapte. Se aflau la câteva minute de cel mai apropiat de Pământ punct al orbitei — situat la o distanță sub trei mii de kilometri.

În căști se auzi o voce captată prin radio.

— Trimis al Cerului, Trimis al Cerului, aici Cubul Roșu. Alarmă. Extraordinară.

— Rahat! murmură Kirchner.

— Urșii tocmai și-au anunțat cursa finală. Căpitane Kirchner, noi născocim acum răspunsuri. Situația voastră e necunoscută. Informați-ne, vă rugăm.

— Suntem în siguranță și facem pregătiri, zise Kirchner.

Cubul Roșu — cartierul general din vest al Joint Space Command, aflat în Colorado — reveni spunând:

— Acum vă aflați în afara tiparului nostru de răspuns, căpitane. Trebuie să ne rezolvăm problemele ca și cum

n-aţi exista. În saună s-a îngroşat aburul. S-ar părea că ne vor incapacita în afara Pământului. Înţelegi?

— Înţeleg. Îmi pun speranţa în Dumnezeu c-o să-i puteţi ţine la respect.

— Trimisul Cerului e acum pe cont propriu, căpitane.

— Da, domnule.

Transmisia se încheie.

— Pe ecranul meu se vede apropiindu-se un VTO, spuse Kirchner. E identificat?

— VTO patruzeci şi cinci, cu un transport de provizii şi cu întăriri pentru personal, lansat acum nouă ore de la Staţia Şaisprezece, spuse Pickney. L-am monitorizat.

Adjunctul lui Kirchner confirmă că infanteriştii marini din adâncitură recepţionaseră un scurt impuls pe radare.

— Luaţi-l la bord, spuse Kirchner. În timp de o zi, sau cam aşa ceva, o să primim mult mai multe dacă situaţia asta se generalizează.

— Da, domnule — au mai fost deja lansate câteva.

Un ecran din faţa lui Lanier reda imaginea VTO-ului care se apropia de perforaţie. Şi care se dilată brusc, devenind o sferă strălucitoare. Repede şi fără zgomot, sfera se dizolvă pe margini, devenind de un portocaliu întunecat. Resturile se împrăştiară, profilându-se pe fundalul straturilor difuze de gaz.

— Domnule, spuse adjunctul lui Kirchner, acolo, afară, se văd tranzituri[7], sunt ocultate stelele. În spatele VTO-ului.

---

[7] Tranzit astronomic sau trecere astronomică — interpunerea unui corp ceresc (astru) între observator şi un al doilea corp ceresc; când corpul ceresc mai apropiat are dimensiune aparentă mai mare, astfel încât acoperirea celui mai depărtat este pentru observator completă, fenomenul se numeşte „ocultaţie".

— VTO-ul a dispărut, zise Lanier. Căpitane, s-au furişat înăuntru, în spatele navei noastre.

— Dumnezeule, exclamă o voce, acoperind şuierăturile şi păcăniturile difuzorului.

Pickney lăsase frecvenţele infanteriştilor marini să pătrundă în întreaga încăpere.

— Ceva ne-a eliminat nava. Oare acum văd...

— Tranzituri, tranzituri! Niciun impuls pe radar.

— Aici Durban. Văd pete întunecate, dar trebuie să fie pe retină.

— Nici gând. Eu n-am văzut străfulgerarea şi am patru, cinci, şase tranzituri care ocultează stelele. Nişte nemernici.

— Vor pătrunde în josul tubului, zise Kirchner. Fixaţi rezervoarele de VTO-uri ca să-i blocăm. Echipa A, eliberaţi cablurile.

Camerele din perforaţie captară imagini fantomatice, mărite în infraroşu şi în lumină scăzută, ale unor oameni în costume spaţiale, în mişcare în spatele primului doc rotativ. Un tun ca un mortier trimise un colac de cablu de oţel în partea cealaltă a perforaţiei cu diametrul de o sută de metri. Harpoanele fixară cablurile în peretele opus. Fixară şapte, într-o succesiune rapidă, creând în perforaţie o reţea. Alte cabluri fixară trei rezervoare de VTO stricate, ridicate de pe margini. Totul se termină în mai puţin de zece minute.

— Nu vor veni în zonele noastre de debarcare, spuse Kirchner. Ar fi o pierdere de timp. Vor coborî pe tub, se vor îndrepta spre compartimente. Pe noi ne pot înlătura mai târziu. Sper că soldaţii lui Oliver sunt pregătiţi.

Cu toată agitaţia, Lanier nu se mai uitase la ecranele care înfăţişau Pământul. Îşi reîndreptă atenţia către ele.

În vestul Japoniei, de-a lungul coastei sovietice înfloreau mici pete portocalii, nimic altceva decât rachete suborbitale lansând deşeuri solide, ca să doboare sateliţi de pe orbite joase şi staţiile de luptă.

— Mingi înalte la baseball, comentă Kirchner.

Unul dintre infanteriştii marini din afara perforaţiei spuse ceva ininteligibil. Apoi, când Pickney îmbunătăţi recepţia, vocea continuă.

— Domnule, renunţă la camuflaj.

Imaginea de pe ecranul mare se schimbă, arătând interiorul perforaţiei. Dincolo de buza ei exterioară şi de docul rotativ viu luminat de flăcări licăreau stelele. Trei umbre se mişcau pe fundalul lor. Pe urmă le contură focul, şi bucăţi de material negru, ca nişte felii de plăcintă, se îndepărtară plutind în derivă şi dezvăluind forme pe care ochiului îi era greu să le definească. Boturile ca nişte oglinzi ale intruşilor reflectau interiorul întunecat al perforaţiei şi docul principal, luminat.

— Semnătura, spuse adjunctul lui Kirchner. Sunt ruşi, cu vehicule pentru încărcături grele, lansate din ocean. Primul e în tub.

Când intrau în perforaţie, navele late de câte douăzeci de metri semănau cu decoraţiunile de Crăciun. Fascicule invizibile de energie din tunurile ascunse dincolo de docul rotativ făceau deja părţi din primul vehicul pentru încărcături grele să strălucească, portocalii. Lanier nu putea ţine şirul celor petrecute. Ochii îi fugeau de la un ecran la altul. Kirchner vorbea acum mai rar. Procedurile fuseseră deja schiţate; oamenii lui făceau tot ce fuseseră învăţaţi să facă, tot ce puteau să facă.

— Pickney, dă-mi legătura cu compartimentul şapte, spuse Lanier.

— Acum toată lumea e în primul și în al patrulea compartiment, spuse Gerhardt.

— Atunci dă-mi compartimentul patru. Care-o fi. Vreau să vorbesc cu Heineman.

— Nava conducătoare răspunde cu foc, spuse o voce anonimă din perforație. Se pare că țintesc rezervoarele, sau poate cablurile.

— Poate nu văd cablurile, sugeră o altă voce.

Ambii soldați vorbeau pe un ton calm, în așteptare.

Lanier observă pe un monitor imaginea micii stele care era Stația Șaisprezece, pe o orbită terestră joasă, situată la o mie de kilometri. Steaua deveni o pată strălucitoare de lumină albă. O lumină care pâlpâi și se stinse.

— Heineman pe butonul cinci, îi spuse Pickney.

El apăsă butonul.

— Lawrence, sunt Garry.

— Aproape că ieșisem și ei m-au tras înapoi. Sunt în compartimentul patru, Garry. Mă îndreptam spre...

— Lawrence, suntem... suntem atacați. Nu trebuie decât să te duci la V/STOL și să-l ridici. Prinde-l de supratub și du-l în josul liniei. Rămâi acolo până când te chemăm înapoi.

— Am înțeles. Eram pe drum.

Butonul se săltă în sus și se întunecă.

Flori albe, mult mai strălucitoare, crescură de la dimensiunea unor vârfuri de ac până la pete albastru-alburii deasupra Japoniei și a Chinei — patru cu totul. Erau explozii nucleare orbitale, menite să împiedice funcționarea rețelelor de comunicații și de energie cu erupții puternice de energie electromagnetică — sursa mai multor paraziți în difuzoare. Pe măsură ce Piatra înainta pe orbita sa în sens contrar acelor de ceas, iar Pământul se rotea sub ei, văzu

alte răbufniri deasupra Uniunii Sovietice și a Europei — paisprezece în total. O adevărată primăvară nucleară. De la încetarea Morții Mici, ridicaseră miza. Deocamdată nu apăruseră schimburi strategice — dar niciun sistem electronic sau de comunicații neprotejat nu avea să le supraviețuiască acelor pași preliminari ai dansului.

Ecranele mai mici redau imagini interceptate de la sateliții de observare încă intacți și în emisie.

Coasta Americii de Nord, cu partea sudică și cu Baja California conturate cu claritate, intra în zorii zilei, cu strălucirea de la mari înălțimi aruncând o lumină stranie peste ocean și peste uscat, ca o lanternă pe o hartă în relief. Carnajul încă nu începuse. Se pusese la cale un bluf? O înșelăciune?

Probabil că demaraseră deja negocierile. *Ce s-a făcut, ce se va face dacă nu... Cum să se reducă proporțiile conflictului, să se dezamorseze, să se rezume la o confruntare limitată... Cine blufa și cât de departe avea să meargă.*

Cine urma să se predea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Colonelul Mirsky se prinse de marginea trapei care ducea spre carlinga navei. Nu aveau nicio vedere directă a perforației; scutul laser și carcasa exterioară blindată acopereau ferestrele din față. Nu înțelegea afișajele dintre cei doi piloți; erau un amestec de linii estompate, de cercuri giratorii, ceva ca ouăle de Paști, rostogolindu-se și evoluând într-un model ca o rețea.

— Pregătește-ți oamenii, spuse comandantul navei, uitându-se peste umăr. Spune-le să stea aproape de pereții perforației până când pătrund în primul compartiment. Au soldați cu lasere în așteptare. Înțeapă ca albinele.

Pumni grei părură să bată darabana, în ritm rapid, pe exteriorul carcasei. Se declanșară alarmele.

— Băieți răi; ăsta a fost un tun Gatling, spuse copilotul. Scuturile laser penetrate. Spărtură minoră în carcasa exterioară.

Mirsky se retrase și închise trapa în urma lui, cu comentariul despre albine al comandantului încă răsunându-i în minte. Se ocupase cândva de albine, ca proiect studențesc, la Leningrad, într-o cooperativă orășenească. *Invadăm stupul*, se gândi. *Bineînțeles că vor încerca să ne-nțepe.*

Pluti de-a lungul primului compartiment, își luă casca și împărți instrucțiuni succinte. Sergenții — șefii de detașamente din compartimentele doi și trei — se împinseră dincolo de trape ca să-și alerteze oamenii. Peste câteva minute avea să-nceapă.

— De ce ești așa posomorât, Alexei? mustră el un soldat care-și inspecta casca. Prieteni, aveți armele încărcate?

Își scoaseră puștile dintr-un rastel de încărcare și le verificară ledurile strălucitoare.

— Aliniați-vă, spuse Mirsky.

Auzi ordinele date cu glasuri răstite în compartimentul al doilea și în al treilea. Maiorul Konstantin Ulopov, comandantul primei companii, staționate în primul compartiment, își pusese deja casca, iar Zhadov, purtătorul tunului, îi proba etanșările și conexiunile costumului trăgând de ele. Totul odată declarat în regulă, Ulopov urma să-l asiste pe Mirsky.

Niciunul dintre ei nu era prea bine protejat împotriva laserelor și a loviturilor de glonț. În acel gen de război, un AKV sau chiar un pistol — adaptat la funcționarea în vid, dar cu muniție standard — era tot atât de eficient împotriva soldaților ca și laserele antipersonal.

Mirsky se apropie de micul grup din jurul lui „Zev", generalul maior Sosnitsky.

— Tovarășe general, batalionul nostru e gata, raportă.

Cei trei ofițeri din statul major al lui Sosnitsky — cu *zampolit*-ul, maiorul Belozersky, stându-le alături — verificau și reverificau costumul generalului, îngrămădindu-se ca puii în jurul cloștii. Sosnitsky își ridică o mână înmănușată deasupra agitației și i-o întinse lui Mirsky. Acesta o strânse cu fermitate.

— Mareșalul ar fi mândru de tine și de oamenii tăi, spuse Sosnitsky. Azi — sau în noaptea asta sau ce-o fi — ne vom acoperi de glorie.

— Da, să trăiți, răspunse Mirsky.

Deși părerile lui despre structura de comandă frizau cinismul, Sosnitsky avea puterea de a-i trezi emoțiile.

— O să le dăm ceva în schimbul Kievului, nu-i așa, tovarășe?

— Asta o să facem, tovarășe general.

Își ridică privirea spre Belozersky. Expresia comisarului politic era un amestec de exaltare și de ceva la limita panicii. Făcuse ochii mari și avea buza de sus umedă.

Mirsky își șterse propria buză superioară. Umedă. Așa cum îi era toată fața. Pe urmă se îndepărtă de grup și își reluă poziția.

Șirul de lumini de lângă cele trei trape circulare de ieșire se aprinse și nava își începu acrobațiile dezordonate, menite să ofere ținte imprevizibile pentru trăgătorii

de elită în timp ce săreau soldații. Aceleași acrobații aveau să-i împrăștie în interiorul perforației ca pe pleavă; partenerii trebuiau să se țină unii de harnașamentul altora și să sară în grup pentru a rămâne împreună până când reușeau să se orienteze.

N-aveau să tragă la întâmplare; aveau mai multe șanse să se lovească unii pe alții decât să nimerească un dușman. Aveau să-și declanșeze armele numai în luptă directă, cu adversari pe care să-i vadă clar, dar nu trebuiau să-și irosească timpul nici măcar cu asta, dacă se putea evita.

Toată lumea era în costume, toată lumea intrase în șir. Sasul de urgență din jurul trapei de ieșire numărul doi fusese demontat și așezat lângă peretele despărțitor. Pompele începeau să evacueze aerul din compartimente cu mormăituri guturale și cu un *pud-pud* subțirel. Trapele de legătură dintre compartimente se închiseră. Luminile se stinseră. Soldații lui Mirsky nu mai vedeau acum nimic altceva în afara celor aliniate deasupra trapelor de ieșire și a strălucirii cablurilor de ghidare.

— Verificați-vă stațiile radio și localizatoarele, spuse el.

Toți soldații trecură la o diagnosticare rapidă a echipamentului de comunicare și a extrem de importantei balize localizatoare.

Șirul de lumini clipea la intervale de câte o jumătate de secundă. Se asigurară cu toții că erau conectați la troleul care avea să-i ghideze și să-i remorcheze în jurul compartimentelor, aducându-i la ieșire.

Trei secunde până la deschiderea trapei. Mișcarea navei — salturi bruște, înclinări și rostogoliri în timp ce jeturile sale de manevră țâșneau la intervale inegale — începea să-l afecteze până și pe Mirsky.

Nu mai auzea pompele. Erau în vid.

Trapele se deschiseră glisând brusc, iar șirul începu să se reverse în întuneric și în tăcere.

Două grupe destinate pentru compartimentul unu — douăzeci de oameni în total — ieșiră ca un prim șir.

Mirsky era al doilea în grupul lui. Ulopov o luă înainte și Mirsky îl prinse de o curea atașată de coapsă. La rândul său, Mirsky era ținut de Zhadov, care avea tunul laser fixat cu niște curele, în lateral. Cei trei se prinseră de marginea trapei și se propulsară la unison, așa cum fuseseră antrenați, zburând din aeronavă cu precizia unei echipe de parașutiști, ca o mică stea cu șase picioare în întunericul vast.

Ochii lui Mirsky se obișnuiră repede și își deschise localizatorul. Pentru o clipă în care-i stătu inima, crezu că totul era pierdut; nu auzea nici măcar șoapta vreunui semnal. Pe urmă apăru un *chuf-chuf-chuf* de frecvență înaltă, emis constant de o baliză, plasată de un compatriot necunoscut — poate deja mort, ucis de americani — în perforația care ducea spre compartimentul doi.

Și putea să vadă minusculul punct luminos care era deschiderea către primul compartiment.

Ceva plutind în jur. Lovind, murdărind. Stropi întunecați, estompându-se. Bucăți mari de metal în fasciculul de lumină al căștii sale, porțiuni contorsionate de perete despărțitor și plăci ondulate de oțel... o navă!

Încâlcită în ceva nevăzut din fața lui, epava unui transportor pentru mărfuri grele vibra monoton, muscă prinsă într-o plasă de păianjen, înconjurată de trupuri în derivă, majoritatea fără căști. Bucăți de membre și de trunchiuri trecură pe lângă el.

Un nimb orbitor îi înconjură pe toți. Pete luminoase de o mare intensitate dansau în jurul navelor și a soldaților

lor revărsați afară, morți sau vii. Zhadov dădu drumul curelei lui Mirsky, care se întinse instinctiv după arma lui, dar îi prinse în schimb brațul. Costumul i se zvârcoli în strânsoare și trupul se răsuci cu violență, aproape desprinzându-l de Ulopov. Costumul lui Zhadov fusese găurit și gazul care scăpa prin spărtură îl făcea să se rotească aidoma unui balon lăsat să se dezumfle. Mirsky întinse brațul cât de departe putu și prinse arma. I-o încredință lui Ulopov.

(Văzând totul la fel de limpede cum era realitatea — ba, pe moment, chiar mai limpede — stătu pe o pajiște, contemplând întregul coșmar. Își adună parașuta din iarba gălbuie și clătină din cap, zâmbindu-i larg imaginației sale.)

Soldații umpleau perforația cu sutele și pretutindeni în jur simțea, instinctiv, acele laser invizibile și gloanțele, căutând, străpungând, selectând.

Îl trase spre Ulopov spre el și își roti fasciculul de lumină al căștii, în căutarea peretelui de care ar fi trebuit să se apropie. Nu era vizibil. Moartea lui Zhadov îi abătuse de la cursul stabilit.

— Activează-ți setul de rachete, îi spuse maiorului. Acum ne despărțim.

— *Spșșe* mai cartof, comentă sec maiorul, cu microfonul activat de voce tăindu-i primul sunet din fiecare frază. *Spșșai* fierbinte ca un cuptor. *Spșșrebuie* să fie copt. *Spșșaftă*, colonele!

Mirsky dădu drumul curelei și își porni propulsorul. Se roti către exterior, îndepărtându-se de epava prinsă în încâlceală și de cadavrele oribile. Opri propulsorul și își activă afișajul căștii. Baliza și poziția lui relativă față de ea îi apărură pe o mică scenă luminoasă. Își corectă

traiectoria cu un alt impuls, așa cum făceau sute de camarazi de-ai săi — n-ar fi putut spune câte sute.

Își aminti brusc numărul epavei captive, acum departe, în urma lui. Era nava plecată de pe Lună — plină cu oamenii cel mai recent și mai complet antrenați pentru lupta în condiții de gravitație redusă. Cei mai buni dintre soldații lor.

Singur acum cu semnalul balizei și cu propulsorul — și fără să fie preocupat pe moment de numărul oamenilor săi aflați înaintea sau în urma sa — Mirsky zbură în josul perforației, către minusculul cerc de lumină.

— Au pătruns, spuse Kirchner, lovind cu lateralul palmei în brațul scaunului său. În perforație nu mai e nimic altceva în afară de cadavre și de epave. Vreo trei transportoare pentru încărcături grele s-au retras; probabil le-am scos din luptă pe celelalte. Însă nu pleacă nimeni — nu se pot duce acasă.

— Piloții vor aștepta până ne înfrâng, spuse Gerhardt în interfon, cu voce obosită.

În clipa aceea supraveghea retragerea echipelor de civili în compartimentul patru.

— Nu pari în cea mai bună stare de spirit, Oliver, comentă Kirchner. Acum e rândul tău.

— Avem niște transmisii din Golful Persic, spuse Pickney. Le putem descifra. Vrei să le-asculți, căpitane?

— Să le-auzim, zise Kirchner.

Și auziră o voce bărbătească, părând aproape mecanică după procesarea semnalului:

— K Unu, aici Kill Șapte, am afumat cercul; repert, am afumat cercul. Vampiri, paisprezece numărați, distanță cincizeci de kilometri, sursa platforma mică Turgenev.

Repet, paisprezece vampiri. Şase doborâţi. Începe curăţenia doi. Cerc afumat, înaintare cu prăjire dirijată, nouă doborâţi, înaintare cu cuţite, unsprezece doborâţi. Trei vampiri, douăzeci de kilometri. Preoţii afară. Preoţi şi vampiri în luptă. Informare echipaje salamandre. Steaua de mare lansată. Dragonii Mării în alertă. Doi vampiri, şase kilometri. Începe curăţenia trei. Acum spumat. Ochii scurţi afară, lamele afară. Gardieni afară, cuţitele la bord.

O pauză.

— Doi vampiri, trei kilometri.

O altă pauză, apoi, cu blândeţe:

— Adio, Shirley.

— Ăsta e crucişătorul *House*, spuse Kirchner cu voce scăzută, frecându-se la ochi. S-a dus.

— Încă unul, spuse Pickney. Coasta Omanului.

— Să-l ascultăm, zise Kirchner, cu o privire către Lanier.

— CVN nouăzeci şi şase, grup Ghem-de-păr, începu transmisia, a doua lansare Pana Doi; repet, Pana Doi, începe Puricele-de-nisip, repet, Puricele-de-nisip. Focos special clasa patru, consultanţă din partea autorităţilor poştale.

— Portavionul Fletcher trimite un avion strategic către coastă, pentru un zbor de rază medie, traduse Kirchner.

— CVN optzeci şi cinci, cod Zorro Doctor Betty, autorităţile poştale îţi retrag permisul. Ghearele vor scărpina Puricii-de-nisip. Dragonii Mării alertaţi. Zidire lentă şi Pene de Curcan jos. Repet; zidire lentă şi...

— Grup Ghem-de-păr, Omul din Frunte, Mirele şi Alfa Delta Victor... Cavalerul de Onoare, Camerista, prânzul amânat...

— CVN nouăzeci și șase, număr treizeci și opt de vampiri, sursa albastru intens Turgenev-clasa platformă, distanța zece kilometri, cuțitele sus, ochi scurți. Dragonii Mării alertați. Preoții și vampirii angrenează îngeri doi, Iisuse Hristoase — evident un expletiv, nu cod — sunt la doi kilometri...

Kirchner tresări când se întrerupse mesajul.

— Eu ar fi trebuit să fiu acolo, jos, spuse. Exact în mijlocul fripturii.

— Câte VTO-uri a trimis Stația Șaisprezece? întrebă Lanier.

— În afară de VTO 45, alte cinci. Trei se îndreaptă spre noi. Două spre Lună.

— Avertizează-le pe cele trei că suntem atacați și spune-le că s-ar putea să nu le putem primi. Sugerează-le să-și devieze cursul către Lună.

— Dacă pot, zise Pickney.

Evacuarea platformelor de pe orbitele joase ale Pământului și a altor stații începuse deja. Războiul lua amploare; nu doar platformele de apărare, ci și stațiunile de cercetare și cele industriale deveniseră ținte.

— Ce mai diversiune, comentă Pickney, cu voce amară. Se pare că scapă de sub control.

— Bineînțeles, zise Gerhardt în interfon. Numai un idiot sau cineva foarte disperat și-ar fi putut închipui altceva. Garry, acolo ai făcut tot ce puteai face. O să am nevoie de tine în primul compartiment peste câteva minute. Mă duc acum înapoi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Extenuată după şapte ore de muncă intensă, Vasquez dormea sub pânza cortului. Două tablete, un computer puternic şi zeci de foi de hârtie erau împrăştiate pe jos, alături de pat.

Patricia, Carrolson, Farley, Wu şi Chang — şi, firește, Heineman, în avionul V/STOL — alcătuiau singurul grup care nu fusese închis în compartimentul unu sau în compartimentul patru. Lanier hotărâse că munca era prea importantă ca să înceteze cu desăvârşire.

Se visa într-un magazin de pe Pământ. I se refuzase ocazia de a cumpăra un cornet cu îngheţată. Visul se modificase şi stătea lângă tabla dintr-o clasă imensă, încercând să explice probleme abstracte unei mese de elevi indisciplinaţi. Începuseră să arunce în ea cu bucăţele de cretă. Absolut convinsă că totul era real, privea creta lovind ecuaţiile de pe tablă.

— Opriţi-vă! strigă. Gata! Zarva încetă. Ea luă o bucată de cretă de pe podea şi înconjură acele părţi ale ecuaţiilor care fuseseră lovite. Desigur, spuse, acestea ar putea demonstra...

Carrolson o prinse de umăr şi o scutură, trezind-o. Patricia îşi îndepărtă şuviţele de păr negru de pe faţă şi îşi înălţă spre ea ochii umflaţi de somn.

— Trebuie să mergem în compartimentul patru, spuse Carrolson.

— De ce? Lucrez...

— Munca s-a încheiat, scumpo. Ne aşteaptă o camionetă. Pleacă şi chinezii. Plecăm cu toţi. Haide!

Tonul ei era tăios.

Patricia își luă geanta și îndesă în ea tableta, blocuri de memorie, multimetrul și calculatorul. Carrolson gesticulă ca și cum ar fi vrut să-i azvârle geanta din mâini, apoi se retrase, încleștându-și degetele de umeri.

— Acum n-avem nevoie de astea, zise. Chiar n-avem.

Pe obraz îi alunecară lacrimi, care îi pătară pieptul salopetei.

— Toată lumea o spune, continuă ea. Eu n-am văzut, dar pe circuitul ăla, cel pentru șterpelit emisiile sateliților, se prind niște lucruri.

Patricia își strânse geanta la piept și fugi către camionetă înaintea lui Carrolson, înjurând în șoaptă.

Ce bizar se purta, gândi, cu o parte a minții în care realitatea nu pătrunsese încă. Ce isteric. La urma urmelor, ea știuse. Se pregătise.

Carrolson, Wu și Chang se urcară în camionetă în spatele ei. Farley o porni, urcă rampa și intră în tunel.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Mirsky era îngrozit. Împins înainte de propulsoarele cu vapori, lăsând în urmă un nor firav de peroxid de hidrogen, disipat cu mare repeziciune, se îndrepta către baliză. Solul îl aștepta în toate părțile; propriul stomac îi spunea că se prăbușește în toate direcțiile. În față era întinderea negru-cenușie. Norii pluteau în straturi curbate, deasupra, dedesubt, în spate, înainte. Nu putea să-nchidă ochii; trebuia să păstreze afișajul căștii centrat pe semnalul balizei.

Cu coada ochiului, întrezărea mai mulţi oameni, cu răbufnirile propulsoarelor semănând cu condensul din trena aripilor unui avion cu reacţie care tot intră şi iese dintr-un strat de aer umed. *Câţi sunt?* se întrebă. Ce contramăsuri luaseră americanii?

Trebuia să traverseze acea minunată oroare, acel loc fără vârf şi fără fund, să zboare în josul unei a doua perforaţii. Numai în al doilea compartiment avea să fie capabil să cadă din centru şi să-şi deplieze folia-scut, urmărind harta simplă care avea să i se proiecteze pe afişajul căştii.

Spaima i se transformă treptat în euforie. Cea mai lungă săritură pe care o făcuse vreodată pe Pământ durase şase minute, fiind mai presus decât o noapte de dragoste, mai presus decât ziua când îşi primise „aripile". Dar aici zbura, accelerând cu fiecare nouă explozie, de zece–cincisprezece minute.

Dacă murea la asolizare, se putea spune că meritase. Văzuse un loc unde sol era cerul, unde puteai să cazi în orice direcţie şi să ajungi pe Pământ. Meritase întru totul. Meritase până şi coşmarul perforaţiei şi al plutirii în derivă, al trupurilor contorsionate ale camarazilor lui, al feţelor puhave şi livide în vid, cu ochii ieşiţi în afara pleoapelor, înfiorător de albi.

— *Pss*olonele Mirsky, tu eşti?

— Da! Identifică-te.

— *Pss*lopov. I-am văzut şi pe alţii de pe nava noastră — şi încă alte sute! *Psh*unt ca îngerii, colonele. *PshCHKCHK*rimele echipe au căzut, uită-te în urmă, *PSCKHH*olonele.

El îşi înclină cu mare atenţie gâtul, rămânând cu un ochi pe aliniamentul balizei, apoi se uită în urmă şi în jos. Zări puncte albe minuscule — paraşute — în ceaţa

albăstruie de deasupra solului compartimentului. Se răsuci ușor și văzu mai multe într-un alt cvartal — coborând, conform planului, ca să preia controlul intrărilor liftului din zidul de sud al primului compartiment. Mândria crescu în el. Cine altcineva ar fi reușit s-ajungă atât de departe? Istorie!

Văzu o gaură mult mai întunecată în centrul zidului din față. Niciunul dintre ei n-avea aer pentru mai mult de două ore în rezervoarele costumului — peste cât timp putea să coboare?

În complexul din compartimentul patru, Carrolson renunțase la încercarea de a-i organiza pe membrii echipei științifice. Cea mai mare parte a echipei de pază fusese dispusă în formație de luptă, lăsându-le evacuaților barăcile, bufetul și curtea.

Patricia stătea la bufet, amorțită, cu o crustă de muci sub nas, ascultând numai pe jumătate sporadicele semnale radio izvorâte din difuzoare. Ceea ce emitea satelitul exterior continua să fie direcționat în josul perforației, către dispozitivele de emisie-recepție automată de la intrarea fiecărui compartiment. Roboți sporovăind electronic și sacrificându-se cu calm în căutarea avanposturilor și stațiilor de luptă orbitale, sau amuțind când reintrau în atmosferă pentru a căuta alte câteva milioane de oameni, protagoniștii unei politici de intimidare ce nu mai garanta în momentul acela decât tot mai mulți și mai mulți morți.

În afara oricărui control, se gândi Patricia.

Sforțare disperată. Mișcările unui muribund sau convulsiile unui cadavru. San Diego, Long Beach, Los Angeles, Santa Barbara. *Sforțare disperată.*

Farley și Chang plângeau, una în brațele celeilalte. Wu era tăcut și apatic, stând la masă ca o statuie. Așezat într-un colț cu o sticlă de scotch, aproape cu siguranță de contrabandă, Rimskaya lua câte o înghițitură la fiecare câteva secunde, până când căzu jos.

Câțiva foști lucrători din domeniul apărării, reveniți la vechiul stil de a ridiculiza, la vechile aprecieri și presupuneri, conduceau cu calm o analiză, încercând să afle cine câștiga, cine mai era încă în stare să lupte, care dintre bazele fortificate unde se păstra armament urmau să devină active.

— Submarinele de sub calota de gheață?

— Nu — ambele părți le vor păstra pentru mai târziu.

— Și apoi?

— Cui îi pasă?

— Dar camioanele alea — știi, vehiculele cu efect reversibil, care par să-mbrățișeze pământul când trece unda de șoc?

— La naiba cu toate!

Sforțare disperată.

Închise ochii, de parcă ar fi vrut să blocheze imaginea casei ei, absorbind o răbufnire bruscă de lumină și de radiație, devenind o parodie carbonizată a pereților și a acoperișului.

Iar înăuntru, foarte puțin protejați de umbra casei — prăjiți de vii, dar nu carbonizați pe de-a-ntregul și explodând apoi, sub unda de șoc, într-o cenușă fină...

Rita și Ramon.

Farley se apropie de Patricia și o bătu pe un umăr, întrerupându-i reveria.

— Nu ne putem întoarce, zise ea. Inginerii spun că, în momentul ăsta, n-a mai rămas niciun spațioport.

Vanderberg, cosmodromurile — Centrul Spaţial Kennedy, chiar şi Edwards — au dispărut. Nu ne putem duce nici pe Lună. N-avem nici destule nave, nici destul combustibil. Nimeni nu poate veni aici, sus, în următorii zece sau poate douăzeci de ani. Asta spun inginerii. În China s-ar putea să ne fi rămas câteva aerodromuri bune, dar, chiar dacă ne-am putea întoarce, la întâlnirea de pe orbită cu VTO-ul nu ar veni nicio navetă.

Wu li se alătură.

— Din China n-a mai rămas nimic acum, spuse el. Rusia continuă s-arunce lucruri. Chiar şi oraşul în care locuiesc eu a dispărut deja. La şcoală am învăţat despre apărarea civilă. Ştiam unde ar fi urmat să cadă bombele. Bombe ruseşti, poate chiar şi americane. Fiecare oraş avea bombele lui.

— Când e înmormântarea? întrebă cineva în fundal.

Nu urmă niciun hohot de râs, doar tăcerea. Era o glumă extraordinar de insensibilă. Numai că nu putea fi o glumă. Când murea cineva, trebuia să fie o înmormântare.

Dar când milioane de oameni erau morţi sau pe moarte?

Carrolson se aşeză lângă Patricia.

— N-a mai rămas decât cerneala de la serviciu, spuse ea, laconic. Wayne nu mai e, nu mai e nici fiul nostru. Sunt sigură că au murit deja. Ştii, o vreme asta o să doară ca naiba. Adaptarea o să fie...

Obrajii îi zvâcniră, acoperiţi cu pete roşii, de parcă ar fi făcut o erupţie.

— Rimskaya a băut tot alcoolul, nemernicul.

— Mă duc în bibliotecă, zise Patricia.

— Nu poţi, spuse Carrolson. E interzis.

— Am nevoie de o ocupaţie.

— Bineînțeles.

Dar nu-i sugeră nimic.

— Hei, avem mai multe imagini de la camerele din exterior! strigă cineva.

Un ecran mare, pe roți, fu adus înăuntru și conectat la circuitul central al bufetului.

Patricia nu-i aruncă nicio privire. Văzuse în biblioteca orașului Thistledown fotografii făcute din satelit și de telescopul de pe Lună. Undeva, pe Pământ — la Washington sau în biroul lui Hoffman din Pasadena —, copiile acelor fotografii erau în brațele distrugerii pe care o descriau, un uroborus[18] al destinului.

Însă Carrolson se uită, cu ochii îngustați, cu buzele supte.

Orașele înfloreau pe rând. Atmosfera unduia deasupra fiecărei explozii, de parcă o bilă enormă de oțel ar fi fost aruncată într-un lac.

Pe conturul vestic, dincolo de Atlantic, o incandescență mai strălucitoare decât răsăritul se târa, când galbenă, când violet, când verde.

Întreaga lume era măturată de o coroană de foc, cu flăcările sărind nu din copac în copac, ci din oraș în oraș, din continent în continent.

Oamenii nu erau mai substanțiali decât acele de pin.

---

[18] Un simbol antic (cunoscut și sub numele de Uroboros sau Ouroboros) asemănător unui șarpe sau dragon care își înghite propria coadă, transformându-și corpul într-un cerc.

Gerhardt şi Lanier stăteau alături de mai multe detaşamente de soldaţi care păzeau intrarea în liftul zero. Gerhardt ridică binoclul de câmp.

— Picăţele mărunte, spuse el. Ţânţari. Cei mai mulţi coboară în compartimentul ăsta. Dar câţiva par să-l traverseze.

Îi întinse binoclul lui Lanier.

— Se duc în compartimentul doi.

Vântul răcoros care cobora dinspre capac se juca în părul lui Lanier. Ţinea sub observaţie două dintre picăţele, urmărindu-le dârele de condens de-a lungul axei. Coborî binoclul, ca să inspecteze apărarea din jurul celor două complexe ale echipei ştiinţifice.

— Da. Se aşteaptă s-avem o forţă mai mare aici, ceea ce e adevărat.

Înălţă din nou binoclul şi văzu puncte albe mai mari, sub un unghi mai jos, lângă capacul din sud.

— Paraşute, spuse. Unii sunt acum în atmosferă.

— Iisuse, ce efort, spuse admirativ Gerhardt.

Îşi luă staţia radio.

— Tunelele zero din sud, forţele vin către voi. Perforaţia, fiţi cu ochii-n patru.

Lanier nu se putea concentra. Se gândea la diversiune; dăduseră foc lumii numai ca să câştige un avantaj acolo? Speraseră că puteau controla rezultatele prin negocieri, păstrând numărul de victime apropiat de cel din timpul Morţii Mici? I se făcu dintr-odată greaţă de toate miile de comportamente artificiale evocate de reprezentanţii guvernului, de militari, de patrioţi, luptători şi trădători...

Voia să plece de acolo și să doarmă.

Nu se putu împiedica să vadă cu ochii minții o imagine a lui Hoffman, în limuzina ei pe drumul către Vandenberg, sperând să scape de nebunie, să abandoneze aeronava muribundă și să se salveze — să vină la ei, unde se răspândise nebunia, și oricum nereușind; înfruntând exploziile de deasupra Vanderbergului.

— Ei știu? întrebă.

— Ce să știe? zise Gerhardt.

— Rușii știu că Moartea a venit?

Gerhardt, care nu fusese niciodată în bibliotecă și nu primise niciuna dintre avertizările de care avusese parte Lanier, îl privi încruntându-se.

— Ce întrebi de fapt, Garry?

Lanier arătă în sus.

— Sunt pe punctul să se angajeze în lupta împotriva noastră, dar știu că niciunul dintre noi nu mai are comandant suprem?

— Cineva din conducere o să supraviețuiască, zise Gerhardt.

— Oliver, oare contează?

— Ai al dracului de multă dreptate, contează!

Gerhardt țipă la el, și picături de salivă îi săriră pe bărbie. Se șterse cu mâneca salopetei, clătinând din cap și întorcându-și privirea, cu fața roșie.

— Nu te duce la fund acum, Garry. Am nevoie de toată lumea.

— Mă duc să lupt, zise Lanier.

— N-ar fi pentru prima oară, nu-i așa? întrebă Gerhardt, cu vocea încordată, aspră.

— La sol, da. *Comportamente. Fără odihnă, fără încetare, chiar și după ziua Judecății de Apoi.* Unde e arma mea?

Reuşiseră să pătrundă în a doua perforaţie, în ciuda focurilor sporadice ale soldaţilor staţionaţi acolo. Mai muriseră şi alţii, dar nu mulţi...

Căderea lui avea să-nceteze vreodată?

Pe traiectoria sa, Mirsky se răsuci ca să studieze oraşul...

Nu mai văzuse niciodată un asemenea oraş!

... şi propulsoarele îl împinseră la o sută de metri distanţă de perforaţie, apoi la două sute, apoi la trei. Zări reperul pe care-l căuta — podul zero, întinzându-se către râul care înconjura compartimentul — şi se îndepărtă de axa cartofului, îndreptându-se spre firul strălucitor al tubului de plasmă.

Alţii soldaţi căzuseră deja prin bariera atmosferică şi prin tub. Informatorul lor le garantase că trecerea era sigură, atâta vreme cât nu zăboveau — dar Mirsky nu avea încredere decât în experienţă şi în supravieţuire. Chiar şi atunci când reuşea să-şi vadă camarazii, nu-şi putea da seama dacă vedea oameni vii sau morţi, erau prea minusculi ca să deslueşească detaliile. *Păreau pitici — cum ar fi putut câteva sute de soldaţi să conducă un obiect de mărimea unei republici?*

Perspectiva se schimba foarte încet în timp ce cădea, îndepărtându-se de axă.

Nu se mira câtuşi de puţin că emoţiile sale erau atât de egoiste, că îl umplea atâta ură. Simţise acelaşi lucru în multe alte rânduri, în timpul antrenamentelor sau al cumplitelor teste de rezistenţă. Erau emoţiile soldaţilor din timpul luptei, dure şi amare, uşor pătrunse de spaimă, dar mai ales de un covârşitor interes faţă de propria persoană.

Nici că i-ar fi putut păsa de stat, de patria-mamă, de revoluţie. Şi nu-i era câtuşi de puţin ruşine.

Nu făcea altceva decât să cadă, cobora spre interior pe o spirală, în timp ce uriaşul cilindru se învârtea în jurul lui. Îşi păstra poziţia faţă de repere folosindu-se de propulsoare. Liniște, încă nu se auzea nici măcar vântul. Îşi pregăti sania-de-aer, desfăcând-o în evantai şi blocându-i segmentele.

Pe urmă observă că plutea la câteva grade distanţă de pod. Îşi corectă poziţia cu o altă răbufnire a propulsoarelor. Avea atât de puţine senzaţii încât ar fi putut înnebuni, şi nu cădea decât de vreun minut, sau cam aşa ceva, foarte încet...

Simţi — poate doar în minte — o furnicătură şi ştiu că trecea prin tubul de plasmă. Sub acesta, şi numai la câteva sute de metri, se afla limita superioară a atmosferei, dincolo de bariera restrictivă. Se încordă în spatele saniei şi îşi prinse braţele şi picioarele cu curele de suprafaţa ei concavă. Indiferent de unghiul sub care avea să se frece pentru prima oară de atmosferă, sania urma să-l basculeze, aducându-l în poziţia în care opunea rezistenţă minimă. Urma să cadă ca plumbul prin straturile superioare ale atmosferei, până când avea să audă aerul şuierând la trecerea sa, şi atunci trebuia să scape de sanie cu o lovitură a picioarelor şi să-şi înceapă plonjonul de cincisprezece — sau şaisprezece — kilometri, desfăcându-şi paraşuta abia la o distantă de doi sau trei de solul compartimentului. Căzând, avea să fie mai uşor; nu-l aştepta nicidecum un impact foarte puternic.

Un alt soldat veni destul de aproape ca să-şi fluture mâna către el — un bărbat pe care nu-l recunoscu, cu insigna Batalionului al Şaselea, de pe Rolls-Royce. Mirsky îi răspunse cu un gest similar şi îi făcu semn să-şi pregătească sania. Soldatul o ridică — pliată, zdrenţuită de

impactul cu un glonț, și dădu din umeri, aruncând-o cu o lovitură ușoară. Păstrau tăcerea radio, dar își folosi rachetele ca să ajungă atât de aproape încât să-și poată citi pe buze.

— Pot să supraviețuiesc fără ea?

— Nu știu. Strânge-te ghem și întoarce-te cu spatele către aer... dacă poți.

Comunicarea prin mișcarea buzelor era dificilă, așa că Mirsky își mimă spusele ghemuindu-se el însuși cât de bine putu în spatele saniei, trăgându-și genunchii la piept și înfășurându-se cu brațele.

Soldatul dădu din cap și schiță semnul OK cu degetul mare și cu arătătorul. Plutiră în direcții diferite — soldatul cădea mai încet, din cauză că se propulsase către Mirsky. Acesta îl privi propulsându-se din nou ca să se îndepărteze de suprafața capacului, către care se îndrepta, apoi se pregăti pentru intrare.

Își verifică poziția față de pod. Urmă încă o ajustare, cu ajutorul propulsoarelor. Simți că asupra saniei acționa o oarecare presiune. O vibrație, ghionți ușori.

Se propulsă încă o dată, apoi își desprinse și-și aruncă setul de rachete. Nu-i păsa unde aveau să cadă, atâta timp cât nu aterizau peste *el însuși*.

În timpul pregătirilor, cuprins de furia anticipării, privi din nou pentru o clipă orașul și se întrebă care era de fapt secretul Cartofului. De ce se luptau pentru el? Ce le putea aduce?

Cum avea să reacționeze Occidentul, confruntându-se cu furtul celui mai de preț dintre trofeele sale? Sau cu încercarea (auzise zvonuri) de scoatere din funcțiune a platformelor sale orbitale și a sateliților de spionaj?

Cum ar fi reacționat Rusia în circumstanțe similare?

Se cutremură.

Sania zvâcni și se răsuci. El leșină pentru o clipă și își reveni, sub o izbitură destul de violentă ca să zdrobească oase, cu un țipăt strident, unduitor.

Coborând.

Sania zvâcni din nou în jurul lui și se săltă, dar acum era silită să-și păstreze orientarea. El se simțea apăsat pe suprafața interioară, cu coatele plasate pe porțiuni vătuite, ca și genunchii, și tot atât de bine fixate, sperând că nu-și rupsese niciun os. Impactul fusese mai violent decât căderile de la trei metri din timpul antrenamentelor. Își simțea gustul sângelui din gură. Își mușcase falca aproape străpungându-i interiorul — putea să basculeze țesutul cu limba. Închise ochii, ca să suporte mai ușor durerea...

(Și-și adună parașuta de pe câmpul cu iarbă aurie, zâmbind către soarele arzător, uitându-se după camarazii săi, umbrindu-și ochii ca să poată distinge minusculul grăunte îndepărtat care era avionul de transport...)

Și cădea. Se grăbi să se desprindă de sanie. Aerul șuiera în jurul lui. Pe urmă prinse curelele lejer în mâini. Răsuci sania în poziția opusă, simțind cum îi e smulsă dintre degete.

Reușise!

Din acel punct încolo, nu mai era decât o cădere liberă și un exercițiu cu parașuta. Se strânse ghem ca să se rostogolească, apoi își întinse brațele și picioarele, aplatizându-se și stabilizându-se. Podul continua să fie doar o linie albă deasupra râului de un albastru întunecat. Era cu adevărat podul țintă, era cu adevărat podul zero?

Da — zări mica pată care era ghereta paznicilor de alături și desluși liniile de apărare și sacii cu nisip amplasați pe poziții.

Şi n-ar fi avut cum să cadă greşind atât de mult încât să traverseze o treime din suprafaţa compartimentului... Se afla exact unde trebuia, de fapt chiar prea aproape — era necesar să se lase purtat de curenţii de aer ceva mai departe.

Vântul îi susura acum, blând, pe lângă cască. Îşi verifică arma laser şi Kalaşnikovul şi îşi inspectă în grabă centura cu echipamente.

Momentul deschiderii paraşutei putea fi calculat pur şi simplu din ochi. Nu avea sens să numere începând de la axă, fiindcă fiecare cădea cu o altă viteză. Îşi întinse degetul mare. Acoperea lungimea podului.

Trase de şnurul pentru desfacerea paraşutei şi aceasta ţâşni, se umflă, se pleoşti şi se umflă iarăşi, întinzându-se, lăţită, şi căpătând forma unui pachet cu cârnăciori.

Mirsky zvâcni, se legănă suspendat şi prinse corzile de ghidare în ambele mâini, trăgând de una, apoi de cealaltă, scoţând puţin aer mai întâi dintr-o parte a paraşutei ca să se deplaseze într-o direcţie, apoi din partea opusă.

Văzu cu uşurare că urma să asolizeze la vreo cinci kilometri distanţă de obiectiv. În afara cazului când aveau mai mulţi oameni decât se raportase — şi arme automate cu ochire prin radar în fiecare compartiment, ceea ce, după spusele informatorului, nu corespundea cu realitatea — probabil că le era imposibil să-l doboare.

Îi văzu pe alţii coborând alături de el sau deasupra lui, şi numai pe câţiva sub el. Câteva sute cu totul.

Încercă să-şi reţină lacrimile şi nu reuşi.

— Unde e Patricia?

Carrolson îşi roti privirea în jurul sălii de mese.

— Nu ştiu, răspunse Farley. Era aici acum câteva minute.

— Ar trebui să mergem s-o căutăm.

— Mă duc eu, se oferi Carrolson.

Trebuia să iasă oricum; nu era sigură că mai putea suporta scena din bufet.

Păşi în lumina tubului cu plasmă şi se uită în toate părţile prin complex. Privirea i se fixă pe ceva uluitor. Pe fundalul gri-închis al capacului din sud, cădeau puncte mici, albe, ca fulgii de zăpadă — zeci, sute. Un infanterist marin trecu pe lângă ea în fugă, cărând două Apple.

— Uitaţi-vă! strigă ea, arătând cu degetul şi răsucindu-se cu o jumătate de cerc.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie. Infanteristul sări pe platforma unei camionete pline cu soldaţi, care ieşea din complex huruind.

Carrolson scutură din cap, încercând să şi-l limpezească. Era paralizată de supărare şi de furie; orice gând substanţial părea vomat de o minte îngreţoşată. În momentul acela nu-şi putea permite un asemenea handicap. Trebuia să gândească limpede dacă voia s-o găsească pe Vasquez.

În partea opusă a complexului, un tren plecă din staţia suspendată. Se uită la ceas; oprirea din compartimentul patru, la ora 14:00, conform programului. Peronul era pustiu; niciun metrou nu era folosit pentru transportul trupelor, se întrebuinţau numai camionetele. Trenurile făceau

tot ce ţinea de funcţionarea lor automată ca să-şi parcurgă traseul în mod normal.

— Iisuse, zise Carrolson, înţelegând brusc.

Vasquez voia să meargă la bibliotecă. La care dintre ele se referise?

Farley veni în fugă alături de ea.

— Suntem invadaţi, spuse, uluită. Paraşutişti. Soldaţi ruşi. Cosmonauţi. Indiferent ce sunt, coboară în primul şi în al doilea compartiment. Vin şi aici.

— I-am văzut, răspunse Carrolson. Patricia s-a dus la bibliotecă. Trebuie s-o găsim.

— Cum? Metroul a plecat. O jumătate de oră nu mai vine niciunul. Nu putem lua nicio camionetă — sunt folosite toate.

Carrolson nu se mai simţise niciodată atât de neajutorată şi de dezorientată. Rămase cu pumnii încleştaţi, cu faţa spre capacul din sud. Majoritatea paraşutiştilor coborâseră sub linia până la care răzbătea vederea ei.

Patricia se holbă la scaunul din faţa ei, muşcându-şi buza de jos. Nimeni nu păzea metroul; era fie o neglijenţă, fie un noroc.

De când părăsise Pământul, avusese mereu impresia că visa. Era oare posibil să fii captiv într-un vis?

Într-un vis poţi face orice, dacă înveţi să-l controlezi, să-l modelezi şi să-l comanzi.

Şi ecuaţiile lovite de cretă...

Dacă tot ceea ce văzuse în ecuaţii era corect, atunci, chiar în momentul acela, exista un loc — o curbă — unde tatăl ei stătea în scaunul lui, citind *Tiempos de Los Angeles*; o curbă pe lângă care trecea coridorul. Nu trebuia decât să caute uşa corectă, porţiunea corectă a

coridorului, și îi putea găsi pe Rita și Ramon, pe Paul și pe Julia.

Abia aștepta să-i spună lui Lanier. El ar fi fost încântat. Rimskaya ar fi fost mândru că o recomandase. Rezolvase secretul coridorului — ultimele piese ale jocului de puzzle găsindu-și locul nici mai mult nici mai puțin decât într-un vis.

Îi putea duce pe toți din nou acasă.

Metroul ajunse la stația ei și Patricia ieși, urcând scările către nivelul solului.

— Domnișoară Vasquez?

Se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Stătea pe marginea de beton a intrării subterane. Patricia era foarte concentrată.

— Nu știu cine ești. Nu pot să rămân.

— Nici noi nu putem. Trebuie să vii cu noi.

O creatură înaltă, cu capul tot atât de îngust ca o scândură și cu ochi bulbucați se ridică de dedesubtul plafonului. Avea umerii înfășurați într-un material argintiu. Altminteri nu purta nimic. Avea pielea la fel de moale ca aceea fin tăbăcită și la fel de maronie.

Patricia făcu ochii mari, iar toată concentrarea i se risipi.

— Lucrurile s-au dezlănțuit aici de-a binelea, nu-i așa? spuse bărbatul.

Patricia își dădu seama că avea nas, dar nu și nări. Ochii îi erau de un albastru spălăcit, aproape albi, iar urechile largi și rotunde.

— Scuză-mă, spuse ea, cu mai multă blândețe. Nu știu cine ești.

— Mă numesc Olmy. Însoțitorul meu e un frant; ei n-au nume. Sper că nu te deranjează amestecul nostru. Urmărim pe toată lumea îndeaproape.

— Cine sunteți? întrebă Patricia.

— Eu am locuit aici, cu secole în urmă, răspunse Olmy. Ca și strămoșii mei înaintea mea. Te rog, n-avem timp să vorbim. Trebuie să plecăm.

— Unde?

— În josul coridorului.

— Serios?

— Acolo se află casa mea. Frantul și ai lui au venit din altă parte. Lucrează... mă rog, spunând că lucrează pentru noi nu descriu exact situația.

O adiere dinspre capacul de nord trecu pe la periferia orașului din compartimentul trei, răvășind frunzele copacilor din apropiere. În urma palei de aer apăru o navă zveltă, lungă de vreo zece metri și având forma unui con aplatizat pe toată lungimea și cu botul retezat. Pluti cu grație în jurul unui turn și coborî, oprindu-se pe vârful unui singur pilon central.

— Ai făcut o muncă remarcabilă, spuse Olmy. Acolo de unde vin eu, există persoane care vor fi extrem de interesate.

— Eu încerc s-ajung acasă, zise Patricia.

Își dădu seama că părea un copil rătăcit, vorbind cu un polițist.

— Ești polițist? Păzești orașele?

— Nu întotdeauna, răspunse Olmy.

— Te rog să vii cu noi, interveni frantul, făcând un pas înainte pe picioarele lungi, ciudat îndoite.

— Mă răpiți?

Olmy întinse mâna și ea nu înțelese dacă o implora sau dacă voia să sugereze că situația nu se afla sub controlul lui.

— Dacă nu vin de bunăvoie, o să mă forțați?

— Să te forțăm? El păru nedumerit, apoi zise: Adică să te silim?

Schimbă o privire cu frantul.

— Da, adăugă apoi.

— Atunci aș face mai bine să vin, nu-i așa?

Cuvintele păreau rostite de o Patricia distantă și până atunci necunoscută, calmă și mai versată în privința analizării coșmarurilor.

— Te rog, zise frantul. Cât lucrurile mai sunt bune aici.

— Aici lucrurile nu vor mai fi niciodată bune, ripostă ea.

Olmy o luă de mână cu o plecăciune curtenitoare și o conduse către bocaportul deschis, de formă ovală, din botul plat al navei.

Interiorul acesteia era îngust, lărgindu-se în formă de T în partea din spate, cu pereții ca niște talazuri abstracte din marmură lustruită, toți numai curbe albe. Olmy se prinse de un perete moale, trăgându-l ca să formeze o canapea.

— Te rog să te întinzi aici.

Ea se instală în moliciune. Substanța se întări sub ea, luându-i forma trupului.

Frantul maroniu cu cap îngust și cu picioarele în X se cocoță ceva mai în spate pe albeața peretelui și se cuibări pe propria lui canapea. Olmy trase de o porțiune aflată în partea opusă a culoarului, chiar vizavi de Patricia, atingându-și din nou colierul metalic.

Își trecu ușor mâna peste o protuberanță din fața lui și suprafața curbă erupse într-o intalie cu linii negre și cercuri roșii. Alături de Patricia, albeața păli până la o transparență alungită, formând o fereastră eliptică lungă. Marginile acesteia rămaseră lăptoase, ca sticla înghețată.

— Acum o să plecăm.

Orașul din compartimentul trei se îndepărtă glisând sub ea. Când nava se înclină, fereastra se umplu de griul auster al capacului dinspre nord.

— Cred că locul unde mergem îți va plăcea cu adevărat, zise Olmy. Am ajuns să te admir. Ai o mentalitate remarcabilă. Sunt sigur că și Hexamonul va fi impresionat.

— De ce n-ai nas? întrebă Patricia cea distantă.

În spatele lor, frantul scoase un sunet care părea scrâșnetul unor dinți de elefant.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Soldații ruși însărcinați să ajungă în al doilea compartiment coborâseră pe o fâșie lată de două sute de metri din parcul care despărțea râul de capacul sudic. Plutoanele se regrupaseră în două puncte situate de o parte și de alta a podului zero, la o distanță de vreo trei kilometri față de obiectiv. Comunicarea cu plutoanele aflate de cealaltă parte a podului era bună.

Grupul lui Mirsky se adăpostise într-o pădure deasă de pini noduroși; constataseră că podul era foarte bine păzit și că paza urma să fie întărită în curând; trebuiau să atace atunci. Echipamentul încă nu fusese coborât de pe Zhiguli, al șaptelea transportor de încărcături grele, și trei sferturi din cele treizeci de plutoane nu aveau efectivul complet. Hărțuirea din perforație fusese cumplită, iar din cei care-i supraviețuiseră aproape unul din douăzeci nu-și încheiase călătoria, nu făcuse saltul cu parașuta.

Plutoanele fuseseră concepute astfel încât să fie flexibile; sergenții supraviețuitori le adunară pe cele incomplete laolaltă, ca să alcătuiască unele noi. Mirsky nu avea decât două sute zece soldați sub comanda lui directă și foarte puține speranțe că urmau să se-adune mai mulți. Nimeni nu știa câți supraviețuiseră coborârii în celelalte compartimente.

Păstrând legătura prin radio după ce traversaseră înot râul, douăzeci de soldați SPETSNAZ[19] diversioniști repartizați în batalionul lui Mirsky înființaseră puncte de observație în orașul din compartimentul doi.

Se aflau deja în compartiment de două ore. Soldații NATO de pe pod nu făcuseră nicio mișcare ofensivă; asta-l îngrijora pe Mirsky. Știa că, în situația apărătorilor, cel mai bun plan ar fi fost o ofensivă imediată, devastatoare. Un atac asupra oamenilor lui când coborau dinspre axă ar fi fost de presupus; după toate aparențele, fuseseră derutați și încă nu-și mobilizaseră toate forțele.

Între grupul său și obiectiv se aflau pădurea și mai multe fundații late de beton, a căror utilitate nu le era cunoscută. Pe moment, oamenii săi aveau o acoperire suficientă, care s-ar fi putut însă transforma cu ușurință într-o serie de obstacole.

Generalul „Zev" — generalul maior I. Sosnitsky — supraviețuise coborârii în al doilea compartiment, dar fusese rănit la asolizare și își rupsese ambele picioare după ce i se sfâșiase parașuta, la o sută de metri înălțime. În momentul acela era sedat, zăcea ascuns într-un pâlc de copaci, păzit de patru soldați de care Mirsky își permisese cu greu să se lipsească. De asemenea, ofițerul

---

[19] Forțele speciale din Rusia.

politic Belozersky supraviețuise — firește — și stătea foarte aproape de general, ca un vultur plin de speranțe.

Mirsky își petrecuse câteva săptămâni antrenându-se împreună cu Sosnitsky la Moscova. Îl respecta pe generalul maior. În vârstă de cincizeci și cinci de ani, dar la fel de în formă ca un soldat de treizeci din regimentele antrenate, Sosnitsky îl simpatiza pe Mirsky, fapt care avusese fără îndoială o legătură cu avansarea rapidă a acestuia de pe Lună.

În afară de „Zev", în compartimentul doi nu coborâse nimeni mai mare în grad decât colonelul. Ceea ce însemna, efectiv, că el deținea comanda. Garabedian supraviețuise coborârii și asta îi dădea lui Mirsky ceva încredere. N-ar fi putut spera să aibă un adjunct mai bun.

Mirsky conduse trei plutoane până la cea mai înaintată structură din beton, situată la un kilometru de pod. Partea de sus a fundației era plată și se întindea pe vreo trei sute de metri pătrați. Suprafața superioară nu oferea niciun fel de protecție. Betonul avea o înălțime de doi metri, fiind practic un zid în spatele căruia puteau merge fără să se aplece. Însă o asemenea protecție nu era suficientă; Mirsky își făcea griji din cauza unghiurilor de tragere și a oportunităților oferite de curbura compartimentului. Dacă inamicul avea lasere sau arme cu proiectile mici care puteau penetra douăzeci sau treizeci de kilometri de aer? Într-un asemenea caz, oamenii lui puteau fi împușcați cu ușurință, oriunde s-ar fi ascuns.

Își îndreptă stația radio către perforația din sud și căută semnalul dispozitivului de recepție-transmisie automată. Când îl găsi, trimise un mesaj către locotenent-colonelul Pogodin din primul compartiment, întrebându-l câți soldați avea și care era situația. Pogodin se aflase la bordul navei Chaika, împreună cu „Nev".

— Am patru sute, răspunse Pogodin. Ney e dat dispărut. Colonelul Smirdin e grav rănit. Probabil nu va supraviețui. Am capturat două complexe și am luat zece prizonieri. Controlăm liftul zero.

Din compartimentul patru, maiorul Rugov raportă o sută de oameni pe poziție, dar niciun obiectiv capturat; tunelele erau foarte bine apărate. Se gândea să-și mute oamenii pe o insulă, cu plute de cauciuc luate dintr-o stațiune de recreere. „Lev" nu supraviețuise coliziunii lui Chevy cu obstacolele din perforație. Colonelul Eugen era mort și nu se știa nimic de comandantul de batalion, locotenent-colonelul Nikolaev.

Structura lor de comandă era o epavă.

Ura se ridică din nou în el, punându-i o gheară-n gât și arzându-i stomacul.

— Desfășurați-vă-n evantai și alegeți-vă obiectivele, le ordonă comandanților de plutoane din partea cea mai apropiată a podului.

Își flutură brațele către ambele părți și rămase în spatele zidului de beton ca să direcționeze celelalte plutoane.

Răpăitul focurilor unor arme mici îi întâmpină pe oamenii săi când ieșiră de sub acoperire și se răspândiră în grupuri de câte douăzeci către copaci și către alte fundații din ambele părți ale lui Mirsky. Nu avea cum să-și dea seama câte arme laser se foloseau; erau silențioase și invizibile în lipsa umezelii și a prafului din aer. Își ridică stația radio și i se adresă căpitanului care comanda plutoanele din partea opusă a podului.

— Foc încrucișat, spuse. Ieșiți brusc și dispersați-vă.

Pe urmă chemă alte trei plutoane și le trimise într-o formație diferită către malul râului, unde ocupară poziții de tragere în pădure și în spatele unei fundații circulare.

Uitându-se cu binoclul, putea să vadă figurile apărătorilor din spatele scuturilor lor de plastic. Oamenii lui n-aveau astfel de scuturi; numai binoclul lui era protejat împotriva orbirii cu laser, dacă apărătorii erau în posesia unor asemenea sisteme; aproape orice tun laser putea fi transformat ca să împrăştie un baraj de raze orbitoare. Existau o serie de arme pe care soldaţii NATO le-ar fi *putut* deţine şi folosi, şi pe care el nu le avea...

Apărătorii instalaseră saci de nisip în şiruri paralele cu drumul de pe pod. O parte dintre poziţiile de luptă nu erau ocupate; dacă reuşea să-şi trimită oamenii către acele şiruri înainte de a fi apărate cu toate forţele, ar fi putut avea aproape cale liberă până la pod.

Se săltă ca să inspecteze poziţiile cu binoclul, apoi se lăsă în jos ca să le dea instrucţiuni plutoanelor din partea opusă. Un pârâit oribil sfâşie aerul; Mirsky făcu ochii mari şi, în subconştient, se pregăti să moară. Ar fi fost cazul să ştie că americanii trebuiau să aibă ceva avansat şi letal în mânecă; erau pasionaţi de armele-surpriză...

Pârâitul răsună iarăşi, urmat de o voce extrem de sonoră. Vorbea ruseşte cu un puternic accent german, dar cuvintele erau clare.

— Lupta nu e necesară. Repetăm, lupta nu e necesară. Vă puteţi păstra pe moment actualele poziţii, dar nu mai avansaţi. E esenţial să ascultaţi. Pe Pământ a avut loc un schimb dezastruos de atacuri nucleare.

Mirsky clătină din cap şi-şi deschise din nou staţia radio. Nu putea irosi timpul ascultând...

— Avem suficiente arme şi suficient personal ca să vă anihilăm. Nu e necesar. Sunt deja compatrioţi de-ai voştri printre noi — echipa de oameni de ştiinţă ruşi. Şi aveţi confirmarea camarazilor voştri de pe transportoare.

Comunicatele voastre pot fi transmise prin intermediul lor; aşteaptă în afara perforaţiei.

Mirsky apăsă butonul de emisie şi ordonă atacul. Apoi le ceru celorlalte plutoane să ia în stăpânire malul râului şi să facă joncţiunea cu cei din partea opusă sub contrafortul podului. Acolo acoperirea părea bună — şi, odată ajunşi sub pod, puteau trage de-a lungul şirurilor de saci cu nisip ale americanilor, împiedicându-i să-şi ocupe poziţiile.

— Lupta e inutilă. Comandanţii noştri supremi sunt morţi sau lipsiţi de mijloacele de comunicare, probabil pentru mulţi ani de-acum încolo. Morţile voastre n-ar avea sens. Vă puteţi păstra poziţiile actuale, dar exprimaţi-vă acordul sau vom deschide focul.

O altă voce se identifică, distorsionată, dar cunoscută lui Mirsky — vocea locotenent-colonelului Pletnev, comandantul de escadron al transportoarelor. Fie capitulase, fie se afla în afara perforaţiei; în niciun caz n-ar fi putut fi capturat; ar fi murit la intrarea în perforaţie, n-ar fi fost prins viu.

— Tovarăşi! Pe Pământ, ţările noastre sunt în război. Atât Uniunea Sovietică, precum şi Statele Unite sunt devastate. Planul nostru nu mai e util...

Să-l ia dracu'! Mirsky îşi puse oamenii în mişcare din ambele părţi. Cucereşte obiectivul ăsta, apoi pe următorul, apoi poate...

— *Psshk*omandant Mirsky, şuieră staţia lui radio. Întăririle inamicului traversează podul.

Focurile de armă reîncepură şi, pentru prima oară în viaţa sa, Mirsky auzi ţipetele oamenilor care mureau.

Heineman se foi pe scaunul pilotului din V/STOL, ascultând schimburile de replici în rusă, engleză şi germană. Dispozitivele de recepţie-transmisie automată din perforaţii duceau automat semnalele radio din compartiment în compartiment şi de-a lungul coridorului; de ce nu fuseseră închise? Poate că fuseseră — poate capta semnale de la dispozitivele ruşilor.

Propulsase supratubul dincolo de orice primejdie imaginabilă; era la o mie de metri în josul coridorului, staţionând în singularitate şi simţindu-se inutil. Programase procesoarele comunicaţiilor să urmărească mai multe benzi şi să extragă toate mesajele, stocându-le pe cele concurente pe suporturi diferite. Avea un scaun în rândul întâi; în josul perforaţiei veneau chiar şi imagini video.

Văzu coroana de foc măturând pământul înainte de a se întrerupe semnalul.

Numai dintr-o pură întâmplare se uită peste umăr şi observă licărul alb în mişcare. I se roti lin pe deasupra capului, îndreptându-se apoi spre partea opusă. Indiferent ce ar fi fost, părea să se deplaseze pe o spirală ce înconjura tubul, menţinându-se în stratul de plasmă; siajul său era o umbră vizibilă pe fundalul strălucirii generale.

Pe Piatră nu mai exista nicio altă aeronavă — oricum, niciuna de care să fi auzit el. Se îndoia că ruşii aveau ceva destul de sofisticat ca să urmeze o asemenea traiectorie.

Atunci ce era?

Un *boojum*. În mijlocul întregii agitaţii, văzuse primul său *boojum*. Aşa se-ntâmplă întotdeauna, nu? Activă sistemele de urmărire ale aeronavei.

Pentru o clipă, avu pe ecrane imagini clare ale conturului obiectului, ba chiar și una mărită de computer. Era lucios și semăna cu o săgeată retezată. Înregistră aproape cinci secunde de informație înainte ca sistemele de urmărire să bolborosească brusc, pierzând ținta.

Patricia se simțea rece ca gheața în interior. Se uita prin transparența din lateralul navei lui Olmy, urmărind peisajul uniform, cafeniu și de un gri-palid, perindându-se pe sub ei. În ea se înfruntau două personalități: una, de departe cea mai puternică, îi interzicea orice mișcare, orice reacție exterioară. A doua era obișnuita, fascinata și chiar ușor amuzata Patricia. Dacă vorbea, știa că a doua Patricia — cea distantă, detașată, ar fi încercat să se distreze, să nu ia în serios ceea ce se petrecea. Dar prima se maturizase, ajungând pe o poziție cu un bun autocontrol, și nu vorbea. Nu-și mișca nici măcar capul. Se holba pur și simplu la pereții coridorului, care se roteau și treceau în spatele lor.

— Ți-e foame sau sete? o întrebă Olmy.

Ea nu răspunse.

— Ești obosită, simți nevoia să dormi?

Nimic.

— O să fim pe drum ceva timp. Câteva zile. Orașul Axis e acum la un milion de kilometri în lungul Căii — al coridorului. Te rog să ne spui dacă ai nevoie de ceva...

Aruncă o privire către frant, dar nu primi decât rotirea unui ochi spre exterior, ca indicație că nu-i sugera nimic.

Patricia simțea totul dezmembrându-se; toate ambițiile ei pline de hotărâre și toate speranțele nu puteau împiedica zguduirea aceea inevitabilă. Umerii începură să-i tremure. Se uită în jur, la Olmy, și se grăbi să-și ferească

privirea. Ochii păreau să-i plutească; lacrimile i se îngrămădiră și se împrăștiară când își scuturâ capul, plutind în jurul ei. Își ridică încet mâinile și le ținu în fața ochilor; lacrimile le atinseră și i se răspândiră pe degete și pe palme.

Toate se duc acum, tot ce le ținea laolaltă... Pieptul îi tresăltă.

— Te rog, șopti.

Sunt morți. Dispăruți cu adevărat. Nu i-ai salvat.

— Te rog.

— Domnișoară Vasquez.

Olmy întinse mâna s-o atingă, dar și-o retrase când ea se feri cu o tresărire.

— Ah, *Jesus y Maria.*

Trupul îi zvâcnea și picioarele îi tremurau, era zguduită de suspine. Fiecare îi smulgea ceva din piept și îi străpungea întunericul din spatele pleoapelor cu un roșu zdrențuit. Își încleștă mâinile de umeri și se legănă înainte și înapoi pe canapea, cu spatele arcuit, cu dinții încleștați, cu buzele supte.

Coloana vertebrală își inversă poziția prin proprie voință, și ea își curbă pieptul și genunchii laolaltă. *Asta e o criză?*

E durere.

E o pierdere. E conștientizare. Înseamnă că nu te minți singură.

Olmy nu încercă s-o liniștească. O privi plângând pentru o lume pierdută — pentru cei asemenea lui — de multe secole. Femeie — și suferință — din vremuri de demult.

Patricia Luisa Vasquez plângea pentru milioane de morți și de moduri de viață care reprezentau pentru el tot atâtea necunoscute.

— E toată o rană deschisă, spuse frantul, apropiindu-se ca să se ghemuiască lângă umărul lui Olmy. Aş vrea s-o ajut, dar nu pot.

— Nimeni n-o poate ajuta, zise Olmy.

Chiar şi după o mie trei sute de ani, Moartea îi deforma şi îi împiedica poporul cu ţesuturi cicatrizate. Şi, uitându-se la ea, cântărind ceea ce o deosebea de ai lui, înţelese limpede: Nexul se făurise din Moarte, naderiţii ajunseseră la putere ca o urmare a ei... Şi cât de multe dintre prejudecăţile lor, o parte cât de mare a orbirii lor voluntare erau un ecou al durerii Patriciei?

— Dacă ajutorul e imposibil pentru ea, zise frantul, atunci pe mine mă doare să mă gândesc.

CAPITOLUL TREIZECI

Gerhardt aduse un sul de hărţi din cartierul său general improvizat.

— Ei controlează capătul de sud al compartimentului unu, inclusiv complexele echipei ştiinţifice şi ascensoarele către perforaţia de la polul sud. Încă mai luptă cu noi în compartimentul doi, dar se pare că nu vor decât să păstreze distanţa. Berenson şi-a trimis jumătate dintre soldaţii din compartimentul patru, imediat ce s-a dat alarma. Au traversat podul sub un foc puternic. Ruşii n-au încercat nimic în al treilea compartiment — iar în al patrulea sunt împrăştiaţi, nu foarte eficienţi. Gerhardt netezi harta cu mâna. N-avem forţa necesară ca să-i distrugem, dar şi lor le lipseşte cea de care ar fi nevoie ca să câştige mai mult

teren decât au luat deja în stăpânire. Iar până acum n-au răspuns la ofertele noastre de negociere.

— Mai avem oameni în zonele de debarcare? întrebă Lanier.

— Da, dar pot rezista acolo luni de zile — încă n-am trimis jos ultimul transport de hrană și de alte rezerve. Compartimentul patru se descurcă singur și soldații lui Berenson dețin cu siguranță controlul acolo, așa că s-ar părea că singurele probleme vor fi compartimentele unu și doi. Soldații noștri au provizii pentru aproximativ două săptămâni. În afara cazului când le aruncăm altele de pe axă — propunerea e acum în studiu — vor rămâne fără.

— Cum ne descurcăm cu transportoarele pentru încărcături grele din exterior?

— Încă nu le-am lăsat să intre. Bănuim că unul transportă echipamente grele, menite să fie aruncate de pe axă în compartimentul doi. Nu vrem să treacă prin baricadă. Nu par încântați, dar mai pot aștepta câteva zile fără probleme.

— S-au oferit să capituleze?

Gerhardt clătină din cap.

— Nu. Pletnev și-a emis micul discurs, dar încă n-are de gând să predea navele. S-a oferit să facă o încercare de negociere a încheierii ostilităților. Echipajele ar vrea să li se alăture camarazilor lor. Știu că nu se pot întoarce acasă și bănuiesc că știu și că soldații lor din interior sunt prea puțini și nu prea bine înarmați, ca urmare a măcelului din perforație.

— O manevră atât de-al naibii de disperată...

— N-a dat rezultate... nicăieri, spuse Gerhardt, cu un aer sumbru. Dar ne-a pus într-o poziție incomodă. În

ceea ce ne privește, Piatra e o sticlă astupată. Nu vreau să spun că ținem în mod deosebit să plecăm, sau că ne-am putea duce oriunde dacă am face-o. Eu unul îmi fac griji din cauza agenților SPETSNAV. În momentul de față, prin compartimentul doi ar putea fi răspândiți asasini sau ingineri militari, și în câteva zile vor găsi o cale s-ajungă la noi; n-avem destui soldați ca să-i împiedicăm să pătrundă în compartimentul trei sau patru. Sunt indivizi periculoși, Garry. Devotați și bine antrenați. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai multe resurse ne vor distruge.

— În concluzie, în compartimentul al doilea suntem în impas? întrebă Lanier, îndreptându-și brusc și nervos privirea către hărți.

— Peste tot. Nimeni n-o să se clintească. Singurul progres va fi creșterea numărului de victime.

— Crezi că ei sunt conștienți de asta? Adică o vor recunoaște în sinea lor?

— Ținând cont de faptul că au ajuns până aici și de tot antrenamentul de care-au avut nevoie, cred că putem afirma fără dubiu că nu sunt conduși de niște proști.

— Dar soldații de rând?

— Mă îndoiesc că au așa ceva, cum n-avem nici noi.

— Cât o să mai treacă până când vor începe s-asculte glasul rațiunii?

— Păi, Garry, s-ar putea să-l asculte *acum*. Numai că nu dau niciun semn. Dacă ne săltăm capetele, ei încep să tragă, și viceversa.

Sergentul stătea în fața superiorilor săi cu o expresie îngrijorată. Avea fața plină de zgârieturi, fiindcă se târâse prin tufele din pâlcurile de pădure. Salută și se înclină în direcția lui Mirsky.

— Tovarășe colonel, ne-au găsit dispozitivele de recepție-transmisie din perforații. Nu mai putem să comunicăm cu alte compartimente.

— Și acum vă întreb, zise Mirsky, e ăsta un semn că vor să lase armele jos și să primească lupii în țarcul mieilor?

Garabedian îi luă binoclul, cu care inspectă pădurile și câmpia dintre ei și podul aflat la un kilometru distanță. Apoi studie podul ciuruit de gloanțe și crestat de lasere — deteriorat, dar încă funcțional — și înapoie binoclul.

— Pavel, spuse, ar trebui să tăiem podul ăla, nu crezi?

Mirsky îi aruncă locțiitorului său o privire dezaprobatoare.

— Și ce altă posibilitate de traversare avem? Putem merge pe jos cincizeci de kilometri, până la următorul pod, sau putem înota.

— Ei nu vor putea trece, și nu vor mai putea primi întăriri din compartimentul ăsta...

— Nu, dar le pot primi din primul compartiment. N-avem idee cât de mulți se află acolo.

— Prinși în capcană ca porcii...

— Păstrăm podul intact, spuse Mirsky. În plus, nu-mi pot permite să pierd oameni într-o încercare disperată. Sau să-i împuște lunetiștii când înotăm.

— N-a fost decât o idee, zise Garabedian.

— Nu de idei duc lipsă, Viktor. Îmi lipsește un tun laser, îmi lipsește artileria. Putem presupune că Zhiguli, cu toate piesele noastre de artilerie și cu proviziile, n-a reușit să pătrundă, iar acum n-o s-o mai facă, de vreme ce au fortificat perforațiile într-o măsură destul de mare ca să ne găsească dispozitivele. Putem presupune și că spionul nostru a fost prins, iar echipa de savanți ruși e ineficientă, fie pentru că așa preferă, fie pentru că sunt închiși. Și mai

putem presupune și că piloților și echipajelor de pe transportoare nu le face plăcere s-aștepte în exterior săptămâni de zile, până când suntem noi uciși aici.

— Ce tot spui, Pavel? Vorbește deschis.

Garabedian zâmbi. Cu falca lui proeminentă, îi amintea întotdeauna lui Mirsky de un sturion.

— N-o să primim ajutorul de care avem nevoie.

— Crezi că pe Pământ a fost război — și că l-am pierdut?

Mirsky clătină din cap.

— Cred că le-am distrus toate dotările de pe orbită. Privit de-aici, de sus, trebuie să fi fost un adevărat spectacol...

— Pavel, e sigur că ei pot deosebi un conflict de pe orbită de un holocaust.

Mirsky strânse din fălci și clătină din cap cu încăpățânare.

— Suntem aici ca să luptăm și ca să cucerim un obiectiv. Ăsta trebuie să fie un motiv suficient.

— Întreabă-i pe *zampoliți*. Suntem aici ca să propagăm socialismul și ca să apărăm viitorul statului nostru și al țării noastre.

— Rahat, comentă Mirsky, surprins de vehemența celuilalt.

Îi detesta pe *zampoliți*. Îi detestase întotdeauna, pe toți, în toate locurile unde fusese. Ca de obicei, ofițerul politic al companiei — maiorul Belozersky — stătea în spatele frontului, dând ordine care uneori se băteau cap în cap cu ale lui Mirsky.

— Da, bine, au prăjit Pământul. Și noi ce trebuie să facem, să abandonăm lupta și să... ce? Să ne-ntoarcem acasă, la cenușă? De data asta, n-o să fie un mic exercițiu

din curtea școlii, cu un erou și c-un huligan. O să fie o ștampilă de flăcări, cu o țeastă sub două oase încrucișate, peste toată emisfera nordică!

— Exact asta spun ei că s-a-ntâmplat. Pletnev îi susține. Cu siguranță nu ne puteam aștepta să le distrugem sistemul defensiv de pe orbită și să-i vedem pe urmă rămași fără creanga de sub picioare și implorându-ne să-i cruțăm.

— Sunt corupți, zise Mirsky. Slabi și fricoși.

— Pavel, nu-mi place să joc pentru tine rolul vocii armene a realității. Tu, mai mult ca oricine altcineva, ar trebui să privești în față faptele și implicațiile lor. Nu subestima adversarul. Oare oamenii slabi și decadenți mărșăluiesc înaintea ta în toate domeniile?

— Oh, taci și lasă-mă pe mine să trăncănesc, făcu Mirsky, luându-și capul în palme.

Își ridică privirea către sergent.

— Pleacă de-aici, îi spuse, obosit. Adu-mi vești bune sau deloc.

— Da, să trăiți, răspunse sergentul.

— Păcat că n-avem niciun batalion penal, să-l trimitem înainte, către un sacrificiu glorios, zise Garabedian. Așa am câștigat în trecut războaiele.

— Vezi să nu te-audă Belozersky spunând asta. Am și așa destule necazuri cu el — și cu tine. O să păstrăm podul intact, zise Mirsky. E ultimul cuvânt. Și ne facem mutarea în ora următoare.

Cu Mirsky nu se mai putea discuta când folosea un asemenea ton. Garabedian păli ușor, apoi scoase un baton vechi de gumă de mestecat și și-l îndesă în gură, savurând zahărul.

Stația radio a lui Mirsky pârâi ușor. El apăsă butonul de recepție și ascultă.

— Tovarăşe comandant, aici Belozersky. „Zev" vrea să-ţi vorbească... personal.

Mirsky înjură şi răspunse c-avea să vină imediat.

— Alte măceluri, aşa cred, îi spuse lui Garabedian.

După douăzeci şi şase de ore fără niciun progres, la postul de comandă improvizat ocupat de Gerhardt sosiră rezultatele misiunii de recunoaştere. Locotenentul care o condusese, un bărbat cu faţa îngustă şi ochii afundaţi în orbite, îşi dezvălui descoperirile vorbind cu accentul tărăgănat din Apalaşi:

— Le-am studiat cu atenţie toate poziţiile şi i-am numărat de la o oarecare distanţă, din perforaţii şi din susul curbei. Au în jur de şase sute de oameni încă vii şi activi, şi poate încă vreo cincizeci sau o sută în privinţa cărora nu putem fi siguri. Au pierdut o mulţime de ofiţeri superiori — un general rănit sau mort şi mai mulţi colonei. Le-au rămas un colonel în compartimentul doi şi doi locotenenţi-colonei şi un alt colonel în primul. S-ar putea să mai existe şi alţi generali — i-am auzit vorbind prin radio despre „Zev", „Ney" şi „Lev". Unii dintre noi cred că vorbeau despre trei generali.

— Îi puteţi identifica? întrebă Lanier.

— Nu, domnule. Nu s-ar putea spune că au ecusoane. Dar cred că vreunul dintre oamenii de ştiinţă ruşi i-ar putea recunoaşte. Sunt soldaţi antrenaţi la nivel foarte înalt, cu foarte multe cunoştinţe din domeniul cosmonauticii şi trebuie să se fi întâlnit cu specialişti în probleme spaţiale din echipa ştiinţifică.

— Aveţi fotografii ale ofiţerilor? îl întrebă Gerhardt pe locotenent.

— Da, domnule, ale celor mai mulți dintre ei, și sunt foarte clare. Avem două instantanee foarte bune, din profil.

— Arată-le rușilor din echipa științifică și vezi dacă-i pot identifica. Garry, tu ar trebui să fii mediator. O să vorbim cu Pritikin, din echipa rușilor — e un tip corect. Și o să lăsăm unul dintre transportoarele alea pentru mărfuri grele să intre pe doc — pe cel cu Pletnev. Dacă el sau Pritikin pot lua legătura cu ofițerul lor comandant prin radio, și dacă reușesc să aranjeze o întâlnire, poate că vor face mai mult decât s-asculte glasul rațiunii.

— Dacă sunt mediator, ar trebui să știu limba rusă, zise Lanier.

— Unul dintre oamenii noștri te poate ajuta. Rimskaya, sau locotenentul ăla neamț, Rudolph — sau cum îi zice — Jaeger.

— Rimskaya e bun, dar poate nu destul de bun în privința nuanțelor diplomatice. Jaeger ne-ar putea fi de folos. Dar nu-mi asum misiunea decât dacă vorbesc direct cu rușii, fără intermediari. Pot să iau metroul nouăzeci către compartimentul trei și să-nvăț cât te ocupi tu de aducerea lui Pletnev la bord.

— Garry, n-avem la dispoziție săptămâni.

Lanier clătină din cap.

— N-o să dureze atât de mult. Poate câteva ore.

Respiră adânc și se aplecă în față.

— Vezi vreun motiv ca să nu punem capăt întregii secretomanii?

Gerhardt căzu o clipă pe gânduri.

— Pe plan intern? Nu sunt sigur.

— Nu ți-ar plăcea să știi exact despre ce e vorba?

— Ba da, firește. Vreau să spun că nu știu sigur cine ar trebui să autorizeze diminuarea restricțiilor.

— Lui Kirchner i s-a spus că nu mai facem parte din strategia militară a Pământului; suntem pe cont propriu. Putem presupune că acest lucru e adevărat și din punct de vedere politic?

— Vrei să zici că suntem propriii noștri stăpâni?

— Întocmai, încuviință Lanier.

— Ăsta e un rahat pe care nu vreau să-l răscolesc tocmai acum.

— Ei, atunci o să-mi asum eu responsabilitatea pentru cel puțin o singură mișcare. Bibliotecile nu mai sunt închise. Informațiile pe care le conțin sunt disponibile pentru toată lumea.

— Chiar și pentru ruși?

— Chiar și pentru ei, dacă negociază pacea cu noi, spuse Lanier. Eu învăț rusa, tu demarezi procedura de negociere și le oferim o parte din tot ce ne-a rămas.

— Lui Kirchner n-o să-i placă să-i lase pe nemernici pe doc. Și e sigur că n-o să-i placă să facem concesii.

— Cine e șeful securității interne? întrebă Lanier, subliniind esențialul. Și avem de-ales?

Patricia se trezi ca să descopere cabina în semiîntuneric. Se rostogolise cu fața spre fereastră. La mai mult de douăzeci de kilometri sub ei, suprafața coridorului era neagră și deteriorată. Solul marmorat era brăzdat de tăieturi adânci, în cruce, cu margini de o strălucire mată.

Se întoarse să se uite în cabină. Răpitorul ei stătea întins, înfășurat într-o rețea de lumini licăritoare, albastre și verzi. Printre acestea țâșneau scântei, iar trupul din interior era învăluit într-o ceață verzuie, translucidă.

În cabina aceea, Patricia avea o greutate suficientă ca să simtă diferența dintre sus și jos. Se lăsă să alunece din cușeta ei mulată și întinse mâna către plasa de lumini, vrând să se convingă că era reală. O voce o opri înainte de a o atinge cu degetele.

— Te rog, nu deranja.

Olmy stătea în partea din față a cabinei. Patricia se uită de la silueta de pe canapea la acel Olmy care tocmai i se adresase.

— Sunt o personalitate parțială, un spectru alocat. Olmy se odihnește, face o meditație Talsit. Dacă vrei să-i spui ceva, te rog, permite-mi să-l înlocuiesc.

— Ce ești? întrebă ea.

— Un spectru alocat. Cât timp se odihnește, îi îndeplinesc toate îndatoririle care nu necesită o activitate fizică. Nu am substanță. Sunt o proiecție.

— Oh!

Patricia privi imaginea încruntându-se.

— Ce... face el? Ce i se întâmplă?

— Meditația Talsit e un proces în care ești înconjurat de purtători de date Talsit. Trupul lui e curățat de impurități și mintea de obstacolele din calea gândirii limpezi. Datele Talsit informează, reorganizează și critică funcțiile mentale. E un fel de vis.

— Tu ești o simplă înregistrare?

— Nu. Sunt conectat la procesul lui de gândire, dar într-un mod care nu interferează cu restul.

— Unde e...

Fusese cât pe ce să spună „boojumul". Se uită în partea din spate și văzu creatura cu cap plat și picioare în X încolăcită pe propria cușetă și privind-o calmă, cu ochi ce clipeau alene.

— Salut, îi spuse, cu voce muzicală.

Ea înghiți în sec și dădu din cap.

— Cum spuneai că te cheamă?

— N-am nume. Sunt un frant.

— Cine pilotează?

— Pe moment, nava se controlează singură. Nu mă-ndoiesc că și voi aveți nave care pot face asta, răspunse frantul, pe un ton mustrător.

— Da. Firește.

Patricia se întoarse spre imagine.

— De ce s-a schimbat coridorul?

— Cu secole în urmă, aici a fost un război. Materialul de la suprafață adus pe Cale — în coridor — a suferit perturbații serioase. În anumite locuri se poate vedea Calea însăși.

— Un război?

Patricia se uită în jos, la peisajul marmorat.

— Acolo unde au ocupat jarții Calea. Au venit dinspre porți aflate la sute de mii de kilometri mai în jos. De atunci, porțile acelea sunt blocate sau reglate cu foarte mare strictețe. Când orașul Axis a-ncercat să treacă și să recâștige controlul asupra Căii, jarții au opus rezistență. Au fost scoși afară, și toată această porțiune a Căii, toată distanța până la Thistledown, e acum blocată și pustie.

— Oh!

Se întinse din nou și se uită la luminile licăritoare din jurul lui Olmy. Era extenuată. Simțea nisip în ochi și zgârieturi în gât; pieptul o durea, ca și mușchii încordați ai brațelor și picioarelor.

— Am plâns, spuse.

— Ai dormit în ultimele douăsprezece ore, zise frantul. Pari împăcată când dormi. Noi nu te-am deranjat.

— Mulțumesc. Acest oraș Axis — acolo mergem?

— Da, răspunse frantul.

— Ce-o să mi se-ntâmple acolo?

— Ți se vor aduce onoruri, o lămuri imaginea lui Olmy. La urma urmelor, ești din trecutul nostru, și ești o inteligență strălucită.

— Nu-mi place... agitația, spuse ea, cu blândețe. Și vreau să mă-ntorc să-mi ajut prietenii. Au nevoie de mine.

— Nu e crucial să te afli acolo, iar noi am decis că era periculos.

— Totuși vreau să mă-ntorc. Vreau să știți că mă luați împotriva voinței mele.

— Regretăm. N-o să fii tratată rău.

Patricia decise că era inutil să discute în contradictoriu cu un spectru, fie el alocat sau nu. Își cuprinse umerii cu brațele și se uită la peisajul răzuit și înnegrit aflat cu mult sub ea. În clipa aceea îi era greu să simtă ceva legat de trecut, de indiferent ce se întâmplase înainte de urcarea ei în navă. Chiar voia să se-ntoarcă? Exista ceva atât de important pentru ea, oriunde în lume?

Da. Lanier. El se aștepta să-l ajute. Făcea parte din echipa lui. Și Paul, familia ei. Morți. Își pipăi scrisorile din buzunar, apoi întinse mâna după punga în care se aflau multimetrul, tableta și computerul. Nu se atinsese nimeni de ele.

Sosnitsky era pe moarte. Dintre cei cinci medici militari care însoțiseră batalionul, doi reușiseră să ajungă în compartimentul al doilea și nu aveau dispoziția necesară ca să-i ascundă generalului adevărul. Unul dintre ei, un tip mărunt, pleșuv și slab, cu o vânătaie de-a curmezișul feței, îl luă pe Mirsky deoparte când se apropie de pâlcul de copaci.

— Generalul are leziuni interne — ruptura de splină fiind cea mai neînsemnată dintre ele. N-avem nici sângele, nici plasma care ne sunt necesare, şi nici condiţii acceptabile pentru operaţie. O să moară într-o oră, poate în două... e puternic, dar nu supraom.

Sosnitsky zăcea întins pe o parte, pe un pat improvizat din pânză pentru rucsacuri şi din crengi. Clipea de câte două ori la rând, la fiecare două sau trei secunde, iar faţa îi era palidă şi umedă. Mirsky îngenunche lângă el şi generalul îl luă de mână. Strânsoarea lui era surprinzător de puternică.

— Propriile mele oase s-au transformat în şrapnele, tovarăşe comandant, spuse el. Înţeleg că nici „Lev", nici „Ney" n-au reuşit s-ajungă jos.

Se strâmbă sau zâmbi — era greu de spus dacă făcuse una sau alta —, apoi tuşi.

— Sunt pe punctul să-ţi confer o onoare dubioasă, colonele Mirsky. Avem nevoie de un comandant de divizie. Singurul alt colonel rămas în viaţă e Vielgorsky, şi nu vreau un ofiţer politic la comanda trupelor noastre. Îţi acord o foarte mare avansare în grad pe front, tovarăşe comandant, una care s-ar putea să nu fie aprobată pe Pământ. Dar, dacă tot ceea ce aud e adevărat, acolo nu se sinchiseşte nimeni de asta acum. Am martori — Belozersky, aici de faţă, e unul dintre ei şi, înainte să mor, le voi confirma promovarea ta, prin radio, celorlalţi comandanţi de batalion. Aşa că trebuie să acţionez repede. Acum eşti general locotenent. Îţi dau însemnele mele.

Îi întinse lui Mirsky stelele cu mâna dreaptă, având faţa crispată de durere.

— S-ar putea să ai necazuri cu... alţii care-şi aşteptau rândul. Dar asta e dorinţa mea. Am încredere în tine,

generale Mirsky. Dacă tot ceea ce spune comandantul nostru de escadrilă e adevărat — și nu pare imposibil — trebuie să negociezi. S-ar putea să fim ultimii ruși... Toți ceilalți au ars. În foc.

Tuși din nou.

— Până atunci, păstrează-ți poziția. Dar cine sunt eu ca să-ți ordon ce să faci? Acum ești general. Spune-i, te rog, lui Belozersky s-aducă stația radio.

Belozersky trecu pe lângă el cu o privire furioasă în care mai era ceva — un soi de implorare. *Încă nu știe cum să mă trateze*, se gândi Mirsky. Generalul făcu anunțul în fața supraviețuitorilor din statul său major. Belozersky îl informă, cu delicatețe, că dispozitivele de recepție-transmisie din perforații nu mai funcționau, dar el insistă să-și emită oricum mesajul prin radio.

— Americanii știu acum că vom avea un conducător, spuse.

Câteva minute mai târziu, intră în comă.

Mirsky avu nevoie de ceva timp ca să accepte cele întâmplate. Se gândi că cel mai bine era să continue ceea ce făcuse până atunci, așa că se întoarse la fundația de beton și discută cu Garabedian.

Deși își stabilise un termen, nu ordonă începerea niciunei acțiuni la încheierea orei. Ar fi fost sinucidere. Sperase, vag, că transportorul de mărfuri grele avea să reușească pătrunderea și să-și înceapă căderea, dar speranța dispăruse și, odată cu ea, orice ambiție reală de a continua.

Generalul maior Sosnitsky avusese dreptate, firește.

Jocul fusese de la bun început extrem de riscant. Dacă spusele inamicului erau adevărate (și comandantul de escadrilă Pletnev cu siguranță nu și-ar fi mințit oamenii

doar ca să-şi scape pielea) — dacă acela era adevărul, nu era posibilă nicio victorie.

Garabedian se apropie cu un tub cu raţii. Mirsky îl respinse cu o fluturare a mâinii.

— Trebuie să mâncăm, tovarăşe general, zise Garabedian.

Mirsky se încruntă la el.

— De ce? La ce foloseşte? Ne vor ţine aici până când vom muri de foame sau până când vom deveni vulpi care dau buzna peste câini. Suntem blocaţi.

Garabedian ridică din umeri.

— Bine.

Mirsky se uită în altă parte şi întinse brusc braţul, mişcându-şi mâna ca şi când ar fi vrut să-nhaţe ceva.

— Dă-mi-l, nemernicule. Nu vreau să-l mănânci tu.

Garabedian zâmbi şi-i întinse tubul.

— E groaznic, comentă Mirsky, storcându-şi pasta de peşte în gură. Are gust de rahat.

— În oraşul meu de baştină, numim rahatul cârnat şi ne batem pentru el, spuse Garabedian. Aşa că de ce-ai fi deprimat?

— Îmi plăcea Sosnitsky, răspunse Mirsky. Şi acum moare şi mă face general.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Lanier stătea în lumina strălucitoare, amplă şi clară a bibliotecii, cu faţa zvâcnind. Adevărul era că nu se mai aşezase în faţa uneia dintre lacrimile de crom de luni

de zile. Nu și-o dorea, nici măcar atunci. Experiența nu fusese neplăcută din punct de vedere fizic, dar se părea că toate necazurile lui actuale se iviseră dintr-un scaun din sala aceea — cel împodobit în prezent cu un echipament inactiv.

Trei infanteriști marini înarmați cu pistoale Apple și Uzi stăteau neliniștiți în spatele lui: Gerhardt insistase să fie însoțit, pentru cazul în care în compartiment se infiltrase vreun SPETNSAZ rus.

Lanier trecu printre scaune. Aidoma Patriciei, îl evită pe cel înconjurat de harababura aparaturii. Se opri și se întoarse să treacă în revistă piața, apoi se așeză și deschise panoul de control cu o lovitură ușoară, bruscă. Ca urmare a apăsărilor degetelor, prin fața lui plutiră chestionare. Biblioteca i se adresa, în continuare, într-o engleză clară, din secolul douăzeci și unu. Poate că-și aducea aminte de el; poate știa cine erau și de ce se aflau acolo.

— Trebuie să-nvăț rusa din secolul douăzeci și unu, spuse. De la începutul secolului. Dinainte de Moarte. Cât va dura?

— Vreți să puteți citi, să puteți vorbi, să vă însușiți stilul colocvial, sau toate acestea? întrebă naratorul bibliotecii.

— E necesar să pot vorbi, inclusiv în stil colocvial, imediat. Presupun că e nevoie și de restul, dacă nu durează prea mult.

— Puteți să fiți învățat totul în privința rusei colocviale și tehnice în două ore. Ca să învățați să citiți și să traduceți, va fi nevoie de o oră suplimentară.

— Atunci dă-mi totul, zise el.

— Perfect. Vă rog să vă relaxați; sunteți puțin cam încordat. Începem cu alfabetul chirilic...

Mă relaxez, realiză el, cu o oarecare surprindere. Pe măsură ce evolua lecția, alunecă într-o baie de cunoștințe, cu un suspin mental profund. *Asta-mi face plăcere.*

Nu avusese niciodată talent la limbi străine. Cu toate acestea, peste trei ore vorbea rusa ca un moscovit nativ.

Locotenent-colonelul Serghei Alekseivici Pletnev, musculos, pleșuv, rumen la față și comandant al escadrilei, debarcă prin tambuchiul de la pupa al transportorului de mărfuri grele imobilizat însoțit de cei patru membri ai echipajului său, cu toții fiind apoi călăuziți către sasul primului doc. Conform înțelegerii negociate cu câteva ore înainte, celelalte transportoare își păstrară pozițiile din afara perforației.

Rușii își scoaseră costumele spațiale și patru infanteriști marini înarmați cu câte un Apple îi escortară de-a lungul zonei de debarcare, către centrul de comunicații. Kirchner îi întâmpină — cuvintele sale fiind traduse de locotenentul Jaeger — și le explică procedura.

— Comandantul general al oamenilor dumneavoastră de pe Piatră se află în al doilea compartiment al nostru. Conform mesajului de la generalul-maior Sos... Sos...

— Sosnitsky, încheie Jaeger în locul lui, traducând.

— Sosnitsky a avansat un ofițer pe nume Mirsky la gradul de general-locotenent. Asta înseamnă că va trebui negociată trecerea prin primul compartiment; camarazii dumneavoastră ne-au blocat aici, afară. Singura altă variantă este să zburați de-a lungul Axei, și nu cred că savurează cineva această idee.

Pletnev îl ascultă pe locotenentul Jaeger, apoi dădu din cap cu vigoare.

— O să vorbesc din nou cu ei, spuse. De data asta direct.

— Nu sunteți superiorul lor. S-ar putea să vă creadă un trădător.

— Nu pot decât să-ncerc, zise Pletnev. Poate, dacă mă duc singur, sau cu echipajul meu, și încerc să-i conving...

— Nu par nerăbdători să fie convinși. Mesajul transmis de dumneavoastră le-a fost difuzat trupelor, dar au continuat să lupte.

— Da, chiar așa? vociferă Pletnev, cu fața înroșindu-i-se mai tare. Încercăm încă o dată.

— Încercăm încă o dată, încuviință Kirchner. Mai întâi vă vom lăsa să transmiteți un mesaj către primul compartiment. Spuneți-le totul; care e situația noastră aici, ce-ați plănuit să faceți, ce s-a-ntâmplat pe Pământ.

— Firește, nu sunt idiot. Asta o să le spun.

Îi aruncă lui Kirchner o privire aspră, apoi îi întinse din nou mâna.

— Ne-ați măcelărit, spuse.

Kirchner ezită, apoi i-o strânse cu fermitate.

— Oamenii dumneavoastră luptă cu mult curaj.

— Arătați-mi unde să merg.

Pickney îi sugeră s-o urmeze într-un post de comunicații. Îi prinse un microfon pe rever și reglă aparatura pe o frecvență utilizată de ruși.

Pletnev vorbi cu un oarecare locotenent-colonel I.S. Pogodin, din primul compartiment. Neamțul traduse pentru Kirchner cea mai mare parte a schimbului rapid de replici.

— N-ai cum să mă fi uitat, Pogodin. Am fost profesor la clasa ta din Novosibirsk.

— Da, într-adevăr, după voce păreți să fiți Pletnev...

— Lasă-ți temerile deoparte, Pogodin! Lupta s-a terminat. Trebuie să traversez teritoriul tău ca să discut cu colonelul Mirsky — acum generalul-locotenent Mirsky. O să permiți trecerea pentru...

Îi aruncă o privire lui Kirchner.

— Dumneavoastră, un membru al echipajului și o escortă de patru infanteriști marini, spuse acesta.

— Doi de-ai noștri și patru de-ai lor?

Pentru o clipă nu sosi niciun răspuns.

— Nu putem lua legătura cu compartimentul al doilea, nici cu vreun alt compartiment. Colonelul nostru, Roksakov, e mort. Eu nu sunt cel mai mare în grad din compartimentul asta — e colonelul Vielgorsky.

— Atunci vorbește cu Vielgorsky și luați o decizie, Pogodin.

Așteptară câteva minute, până când se întoarse Vielgorsky cu un răspuns.

— Puteți trece neînarmați. Vreau să vorbesc cu tine în persoană.

Pletnev se uită întrebător la Kirchner.

— Neînarmați? E permis?

Kirchner dădu aprobator din cap.

— Atunci o să venim jos...

— Cu liftul zero din complexul echipei științifice, îi instrui Kirchner, iar neamțul traduse. O s-avem nevoie de o camionetă din complex ca să traversăm compartimentul.

Pletnev transmise cerințele. Vielgorsky adăugă că unul dintre oamenii lui trebuia să-i însoțească în camionetă și în compartimentul al doilea. După ce se gândi o clipă, Kirchner se declară din nou de acord. Pe urmă vorbi cu Gerhardt și obținu confirmarea planului.

— Lanier și doi dintre oamenii mei se vor afla de partea cealaltă a podului imediat ce ajungem la o înțelegere cu indiferent cine e șeful în compartimentul doi, zise Gerhardt. Lanier a învățat rusește. Suntem de părere că ar trebui să-l însoțească și un membru al echipei științifice ruse, dacă e toată lumea de acord.

Pletnev își țuguie buzele și murmură ceva pe care neamțul nu reuși să-l înțeleagă. Apoi întrebă, într-o engleză acceptabilă:

— Vă rog, există un spălător? Am stat în costumul spațial o săptămână.

Belozersky se ghemui lângă Mirsky în timp ce în tabăra inamică se dădeau, prin difuzor, ordine de încetare a focului.

— Toate astea ar putea fi foarte înșelătoare, spuse el, clătinând din cap. Nu putem ști ce soi de informații false ne-ar putea aduce.

Mirsky nu răspunse. Ascultă cu atenție, apoi ordonă, prin Garabedian, ca batalionul său să dea mare atenție instrucțiunilor.

— Pletnev va fi aici într-o oră, spuse el, luând o țigară oferită de Garabedian. O să-i putem pune întrebări după pofta inimii. Dacă tot ceea ce spune e într-adevăr real, atunci vom negocia.

— Nu trebuie să renunțăm la niciun principiu, spuse Belozersky, cu îndârjire.

— Cine-a spus c-o să renunțăm la ceva? contracară Mirsky.

Nu-i plăcea micul zbir, cu buzele lui strânse apăsat și cu gesturile lui nervoase.

— Dacă Pletnev spune adevărul, continuă Belozersky, atunci trebuie să stabilim o fortăreață a revoluției chiar aici, pe Cartof.

— Ei îi spun Piatra, zise Garabedian.

— Cartoful, repetă Belozersky, uitându-se urât la el.

— Nu te contrazice nimeni, interveni Mirsky, poate cu prea multă răbdare.

— Trebuie să fim parteneri egali în aventura asta.

— Ei au toate femeile, remarcă Mirsky.

Belozersky îl studie ca și cum ar fi făcut o glumă proastă.

— Da? Tovarășe general, nu văd...

— Nu ne putem întoarce acasă — dacă Pletnev are dreptate, zise Mirsky. Ca să ducem mai departe ideile revoluției, e nevoie de femei. Pare evident.

La asta, Belozersky nu spuse nimic.

— Poate în echipa noastră de oameni de știință..., sugeră Garabedian.

— Majoritatea sunt bărbați, remarcă Mirsky. Ții minte instructajele? Cartoful, o însărcinare de mare prestigiu. Numai pentru academicieni cu experiență și asistenții lor. Sunt, poate, cincisprezece femei. Printre șapte sute de soldați.

Râse și strivi mucul țigării fumate în grabă de fundația din beton.

Belozersky stătea cu spatele rezemat de aceasta și își fixa cu privirea mâinile încleștate, sprijinite pe genunchii ridicați.

— În Rusia n-a fost distrus totul, murmură el. Există redute, fortărețe. Ai auzit de ele, tovarășe general, cu siguranță.

— Celor care n-au nevoie să știe nu li se spune nimic, ripostă Mirsky. Zvonurile nu sunt totuna cu realitatea.

— Dar la Podilipki — hangarele secrete, elicopterele și avioanele în așteptare... cu siguranță Secretarul General al Partidului, Ministerul Apărării...

— Poate, spuse Mirsky, mai mult ca să-i închidă gura decât ca încuviințare.

— Atunci vor lua legătura cu noi.

Belozersky își ridică privirea, cu ochii strălucind.

— Trebuie s-avem propriul nostru canal de comunicare cu exteriorul. Dacă negociem, trebuie să ceri...

— Ne-am gândit deja la asta, îl întrerupse Mirsky. Acum te rog să păstrezi liniștea. Trebuie să mă gândesc la foarte multe înainte de sosirea lui Pletnev.

Camionul trecu pe lângă șirurile de tranșee individuale și pe lângă gardurile cu sârmă ghimpată luate din complexului echipei științifice. Rușii în uniforme nepotrivite, de camuflaj arctic, se holbau la ei, unii încă purtând căștile de la costumele spațiale. Costumele propriu-zise fuseseră aruncate de mult — împestrițau zonele de coborâre din primul compartiment, alături de parașute și de trupurile soldaților ghinionești.

— Niciodată n-a mai existat o asemenea acțiune, spuse Pletnev, cu voce egală. Niciodată.

Maiorul Annenkovsky — reprezentantul rușilor din primul compartiment — se uită cu tristețe pe geamul camionetei și-și trecu mâinile prin părul cărămiziu.

— Mă simt recunoscător fiindcă mă aflu în viață, zise el.

Locotenentul Rudolf Jaeger traduse, cu voce scăzută, pentru cei doi infanteriști marini din escortă. Camioneta trecu pe lângă ghereta dărâmată din punctul de verificare și se îndreptă spre nord.

La capătul de nord al podului zero, Lanier se uită la ceas. Era ora 14:00. Infanteriștii marini dădură din cap unii către alții și începură să traverseze podul pe jos, conform înțelegerii.

— Nu sper decât că rebelii ăștia au primit mesajul, spuse tânărul sergent, uitându-se înapoi, către Alexandria.

Prin intermediul camerelor de luat vederi de la deschiderea perforației din primul compartiment, Kirchner monitoriza deplasarea camionetei de la aceeași consolă care redase fotografiile morții Pământului, cu numai treizeci de ore înainte. În spatele său, Link sări în sus de pe scaunul ei și se grăbi să acordeze un semnal.

— Se apropie un VTO, anunță unul dintre soldații de pază în adâncitura exterioară. Nu e rusesc. E de-al nostru.

Link gesticulă cu o mână, în timp ce apăsa butoanele cu cealaltă, într-o succesiune rapidă.

— Căpitane Kirchner, avem un VTO de la Stația Șaisprezece. E avariat și n-a putut ajunge la colonia de pe Lună... Domnule, spun c-o au la bord pe Judith Hoffman.

Kirchner se roti în scaun.

— Nu mă surprinde, spuse, laconic. Adu-i înăuntru. Domnișoară Pickney, unde mi-am lăsat haina?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Mirsky traversă câmpul încet, nu atât din precauție, cât ca o afișare a demnității și ca să-și facă o idee în privința pierderilor pe care le suferiseră ceilalți. Lanier, locotenentul

Jaeger, maiorul Annenkovsky și Pletnev avansară cu mai multă rapiditate, până când nu-i mai despărțiră decât câțiva metri. Pletnev făcu un pas înainte, ca să strângă mâna și partea de sus a brațului lui Mirsky, apoi se retrase, separându-se de ceilalți.

Mirsky se uită la cadavrele căzute la întâmplare pe câmp. Două zăceau pe jumătate înăuntru și pe jumătate în afara unei tranșee individuale neterminate, cu mai multe găuri mici, arse, și cu bucăți de carne arsă întrezărindu-se prin golurile rămase acolo unde li se topiseră uniformele. Până atunci numărase douăzeci și opt de leșuri. Pe câmp erau cel puțin de două ori mai multe. Gândurile i se îndepărtară de considerațiile tactice, zăbovind asupra morții compatrioților săi.

Cei patruzeci și unu de răniți din compartimentul al doilea erau îngrijiți de cei doi medici militari. Sosnitsky murise cu o zi înainte, fără să mai fi ieșit din comă. Răniții mureau în număr de câte doi sau trei în fiecare zi.

Se întoarse spre Pletnev.

— Ceea ce ne-ai transmis — cuvintele tale, informațiile — reprezintă adevărul?

— Da.

— S-au primit instrucțiuni de pe Pământ?

— Nu.

— Și cât de rău e?

— Foarte rău, spuse încet Pletnev, scărpinându-și obrazul. Nu vor exista învingători.

— Niciun fel de ordine, de nicăieri? De la vreo fortificație unde se află Ministerul Apărării, de la partid, de pe vreo platformă, de la ofițeri supraviețuitori?

Pletnev clătină din cap.

— Nimic. E posibil să nu le pese de noi.

— Ai văzut luptele cu ochii tăi? întrebă Mirsky, cu fața crispându-i-se.

— Am văzut Rusia strălucind noaptea. Toată Europa e în flăcări.

— Care dintre dumneavoastră vorbește rusa? spuse tăios Mirsky, uitându-se la Lanier și la Jaeger.

— Amândoi, răspunse Lanier.

— Atunci țările voastre sunt învingătoare?

— Nu, răspunse din nou Lanier.

— Suntem *porci* cu toții, zise Mirsky.

Pletnev clătină din cap.

— Ne-am făcut datoria, tovarășe general. Ați obținut o minunată...

— Câte nave au supraviețuit? îl întrerupse Mirsky.

— Patru, răspunse Petrov. Și câți oameni?

Lanier, Laeger și maiorul Annenkovsky așteptară răspunsul lui Mirsky.

— Două sute — nu, în jur de o sută optzeci aici.

Mirsky se încruntă la Lanier.

— N-am auzit cât de mulți în celelalte compartimente. Poate șapte sute cu totul. Generalul Sosnitsky a murit ieri.

— Atunci tu ești cel mai mare în grad, spuse Pletnev.

— Acum ar trebui să-ncepem tratativele, zise Lanier. Nu văd de ce ar fi necesar să reluăm lupta.

— Așa e, încuviință Mirsky.

Trecu în revistă câmpul de bătaie clătinând încet din cap.

— Dacă noi suntem tot ce-a mai rămas... Nu e necesar să ne luptăm.

— Pământul nu e mort, domnule colonel, spuse Lanier. E grav rănit, dar nu mort.

— Vorbiți de parcă ar fi o certitudine, constată Mirsky. Cum de puteți fi atât de sigur?

— Da, interveni Pletnev, în engleză. Prin urmare, ați intrat în legătură cu superiorii dumneavoastră?

— Nu, răspunse Lanier. Am citit despre asta și am văzut-o întâmplându-se. E o poveste lungă, domnule general Mirsky, și cred că e timpul să le-o facem cunoscută tuturor.

În timp ce cadavrele continuară să zacă acolo unde căzuseră, rușilor li se asigură accesul în primele patru compartimente, în schimbul garantării accesului personalului din blocul occidental la complexurile și la liftul zero din primul compartiment. Se făcură promisiuni în privința detașamentelor de pază bilaterale care aveau să patruleze pe rutele de deplasare. După ce căzură de acord și în această privință, îndepărtară leșurile și resturile de lângă capacul sudic și din perforație, iar celorlalte transportoare rusești li se permise intrarea pe docuri.

Negocierile se purtau în compartimentul unu, în bufetul primului complex al echipei științifice. O jumătate din barăcile celui de-al doilea complex fuseseră oferite temporar ca adăpost pentru soldații ruși; o linie trasă cu vopsea albă despărțea cele două sectoare, fiind păzită într-o parte de cinci infanteriști marini, iar în cealaltă de cinci membri cu figuri obosite ai Trupelor Spațiale de Șoc.

În cele din urmă, menționară rușii, aveau să-și mute marea majoritate a soldaților din primul compartiment și să ceară o zonă întinsă din cel de-al patrulea.

Gerhardt discuta cu Mirsky prin intermediul lui Lanier și al lui Jaeger. Colonelul Vielgorsky — un bărbat

frumos de vârstă mijlocie, cu tenul întunecat, cu părul de un negru intens și cu ochii verzi — îl sfătuia pe Mirsky din considerente politice. Maiorul Belozersky pândea întotdeauna în apropiere. Al treilea ofițer politic, maiorul Yazykov, era repartizat în compartimentul patru, ca parte a echipei rusești de supraveghere.

Erau la începutul serii, în cea de a doua zi de la suspendarea ostilităților. În timpul unei pauze pentru cafea și pentru masă, Kirchner își făcu apariția la intrarea bufetului, însoțit de un oaspete și de doi soldați de pază. Lanier se uită la grupul nou-sosiților și își lăsă încet în jos cana cu cafea.

— Se pare că n-ai nevoie de prea mult ajutor, spuse Judith Hoffman.

Era palidă și cu părul răvășit, fapt ce nu o caracteriza. Purta o salopetă și avea o mână bandajată. În cealaltă își căra obiectele personale, într-o cutie luată de pe navetă. Lanier își împinse scaunul în spate fără nicio vorbă și traversă încăperea ca s-o strângă cu putere în brațe. Rușii priveau întreruperea cu o ușoară iritare; Vielgorsky îi șopti ceva lui Mirsky, care dădu din cap și-și îndreptă spatele pe scaun.

— Iisuse! spuse Lanier, cu voce scăzută. Eram sigur că n-ai reușit. Nici nu știi ce bine-mi pare să te văd.

— Sper că tot atât de bine cât îmi pare mie că sunt aici. Președintele m-a concediat, și a concediat tot consiliul, cu patru zile înainte de... Înainte. Am solicitat niște favoruri și am făcut un tur VIP al Stației Șaisprezece în ziua următoare. Mi-am aranjat un zbor cu un VTO — n-a fost ușor. Eram *persona non grata* pentru *los politicos* și asta-i îngrijora pe oficiali. Dar doi piloți de luptă s-au arătat dispuși să mă îmbarce clandestin. Alimentarea cu

combustibil se încheiase și eram gata de plecare când a... început războiul, și am plecat împreună cu zece evacuați civili chiar înainte de a...

Hoffman înghiți în sec.

— Sunt foarte obosită, Garry, dar trebuia să te văd, să-ți dau de știre că sunt aici. Nu în calitate de șefă a ta. Doar aici. Mai sunt încă nouă persoane — patru femei, doi bărbați, trei membri ai echipajului. Lasă-mă să dorm și pe urmă spune-mi cum te pot ajuta.

— Încă n-am trecut la stabilirea lanțului de conducere ierarhic. Nici măcar nu știm dacă suntem un avanpost, un teritoriu sau o națiune, zise Lanier. Se vor găsi destule de făcut pentru tine.

Avea ochii umezi. Și-i șterse cu dosul palmei și îi zâmbi larg lui Hoffman, apoi arătă către masa negocierilor.

— Discutăm. Lupta s-a încheiat, poate pentru totdeauna.

— Am știut mereu că ești un bun administrator, spuse Hoffman. Garry, trebuie să dorm. N-am mai tras un pui de somn adevărat de când am plecat de pe stație. Dar... am adus ceva cu mine.

Puse cutia pe masă și desfăcu clamele metalice. Săltă capacul și aruncă pe tăblie plicurile cu semințe. Câteva alunecară pe masa rușilor. Mirsky și Vielgorsky păreau uluiți de o asemenea etalare. Primul luă un pachet cu semințe de gălbenele.

— Vă rog, păstrați orice doriți, le spuse Hoffman.

Își ridică privirea spre Lanier.

— Acum sunt pentru noi toți.

Kirchner o prinse de cot și o conduse afară.

Lanier se întoarse la masă și se așeză, simțindu-se infinit mai bine. Din spatele lui Vielgorsky și al lui Mirsky,

Belozersky se uită în jos, la mormanul de semințe, cu o suspiciune nemascată.

— Șeful ofițerilor mei politici vrea să știe dacă ați primit instrucțiuni de la vreo organizație guvernamentală supraviețuitoare, spuse Mirsky.

Jaeger traduse pentru Gerhardt.

— Nu, răspunse Lanier. Continuăm să acționăm pe cont propriu.

— Am recunoscut-o pe femeia cu care ați vorbit, spuse cu blândețe Vielgorsky. E agentă a guvernului dumneavoastră și e autoarea politicii pe care-ați aplicat-o pe acest asteroid.

— Da, este, zise Lanier, și, când se va simți mai bine, ni se va alătura la negocieri. Dar a fost... — își căută cuvântul — îndepărtată din post, înainte de Moarte.

Se miră de ușurința cu care-i venise pe buze numele, vorbind de trecut, nu despre viitor.

— Când a sosit? întrebă Mirsky.

— Nu știu. Nu cu prea mult timp în urmă.

— Insistăm, interveni Belozersky, ca orice supraviețuitor, militar sau civil, din țările membre ale pactului de la Varșovia, să fie de asemenea primit pe asteroid.

— Bineînțeles, încuviință Lanier.

Gerhardt dădu aprobator din cap.

— Și acum, spuse Lanier, să trecem la problemele poate cele mai importante. Dezarmarea și drepturile teritoriale.

— Vom face, în linii mari, un proiect al acestor înțelegeri și vom ratifica mai târziu un document oficial, zise Mirsky.

— Insistăm asupra suveranității tuturor persoanelor din țările membre ale pactului de la Varșovia pe acest asteroid, se amestecă Belozersky.

Vielgorsky strânse din buze. Mirsky își îndepărtă scaunul de masă cu o mișcare bruscă și-l conduse pe Belozersky într-un colț. Acolo se angajară într-o discuție pe ton scăzut, dar aprinsă, cu Belozersky aruncând priviri furioase către Lanier și Gerhardt.

Mirsky se întoarse singur.

— Sunt comandantul soldaților și cetățenilor sovietici, spuse. Sunt principalul negociator.

Biroul lui Lanier și micul său dormitor fuseseră jefuite, dar nu suferiseră stricăciuni serioase în timpul ocupației. Lanier dormi cinci ore, apoi luă un mic dejun raționalizat de la distribuitorul de hrană din bufet.

Kirchner îl întâlni la intrarea din față a barăcilor femeilor.

— Mă-ntorc în perforație, spuse. Acolo, sus, e încă o harababură infernală. Acum aducem jos morții — pe ai noștri și pe ai lor. S-a programat o slujbă de înmormântare?

— Am sugerat să facem una singură, cândva, în următoarele douăzeci și patru de ore. Ceva mai mult decât o simplă jelire a morților...

Kirchner strânse din buze.

— N-o să fie ușor să trăim în preajma acestor ticăloși.

— Trebuie să-ncepem de undeva. Ce face Hoffman? A dormit?

— Așa am auzit. Două dintre specialistele tale în astronomie au luat-o în primire și ne-au dat afară pe mine și pe paznici.

Își îngustă ochii și dădu din cap în direcția bufetului.

— Care-o să fie rolul meu după ce-o să terminați?

— Căpitan, din Marina Militară a Statelor Unite, așa cred. Șeful securității externe. N-am de gând să le ofer Piatra pe un platou.

— Au fost de acord cu dezarmarea?

Lanier clătină din cap.

— Nu încă. Vor să-și construiască o tabără fortificată în compartimentul patru și abia apoi să discute despre dezarmare. Îi ofer lui Mirsky un tur privat, ceva mai târziu, în după-amiaza asta... bibliotecile, orașele.

— Iisuse, mi-ar plăcea să vin cu voi.

— O să ai în curând ocazia. În ceea ce ne privește pe Gerhardt și pe mine, totul e deschis. Niciun monopol.

— Chiar și compartimentul șapte?

— Cu timpul. Încă n-au întrebat despre el.

Kirchner înălță din sprâncene.

— Nu li s-a spus?

— N-am idee ce le spun ei militarilor. Vor afla cu siguranță destul de repede. Nu s-ar putea zice că rușii din echipa științifică se amestecă printre soldați — după toate aparențele, militarii nu-nseamnă mare lucru în ochii lor. Dar se va duce vorba.

Lanier făcu o pauză îndelungată.

— Vreo veste de pe Pământ?

— Absolut nimic. Ceva activitate radar în Oceanul Arctic — poate câteva vase de suprafață. Nu se poate vedea mare lucru. Fumul acoperă cea mai mare parte a Europei, Asia, Statele Unite. Nu-și pot face griji pentru noi, Garry.

Kirchner traversă complexul și se urcă într-o camionetă care mergea către intrarea ascensorului zero. Lanier bătu la ușa barăcii.

Îi răspunse Janice Polk.

— Intră, spuse ea. S-a trezit și i-am dus ceva de mâncare acum câteva minute.

Hoffman se afla pe canapeaua dintr-un mic salon. Beryl Wallace și Doreen Cunningham, fosta șefă a securității complexului, stăteau pe scaune, vizavi de ea. Capul celei de-a doua era bandajat, dovadă a arsurii de laser cu care se alesese înainte de capitularea primului complex.

Se ridicară la intrarea lui Lanier; Cunningham dădu să salute, apoi zâmbi prosteşte și-și lăsă mâna în jos.

— Doamnelor, eu și domnul Lanier trebuie să ne punem reciproc la curent în privința câtorva probleme, spuse Hoffman, lăsând un pahar pe jumătate plin cu oranjadă pe masa confecționată din placa deflectoare a unui rezervor de combustibil.

Când rămaseră singuri, Lanier se așeză și-și trase scaunul mai aproape.

— Sunt gata pentru o scurtă informare, zise Hoffman. De când am părăsit Pământul, n-am mai auzit nimic. E așa cum ne-au arătat bibliotecile?

— Da, răspunse Lanier. Și Iarna Lungă începe.

— OK.

Hoffman își strânse nasul între două degete și și-l frecă viguros.

— Sfârșitul lumii. Asta-i tot ce știm.

Oftă, iar oftatul amenință să se transforme în suspin.

— Rahat. Să-ncepem cu începutul.

Lanier întinse mâna și ea i-o luă.

— Își vor închipui că suntem amanți, spuse.

— O relație pur druckeriană[20], zise Lanier.

---

[20] De la Peter Ferdinand Drucker (1909–2005) — autorul unor cărți și articole despre modul de organizare în domeniul afacerilor, în cel guvernamental și în al societăților nonprofit.

Ea râse și își șterse ochii cu o batistă.

— Cum îți merge, Garry? întrebă.

El nu răspunse câteva clipe lungi.

— Mi-am pierdut aeronava, Judith. Eu o conduceam...

— Prostii.

— Eu o conduceam, și am făcut tot ce-am putut ca să-mpiedic războiul. Am dat greș. Așa că încă nu pot spune cum îmi merge, încă nu. Poate că nu prea bine. Nu știu. Negociez după principiul ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Dar sunt foarte obosit.

Ea îl bătu peste mână cu degetele și încuviință ușor din cap, cu ochii într-ai lui.

— OK. Să știi că ai parte în continuare de toată încrederea mea. Înțelegi asta, Garry?

— Da.

— După ce se liniștesc lucrurile, putem face cu schimbul vârându-ne capetele prin gaura din pictura murală cu Sisif. Acum povestește-mi despre invazie și tot ce s-a-ntâmplat de atunci.

Lanier visase cu ochii deschiși să-l ducă pe Mirsky în biblioteca din compartimentul doi singur, sau fiind însoțiți fiecare de câte un singur bodyguard. Când sosi la masa negocierilor din bufet, Mirsky, Garabedian, doi dintre cei trei ofițeri politici supraviețuitori — Belozersky și maiorul Yazykov — și patru soldați din trupele Spațiale de Șoc îl așteptau. El se grăbi să-i roage pe Gerhardt și pe Jaeger să-l însoțească și, pentru echilibrarea forțelor, grupului i se alăturară patru infanteriști marini.

Călătoriră în tăcere din primul compartiment până la podul zero din cel de-al doilea. Unul dintre soldații lui Mirsky conduse camioneta în prima jumătate a scurtei

lor călătorii. În timp ce traversau orașul, Mirsky se uită de mai multe ori la Lanier, care presupuse că-l evalua. Generalul-locotenent rus era pentru el o carte închisă; nu-și dezvăluise, nici măcar o singură dată, ceva din sinele său profund. Cu toate acestea, Lanier îl stima mult mai mult decât pe Belozersky. S-ar fi putut ca Mirsky s-asculte de rațiune; Belozersky nici măcar nu știa ce e rațiunea.

La jumătatea podului, camioneta se opri și un infanterist marin preluă îndatoririle șoferului. Trecură prin cartierul comercial descris de Patricia drept „demodat" și coborâră apoi în piața bibliotecii. Un infanterist marin și un soldat din TSS rămaseră de pază lângă camionetă. Își ocupară pozițiile în colțurile opuse ale vehiculului și evitară cu sârguință să-și vorbească.

Gerhardt îl angajă pe Belozersky într-o conversație, prin intermediul lui Jaeger. Asta-i oferi lui Lanier ocazia să-l conducă pe Mirsky cu câțiva pași înaintea celorlalți și să-l pregătească pentru ceea ce aveau să descopere.

— Nu știu sigur ce v-au spus comandanții dumneavoastră despre Piatră, începu el, dar mă îndoiesc că știți întreaga poveste.

Mirsky se uita fix înainte, cu o expresie neliniștită.

— Piatra e un nume mai potrivit decât Cartoful, admise el, ridicând din sprâncene. Numindu-l Cartof facem din noi niște viermi, nu-i așa? Mi s-a spus că Piatra a fost construită de oameni.

— Asta nu e decât o jumătate de adevăr.

— Atunci sunt interesat să aflu restul.

Lanier îi spuse povestea amănunțit, în timp ce intrară în bibliotecă și urcară scările către primul etaj.

În sala de lectură, Lanier găsi în depozit un sector cu cărți în limba rusă și ieși cu trei volume, întinzându-i unul

lui Mirsky — o traducere a *Scurtei Istorii a Morții* — și câte unul din celelalte două lui Belozersky și Yazykov.

Belozersky rămase în picioare, strângând cu putere cartea în ambele mâini și holbându-se la Lanier ca și cum l-a fi insultat.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă el.

Yazykov își deschise volumul ezitând.

— Citiți cu ochii dumneavoastră, sugeră Lanier.

— E Dostoievski, spuse Belozersky.

Făcu schimb de cărți cu Yazykov.

— Și Aksakov. Ar trebui să ne intereseze?

— Poate dacă v-ați uita la datele când au fost tipărite, domnilor, zise Lanier, cu voce scăzută.

Cei doi deschiseră cărțile, citiră și le închiseră brusc, aproape simultan...

— Trebuie să explorăm rafturile astea de la un capăt la celălalt, spuse Belozersky.

Perspectiva nu părea să-l încânte.

Mirsky își ținea cartea deschisă în ambele mâini, răsfoind-o și întorcându-se de mai multe ori la data publicării, într-un rând chiar atingând-o cu arătătorul. O închise cu degetul mare și bătu cu cotorul ei în masa pentru lectură, uitându-se în sus, la Lanier. Dacă se schimbase ceva, atunci biblioteca din compartimentul doi părea mai întunecată și mai sumbră decât până atunci.

— Redă istoria războiului, spuse Mirsky, pe jumătate întrebând și pe jumătate afirmând. E o traducere fidelă a ediției în limba engleză?

— Cred că da.

— Domnilor, eu și domnul Lanier trebuie să fim singuri câteva minute. Tovarăși ofițeri, vă rog să așteptați

împreună cu generalul Gerhardt și cu oamenii săi, și să vi-i luați pe-ai voștri cu voi.

Belozersky își puse cartea pe o masă goală și Yazykov îi urmă exemplul.

— Ar trebui să nu dureze mult, tovarășe general, spuse cel dintâi.

— Atât cât e necesar.

Lanier aduse cu sine un bidon pe jumătate plin cu brandy, sperând în ivirea unei asemenea oportunități. Umplu câte o cană pentru fiecare dintre ei.

— Așa ceva e foarte apreciat, spuse Mirsky, ridicând cana.

— Serviciu special, zise Lanier.

— Ofițerii mei politici v-ar acuza că încercați să mă îmbătați ca să — cum se zice în argou? — să mă *stoarceți* de informații.

— N-a mai rămas destul ca să vă-mbăt, precizează Lanier.

— Păcat. Nu sunt destul de puternic pentru... asta.

Cu două mișcări ample, Mirsky împunse spațiul bibliotecii cu cana goală.

— Poate că dumneavoastră sunteți, dar eu nu sunt. Mă sperie de moarte.

— O să găsiți putere după un timp. E tot atât de atractiv pe cât e de înspăimântător.

— Știți asta de multă vreme?

— De doi ani.

— Cred că eu îi voi lăsa pe alții să descopere atracția, zise Mirsky. Oamenii mei au acum acces la toate astea — nerestricționat, oricare dintre noi, și ofițerii și soldații?

— Așa e înțelegerea.

— Cum ați învățat să vorbiți rusește? La școală?

— În biblioteca din compartimentul trei, zise Lanier. Mi-a luat puțin mai mult de trei ore.

— Vorbiți ca un moscovit. Ca unul care-a fost plecat peste ocean, poate pentru câteva decenii, și totuși... un moscovit. Eu aș putea să-nvăț engleza la fel de repede?

— Probabil.

Lanier împărți restul de brandy și închinară unul în cinstea celuilalt.

— Sunteți un tip ciudat, Garry Lanier, spuse solemn Mirsky.

— Oh?

— Da. Sunteți întors către interior. Îi vedeți pe ceilalți, dar nu-i lăsați să vă vadă.

Lanier nu reacționă.

— Uite, vedeți?

Rusul rânji.

— Așa sunteți. Ochii lui reîncepură brusc să-l fixeze pe Lanier cu o privire pătrunzătoare. De ce n-ați lăsat lumea să știe toate astea de la bun început?

— După ce-o să petreceți ceva mai mult timp aici, ca și în al treilea compartiment, să vă-ntrebați ce-ați fi făcut dumneavoastră.

Era rândul lui Mirsky să nu reacționeze.

— Între popoarele noastre există resentimente puternice și amare, spuse apoi, lăsând cartea să cadă pe masă cu o bufnitură. Nu vor fi uitate cu ușurință. Iar între timp, eu nu înțeleg locul ăsta. Nu înțeleg nici poziția noastră aici, nici pe a dumneavoastră. Ignoranța mea e periculoasă, domnule Lanier, așa că o să vin aici, sau în cealaltă bibliotecă, când mi-o va permite timpul, ca să mă educ. Și o să-nvăț engleza folosind metoda dumneavoastră, dacă e cu putință. Dar, ca să prevenim încurcăturile, cred că n-ar

trebui să li se permită tuturor oamenilor mei să intre în locul ăsta. N-ar fi înțelept să aveți în vedere niște restricții similare?

Lanier clătină din cap, întrebându-se dacă Mirsky își vedea propriile idei contradictorii.

— Suntem aici ca să spargem tiparele trecutului, nu ca să le continuăm. În ceea ce mă privește, e deschis pentru toată lumea.

Mirsky se holbă la el pentru un timp stânjenitor de lung, apoi se ridică.

— Poate, spuse el. Vă e mai ușor să spuneți asta decât îmi e mie. Oamenii mei nu sunt obișnuiți să fie bine informați. Unora dintre ofițerii mei ideea li s-ar părea înspăimântătoare. Unii n-ar crede nimic din toate astea... ar presupune că e o înșelătorie americană. Ar fi foarte liniștitor.

— Dar dumneavoastră știți că nu e.

Mirsky întinse mâna să atingă cartea.

— Dacă un adevăr e periculos, spuse, poate că nu e suficient de adevărat.

În compartimentul doi, fâșia de parc pe care asolizase batalionul lui Mirsky primea acum trupurile morților. O sută șase soldați americani, englezi și nemți muriseră în luptă și zăceau în saci aluminizați într-un șanț lung, săpat cu unul dintre excavatoarele echipei de antropologi. În alte patru șanțuri zăceau o sută șaizeci și doi de sovietici. Alți nouăzeci și opt de ruși și doisprezece soldați ai blocului occidental erau dispăruți și presupuși morți, fie uciși în luptă, fie purtați în afara perforației ca să devină mumii uscate de frig pe orbite din jurul Pietrei. O placă specială fusese instalată în memoria morților de pe VTO 45 și de pe transportoarele pierdute.

În jurul şanţurilor se adunară două mii trei sute de oameni. Mirsky şi Gerhardt vorbiră în rusă şi în engleză, scurt şi la obiect. Nu-şi îngropau numai camarazii; deşi încă nu exista niciun simbol comemorativ pentru morţii de pe Pământ, îşi îngropau rudele şi prietenii de departe; culturile, istoriile şi visurile pierdute în depărtare.

Îşi îngropau trecutul sau acea parte a lui de care se puteau despărţi. Sovieticii stăteau laolaltă, în şiruri. În grupul lor, membrii echipei ştiinţifice rămâneau izolaţi, parcă selecţionaţi.

Ruşii păstrară tăcerea în vreme ce preotul militar Cook şi Yitshak Jacob, ţinând locul unui rabin, rostiră ultimele rugăciuni şi kaddish[21]-ul. Un musulman uzbek sovietic făcu un pas înainte, oferindu-şi rugăciunile.

Mirsky aruncă prima lopată de pământ peste mormintele compatrioţilor săi. Gerhardt aruncă o alta peste mormântul soldaţilor NATO. Pe urmă, fără s-o fi plănuit şi fără niciun avertisment, Gerhardt luă o lopată din mormanul de pământ care trebuia împins peste oamenii săi şi o duse în primul şanţ sovietic. Mirsky îi urmă exemplul fără ezitare.

Belozersky privea cu o figură încremenită într-o permanentă dezaprobare. Vielgorsky îşi păstra o atitudine tăcută, demnă. Yazykov părea să fie în altă parte şi avea ochii umezi.

Hoffman şi Farley înaintară cu un pas şi plasară câte o coroană la capul fiecărui mormânt.

În timp ce mulţimea se îndepărta, echipa de arheologi începu imediat să umple şanţurile. Sovieticii se împărţiră ca să se întoarcă în compartimentele unu şi patru. Farley, Carrolson şi Hoffman li se alăturară lui Lanier şi lui

---

[21] Rugăciune evreiască spusă la înmormântări.

Heineman pe podul zero. Se uitară la oamenii care traversau către staţiile metroului. Carrolson se apropie treptat de Lanier şi îl atinse pe braţ.

— Garry, trebuie să vorbim despre ceva.

— S-auzim, zise el.

— Nu aici. În complex, spuse Carrolson, uitându-se după Hoffman.

Se grupară în camionete şi traversară primul compartiment. Carrolson, Farley, Heineman şi Hoffman îl însoţiră pe Lanier în clădirea goală a administraţiei, unde se adunară la parter, în jurul biroului lui Ann Blakery.

— Se pare că urmează veşti rele, zise el.

Făcu ochii mari când înţelese.

— Oh, Doamne! spuse. Unde e...

Carrolson îl întrerupse.

— Până acum ai fost prea ocupat. Nu ştim sigur ce s-a-ntâmplat, dar Patricia nu e de găsit nicăieri. Există două rapoarte, dar unul îi aparţine unui rus şi s-ar putea să nu fie demn de încredere. Rimskaya l-a auzit când discuta cu sovieticii din echipa ştiinţifică. Al doilea e de la Larry. Am crezut că aveam s-o găsim, că poate se ascunde pe undeva, dar...

Heineman dădu din cap.

— Ceea ce am văzut eu pare să adâncească misterul, adăugă el.

— Patricia a plecat din complexul aflat în compartimentul patru miercurea trecută, povesti Farley. Nimeni n-a văzut-o plecând, dar Lenore e convinsă că trebuie să fi luat metroul către compartimentul trei.

— Spunea că se duce la bibliotecă. Eram cu toţii puţin cam nebuni atunci, iar ea suporta foarte greu, zise Carrolson.

— Echipa de ruși spune că soldatul a văzut o aeronavă asolizând lângă una dintre stațiile de metrou din Thistledown, în partea de nord — stația de la linia zero, zise Farley. La bord s-au urcat doi oameni și ceva pe care rusul l-a numit diavol. Dintre... oameni, unul era bărbat și celălalt femeie, iar femeii i se potrivește descrierea Patriciei. Aeronava a decolat. Albă, de forma unei săgeți, dar cu vârful bont. N-a făcut niciun zgomot.

Heineman înaintă cu un pas.

— Când am fost pe coridor, eu am văzut un *boojum*. În formă de săgeată, cu botul bont. Mergea către nord, pe o traiectorie spiralată în jurul tubului cu plasmă.

— Până acum n-a fost timp să punem totul cap la cap, zise Carrolson. Îmi pare rău pentru întârziere.

— N-are sens, spuse Lanier, clătinând din cap. Poate-a fost pur și simplu capturată de ruși. Poate...

— Rimskaya a pus întrebări peste tot. El crede că nu, zise Carrolson. În Thistledown nu era nimeni, cu excepția câtorva parașutiști sovietici ieșiți de pe traiectorie — niciun fel de diversioniști, niciun soldat de-al nostru — nu în momentul acela. Nimeni în afară de Patricia.

— Și de un *boojum*, adăugă Heineman. Coincidența e prea mare, Garry.

El continuă să clatine din cap.

— Gata. Vă rog. Pur și simplu, nu mai pot face față și altor probleme. Judith, spune-le. Acum nu pot face nimic. Sunt negocierile, și...

— Bineînțeles, spuse Hoffman, strângându-l de umăr cu o mână fermă. Să ne odihnim cu toții.

Lanier își puse o palmă pe față, ca și cum ar fi vrut să-și netezească urmele adânci lăsate de suferință în jurul gurii.

— Eu ar trebui să am grijă de ea, zise. E importantă. Judith, tu mi-ai spus să am grijă de ea.

— E în ordine. N-a fost nimic...

— La naiba cu locul ăsta, Judith.

Își înălță pumnii și-i agită neajutorat.

— Urăsc pietroiul ăsta blestemat!

Carrolson începu să plângă. Farley o luă în brațe.

— Nu numai tu, spuse cea dintâi. Ai dat-o în grija mea.

— Încetați, le ceru Hoffman, cu voce scăzută, fără să-i privească.

Heineman se retrase cu un pas, stânjenit și neștiind ce să facă.

— N-o să renunț pur și simplu la ea, spuse Lanier, lăsându-și brațele în jos și închizându-și și deschizându-și pumnii. N-a dispărut și gata. Larry, poți s-alimentezi supratubul și să-l pregătești repede de plecare?

— Oricând dai ordin.

— Judith, cred că ai făcut o alegere greșită, zise Lanier.

— Nu cred. Ce vrei să spui?

— N-o să rămân până când se rezolvă lucrurile. O să fug într-o misiune nebunească de salvare, n-o să rămân în locul ăsta ca să discut c-o șleahtă de sovietici. Mă cunoști. Știi că așa o să fac.

— OK, încuviință Hoffman. Du-te după ea. Mai sunt și alte motive.

— Care? întrebă Lanier.

— Suntem blocați aici, nu-i așa? răspunse Hoffman. Trebuie să aflăm în curând ce e acolo, în josul coridorului. Larry, avionul V/STOL funcționează? Și supratubul?

— Funcționează perfect, zise Heineman.

— Atunci o să facem un plan. Dar o să-l facem cu grijă. E OK, Garry? Nu chiar imediat, dar foarte curând?

— OK, încuviință el, docil.

— Cred că avem cu toții nevoie să ne relaxăm, să mâncăm și să ne odihnim, spuse Farley, uitându-se în jur, în așteptarea aprobărilor.

Rămaseră în tăcere, ușor șocați fiindcă Lanier ajunse atât de aproape de pierderea controlului — și fiindcă înțelegeau cât de aproape se aflau cu toții.

— Aș vrea să merg și eu, zise Carrolson.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Presupun așadar că vrei să fugi de toate. Să ai senzația că se află foarte departe.

— Da.

Pleci pe coridor, pe urmele ei. De ce?

— Ca să-mi salvez blestemăția asta de suflet.

Nu te-ai descurcat rău.

— Pământul e în ruine, Piatra e pe jumătate ocupată de ruși ursuzi și am pierdut singura persoană pe care mi se spusese în mod special s-o protejez.

Dar Piatra e încă aici, iar situația pare să se stabilizeze.

— Belozersky. Yazykov. Vielgorsky.

Căpoși bătrâni, fanatici. Da. Sunt o pacoste, și n-ar trebui să rămâi aici, să le tocești securile?

— Nu.

O lași pe Hoffman cu toate problemele...

— Îmi permite să plec fiindcă știe că sunt la capătul puterilor. Nu mai pot face nimic. Nu-i sunt de folos pe Piatră... decât plecând după Patricia.

Lanier deschise ochii și-și privi ceasul de la încheietura mâinii. Era 07:50. Se simțea paralizat. Vocile continuau să-i răsune în țeastă, venind și plecând. Mintea lui se străduia să facă față inadmisibilului și să-și găsească locul într-o nouă situație.

Se gândea întruna la Pământ, la oameni — prieteni, colegi de lucru, poate chiar aceia pe care-i întâlnise cu câteva săptămâni înainte — târându-se prin moloz. Era foarte posibil ca pe Pământ să nu mai fie în viață nici măcar un singur om pe care să-l fi cunoscut personal. Statistica era corectă, dar gândul era groaznic, starea psihologică era mizerabilă. Majoritatea celor cu care avea legături (*oamenii lui*) locuiau în orașe sau lucrau în centre militare.

O excepție era Robert Tyheimer. Căpitan de submarin, fusese căsătorit cu sora lui Lanier, moartă în urma unui atac cerebral, cu doi ani înainte de a primi el postul de pe Piatră. Stătuseră de vorbă ultima oară la un an după moartea ei. Tyheimer ar fi putut fi încă viu, sub gheață, așteptând. Dacă nu contribuise deja la distrugerea generală, atunci avea să-și păzească focoasele și să aștepte... și să aștepte... următorul schimb de lovituri. Ultimele explozii.

— Te urăsc, spuse, cu voce tare, cu ochii din nou închiși.

Nici măcar nu știa la cine se referise. În cap i se adunaseră trei psihanaliști, care discutau; unul, un freudian stereotipic, îi răstălmăcea întotdeauna fiecare licărire de gând pasager, alegând cele mai groaznice și mai sordide interpretări. *Da... și mama ta... ce-ai spus atunci? Te-ai referit la tine însuți, nu-i așa?*

Altul stătea, tăcut, lăsându-l să atârne de propriile sale confuzii cleioase.

Iar al treilea...

Al treilea dădea din cap și recomanda terapia prin muncă. Al treilea semăna cu tatăl lui.

Asta îl interesa pe primul.

Se răsuci în pat și deschise din nou ochii. Nici somn, nici odihnă. Peste cât timp aveau să sufere oamenii de pe Piatră o cădere nervoasă? Pe cât de mulți îi aștepta, cât de gravă avea să fie? Cine urma să dea piept cu o asemenea problemă, el sau Hoffman?

Dar decizia fusese deja luată. O dusese pe Hoffman într-un tur al Pietrei — și îl întâlniseră pe Mirsky în biblioteca din al treilea compartiment, în fața unei lacrimi. Pe generalul-locotenent rus îl însoțeau trei bodyguarzi, deși clădirea era de altminteri pustie. Părea extenuat și îi ignorase.

Lanier îi indicase lui Hoffman un scaun aflat la o oarecare distanță de ruși și o învățase cum să utilizeze toate facilitățile. Îi dăduse ei cheile, iar ea le primise cu bucurie.

Se săltă în capul oaselor și deschise interfonul cu o lovitură ușoară de deget. Ann Blakely se întorsese la biroul ei și continua să se ocupe de tabloul central de comandă.

— Nu pot să dorm, zise el. Care e acum orarul lui Heineman?

— E treaz, dacă asta vrei să știi, răspunse ea.

— Perfect. Și e în compartimentul al șaptelea, fără îndoială.

— Nu, în orar scrie zona de debarcare din perforația sudică...

— Sună-l, te rog.

— O s-o fac.

— Spune-i că vreau să plec mâine-dimineață, devreme, la ora opt.

— Da, domnule.

Echipajul avionului V/STOL fusese deja ales: el însuși, Heineman, Carrolson — poate singura a cărei lipsă avea să reprezinte o dificultate pentru Hoffman — și Karen Farley. Misiunea era simplă, fără ambiguități: urmau să se deplaseze pe o distanță de cel mult un milion de kilometri în josul coridorului, presupunând că acesta era atât de lung, oprindu-se în mai multe puncte de-a lungul drumului și coborând la sol. Cine ar fi putut spune de ce natură avea să fie coridorul, atât de departe spre nord? După care aveau să se întoarcă, cu sau fără Patricia, cu sau fără vreun indiciu asupra locului unde se afla.

Existau o mulțime de incertitudini, dar de un tip pe care Lanier îl considera bine-venit. Avusese de-a face cu orori atât de multă vreme, încât o aventură bine definită și evident periculoasă i se părea un adevărat paradis.

Se îmbrăcă și-și adună bagajul într-un rucsac de dimensiuni reduse. Periuță de dinți, aparat de ras, un schimb de lenjerie intimă, tabletă și un pachet de blocuri de memorie.

Periuță de dinți.

Lanier începu să râdă. Râsul părea silit, dar îl năpădi în valuri, lăsându-l fără apărare. Se întinse pe patul de campanie și se îndoi de mijloc, cu fața crispându-i-se dureros. Într-un târziu se opri, gâfâind, apoi se gândi la minuscula toaletă a aeronavei, la minuscula ei cabină de duș. Se gândi la descărcarea stomacului în timp ce aveau să străbată singularitatea și izbucni iarăși în râs. Trecură mai multe minute înainte de a-și putea controla hohotele, după care se săltă în șezut și rămase pe marginea patului, cu spatele drept, respirând adânc și frecându-și falca și mușchii obrajilor, deopotrivă de îndureraţi.

— Dumnezeule din ceruri, oftă, și își îndesă periuța de dinți în rucsac.

Soldatul sovietic mort plutea la vreo douăzeci de metri deasupra schelei pentru cercetări din perforația compartimentului șapte. Cum ajunsese atât de departe era întrebarea pe care și-o punea toată lumea. Nu părea rănit; probabil că se temuse de cădere și rămăsese lângă axă până când i se terminase aerul. Plutea încet înapoi, în josul perforației, către compartimentul șase. Nu era suficient timp ca să-l pescuiască și să-l aducă jos. Încărca momentul despărțirii cu o tristețe palpabilă. Părea să se uite cu mare interes, cu fața palidă deslușindu-i-se în spatele vizorului căștii, cu ochii larg deschiși.

Hoffman îi îmbrățișă pe Lanier, pe Carrolson și pe Farley, costumele lor voluminoase fiind o piedică în calea acestei intenții, dar nu și într-a emoției. Heineman era deja la bordul avionului V/STOL, atașat la supratub ca un pește ventuză.

Rămaseră o clipă în jurul capătului bont al singularității, păstrând tăcerea, apoi Hoffman spuse:

— Garry, asta nu e o vânătoare de himere. O știi foarte bine. Avem nevoie de mica americancă cu sânge mexican. Oricine ar fi răpit-o, s-ar putea să știe ce multă nevoie avem de ea. Bineînțeles că eu sunt bănuitoare din fire. Dar plecați oricum într-o misiune foarte importantă. Drum bun.

Farley se întoarse spre Hoffman.

— Azi-noapte am luat o hotărâre — Hua Ling și noi, ceilalți, toți chinezii. Ar trebui să fie anunțată abia în seara asta, dar n-o să obiecteze nimeni dacă-ți spun de-acum.

Suntem de partea Blocului Occidental. Echipa de savanți sovietici a făcut câteva propuneri, dar noi ne-am decis să vă susținem. Cred că și oamenii de știință sovietici ar dori să vă poată urma. Dar eu am vrut, pur și simplu, să afli înainte de plecarea noastră.

— Mulțumesc, zise Hoffman, strângând mâna lui Farley. Suntem curioși. Nu e nevoie să v-o spun. Aflați tot ce puteți. Printre noi sunt câteva sute care ar fi vrut să vă poată însoți.

— De-asta am vrut să fiu prima care se oferă voluntară, zise Carrolson.

— Asta-i pierdere de vreme, spuse tărăgănat Heineman. Toată lumea la bord.

— Taci și lasă-ne să fim sentimentali, îl mustră Carrolson.

— Totul va fi bine, îi spuse Hoffman lui Lanier, când se îmbrățișară din nou, reținându-se unul pe celălalt ca să se privească prin vizoare.

— Să mergem, zise Lanier.

Își prinseră cablurile de siguranță de o bară lungă, care se întindea în apropierea aeronavei, și se propulsară pe rând, cu câte o lovitură a picioarelor, ca să intre prin tambuchi. În sas încăpeau două persoane; repetară procedura de două ori, Lanier rămânând ultimul. Trapa odată etanșată și presiunea restabilită, își scoase costumul și îl împături în compartimentul de sub panoul de comandă al sasului.

Cu numai patru pasageri, interiorul aeronavei era spațios. Partea din față a cabinei era plină de lăzi cu echipament științific; Carrolson și Farley le verificară înainte de a-și pune centurile de siguranță. Lanier i se alătură lui Heineman în carlingă.

— Toate cablurile de combustibil și oxigen sunt desprinse, spuse acesta, verificând indicațiile aparaturii. Am rulat diagnosticarea pentru supratub. Totul funcționează.

Se uită la Lanier în expectativă.

— Atunci, să funcționeze, veni răspunsul.

Heineman roti suportul comenzilor supratubului către exterior și îl blocă în fața lui.

— Ține-te bine, spuse. Apoi adăugă prin interfon: doamnelor, pungile pentru vomă sunt în buzunarele scaunelor din fața voastră. Nu insinuez nimic, înțelegeți.

Eliberă butoanele de comandă ale clamelor. Supratubul începu să alunece, încet și lin, de-a lungul țevii argintii a singularității.

— Încă puțin, spuse el.

Lanier se simți apăsat pe spătarul scaunului.

— Și încă puțin.

Acum erau grei, zăceau pe spate într-o carlingă și într-o cabină dintr-odată în poziție verticală.

— Ultimul strop, anunță Heineman, apoi cântăriră din nou, efectiv, mai mult de jumătate din cât ar fi cântărit pe Pământ. Avem o scară de frânghie pe care o s-o derulez pe culoarul dintre scaune, pentru cazul că vrea cineva să meargă la baie.

Rânji către Lanier.

— Nu recomand folosirea toaletei în aceste condiții. N-am primit specificații suficiente ca să proiectăm nava astfel încât să asigure mai mult confort. O să opresc pe clame dacă ajunge cineva într-o situație disperată.

— Poți conta pe asta, răspunse Carrolson din cabină.

Lanier privea prin parbriz coridorul mișcându-se în jurul lor cu o încetineală maiestuoasă; podeaua se

contopea în depărtare cu strălucirea perlată din centrul tubului de plasmă... ce se întindea probabil la infinit.

— Evadarea finală, nu-i așa? întrebă Heineman, de parcă i-ar fi citit gândurile. Mă face să mă simt din nou tânăr.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

După ce Olmy se învălui în plasa lui de lumini, izolându-se, în trei ocazii diferite, Patricia decise că Talsitul avea ceva oarecum dezgustător. Putea să creeze dependență — indiferent ce era.

Zburau de cel puțin trei zile — poate chiar de cinci — și, cu toate că se dovedeau întotdeauna politicoși și-i dădeau răspunsuri aparent sincere, Olmy și frantul nu erau întocmai ceea ce se înțelege prin volubili. Ea își petrecea majoritatea timpului într-un somn agitat, visându-l pe Paul. Atingea adesea ultima lui scrisoare, încă aflată în buzunarul de la piept al salopetei ei. La un moment dat, se trezi țipând și văzu frantul tresărind spasmodic în cușeta lui. Olmy căzuse pe jumătate de pe canapea și o privea fix, evident alarmat.

— Îmi pare rău, spuse ea, uitându-se cu vinovăție de la unul la altul.

— E în ordine, spuse Olmy. Ne-am dori să te putem ajuta. De fapt ar fi cu putință, dar...

Nu-și încheie fraza. Câteva minute mai târziu, când inima ei își încetă galopul și Patricia își dădu seama că nu

reușea să-și aducă aminte ce o făcuse să țipe, îl întrebă pe Olmy ce voise să spună afirmând că o puteau ajuta.

— Talsit, răspunse el. Netezește memoria, îi rearanjează prioritățile fără s-o întunece. Blochează accesul subconștientului la anumite amintiri tulburătoare. După Talsit, nu mai ai acces la amintiri decât ca urmare a unui act de voință conștient.

— Oh, făcu Patricia. Și nu pot primi puțin din acest Talsit?

Olmy zâmbi și clătină din cap.

— Ești pură, zise el. Aș fi mustrat dacă te-aș aduce în cultura noastră înainte ca savanții să aibă ocazia să te studieze.

— Vorbești ca și cum aș fi un specimen, spuse Patricia.

Frantul scoase din nou sunetul care semăna cu un scrâșnet de dinți amplificat. Olmy îl privi cu reproș și se balansă, coborând din cușeta lui.

— Bineînțeles că ești, răspunse. Vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame, refuză ea, întinzându-se pe spate pe canapea. Sunt speriată și plictisită, și visez urât.

Frantul se uită cu atenție în jos, către ea, fără să clipească din ochii lui mari, căprui. Întinse o mână, își răsfiră cele patru degete suple, apoi le curbă iarăși.

— Te rog, spuse, cu vocea sunându-i ca o flașnetă dezacordată. Nu pot ajuta.

— Un frant vrea întotdeauna să ajute, îi explică Olmy. Dacă nu poate, are dureri. Mă tem că ești o încercare într-adevăr grea pentru frantul meu.

— Frantul tău? E proprietatea ta?

— Nu. Nu sunt proprietarul lui. Pe durata misiunii noastre, suntem uniți prin datorie. Mai degrabă ca niște

simbioți sociali. Eu îi cunosc gândurile și el le cunoaște pe ale mele.

Patricia îi zâmbi frantului.

— Mă simt foarte bine.

— Minți, aprecie frantul.

— Ai dreptate.

Patricia întinse mâna ezitând și atinse brațul creaturii. Avea pielea netedă și caldă, dar nu și elastică. Își retrase degetele.

— Nu mă tem de voi, de niciunul dintre voi, spuse ea. M-ați drogat?

— Nu! exclamă Olmy, clătinând viguros din cap. Nu trebuie să interferăm cu tine.

— E atât de straniu. Nici măcar n-am senzația că e real, dar nu mi-e frică.

— Poate că asta e bine, spuse frantul, cu solicitudine. Până când te trezești, noi suntem un vis.

După acest schimb de cuvinte, nu mai vorbiră ore întregi. Patricia stătea întinsă, cu fața către fereastră, remarcând o nouă schimbare a aspectului coridorului. Acum era acoperit cu benzi asemănătoare celor de pe autostrăzile aglomerate. În timp ce se deplasau pe traiectoria lor spiralată din jurul tubului de plasmă, făcând câte o întoarcere la fiecare cincisprezece sau douăzeci de minute, văzu că podeaua era acum acoperită în întregime cu modele, indiferent care le-ar fi fost semnificația. Nu păreau în mișcare, dar, după ce parcurseră mai bine de douăzeci de kilometri, nu mai putu să fie sigură că asta reprezenta adevărul.

Traseul spiralat al aeronavei era hipnotic. Realiză, cu o tresărire, că se holba la noul fenomen de mai multe minute, fără să fi fost conștientă de asta. Modelele dense

de pe suprafața podelei mișunau acum de lumini în mișcare. Întinzându-se de-a lungul „autostrăzii", benzile erau șiruri de mărgele roșii și de un alb intens. Lănci de lumină se roteau, descriind arce deasupra modelelor și luminând marginile discurilor ce zburau la joasă înălțime. Centuri de zid, de cel puțin doi sau trei kilometri înălțime, întrerupeau traficul la intervale egale, de vreo zece kilometri.

— Ne apropiem de orașul Axis, spuse Olmy.

— Ce sunt toate astea? întrebă Patricia, arătând cu degetul.

— Trafic contorizat, între porți interne.

— Ce sunt porțile?

— Voi le-ați spus puțuri când ați descoperit prima și a doua bandă. Conduc către spații de dincolo de Cale — de coridor.

Patricia se încruntă.

— Oamenii călătoresc între puțuri, intră și părăsesc coridorul?

— Da, răspunse Olmy. Orașul Axis reglementează traficul pe o lungime de un milion de kilometri.

— Dar puțurile — porțile — nu se pot deschide în universul nostru, în timpul nostru.

— Nu se pot, zise Olmy. Acum, te rog, amână-ți întrebările până după sosire. Prea multe informații ți-ar putea reduce puritatea.

— Scuză-mă, spuse ea, cu o căință prefăcută.

— Însă nu trebuie să scapi asta, zise Olmy. Te rog să te uiți drept înainte, la peretele de deasupra canapelei tale.

Ea se holbă la suprafața albă, netedă. Olmy făcu câteva zgomote, niște pocnete rapide, și suprafața se văluri ca un lac tulburat. Vălurelele se răspândiră pe o suprafață amplă, într-un dreptunghi lat, solidificat. Dreptunghiul

se înnegri, apoi se umplu de o zăpadă colorată. Zăpada îi captă privirea și rama dreptunghiulară se înceţoşă, scăpându-i din vedere.

Era ca și cum ar fi zburat prin coridor singură. De jur împrejur, luminile strălucitoare pulsau, urmându-și traiectoriile complicate de pe podea. În față, un cerc întunecat stătea pe singularitate, întinzându-se dintr-o parte a tubului de plasmă până în cealaltă. Întrerupt de cerc, tubul își schimba culoarea din alb într-un albastru marin intens.

— Orașul Axis se află dincolo de bariera aceea, spuse Olmy, de alături. O să primim curând autorizația și o să trecem dincolo de ea.

Patricia întoarse capul și iluzia se spulberă.

— Oh, nu, te rog, zise Olmy. Continuă să privești.

Tonul și expresia lui erau aproape ca ale unui băiețel, pline de nerăbdare și de mândrie. Ea se întoarse din nou spre dreptunghiul de zăpadă.

Bariera îi umplu câmpul vizual. Era de un gri-maroniu sumbru, împroșcat cu pulsații radiante de roșu. În locul unde o intersecta singularitatea, bariera strălucea precum lava topită.

O serie de voci începură să spună cuvinte pe care ea nu le putea înțelege și Olmy le răspunse la fel.

— Am fost acceptați, îi explică el. Continuă să privești.

Drept înainte, o porțiune a barierei se îndreptă clocotind spre ei și se dizolvă într-o împrăștiere de pulsații roșii. Trecură printre ele.

Ea avu la început impresia că ajunseseră pe neașteptate sub apă. Tubul de plasmă se umflase în toate direcțiile, lărgindu-se cu câțiva kilometri și strălucind în acel albastru marin pe care-l văzuse ea în jurul barierei

circulare. Podeaua coridorului continua să fie vizibilă în toate direcţiile, dar era de o claritate redusă, umbrită de noua culoare a plasmei.

Drept în faţă, două cuburi mari se înşiruiau de-a lungul firului palid al singularităţii. Toate feţele lor vizibile erau marcate cu o despicătură lată, orizontală; partea din faţă a celui mai apropiat cub primea singularitatea într-o adâncitură mare, semisferică, însemnată cu spiţe scânteietoare. În centrul scobiturii se afla o gaură roşie şi singularitatea era înghiţită.

Dincolo de tuburi se vedea — de câteva ori mai lat decât ele — un cilindru ce se rotea în jurul axei sale centrale, linia singularităţii. Suprafaţa lui exterioară scăpăra de mii de lumini; faţa dinspre Patricia era întunecată, cu excepţia unei serii de cinci şiruri de balize radiante.

După cilindru urmau trei palete curbe, întinzându-se în exterior, către raza maximă a întregii construcţii, care era, probabil, de vreo zece kilometri. Paletele păreau să atingă sau să susţină tubul de plasmă, dându-i o strălucire albastru-alburie în jurul celei mai dinafară muchii a fiecăreia dintre ele. Orice altceva s-ar mai fi aflat în spatele cilindrului era efectiv ascuns vederii.

— Acasă, spuse Olmy, în spatele ei.

Patricia se întoarse şi îl privi clipind.

— Primele sunt staţii de navigaţie şi de producere a curentului electric, în întregime automate. Cilindrul rotitor e Axis Nader. Noi nu le putem vedea din cauza perspectivei, dar dincolo de el se întind Oraşul Central, Axis Thoreau şi Axis Euclid.

— Şi unde mergem? întrebă ea.

— Intrăm pe un doc din Axis Nader.

— Cât de mare e oraşul?

— Te referi la întindere sau la numărul locuitorilor?

— Cred că la ambele.

— Se întinde pe patruzeci de kilometri în josul Căii și are o populație de circa nouăzeci de milioane — douăzeci de milioane corporali, întrupați; șaptezeci de milioane stocați în Memoria Orașului.

— Oh!

Ea se întoarse din nou spre ecran și se uită în tăcere cum pătrundea nava în interior, pe lângă cuburile duble și de-a lungul feței întunecate a cilindrului rotitor.

— Cred că, în vremea ta, ați fi considerat Orașul Axis o necropolă, un oraș al morților, continuă Olmy. Dar, pentru noi, deosebirea nu e chiar atât de precisă. Eu, de exemplu, am murit de două ori făcându-mi datoria față de Nex.

— Te-au reînviat? întrebă Patricia.

— M-au făcut din nou, răspunse el.

Ea nu-și desprinse privirea de ecran, deși simțea furnicături pe spate.

Ministrul Prezidant îl sfătuise pe Olmy să se prezinte la ser Oligand Toller imediat după sosire. Toller, avocatul lui Tees van Hamphuis, președintele Nexului Hexamonului, era un geshel radical care preferase să-și păstreze în întregime înfățișarea omenească. Faptul că aceasta n-avea nicio legătură cu proiectul său de naștere — fusese adaptat pentru maximumul calităților de lider — nu îi tempera conservatorismul neobișnuit; majoritatea geshelilor radicali, inclusiv președintele, își aleseseră forme neomorfe, foarte puțin înrudite cu cele omenești.

Ministrul Prezidant se gândise că tot ceea ce avea Olmy de spus avea să fie de un extrem interes pentru

Președinte. Președintele în persoană era de negăsit, fiind angrenat într-o conferință pe termen lung, pe tema împiedicării ofensivei Jart; Toller era un soi de înlocuitor neoficial.

Asta nu le plăcea naderiților, și nici măcar oficialilor celor mai apropiați de președinte. Toller nu era un om cu care să se poată trata cu ușurință. Olmy îl mai întâlnise o dată și nu-l găsise câtuși de puțin pe placul său, deși abilitățile avocatului îi inspiraseră un respect întemeiat.

Toller își păstra biroul în cel mai dezirabil sector profesional din Orașul Central, la doar câteva minute de tractare și la doar câteva secunde de ascensiune în linie dreaptă distanță de Sălile Nexului din inima incintei. Imediat ce făcuse aranjamentele pentru apartamentul Patriciei, dar înainte de a avea șansa să se consulte cu propriul său avocat, Olmy plecase către biroul lui Toller.

Acesta decorase micul spațiu dreptunghiular în cel mai simplu și mai adaptabil stil geshel. Ornamentația era sobră; tema principală a texturii era platină și oțel, efectul general fiind un aer de asprime și rigiditate.

Avocatul președintelui nu era mulțumit de veștile aduse de Olmy.

— M.P. n-a avut nicio bănuială în privința asta când ai fost trimis acolo singur? pictografie Toller.

Simbolurile care scânteiau între cei doi bărbați proveneau din colanele-pictograf metalice de la gâturile lor, de fapt niște dispozitive care generau și proiectau vorbirea grafică, perfecționată de-a lungul secolelor în Thistledown și în orașul Axis.

— Informațiile sale erau extrem de ambigue, răspunse Olmy. Nu știa decât că Thistledown a fost reocupat.

Toller pictografie imaginea dezagreabilă a unui cuib mișunând de creaturi asemănătoare șerpilor.

— Vestea e extraordinară, ser Olmy. Dacă ar fi venit de la altcineva, aș fi considerat-o greu de crezut. Pe de altă parte, spui că ai adus-o cu tine pe una dintre ei, nu-i așa?

— Se numește Patricia Luisa Vasquez.

— O strămoașă... autentică?

Olmy dădu din cap.

— De ce-ai adus-o? Ca dovadă?

— N-am putut s-o las acolo; era pe punctul să descopere cum se pot modifica mașinile din compartimentul al șaselea.

Toller înălță din sprâncene și pictografie patru cercuri portocalii ale surprinderii.

— Ce e femeia asta?

— O tânără matematiciană foarte respectată de superiorii ei.

— Și n-ai mai făcut nimic altceva ca să corectezi situația găsită pe Thistledown?

— E o situație extrem de instabilă; o vreme nu vor fi capabili să se organizeze și m-am gândit că e cel mai bine să mă consult cu Președintele și cu Nexul.

— O să-l informez pe Președinte, dar ești conștient că în prezent avem propriile noastre dificultăți majore. Conferința asta... ar putea determina întregul curs al orașului Axis. Iar în rândul naderiților au apărut tulburări considerabile și se fac speculații demne de luat în seamă — mai ales în cadrul facțiunii Korzenowski. Dacă află asta...

Pictografie din nou creaturile asemănătoare cu șerpii, scăldate într-o strălucire de un portocaliu-roșiatic plin de furie.

— Izoleaz-o pe femeie și păstrează-ți informațiile numai pentru superiorii tăi imediați.

— E izolată, iar eu îmi îndeplinesc, firește, îndatoririle așa cum am fost instruit, zise Olmy. Femeia va trebui totuși să aibă un avocat atribuit.

— Dacă putem evita asta, ar trebui s-o facem.

Toller îl privi cu o suspiciune evidentă, așa cum îi era și tulburarea.

— Așa e legea. Toate persoanele din oraș care nu sunt cetățeni și nu au un statut legal definit trebuie să fie imediat atribuite unui avocat.

— Nu e necesar să-mi citezi legile orașului, spuse Toller. O să găsesc un avocat și o să i-l atribui...

— I-am atribuit deja unul, îl întrerupse Olmy.

Expresia lui Toller se schimbă, trădând un dezgust profund.

— Pe cine?

— Pe ser Suli Ram Kikura.

— Nu o cunosc.

În clipa când își încheie afirmația, Toller avea în mână dosarul lui Kikura, complet și gata să fie pictografiat și interpretat. Îl trecu rapid în revistă, cu o comutare pe implantarea logicii, și nu descoperi nimic care ar fi putut fi criticat.

— Pare acceptabilă. Va jura să păstreze secretele Hexamonului.

— Deține deja această autorizație.

— Ne aflăm și așa într-un haos politic, spuse Toller. N-ai făcut altceva decât să aduci un fitil aprins pentru bomba din Axis City. Totul în numele datoriei, firește.

— Îl veți informa imediat pe Președinte? întrebă Olmy, pictografiind, ca adaos, o cerere pentru permisiunea de a se întoarce la munca lui.

— Cât mai curând posibil, răspunse Toller. Vei pregăti, bineînțeles, un raport complet pentru noi.

— E pregătit, îl anunță Olmy. Pot să-l transfer acum.

Toller dădu din cap și Olmy își atinse colanul. Transferul de mare viteză se realiză în mai puțin de trei secunde. Toiler își atinse propriul colan, confirmând recepția.

Suli Ram Kikura locuia în straturile exterioare ale orașului Central, într-unul dintre cele trei milioane de apartamente strâns compactate rezervate pentru tineri corporali burlaci de condiție socială medie și având o slujbă. Camerele ei erau mai mici decât păreau; realitatea unei locuințe spațioase părea pentru ea mult mai puțin importantă decât era pentru Olmy, care-și păstra un apartament mai primitiv și mai mare în Axis Nader. Dar vârsta lui Olmy reprezenta o parte din ceea ce o atrăgea la el, ca și atitudinile lui deosebite și obiceiul lui de a-i da, din când în când, câte ceva cu adevărat interesant de care să se ocupe.

— E cea mai mare provocare cu care m-am confruntat vreodată, pictografie ea către Olmy.

— Nu m-am putut gândi la cineva mai capabil, răspunse el.

Plutiră față în față, în lumina micșorată a spațiului central al apartamentului ei, înconjurați de sfere pictografiate, în care erau proiectate texturi diverse, relaxante. Tocmai făcuseră dragoste, așa cum făceau întotdeauna, fără amplificări și nefolosind nimic mai complicat decât câmpurile tractoare ale apartamentului.

Olmy gesticulă către sfere și se strâmbă.

— Simplitate? întrebă Ram Kikura.

— Simplitate, te rog, confirmă el.

Ea diminuă intensitatea luminilor care cădeau pe altceva în afară de ei înşişi şi şterse sferele din decor.

Se cunoscuseră când Olmy solicitase informaţii despre procesul de obţinere a autorizaţiei pentru aducerea pe lume a unui copil. Era interesat, în primul rând, de o contopire a personalităţii sale cu a unei persoane necunoscute. Se întâmplase cu treizeci de ani în urmă, când Ram Kikura abia începea să-şi practice meseria. Ea îl sfătuise în privinţa procedurilor. Aprobarea era destul de uşor de obţinut pentru un homorf corporal cu reputaţia lui. Dar Olmy nu mersese până la formularea unei solicitări oficiale. Ea trăsese concluzia că era mai interesat de teorie decât de practică.

Un lucru atrăsese după sine un altul. Ea îl urmărise — cu o oarecare eleganţă şi cu destul de multă perseverenţă —, iar el acceptase tacit, permiţându-şi să fie sedus într-un colţ ascuns al zonei împădurite din Oraşul Central, Pădurea zero-g.

Ocupaţia sa îl trimitea pe Olmy adesea foarte departe, pentru mai mulţi ani, iar ceea ce îi unea ar fi putut să pară, pentru majoritatea observatorilor, o legătură dezordonată, trecătoare. Ea mai avusese într-adevăr relaţii între timp, niciuna permanentă, deşi cele de cel puţin zece ani erau din nou la modă.

Ori de câte ori se întorsese Olmy, ea reuşise cumva să se elibereze de orice obligaţie. Nu făceau niciodată presiuni unul asupra altuia. Îi lega o senzaţie destinsă, dar nicidecum banală, de confort şi un interes reciproc la nivel înalt. Fiecare era sincer încântat să afle noutăţi despre activităţile celuilalt şi să se-ntrebe ce însărcinări viitoare îl aşteptau. La urma urmelor, erau amândoi corporali şi

angajaţi în scopuri utile. Dintre cei nouăzeci de milioane de cetăţeni ai Axisului, corporali sau aflaţi în Memoria Oraşului, numai cincisprezece milioane aveau de făcut ceva important şi, dintre aceştia, numai trei milioane lucrau mai mult de o zecime din orele lor de viaţă.

— S-ar părea că eşti deja încântată de însărcinare, spuse Olmy.

— Ţine de natura mea perversă. E pe departe cel mai straniu lucru cu care te-am descoperit asociat vreodată... E spectaculos, la modul pozitiv.

— Ar putea fi de o importanţă cutremurătoare, rosti el cu glas tare, pe un prefăcut ton funebru.

— Renunţăm la pictografiere?

— Nu, să ne gândim şi să discutăm despre asta sub toate aspectele şi pe îndelete.

— Perfect, încuviinţă Ram Kikura. Vrei să fiu avocata ei. În ce măsură crezi că are nevoie de un avocat?

— Îţi poţi imagina, răspunse Olmy. E complet inocentă. Va avea nevoie de o educare completă, din punct de vedere social şi psihologic. Va avea nevoie de protecţie. Când i se va dezvălui statutul — un fapt inevitabil, indiferent ce-ar dori Preşedintele şi ministrul prezident — se va stârni senzaţie.

— Exprimi situaţia în termeni moderaţi, aprecie ea.

Ordonă să li se aducă vin, iar trei sfere lichide, controlate static, îşi făcură apariţia plutind în lumină. Îi întinse lui Olmy un pai, şi sorbiră.

— Ai văzut Pământul?

El dădu din cap.

— Am coborât în josul perforaţiei, cu frantul, în a doua zi a şederii mele pe Thistledown. Nu cred că urmărind imaginile înregistrate de o cameră de luat vederi m-aş

convinge în aceeași măsură ca atunci când văd cu ochii mei.

— Olmy cel de modă veche, zâmbi Ram Kikura. Mă tem că și eu aș fi făcut același lucru. Și ai văzut Moartea?

— Da, răspunse el, uitându-se în sus, cu privirea pierdută în întuneric.

Își duse două degete la puful negru care-i despărțea cele trei benzi de păr și îl frecă.

— Mai întâi doar prin intermediul camerei — în perforație se dădea o luptă și n-aș fi putut trece prin mijlocul ei. Însă după ce s-a oprit am scos nava afară și am văzut.

Ram Kikura îi atinse mâna.

— Ce-ai simțit?

— Ți-ai dorit vreodată să plângi?

Ea îl privi cu atenție, încercând să aprecieze cât de serios era.

— Nu, spuse.

— Ei bine, eu am vrut. De-atunci mi-am mai dorit-o de multe ori, gândindu-mă la asta. Pe tot drumul de întoarcere, am încercat să scap de sentimentul ăsta cu meditația Talsit — am făcut destule sesiuni. Dar Talsitul n-a reușit o vindecare deplină. Am putut să simt începuturile noastre... o lume mânjită, murdară, moartă și pe moarte.

Îi povesti despre mâhnirea Patriciei. Ram Kikura se întoarse într-o parte, dezgustată.

— Noi nu putem elibera așa cum a făcut-o ea, spuse Olmy. Asta nu se mai află în noi, e probabil un alt lucru pe care l-am pierdut.

— Mâhnirea nu e productivă. Reprezintă, pur și simplu, o ineficiență în ceea ce privește acceptarea unei schimbări de situație.

— O serie de naderiți ortodocși încă mai au această capacitate, zise el. Consideră mâhnirea un sentiment nobil. Uneori îi invidiez.

— Tu ai fost conceput și născut organic. Ai avut cândva capacitatea despre care vorbești. Ai știut cum era. De ce ai renunțat la ea?

— Ca să mă adaptez, răspunse el.

— Ai vrut să te conformezi?

— Da, din motive de importanță majoră.

Ram Kikura se cutremură.

— Știi, vizitatoarea noastră o să creadă că suntem cu toții foarte bizari.

— E privilegiul ei, spuse Olmy.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Furtuna începu ca o serie de ascensiuni și coborâri rapide ale straturilor de aer, cu celulele circulare frecându-se una de alta și generând un strat gros și deformat de nori în întreg compartimentul unu. Oamenii de știință din Blocul Occidental, aflați în mijlocul compartimentului, de-a lungul drumului zero, făcură măsurători în grabă înainte de a se retrage în barăcile lor. Azvârlite în sus, praful și nisipul se învârtejiră în trâmbe enorme, subțiri, care se descolăciră la rândul lor, cedându-și locul unor perdele groase de praf. Norii de praf se umflară și se răspândiră, ricoșând dintr-un capac în altul ca valurile într-un canal. Camerele de luat vederi din perforații înregistrară fenomenul, dar nu se putea face nimic pentru a-l controla. Fie că furtuna

era o parte planificată a sistemului climatic al compartimentului, fie că acesta nu avea niciun sistem eficient de control al climei. La urma urmelor, nu fusese una dintre părțile permanent ocupate ale Pietrei. S-ar fi putut considera că un asemenea sistem nu era necesar.

În anii scurși de la reocuparea Pietrei, nu se mai petrecuse nimic de o asemenea violență și de o asemenea forță. Norii de praf acoperiră solul văii și se stabilizară treptat, luând forma unui strat apos și opac, gros de câțiva kilometri. Deasupra lui, norii de ploaie deveneau tot mai întunecați.

La ora 17:00, când se scurseseră deja șase ceasuri de la primele vânturi puternice ale furtunii, ploaia începu să cadă prin praf și să ajungă jos sub forma unor stropi imenși de noroi. În primul complex, oamenii se strângeau unii într-alții în bungalow-uri, deopotrivă alarmați și intrigați de neașteptata schimbare.

Hoffman se uita pe fereastra ei împroșcată cu nămol, mușcându-și ușor degetul cu sprâncenele înălțate. O întrerupere a luminii tubului de plasmă era bine-venită. Se apropia de noapte mai mult decât de orice altă experiență trăită vreodată de cineva pe Piatră, și o făcea să se simtă somnoroasă și mulțumită.

Trosnetele fulgerelor umplură compartimentul, și inginerii și infanteriștii marini înfruntară vântul și ploaia ca să fixeze paratrăsnete pe clădiri.

În bungalow-ul de comandă al rușilor din mijlocul celui de al doilea complex, furtuna și întunericul erau ignorate. Disputa legată de structura politică și de comandă se prelungi până târziu, intrând în perioada de somn, cu Belozersky și Yazykov fiind cei mai vehemenți și cu Vielgorsky în planul secund.

Mirsky insistă în favoarea unei organizări militare şi refuză să-şi diminueze sub vreo formă puterea sau s-o împartă în mod egal cu ofiţeri de rang inferior (subliniind acest ultim aspect).

Belozersky propuse structura autentică a unui soviet, cu un comitet central al partidului, condus de un secretar general — Vielgorsky fiind sugerat pentru ocuparea funcţiei —, cu un preşedinte şi cu un premier, acţionând prin intermediul unui soviet suprem.

Cu numai o zi înainte, Mirsky şi Pogodin — ofiţerul comandant din primul compartiment — supervizaseră începerea construcţiei unui complex rusesc în compartimentul patru; primiseră permisiunea să ia lemn din pădurile dese. Uneltele erau la mare preţ; totul era la mare preţ...

Negocierile asupra compartimentului doi se încinseseră când arheologii grupului NATO protestaseră împotriva potenţialei profanări a unui loc pe care-l considerau situl lor. Mirsky o informase cu bruscheţe pe Hoffman că nu era cazul să mai considere Cartoful un monument; devenise un refugiu.

Toate acestea îl uzaseră. Lungile lui sesiuni de lucru în biblioteca din compartimentul trei — care-i înlocuiau adesea somnul — îi accentuaseră oboseala; şi acum, asta.

— Trebuie să ne amplasăm oamenii înainte de a ne decide asupra structurii politice finale, zise el. N-avem decât nişte corturi improvizate şi complexul ăsta, iar Hoffman...

— Căţeaua aia, comentă sec Belozersky. E mai rea decât prostul de Lanier.

Vielgorsky îl atinse pe umăr şi fanaticul se aşeză, supus. Ascendentul lui Vielgorsky asupra ofiţerilor politici

nu-l surprindea pe Mirsky; nici nu-i făcea plăcere. Era sigur că l-ar fi putut manipula pe Belozersky, dar, cu vocea elegantă, rezervată și autoritară a lui Vielgorsky — și cu mintea juridică a lui Yazykov, ascuțită ca briciul — simțea cum lua ființă o provocare urâtă.

Exista vreo metodă prin care i-ar fi putut „întoarce" pe Vielgorsky și Yazykov, cu tot cu talentele lor, făcându-i să acționeze în avantajul său?

Se simțea favorizat de educația sa continuă. Sau poate era mai corect spus *iluminare*. Până atunci nu reușise niciodată să cutreiere după bunul său plac printr-o sursă de informații atât de imensă și de variată. În bibliotecile sovietice — militare sau nu — existaseră întotdeauna restricții severe, cărțile fiind disponibile numai pentru aceia care-și dovedeau nevoia de a ști. La simpla curiozitate se încrunta toată lumea.

Fusese nesigur chiar și în privința geografiei propriei sale țări. Cu excepția capitolului referitor la călătoriile spațiale, istoria reprezenta un subiect față de care nu simțise niciodată prea mult interes; ceea ce aflase în biblioteca din al treilea compartiment schimbase cu desăvârșire modul în care o privea.

Nu le dezvăluise camarazilor săi nimic din toate acestea; făcea eforturi ca să le-ascundă faptul că acum vorbea engleza, germana și franceza și învăța japoneza și chineza.

— Dimpotrivă, spuse Belozersky, cu ochii la Vielgorsky, considerațiile politice trebuie să aibă întotdeauna prioritate. Nu trebuie să abandonăm nici revoluția, nici idealurile sale; suntem ultimul bastion al...

— Da, da, zise nerăbdător Mirsky. Acum suntem obosiți cu toții. Să ne odihnim și s-o luăm de la-nceput mâine-dimineață.

Se uită peste umăr, la Garabedian, Pletnev și Serghei Pritikin, inginer senior din echipa științifică.

— Tovarășe maior Garabedian, vrei să-i escortezi pe acești domni la corturile lor și să te asiguri că perimetrul nostru e bine păzit?

— Avem oricum prea puțin timp pentru câte sunt de discutat, spuse Vielgorsky.

Mirsky îl țintui cu privirea și zâmbi.

— E adevărat. Dar oamenii obosiți devin furioși, iar frustrările conduc la erori în gândire.

— Alte... lucruri sunt cele care conduc la slăbiciuni și erori în gândire, zise Vielgorsky.

— Într-adevăr, se declară de acord Belozersky.

— Mâine, tovarăși, insistă Mirsky, ignorând aluzia. Trebuie să fim odihniți când o vom înfrunta pe Hoffman la continuarea negocierilor.

Plecară în șir indian și îi lăsară pe Pritikin și Pletnev cu Mirsky. Inginerul senior și fostul comandant de escadrilă se așezară la masa confecționată din deflectorul de rezervor și așteptară să se frece Mirsky la ochi și să se strângă de nas.

— Vă dați seama ce se-ntâmplă dacă Vielgorsky și marionetele lui preiau controlul, zise Mirsky.

— Nu sunt oameni rezonabili, spuse Pritikin.

— Și totuși, cred că o treime din soldați îi susțin, iar o altă treime nu susține pe nimeni — sunt cei pe care nu-i mulțumește nimic. Eu sunt comandantul, așa că nemulțumiții mă detestă. Nu mi-aș face griji — acești nemulțumiți îi detestă pe ofițerii politici încă și mai mult. Dar Vielgorsky are o limbă de catifea. Cuvintele lui Belozersky te biciuiesc, pe când ale lui te mângâie. Poate controla o majoritate periculoasă.

— Atunci ce facem, tovarăşe general? întrebă Pletnev.

— Vreau s-aveţi fiecare câte cinci bodyguarzi. Aleşi personal de Garabedian sau de mine. Şi vreau patru grupe înarmate cu AKV-uri în jurul acestui bungalow. Pritikin, vreau ca, începând de poimâine cel târziu, echipa ştiinţifică să nu mai iasă din complexul aflat în compartimentul patru; Vielgorsky nu va avea încredere în intelectuali; s-ar putea să nu le tolereze existenţa dacă situaţia devine prea încordată.

Cei doi plecară şi Mirsky rămase singur. Oftă şi îşi dori ceva care să-i distragă atenţia pentru tot restul serii — o sticlă de votcă, o femeie...

Sau mai multe ore neîntrerupte în bibliotecă.

Niciodată în viaţa lui nu se simţise mai conştient de realitate şi mai plin de speranţe, cu toate că îl înconjurau vipere ignorante.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Supratubul era pe pilot automat şi toţi cei patru dormeau în cabină.

Heineman limitase viteza la nouă kilometri pe secundă. Când era depăşită, ceva din construcţia supratubului îi provoca o vibraţie violentă.

Lanier stătea întins, treaz şi neliniştit, prins cu centura de siguranţă de scaunul său înclinat şi fixând cu privirea lumina de un portocaliu pastelat care-i strălucea deasupra capului. Vizavi de el, de partea cealaltă a culoarului de trecere, Heineman respira uniform; femeile dormeau

în spatele unei perdele instalate de Carrolson în mijlocul cabinei. Ea sforăia uşor. Dinspre Farley nu se auzea niciun zgomot.

Pasiunea sexuală îl dominase arareori pe Lanier; impulsurile lui erau suficient de normale, dar fusese întotdeauna capabil să le ignore, sau să le controleze în situaţii nepotrivite. Celibatul său de doi ani de pe Piatră fusese, pentru el, o privaţiune într-o mai mică măsură decât ar fi fost pentru alţii. Cu toate acestea, în toată viaţa lui nu se simţise niciodată mai înfierbântat decât în acel moment de linişte.

În ciuda avantajelor, se simţise întotdeauna uşor ruşinat de lipsa lui de suferinţă masculină, de parcă l-ar fi transformat într-un soi de creatură anostă. În clipa aceea, pasiunea îl stăpânea ca o răzbunare. Nu putea face nimic mai mult decât să-şi reţină imboldul de a se strecura dincolo de perdea ca s-o dezmierde pe Farley. Dorinţa era, în acelaşi timp, amuzantă şi chinuitoare. Se simţea ca un puştan pubescent, transpirat de dorinţă şi neştiind cu certitudine ce avea de făcut.

Psihanaliştii din capul lui făceau ore suplimentare. *Moartea*, spunea freudianul, *nu face altceva decât să întărească dorinţa de procreare...*

Aşa că stătea întins, fără somn, în erecţie, incapabil să gândească limpede şi refuzând să se masturbeze. Ideea în sine era ridicolă. Nu se masturbase timp de mai bine de un an, şi niciodată altfel decât într-o intimitate desăvârşită.

Oare şi ceilalţi simţeau acelaşi lucru? Heineman nu se trăda, cu siguranţă, niciodată. De fapt, Lanier nu-l auzise vreodată făcând vreun comentariu de natură sexuală, decât sub forma unei glume în cel mai detaşat şi teoretic fel cu putinţă.

Oare *Farley* simțea același lucru?

Cu simpla intenție de a face un test, întinse o mână ca să dea deoparte pătura termală subțire care îl acoperea. Își sili mâna să se retragă. Nebunie.

În final, după o eternitate, îl fură somnul.

La kilometrul 100 000, radarul îndreptat spre înainte al avionului V/STOL raportă existența unei obstrucții masive pe coridor, drept în față. Heineman se uită la înregistrările cu caracter științific referitoare la perforație, în căutarea unor ecouri venind de la o asemenea distanță, și nu găsi nimic.

— Se pare că fizicienii s-au mulțumit să trimită o rază radar de-a lungul singularității, spuse el. Iar noi ne uităm acum la un perete circular cu o gaură în mijloc.

Peretele obstrucționa pasajul la o înălțime de douăzeci și unu de kilometri, lăsând în mijloc o gaură cu diametrul de vreo opt. Tubul de plasmă și singularitatea nu sufereau nicio întrerupere.

— Să trecem și să vedem ce e de partea cealaltă, sugeră Lanier. O să hotărâm acolo dacă vrem sau nu să coborâm.

La o viteză de numai șase mii de kilometri pe oră, Heineman încetini deplasarea supratubului de-a lungul singularității. Peretele avea culoarea bronzului murdar, era neted și lipsit de trăsături caracteristice. Când se apropiară de gaură, Carrolson îndreptă un telescop către suprafața de deasupra ei — cu o oarecare dificultate.

— În partea de sus, grosimea e de numai un metru, spuse ea. Judecând după culoare, presupun că e făcut din același material ca puțurile de pe coridor.

— Adică din nimic, comentă Farley. Din blocurile de construcție spațiale ale Patriciei.

Heineman reduse viteza la numai câteva sute de kilometri pe oră și alunecară prin deschidere. În partea opusă, imaginea podelei coridorului era limpede precum cristalul, neobstrucționată de atmosferă. Solul era un amestec haotic de scobituri lungi de sute de kilometri, semne negre și benzi largi, reprezentate de suprafața ei de culoarea bronzului. Instrumentele le confirmară suspiciunile.

— Nu există atmosferă, spuse Farley. Zidul e un dop.

Heineman încetini până când se opriră, la două mii de kilometri dincolo de zidul redus acum, în perspectiva nemiloasă a coridorului, la dimensiunile unui plasture minuscul.

— Ce urmează? întrebă el.

— Ne întoarcem până găsim un circuit cu puțuri, spuse Lanier, exact așa cum ne-am făcut planul. Îl verificăm, apoi mergem mai departe — nu ne irosim timpul. Cercetarea e realmente un obiectiv secundar.

— Am înțeles, spuse Heineman.

Roti V/STOL-ul fixat de supratub în jurul propriei axe, aducându-l cu fața în direcția opusă.

— Țineți-vă bine; urmează o întoarcere completă.

La patru sute de kilometri sud de zid, reperară un circuit de puțuri și încetiniră ca să pregătească V/STOL-ul pentru coborâre. Fixară toate obiectele libere în timp ce Heineman desprindea avionul de supratub. Se îndepărtată de singularitate ca urmare a unui ușor imbold primit de la motoarele de orientare. Heineman poziționă aeronava cu botul către solul coridorului.

Spre deosebire de compartimentele asteroidului, unde era nevoie de un soi de împingere pentru a se îndepărta de axă, V/STOL-ul începu imediat o coborâre lentă, accelerată, fiind respins de singularitate — sau atras de

sol, indiferent la care dintre cele două variante voiau să se gândească. După o cădere de patru kilometri, Heineman porni motorul rachetei pentru trei explozii scurte și îndreptă botul spre nord.

— Într-un compartiment nu aș asoliza astfel, spuse el, dar pe coridor e cea mai bună tactică. Aici n-o să lovim atmosfera pe o traiectorie spirală. Așa că am de gând să profit de avantajele unei alunecări îndelungate. Garry, ține strâns comenzile, ca să simți ce fac.

Lanier se încleștă de cârmă și simți mișcările lui Heineman în timp ce sălta botul în sus. O serie de zguduituri anunță oscilațiile fuzelajului la pătrunderea în atmosferă; în afara pereților, un scâncet înăbușit începu să descrească în înălțime și să crească în intensitate. Heineman coborî flapsurile ca să încetinească viteza de deplasare în aer și roti avionul ușor către dreapta, lăsându-i botul în jos și depliind palele rotorului din locașurile lor plasate în nacelele motorului. Minunatul vuiet lin al turbopropulsoarelor gemene îl făcu să zâmbească aidoma unui băiețel.

— Doamnelor și domnilor, anunță el, acum suntem în avion. Garry, ai vrea să-l duci jos?

— Cu mare plăcere, spuse Lanier. Pasagerii sunt rugați să nu-și desprindă centurile de siguranță.

— S-a-nțeles, zise Carrolson.

— A fost amuzant. S-o mai facem, strigă Farley.

— Terenul pare destul de neted, dar o să zburăm pe deasupra lui ca să decidem dacă facem o asolizare cu rulare scurtă sau una verticală, spuse Heineman.

Lanier înclină avionul și ocoli un puț, apoi zbură la o înălțime de vreo cincizeci de metri, încetinind prin înclinarea propulsoarelor în sus. Heineman se uită la potențialele locuri de aterizare și își înălță aprobator degetul mare.

— Rulare scurtă; jos e nisip neted.

Lanier pilotă avionul V/STOL în josul coridorului cu o viteză de cincizeci de kilometri pe oră, lin și cu ușurință, cu botul către adâncitură și către cupolă. Pe urmă reduse înclinarea propulsoarelor și rulă pe sol, cu botul tresăltând, până la marginea adânciturii, rotind avionul până ce deveni tangent la cercul exterior al puțului. Vuietul motoarelor se stinse rapid, pierzându-se în tăcere.

— Bravo, zise Heineman.

— Doamne, a fost minunat! exclamă Lanier. N-am mai zburat de șase ani... și n-am mai zburat *niciodată* așa. Iisuse, te uiți la sol și ai întotdeauna impresia c-o să intri direct în el.

— Dacă voi doi, aviatorilor, îi întrerupse Carrolson, o să ne dați o mână de ajutor, o să terminăm mai repede.

Carrolson făcu fotografii și Farley citi indicațiile aparatelor în timp ce mergeau pe marginea adânciturii. Puțul era deschis — atâta lucru se vedea chiar și de la distanță. La zece sau la unsprezece metri de cupola plutitoare se afla o platformă care susținea două sfere neuniforme, de câte trei metri în diametru, cu suprafețele împărțite în carouri roșii și negre și cu câte o pereche de brațe mecanice în față și în spate.

Coborâră panta adânciturii și inspectară platforma. Carrolson se urcă pe o scară construită pe una dintre laturile acesteia și merse pe eșafodajul care trecea pe deasupra sferelor ecosez.

— Costume spațiale, spuse ea. Și încă unele foarte robuste.

— Aici e un mesaj, strigă Farley.

Arătă către o plăcuță de culoarea bronzului, montată pe un piedestal, în apropiere de gura puțului. Alfabetul

era de tip latin, cu A-uri, G-uri și E-uri identificabile, dar niciunul dintre ei nu reuși să descifreze cuvintele.

— Nu e nici grec, nici chirilic, constată Carrolson. Trebuie să fie pietrean. Un limbaj nou.

Fotografie inscripția din trei laturi și de dedesubt.

— În biblioteci n-am dat niciodată peste ceva de genul ăsta, zise Lanier.

Trecu dincolo de placă și simți cum i se opune o rezistență neașteptată, de genul unui contact cu melasa, în jurul buzei puțului.

— AVERTISMENT, anunță o voce masculină profundă și amenințătoare, venind de nicăieri. AVERTISMENT în atenția vorbitorilor de limbă engleză din secolul douăzeci. Nu încercați să intrați pe nicio poartă din această regiune fără o protecție ambientală adecvată.

Dincolo de poartă predomină gravitația puternică și atmosfera corozivă. Costumele sunt oferite pentru protecția dumneavoastră. AVERTISMENT.

Carrolson atinse placa și fluieră.

— Uitați-vă, spuse ea.

Literele din mesaj luaseră forma celor din alfabetul roman al limbii engleze și repetau ceea ce spusese vocea.

— *Așa* servicii publice mai zic și eu.

Heineman își plimbă mâinile pe suprafața exterioară a uneia dintre sfere și descoperi o adâncitură într-un pătrat negru. O apăsă cu prudență; nu se întâmplă nimic.

— Scuzați-mă, spuse Farley, fără a-i vorbi cuiva în particular.

Când se întoarse Lanier spre ea, îi zâmbi stânjenită și își ridică o mână. Apoi i se adresă spațiului de sub cupolă.

— Scuzați-mă, dar dacă dorim să intrăm în puț — pe poartă — cum folosim costumele, fotoscafurile...

— Batiscafurile, o corectă Carrolson.

— Da... cum le folosim, indiferent ce-ar fi?

— Vehiculele răspund la comenzi verbale şi pot fi reglate pentru limba dumneavoastră. Aveţi o autorizaţie regulamentară pentru excursia dincolo de poartă?

— Ce fel de autorizaţie? întrebă Farley.

— Autorizaţie din partea Nexului. Toate porţile sunt controlate de Nex. Vă rog să prezentaţi autorizaţia în treizeci de secunde, sau acest grup de porţi va fi blocat pentru împiedicarea intrării cu forţa.

Se holbară unul la altul cât se scurse timpul.

— Nu există autorizaţie, anunţă vocea, fără nicio inflexiune. Porţile sunt acum închise până la sosirea unei echipe de cercetare, pentru investigaţii şi pentru corectarea situaţiei.

Lanier se retrase de lângă bariera invizibilă. Deschiderea largă de douăzeci de metri din centru se înălţă încet, dând naştere unei umflături de culoarea bronzului. Pe eşafodaj, Heineman scoase un strigăt ascuţit şi sări, în vreme ce sferele şi platforma se scufundară încet în suprafaţa adânciturii, dispărând fără urmă.

Farley înjură într-o chineză melodioasă.

— Oh, bine, oftă Carrolson. Oricum n-avem timp pentru turism.

Peisajul insipid din jurul puţului era o întindere de nisip lipsită de orice semn de viaţă. Aerul era uscat şi lor li se uscară în curând nările şi gâtlejurile; simţiră o oarecare uşurare când se îmbarcară pe V/STOL, etanşară sasul şi se pregătiră pentru întoarcerea la supratub.

— E amuzant, zise Heineman. Funcţionează ca o vrajă.

Înălţă avionul V/STOL şi îi mări viteza înclinând în faţă nacelele motorului. Urcară într-un ritm constant

până ce ajunseră la un kilometru de tubul de plasmă și de limita superioară a atmosferei.

— Abracadabra, spuse Heineman, retrăgând paletele în nacele și activând racheta din coadă.

Cu o creștere puternică a vitezei de înaintare, străbătură bariera atmosferică și tubul de plasmă, pătrunzând în vidul din jurul singularității. Heineman ghidă V/STOL-ul cu mici impulsuri ale motoarelor de orientare, aducându-l sub supratub și finalizând procedura de cuplare sub îndrumarea computerelor avionului.

— E o frumusețe, nu-i așa? se entuziasmă el, clătinând apoi din cap și slobozind un *iuhuuu* gâfâit.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

— Cu ei n-o s-ajungem prea curând la o înțelegere în privința dezarmării, spuse Gerhardt, coborând înaintea lui Hoffman treptele peronului către complexul din compartimentul patru. În clipa asta se tem mai mult unii de alții decât de noi și nimeni n-o să-și predea armele înainte de a se stabiliza situația.

— Cine crezi c-o să devină șef?

Gerhardt ridică din umeri.

— Nu pariez pe nimeni. Sunt, cu toții, niște nemernici duri; dar sper să fie Mirsky.

— Se duce-n biblioteca din compartimentul trei mai des decât oricare dintre noi, zise Hoffman.

— Are mai multe de recuperat, răspunse Gerhardt. Rușii nu vor soldați cu o educație liberală.

— Presupun c-ar trebui să ne mulțumim cu o încetare a focului și cu tabere separate.

Gerhardt îi deschise ușa sălii de mese și ea intră în bufet. Patru oameni de știință specializați în agricultură — un bărbat și trei femei — o așteptau cu grafice și tablete. Strânse mâinile tuturor și se așeză. Gerhardt primi un prânz sărăcăcios de la distribuitorul automat și se așeză la masa alăturată; discuția nu-l interesa în mod direct.

— Programe de producere a hranei, spuse Hoffman. Distribuirea culturilor și subzistența. Arătați-mi ce avem de făcut.

Situația deveni tensionată după mai puțin de optsprezece ore de la întrunirea din bungalow. Furtuna din primul compartiment încetase chiar mai brusc decât începuse; vântul se oprise dintr-odată, iar norii mai sloboziseră vreo câteva picături și se împrăștiaseră. Tubul de plasmă strălucea și aerul era mai cald.

Belozersky îi ordonă unui pluton să înconjoare bungalow-ul și să-l aresteze pe Mirsky. Motivul aparent era lipsa lui de dăruire față de cauza socialismului; dar toți cei trei *zampoliți* simțeau că generalul-locotenent era slab și că avea să-i facă în curând lui Hoffman concesii pe care sovietele nu și le puteau permite.

Plutonul se deplasă cu repeziciune și înconjură centrul de comandă, îndreptându-și AKV-urile către cei douăzeci de paznici. Aceștia se predară fără să opună rezistență și Belozersky se apropie de ușa bungalow-ului ca să-l aresteze pe Mirsky. Trei soldați voinici deschiseră ușa cu lovituri de picior și-și împinseră armele înăuntru, ținându-și capetele și trupurile la adăpost.

— Tovarășe general! strigă Mirsky, cu voce întretăiată. Ai nesocotit încrederea oamenilor tăi. În numele noului Soviet Suprem reconstituit, ești arestat!

Soldații apărură de după rama ușii și pătrunseră în bungalow. Pletnev se ridică în capul oaselor pe un pat de campanie, clipind somnoros.

— Generalul Mirsky nu e aici, spuse el, cu limba încleiată. Te pot ajuta cu ceva?

După ședința cu Mirsky, Vielgorsky trăsese un scurt pui de somn, apoi profitase de domolirea furtunii ca să scoată din primul compartiment trei camionete cu cincizeci de soldați și ca să ia trenul de metrou nouăzeci — rezervat în exclusivitate pentru uzul rușilor — până în compartimentul patru.

Planul era să stea deoparte în timp ce-l aresta Belozersky pe Mirsky, în caz că n-ar fi mers așa cum era de dorit. Ceea ce însemna că se putea bucura, pentru câteva ore, de pădurile din compartimentul patru. Se delecta mai ales privindu-i pe soldații din Detașamentul de Dezvoltare doborând copaci și târându-i către apă. În copilărie îl încântaseră poveștile despre cucerirea Estului și despre construcția căii ferate trans-siberiene; acum vedea ceva similar pe Cartof, o serie de așezări sovietice legate prin drumuri, defrișare pentru înființarea fermelor și pentru construcția cabanelor. La urma urmelor, se gândi el, din acel fiasco ar fi putut ieși ceva bun — o comunitate socialistă mai pură, mai puțin coruptă și mai strâns controlată, care ar fi putut în final să preia conducerea întregului asteroid și să se-ntoarcă pe Pământ ca să încheie misiunea începută de Lenin cu optzeci de ani înainte.

Lucrurile se mișcau deja cu o viteză uimitoare; asolizaseră cu numai nouă zile în urmă și acum li se cedase un teritoriu în cel mai atrăgător dintre cele șapte compartimente ale Cartofului. Dacă asta nu demonstra slăbiciunea adversarilor lor, ce altceva ar fi putut s-o facă?

Trei soldați din TSS se apropiară de el. Cel din față aducea câteva hârtii, fără îndoială ca să i le semneze, în calitate de director al exploatării din compartimentul patru.

— Tovarășe colonel, spuse primul soldat, scoțând un pistol de sub hârtii.

Îl îndreptă spre Vielgorsky și-și înclină șapca, săltând-o în sus.

— Mirsky, spuse Vielgorsky, fără să-și piardă controlul.

Ceilalți doi soldați erau Pogodin și savantul Pritikin. Aveau câte un AKV atârnat de umăr. Mirsky îl prinse pe Vielgorsky de braț și îi înfipse pistolul în coastă, lângă rinichi.

— Nicio vorbă, te rog.

— Ce faci? șopti cu asprime Vielgorsky.

Mirsky împinse pistolul cu mai multă putere.

— Gura. Șobolanul tău îmi roade o gaură în bungalow.

Se îndreptară cu pași egali către o camionetă care aștepta pe malul lacului. Pogodin îl împinse pe Vielgorsky în spate cu o totală lipsă de ceremonie și aruncă peste el o prelată, după care se urcă și lovi ușor cu țeava puștii în umflătura care era capul lui.

Mirsky se urcă în dreptul manșei și se uită dincolo de nisipul întunecat, la soldații din pădure. Un alt grup juca *lapta* — un soi de baseball, cu crengi și conuri de pin; nimeni nu părea interesat de camionetă și de ocupanții săi.

— Unde mergem, tovarăşe general? întrebă Vielgorsky din spate, cu vocea înăbuşită de prelată.

— Linişte, domnule, zise Pogodin, înghiontindu-l din nou cu AKV-ul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Porţiunea haotică şi deteriorată a coridorului se întindea pe o jumătate de milion de kilometri, lipsită de aer şi pustiită. Abandonară planul unei a doua ieşiri la sol; fără atmosferă, coborârea şi ascensiunea le-ar fi consumat o cantitate exorbitantă de combustibil. Dacă segmentul pustiit se întindea dincolo de punctul lor de întoarcere, situat la un milion de kilometri, aveau să abandoneze misiunea şi să inverseze cursul, decise Lanier.

— Crezi că e în întregime aşa? întrebă Farley, care stătea alături de el. De aici înainte?

Lanier clătină din cap.

— Au dus-o pe Patricia undeva.

— Te-ai gândit la puţuri? Poate au părăsit coridorul şi noi nu-i putem urmări.

— M-am gândit la asta — şi am sentimentul că n-au folosit un puţ.

— Alt zid! anunţă Heineman.

Se adunară în carlingă, Carrolson stând pe scaunul copilotului, iar Lanier şi Farley înghesuiţi în tambuchi. Lanier era mult prea conştient de apăsarea trupului ei.

Trecerea supratubului prin coridor era ameţitoare. P Lanier îl ducea cu gândul la scurgerea printr-o conductă

de evacuare. Coridorul zbura pe lângă ei din toate părțile, violet, maro și negru, cu cicatricele care-i dezvăluiau suprafața de culoarea bronzului murdar. Radarul îndreptat înainte returna un țiuit constant, la intervale de câte o jumătate de secundă.

— Așezați-vă, vă rog, le ceru Heineman. O să încetinim pistonul ăsta. De data asta întoarceți scaunele; vreau să țin radarul către înainte, și vor fi aproape două zecimi din g...

Carrolson își puse centura de siguranță pe scaunul copilotului, zâmbindu-i lui Lanier ca un spiriduș.

— Locul din spate, șefule, îi spuse. Eu am ajuns prima aici.

Lanier și Farley se târâră pe lângă cutiile cu echipament și se așezară unul lângă altul. El respiră adânc și închise ochii; imboldul era aproape de nesuportat.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Farley.

— Absolut nimic.

Îi atinse mâna, vrând s-o liniștească, și o retrase apoi pe a lui.

— Te simți bine?

El îi adresă un zâmbet neconvingător și dădu din cap.

— Ceva nu e în ordine, Garry. Sunt aici de prea mult timp...

— Vom ajunge peste vreo oră, anunță Heineman din carlingă.

— Așadar, ce e? continuă Farley.

El inspiră adânc și se înroși la față.

— Nu mă pot abține, Karen. E o nebunie. Sunt... excitat de douăzeci și opt de ore. Senzația nu dispare.

Ea îl privi fără nicio expresie, apoi ochii i se măriră ușor, aproape imperceptibil.

— La naiba, tu ai întrebat, zise el.

— Așa, în general?

— Nu.

— E vorba de cineva anume.

— Da, încuviință el.

— De cine... sau sunt prea indiscretă?

Lanier ridică un deget și arătă spre ea, cutremurat de un râs înăbușit. Fața i se înroșise ca un hamburger și, după sunetele scoase, ai fi zis că era sugrumat.

— E amuzant?

— Nu-uu-u, răspunse el, controlându-și în sfârșit râsul. E o *nebunie*.

— Înainte ai mai fost vreodată interesat de mine?

— Nu... adică da, ești atrăgătoare, evident, dar...

— Atunci taci.

Începuseră deja să încetinească. Ea își desfăcu centura și se lăsă să cadă încet către carlingă, folosindu-se de mânerele din lateralul scaunelor și de rafturile pentru bagaje de deasupra capetelor.

— Așteaptă, spuse Lanier, întinzând mâna după ea și ratând-o.

Se uită în spate, peste tetieră.

— Karen!

Ea se opri în tambuchiul de la intrarea în carlingă.

— Treziți-ne când ajungem la zid, spuse, accentuând cuvintele și făcând să gliseze ușa despărțitoare cu o lovitură hotărâtă în zăvor.

Se trase înapoi, de-a lungul culoarului, și își sprijini genunchiul între scaunul lui, proptindu-se de cel de vizavi.

— Îmi cer scuze..., începu Lanier.

— N-ai de ce, răspunse ea.

Își desfăcu fermoarul salopetei și și-o trase în jos, dezvăluind un tricou cu pieptul împodobit de caracterul chinezesc

care însemna „balenă", acesta fiind numele dat Pietrei de poporul ei. Se scutură, ieșind repede din salopetă și își scoase chiloții albi de bumbac.

Lanier o privea șocat.

— Ar fi trebuit să spui mai devreme, îl mustră ea. Orice te împiedică să gândești limpede e în detrimentul misiunii noastre.

Își trase tricoul peste cap și-și îndesă toate hainele într-o pungă de pe scaunul din spate.

El își scoase salopeta aruncând priviri nervoase către peretele care-i despărțea de carlingă. Ea se întinse pe părțile din spate ale celor două scaune opuse; scăderea accelerației supratubului oferea o senzație eficientă a existenței unei direcții, deși aceasta era oblică.

— Nu te-ai trecut niciodată în registrul de socializare, spuse Farley, luându-l de mână și trăgându-l către ea. Cu siguranță nu fiindcă ai fost timid.

Lanier îi atinse sânii, cu inima bătându-i puternic. Își frecă ușor încheieturile degetelor de linia dintre șoldurile și stomacul ei.

— N-am dorit niciodată pe cineva atât de mult, în toată viața mea, spuse.

Carrolson se urcă pe scara din mijlocul culoarului. Farley și Lanier se îmbrăcaseră și stăteau pe scaune opuse.

— Încă zece minute și suntem acolo, îi informă, impasibilă.

Se uită la Farley și apoi la Lanier, cu ochii întârziind o clipă pe fața celei dintâi.

— Se pare că e același tip de perete ca ultimul, numai că se înalță încă și mai mult deasupra nivelului atmosferei și are o deschidere mai îngustă — nu depășește o sută de metri — în jurul singularității. Însă ar trebui să facem totuși aceleași teste ca mai înainte.

— De acord, încuviință Farley.

— Garry..., începu Carrolson, privindu-l cu foarte mare atenție.

— Ce e?

— Nu contează.

Ea coborî scara și se întoarse în carlingă.

— Iisuse, mă simt jenat, murmură Lanier.

— De ce, pentru că ești om? întrebă Farley.

— Am responsabilități, zise el.

— Pe Piatră nu e nimeni care nu are, sublinie ea. Iar cât m-am aflat acolo s-a făcut o grămadă de *hotus-potus*.

El chicoti fără să vrea.

— E „hocus-pocus".

— Nu contează. Să nu-mi spui că n-ai observat.

Lanier clătină din cap.

— Ba da, chiar n-am observat. Șeful află ultimul.

— Numai dacă ține ochii închiși. Mă-ndoiesc că lui Hoffman îi scapă astfel de lucruri.

— Foarte bine, așadar, eu sunt... nu știu. Nu sunt puritan, dar poate oarecum inocent.

— Nu ești câtuși de puțin inocent, zise Farley, întinzându-și mâna ca să-i atingă brațul. Și nu-ți face griji. Ai rămas tot șeful.

Lui Vielgorsky îi era greu să-şi păstreze calmul. Transpira din abundenţă şi mirosea urât. Avea vocea răguşită. Lui Mirsky aproape că-i era milă de el.

Uşa neagră de la intrarea bibliotecii din compartimentul trei se deschise într-un mod impresionant, iar Pogodin şi Pritikin îşi folosiră AKV-urile ca să-şi împingă prizonierul dincolo de ea cu câteva ghionţi bine plasaţi. Mirsky îi urmă într-un ritm mult mai lejer.

— Ăsta e locul unde-ţi iroseşti timpul, strigă Vielgorsky peste umăr.

— N-ai fost niciodată aici? întrebă Mirsky, prefăcându-se surprins. Te-aş fi crezut cel puţin curios.

— E inutil, zise Vielgorsky. E plin cu propagandă americană. La ce să-mi pierd timpul?

Mirsky râse zgomotos, mai mult de furie decât fiindcă se amuza.

— Ticălos nenorocit, zise el. Oamenii care-au construit nava asta stelară nu erau mai americani decât tine sau decât mine.

Se opriră în faţa şirurilor de scaune şi de lacrimi de crom.

— Dacă mă ucizi, Belozersky şi Yazykov sunt pe deplin capabili să meargă mai departe, spuse Vielgorsky.

— N-o să te ucid, ripostă Mirsky. Avem nevoie unul de altul. Vreau să te-aşezi.

Vielgorsky rămase locului, tremurând ca un câine ud.

— Scaunele n-or să te mănânce, spuse Pogodin, înghiontindu-l din nou.

— Nu-mi poţi spăla creierul, zbieră Vielgorsky.

— Nu, dar pot să te educ. Stai jos.

Zampolit-ul se lăsă încet pe scaunul cel mai apropiat, privind lacrima cu teamă.

— Vrei să mă obligi să citesc cărți? Ar fi o mare prostie.

Mirsky ocoli prin spatele scaunului și se întinse ca să salte cu o lovitură ușoară capacul panoului de control.

— Ai vrea să-nveți să vorbești engleza, franceza, germana?

Vielgorsky nu răspunse.

— Nu? Atunci poate că ți-ar plăcea să-nveți puțină istorie. Nu din punctul american de vedere, ci din al descendenților noștri. Al rușilor care i-au supraviețuit morții.

— Nu mă interesează, zise Vielgorsky, cu fața palidă și umedă în reflexia din lacrimă.

— Asta e ceea ce ascundeau americanii de noi, zise Mirsky. Nu e datoria noastră să studiem comoara pentru care am luptat? Superiorii noștri n-o pot face. Sunt morți, sau vor fi în curând. Tot Pământul va fi acoperit de fum în anii care vor veni. Oamenii vor muri cu milioanele de foame și de frig. La sfârșitul acestui deceniu, vor rămâne în viață mai puțin de zece milioane din compatrioții noștri.

— Spui prostii, comentă Vielgorsky, ștergându-și fața cu mâneca.

— Nava asta stelară a fost construită de descendenții noștri, zise Mirsky. Nu e propagandă, sună mai degrabă a fantezie, dar e *adevărul*, Vielgorsky, și toată ciorovăiala noastră nu-l poate ascunde. Ai fi un trădător dacă i-ai întoarce spatele.

— Propui să-mpărțim puterea? întrebă Vielgorsky, înălțându-și privirea către el.

Mirsky înjură încet și porni aparatul.

— O să-ți vorbească în rusă, spuse. O să-ți răspundă la întrebări și-o să te-nvețe cum s-o folosești. Acum întreabă.

Vielgorsky făcu ochii mari, holbându-se la simbolul plutitor al bibliotecii.

— Întreabă.

— De unde vrei să-ncep?

— Începe cu trecutul nostru. Cu ceea ce ne-au predat la școală.

Simbolul se transformă în semn de întrebare.

— Învață-mă despre...

Zampolit-ul se uită la Mirsky.

— Continuă. Nu doare. Dar dă dependență.

— Învață-mă despre Nicolae Întâiul.

— Un subiect cât se poate de sigur. Prea departe în trecut. Cere-i să te învețe despre marele plan strategic al Armatei Sovietice din 1960 până în 2005.

Mirsky zâmbi.

— N-ai fost niciodată curios?

— Atunci învață-mă... despre asta, zise Vielgorsky.

Biblioteca alese materialele și organiză prezentarea în tăcere, cu numeroase simboluri colorate utilitare licărind în jurul câmpului vizual al lui Vielgorsky. Pe urmă începu.

După o jumătate de oră, Mirsky se uită la Pogodin și Pritikin și le spuse să se întoarcă în compartimentul patru. Dădu din cap către extaziatul Vielgorsky.

— N-o să ne facă necazuri. Îl supraveghez eu.

— Noi când vom avea o șansă? întrebă Pritikin.

— Oricând aveți timp, tovarășe, răspunse Mirsky. E deschis pentru toată lumea.

Belozersky îl smulse pe musculosul Pletnev de pe scaun și-l răsuci cu o putere surprinzătoare.

— Recunosc scornelile când le aud, mârâi el.

— E ușor de dovedit, spuse Pletnev, cu capul întors într-o parte ca să se ferească de pumnul lui Belozersky de pe gulerul său. Trebuie să mergem acolo — tovarășii Pritikin și Sinoviev ne-au spus atât cât știu. Al șaptelea compartiment nu are capăt. Se prelungește la infinit.

Belozersky îi dădu drumul și se retrase încet, cu pumnii încleștați.

— Rahaturi deviaționiste. Pritikin și Sinoviev sunt intelectuali. De ce le-am da crezare?

Yazykov le făcu semn celor trei soldați să-l prindă pe Pletnev de brațe.

— Ne-ai vândut ca să-ți aperi pielea ta mizerabilă, zise el. Datoria ta era să mori acolo, afară, nu să vii smiorcăindu-te la americani.

— Se terminase, răspunse Pletnev. Nu aveam altă opțiune.

— Pietroiul ăsta poate fi al nostru! zbieră Yazykov. Acum, unde e Mirsky?

— V-am spus. În compartimentul patru.

— Rahat. E în iubita lui bibliotecă, zise Belozersky.

— Atunci acolo îl vom aresta, conchise Yazykov. Ar trebui să-i găsim pe Garabedian și pe Annenkovsky — și ei sunt tot oamenii lui Mirsky. Tovarășe Pletnev, o să te execut cu mâna mea, la zidul din partea opusă a compartimentului șapte. O să-ți împrăștii sângele și creierii contrarevoluționari pe dovada substanțială a vinovăției tale.

Își aruncă mâinile în sus, dezgustat.

— Țineți-l aici până-i găsim pe ceilalți.

Rimskaya traversă complexul, având în mână un mesaj de la Belozersky. Urcă treptele către ceea ce fusese cândva biroul lui Lanier și bătu la ușă. Îi răspunse Beryl Wallace.

— Mesaj de la sovietici, anunță el, laconic.

Era palid și părea nedormit de mai multe zile.

— Ceva important? întrebă femeia.

— Beryl, nu te juca de-a secretara protectoare cu mine. Unde e Judith?

— E la parter, în ședință cu supervizorul medical. Nu mă amestec în treburile altora, Joseph, dar e foarte ocupată.

— Da, bine, și sovieticii sunt ocupați să fie sovietici și cred c-o să avem probleme.

Își șterse ochii și clipi ca o bufniță.

— Iau legătura cu ea. Vă-ntâlniți jos, lângă biroul secretarei.

Rimskaya mormăi și coborî scările tropăind.

Hoffman ieși din sala de ședințe a executivului și luă tableta din mâna lui, citind mesajul în grabă. Părea obosită, deși mai puțin decât Rimskaya. Avea cearcăne vinețiii în jurul ochilor și obrajii puhavi din lipsă de somn.

— Care e... poziția, rangul lui Belozersky?

— E *zampolit* — ofițer politic, răspunse Rimskaya.

Mâinile îi tremurau.

— Maior. Ai vorbit cu el o dată sau de două ori.

— Ce părere ai despre el?

Rimskaya clătină din cap, cu o mină sumbră.

— Conservator înverșunat, ignorant și lipsit de imaginație. Mă îngrijorează mai degrabă ceilalți doi, Yazykov și Vielgorsky. Sunt mai inteligenți, mai periculoși. Dacă spun că l-au destituit pe Mirsky și că trebuie să tratăm direct cu ei, înseamnă că au făcut-o.

— Atunci aranjează o întâlnire. Nu putem înceta tratativele din cauza ciorovăielilor lor interne. Și descoase-l pe — cum îl cheamă? — Sinoviev sau Pritikin. Află de la unul sau de la altul ce se petrece și cum îi afectează asta pe civilii ruși.

— Sunt de negăsit. Probabil arestați sau morți.

— Crezi că se merge chiar atât de departe? întrebă Hoffman.

— Se poartă foarte rusește, răspunse Rimskaya, desfăcându-și brațele.

— O să fiu în ședința asta încă o oră sau două. Adu-i la o întâlnire cu noi peste o oră și jumătate.

— Mai bine să-i lăsăm pe ei să propună ora și să-i facem s-aștepte puțin, sugeră Rimskaya.

— Ocupă-te de asta.

Îl urmări cu privirea pe matematicianul înalt și sever care se îndrepta spre ușă, apoi țintui cu ochii un spațiu gol de pe peretele de deasupra biroului neocupat al lui Ann. Secretara era la bufet, în pauza de masă.

— Doar treizeci de secunde, spuse, focalizându-și privirea în gol.

Rămase în picioare, singură, respirând egal, cu un deget bătând ușor în colțul biroului, ca măsură a timpului cu un ceas intern, meditativ. După trecerea unei jumătăți de minut, strânse cu putere din ochi, îi deschise larg, trase aerul adânc în plămâni și se întoarse pe coridor și în sala de ședințe.

Supratubul alunecă încet dincolo de al doilea zid. De partea cealaltă, paralel cu el pe circumferința coridorului și la nici măcar un kilometru distanță, pe solul gol, de culoarea bronzului, se aflau o serie de construcții din cărămizi de culoare închisă. Toate stăteau pe câte o fundație pătrată cu latura de vreo două sute de metri și se înălțau sub forma unor șiruri de trepte, cu fiecare dintre acestea ușor răsucită, dând naștere unor piramide rotunjite, ca niște jumătăți de spirale.

— Bingo! exclamă Heineman, arătând în jos, către gâtuitura coridorului.

Solul părea viu, cu lumini mișcătoare canalizate pe benzi stivuite pe mai multe straturi, ca un sistem extrem de dens de autostrăzi.

— Nu suntem singuri.

— Cât de departe am ajuns? întrebă Carrolson.

— La șapte sute șaptezeci de mii de kilometri, plus sau minus doi, răspunse Heineman. Garry, poți să pilotezi tu puțin? Vreau să mai fac niște teste.

— O să continuăm să înaintăm încet, cu nouăzeci sau o sută de kilometri pe oră, zise Lanier.

— Cam așa ceva. Nu mă simt foarte în largul meu la gândul unei întâlniri cu locuitorii, indiferent ce ar putea fi, mărturisi Heineman, clătinând din cap în timp ce cobora de pe scaun.

Erau din nou fără greutate, înaintând cu viteză constantă.

— De ce-ar trebui să ne facem griji, adică, în afară de motivele evidente? întrebă Farley.

— Motivele evidente pot fi suficient de neplăcute, dar, sincer, nu sunt încântat de faptul că ne deplasăm de-a lungul singularității. Tocmai mi-a trecut prin minte că indiferent cine se află acolo, jos, s-ar putea să nu-i placă persoanele care călătoresc astfel. Poate că aici există altfel de vehicule — unele autorizate. Poate că mai e și altceva. Oricum, dacă am veni val-vârtej, cu opt sau nouă kilometri pe secundă, orice am lovi s-ar alege cu necazuri serioase. Ceea ce e suficient ca să se considere că am încălcat legile deplasării, nu credeți?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu Lanier, instalându-se pe scaunul pilotului.

— Da, bine, acum, când avem mintea mult mai limpede...

Heineman îi aruncă o privire aspră, apoi îl bătu pe umăr.

— Fetelor, haideți să aflăm ce e toată agitația asta.

Înlocuiră diverse instrumente din orificiile înșiruite pe podeaua aeronavei și instalară senzori noi în unele încă neocupate. Lanier se uita de sus la solul coridorului, fascinat de procesiunea luminilor. Chiar și cu binoclul, nu le putea face să se descompună în nimic mai mult decât niște pete strălucitoare, în contrast cu negrul benzilor.

Ceva mare și cenușiu acoperi câmpul vizual al binoclului, așa că îl lăsă jos. Un disc cu diametrul de cel puțin o jumătate de kilometru plutea încet deasupra benzilor, înaintând către sud. Un altul îl urmă, pe un curs similar, deplasat cu douăzeci sau treizeci de grade spre vest.

— Absolut niciun semnal radio coerent, zise Heineman. Microunde și unde calorice disipate și o oarecare activitate în domeniul razelor X și al razelor gama,

și asta-i tot. Radar — repetitorul de aici arată ceva foarte mare la vreun sfert de milion de kilometri înainte — aria suprafeței de cel puțin cincisprezece kilometri pătrați, cu centrul exact pe axă.

— Îl văd, spuse Lanier, uitându-se pe afișajul principal. Cu obiecte mișcându-se în jurul lui și peste tot de-a lungul pereților coridorului.

— Nu mă-ntreba ce sunt *astea*, spuse Heineman, uitându-se cu atenție prin parbriz la discurile cenușii.

Își îngustă ochii, privindu-le uimit și neliniștit.

— Și nu mă întreba cât timp o să rămânem aici, sus, nevătămați.

— Cel puțin suntem mici, zise Farley. Poate că nu ne vor observa.

— Obiectul ăla mare de deasupra noastră, indiferent ce-o fi, o să ne observe, spuse Heineman. Pariez pe zece la unu că merge tot pe singularitate.

La cinci sute de kilometri distanță de zid, deasupra încâlcelii de benzi se înălțau patru piramide mari, răsucite, din cărămidă roșie. Judecând după amplasarea lor — echidistante pe o circumferință, în vârfurile unui pătrat — Lanier presupuse că erau construite peste puțuri. De la distanța aceea, păreau de dimensiunile unor timbre poștale comemorative ținute la o lungime de braț — ceea ce însemna că aveau probabil latura de doi kilometri și un kilometru înălțime. Benzi cu o lățime de mai mulți kilometri se întindeau libere, către nord, cât vedeai cu ochii, pornind de la fiecare construcție.

— Cred că am intrat în ceva care ne depășește, murmură Lanier.

Farley îi puse mâna pe umăr și se trase pe locul copilotului.

— Suntem de ani de zile în ceva care ne depășește, nu-i așa?

— Despre coridorul ăsta mi-am închipuit întotdeauna că e pustiu — nu știu de ce. Poate fiindcă nu mi-am putut imagina așa ceva.

Heineman pluti între ei și se prinse de o bară de pe panoul de instrumente ca să-și păstreze poziția stabilă în timp ce programa un plan de zbor.

— O să accelerăm până la zece mii de kilometri pe oră, o să ne apropiem cât mai mult cu putință de obiectul ăla mare din singularitate — încetinind la apropiere, ca să nu-și închipuie că avem de gând să-i izbim, apoi o să inversăm cursul și-o să ne-ntoarcem acasă cât mai repede posibil. Asta, firește, dacă-ți dai aprobarea.

Înălță o sprânceană, uitându-se la Lanier.

Acesta evaluă riscurile și își dădu seama că n-avea idee care ar fi putut fi.

— Dacă inversăm cursul acum, ce le putem spune oamenilor la întoarcerea acasă? insistă Heineman. E evident că locul ăsta e important. Dar n-avem idee ce este, sau ce va însemna pentru noi odată ce revenim pe Piatră.

— Afirmi lucruri evidente, Larry, spuse Lanier. Acum spune-mi dacă vom supraviețui sau nu.

— Nu știu. Dar acum trăiesc cele mai frumoase clipe din viața mea. Voi ce spuneți?

Carrolson râse.

— Ești nebun. Pilot și inginer țăcănit.

Heineman își legănă capul înainte și înapoi și, cu degetele mari, își trase mândru în sus buzunarele de la piept.

— Garry?

— Trebuie să aflăm cumva, admise el. Așa că, să mergem.

Heineman începu să înregistreze secvența de program în computerul de pilotare, și supratubul se năpusti în singularitate, creând încă o dată, în cabina V/STOL-ului, senzația existenței unei direcții.

Când accelerarea încetă și supratubul începu să înainteze cu viteza constantă de zece mii de kilometri pe oră, Heineman le distribui cina — sendvișuri împachetate în folie metalică și boluri cu ceai fierbinte. Mâncară în tăcere, Carrolson și Heineman avându-și centurile de siguranță fixate de peretele din spatele carlingii. Deplasarea prin coridor era uniformă și ușor perceptibilă.

Trecură pe lângă un alt circuit de structuri rectangulare, și peste câteva minute pe lângă un altul, și altul — toate conectate prin cele patru benzi drepte libere, și prin încâlceala de benzi pe care se aglomerau luminile.

Lanier își eliberă locul, lăsându-i-l lui Carrolson, și trase un pui de somn în timp ce Heineman le antrena pe cele două femei, dezvăluindu-le subtilitățile supratubului. Intră și ieși de mai multe ori dintr-un vis în care pilota un avion ușor pe deasupra junglei și a unor cursuri de apă încâlcite. Ceea ce se transformă, cumva, într-un concurs de atletism. Se trezi cu gust de ceai în gură și își desfăcu centura de siguranță, împingându-se înainte. Farley aranja instrumentele în locașurile lor și înlocuia blocurile de memorie ale tabletelor pe care stocau și comparau datele. Lăsă blocurile pline să cadă într-o tavă de plastic compartimentată și o introduse apoi într-o cutie-cartotecă. Apoi ridică unul dintre multimetrele auxiliare construite de ingineri înainte de Moarte și îi arătă lui Lanier afișajul.

— Da? întrebă el, uitându-se în jos, la cifrele care licăreau.

— E kaput, răspunse ea. Afișează prostii. Așa sunt majoritatea instrumentelor noastre. O s-avem noroc dac-o să putem interpreta jumătate din datele adunate.

— Motivele?

Ea clătină din cap.

— Presupuneri hazardate, ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l pot face. Alte sisteme electrice par să funcționeze — probabil fiindcă trecem prin câmpuri de control ca acelea care amortizează eficient inerția pe Piatră. Câmpurile astea amortizează alte efecte... distorsionează efectul geometriei asupra activității din nuclee, modifică valoarea lui *h bar*... Sau toată aparatura ar putea răposa dintr-odată. Garanția expiră azi — surpriză!

— Aparatura e excelentă, strigă Heineman de pe scaunul copilotului. Nu da vina pe mașinăriile mele.

— Tipul are simțul proprietății atât de bine dezvoltat, se minună Farley. Bogodănește de fiecare dată când pun controlul calității sub semnul întrebării.

— „Bodogănește", nu „bogodănește".

— Cum o fi.

— E rândul tău, îi spuse Lanier lui Heineman, arătându-i partea din spate a avionului cu degetul mare. Ora de somn. Vom avea nevoie să fim cu toții sclipitori și bine dispuși.

Heineman reglă rulajul supratubului și pluti pe lângă Lanier.

— Așteaptă, spuse Carrolson. Ce-i asta?

Singularitatea din fața lor nu mai era o suprafață cilindrică lucioasă. Pulsa intermitent, strălucind portocalie și apoi albă, ca o sârmă de oțel încinsă.

— Pentru păcătoși nu există odihnă, spuse Heineman, înlocuindu-l pe Lanier pe scaunul pilotului.

Frână aplicând clamele supratubului pe singularitate. Nava se înclină brusc spre spate şi se roti cu violenţă, aruncându-i pe Lanier şi pe Farley peste rafturile pentru depozitare şi ţintuindu-i acolo până când desprinse Heineman clamele.

— Accelerăm, strigă el, acoperind tremurul zgomotos al supratubului şi al avionului. Nu mai deţin controlul.

Lanier alunecă spre partea din spate a cabinei, lovindu-se cu braţele şi picioarele de scaune când încerca să se prindă de ceva. Farley se agăţă cu tenacitate de un scaun şi încercă să se rotească în jurul lui şi să se aşeze.

Singularitatea trasa acum o linie neîntreruptă, lungă şi roşie, prin mijlocul tubului de plasmă. Lanier se prinse cu centura de un scaun şi se întinse s-o ajute pe Farley să se cataăre pe al ei. Aparatele tresăltară şi căzură în partea din spate, lovindu-se de rafturi, de pereţii despărţitori şi de alte aparate.

— Nu poţi să inversezi cursul? strigă Lanier, peste întregul tumult.

— Sub nicio formă, răspunse Heineman. Dac-o să cobor clamele, o să-ncepem să ne înclinăm din nou. Treizeci de mii şi accelerăm în continuare.

Supratubul se roti iarăşi şi Lanier şi Farley se adăpostiră, ferindu-se de un nou atac al rafturilor cu blocuri de memorie, al truselor cu aparatură pentru teste şi al cablurilor încolăcite, care ricoşau dintr-o parte într-alta.

— Patruzeci, spuse Heineman peste câteva clipe. Cincizeci.

Staţia radio pârâi şi pufăi şi o voce asexuată melodioasă începu să vorbească de la jumătatea unei fraze:

— ... violează Legea Căii. Aeronava dumneavoastră violează Legea Căii. Dacă opuneţi rezistenţă, va fi

distrusă. Vă aflați sub controlul Nexului Hexamonului și veți fi îndepărtați de pe imperfecțiune în șase minute. Nu încercați nici să accelerați, nici să încetiniți.

Mesajul se încheie cu o ușoară răbufnire de zgomot.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Dincolo de spătarul scaunului lui Yazykov, care era așezat la masa de ședințe, Belozersky stătea în picioare, țeapăn, cu mâinile încleștate la spate. Yazykov își ținea brațele îndoite pe masă. Hoffman aruncă o privire peste cereri și scrise o traducere succintă pe tableta ei, pentru Gerhardt. Acesta citi repede și clătină din cap.

— Vă respingem cererile, spuse Hoffman, cu voce plată, în limba rusă.

Și ea își petrecuse ceva timp în biblioteca din compartimentul trei.

— Oamenii ăștia sunt criminali, insistă Yazykov. Ne-au răpit un coleg și se ascund într-unul dintre orașe, unde nu-i putem găsi.

— Indiferent dacă e adevărat sau nu, am căzut deja de acord să separăm sistemul guvernamental de cel judiciar. Nu vă putem ajuta să-i găsiți pe acești oameni fără să încălcăm înțelegerea.

— Se ascund în zone dominate de oamenii dumneavoastră, zise Belozersky. Poate chiar dumneavoastră îi ascundeți.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci mie nu mi s-a spus nimic. Mă-ndoiesc.

— Susțineți cu siguranță încercarea noastră de a constitui un guvern civil, spuse Yazykv.

— Nu o susținem și nu suntem împotriva ei, răspunse Hoffman. E problema dumneavoastră. Ceea ce ne preocupă aici, la această masă, e coexistența noastră pașnică. Nimic mai mult.

Yazykov se ridică grăbit și dădu din cap către ea. Cei doi traversară bufetul și ieșiră pe ușa din spate.

— Ce înțelegi din toate astea? îl întrebă Hoffman pe Gerhardt.

Generalul clătină din cap cu milă și rânji.

— Mirsky le-a răpit omul de bază, răspunse el. S-ar părea că le-a anticipat intențiile și a făcut prima mutare.

— Care-i părerea ta despre Mirsky?

— Militar sovietic inflexibil sau nu, prefer să tratez mai degrabă cu el decât cu Yazykov sau cu Belozersky.

— Așa că îl ajutăm?

— Să-l ajutăm pe Mirsky? Pe dracu', nu. Primele instincte sunt cele mai bune. Stăm deoparte și-i lăsăm să se stabilizeze singuri. În plus, Mirsky n-o să ceară ajutor. Trebuie să sperăm că n-o să se-ajungă la luptă. În cazul ăsta, ar fi posibil să nu putem sta deoparte.

Mirsky și Pogodin îl scoaseră pe Vielgorsky din orașul aflat în compartimentul trei cu o camionetă, străbătând o serie de drumuri de serviciu groaznice până ce găsiră artera principală care traversa, în linie dreaptă, cei douăzeci de kilometri rămași. Aceasta pătrundea, printr-un șir de porți deschise, în formă de semilună, în tunelul nouăzeci, care ducea către compartimentul al doilea.

De-a lungul șoselei care-l traversa pe acesta, Mirsky studie mai multe clădiri înainte de a alege una pe gustul

lui. Era ascunsă între unul dintre uriașii zgârie-nori-candelabru, numiți de americani mega, și un lung șir de turnuri cu înălțimea de o sută de metri, construite din roca asteroidului și părând lipsite de orice utilitate.

Clădirea nu avea decât patru niveluri și părea să fi fost cândva o școală. Rânduri lungi de bănci legate între ele umpleau cele trei încăperi de la fiecare etaj, orientate cu fața către pereți din ardezie neagră, cu rame din sticlă argintie.

Își plasară proviziile în camera din extremitatea estică a ultimului etaj, și Mirsky se așeză alături de un Vielgorsky mai tăcut și încă și mai sobru. Pogodin plecă să ascundă camioneta.

— Nu-ți mulțumesc, spuse Vielgorsky.

Se întinse cu fața-n sus pe o bancă și fixă cu privirea stelele aurii de pe tavanul de un albastru-întunecat.

— Tata a murit în Afganistan. Nu mi s-a spus nimic despre moartea lui... secret de stat. Încă nu știu. Dar să spui că ăla nu era decât un exercițiu militar, o testare a armatei în condiții de luptă...

Clătină din cap, minunându-se.

— Un exercițiu de zece ani! Ca să aflu... — tuși în pumn — ca să aflu că tot ce-a crezut lumea n-a fost altceva decât o minciună orchestrată...

— Nu totul, îl contrazise Mirsky. O mare parte, dar nu chiar totul.

— Deschiderea ochilor nu-ți aduce recunoștința celui căruia i i-ai deschis.

— N-am știut niciodată mai mult de câteva frânturi, nu-i așa? întrebă Mirsky. Despre corupție, despre ineficiență și incompetență, și despre superiori venali... Despre Statul care stă pe cheltuiala idealurilor revoluționare.

— Toată lumea trebuie să le facă față acestor lucruri, dacă nu și să le accepte. Dar să le folosești drept concubine pe cele mai bune dintre atletele și dansatoarele noastre...

— Ipocrizie amestecată cu prostie.

— Cu atât mai rău pentru un guvern care susține că e deasupra scandalurilor și că nu poate greși! Americanii măcar se delectează cu scandalurile lor!

Stătură de vorbă timp de două ore. Pogodin se întoarse. Îi ascultă cu atenție, încruntându-se când discutau despre lucruri care-l dureau. Îi întrerupse o singură dată, întrebând:

— Americanii n-au descoperit cât de corupți sunt?

Mirsky dădu din cap.

— Ei au știut-o dintotdeauna sau, cel puțin, de fiecare dată când a descoperit presa lor faptele.

— Presa lor nu e controlată?

— E manipulată, da, zise Mirsky. Niciodată controlată în întregime. Au avut mii de istorici, fiecare cu propria lui perspectivă. Istoria lor a fost confuză, dar denaturările intenționate au fost de obicei descoperite.

Pogodin se uită de la Vielgorsky la Mirsky, apoi le întoarse spatele și se îndreptă spre ușă.

— Ceea ce ni s-a spus despre Stalin, Hrușciov, Brejnev, Gorbaciov...

Vielgorsky lăsă cuvintele să se stingă cu o clătinare a capului.

— E diferit de ceea ce li s-a spus taților noștri, încheie Mirsky în locul lui, și de ceea ce li s-a spus, mai înainte, taților lor.

Și mai stătură de vorbă încă o oră, de data asta despre viața în armată. Mirsky îi spuse cum fusese cât pe ce să devină ofițer politic. Vielgorsky îi povesti, în linii mari,

despre cursurile intensive de instruire pe care le făcuseră el și ceilalți *zampoliți* înainte de a fi lansați, împreună cu Trupele Spațiale de Șoc, din Oceanul Indian.

— La urma urmelor, nu ne deosebim chiar atât de mult unul de altul, spuse Vielgorsky, în timp ce Mirsky îi turna apă din termos.

Acesta ridică din nou din umeri și îi întinse cana.

— Tu știi care sunt responsabilitățile unui ofițer politic... datoria lui față de partid, față de revoluție...

— Care revoluție? întrebă cu blândețe Mirsky.

Vielgorsky se înroși la față.

— Trebuie totuși să-i fim loiali revoluției. Viețile noastre și sănătatea noastră mentală depind de asta.

— Revoluția începe aici și acum, zise Mirsky. Suntem despovărați de trecut.

Se priviră unul pe altul pentru un timp supărător de îndelungat. La întoarcere, Pogodin îi găsi stând în tăcere și se așeză în lateral, strângându-și degetul arătător al unei mâini între arătătorul și degetul mare al celeilalte și trăgând de el stânjenit.

— Puterea trebuie împărțită, spuse Vielgorsky. Partidul trebuie repus în drepturi.

— Nu de ucigași și de bădărani, ripostă Mirsky, cu mușchii maxilarelor încordându-i-se. Din ăștia am avut destui. Au siluit Rusia prea multă vreme în numele revoluției și al partidului. Ajunge. Prefer mai degrabă să le pun capăt aici tuturor, decât să le duc înapoi, pe Pământ, copiilor noștri.

Vielgorsky se scotoci prin buzunare și scoase un ceas vechi, de aur.

— La ora asta, Belozersky și Yazykov trebuie să fie înnebuniți. Nu pot spune ce vor face dacă nu le dau niciun semn de viață.

— Asta-i slăbește, zise Mirsky. Lasă-i s-aștepte o vreme sau să se spânzure.

Vielgorsky rânji cu o ferocitate de lup și-i făcu lui Mirsky cu degetul.

— Ticălosule. Știu ce ești. Un vizionar. Un vizionar deviaționist.

— Sunt singurul cu care poți împărți puterea simțindu-te în largul tău, spuse Mirsky. Știu că-n cele din urmă vor veni după tine. Nu te mai poți încrede în ei, așa cum nu te poți încrede într-un câine turbat.

Vielgorsky nu păru convins.

— Poate că acum ne înțelegem unul pe celălalt.

Vielgorsky ridică din umeri și-și lăsă colțurile gurii în jos.

A doua zi, la ora 12:00, Pogodin îndreptă antena camionetei către perforația din sud și Vielgorsky trimise un mesaj pentru Yazykov și Belozersky:

„Soldații noștri din compartimentul patru i-au capturat pe Mirsky și pe lacheii lui în biblioteca din compartimentul trei. Veniți aici. Îi vom judeca în bibliotecă."

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Urmăriră în tăcere cum îi conducea linia roșie a singularității către scutul negru. Lanier li se alătură lui Farley și Carrolson în spate, încercând să priceapă ce se întâmpla cu instrumentele. Înregistrau periodic date inteligibile, dar nu destul de des pentru ca asta să fie de un real folos.

— Se apropie ceva de-a lungul singularității... E o mașină, mare și neagră, îi anunță Heineman. Vine repede...

Lanier se împinse către partea din față.

Călare pe linia roșie, o mașină de două ori mai groasă decât supratubul, rotundă în secțiune transversală, își apropia amenințător de ei luciul negru. Linii de un roșu strălucitor îi conturau pe suprafață pătrate și dreptunghiuri, în șiruri simetrice. Lanier le privi fascinat în timp ce se deschideau ca să împingă în afară gheare de pisică și o diversitate de arme articulate. Acum semăna cu un submersibil pentru zone abisale — sau cu briceagul suedez al unui nebun.

— Ce-are de gând?

— Își corelează viteza. S-ar părea că...

În cabină fulgerară lumini colorate. Heineman tresări și se trase înapoi; Lanier închise ochii și se apără cu mâinile.

— Ce-a fost asta? strigă Carrolson din spate.

Obiecte translucide, roșii și verzi, dansară din nou în fața lui Lanier. Întinse mâna să atingă unul, dar era lipsit de substanță.

— Sunt simboluri, sau cam așa ceva, spuse Heineman. Le vezi?

— Le văd, răspunse Lanier. Nu știu nici ce sunt, nici de unde vin.

Stația radio șuieră iarăși.

— Vă rog să vă declarați identitatea și motivul pentru care vă îndreptați spre scutul orașului Axis.

Lanier luă microfonul de la Heineman.

— Mă numesc Garry Lanier. *Asta o să-i și lămurească*, se gândi cu tristețe. Suntem exploratori. Dacă au apărut probleme...

— Doriți un avocat?

— Scuzați-mă... ce anume?

— O să vi se repartizeze imediat un avocat. Sunteți oameni corporali care își cer drepturile corespunzătoare în tribunalul Hexamonului?

— Spune da, îl sfătui Carrolson.

— Da.

— Veți fi îndepărtați de pe imperfecțiune și escortați în Axis Nader.

Mașina își întinse un braț sub supratub. Scântei zburătoare opacizară parbrizul; V/STOL-ul se roti și vibră. Gazul șuieră pe lângă fuzelaj și în carlingă se declanșară alarmele; urmă zgomotul unei smulgeri și, cu o zvâcnire, începură să plutească liberi.

Supratubul fusese tăiat de pe singularitate și lăsat să se deplaseze în derivă, iar avionul, desprins de pe supratub.

Heineman se uită la linia de un roșu strălucitor și la mașina întunecată, încă atașată de pupa supratubului mutilat și inutil.

— Ne-a scos de pe montură, spuse, cu vocea îngroșată de furie.

Aeronava plutise în derivă, îndepărtându-se cu treizeci sau treizeci și cinci de metri.

— Mă duc în spate, să verific integritatea.

Lanier se trase pe scaunul copilotului. Își prinse metodic centura și încercă să-și controleze respirația. *Exact ca o aterizare forțată pe apă*, se gândi. *Nicidecum mai rău, poate mai bine...*

— N-aud nicio scurgere, dar aș fi preferat totuși să fim jos, într-o atmosferă, strigă Heineman din cabină.

Mașina abandonă supratubul și pluti către V/STOL, deschizându-și larg ghearele de pisică. Heineman veni din

nou în față, atingându-se de Carrolson și Farley când trecu printre ele.

— Rahat, spuse.

Era prima oară când Lanier îl auzea înjurând.

Corpul masiv al mașinii acoperi parbrizul și avionul se răsuci. Plutind în tambuchiul de la intrarea în carlingă, Heineman nu se roti odată cu el. Lanier îl învârti pe inginerul uluit, apoi îl întoarse invers.

— Prinde-te de ceva înainte de următoarea, îi strigă.

Heineman se agăță cu o mână de scaunul pilotului. Avionul se roti iarăși și, ca un maestru în arte marțiale, se folosi chiar de greutatea lui Heineman ca să-i disloce umărul.

Inginerul țipă și dădu drumul scaunului, rostogolindu-se acum către capătul opus al cabinei. Lanier îl privi neajutorat, așteptând să înceteze mișcarea. După ce perioada de acalmie depăși patru secunde, își desfăcu centura de siguranță și îl prinse pe Heineman de talie, împingându-l cu delicatețe către partea din spate a cabinei. Fața inginerului era o mască a durerii; deschise ochii mari, ca un copil rănit cu brutalitate de un prieten.

Carrolson și Farley nu se aleseseră cu nimic mai mult decât niște vânătăi înainte de a se agăța de mânere. Farley susținu capul lui Heineman, iar Carrolson îl luă de picioarele care se zbăteau, în timp ce Lanier îi inspectă brațul.

— Nemernicule! urlă inginerul. Lăsați-l așa.

— Cu cât stă mai mult dislocat, cu atât te doare mai mult, zise Lanier. Și cred că nu s-a rupt nimic. Iisuse, cum îl pun la loc la zero-g?

— Uite, proptește-ți piciorul într-unul dintre montanții ăștia, iar noi îi ținem corpul, spuse Carrolson.

Heineman se zbătu, cu priviri înnebunite. Părul scurt i se zbârli în toate direcțiile. Lanier își prinse un picior sub

treapta unei scări și și-l apăsă pe celălalt pe coaste. Carrolson și Farley îl strânseră pe inginer mai tare.

— Dați-mi drumul, spuse el, cu voce slabă, cu fața lucind de transpirație și de lacrimi.

Lanier îl prinse de braț și de antebraț și trase, imobiliză și răsuci în același timp. Heineman țipă din nou și își dădu ochii peste cap până când nu li se mai văzu decât albul. Se auzi un pocnet, ca la atingerea unei bile de biliard, și brațul reveni la loc. Capul inginerului căzu moale într-o parte și gura i se deschise. Leșinase.

— Acum n-o să ne mai ierte niciodată, zise Carrolson.

— Înfășurați-i umărul într-o compresă rece, le instrui Lanier.

El se împinse din nou cu fața către hubloul lateral. Mașina întuneca parbrizul.

— Nu încercați să accelerați, îi sfătui din nou vocea din stația radio. Nu vă activați propulsoarele. Sunteți duși la Axis Nader.

Farley îl ajută pe Heineman să se așeze. El își rezemă capul pe spătar ca să se uite la Carrolson, alb la față ca varul. Ea îi studie ochii, săltându-i pleoapele cu două degete.

— Șoc, spuse.

Deschise o trusă de prim ajutor, luă o seringă și îi injectă conținutul în brațul rănit.

Lanier se așeză în carlingă și încercă să obțină de la aparatura de bord toate informațiile posibile. V/STOL-ul se deplasa rapid; măcar atâta lucru era evident.

Olmy intră în camera de monitorizare a imperfecțiunii pictografiindu-și permisul de acces prezidențial în fața paznicului corporal. Încăperea era înaltă și ovală, plină cu

pictografieri neclare ale informațiilor dirijate către cei doi neomorfi de serviciu la monitorizare. Pluti înspre poziția lor și fu înconjurat de înregistrări detaliate referitoare la supratub și la avion, ambele distruse și trimise în derivă, dar aflate în momentul acela sub controlul unui vehicul de întreținere a imperfecțiunii.

— Din ordinul extins al președintelui, aceasta e o operațiune a securității, pictografie Olmy, adresându-i-se neomorfului senior.

— Nu pot accepta așa ceva, veni răspunsul. E vorba de o spărtură importantă și trebuie să le fie raportată imediat tribunalelor. Li se va repartiza un avocat...

— *Au* deja unul. Trebuie să accepți un ordin direct din partea reprezentantului președintelui, spuse Olmy.

Neomorful — de forma unui ou, cu brațe dotate cu câmpuri de tracțiune pentru agățare întinse în ambele părți și cu un chip omenesc în partea din față a capătului mai lat — se înconjură cu un cerc alb pictografiat, semnificând supunerea sub constrângere. Dar pentru Olmy nu era de-ajuns.

— Din ordinul Președintelui Nexului Hexamonului Infinit, cu împuternicire acordată de Ministrul Prezidant, ești eliberat din această funcție, zise el.

Neomorful părăsi încăperea protestând furios, cu sunete trunchiate și pictograme roșii, de formă variabilă.

Olmy îi ocupă locul, schimbând priviri cu neomorful rămas.

— Asta nu va ajunge la tribunal, declară el.

— A fost deja retrasmisă, îl anunță al doilea neomorf.

Olmy telepictografie un mesaj către biroul lui Suli Ram Kikura din Orașul Central. În fața lui apăru o emblemă personală stilizată.

— Ser Ram Kikura nu e disponibilă în prezent. Sunt unul dintre parţialii ei. Te pot ajuta?

— E o urgenţă. Avem mai mulţi oaspeţi. Sunt acuzaţi de încălcarea legii Hexamonului şi cazul lor trebuie suprimat imediat din tribunal, din împuternicirea Ministrului Prezidant.

Pictografie codul acesteia.

— Primit, spuse parţialul.

Pe urmă, într-o imagine completă, cu aspect veridic, clătină din cap.

— Serios, Olmy, ne-ai adus atât de multe necazuri.

Parţialul întrerupse legătura şi Olmy deschise un alt canal către Axis Nader, cerând ca frantul s-o escorteze pe Patricia din apartamentul ei până în hangarul de inspecţie. Ordonă interzicerea traficului pe toate pasajele de pe traseu. Ştia că astfel avea să trezească suspiciuni şi resentimente, dar nu vedea altă soluţie.

— Şi o s-avem nevoie de mai mult spaţiu în apartament.

Frantul primi, de asemenea, codul împuternicirii şi se deconectă.

Olmy îşi îndreptă apoi toată atenţia către dispozitivul serviciului de întreţinere a imperfecţiunii şi către aeronavă.

— Sunt teferi? se interesă el, dându-le pictogramelor o tentă violetă, ca semn al interogării.

— N-au fost vătămaţi de această staţie, răspunse neomorful, părând alarmat.

— Îţi dai seama că aceasta e o operaţiune secretă? întrebă el.

Neomorful consimţi, cu cea mai vagă nuanţă de verde.

— Atunci îndreaptă-ţi vehiculul, cu tot cu contravenienţi, către hangarul de inspecţie.

Olmy se împinse în afara staţiei şi a încăperii şi găsi cel mai rapid pasaj vertical către Axis Nader.

— Câte persoane se află în aeronava dumneavoastră? întrebă vocea.

— Patru, răspunse Lanier. Unul rănit.

— Sunteţi oameni corporali cu toţii?

— Suntem oameni cu toţii. Dumneavoastră ce sunteţi?

— Vă aflaţi într-o zonă de recepţie pentru vehicule ilegale. Nu încercaţi să evadaţi. Zona e închisă ermetic.

Maşina îşi îndepărtă ghearele de pisică şi se ridică de deasupra avionului.

Lanier văzu că se aflau într-un spaţiu închis larg, asemănător cu un hangar, cu pereţi netezi, negri şi gri. În faţa parbrizului carlingii se răsuceau cabluri subţiri, argintii. Avionul atârna de altele, ataşate de un nor de un argintiu palid, suspendat sub plafonul hangarului. Trei lucrători mecanici de un gri metalic înconjurau aeronava, împingând-o. Se mişcau pe câte patru picioare delicate şi articulate, iar trupurile lor masive erau divizate în emisfere conectate printr-un înveliş subţire şi flexibil.

În hangar nu se zărea nicio urmă de viaţă umană. În două locuri, în pereţi se deschiseră portaluri eliptice cu o lărgime de vreo patru metri, dar fără să ofere vreun indiciu asupra celor care se pregăteau să-i întâmpine.

— Vreţi să vă adresaţi persoanei care a încercat să vă confirme identitatea? întrebă vocea, la fel de plăcută şi de melodioasă ca până atunci.

— Cine e? Vreau să spun, cine ne-a identificat?

Recunoscu instantaneu vocea următoare:

— Garry, sunt Patricia. Sunteţi patru? Cine sunt ceilalţi?

— Ea e — am găsit-o, spuse Lanier. Sau ea ne-a găsit pe noi.

— M-am gândit c-o să vină cineva după mine — e exact cum am spus. Sunt prietenii mei.

Patricia se aplecă în faţă, sperând să recepţioneze mai bine imaginile pictografiate. Îl zărise pe Lanier în carlingă.

— Trebuie să fie îngroziţi, cu toţii.

Urmări cu privirea maşina neagră a patrulei imperfecţiunii, care se ridica în locaşul său de deasupra şi din spatele aeronavei.

— Ar putea avea necazuri serioase din cauza autorităţilor oraşului, zise Olmy. Încerc să obţin suprimarea cazului, dar nu pot garanta nimic.

— Au venit să mă caute, spuse ea. Nu-i puteţi condamna pentru asta.

— Au călătorit pe imperfecţiunea axială, ceea ce e strict interzis.

— Da, dar de unde ar fi putut ei să ştie?

Olmy nu răspunse.

— Ştiu cine sunt, zise el. Şeful tău, Lanier, femeia de ştiinţă, Carrolson, chinezoaica de rasă caucaziană pe nume Farley şi inginerul, Heineman.

— I-ai recunoscut? Ne-ai urmărit pe toţi, nu-i aşa?

Lucrătorii mecanici împinseră aeronava, conducând-o către intrarea dilatată a unei încăperi laterale. În spatele avionului, irisul se închise şi luminile din hangar se stinseră.

Patricia ieşi din cameră şi luă mâna oferită de Olmy. El o conduse către intrarea hangarului de inspecţie.

Suli Ram Kikura intră în cameră. Încă nu o întâlnise pe Patricia, dar ajunse să fie întru totul la curent în privința ei. Avocata pictografie o scurtă discuție cu Olmy. Patricia nu era pe direcția potrivită ca să poată zări toate simbolurile vizuale — și oricum nu ar fi înțeles prea multe — dar putea să deducă esența din atitudinea femeii. Era o avocată corporală. Lua depoziția lui Olmy și o retransmitea către o curte de primă instanță.

Tambuchiul V/STOL-ului se deschise. Un lucrător stătea la câțiva metri depărtare, sprijinit pe pulpele lui articulate, cu senzorii extinși la maximum ca să înregistreze debarcarea pasagerilor.

Istorie, se gândi Patricia. *Aici suntem istorie.*

Lanier ieși primul. Ea își reprimă impulsul de a-i face cu mâna; în schimb, se ridică pe vârfuri și dădu din cap. El îi răspunse cu același gest și coborî treptele tambuchiului. Farley ieși în urma lui. Carrolson aștepta în cadrul ușii. Lanier arătă în spate, către cabină, și spuse cu glas sonor:

— Înăuntru e un bărbat rănit. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Olmy și femeia discutară din nou și ea își atinse colanul răsucit, din argint. În timp ce o făcea, se uită la Patricia și îi zâmbi. Pictograful ei îi proiectă un steag american deasupra umărului stâng; avea strămoși americani și se mândrea cu asta.

— Ce facem? întrebă Carrolson. Îl lăsăm aici?

— Spune-le prietenilor tăi că un lucrător medical e pe drum, zise Olmy, aproape în șoaptă.

— O să fie OK. Ajutorul sosește.

Lanier încercă să se apropie, dar un lucrător îl blocă.

— Lăsați-l să treacă! insistă Patricia. Olmy, ce rău pot face ei?

— Sunt în carantină, răspunse Olmy, arătând către linia de un roşu-strălucitor care înconjura V/STOL-ul la înălţimea piepturilor.

Patricia se întoarse spre Lanier, ridicând o mână.

— Nu vă vor face niciun rău. Totul e OK. Nu trebuie decât să aşteptaţi o clipă.

— Mă bucur să te văd, spuse Lanier, cu un ochi pe lucrătorii foarte rapizi. N-aveam idee dacă te vom găsi vreodată.

Patricia simţi un nod în gât. Se întoarse spre Olmy.

— Trebuie să stăm împreună, îi spuse. Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii.

Olmy îi zâmbi, dar asta nu însemna că se declara de acord; pictografie din nou cu femeia şi ea îşi atinse din nou colierul.

— Chiar acum se ia o decizie, spuse el.

— Dacă sunt infractori sau oaspeţi?

— Oh, vor fi oaspeţi, zise femeia, într-o engleză desăvârşită.

— Acum li se vor lua eşantioane, o anunţă Olmy. Poate ar fi mai bine să le spui.

— Garry, zise Patricia, ei sunt sincer interesaţi de culturile voastre de piele. Unul dintre lucrători — una dintre maşini se va apropia de voi ca să colecteze ceea ce se răzuieşte de pe piele. Nu doare. Îi interesează recipientul cu dejecţii din cabină — îl vor şi pe ăla.

— Iată şi echipa medicală, spuse Olmy.

Mai târziu, trebuia să ia legătura cu toţi cei implicaţi şi să-i facă să declare, sub jurământ, că aveau să păstreze secretul. Alţi doi cetăţeni corporali şi un lucrător mai mic intrară în încăpere şi se apropiară de linia roşie. Când trecură prin ea, deasupra umerilor le apărură trese roşii; intraseră şi ei în carantină.

Lanier, Carrolson și Farley îi permiseră lucrătorului medical să le împingă în sus mânecile salopetelor și să ia eșantioanele. Lucrătorul se retrase apoi, atingând linia roșie. În jurul acesteia apăru imediat o strălucire frumoasă, liliachie; când se disipă, lucrătorul traversă linia și se opri.

Echipa medicală — alcătuită numai din homorfi — intră în tambuchiul aeronavei. Câteva minute mai târziu, Heineman ieși, înconjurat de ei, dar mergând cu propriile sale puteri. Homorful-șef pictografie un mesaj pentru Olmy.

— Avea dureri, dar nu e grav rănit, îi spuse Olmy Patriciei. I-au atenuat durerea, dar încă nu i-au dat medicamente.

— Specimene virgine, cum sunt și eu, nu? întrebă Patricia.

El dădu din cap și merse alături de ea către linie.

Aceasta dispăru la apropierea lor.

— Carantina s-a încheiat, declară șeful homorf.

Pictografie câteva banalități către Patricia și ea confirmă primirea gestului lui politicos. Pe urmă alergă să-i îmbrățișeze pe Lanier, Carrolson și Farley, întârziind în brațele fiecăruia. Când veni rândul lui Heineman, îl strânse cu mai multă delicatețe.

— Nu mă menaja — mă simt foarte bine, îi spuse el. Unde naiba suntem?

— Primesc un verdict, zise avocata, cu steagul american încă fluturându-i pe umăr.

Se apropie de grup cu mâinile întinse.

— Are un implant, toți au, îi explică Patricia lui Lanier, atingându-și capul. Ascultă în clipa asta decizia tribunalului.

— Cazul e șters din toate înregistrările curții de primă instanță și negat de circumstanțe, anunță femeia. Sunteți cu toții oaspeți în Axis Nader. Ca urmare a împuternicirii acordate de Ministrul Prezidant, adăugă Ram Kikura, cu o privire plină de subînțelesuri către Olmy.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Vielgorsky stătea în fața panoului negru care marca intrarea în biblioteca din al treilea compartiment. În partea opusă a pieței, aproape ca niște umbre în lumina tubului, Belozersky și Yazykov se îndreptau spre el cu prudență. Îi urmau două detașamente de soldați din TSS, cu armele desprinse din bandulieră.

Mirsky și Pogodin îi priveau din postul de pază abandonat de NATO, o încăpere mică, dintr-un ieșind al clădirii, echipată cu un monitor video. Mirsky se juca cu comutatoarele megafonului.

— Acum ne asumăm un risc, spuse el.

— Știu.

Pogodin se întoarse cu spatele la ecran. Mirsky îndreptă către cei de afară dispozitivul de ascultare american și dădu sonorul mai tare.

— N-avem nevoie de mai mulți soldați, spuse Vielgorsky. I-am trimis deja pe Mirsky și Pogodin în compartimentul patru, să fie închiși acolo.

— Pare să coopereze, spuse Pogodin, cu voce scăzută.

Mirsky dădu din cap. Riscau, într-adevăr; în ultimele două zile, înțelesese limpede că, fără Vielgorsky, nu putea să

conducă; n-avea nici experienţă, nici înclinaţie către angajarea în intrigi politice, prin care să supravieţuiască timp îndelungat. Vielgorsky era cel mai bun dintre ofiţerii politici. Dacă nu putea lucra împreună cu el, atunci orice formă de cooperare era imposibilă. Mirsky se îndoia că i-ar fi putut ucide pe toţi trei, aceasta fiind unica variantă. Pentru el ar fi fost mai bine să se predea americanilor, să dispară pe teritoriul oraşelor şi să se descurce de unul singur.

— Cred că e timpul să vedem pentru ce-am luptat şi să-nvăţăm cum să ne folosim de asta.

— Nu simt câtuşi de puţin dorinţa să-l imit pe Mirsky, spuse Belozersky. Nu mă interesează locul ăsta.

— Tovarăşe, spuse cu răbdare Vielgorsky, cunoaşterea înseamnă putere. Vrei să fii mai ignorant decât ceilalţi? Eu am fost înăuntru, şi sunt tot Vielgorsky, tot Secretarul Partidului.

— Da... zise Yazykov. Pe mine nu mă sperie.

— Nici pe mine, afirmă Belozersky, pe un ton aspru. Dar...

— Atunci să intrăm şi să vedem ce făcea Mirsky când îşi petrecea aici atât de mult timp.

Mirsky îndreptă camerele video spre ei până când ieşiră din câmpul vizual. Mai era şi altceva în joc. Era oare cu putinţă să ignori trăsăturile caracteristice propriei tale ţări, după ce ţi-ai petrecut toată viaţa între hotarele ei? Da; nu avea nicio bază de comparaţie şi, oricât de multe ai şti, fără posibilitatea de comparare, cunoştinţele rămân în stare latentă. Deşi deţinea cunoştinţele din bibliotecă, trebuia să facă un experiment.

Oricât de nedrept ar fi fost testul, urma să-şi judece ţara şi tot ce însemna ea după modul în care avea să acţioneze Vielgorsky.

— O să le ia armele, spuse. Nu-i putem avea înarmați când o să-mi fac apariția.

— Te duci jos acum? întrebă Pogodin.

— Da.

— Ai chiar atât de multă încredere în Vielgorsky?

— Nu știu. E un risc.

— Nu e numai riscul tău, precizează Pogodin. Am cooperat cu tine — Pletnev, oamenii de știință, eu, Annenkovsky, Garabedian.

Mirsky se îndreptă spre scări. Le coborî simțind fiori pe șira spinării. Se temea mai mult decât în clipa când sărise de pe transportor în perforație. Era bizar, dar se simțea din nou ca un copil. Și era obosit. Remarcase aceeași oboseală la american, la Lanier.

Deschiderea ușii.

Pașii lui pe podeaua bibliotecii. Nu intraseră decât cei trei *zampoliți*: Vielgorsky, cu un pistol îndreptat către Belozersky, Yazykov stând în lateral și holbându-se uluit la colegul său din tagma ofițerilor politici. Puștile zăceau împrăștiate pe podea, împinse cu piciorul destul de departe ca să nu se poată ajunge la ele.

— Vino, tovarășe general, spuse Vielgorsky.

Făcu câțiva pași într-o parte, cu pistolul încă amenințând, și se aplecă să ridice un AKV. Belozersky îl fixa pe Mirsky cu o ură lipsită de orice înțelegere. Fața lui Yazykov era albă, cu o expresie perfect controlată. Mirsky traversă piața în direcția lor.

Când era la cinci metri de grup, Vielgorsky își luă pistolul din direcția lui Belozersky, îl ridică și se uită la Mirsky în lungul țevii.

— Nu-ți mulțumesc, tovarășe, spuse.

Și apăsă pe trăgaci.

Lucrurile din faţa ochilor lui Mirsky se înclinară, ca şi cum s-ar fi răsucit brusc lentila anamorfă a unui proiector de imagini în mişcare. O parte a capului său părea foarte mare. Căzu în genunchi şi se aplecă înainte, se arcui, apoi se prăbuşi, cu un pocnet ascuţit când i se izbi obrazul de podeaua elastică. Asta îl duru mai mult decât indiferent ce se întâmplase cu capul lui. Sigurul său ochi teafăr clipi.

Vielgorsky lăsă pistolul în jos, i-l întinse lui Belozersky, se îndreptă spre armele împrăştiate, ridică un AKV, îl îndreptă spre scaunele şi spre globurile din piaţă şi începu să tragă, golind un încărcător. Lacrimile se sfărâmară şi gloanţele ricoşară, cu un zgomot cumva distant, care nu făcea impresie în sala imensă, nici chiar ajutat de ecouri.

Strigătul de triumf şi de încântare al lui Belozersky fu întrerupt brusc de un sunet foarte amplu, imposibil de descris. Cei trei ofiţeri politici se contorsionară, zguduiţi de un spasm; Vielgorsky scăpă arma din mână şi capul îi zvâcni spre spate. Yazykov îşi puse palmele peste urechi şi peste gură. Toţi trei se prăbuşiră. Din tavan şi dimprejurul pieţei ţâşniră serpentine albe, care formară apoi o ceaţă deasă.

Ceaţa se aşternu peste ei şi Mirsky închise ochii, recunoscător în cele din urmă pentru somnul netulburat.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Lanier — întins pe canapea, cu mâna încleştată de tapiţeria cu modele africane, fixând cu privirea tavanul crem,

fără trăsături distincte, odihnindu-se de ochii lumii — știa foarte puține, în afară de un singur lucru:

Locuințele lor se aflau în zona periferică a compartimentului cilindric rotativ numit Axis Nader: cinci apartamente de-a lungul unui coridor, fiecare alcătuit din câte un dormitor, o baie și o cameră de zi; la capătul coridorului, o sufragerie comună și un salon mare, rotund. La acel nivel al compartimentului, forța centrifugă era cu foarte puțin mai mare decât cea de pe solul compartimentelor din Piatră. Toate apartamentele erau închise și le lipseau ferestrele reale, deși cele iluzorii, prin care se zăreau, din apartamente și din salon, peisaje terestre idilice, ofereau o senzație de spațiu amplu greu de negat.

Cineva făcuse eforturi considerabile pentru ca locuințele să fie plăcute și familiare. Ceea ce dedusese Lanier din toată agitația era statutul lor de persoane importante. Dar pe moment nu se putea spune dacă erau prizonieri sau oaspeți de onoare.

Întoarse capul în lateral, întinse mâna către un teanc de reviste de pe măsuța de lângă canapea, luă un exemplar din STERN și îl răsfoi fără să se uite de fapt la paginile pe care le întorcea. Ochii lui continuau să studieze apartamentul, zăbovind asupra detaliilor: vaza de sticlă de pe colțul unui birou, o adevărată lucrare de artă, roșie cu violet, acoperită cu fire aurii; senzația de bogăție oferită de materialul canapelei; cărțile înșirate pe un raft și cuburile de memorie stivuite pe un suport din lemn de abanos de alături.

Era gata să lase revista jos, pe măsuța din sticlă mată, când își aduse aminte că nu se uitase la data acelui număr. 4 martie 2004. Vechi de un an. Unde îl găsiseră?

Și unde găsiseră toate celelalte obiecte din apartamente?

— Pot să intru? întrebă Patricia.

Ușa apartamentului deveni transparentă și o văzu stând pe coridor. Judecând după atitudinea ei, nu putea să vadă înăuntru.

— Da, îi răspunse. Te rog.

Ea continuă să stea afară.

— Garry, ești acasă?

Își frământă creierii mai bine de un moment ca să-nțeleagă asta; ea nu-l auzise. În aerul dintr-o parte a ușii apărură simboluri, licărind cu mare rapiditate, mici minuni ale caligrafiei — pictograme, așa le numise Patricia, afirmații constituite din simboluri individuale numite iconuri. Când văzu că nu se întâmpla nimic, se apropie de ușă și vocea camerei, asexuată și melodioasă, i se adresă:

— Aveți un vizitator, domnule Lanier. Vreți să intre Patricia Luisa Vasquez?

— Da, te rog, deschide-i, răspunse el.

Ușa redeveni opacă, apoi glisă în lateral.

— Bună, spuse ea. Ne întâlnim cu toții, peste o jumătate de oră, cu femeia care era în hangar. Olmy spune că e „avocata" noastră. M-am gândit să discut cu tine înainte de asta.

— Bună idee, aprobă el. Să ne așezăm.

Își alese un scaun confortabil, tapisat cu piele, iar Patricia se așeză pe canapea. Își îndoi brațele în poală și îl fixă cu privirea, cu buzele țuguiate de parcă ar fi vrut să-și rețină un zâmbet.

— Ce naiba ți s-a întâmplat? o întrebă Lanier.

— Nu e evident? Am fost răpită. Cred că eram invadați, sau cam așa ceva. Atunci eram pe jumătate nebună. Poate mai mult decât pe jumătate. Așa că am luat un

metrou către al treilea compartiment, iar Olmy m-a găsit acolo. Avea cu el un frant — un nonuman.

— Cine e Olmy?

— L-ai cunoscut — cel care ne-a adus aici și care a aranjat să ni se pregătească apartamentele la timp.

— Da, l-am cunoscut, dar *cine* e, ce rang are, ce importanță?

— E un soi de agent. Lucrează pentru Nex — principalul organism de guvernare al Hexamonului. E profesorul meu de câteva zile, de când am ajuns aici. Am fost invadați?

— Da, zise Lanier. De ruși.

Îi povesti ce se întâmplase și ea îl ascultă cu atenție.

— Cred că ăsta e unul dintre motivele pentru care a vrut Olmy să mă scoată din compartimente, spuse ea. S-a gândit că aș fi putut fi în pericol. Încă nu sunt sigură de ce m-a ales tocmai pe mine, dar...

Ridică din umeri.

— Am câteva idei. Mi-au făcut deja o serie de teste. Vă vor testa și pe voi. Pentru diagnosticare medicală, psihologică, de toate — în numai câteva minute. Nu doare. Sunt cu adevărat interesați de organismele noastre. Suntem curiozități istorice.

— Fac pariu. Oricum, când am auzit că ai fost răpită, am înnebunit puțin eu însumi. Judith Hoffman a reușit s-ajungă pe Piatră de la Stația Șaisprezece...

— Minunat! exclamă Patricia. O însoțea cineva?

— Da — nicio persoană cunoscută.

Expresia de bucurie de pe fața Patriciei se rigidiză.

— Ea a decis, firește, că nu mai puteam fi foarte eficient. Cred că tu ai fost picătura care a umplut paharul.

— Eu?

— Hoffman mi-a spus să am grijă de tine. N-am putut să-mpiedic ceea ce s-a întâmplat pe Pământ și, în plus, te-am pierdut. Nu suport prea bine eșecul, Patricia.

Își frecă obrajii și ochii.

— Eșecul. Da. Cred că pierderea întregului Pământ poate fi numită eșec.

Patricia își strânse cu putere mâinile între genunchi.

— Nu pierdut, murmură.

— Așa că Hoffman a autorizat o expediție pentru căutarea ta.

— E bine să vă am aici — prietenii mei, ajutoarele mele.

Veselia ei subită avea ceva tăios.

— Atunci, suntem într-adevăr oaspeți aici? întrebă Lanier.

— Oh, da. Nu vă așteptau — deși, când a auzit prima dată, Olmy a știut că trebuia să fie supratubul. L-au consultat imediat, fiindcă el a fost cel mai recent pe coridor.

— Știu despre Piatră — știu ce facem noi?

— Da, cred că da. Olmy trebuie să le fi spus.

— Și au vreun plan în legătură cu noi? Adică presupun că sunt încă interesați de Piatră...

— Nu sunt sigură. Unii sunt. E derutant, și nu iau lecții în mod constant decât de două zile. Are legătură cu politica, într-o mare măsură, așa spune Olmy.

— Sunt avansați, nu-i așa? întrebă Lanier.

— Oh, da, dar nu atât de mult încât să nu putem înțelege o mulțime de lucruri. Camerele noastre, de exemplu — nu sunt foarte diferite de apartamentul ăla din compartimentul trei. Cel pe care mi l-a arătat Takahashi.

Lanier nu-i pomenise despre trădarea matematicianului. Se gândi că nu era necesar s-o facă în clipa aceea.

— Toate decorațiunile sunt iluzii, zise Patricia. În fiecare cameră există un pictograf —un soi de proiector. Ne face mințile să simtă și să vadă ornamentațiile. Mobila se află aici, în formele și cu funcțiile ei de bază, dar orice altceva e proiecție. Deținem tehnologia asta de multă vreme, de secole. Sunt obișnuiți cu ea, așa cum suntem noi cu electricitatea.

Lanier întinse mâna și răsfoi exemplarul din *STERN*, apoi scoase de sub el un exemplar din *TIME*.

— Revistele astea, vaza — arătă către lucrarea de artă din sticlă — nu sunt altceva decât înregistrări stocate undeva și proiectate?

— Cred că așa trebuie să fie...

— Acum ne privesc?

— Nu. Oricum, mi-au spus că nu. Aici intimitatea e foarte importantă.

— Spuneai că ai o idee în privința motivului pentru care te-au vrut.

— Ei... nu e decât o presupunere. E posibil ca Olmy să se fi temut c-o să găsesc metode de modificare a mașinilor din compartimentul șase.

— Dar a vrut să te mențină în siguranță.

— Să mă ferească de necazuri.

Se ridică în picioare și arătă decorațiunile cu o mișcare a capului.

— Îți place ce-au făcut?

— E minuțios.

Lanier ridică din umeri.

— E confortabil.

— Se pricep să găsească decorul potrivit pentru fiecare. Și camerele mele sunt confortabile. Însă nu foarte asemănătoare cu cele de acasă. Eu...

Asprimea de sub veselia ei deveni perfect vizibilă pentru o clipă, aducându-i în ochi duritate și hotărâre.

— Nu suport totul foarte bine. Unele părți din mine sunt un dezastru.

— E de... așteptat, comentă Lanier.

— Ei mă vor ajuta, spuse ea. Mă vor ajuta să-mi găsesc căminul. Știi, ei pot. Încă nu o știu. Dar o vor ști. Am învățat multe de când sunt aici. Coridorul e foarte sinuos.

Își împleti degetele și își trase brațele în față.

— Să mergem la ceilalți.

Olmy stătea în picioare în mijlocul salonului circular, alături de Suli Ram Kikura. Îi prezentă pe rând pe toți cei cinci, oficial și detaliat, spunându-i ce funcții avuseseră pe Thistledown. Multitudinea informațiilor deținute de Olmy îl impresionă pe Lanier; părea să fi ținut un dosar al fiecăruia dintre ei.

— Iar ea este ser Suli Ram Kikura, avocata dumneavoastră. Modul în care ați sosit cu supratubul a fost extrem de ilegal, așa că vă apără deja interesele. V-a obținut negarea cazului de către curte, ca urmare a circumstanțelor.

— Și prin împuternicirea primită de la Ministrul Prezidant, adăugă ea. Nu e vorba de ceva pe care un avocat situat pe poziția mea îl poate obține pe cont propriu.

— Se subestimează, spuse Olmy.

— Acum, când ne știm unii altora numele, cred că am putea discuta totul deschis, zise Ram Kikura.

Olmy se așeză și își încrucișă brațele la piept.

— În primul rând, o mare parte a cetățenilor și a clienților Orașului Axis și ai comunităților amplasate de-a lungul Căii — pe care dumneavoastră o numiți coridor — vorbesc unii cu alții pictografiind.

Își atinse colierul din jurul gâtului și se uită la Heineman. În fața ochilor lui fulgerară licăriri de lumină.

— Eu port un pictograf personal. În două zile, veți primi pictografe cu toții. Nu va fi neapărat necesar să învățați limbajul grafic, dar se va dovedi foarte util. Lecțiile n-ar trebui să dureze mai mult de două sau trei zile. Din câte am înțeles, domnișoara Vasquez are deja cunoștințe rudimentare despre pictograme.

— Câteva amabilități, spuse Patricia.

— Eu vorbesc engleza americană, și o fac de ani de zile, pentru că sunt mândră de originea mea, care e nord-americană, mai exact din Statele Unite ale Americii mai precis, din California. Când m-ați văzut prima oară, s-ar putea să fi remarcat că mi-am pictografiat un steag al Statelor Unite deasupra umărului stâng. E un gest frecvent întâlnit printre amerifili; ne simbolizează mândria. După Moarte, era rușinos să-ți afirmi originea rusă sau americană. Cei care o făceau erau persecutați. Americanii, mai mult decât rușii. Când sud-americanii și mexicanii au repopulat suprafețe întinse ale Americii de Nord, oamenii care pretindeau că sunt cetățeni ai Statelor Unite erau arestați. Naderiții acelui timp încercau să creeze un guvern unificat al lumii și existau resentimente față de superputeri.

— Asta s-a schimbat? întrebă Heineman.

Ram Kikura dădu din cap.

— Statele Unite ne-au dat cea mai mare parte a culturii noastre, bazele legislației și ale sistemului de guvernământ. Sentimentele noastre față de America sunt similare celor pe care le aveți probabil dumneavoastră față de Roma și Grecia. Cetățenii se mândresc într-o măsură considerabilă fiindcă au strămoși americani.

Dacă prezența dumneavoastră le va deveni cunoscută tuturor...

Lanier își încleștă strâns degetele, îngrijorat din cauza implicațiilor unei nevoi nedefinite de păstrare a secretului.

— ... mă tem că voi fi nevoită să devin agentul dumneavoastră teatral.

Zâmbetul ei păru să sugereze, deopotrivă, umor și încredere. Lanier eliberă o parte din încordarea pumnului său.

Farley clătină din cap.

— Eu sunt chinezoaică. Am de pierdut?

Ram Kikura zâmbi.

— Nicidecum. Cetățenii de origine chineză reprezintă cel puțin o treime din Hexamon — cu mult mai mult decât americanii.

Cât despre actualul dumneavoastră statut, faptul că vă aflați aici e considerat un secret al Hexamonului. Nu veți intra în contact cu cetățenii săi înainte de schimbarea situației. Însă vă bucurați de toate drepturile acordate de Hexamon oaspeților. Nici măcar Președintele însuși nu vi le poate retrage. Unul dintre ele este dreptul de a avea un avocat care să vă reprezinte interesele și să vă ofere sfaturi. Dacă are cineva obiecții împotriva faptului că acest avocat sunt eu, vă rog să mă anunțați imediat și vi se va repartiza altă persoană.

Se uită de la un chip la altul. Nu existau obiecții; nici nu se așteptase să fie.

— Statutul dumneavoastră aici e acela de potențiali clienți inocenți. Ceea ce înseamnă că îi puteți fi de folos Hexamonului și serviciile aduse vă vor oferi avantaje — pentru care dumneavoastră ați putea folosi termenul plată — însă pe moment nu trebuie să fiți tulburați. Ca

inocenți, veți fi studiați, în afara cazului când aveți ceva împotrivă. Iar cunoștințele dobândite în urma acestor studii vor fi investite, pentru dumneavoastră, în anumite bănci de informații din Hexamon. Vor fi, de asemenea, disponibile pentru Nex și pentru alte organisme guvernamentale ale Hexamonului, indiferent dacă obiectați sau nu.

— Am câteva întrebări, spuse Lanier.

— Vă rog să le puneți.

— Ce este Hexamonul... și ce e Nexul?

— Hexamonul este totalitatea cetățenilor umani. L-ați putea numi stat. Nexul este principalul organism care face legile acestui oraș și ale Căii, de la Thistledown și de la teritoriul interzis, până la borna doi. Adică până la kilometrul două milioane al Căii.

— Sunteți cu toții descendenții pietrenilor, ai oamenilor care au construit Thistledown? întrebă Carrolson.

— Da, răspunse Ram Kikura.

— Scuzați-mă, interveni Heineman. Câți oameni locuiesc aici? Cât de mare e acest Oraș Axis?

Ram Kikura zâmbi și pictografie instrucțiuni pentru pereții goi. Coloane de informare nu existau nicăieri — după toate aparențele, funcțiile lor fuseseră preluate de pictografii nevăzuți.

Alături de ea apăru o imagine a Orașului Axis, aparent solidă, rotindu-se încetișor. Heineman se aplecă în față în scaunul său, încruntându-se, concentrat.

— În oraș și pe Cale locuiesc o sută de milioane de oameni. Trei milioane trăiesc în afara orașului, de-a lungul Căii, fiind mai ales comercianți și coordonatori ai celor cinci sute șaptezeci și unu de puțuri active. Nouăzeci de milioane se află în oraș. Dintre aceștia, șaptezeci de milioane sunt în Memoria lui. Cei mai mulți dintre ei și-au

trăit cele două încarnări legale și s-au retras din corpurile lor pentru a exista ca tipare de personalitate în mediul oferit de Memoria Orașului. În circumstanțe speciale, li se pot atribui trupuri noi, dar, în marea lor majoritate, sunt mulțumiți acolo unde se află. În jur de cinci milioane de personalități deviante — cele incomplete sau alienate mintal într-un mod care face imposibilă recuperarea, chiar și prin metode de terapie extremă — sunt păstrate inactive.

— Oamenii nu mor? întrebă Carrolson.

— Moartea și momentul ei se referă de obicei la pierderea statutului corporal, nu la starea mentală. Într-un cuvânt, nu, sau extrem de rar, zise Ram Kikura. Suntem cu toții echipați cu implanturi.

Își atinse un loc din spatele urechii, apoi își duse degetul la un altul, de deasupra rădăcinii nasului.

— Acestea sunt un supliment al capacității noastre de raționare și, în cazul unui accident, rețin o înregistrare a celei mai recente experiențe și a personalității. Implantul e aproape indestructibil — e primul lucru care se recuperează de la victima unui accident. La fiecare câteva zile, ne actualizăm copiile din Memoria Orașului, adăugând înregistrările realizate de implanturi. În acest mod, o personalitate poate fi reconstruită foarte repede. Nu e necesară decât o actualizare finală și ocuparea unui alt corp, și reînviatul nu poate fi deosebit de original.

Se uită în jurul încăperii, gata să dea răspuns altor întrebări. Nu mai erau; implicațiile răspunsurilor primite începeau să se facă înțelese.

— O să-l folosesc ca exemplu pe Olmy, zise Ram Kikura. Cu permisiunea lui...?

Olmy dădu din cap.

— E un soi de raritate, din cauza vârstei și a istoriei sale. Trupul său original s-a născut acum cinci sute de ani. Prima sa moarte a fost cauzată de un accident; distrugerea n-a fost totală, așa că a putut fi reconstruit. Fiind considerat important pentru Hexamon și implicat în acțiuni periculoase, i s-au permis trei încarnări, în locul obișnuitelor două. Trupul lui actual e adaptat pentru activități speciale; e de un tip popular și e complet autonom. Și are sistemele de evacuare a dejecțiilor închise. Conține, în abdomen, o mică baterie; toate dejecțiile sale sunt reciclate în interior. Înlocuirea bateriei și introducerea unor materiale suplimentare nu sunt necesare decât o dată pe an. N-are nevoie de apă decât din trei în trei luni.

— Ești o ființă omenească? îl întrebă Carrolson pe Olmy.

— Da, răspunse Olmy. Presupun că sunteți curioși în privința sexualității mele?

— Ce... Da, sincer, recunoscu Carrolson.

Heineman închise un ochi și-și înălță sprânceana opusă.

— Sunt în totalitate mascul, prin naștere și ca alegere, și organele mele sexuale sunt funcționale.

— Da, într-adevăr, adeveri Ram Kikura. Dar orientarea sexuală dobândită prin naștere, chiar și la cei născuți natural, nu e neapărat permanentă.

— Vreți să spuneți că, odată bărbat, nu rămâi pentru totdeauna bărbat?

— Sau femeie. Sau bărbat sau femeie. În zilele noastre, mulți neomorfi nu au o orientare sexuală specifică.

— Ați pomenit despre cei născuți natural, zise Heineman. Aveți copii făcuți în eprubetă, lucruri de genul ăsta?

— Cu riscul de a vă șoca — care ar putea fi inevitabil — trebuie să vă spun că majoritatea oamenilor din ziua de azi nu sunt născuți dintr-un bărbat și o femeie. Personalitățile lor sunt create de unul sau mai mulți părinți prin contopirea unor personalități parțiale din memoria orașului, cu infuzia a ceea ce numim Mister de la cel puțin o persoană, de obicei unul dintre părinți. Tânăra personalitate e educată și testată în Memoria Orașului și, dacă trece anumite teste, se „maturizează", ceea ce înseamnă că-și dobândește prima încarnare, în cele mai multe cazuri sub forma unui adult tânăr. Corpul locuit de personalitate poate fi proiectat de părinți sau de sine însuși. După ce, în timp, cetățenii corporali îi folosesc cele două încarnări, se retrage în Memoria Orașului.

Carrolson dădu să spună ceva, se răzgândi, apoi se hotărî să vorbească oricum.

— Personalitățile fără trupuri — cei din computere — sunt ființe omenești, sunt vii?

— Ele așa consideră, spuse Ram Kikura. Au drepturile lor specifice și, deopotrivă, anumite îndatoriri, deși, din necesitate, în guvern vocea lor e mai puțin importantă decât a cetățenilor corporali. Dar permiteți-mi să sugerez că aceste subiecte nu sunt de o importanță imediată...

Arătă către imaginea rotitoare a orașului.

— Aici veți locui. Pe moment nu vă puteți întoarce în Thistledown. Căminul dumneavoastră va fi această incintă, Axis Nader, unde condițiile — proiectul, cultura, oamenii — vă sunt rezonabil de familiare. Cu toate că s-ar putea să nu-i întâlniți o bună perioadă, incinta e locuită de naderiți ortodocși.

Domnișoara Vasquez i-a spus lui Olmy că unii dintre dumneavoastră cunosc elementele de bază ale istoriei

noastre. Așa că veți înțelege că e tipic pentru naderiții ortodocși să prefere condiții atât de apropiate de cele de pe Pământ pe cât este posibil. Acest sector conține multe zone de o frumusețe naturală, iar pe drumurile publice apar cât mai puține iluzii cu putință. Există încă două incinte rotitoare — Axis Thoreau și Axis Euclid — plasate dincolo de Orașul Central. Axis Thoreau e ocupată tot de naderiți, deși de unii cu convingeri mai liberale.

— Alte întrebări, spuse Lanier. Când ne putem întoarce la ai noștri?

— Nu știu. Decizia nu ne aparține.

— Le putem trimite un mesaj?

— Nu, răspunse Olmy. Tehnic vorbind, ai voștri au încălcat o lege.

— Situația nu e puțin cam neobișnuită? întrebă Lanier. Acum, când Thistledown s-a reîntors pe orbita Pământului...

Olmy păru stânjenit.

— Neobișnuită. Și foarte complicată.

Patricia atinse mâna lui Lanier și clătină ușor din cap: ajunge, deocamdată.

— După ce o să mâncați, o s-aveți timp să vă familiarizați cu noile locuințe și să-nvățați cum să le folosiți. Pe urmă vă puteți odihni. Mâine-dimineață o să fiți treziți în camerele dumneavoastră. Vă rog să vă reîntoarceți aici.

Pe coridor, Patricia se apropie de Lanier.

— Suntem pioni, îi spuse, cu voce foarte scăzută. Am declanșat alarme.

Își duse un deget la buze și se grăbi să intre în holul apartamentului ei.

Wu şi Chang mergeau braţ la braţ dinspre staţia de metrou către piaţa bibliotecii, vorbind puţin, dar evident mulţumiţi unul de compania celuilalt. Cu câteva ore înainte se hotărâseră să meargă la bibliotecă împreună, să facă pelerinajul pe care şi-l propuseseră atât de mulţi, dar pentru care avuseseră timp atât de puţini. Singuri sau în grupuri, un total de poate douăzeci de persoane dintre membrii NATO, dintre aliaţii lor şi dintre oamenii de ştiinţă se duseseră şi se întorseseră vorbind cu veneraţie despre potenţialul bibliotecii. Asta îl impresionase pe Wu; ceruse permisiunea lui Hua Ling şi, fiindcă studiile lor îşi reduseră sfera, şeful echipei chinezilor se declarase de acord.

Dar ceva nu era în ordine. În faţa bibliotecii se agitau soldaţi ruşi, cuprinşi de o oarecare derută. Când îi observară pe Wu şi Chang traversând singuri piaţa, se aruncară pe pavaj cu faţa în jos şi-şi înălţară armele. Wu ridică mâinile din instinct; Chang se retrase cu un pas şi păru gata s-o ia la fugă.

— Nu, iubito, şopti Wu.

— Ce fac soldaţii?

— Habar n-am. Îţi recomand să eviţi mişcările bruşte.

Chang se apropie treptat de el şi ridică la rândul ei mâinile, cerându-i din priviri aprobarea. Wu dădu din cap.

Rămaseră în poziţia aceea câteva minute îndelungate şi neplăcute, timp în care câţiva soldaţi se târâră unii către alţii şi se sfătuiră. Pe urmă se auzi un ordin răstit şi, cu două excepţii, ruşii se ridicară şi rămaseră locului, punându-şi armele în bandulieră.

— Acum ne putem mişca? întrebă Chang.

— Nu; încă suntem în pericol.

Doi ruși traversară piața către ei. Se opriră la o distanță de câțiva metri.

— Vorbiți rusește? întrebă unul dintre ei, în rusă.

— Eu da, răspunse Chang, în aceeași limbă. Engleza mea e mai bună.

— Groaznică mea engleză, spuse purtătorul de cuvânt, demonstrând că avea dreptate. Sunteți chinezi?

— Da, adeveri Chang. Facem o plimbare.

De aici înainte, vorbiră rusește.

— Sunt caporalul Rodzhenski, iar el e caporalul Fremov. În bibliotecă s-a întâmplat ceva rău. Nu știm sigur ce. Nu putem lăsa pe nimeni să treacă; în plus, biblioteca e închisă și nu vrea să se deschidă pentru noi.

— Aveți idee care e problema? întrebă Chang, străduindu-se să pară deosebit de interesată și de politicoasă.

— Nu. Am auzit focuri de armă, apoi... zidul negru s-a închis și nu mai vrea să se deschidă.

— De ce s-a tras cu arma?

— Nu știm, răspunse Rodzhenski, uitându-se agitat la Fremov. Am luat legătura cu superiorii noștri din compartimentul patru, dar încă n-au sosit.

— O să vă ajutăm sub orice formă putem, zise Chang. Sau, dacă doriți, o să plecăm.

— Nu... Ați putea probabil să vă apropiați de ușă, să încercați s-o faceți să se deschidă. Ar putea să fie ridicol, însă, pe de altă parte...

Rodzhensky ridică din umeri, apoi realiză brusc că armele continuau să fie îndreptate către cei doi.

— Sunteți înarmați? întrebă, uitându-se peste umăr la soldații culcați pe burtă.

— Nu. Suntem oameni de știință.

Rodzhensky le strigă pușcașilor să lase armele deoparte.

— Nu suntem obișnuiți cu locul ăsta, zise el. Ne face nervoși. Mai ales acum. Ofițerii noștri sunt în clădire — în căutarea unui dezertor.

Se încruntă, părând să-și dea seama că le dezvăluia prea multe unor străini.

— Vă rog, veniți cu noi, să vedeți dacă ușa se deschide pentru dumneavoastră.

Chang îi explică lui Wu ce se întâmplase și el își păstră expresia de viu interes în timp ce erau escortați către intrarea bibliotecii. Soldații se foiau în jurul ei cu o oarecare confuzie. Wu se apropie de peretele negru cu mâinile în sus și atinse suprafața netedă cu degetele și cu palmele.

Nu se dilată, așa cum i se spusese că trebuia să se aștepte.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu pare să...

Din perete izvorî o succesiune de sunete joase, vibrante, și se repetă, urmată de o voce.

— Această incintă trebuie să se afle în atenția poliției, spuse aceasta, în rusește. Nu este permisă intrarea personalului neautorizat. Vă rog să alertați imediat autoritățile medicale și de poliție. Intrarea interzisă.

Mesajul se repetă în engleză și chineză.

Soldații se traseră înapoi, cu AKV-urile desprinse din bandulieră și cu pistoalele scoase.

— Înăuntru trebuie să se fi întâmplat ceva, i se adresă Chang, calmă, lui Rodzhenski. Poate-ar trebui să le spunem superiorilor noștri. N-ar fi înțelept?

Se uită în sus, la ruși, cu ochii ei înguști și oblici, cu fața o mască a persuasiunii și a indiferenței. Wu se simți cuprins de o admirație colosală față de ea. N-o mai văzuse niciodată reacționând într-o situație de criză ca asta.

Caporalul Rodzhenski căzu pe gânduri, clătină din cap cu fermitate, apoi își lăsă în jos umerii gârboviți de încordare și păru să reexamineze ideea.

— Ce facem dacă nu se deschide? întrebă.

— Nu se deschide acum.

— Șefii noștri sunt înăuntru — toți, zise el.

Chang continuă să-l privească intens.

— Da — bine, spuse în cele din urmă Rodzhenski. Vă rog, duceți-vă să-i aduceți pe superiorii dumneavoastră.

— Mulțumesc, zise Chang.

Îl luă pe Chang de braț și traversară împreună piața.

— Foarte straniu, exclamă apoi, clătinând din cap uluită. Extrem de straniu.

— Ai fost minunată, comentă Wu, cuprins de venerație.

— Mulțumesc.

Ea zâmbi recunoscătoare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Își îngropase parașuta și stătea întins în iarba uscată gălbuie, înaltă și frumos mirositoare de pe marginea drumului. Cu mâinile peste ochi, aștepta să apară un camion sau un autoturism, ca să poată face autostopul până la Podlipki — sau era baza aia din Mongolia, care n-avea decât un număr, 83?

Oricum, nu avea importanță. Soarele era cald și, cu excepția unei ușoare dureri de cap, maiorul Mirsky se simțea splendid. Căzuse, abătându-se atât de mult în lateral,

încât avea să fie nevoie de mai multe ore ca s-ajungă la bază și avea să piardă masa, dar și instruirea politică. Era bucuros să dea porția sa pe câteva ceasuri în care să se gândească de unul singur.

În cele din urmă, pe drum apăru o Volgă lungă, neagră și prăfuită, și se opri în dreptul lui. Geamul din spate glisă în jos și un bărbat masiv, cu fața cărnoasă și cu o pălărie gri de fetru își scoase capul afară, încruntându-se la el.

— Ce faci aici? îl întrebă.

Semăna cu generalul-maior Sosnitsky, dar, într-o mică măsură, și cu sărmanul Zhadov, care murise în masacrul din perforație, indiferent unde și când se întâmplase asta.

— Cum se numește mama ta?

— Nadia, răspunse el. Trebuie să ajung...

— Și ce fel de tort ai avut la a unsprezecea aniversare?

— Tovarășe, nu văd...

— E foarte important. Ce fel de tort?

— Cred că unul cu ciocolată.

Bărbatul cu pălărie de fetru dădu din cap și deschise portiera.

— Urcă, îi spuse.

Mirsky se strecură alături de el. Locul era ud de sânge; cei trei însoțitori ai bărbatului erau cadavre, toate identice, cu capetele însângerate și cu creierii scurgându-li-se.

— Îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Nu, răspunse Mirsky, râzând. Nu ni s-a făcut cunoștință.

— Ei sunt tu, tovarășe, spuse bărbatul, și visul păli până la o uniformitate cenușie.

Își îngropă din nou parașuta...

Începu să devină suspicios. În cele din urmă, după ce fusese luat în mașină pentru a șaptea sau a opta

oară — înăuntru nu mai erau leşurile — şi după ce bărbatul cu pălărie de fetru îl întrebă ceva din zilele când era în Comsomol, se hotărî să pună şi el nişte întrebări.

— Ştiu că nu visez, tovarăşe. Aşa că, unde mă aflu?

— Ai fost foarte grav rănit.

— S-ar părea că nu-mi aduc aminte...

— Nu, dar îţi vei aminti. Ai fost împuşcat în cap şi ai suferit o traumă severă. Îţi lipsesc părţi din creier. N-o să-ţi mai aminteşti niciodată propria viaţă până în cele mai mici amănunte şi n-o să mai fii niciodată exact aceeaşi persoană.

— Dar mă simt întreg.

— Da, se declară de acord bărbatul cu pălărie de fetru. E normal, dar e o iluzie. Am explorat împreună, am aflat ce-a mai rămas. De fapt, e destul de mult — surprinzător, având în vedere vătămarea — dar n-o să mai fii niciodată exact...

— Da, da, îl întrerupse Mirsky. Aşadar, o să mor?

— Nu, eşti în afara pericolului. Capul şi creierul îţi sunt refăcute şi vei trăi. Dar trebuie să iei nişte decizii.

— Ce fel de decizii?

— Poţi să trăieşti cu porţiunile lipsă, sau poţi primi proteze neurologice programate şi segmente de personalitate artificială executate astfel încât să corespundă cu cele care ţi-au rămas.

— Acum sunt într-adevăr derutat.

Bărbatul scoase din geanta lui o carte cu imagini. Când o deschise, apărură pagini pline cu desene complexe, frumoase, unele în culori ţipătoare, altele mate şi metalice, iar altele stimulând senzaţii gustative şi corporale. Mirsky luă cartea şi o răsfoi. Când termină, puse o nouă întrebare:

— O să știu ce e al meu și ce nu?

— Dacă asta e ceea ce dorești.

— Dar, fără aceste proteze? Cum o să fie?

— Ca o mutilare. O să ai amintiri, îi explică bărbatul, deși pe unele îți va fi greu să le derulezi cu claritate, iar în altele vor exista goluri ciudate. O să ai nevoie de săptămâni ca să-nveți din nou să vezi, și n-o să mai vezi niciodată foarte bine. N-o să-ți recapeți niciodată mirosul și n-o să mai simți atingerile de pe partea stângă a corpului. Capacitatea ta de a face raționamente matematice va fi intactă, dar vei avea defecte de vorbire care nu vor dispărea niciodată.

Mirsky privi chipul celuilalt până când păru să pălească, pierzându-se în fundalul cerului de dincolo de geamul mașinii.

— Nu sună prea amuzant, zise el.

— Tu alegi.

— Ești în bibliotecă, nu-i așa?

— Nu sunt ceea ce vezi, răspunse bărbatul. Sunt o funcție a orașului, modelată astfel încât s-o consideri acceptabilă în actuala ta stare. Autoritatea medicală umană nu e disponibilă, așa că orașul a luat asupra lui refacerea ta.

— OK, spuse Mirsky. Pe moment e de ajuns. Nu vreau nimic altceva decât întuneric.

— Da, va urma în mod firesc după ce dai răspunsul.

— Vreau să spun că prefer să mor.

— Opțiunea asta nu există.

— Bine, atunci da.

Se hotărî repede, ca să nu fie nevoit să ia în considerare toate posibilitățile, toate ororile.

— Accepți protezele programate?

— Le accept.

Bărbatul îi ordonă mașinii să oprească și zâmbi.

— Poți să cobori, spuse.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Mirsky coborî din Volgă și închise portiera.

— Oh, mai e ceva, zise bărbatul, aplecându-se în afara geamului. Ai plănuit să le faci vreun rău lui Belozersky, lui Vielgorsky sau lui Yazykov — mai ales lui Vielgorsky?

— Nu, răspunse Mirsky. Mă enervau și aș fi preferat să mă lipsesc de ei — poate cu excepția lui Vielgorsky — dar nu, n-am plănuit să le fac niciun rău.

— Mulțumesc, spuse bărbatul, ridicând geamul.

— Din nou cu plăcere.

Mirsky se întoarse cu spatele către drum, și era noapte. Se întinse pe iarbă și se holbă în sus, la întuneric.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

— Aș prefera să fie întuneric, te rog, spuse Lanier.

Camerele se întunecară. El rămase pe canapeaua iluzorie, cu spatele drept, repetând în minte ceea ce îi spusese Patricia după întrunire. Alarme declanșate. Voia să spună că Orașul Axis știuse că se aflau pe Piatră încă de la sosirea lor? De cât timp îi ținea sub observație Olmy, din trupul lui independent, cu baterie?

În timp ce se gândea, își simți încordarea greu de descris din partea de jos a abdomenului și își dădu seama

că, din punct de vedere mental, nici că s-ar fi putut simți mai puțin interesat de sex, dar trupul îi nesocotea creierul.

— Karen Farley e pe coridor și cere să intre, îl anunță vocea ușii.

— De ce? întrebă el brusc, furios din cauza oportunității ivite, a coincidenței. Așteaptă — e singură?

— Da.

— Trimite-o... las-o să intre.

Se ridică și își netezi salopeta pe care o purtase în V/STOL, acum curată și călcată. Ignorase halatul întins pentru el pe patul eliptic din dormitorul apartamentului.

Karen nu o făcuse. În timp ce ușa se deschidea ca o diafragmă, lumina se aprinse și ea intră purtând un halat similar, dar bej-auriu, nu albastru-întunecat.

— Scuze pentru derapaj, spuse ea, zâmbind și ridicându-și mâinile ca și cum ar fi vrut să pareze un refuz.

— Poftim?

— Nu e expresia corectă?

— Nu cred, zise Lanier. Cu ce te pot ajuta?

— Am stat de vorbă cu Patricia, îi povesti Farley, sau, mai degrabă, ea a venit la mine, și m-am gândit că ai vrea să afli câteva lucruri.

El îi arătă un scaun din fața canapelei.

— Și eu am avut o conversație cu ea înainte de întâlnire, dar a fost mai degrabă derutantă decât informativă.

— Heineman și Carrolson sunt împreună în noaptea asta, îi dezvălui Farley, așezându-se. Nu mi-a spus Patricia — mi-a spus Lenore. Și, înainte să părăsesc Piatra, am remarcat că Wu și Chang plecau pe furiș împreună.

Îi zâmbi, un zâmbet aspru, blindat, cu o tentă de uimire și de iritare.

Lanier ridică din umeri și își lovi ușor palmele una de alta, frecându-și-le apoi.

— E firesc, spuse.

— Da. Dar eu te-am prins când erai cu garda jos, nu-i așa? Vreau să spun că...

— Apreciez ceea ce ai făcut.

— N-am știut ce să spun. Își roti, curioasă, privirea prin apartament. N-am făcut niciodată cu adevărat o presiune pentru tine...

— Pasiune, o corectă el, rânjind.

— O, da, Dumnezeule. Pasiune. N-a fost vorba de asta. Dar păreai atât de pierdut. Și eu mă simțeam pierdută. Sincer, ești în continuare șeful.

— Asta n-are importanță, zise el. Ce-a spus Patri...?

— Are importanță, îl contrazise ea, cu voce plată. Mie mi-a făcut multă plăcere. Cred că ți-a plăcut și ție. Și-a fost și sănătos. Am vrut doar să știi că asta e părerea mea și că nu ți-am luat-o în nume de rău.

Lanier rămase tăcut o clipă, privind-o cu ochii lui întunecați, de fals amerindian.

— Aș vrea să fi știut chineza, ca să ne putem înțelege cu adevărat unul pe altul. Aș putea s-o învăț...

— Ar fi util, dar nu de o necesitate imediată. Ea zâmbi. Aș putea să te-nvăț.

— Ce-a spus Patricia?

— Crede că suntem folosiți de cineva — de Olmy sau de o altă persoană — într-un anume scop. Olmy a stat foarte mult de vorbă cu ea, și a avut câteva conversații chiar și cu frantul. Crede că în Orașul Axis se desfășoară o mulțime de intrigi politice și că n-avem cum să aflăm ce semnificație are fiecare în parte. Nu încă. Mai spune și că serviciul de informare din apartamentul ei îi permite de

fapt să acceseze o problematică mai restrânsă decât cel din compartimentul trei. Crede că tot ce ni se dezvăluie ar putea fi cenzurat.

— Asta nu sună prea bine, cugetă Lanier. Sau, mai degrabă, s-ar putea să nu fie bine — sau să nu însemne nimic. Poate vor să ne trateze cu delicatețe, să ne lase să ne acomodăm treptat.

— I-am spus că sunt de părerea asta, și ea s-a mulțumit să zâmbească. Se poartă ciudat, Garry. Zice și că a găsit o cale de a ne duce pe toți acasă. Iar când a spus-o, în ochii ei strălucea într-adevăr ceva.

Lanier nu o corectă.

— Și mie mi-a spus același lucru. A dat detalii?

— Poftim? Oh, da. A dat. A spus că, la fiecare o mie de kilometri, coridorul avansează în timp cu aproximativ un an. Și că e cea mai frumoasă curbă pe care-a conceput-o vreodată. Gar, au răpit-o — crede că au răpit-o fiindcă s-au temut că ar fi putut interfera cu compartimentul al șaselea. Îți aduci aminte de toți oamenii ăia — de toți naderiții — din compartimentul doi, siliți să se mute, la ani de zile după exodul din compartimentul trei?

Lanier aprobă din cap.

— Patricia crede că au fost siliți să plece împotriva voinței lor, fiindcă oamenii din Orașul Axis vor ca Piatra să fie pustie. Nicio interferență, niciun sabotaj. De aceea crede că am nimerit în mijlocul unor mașinațiuni politice. Între naderiți și gesheli continuă să existe dezacorduri.

— I-a trecut cuiva prin cap că, indiferent ce ni s-ar spune, în camerele astea există microfoane? întrebă Lanier. Că asta-nseamnă că n-ar trebui să discutăm aici asemenea lucruri?

— Unde le-am putea discuta? întrebă ea, cu inocență. Ne-ar putea urmări oriunde vor dacă au intenția să ne asculte, poate sunt în stare chiar să ne citească gândurile. Aici suntem copii, și încă unii cu o educație extrem de insuficientă.

Lanier se uită în jos, la masa translucidă, cu aspect lăptos, dintre canapea și scaun.

— Are sens. Îmi place într-adevăr cum e decorat apartamentul ăsta.

— Și al meu e frumos.

— Și de unde știu ele — camerele — ce ne place?

Expresia ei deveni conspirativă.

— Corect, spuse. Am întrebat vocea camerei și mi-a răspuns, pur și simplu: „Încăperile sunt concepute astfel încât să se potrivească".

Lanier se aplecă în față.

— Locul ăsta e în întregime incredibil. De neconceput. Oare visăm, Karen?

Ea clătină din cap cu un aer solemn.

— Bine, atunci. Oare Patricia visează că a găsit o cale de ieșire, un drum de întoarcere pe Pământ?

— Oh, nu vrea să se-ntoarcă pe planeta noastră așa cum e ea în prezent. Spune că ne poate duce „acasă", indiferent ce ar înțelege prin asta. Și vorbește serios. O să ne explice mai târziu, așa a spus.

— Tu ești fiziciană. Crezi că e posibil?

— Aici nu sunt decât un alt copil, Garry. Nu știu.

— Ce altceva a mai spus?

— Asta-i tot. Și...

Se ridică.

— Acum plec. Dar n-am venit doar... Oh!

Se cuprinse cu brațele și se uită la el.

— Nu doar ca să-ţi spun ce-a zis ea. Ci şi să mă asigur că înţelegi că n-am făcut-o ca să profit.

— Înţeleg.

— E doar sănătos, cum ai spus tu, cu toate că îmi fac griji.

Nu spusese Lanier că era sănătos; ea o făcuse, dar el găsi transferul acceptabil.

— Nu-ţi face.

— OK, zise Farley.

Lanier se ridică.

— De fapt...

Obrajii i se înroşiră iarăşi.

— Mă simt exact ca un adolescent când... când eşti aici şi vorbim aşa.

— Îmi pare rău, spuse ea, iar chipul i se întristă.

— Nu. Asta e bine. Până acum mă simţeam ca un bărbat foarte bătrân, care-şi pierde minţile. M-aş bucura dacă ai rămâne cu mine.

Ea zâmbi, apoi se încruntă brusc.

— Asta o să-mi facă plăcere, şi o să rămân, spuse. Dar îmi fac griji pentru Patricia.

— Da?

— Dintre noi toţi, numai ea doarme acum singură.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

Patricia urmări, pas cu pas, progresul curbei prin spaţiul cu cinci dimensiuni, o privi desfăşurându-se ca o scară dintr-un coşmar, cu o parte umbrindu-se, cu alta,

un negativ al curbei inițiale. Strângea din ochii închiși cu atâta putere, încât o dureau, iar fața i se schimonosise, căpătând o expresie între extaz și suferință. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea intensitate a gândirii, nu se mai implicase niciodată atât de adânc în calculele ei interioare. Asta o sperie. Chiar și când deschise ochii, întâlnind albastrul de crepuscul al tavanului, și se rostogoli pe o parte, cu o mână întinsă în golul de dincolo de pat... Chiar și atunci, degetul ei urmări o parte a curbei, un șarpe viu proiectat în aer. Își încleștă pumnul și văzu pete minuscule de lumină adunându-se de-a lungul traiectoriei trasate de degetul ei. Închise din nou ochii.

Adormi imediat și visă curba. Era pe jumătate trează în somnul ei și privea dintr-un punct de observație îndepărtat și avantajos cum își continua creierul, deși la un nivel redus, munca pe care ea nu reușise s-o încheie.

Se trezi brusc peste numai câteva ore, dându-și seama că trebuia să-și reexamineze articolul aflat doar în stadiul de ciornă — cel pe care nu-l scrisese încă, dar pe care-l descoperise în biblioteca din al treilea compartiment. Cu o oarecare presimțire neplăcută — în cele patru rânduri când îl folosise, serviciul de informații nu-i oferise întotdeauna tot ce avusese nevoie —, coborî din patul oval și își îmbrăcă halatul de culoarea levănțicii, legându-și cordonul în timp ce traversa camera de zi, slab luminată.

— Informații, Memoria Orașului, spuse ea.

În față îi apăru o sferă din inele, cu benzile lucindu-i roșii și aurii. Urmară două cerculețe, unul deasupra celuilalt și cu diametrul de două ori mai mare, ca înlocuire a anticului semn al întrebării.

— Acces la articolul scris de Patricia Luisa Vasquez... Oh, Doamne! Am uitat titlul exact și data. E nevoie de ele?

Prin fața ochilor îi străfulgerară pictograme complicate, până când le dezactivă și ceru să i se răspundă numai în limbajul vorbit.

— Vreți să vedeți o listă completă a lucrărilor scurte semnate de Patricia Luisa Vasquez? întrebă vocea serviciului de informații.

— Da, zise ea, înfiorându-se din nou de stranietatea propriei acțiuni.

În față îi apăru o listă scrisă în alfabet latin, părând să se afle pe o foaie extinsă de hârtie albă. Cam pe la mijloc, văzu *Teoria Liniilor Geodezice în Spații n-Dimensionale, Aplicată Fizicii Newtoniene, cu o Dezbatere Specială asupra Liniilor de Vierme p-SimPlon.*

— Asta e, spuse. Afișează.

Reciti lucrarea cu atenție și, cu degetele mâinii libere, bătu darabana pe marginea scaunului.

— E genial, spuse, cu voce sumbră, și e greșit.

Poate că fusese o lucrare influentă, dar în clipa aceea vedea clar că ținea de începuturile muncii ei, era primitivă.

— Te rog, afișează din nou lista.

Serviciul se supuse, iar ea alese un articol scris mai târziu și ceru să fie afișat.

Vechiul și familiarul simbol al globului cu țepi își făcu apariția.

— Interzis, spuse vocea.

Alese un altul, simțindu-se din ce în ce mai furioasă.

— Interzis.

Și un altul, de pe la sfârșitul listei, scris când avea — când urma să aibă în jur de optzeci și opt de ani.

— Interzis.

— De ce sunt interzise lucrările mele? întrebă, furioasă.

Globul cu țepi fu singurul răspuns.

— De ce e cenzurat serviciul ăsta?

Își dădu brusc seama, cu o senzație de mâncărime pe ceafă, că nu mai era singură în cameră.

— Olmy? Aprinde luminile.

Camera se umplu de lumină. Niciun răspuns.

Se ridică și se uită încet în jur, cu spatele crispându-i-se.

Apoi zări intrusul, plutind lângă tavan, o rotunjime cenușie, de dimensiunile unei mingi de baseball, cu o față în mijloc. Pentru o clipă, Patricia nu făcu altceva decât să-i întoarcă privirea scrutătoare. Părea masculină, cu ochi asiatici, mici și întunecați, și cu nasul cârn. Nu avea o expresie amenințătoare; dacă putea fi definită cumva, atunci era de o curiozitate intensă.

Patricia se retrase cu spatele spre perete. Fața nu se clinti, doar ochii o urmăriră îndeaproape.

— Cine ești? întrebă ea.

În cameră apărură simboluri, pentru ea de neînțeles.

— Eu nu pictografiez, spuse. Te rog, ce cauți aici?

— E drept, n-ar trebui să fiu aici, spuse fața.

Își lăsă în jos două picioare și globul căpătă culoarea unor zori trandafirii.

— Pe de altă parte, eu însumi nu sunt altceva decât un icon. Te rog, nu te alarma.

— *Sunt* alarmată. Mă sperii. Cine ești?

— Sunt din Memoria Orașului. Un vagabond.

— Nu te cunosc, zise ea. Te rog să pleci.

— N-am posibilitatea să-ți fac rău. Poate numai să te enervez. N-am nevoie decât de câteva răspunsuri.

Globul căzu și se încarnă, ca un vampir dintr-un film de groază vechi, căpătând forma unui trup bărbătesc,

îmbrăcat cu o cămașă albă și largă și cu pantaloni verzi ca o pădure. Silueta păru să i se solidifice. În camera ei stătea acum un bărbat mic, delicat, puțin de vârstă mijlocie, cu păr lung, negru, și cu o față îngustă, obosită. Inima Patriciei își încetini ritmul și ea se îndepărtă cu vreo câțiva centimetri de perete.

— Mă mândresc cu realizările mele, spuse imaginea. Am acces la cele mai bune înregistrări. De fapt, înregistrări date uitării. Pe nivelurile inferioare ale Memoriei Orașului e o harababură groaznică. Și ceea ce am găsit e o înregistrare parțial ștearsă a unui caz al tribunalului... În realitate, e ceva serios. Violarea securității imperfecțiunii. Frânturi de informații care conduc aici. Conexiuni subtile, recunosc, dar intrigante.

Figura lui i se părea familiară, de parcă l-ar mai fi întâlnit sau l-ar mai fi văzut undeva.

— Ce cauți aici?

— Sunt un vagabond. De fapt, unul destul de violent, deși, după cum arăt, n-ai de unde să știi. Mă duc oriunde-mi place și, atâta timp cât sunt prudent, mă mențin. Sunt noncorporal de o sută cincizeci de ani, condamnat să rămân în memoria inactivă. Bineînțeles că numai una dintre copiile mele e inactivată. Uneori sunt angajat pentru diverse treburi. De obicei, mă duelez cu alți vagabonzi. La vremea mea, am dat gata șaizeci. Un joc de șah letal.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Patricia era gata să plângă. Nu-și putea da seama de cine îi amintea vagabondul.

— Lasă-mă singură. Nu vreau decât să mă gândesc.

— Vagabonzii nu sunt niciodată politicoși. Ai atras într-o foarte mare măsură atenția în Axis Nader. Însă n-am avut idee unde ești, până acum, când ai folosit serviciul de

informații. Te-a găsit un urmăritor — unul dintre cei mai buni urmăritori ai mei. Bazat pe modelul unui șoarece.

— Te rog! strigă Patricia către apartament. Scoate-l de aici!

— E inutil, spuse vagabondul. De unde ești?

Patricia nu-i răspunse. Se apropie încet de ușa dormitorului.

— Am fost angajat ca să aflu de unde ești. Am fost plătit cu avantaje asupra unui vechi adversar. Nu plec până nu-mi spui.

— Cine te-a angajat? strigă ea, acum într-adevăr speriată.

— Să vedem... Vorbesc engleza din secolul douăzeci... de fapt engleza americană. Numai cei mai conservatori amerifili învață să vorbească limba atât de bine ca tine. Dar de ce ar fi cineva interesat de o amerifilă?

Imaginea o urmă în dormitor.

— Nu sunt plătit ca să ghicesc. Spune-mi.

Patricia alergă la ușa de la intrarea apartamentului și-i ordonă să se deschidă. Nu se deschise. Luă o gură de aer și se întoarse să înfrunte imaginea, hotărându-se brusc să nu-și piardă controlul.

— Ce... ce primesc în schimb? Dacă îți spun?

— Poate încercăm o negociere.

— Atunci lasă-mă să stau jos.

— Oh, nu te-mpiedic s-o faci. Știi, nu sunt crud.

— Ești o stafie, stabili ea, cu hotărâre.

— Într-o mai mare măsură decât oricare altele pe care le-ai întâlnit, specifică imaginea.

— Cum te numești?

— În momentul ăsta, n-am niciun nume. Las o urmă, dar nume n-am. Al tău care e?

— Patricia.

— Nu e un nume obișnuit.

Ea își regăsi brusc amintirea despre fața vagabondului. Și respinse indiciul tot atât de brusc; era ridicol.

— Sunt într-adevăr americancă, spuse.

— În ce procentaj? Mulți sunt încântați să pretindă un trei sau patru la sută, deși, statistic vorbind, ăsta nu e decât un mod de a-și da aere...

— Sută la sută. M-am născut în Statele Unite ale Americii, în California. La Santa Barbara.

Imaginea tremură din nou.

— N-am timp de pierdut, Patricia Luisa Vasquez. Ceea ce spui n-are, în sine, niciun sens, dar tu pari să crezi că e adevărat. Cum ai reușit să te maturizezi atât de nealterată, atât de primitivă?

— Acolo de unde și de când vin — Patricia respiră din nou adânc, ca să se calmeze — e aproape unica opțiune.

Patricia își lăsă capul într-o parte.

— Te *cunosc*, spuse. Semeni cu Edgar Allan Poe.

Vagabondul își trădă o oarecare surpriză.

— E fantastic că ți-ai dat seama! Într-adevăr fantastic. L-ai cunoscut pe Poe?

— Bineînțeles că nu, răspunse Patricia, simțind, dincolo de spaimă, un cu totul nepotrivit fior de încântare. L-am citit. E mort.

— E mentorul pe care mi l-am ales. O asemenea minte ca a lui!

Vagabondul se grăbi să se înconjoare cu pictograme reprezentând figuri sepulcrale, îngropate de vii, corăbii în vârtejuri de ape și pustietăți arctice.

— Patricia Luisa Vasquez îl recunoaște pe Poe. Pretinde că e o americancă din secolul douăzeci.

Fascinant! Trebuie să plec în curând. Întreabă-mă ce ai nevoie să știi, apoi o să te mai întreb și eu ceva.

— Ce-au de gând să facă cu noi?

— Noi? Mai sunt și alții?

— Încă patru. Ce-au de gând?

— Sincer, nu știu. O să-ncerc să aflu. Acum, ultima mea întrebare pentru această vizită. De ce ești atât de specială pentru ei?

— Din cauza celor pe care tocmai ți le-am spus.

Spre surprinderea ei, frica îi dispăruse cu desăvârșire. Vagabondul sau stafia sau ce era părea dispus să coopereze, iar ea nu vedea niciun motiv care s-o împingă spre o loialitate prostească față de răpitorii lor.

— Cred că ne putem ajuta unul pe altul. Știi că serviciul tău de informații conține un blocaj? Te țin aici și-ți taie selectiv accesul. Dacă le spui că am apărut, s-ar putea să nu mă mai pot întoarce și n-o să mai am cum să-ți răspund la întrebări. Gândește-te la asta. Până data viitoare, spuse bărbatul, și dispăru.

Apartamentul își regăsi brusc vocea:

— Ser Vasquez, e totul în ordine? A fost o interferență...

— Ca și cum n-aș ști, spuse ea.

— Puteți descrie dificultatea?

Patricia își mușcă pentru o clipă încheietura unui deget, apoi clătină din cap.

— Nu, răspunse. N-a fost cine știe ce problemă.

Imaginea o speriase — dar îi și spusese o serie de lucruri interesante. Se îndoia că incidentul fusese un test sau un experiment. Vagabondul s-ar fi putut dovedi o sursă utilă de informații...

— Trebuie să fi fost vreun scut circuit, sau cam așa ceva, știi, în funcționarea aparaturii voastre.

Camera îi răspunse abia după câteva secunde.

— Se vor face reparații, dacă sunt necesare. Aveți nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc.

Se uită la pictograf, se încruntă, apoi își mușcă din nou încheietura degetului.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

Ministrul Prezidant al Nexului Hexamon Infinit, Ilyn Taur Ingle, își păstra apartamentul într-unul din cele șase canale largi de ventilație, îngropate adânc în Pădurea în expansiune. Olmy nu-și dorise niciodată să se stabilească într-o casă primitivă, dar îl invidia oricum pe MP pentru locuința lui. În pădure era o atmosferă de izolare și de pace, iar locuințele în sine erau de o eleganță fantastică.

Cele șase canale porneau din fațetele de la extremitățile Orașului Central, mergând direct către sferele guvernului din centrul compartimentului.

În fiecare puț locuiau, printre potecile șerpuitoare ale Pădurii, nu mai puțin de zece mii de corporali. Locuințele lor variau de la ciorchini groși de pontoane de sticlă comune, ancorate de rădăcini aeriene late, la celule mici, în mișcare liberă, potrivite pentru un homorf sau cel mult doi și pentru nu mai mult de patru neomorfi de dimensiuni medii.

Pădurea era, în același timp, o podoabă și un salut pentru filosofii naderiți; canalele se ocupau de tot ce era

necesar pentru o treime din atmosfera Orașului Central, iar epuratoarele de gaze proiectate de gesheli făceau restul. Mii de varietăți de copaci și de alte plante — unele furnizoare de hrană — fuseseră alterate genetic și adaptate la imponderabilitate. O treime din biomasa existentă în Orașul Central era botanică și concentrată în pădure.

Una dintre marile plăceri ale lui Olmy era s-o facă pe Tarzan prin pădure, zburând de pe rădăcini pe crengi și plutind de-a lungul potecilor, fără să se folosească de câmpuri de tracțiune. Existau poteci destinate sporturilor și drumuri rapide, frecventate de mulți homorfi amatori de gimnastică, de câțiva neomorfi grăbiți și de practic niciun vehicul; pe cele mai dificile dintre acestea, Olmy se cronometrase cu o mie de ocazii diferite și-și perfecționase timpul, ajungând la cincisprezece minute de pe fațeta exterioară până în fundul canalului.

Însă acum nu simțea nevoia să alerge. O făcea pe Tarzan într-un ritm lejer, cu brațele îndoite la spate, cu picioarele înclinate ca ale unui patinator, propulsându-se cu ajutorul lor de pe frunzele late pe suprafețele netezite de uzură ale rădăcinilor, urmând traseele des circulate în josul potecii. Timpul de gândire era mai prețios decât viteza.

Cunoscute sub numele de șerpi-luminoși sau viermi-strălucitori, tuburile de plastic conținând supe luminiscente de bacterii unduiau prin Pădure, toate groase de câte un metru și uneori lungi de câte o jumătate de kilometru. În luminișuri, alcătuiau un macrameu din modele orbitor de strălucitoare, plasat de-a lungul unei laturi, și faptul că se aflau atât de aproape unele de altele făcea ca o parte să strălucească, roșii sau de culoarea piersicii, iar o altă parte să-și piardă luciul, devenind de

un auriu bogat, întunecat. Homorfii se adunau adesea în luminișuri ca să se scalde în lumina modelelor; Olmy abia dacă aruncă vreo privire în cele prin care trecu, concentrat asupra avansului său uniform în josul canalului.

Avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la locuința Ministrului Prezidant. Părăsi poteca principală printr-o bifurcație îngustă și pluti printre inele înflorite formate de o rădăcină schingiuită. Locuința plutea în mijlocul văii private a MP-ului.

Era o reședință concepută după modelul unui vechi conac englezesc terestru din secolul al optsprezecelea, cu multe modificări care să permită lipsa senzației de sus și jos. Existau trei acoperișuri și înăuntru se putea intra sub șase unghiuri diferite. Ferestrele luminatoarelor se deschideau după trei axe. O cultură de chiparoși geometrici umbrea o fereastră, ferind-o de lumina modelului format de un vierme-strălucitor din capătul opus al văii.

Monitoarele zburară în direcția lui imediat ce ieși din tunelele din inele înflorite și îl identificară cu rezultat pozitiv, după care se retraseră să-și îndeplinească alte îndatoriri: tunderea gardurilor vii, supravegherea insectelor și urmărirea animalelor de casă ale MP-ului, fără să le piardă din ochi nicio clipă.

Vocea casei îl întâmpină și îi ceru să intre prin ușa luminoasă, îndreptată către modelul creat de vierme-strălucitor. MP avea să-l întâlnească direct.

Olmy se sprijini de o lucarnă și se uită cu un amestec de condescendență și plictiseală la o scurtă prezentare pictografiată a ultimelor activități ale casei. Când imaginea proiectată de pictograf dispăru, văzu un neomorf necunoscut intrând înaintea MP-ului în sala de așteptare. Neomorful — având forma vagă a unui pește, fără niciun

fel de membre — îl privi cu o față cristalină de vulpe și pictografie formulele de salut uzuale, dar nu se identifică. Olmy îi răspunse la salut cu o omisiune similară, recunoscându-l drept unul dintre asistenții lui Toller. Neomorful ieși prin ușa strălucitoare, înconjurat de propriile sale monitoare ca de un nor compact de musculițe.

— Devin din ce în ce mai îndrăzneți, nu-i așa? întrebă Ministrul Prezidant, întinzând mâna.

Olmy i-o strânse.

— Și acum te întreb — ai avea încredere în cineva cu care nu poți da mâna?

— N-am avut încredere în prea mulți cu care am putut să dau mâna, zise Olmy.

MP îl privi cu un amestec de amuzament și de iritare nu tocmai ascunsă.

— Ai venit să mă pui la curent în privința noilor noștri oaspeți ancestrali.

Îl conduse pe Olmy în dodecaedrul larg care era biroul său din interiorul casei. Masa de lucru rotundă a MP-ului era montată pe singurul ghidaj din mijlocul încăperii printr-o articulație cardanică; șapte pereți erau acoperiți de dulapuri din lemn de rădăcini, pline cu cărți vechi și cu blocuri de memorie. Alții susțineau lucrări excelente de ilusartă și ferestre false, către scene decalate în timp din alte încăperi ale casei, reglate ca să-i aducă în prim-plan pe ocupanții lor, indiferent cine ar fi fost.

— Președintele e încă supărat, spuse Ingle, îndoindu-și coatele ca să se așeze la birou. Mă tem că, în marea lor majoritate, membrilor consiliului său le vine greu să înțeleagă de ce i-ai adus cu tine pe cei cinci.

— N-am adus decât una, îl corectă Olmy. Ceilalți au urmărit-o pe cont propriu, surprinzându-ne.

— Da, bine, indiferent cum au ajuns aici, sunt o belea. Secesioniștii se străduiesc deja să obțină avantaje și concesii. Nu sunt departe de o unire a tuturor grupărilor lor — și asta îi poate uni cu siguranță. Și ar putea transforma facțiunea Korzenowski dintr-un partid radical într-un front popular. Poziția președintelui ar putea fi în pericol. Chiar și în situația asta, el simte că n-are timp să controleze direct aceste dificultăți, din cauza conferințelor Jart, care continuă să-i umple zilele, așa că ne-a însărcinat cu asta pe ser Oligand Toller — cu care cred că te-ai întâlnit — și pe mine.

— Cei care aduc vești rele nu sunt apreciați niciodată, spuse Olmy.

— Da? Ei, vestea în sine e bună sau rea în funcție de reacțiile noastre, nu? Ca să fiu sincer, eu unul nu împărtășesc toate presimțirile rele ale Președintelui — pe unele da, dar nu pe toate. Poate că reușim să răsturnăm situația — și vestea — în avantajul nostru. Poate reușim chiar să ajungem la consensul necesar pentru a-i înfrunta pe jarți la modul eficient. Ei bine, mesajul tău m-a anunțat că ai și alte noutăți.

— Cineva a angajat cel puțin un vagabond din Memoria Orașului ca să se infiltreze în apartamentele oaspeților. Cineva se străduiește cu disperare să afle ce e cu toată agitația asta.

— Da, atâta lucru aș fi putut să ghicesc, zise MP. Ei bine, atunci poate că e momentul să dezvăluim tot ce cunoaștem. Probabil că într-o săptămână sau chiar mai puțin va fi oricum de domeniul public, mai ales dacă se ocupă vagabonzii de asta. Ce părere ai, ser Olmy?

— Mi-am exprimat-o mai înainte, ser; ar trebui să depun mărturie în fața Nexului.

MP îi cântări o vreme spusele.

— Încă mai am îndoielile mele în privința înțelepciunii unui asemenea gest. Dar s-ar putea să ai dreptate. Dacă adevărul trebuie dezvăluit, atunci să-l dezvăluim noi, nu? Însă cu delicatețe. Milioane de neomorfi sunt deja speriați de moarte de discuția despre secesiune. Aruncăm o bombă drept în mijloc — spunând că Thistledown s-a întors pe orbita Pământului? Și, oricum, nu putem convoca plenul Nexului, din cauza conferințelor Jart. Va trebui să ne mulțumim cu o prezență parțială.

Se ridică de la birou, trădându-și nervozitatea.

— O să am nevoie de o ședință Talsit intensă în seara asta.

Își încrucișă brațele și pluti până în mijlocul încăperii, cu robele lui negre voluminoase luând forma unor talazuri încremenite.

— Atunci o să depui mărturie personal, ca agent al Hexamonului?

— Și eu, și frantul, recunoscu Olmy.

— Frantul n-o să depună mărturie; jurămintele contravin credinței lor.

— O să confirme mărturia mea. Asta e permis.

— Și pe urmă, ser Olmy? Cum îi putem ține în frâu, după asta, pe curioșii noștri — pe cei care l-au angajat pe vagabond —, sau facțiunea Korzenowski, Pneuma îndură-se de noi?

— Asta s-ar putea să nu fie cea mai mare dintre problemele noastre. În Thistledown sunt încă două mii de oameni; mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i luăm sub control. Prima sosită dintre oaspeții noștri, Vasquez, mai avea deja foarte puțin până să învețe cum să manipuleze mașinile din compartimentul șase. Presupun că, în

cele din urmă, ceilalți îi vor copia lucrările, în ciuda interdicțiilor din bibliotecile de pe Thistledown.

— Steaua, Soarta și Pneuma nu găsesc niciodată că e cazul să ne limiteze problemele, nu-i așa? spuse MP, cu un oftat care-i întoarse pe dos valurile robei. Logosul fie lăudat.

— Logosul, repetă Olmy cu îndoială.

— Avem în comun o anumită incredulitate geshel, nu-i așa? spuse MP, urmărind cu atenție reacția lui Olmy. Oricum, nu e înțelept să dezvăluim totul tuturor, nu de pe această poziție înaltă. E vreun pericol imediat din partea... strămoșilor noștri? Ce cuvânt — sunt multe șanse să perturbe în curând compartimentul șase?

— Nu, dacă Vasquez e în Orașul Axis. Nu în următoarele câteva luni, și nici măcar într-un an.

— Perfect. S-o luăm în ordinea urgențelor. Aș zice că e în interesul nostru, dacă facem dezvăluirea — fapt ce pare acum inevitabil — să-i prezentăm pe oaspeții noștri în văzul tuturor. Sunt extraordinari — și s-ar putea să ne ofere un avantaj asupra opozanților Președintelui. O să le cer secretarilor mei să facă planul unei propagande politice. Avocata lor — partenera ta, Suli Ram Kikura — s-a dovedit utilă?

— Foarte utilă, răspunse Olmy. Dar munca ei abia dacă a-nceput.

— Excelent, spuse MP. Dar nu trebuie să fim prea încrezători. Dacă jarții își încep, ferească-ne cerul, ofensiva mai devreme, dacă decid să deschidă o poartă în inima unei stele — atunci vizitatorii noștri nu mai înseamnă aproape nimic.

Ingle clătină din cap, pictogafiind o înșiruire de simboluri — un țânțar înghițit de o proeminență solară.

CAPITOLUL CINCIZECI

Caporalul Rodzhensky stătea întins, cu spatele lipit de peretele negru al bibliotecii. În fața lui erau împrăștiate pachete cu rații și conserve, unele rusești, dar cele mai multe americane. Sforăia ușor și uniform. Maiorul Garabedian se așezase alături de el, să mănânce o cină americană, cu șuncă și cartofi, totul gratinat, importată din compartimentul patru ca parte a unui tratat neratificat încă.

Mânca stând cu un ochi îngrijorat pe soldații americani care trândăveau la vreo doisprezece metri distanță, de partea cealaltă a dreptunghiului. Forțele erau cu desăvârșire egale; zece ruși și zece americani, cu toții înarmați cu puști, dar fără lasere. Asasinatele fără zgomot nu erau posibile.

Tensiunile dispăruseră treptat după ce sosiseră americanii, la cererea caporalului Rodzhensky și a celor doi chinezi, bărbatul și femeia. Biblioteca rămăsese închisă ermetic de atunci, cu generalul locotenent Mirsky, colonelul Vielgorsky, maiorii Belozersky și Yazykov și locotenentul-colonel Pogodin captivi în interior, fără nicio posibilitate de comunicare. La început, existase suspiciunea că era implicată vreo șmecherie de-a americanilor; Garabedian decisese contrariul după mai multe ore de discuții cu Pritikin, cu Sinoviev și cu Hoffman, șefa civilă a americanilor.

Nimeni nu știa ce se întâmplase în bibliotecă, deși Hoffman dăduse glas unei teorii mult prea plauzibile, care nu încânta pe nimeni. Garabedian continua să mediteze asupra ei, plimbându-și privirile de la implacabilul perete negru la soldații americani.

Hoffman sugerase că *zampoliții* încercaseră să-l asasineze pe Mirsky. Indiferent dacă reușiseră sau nu, clădirea bibliotecii se autosigilase, ca să stăvilească alte acte de violență și, probabil, ca să păstreze dovezile.

Nu puteau face altceva decât să aștepte.

Trecuse o săptămână. În acest timp, Garabedian și Pletnev reușiseră să-i împiedice pe soldații ruși să facă vreo prostie — divizându-se sau răspândind neliniștea și speculațiile nefondate. Munca la construcția sediului lor din compartimentul patru continuase. Câțiva ruși — cincizeci și doi, la ultima numărătoare — plecaseră, pur și simplu, din tabere și dispăruseră în pădurea din acel compartiment. Până atunci fuseseră găsiți cinci — bine hrăniți — pădurea era plină de plante comestibile. Numai că trei dintre aceștia fuseseră descoperiți în poziții fetale și închiși în ei înșiși, într-o stare de șoc cu efect întârziat.

Psihologii americani se oferiseră să-i ajute; printre oamenii lor se înregistraseră cazuri similare, cel mai notabil fiind al lui Joseph Rimskaya, care intrase în criză cu trei zile în urmă. Hoinărise prin tabăra principală a rușilor din compartimentul patru, plângând fără să se poată controla, cu hainele și cu spatele în zdrențe ca urmare a autoflagelării. Le fusese înapoiat americanilor. Dar Garabedian nu credea că era înțelept să le ofere soldaților ruși accesul la psihologii americani.

Ceea ce îl domina, mai presus de toate, era tristețea, un sentiment al pierderii, aproape copleșindu-l pe cel al datoriei. Ca și Mirsky și ca majoritatea celorlalți ofițeri tineri implicați în noul experiment militar al rușilor, începuse să rezolve problemele scoase în evidență de diversele eșecuri al Morții Mici. El și colegii lui lucraseră împreună ca o echipă, nu ca adversari brutali în cadrul unui

sistem atavic, caracteristic secolului al nouăsprezecelea. Realizaseră lucruri mari, făcând să crească eficiența și să scadă alcoolismul, dezertările, violența și sinuciderile.

Fuseseră noua rasă, succesele lor îi transformaseră în eroi culturali. Cucerirea Cartofului le-ar fi adus o glorie imensă; în schimb, din cauza unei erori pe care încă n-o putea înțelege, eșuaseră jalnic și moștenirea lor era praf și pulbere.

Garabedian înțelegea foarte bine presiunile care-i îndemnaseră pe camarazii lui să înoate către insulele din compartimentul patru și să se întindă pe solul pădurii, trăgându-și humus și mâl peste uniformele de lucru ude leoarcă.

Directorul Nexului Hexamon Infinit, Hulane Ram Seija, își putea urmări obârșia întorcându-se înapoi, până la Marii Gesheli din Asia de Est, primii care îi readuseseră pe oameni în spațiu, cu treisprezece secole înainte; însă înfățișarea lui era mai îndepărtată de cea omenească decât a frantului. În acest sens, se dovedea reprezentativ pentru mulți cetățeni neomorfi care locuiau în Orașul Central.

Ram Seija era rotund, cu o jumătate a trupului vopsită într-un argintiu metalic, pe când cealaltă era o carcasă dintr-un mineral elegant, cu vârtejuri negre cu verde, adus din lumile accesibile prin poarta 264. Fața lui, proiectabilă în oricare din cele trei poziții diferite de pe sferă, avea ochi mari, întrebători, și un zâmbet larg, care dezvăluia dinți ascuțiți și care cu siguranță nu fusese conceput ca să-i mascheze agresivitatea primară. Cele două brațe musculoase aveau dublul avantaj al unei aparențe omenești și al adaptabilității unei proteze; dacă era necesar, se puteau extinde până la o lungime de doi metri.

Nu avea picioare, se deplasa dintr-un loc într-altul folosindu-se de brațe și de omniprezentele câmpuri de tracțiune.

Încă nu împlinise un secol și aceasta era a doua lui formă; în primii săi treizeci de ani, fusese tot atât de homorf ca un nederit ortodox. Atunci își făcuse relații și își însușise abilitățile politice esențiale. Pentru Olmy, reprezenta chintesența geshelului radical din al doisprezecelea secol al Călătoriei.

Ram Seija era numărul patru în ierarhia puterii Hexamonului, după Președinte, Ministrul Prezidant al Nexului și Ministrul Consiliului Unit al Axisului.

În Sfera Nexului, plasată imediat în afara pasajului de trecere al imperfecțiunii de lângă miezul Orașului Central, Ram Seija convocase, pentru o sesiune de descoperire, douăzeci și trei de reprezentanți corporali și cinci senatori. Douăzeci dintre membrii Nexului se prezentaseră încarnați — un termen care-și pierduse o mare parte din înțelesul avut cu secole înainte; acum nu însemna cu mult mai mult decât a te afla în prima formă fizică. Iar o asemenea formă nu includea neapărat prea multă carne. Prin lege, în sală nu era admisă nicio personalitate parțială, indiferent cât de convenabil ar fi fost acest fapt pentru cei încă prinși în conferința Jart, care se ținea pe Timbl, lumea de baștină a franților.

Ram Seija se ghidă către centrul sferei și preluă benzile inelare aurii de lumină, ca să anunțe începerea întrunirii.

Olmy pluti către exterior, cu frantul încolăcit lângă el, având numai gâtul și capul întinse. Încheiase, cu doar câteva minute înainte, un schimb de replici cu repcorporul Rosen Gardner, într-o notă aparent contradictorie; liderul Noilor Naderiți Ortodocși din facțiunea

Korzenowski voise o mică mărturie preliminară, şi Olmy îi rezistase. Gardner era unul dintre puţinii repcorpori care încălcau des procedura şi erau oricum toleraţi; era şi unul dintre puţinii membri ai facţiunii Korzenowski rezonabili în timpul dezbaterilor. În ochii geshelilor radicali, acest fapt — ca şi numărul mare ai adepţilor săi din rândul naderiţilor — făcea din el un oponent deosebit de periculos.

— În numele Stelei, al Sorţii, al Pneumei şi al Omului Bun, care a cerut egalitate şi tranzacţii corecte pentru toţi consumatorii, precum şi renunţarea la tehnologia copleşitoare şi inumană, se convoacă această întrunire a Nexului Hexamonului Infinit. Au apărut noutăţi, oameni buni, anunţă Ram Seija, au apărut noutăţi. Mărturia vine de la ser Olmy. Avem, de asemenea, o confirmare din partea unuia dintre aliaţii noştri valoroşi, care l-a ajutat pe ser Olmy în timpul investigaţiei.

Olmy şi frantul înaintară către centru şi primiră benzile inelare.

— Mi-am petrecut ultimul an pe Thistledown, la cererea Ministrului Prezidant, începu cel dintâi. Acest frant m-a însoţit. Am cercetat împreună o intruziune neobişnuită. Avem permisiunea să ne rulăm înregistrările şi să depunem mărturie prin pictografiere?

Ram Seija le-o acordă.

Cele şapte compartimente din Thistledown apărură, fiind afişate, cu detalii semnificative, pentru fiecare senator şi repcorpor. În câteva minute, se familiarizară cu noii ocupanţi umani ai compartimentelor asteroidului. Olmy şi frantul reuşiseră să înregistreze, cu instrumentele lor, vreo cinci sute de indivizi. Apăreau şi complexurile, alături de interioarele câtorva clădiri. Olmy le demonstră

apoi că diversele limbi vorbite de noii ocupanți proveneau de pe Pământ, din perioada premergătoare Morții.

Imaginea din mărturia pictografiată urcă, amețitor, către capacul de la polul sud al primei camere și prim-planul se schimbă rapid, înaintând prin perforație. Docurile rotative reactivate și zonele de debarcare apărură pentru scurt timp, pentru ca imaginea să iasă apoi din perforație.

La o distanță de vreo treizeci de mii de kilometri, Pământul în ultimul pătrar domina întunericul, cu soarele apărând de sub conturul său vestic.

Reacția din sala Nexului era extraordinară. Repcorporii homorfii icneau; toată lumea își exprima, în diverse moduri, emoția puternică.

Gardner vorbi primul:

— Binecuvântat fie Konrad. A găsit o cale de a ne readuce acasă.

— Năpastă; nu mărturie, decretă brusc Ram Seija.

— E adevăratul Pământ, spuse Olmy. Thistledown s-a reîntors, în mod automat și fără știrea noastră, pe orbita unde a fost construit. Crearea Căii nu ne-a îndepărtat de toate spațiile familiare. E posibil ca Thistledown să fi avut posibilitatea de a-și încheia călătoria programată. Dar nu a făcut-o. A căutat în schimb soarele și și-a modificat traiectoria, revenind acasă.

Însă nu a putut să scape de efectele creării Căii. Thistledown a trecut de fapt într-un continuum vecin și, totodată, în trecutul relativ. A reintrat pe orbita sa obișnuită cu trei secole înainte de propria lansare.

În încăpere era liniște, toată lumea fiind uluită de implicațiile spuselor lui Olmy.

Mărturia pictografiată continuă. În mai puțin de patru minute, le arătă începutul Morții și încheie cu spectacolul

Pământului acoperit de un linţoliu gros de fum cenuşiu, în pragul Iernii Lungi.

Tăcerea din sala de şedinţe era profundă. Olmy se grăbi să continue.

— M-am întors în oraş împreună cu unul dintre noii ocupanţi, o femeie corporală pe nume Patricia Luisa Vasquez. Ulterior, alţi patru au violat imperfecţiunea axei, călătorind cu un vehicul în apropierea oraşului. Au fost achitaţi şi au devenit oaspeţi în Axis Nader. Firește că sunt cu toţii corporali şi primitivi, în forma iniţială şi nesuplimentaţi mental. Sunt strămoşii noştri din perioada premergătoare Morţii.

Benzile inelare luceau acum în jurul primei senatoare înscrise să ia cuvântul. Ea înaintă. Olmy o recunoscu pe Prascient Oyu, fiica încă suveranului Deschizător de Porţi Ry Oyu. Senatoarea Oyu lucrase împreună cu Suli Ram Kikura, cu doi ani înainte, pentru a exclude victimele retrovirusului sexual de la limitarea la două încarnări; era cunoscută ca simpatizantă a naderiţilor, deşi antecedentele sale o situau printre geshelii moderaţi. Era homorfă, cu înfrumuseţări menite să-i amplifice, în aceeaşi măsură, calităţile sexuale şi pe cele de lider.

— Thistledown s-a întors pe Orbita Pământului exact în momentul declanşării Morţii? întrebă ea.

— Asta e în mărturie, îi reaminti Ram Seija.

— Nu cu exactitate, răspunse Olmy. A intrat în sistemul solar cu cinci ani şi jumătate înainte de Moarte. Am dovezi — prezentate în subtext — că sosirea noastră a declanşat, de fapt, Moartea. E posibil ca, fără prezenţa lui Thistledown pe orbita din jurul Pământului şi al Lunii, planeta din acest continuum să fi scăpat de Moarte.

Gardner îşi ridică îngrozit mâinile.

— Asta e o mârşăvie, spuse el. Binecuvântatul Korzenowski n-ar fi putut avea niciodată o asemenea intenţie.

— Cu tot respectul pentru Nexul Hexamonului, continuă Prescient Oyu, dar întrebarea se ridică dacă mă uit peste sumarul ordinii de zi. De ce n-au fost difuzate aceste ştiri în întregul oraş? Propun să facem un raport public explicit şi să convocăm o întrunire de urgenţă a plenului Nexului.

Benzile ei de lumină căpătară culoarea chihlimbarului când se retrase cu un metru. Ram Seija îşi întinse amândouă braţele şi îşi răsfiră degetele ca să atragă atenţia întregului Nex.

— Ştirea este senzaţională şi importantă, dar ar putea avea consecinţe sociale nefavorabile. Vrem să o dezvăluim într-un mod cât mai constructiv.

Repcorporul Enrik Smys, un geshel moderat, în trecut în slujba Hexamonului, îndeplinind sarcini similare cu ale lui Olmy, obiectă spunând că prioritate avea, cu siguranţă, conferinţa Jart. Jarţii dăduseră toate semnele că intenţionau să înainteze dincolo de doi ex nouă.

— Chiar şi obiectul discuţiei noastre de azi, comparat cu asta, e banal.

— Poate că nu e, repcorpor Smys, zise Rosen Gardner. Toate aceste probleme s-ar putea împleti.

— Aţi descoperit dovezi că sistemul de ghidare al lui Thistledown a fost programat intenţionat? întrebă Ram Seija.

Olmy se întoarse cu faţa către centru.

— Nu, răspunse el. Dar sistemul şi-a şters toate instrucţiunile imediat după sosire. N-avem de unde să ştim.

Gardner solicită oficial benzile inelare. Ram Seija consimți, după o oarecare ezitare.

— E încă o dată momentul să solicităm o căutare în Memoria Orașului, zise Gardner. Există cineva care ne poate spune ceea ce e necesar să cunoaștem...

— Inginerul e mort, obiectă cu vehemență Ram Seija.

— Noi știm că este inactiv, ripostă Gardner, cu o stăpânire de sine care nu-l caracteriza. Dar Binecuvântatul Korzenowski era conștient de pericolul din tiparele sale când și-a retras corpul. Trebuie să autorizăm o căutare a tuturor părților personalității sale neeliminate de asasini.

— Se respinge, zise Ram Seija.

— Cer o audiere în fața plenului Nexului, insistă Gardner.

— Se refuză.

— Interogare procedurală? spuse Gardner, cu răceală.

Fața lui Ram Seija se urcă în partea de sus a jumătății minerale a sferei sale și se uită la repcorpor cu asprime. Interogările procedurale se solicitau numai în cazuri extreme; jucase exact pe cartea repcorporului trecând dincolo de propria sa jurisdicție.

— Secondez, spuse senatoarea Oyu, întorcându-și ochii eleganți către Gardner cel surprins.

— Interogare procedurală, consimți Ram Seija; nu avea încotro.

Dar expresia feței lui — acum în mijlocul sferei — spunea clar că poziția repcorporului Gardner în Nex avea să fie slăbită prin toate mijloacele care-i stăteau în putere.

Din acel punct încolo, Olmy ascultă discuția fără prea mare interes și, când i se permise să plece, părăsi sfera împreună cu frantul ca să se-ntoarcă în Axis Nader. Luă un

ascensor rapid către cercul și către cuadrantul unde erau izolați pământenii.

Îl conduse pe frant în zona de relaxare a bucătăriei și îi oferi partenerului său o masă generoasă.

— Ești amabil, ser Olmy, spuse frantul, îngustându-și ochii ca și cum ar studia posibilitățile implicate de festin. Presupun că trebuie să rămân aici o vreme.

— Te voi prezenta celorlalți ceva mai târziu, spuse Olmy, cu gândul în altă parte.

— Sunt mulțumit.

Olmy descuie intrarea în sectorul izolat. Frantul se instală în arena cu rafturi care reprezenta o masă de sufragerie tradițională a speciei sale, apoi se întoarse către Olmy, clipind nedumerit.

— Nu te așteptai la atâtea necazuri, nu-i așa? spuse el.

Olmy îi zâmbi din cadrul ușii dilatate.

— O să fii surprins, spuse, și intră în sector făcând cu ochiul.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Ascensorul zero către zonele de debarcare era acum folosit foarte rar. Numai două persoane continuau să lucreze acolo — Roberta Pickney și Silvia Link. Însă Hoffman considera munca lor importantă și se simțea datoare să le viziteze măcar o dată pe săptămână.

Spațiile largi și plafoanele relativ joase din zonele de debarcare îi aduceau aminte de garaje sau de centrele de convenție. Se urcă împreună cu cei doi infanteriști marini

din garda ei într-un cart cu şenile, îndreptându-se către centrul de comunicaţii şi control de sub primul doc şi intră apoi singură în încăperea cufundată în tăcere.

Silvia Link dormea într-un hamac. Roberta Pickney o întâmpină pe Hoffman cu voce scăzută şi îi arătă transmisiile interceptate de pe Pământ şi de pe Lună.

— Colonia lunară pare să se descurce bine, spuse ea.

Avea pungi accentuate sub ochi. Arăta cu zece ani mai bătrână decât atunci când o văzuse Hoffman ultima oară.

— Pe Pământ încă mai sunt oameni, dar nu folosesc decât emiţătoare de mică putere — cred că lucrează pe baterii şi pe generatoare eoliene. Bănuiesc că unul sau două oraşe mici încă mai emit aceste semnale de joasă putere — în zone care s-ar putea să fi fost protejate de platforme orbitale. Eu emit când şi când propriile noastre semnale, dar încă nu mi-a răspuns nimeni. E numai o chestiune de timp.

— Măcar există oameni, spuse Hoffman.

— Da. Măcar. Dar nimănui nu-i pasă de noi, şi de ce i-ar păsa?

— Ar trebui să te duci în compartimentul patru, să te odihneşti şi să te recreezi, îi sugeră Hoffman. Nu arăţi prea bine.

— Mă şi simt destul de rău. Dar asta e tot ce ne-a rămas. O s-o fac atâta timp cât se mai aud voci acolo, jos. N-ai de gând să ne închizi staţia, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu, o asigură Hoffman. Nu vorbi prostii.

— E privilegiul meu să fiu paranoică, zise Pickney, împingându-şi falca de jos înainte şi retrăgând-o apoi, cu un scâşnet apăsat de măsele. Când se întoarce Heineman, o să lucrez împreună cu el la repararea navetei. Mi-ar plăcea să ajung pe Lună. Am prieteni acolo.

— Nicio veste din partea expediției, spuse Hoffman. Întârzie, dar n-avem prea multe motive de îngrijorare... nu încă. S-ar putea să-i pun în curând pe o parte dintre oamenii lui Heineman să lucreze la navetă. Trebuie să găsesc pentru noi toți ceva nou la care să ne gândim.

— Ce se mai aude despre rușii dispăruți? întrebă Link din hamacul ei, clipind somnoroasă.

— Încă nu se fac comentarii, răspunse Hoffman.

Luă mâna lui Pickney și o strânse.

— E nevoie de voi, adăugă ea. De amândouă. Nu vă suprasolicitați.

Pickney dădu din cap a încuviințare, fără prea multă convingere.

— Bine. Trimite-le pe Janice Polk și pe Beryl Wallace să ne schimbe peste o zi sau două. O să facem o baie de lumină de tub și o să admirăm priveliștile.

— Perfect, zise Hoffman. Acum arătați-mi de unde vin semnalele...

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

Vagabondul reapăru în timp ce Patricia dormea și o trezi, gâdilându-i urechea.

— Domnișoară Patricia Luisa Vasquez, ultima de pe Pământ — regretatul Pământ, spuse el. Am venit cu niște răspunsuri.

Ea se rostogoli pe o parte și se frecă la ochi. Înfățișarea vagabondului se schimbase; acum părea să poarte pantaloni lăbărțați și o vestă tricotată. Părul i se revărsa ca

o coamă aspră, iar de o gaică a curelei îi atârna un lanț pentru ceas fără ceas, terminându-se într-un buzunar de pe tivul vestei. Era îmbrăcat după ultima modă din 2005. Patricia se aplecă peste marginea patului și îi studie pantofii. Ținuta lui era completată de o pereche de sandale împletite și de șosete japoneze *tabi*[22].

— Sunt pe urmele mele, spuse el. A trebuit să mă furișez în alt mod. Folosesc pictograful auxiliar; celălalt e blocat. Și am reprogramat unitatea de asigurare a intimității din apartament, ca să ne scoată pe amândoi din toate înregistrările de pe durata conversației. Am descoperit că se poate pătrunde în înregistrările orașului. Foarte dezamăgitor; după toate aparențele, pentru Nex nu există nimic sacru.

Patricia clipi nedumerită, apoi coborî din pat, căutându-și halatul.

— Faci asta tot timpul?

— Nu, răspunse vagabondul. E nevoie de foarte mult efort ca s-ajungi atât de departe. Prefer jocurile din Memoria Orașului, dar cei care m-au angajat îmi oferă avantaje incredibile în schimbul informațiilor. Din fericire, le-am trimis pe ale mele înainte de dezvăluirea publică — acum știe toată lumea că sunteți aici.

— Asta mi s-a spus deja.

— Corect, zise vagabondul.

Luminile din dormitor se aprinseră. Patricia se studie în oglinda toaletei și decise că, în grabă, nu putea face mai mult de atât. Părea obosită și părul i se încâlcise în timpul somnului agitat.

---

[22] Șosete cu degetul mare separat de celelalte, ca să poată fi purtate cu sandale cu baretă între degete.

— Oricum, continuă vagabondul, răspunsurile sunt mai multe decât întrebările puse. Peste două zile o să depuneţi mărturie în faţa plenului Nexului — încă nu ştie nimeni, în afară de mine şi de cei care trebuie să ştie. Veţi fi incluşi în ceremonia Ultimei Porţi. Nu e denumirea oficială, dar la asta se referă — o să-l întâlniţi pe Primul Deschizător de Porţi pe segmentul unu punct trei ex nouă şi o să fiţi martori la deschidere. S-ar putea s-o închidă imediat după aceea — jarţii se apropie foarte repede.

— Ce sunt jarţii?

— Purici, aşa o să vă spună Nexul — paraziţi, înfiorător de agresivi şi câtuşi de puţin cooperanţi. Calea se afla la locul ei cu o mie de ani înainte de a fi fost, în final, conectată la Thistledown — în timpul Căii, firește, care n-a fost în concordanţă până la realizarea legăturii. Jarţii au intrat printr-o poartă experimentală şi s-au instalat înainte să fie deschisă. S-au maturizat pe Cale şi a fost nevoie de luptă ca să-i scoatem afară. Ştiu cum să deschidă porţile şi deţin controlul între doi ex nouă şi, credem noi, patru ex nouă. Dar, uite, totul se află în Memorie, şi eu n-am prea mult timp. Ai auzit de naderiţii ortodocşi şi de gesheli?

— Da, răspunse Patricia.

— Ei bine, au două planuri pentru împrejurări neprevăzute, aplicabile în cazul când ne vor înfrânge jarţii, ceea ce pare acum foarte posibil. Geshelii vor să mobilizeze întregul Oraş Axis, să captureze imperfecţiunea şi să se deplaseze pe ea, cu o viteză apropiată de a luminii — şi, în acelaşi timp, să-l desprindă pe Thistledown din capătul Căii.

— Ce? De ce?

— Aşa ar putea sigila Calea — ar cauteriza-o. Şi ar elimina pericolul reocupării asteroidului şi al controlării

întregii Căi de către jarți. O variantă este ghidarea asteroidului Thistledown către o planetă locuibilă și, pur și simplu, abandonarea Căii — sau închiderea, eliminarea ei. Orașul Axis ar putea scăpa trecând prin capătul Căii, aruncând în aer Thistledown și intrând pe orbită în jurul planetei. Asta ar lua timp... sau ar fi luat, până acum. Thistledown se află pe o orbită terestră, o situație ideală pentru abandonarea Căii. Toată lumea știe asta. Așa că naderiții ortodocși — mai ales facțiunea Korzenowski...

— Cine sunt ăștia? întrebă Patricia, cu toată năuceala dispărându-i la auzul unui nume familiar.

— Descind din inginerii care l-au susținut cândva pe Konrad Korzenowski, proiectantul Căii. Inima lor e un mic grup conservator — adepți-ai-întoarcerii-pe-Pământ, cei mai mulți dintre ei. Până acum, geshelii i-au considerat candidați la Memoria inactivă. Naderiții și gruparea Korzenowski solicită o reconsiderare.

— Vor să facă praf asteroidul și să aducă Orașul Axis pe orbita din jurul Pământului și al Lunii?

— Asta e tot. Acum — timpul meu se epuizează repede. În scurt timp, o să activez tot soiul de sisteme de protecție și n-o să te mai pot vizita din nou — asta a fost ultima mea posibilitate. Olmy nu e ceea ce pare. L-a...

Ceea ce urmă se petrecu atât de repede încât Patricia aproape că nu reuși să urmărească totul. Imaginea vagabondului tremură violent și în peretele opus fâșâi ceva. Un mănunchi zimțat de raze roșii țâșni din pictograful auxiliar din cealaltă parte a încăperii și lovi tableta ei de pe noptieră. Vagabondul dispăru. Luminile din dormitor își reduseră intensitatea.

Pereții și mobila erau neclare, cenușii.

— Mai multă lumină, te rog, spuse ea.

— Regret nespus, răspunse vocea camerei, acum aspră și distonantă. Funcționarea pictografelor din apartamentul dumneavoastră e defectuoasă. Vă rog să aveți răbdare. Reparațiile sunt în curs.

Patricia se așeză pe marginea patului. Când i se obișnuiră ochii, își dădu seama că toate detaliile din încăpere dispăruseră. Stătea pe un obiect alb, având forma de bază a unui pat, înconjurat de alte obiecte albe, care redau formele de bază ale altor piese de mobilier. Pereții erau albi. Își luă tableta, să vadă dacă nu fusese stricată de fasciculul luminos.

Pe ecran apăru un desen nefinisat, înfățișându-l pe vagabond în hainele lui după ultima modă, urmat de un șir de numere și apoi de un triunghi de încheiere. Sub triunghi, în următoarea înregistrare, erau trei ecuații și o echivalență de coduri. Patricia uni cele două înregistrări și efectuă o operație elementară cu cele două ecuații.

Pe tabletă licăriră cuvinte: *Olmy l-a cunoscut pe Korzenowski. Încă îl cunoaște. În orașul Thistledown.*

În cea mai mare parte a timpului, apartamentele lui Olmy se aflau în Axis Nader; nu-și păstra niciodată o reședință mai mult de patru luni, dar locuia cel mai adesea în acel sector al orașului. Nu-și decora niciodată apartamentele, bazându-se pe un minimum de puneri la punct ca să-și facă încăperile locuibile. De fapt, părea să evite pe când de mult posibil serviciile considerate elementare de majoritatea cetățenilor Axisului.

Însă nu era un ascet. Pur și simplu n-avea nevoie de astfel de acoperăminte; și nu-i critica pe cei care aveau.

Stătea în camera de zi, cu desăvârșire albă, așteptând să se completeze urma. Își crease urmăritorul luând drept

model programele mentale centrale ale unei vechi rase de câini tereştri, cunoscuţi sub numele de terieri cu părul scurt şi suplimentându-l cu mai multe dintre propriile sale personalităţi parţiale. Era un mod de urmărire greu de evitat, puternic şi bogat în resurse. Îl dezamăgea rareori.

Conform legislaţiei din Oraşul Axis, vagabonzii din Memoria acestuia erau o pradă legală. Cetăţenii nu-i puteau şterge când îi localizau, dar puteau să-i încolţească şi să solicite dezactivarea lor imediată.

Pe Olmy nu-l interesa dezactivarea. Nu voia decât să menţină o urmărire constantă — şi să-l ţină pe vagabond sub presiune, să-i intensifice senzaţia de activitate ilicită. Vagabondul era de calitate superioară; supravieţuise unui număr de douăsprezece dueluri, unele întinse pe durata mai multor decenii, ceea ce, în Memoria Oraşului, echivala, practic, cu mai multe milenii. Nu-şi menţinea niciun nume, şi nici măcar o urmă corespunzătoare; îşi definise persoana activă astfel încât să fie eficientă, derutantă şi, numai în măsura necesară ca să ofere motivaţii pentru dueluri, egocentrică.

După ce îl surprinsese în apartamentul Patriciei, Olmy îi ordonase urmăritorului să se retragă, astfel încât vagabondul să creadă că scăpase.

Olmy era un bun cunoscător al personalităţii vagabondului obişnuit. Cei mai mulţi se născuseră în ultimele etape ale construcţiei Memoriei Oraşului — o sarcină care se întinsese pe durata a cinci sute de ani, fiind începută în Thistledown, înainte de crearea Căii.

O serie de cetăţeni, în marea lor majoritate tineri, găsiseră modalităţi de generare a unor portiţe de scăpare şi de sustragere de la aplicarea pedepsei capitale, împiedicând uciderea — reciclarea trupului cetăţeanului şi

inactivarea personalității sale memorate. Cea mai populară metodă era realizarea unei copii ilegale a personalității, care rămânea inactivă în Memoria Orașului; dacă respectivul cetățean primea pedeapsa capitală, era activată copia ilegală, garantându-i-se astfel continuitatea.

Acești „vagabonzi" fuseseră implicați în toate tipurile de activități infracționale, dintre care unele recurgeau la acte de violență nemaiîntîlnite în Orașul Axis de la expulzarea naderiților ortodocși din Alexandria. Cei mai mulți fuseseră prinși, judecați și condamnați, iar pedeapsa era dusă la îndeplinire — eliberând în Memoria Orașului un grup de personalități distructive virulente. Pe măsura trecerii timpului, agenții Hexamonului convinseră o parte dintre vagabonzi că era cel mai bine să-și petreacă timpul angajându-se în dueluri — căutând și eliminând alți vagabonzi. Duelurile avuseseră priză și, pe durata unui deceniu, jumătate dintre vagabonzi fuseseră anihilați chiar de confrații lor.

Însă mulți supraviețuiseră — cei mai inteligenți și cei mai inventivi și, ca urmare, în esență cei mai periculoși.

În ultimele decenii, una dintre cele mai presante probleme ale Nexului fusese transformarea Memoriei Orașului într-un loc cu desăvârșire sigur pentru toții cetățenii. Progresele erau firave — un reziduu încăpățânat al rezistenței supraviețuise, producând vătămări și întrerupând ocazional funcții importante.

Angajarea unui vagabond era întotdeauna riscantă, și Olmy o știa. Patronul nu se putea aștepta la o loialitate completă — un vagabond rămânea loial numai atât timp cât interesul său și avantajele se mențineau la cote înalte.

În acest scop, Olmy îi răsplătea pe vagabonzi cu generozitate, oferindu-le acces în mai multe baze de date

particulare — și își lua toate măsurile de precauție pentru ca angajatorul să nu poată fi descoperit niciodată de nimeni și, mai ales, nu de vagabondul angajat.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

Biblioteca întunecată se lumină încet, permițându-le ochilor săi să se aclimatizeze. În partea opusă pieței cu scaune și globuri în formă de lacrimă, Pavel Mirsky rămase în picioare, clipind.

Primul său impuls fu să vadă stricăciunile făcute de rafala trasă de Vielgorsky. Nu se zărea niciuna. Toate globurile erau intacte. Mirsky își duse mâna la tâmplă, apoi la nas și la bărbie. Nicio cicatrice. În cap, un mic semnal inoportun îi spuse că-și folosea o parte a creierului care nu-i aparținuse inițial.

Se plimbă încoace și încolo, remarcând o ușoară senzație neplăcută de lipsă de experiență în spatele ochilor. Pe urmă, înconjură grupurile de scaune și se apropie de peretele negru, încă închis și lipsit de orice caracteristică.

— Alo! strigă, încruntându-se. E cineva?

Poate că fusese lăsat singur. Poate că toți ceilalți ieșiseră din bibliotecă după ce-l împușcaseră. Dar fusese ceața albă, răsucită — și își aminti de cei trei ofițeri cu capetele zvâcnindu-le pe spate, cu maxilarele căzute.

— Pogodin! strigă. Pogodin, unde ești?

Din nou, niciun răspuns. Traversă colțul întunecat al bibliotecii, către mica ușă ce ducea către cabina observatorului. Era deschisă. Urcă scările și intră în cabină.

Pogodin era întins pe trei scaune, respirând egal, aparent adormit. Îl scuturã uşor de umãr.

— Pogodin, spuse el. E timpul să plecăm.

Ochii lui Pogodin se deschiseră şi îl priviră pe Mirsky cu surprindere.

— Te-au împuşcat, zise. Ţi-au zburat o jumătate de cap. Am văzut.

— Am visat, spuse Mirsky. Vise foarte stranii. Ai văzut ce s-a-ntâmplat cu Vielgorsky — cu Belozersky şi cu Yazykov?

— Nu, răspunse Pogodin. Doar ceaţă asupra mea, umplându-mă de mâncărimi. Şi acum, asta.

Făcu ochii mari şi se ridică în capul oaselor, cu buzele tremurându-i.

— Vreau să plec.

— Bună idee. Hai să aflăm ce s-a-ntâmplat.

Mirsky coborî înaintea lui Pogodin scările către peretele negru.

— Deschide, spuse.

Uşa în formă de semilună scânteie în toate culorile curcubeului şi i se supuse.

Annenkovsky stătea într-o poziţie ostentativă de repaus, cu spatele la Mirsky şi la uşă, ţinându-şi puşca de ţeavă, cu patul sprijinit pe pavaj.

— Scuză-mă, tovarăşe maior, spuse Mirsky.

Annenkovsky se încordă şi se răsuci pe un picior, ridicându-şi puşca şi mânuind-o cu stângăcie.

— Ai grijă, îl atenţionă Mirsky.

— Tovarăşe colonel — adică general...

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Mirsky, cu ochii la soldaţii din patrulater.

— Ceilalţi?

— Ofițerii politici.

— N-au ieșit din clădire. În cer scuze, tovarășe general, dar trebuie să mergem imediat în tabăra noastră — trebuie să luăm legătura cu ei prin radio...

— Cât timp am lipsit?

— Nouă zile, tovarășe general.

— Cine a preluat comanda? întrebă Mirsky.

Pogodin ieși imediat în urma lui.

— Pe moment, maiorul Garabedian și locotenent-colonelul Pletnev, să trăiți.

— Atunci, du-mă la ei. Ce caută aici soldații NATO?

— Tovarășe general...

Annenkovsky părea gata să leșine.

— Au apărut o mulțime de tensiuni. Nimeni nu știa ce s-a-ntâmplat acolo, înăuntru. Ce s-a petrecut *de fapt*?

— Bună întrebare, comentă Mirsky. Poate c-o să aflăm mai târziu. Deocamdată, eu sunt teafăr — Pogodin e teafăr — și trebuie să mergem în tabără... în compartimentul patru?

— Da, să trăiți.

— Să plecăm. De ce sunt oamenii noștri staționați aici?

— Vă așteaptă, tovarășe general.

— Atunci se vor întoarce împreună cu noi.

— Da, să trăiți.

În tren, Mirsky închise ochi și-și sprijini capul de perete. *Sunt mort*, se gândi. *O simt — părți din mine lipsă, înlocuite — pământ de umplutură în transee goale. Asta înseamnă că sunt un om nou; un mort ajuns din nou la viață. Nou, dar împovărat cu vechile responsabilități.*

Deschise ochii şi se uită la Annenkovsky. Maiorul îl privea cu o expresie aproape îngrozită, care se şterse repede, înlocuită de un zâmbet firav.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

— Atunci să facem un rezumat, spuse Lanier.

Se adunaseră din nou în apartamentul Patriciei, să-i asculte povestea despre vagabond şi să se pună de acord asupra atitudinii lor comune.

— Suntem oaspeţi, dar nu tocmai. Suntem protejaţi, prin urmare situaţia noastră are o oarecare asemănare cu a unor prizonieri.

— Serviciile noastre de informaţii sunt cenzurate, adăugă Farley.

— Nu ne putem întoarce pe Piatră, zise Heineman.

— Şi — dacă tot ce a aflat Patricia e adevărat — suntem pe cale să devenim celebri, spuse Carrolson.

— Vagabondul a spus dacă se aştepta cineva ca Piatra să se întoarcă pe orbita Pământului?

— N-a spus, răspunse Patricia. Dar cred că nu. Dacă nu mă-nşel, ei credeau c-o să-şi continue pur şi simplu drumul prin spaţiu, prea mică pentru a fi remarcată şi fără a se opri vreodată undeva în particular — ca urmare a impulsului din momentul când au deschis coridorul.

— Şi care e poziţia noastră faţă de toate astea? întrebă Lanier. Larry, Lenore?

— Ce importanţă are ce vrem noi? Ce putem face? întrebă Heineman, desfăcându-şi braţele.

— Gândește-te, Larry, zise Carrolson, punându-i mâna pe genunchi. Suntem celebrități. Nu ne pot ignora pur și simplu dorințele.

— Oh, nu! exclamă Heineman. Pot să ne spele pur și simplu creierul. Unii dintre ei nici măcar nu mai sunt ființe omenești!

— Sunt de natură umană, spuse Patricia. Pentru simplul fapt că-și pot alege forma sub care doresc să apară, sau talentele și aptitudinile pe care le vor avea, nu înseamnă că nu mai sunt descendenții noștri.

— Dumnezeule! zise Heineman, clătinând din cap. Asta e mai presus de mine.

— Nu, nu este, insistă Carrolson. Dacă eu îi pot face față, poți și tu.

Îl strânse de genunchi.

— Dacă facem front comun, vom obține mai multe concesii, sublinie Lanier. Dacă suntem celebrități, sau cel puțin curiozități, am putea avea un oarecare control asupra modului în care suntem tratați — și, nu doar întâmplător, asupra modului în care sunt tratați oamenii de pe Piatră.

— Și ce-o să cerem? întrebă Carrolson.

— În primul rând, o să insistăm în privința scoaterii serviciilor noastre de informații de sub cenzură, sugeră Patricia.

— Eu nu l-am folosit pe al meu, specifică Heineman.

— Facem toate încercările posibile ca să obținem permisiunea de a lua legătura cu Piatra.

Lanier se uită în jurul încăperii.

— Sunteți de acord cu asta?

Erau.

— Ne asigurăm că ne deplasăm în grup; n-ar trebui să fim despărțiți niciodată. Dacă suntem, protestăm...

— Greva foamei? spuse Farley.

— Orice dă rezultate. Mi se pare evident că gazdele noastre nu sunt căpcăuni și nu se poate spune că nu suntem bine tratați — poate puțin uluiți, supuși tuturor șocurilor implicate de viitor, dar... În privința asta, ne putem descurca. Dacă am supraviețuit pe Piatră, în vremurile noastre, vom supraviețui și aici. Corect?

— Corect, răspunse Farley, privindu-l Lanier cu o expresie care însemna ceva mai mult decât respectul pentru autoritatea lui.

Patricia se uită de la unul la altul și afișă ceea ce numea Lanier expresia ei veselă și pătrunzătoare — un zâmbet ușor tăios, asociat cu privirea intensă a ochilor nepământeni.

Carrolson îi studie cu atenție pe toți trei.

— Olmy e în salon, îi anunță Patricia. A adus-o pe Ram Kikura cu el. I-am spus să aștepte până când terminăm, dar vor să ne vorbească.

— Deci suntem uniți? întrebă Lanier.

— Bineînțeles, răspunse încet Heineman.

Olmy și Ram Kikura intrară în apartamentul Patriciei și se așezară în mijlocul grupului, cu picioarele încrucișate. Ram Kikura zâmbea, încântată; lui Lanier nu i se părea cu mult mai în vârstă decât Patricia, deși trebuia să fie mult mai bătrână.

El fu cel care expuse dorințele tuturor. Spre surprinderea lui, Olmy se declară de acord aproape cu toate, excluzând numai comunicarea cu Thistledown.

— Nu vă pot acorda permisiunea chiar în acest moment. Poate mai târziu. Vă putem permite accesul necenzurat la informații, dar va fi nevoie de o oarecare educație, adăugă. Accesul complet e foarte complicat, e o

mare responsabilitate. Există posibilitatea unor abuzuri. Pentru început, ați accepta ajutorul unui pedagog? Ram Kikura vă poate repartiza un spectru — o personalitate parțială, bazată pe a ei. Pedagogul va efectua căutările în locul dumneavoastră, după cum îi veți cere. Cetățenii noștri tineri folosesc pedagogi în permanență.

— Or să ne lase să căutăm orice? întrebă Patricia.

— E o cerere greu de îndeplinit, răspunse Ram Kikura. Nici măcar cetățenii nu au acces la tot ce există în Memoria Orașului. Sunt multe lucruri care ar putea fi periculoase pentru persoanele neinstruite...

— De exemplu? întrebă Heineman.

— Programe care modifică personalitatea sau care combină personalități diferite. Intensificări ale intelectului. Diverse ficțiuni de nivel înalt și o serie de programe teoretice. S-ar putea să doriți să le explorați mai târziu, dar, pe moment, un pedagog o să vă protejeze, ca nu cumva, din neatenție, să... cum s-ar spune, să vă implicați până peste cap.

— Sau să nu ne mai vedem capul, spuse Carrolson.

— Încă mai suntem păstrați în stare pură? întrebă Patricia.

— În anumite limite, admise Olmy. Dar testele s-au făcut...

— S-au făcut?

Heineman își trădă șocul.

— Da. În timp ce dormeați.

— Credeam că ar fi trebuit să fim avertizați asupra celor petrecute, interveni Lanier, încruntându-se.

— Ați fost. Somn-persoanele dumneavoastră ne-au ghidat în timpul investigațiilor și n-am făcut nimic cu care să nu fie de acord.

— Iisuse! zise Carrolson. Somn-persoanele? Ce naiba mai sunt și astea?

Ram Kikura își înălță mâinile.

— Poate că acum înțelegeți de ce statutul dumneavoastră legal e similar cu al unor copii, sau, în cel mai bun caz, cu al unor adolescenți. Sunteți pur și simplu nepregătiți pentru expunerea completă la tot ce are de oferit Orașul Axis. Vă rog să nu vă simțiți ofensați. Mă aflu aici ca să vă ajut ori de câte ori este posibil — nu ca să vă stânjenesc sau ca să vă frustrez. Și, totodată, ca să vă protejez, și o voi face indiferent de obiecțiile pe care le-ați putea avea.

— Asta fac avocații? întrebă Heineman. Adică, sunt asistenți juridici, sau ce?

— Avocatul e, în același timp, un îndrumător și un reprezentant legal, răspunse Ram Kikura. Dăm sfaturi în privința cursurilor anumitor acțiuni, în baza cercetărilor făcute de spectrele alocate nouă în Memoria Orașului sau în alte părți. Avem multe avantaje — de exemplu, acces la colecțiile particulare de amintiri. Nu le putem divulga conținutul, dar putem acționa în baza celor aflate — ținând cont de niște limite. O serie de avocați — printre care mă număr și eu — oferă ceea ce pe vremea dumneavoastră trebuie să se fi numit consiliere psihologică.

— În esență, spuse Olmy, ser Ram Kikura vă va oferi un alt strat protector — împotriva abuzurilor autorităților de rang mai înalt. Mai aveți alte întrebări?

— Da, spuse Carrolson, uitându-se la Lanier.

Acesta dădu din cap, și ea continuă.

— Ce se va întâmpla cu oamenii noștri de pe Piatră — din Thistledown?

— Încă nu știm, spuse Olmy. Deocamdată nu s-a luat nicio decizie.

— Vor fi trataţi corect? întrebă Farley. Şi americanii, şi ceilalţi?

— Vă pot garanta că nu li se va face niciun rău, răspunse Olmy.

— Aveţi idee când vom putea să comunicăm cu ei? întrebă Lanier.

Olmy îşi lovi degetele arătătoare şi nu spuse nimic.

— Da?

— Aşa cum am mai spus, în această privinţă încă nu s-a luat nicio hotărâre. Nu există niciun răspuns imediat.

— Am vrea să aflăm imediat ce-o să ştiţi, zise Lanier.

— Veţi afla, îi asigură Olmy. Aţi fost protejaţi şi izolaţi. Acest lucru se va schimba cumva acum, când prezenţa dumneavoastră nu mai e un secret. Vă acceptaţi popularitatea potenţială; se vor desfăşura ceremonii şi tururi. Probabil că atenţia acordată vă va epuiza.

— Sunt sigur, zise Lanier, suspicios. Acum, ser Olmy, numai între noi şapte, dacă nu sunteţi decât o singură persoană, aşa cum păreţi a fi, şi dacă nu vi se uită nimeni peste umăr — ce miză reprezentăm pentru dumneavoastră?

— Domnule Lanier, ripostă Olmy, ştiţi la fel de bine ca mine că nu e momentul potrivit pentru o sinceritate deplină. Oricât de frustrant ar putea fi, pur şi simplu, nu înţelegeţi şi, dacă aş încerca să vă explic, n-aş reuşi decât să vă derutez. *O s-o fac*, în cele din urmă, dar, mai întâi, trebuie să ne cunoaşteţi oraşul, cultura. De vreme ce acum sunteţi liberi să folosiţi serviciile de date...

— Relativ liberi, precizează Lanier.

— Da, liberi cu protecţie... S-ar putea să doriţi să vă petreceţi următoarele douăzeci şi patru de ore „cu burta pe carte", dacă asta e expresia corectă.

— Trebuie să mai ţinem cont şi de alte restricţii?

— Nu puteți părăsi această locuință. Nu înainte de a vi se întocmi programul și de a face Nexul pregătirile pentru... să-i spunem debutul dumneavoastră. Și vă sugerez ca, înainte de asta, să obțineți toate informațiile posibile despre Orașul Axis și să aflați măcar câte ceva despre stilurile noastre de viață.

Se uită de la unul la altul, cu sprâncenele ridicate ca să solicite orice altă întrebare, dar nu mai puse nimeni niciuna. Lanier își încleștă degetele la ceafă și se lăsă pe spătarul canapelei.

Ram Kikura programă pictografele din locul unde se afla.

— Acum există un pedagog, bazat pe personalitatea mea, le spuse. Puteți folosi serviciul de informații din oricare dintre apartamentele dumneavoastră, și pedagogul vă va ajuta. Ar fi cel mai bine să-ncepeți cu orașul și cu descrierea Căii... de acord?

Se uitară toți șapte în tăcere în timp ce orașul Axis era proiectat în fața lor, cu o abundență hipnotizantă a detaliilor. Păreau să vină spre el dinspre nord, înaintând în viteză, paralel cu singularitatea — cu imperfecțiunea —, la o foarte mică distanță de ea, trecând printr-o serie de scuturi întunecate.

Privirile le căzură apoi asupra unei zone foarte apropiate de peretele Căii, până când ajunseră să aibă impresia că pluteau la vreo câteva sute de metri deasupra benzilor pe care se scurgea traficul. Heineman se crispă când văzu gonind de-a lungul multiplelor trasee de sub ei o serie de cilindri, ca niște cisterne, fiecare având câte un cerc strălucitor de reflectoare orientate înainte pe bot și câte trei benzi de lumini care alunecau în lateral. În depărtare, o poartă de terminal lată de patru kilometri accepta mii

de cilindri, sosiți din toate direcțiile. (O anexă vizuală le arătă, pentru scurt timp, interiorul terminalului — un labirint plasat pe mai multe niveluri și plin de spații de depozitare între care aveau loc schimburi, cilindrii fiind trimiși pe alte rute, ghidați către magazii pentru a fi încărcați sau descărcați și conținutul lor plasat în alte containere pentru drumul către poartă. Aceasta era, în sine, mult mai largă decât cele pe care le mai întâlniseră — o gaură cu trepte, având o lățime de cel puțin doi kilometri și semănând cu un puț de mină deschis, dar mult mai uniformă și cu mult mai ticsită de mașinării.)

Orașul Axis era uluitor, indiferent de unghiul sub care priveai, dar văzut din apropierea suprafeței Căii era copleșitor. Pictograful evidențiе părțile din nordul extrem al orașului și le oferi explicații în privința funcționării acestora, după care punctul prezentat vederii lor se mută către sud.

Cea mai îndepărtată prelungire sudică a orașului avea forma unei Cruci Malteze, extinsă din două cuburi montate pe imperfecțiune, unul în spatele celuilalt. Centrul crucii accepta trecerea imperfecțiunii, care se extindea apoi prin cuburi. Acolo se afla mașinăria care alimenta, propulsa și ghida orașul de-a lungul singularității. Același efect care putea deplasa orașul de-a lungul imperfecțiunii și care propulsase supratubul oferea totodată și o mare parte din energia necesară. Generatoarele din cuburi se învârteau datorită turbinei ale cărei „palete" intersectau singularitatea și erau supuse transformării spațiale.

(*În ultimă instanță, de unde vine energia?* se întrebă Patricia. Oare întrebarea măcar avea sens?)

Dincolo de cele două cuburi se afla un tampon în formă de pahar de vin, cu capătul lat plasat la același nivel

cu primul cilindru rotitor, Axis Nader, unde se găseau apartamentele lor. Era cel mai vechi sector al orașului. După transferul definitiv al naderiților ortodocși de pe Thistledown, aceștia fuseseră mutați în Axis Nader, care devenise un fel de ghetou naderit.

Populația de neomorfi, ulterior în creștere, se mutase la nord, în Orașul Central și în ceilalți doi cilindri rotativi, mai noi, și, ca urmare, o proprietate imobiliară mult mai dezirabilă. Axis Nader se rotea ca să dea naștere unei forțe centrifuge aproximativ egale, pe nivele exterioare, cu cea de pe Cale. Populația sa continua să fie alcătuită, pe scară largă, din naderiți ortodocși, care, după cum se subînțelegea, erau aproape în totalitate homorfi.

Dincolo de Axis Nader se afla Orașul Central. Geometria arhitecturii acestuia era orbitoare prin ea însăși. Curiozitatea lui Lanier declanșă o descompunere grafică a formei, care pornea de la un cub. Fiecare față a acestuia susținea câte o piramidă aplatizată și „treptele" se roteau încet una în raport cu alta, generând o jumătate de spirală. Întreaga construcție s-ar fi încadrat într-o sferă cu diametrul de vreo zece kilometri și semăna mai degrabă cu un Turn Babel, așa cum l-ar fi conceput M. C. Escher[23], un artist din secolul al douăzecilea, dacă ar fi colaborat cu arhitectul Paolo Soleri; Orașul Central era, în toate privințele, piesa de rezistență a Orașului Axis. Motivul piramidei „răsucite" părea universal; și terminalele porții aveau această formă.

Dincolo de Orașul Central se afla Axis Euclid, adăpostul unei populații mixte, alcătuite din homorfi și neomorfi, deopotrivă simpatizanți ai geshelilor și ai naderiților.

---

[23] Maurits Cornelis Escher (1898–1972) — grafician olandez, pentru care matematica a fost adeseori o sursă de inspirație.

În imaginea proiectată reapăru crucea malteză din capătul sudic al orașului. În centrul acesteia, se regăsiră pe un doc, fiind martori la echiparea unei versiuni mult mai mari și mai sofisticate a supratubului lor distrus. Numită navimper — navigator al imperfecțiunii — nava avea în jur de o sută de metri lungime și forma unei ocarine îngustate la mijloc. Cele două segmente ale axului erau aproape lipsite de trăsături caracteristice, unul de un negru-cenușiu lucios, iar celălalt, albastru-violet.

Imaginea afișată era însoțită de informații și de cifre. Navimperul — unul dintr-o flotă de peste o sută — se putea deplasa cu o viteză de o sută de metri pe secundă. Se putea desprinde de imperfecțiune pentru a permite trecerea altor vehicule — deși Heineman mărturisi că nu vedea cum se putea face asta, de vreme ce imperfecțiunea îi trecea chiar prin centru — și putea trimite alte nave, mai mici, pentru asolizare și debarcare sau în recunoaștere.

În apropiere de suprafața Căii, discul imens pe care-l văzuseră la sosire transporta mărfuri și pasageri, în excursii pe distanțe mai mici. Turul pictografiat se încheie cu o sferă inelară, aurie cu argintiu, rotindu-se în fața lor.

— Ser Olmy, spuse Lanier.

— Da?

— Suntem oaspeți, sau prizonieri?

— De fapt, nici una, nici alta. În funcție de persoana pe care o întrebați — și de sinceritatea răspunsului — sunteți fie bunuri valoroase, fie handicapuri. Vă rog să țineți minte asta. Am planificat trei festivități de primire. Una în fața Nexului Hexamonului, a doua pe planeta natală a franților, Timbl, unde am putea reuși să ne-ntâlnim cu președintele, și a treia la unu punct trei ex nouă, unde se va deschide o nouă poartă.

Lanier se ridică încet și se strânse de șaua nasului.

— Bine, spuse el. Prezența noastră a fost adusă la cunoștința publicului, iar acum suntem folosiți pentru propagandă. O să fie nevoie de ani ca să căpătăm experiență aici — poate nici nu vom reuși vreodată, de vreme ce nu avem implanturi. Dar cel puțin ne arătați mai multe decât înainte. Nu mai suntem specimene imaculate de homo sapiens din perioada ante-Moarte. Se întrerupse, nefiind sigur încotro se îndrepta. Dar...

— N-o să fiți niciodată complet mulțumiți de explicațiile mele, îl întrerupse Olmy. Simțiți că, oricât de multe v-aș spune, există întotdeauna un subtext pe care nu-l puteți înțelege. Și aveți dreptate. Observați că nu v-am întrebat niciodată dacă aveți încredere în mine. E mai mult decât pot aștepta, la modul rezonabil. Dar, de data asta ar trebui să fie evident că ne putem ajuta enorm unii pe alții. Vreți să comunicați cu ai dumneavoastră — iar Nexul trebuie să se confrunte cu însăși faptul că vă aflați aici și cu tot ce implică asta. În următoarele câteva zile, veți învăța mai multe despre Cale și despre misiunea noastră aici — chiar mai multe decât v-ar putea spune o coloană informatoare. O să vă escortez, iar eu și Suli Ram Kikura vom face tot ce ne stă în puteri ca să vă pledăm cauza — în primul rând, fiindcă așa e corect, și apoi, fiindcă sunt de părere că e interesul dumneavoastră, slujindu-i în același timp și Nexului.

Lanier se uită la ceilalți patru, cu privirea întârziindu-i mai întâi asupra lui Farley și apoi asupra Patriciei. Prima îi adresă un zâmbet încurajator; expresia Patriciei se dovedi mai puțin clară.

— Aveți cooperarea noastră, în limitele raționale, pentru încă șapte zile, spuse Lanier. Pentru mine nu e

evident că ne servim reciproc interesele și, dacă nu ni se permite să comunicăm cu Thistledown, cooperarea încetează. Nu știu în ce măsură e asta o amenințare, adăugă, respirând adânc. Din câte știu eu, ne puteți genera imaginile pe computer și le puteți pune să facă orice vreți, sau puteți confecționa chiar și androizi identici cu noi. Dar asta este poziția noastră.

— De acord, spuse Olmy. Șapte zile.

Olmy și Ram Kikura îi lăsară singuri. Heineman își legănă încet capul înainte și înapoi, uitându-se pe urmă la Lanier.

— Ei?

— Continuăm să studiem, spuse acesta. Și așteptăm momentul potrivit.

Hoffman stătea în picioare în fața micii oglinzi din „apartamentul ei de carton", cum ajunsese să-i spună camerei sale din bungalow-ul femeilor. Decise că nu arăta prea rău. În ultimele câteva zile dormise mai bine.

Rata sinuciderilor scăzuse; oamenii săi — Hoffman se gândise întotdeauna la toți, militari și civili, numindu-i astfel — păreau să-și accepte soarta și începuseră să-și facă planuri pentru reechiparea navetei și a unora dintre transportoarele rusești, ca să vadă dacă era posibilă o călătorie spre Lună. Câțiva discutau chiar și despre o călătorie până pe Pământ — cu Gerhardt și Rimskaya în fruntea grupului care se ocupa de acest al doilea proiect.

Rimskaya își revenise cu o viteză remarcabilă după ceea ce numea „căderea" sa. Fusese extrem de jenat și în cele din urmă ceruse — cumva paradoxal — ca oamenii să nu mai fie atât de îngăduitori.

— Tratați-mă la fel de aspru cum v-aș fi tratat eu, spusese el.

Hoffman îl pusese imediat să se ocupe de logistică, un domeniu în care știa că avea să se descurce bine. Pune întotdeauna un nemernic inflexibil (dar foarte inteligent) în fața dulapurilor cu mâncare și cu alte provizii. Rimskaya avea să se potrivească foarte bine cu rușii, luând povara aceea de pe spatele ei. În timpul lui liber — oricât de puțin ar fi fost — putea să discute cu Gerhardt despre planurile lor de întoarcere pe Pământ. Hoffman avea stilul ei unic de a fi dură cu oamenii. Rimskaya părea să înflorească sub noua și extensiva sa muncă împovărătoare.

Pe moment, singura îngrijorare majoră a lui Hoffman era legată de soarta expediției cu supratubul.

Ca urmare a reîntoarcerii lui Mirsky și a dispariției celor trei ofițeri politici, rușii deveneau din ce în ce mai cooperanți. Exista problema insuficienței femeilor — avuseseră loc două violuri și mai multe incidente împinse până în pragul unui viol, dar erau oricum mai puține decât se așteptase ea. Mai mulți soldați — din NATO și ruși — le donaseră femeilor arme de mici dimensiuni. Până atunci nu fuseseră nevoite să le folosească.

Hoffman avea în program o întâlnire cu Mirsky, peste o oră, în compartimentul patru. Avea să fie a doua de după întoarcerea lui, iar lista problemelor pe care urmau să le discute era lungă, dar lipsită de riscul apariției unei crize.

Însoțită de Beryl Wallace și de doi infanteriști marini, călători cu metroul zero din compartimentul unu până în compartimentul patru, apoi, odată ajunși în complexul NATO, se urcară într-o camionetă. În timpul absenței lui Mirsky, complexul rusesc se împărțise în trei. În

momentul acela ocupa o porțiune lungă a țărmului și două insule din larg. Fuseseră construite două plute mari, din bușteni legați între ei, și se lucra la construcția unor bărci, încet și cu migală; nu existau facilități pentru prelucrarea lemnului, deși se părea că aveau să existe peste două luni, iar materialele aflate la dispoziția constructorilor de bărci erau primitive.

Drumul prin pădure, în direcția de rotire a asteroidului, era pentru Hoffman plăcere în stare pură. Complexul rusesc de pe „continent" se afla în apropierea peronului metroului nouăzeci, la vreo patruzeci de kilometri distanță de complexul NATO. Drumul construit de pietreni era înconjurat de cea mai accidentată zonă a terenului și de cele mai dese păduri. Aveau parte chiar și de o ploaie ușoară, care umpluse de stropi ferestrele camionetei.

Wallace vorbea despre reluarea cercetărilor științifice în compartimentele șase și șapte; Hoffman o asculta și dădea din cap, dar găsea subiectul cumva lipsit de interes. Wallace simți asta după câteva minute și o lăsă să se afunde mai adânc în reverie.

Complexul rusesc de pe continent semăna cu un fort vechi, din vestul sălbatic. Puieți înalți fuseseră despuiați de ramuri și de coajă și se înălțau, formând un al doilea zid de apărare în spatele unui parapet înalt, de pământ. Soldații ruși deschiseră larg porțile la apropierea ei și i le închiseră în urmă.

Privirea lui Hoffman căzu mai întâi pe o spânzurătoare. Se înălța — neocupată, și ea îi mulțumi lui Dumnezeu — în centrul unui dreptunghi curățat de iarbă și de frunziș și delimitat de bolovani cât un cap de om.

Alte clădiri din bușteni erau în construcție; cea mai ambițioasă urma să aibă două etaje și era concepută

astfel încât să respecte liniile unei case vechi de țară în stil rusesc.

Soldații le făcură semn să parcheze camioneta în spatele unei clădiri lungi și înguste, din bușteni despicați. Mirsky le primi într-un cadru neprotocolar, stând la un birou din capătul de est al clădirii prelungi. Nu existau pereți; alte zone de lucru și hamacurile în care se dormea se aflau în văzul tuturor. Hoffman și Wallace strânseră mâna lui Mirsky, care le făcu semn să se așeze pe scaune din prelată. Infanteriștii marini rămaseră afară, în picioare, flancați solemn de doi soldați ruși.

Mirsky le oferi ceai.

— O parte din rația alocată nouă de comisarul dumneavoastră, mă tem, spuse. Dar e ceai bun.

— Ați făcut progrese cu tabăra, comentă Hoffman.

— Să vorbim englezește, sugeră Mirsky. Trebuie să exersez.

Turnă ceaiul de un chihlimbariu întunecat în trei căni ușoare de plastic.

— Perfect, zise Hoffman.

— Nu-mi pot asuma meritele pentru progrese, mărturisi Mirsky. Știți că n-am fost aici când s-a realizat cea mai mare parte a acestei lucrări.

— Toată lumea e curioasă..., începu Hoffman.

— Oh? În ce privință?

Ea zâmbi și clătină din cap.

— Nu contează, răspunse.

— Nu, insist. Mirsky făcu ochii mari. Despre ce e vorba?

— Despre dispariția dumneavoastră.

El se uită de la una la alta.

— Am fost mort, spuse. Pe urmă am fost vindecat. Asta vă răspunde la întrebare? Înainte de a apuca ea să-i

dea replica, continuă: nu, nu cred. Ei bine, atunci nu știu. Misterul e tot atât de mare pentru mine ca și pentru dumneavoastră.

— Ei bine, cum o fi, zise Hoffman, relaxându-și zâmbetul. Ne bucurăm că v-ați întors. Sunt foarte multe de făcut.

Prima problemă de pe ordinea de zi era descărcarea transportorului pentru mărfuri grele care adusese echipamente și provizii. Rămăsese pe docul din perforație din ziua Morții; echipajului i se permisese să-l părăsească, dar încă nu se ajunsese la nicio înțelegere în privința dispunerii de încărcătură. În câteva minute, Mirsky și Hoffman negociară o procedură satisfăcătoare. Tot armamentul urma să fie lăsat într-o încăpere încuiată din zona de debarcare, păzită de ruși și de personal NATO; restul materialelor aveau să le fie livrate rușilor în compartimentul patru.

— Avem nevoie de materiale pentru schimburi în natură la fel de mult cum avem nevoie de provizii, spuse Mirsky.

Urma statutul echipei de savanți ruși. Hoffman susținu că membrilor echipei care doreau să rămână în grupul NATO trebuia să li se permită acest lucru; Mirsky se gândi o clipă în tăcere, apoi dădu din cap.

— N-am nevoie de mai mulți oameni cu îndoieli în privința guvernării mele, spuse, privindu-le pe amândouă cu ochi mari și cu mușchii feței încordați. Clipi de două ori, scurt.

Hoffman se uită în jos, la notițele ei.

— O să meargă încă și mai bine decât ultima dată, spuse.

Mirsky se aplecă spre ea, cu coatele pe genunchi, cu mâinile încleștate.

— M-am săturat de dispute, zise. Am calmul unui mort, domnișoară Hoffman. Mă tem că-i tulbur pe unii dintre camarazii mei.

— Repetați într-una că ați fost ucis. N-are sens, domnule general.

— Poate că n-are. Dar e adevărat. Nu-mi amintesc totul. Dar țin minte că am fost împușcat în cap. Pogodin mi-a spus că ei... Își ridică mâinile. Puteți deduce cine m-a ucis. Jumătate din cap. Își flutură mâna, îndepărtând-o de jumătatea dreaptă a craniului. Ucis, apoi readus la viață. Sunt recunoscător fiindcă nu eram înarmat, sau m-aș fi putut afla unde se află, chiar și acum, Belozersky, Vielgorsky și Yazykov.

— Și unde se află?

— Nu sunt sigur, răspunse Mirsky. Poate la închisoare. S-ar părea că Thistledown deține mijloacele necesare ca să-și impună propria lege.

— M-am gândit că asta trebuie să se fi întâmplat. Înseamnă că orașul încă mai e capabil să ia decizii, să facă raționamente și să acționeze în conformitate cu ele.

— Trebuie s-avem grijă cum ne purtăm acolo, nu? sugeră Mirsky.

Hoffman dădu din cap și se întoarse la lista ei. În patruzeci și cinci de minute, rând pe rând, acoperiră toate problemele, le negociară și ajunseră să se pună de acord.

— A fost o plăcere, spuse Mirsky, întinzând mâna.

Hoffman i-o strânse cu fermitate și el le conduse până la camionetă.

— Și spânzurătoarea? întrebă Wallace, în timp ce făceau cale-ntoarsă, mergând către complexul zero în sens invers rotației asteroidului. Ce putem deduce din asta?

— Domnul Cumsecădenie nu mai există, sugeră cu nepăsare Hoffman. Poate nu e decât un avertisment.

— Individul e straniu, zise Wallace.

Hoffman se declară de acord.

— Foarte, spuse ea.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

Suli Ram Kikura şi frantul îi luară pe cei cinci din apartamentele lor din Axis Nader şi îi conduseră în pasajul imperfecţiunii, în jurul căruia se rotea incinta cilindrică. Mijlocul lor de transport era un tunel gol, lung de trei kilometri; căderea era similară cu senzaţia din liftul unui bloc de locuinţe din Thistledown şi, ca urmare — din fericire —, nu-i luă prea tare prin surprindere.

Carrolson o savură cel mai puţin dintre toţi; hăurile îi trezeau o spaimă bine definită; nu se temea de înălţimi în sine, ci de marginile lor. Se descurcă totuşi, încurajată de Lanier şi de Ram Kikura.

— Nu sunt o babă nenorocită, spuse cu iritare, în timp ce cădeau.

Pasajul imperfecţiunii era un tub cu diametrul de un kilometru şi jumătate care străbătea Oraşul Axis, cu singularitatea în centru. Sute de mii de cetăţeni se înşiruiau de-a lungul pereţilor şi-şi urmau traiectoriile plutind în grupuri compacte şi vânzolite, şi totuşi foarte bine coordonate. Ram Kikura şi frantul discutară cu inginera pasajului, o femeie homorfă, care, aidoma lui Olmy, era un organism autonom şi fără nări.

Cei cinci îi fură apoi prezentați primului dintre numeroșii oficiali ai orașului, Ministrul Axis Naderului, un naderit ortodox cărunt, distins și cu înfățișare robustă, cu un răsărit în zori japonez plutindu-i deasupra umărului stâng. Părea să nu aibă niciun strop de sânge oriental, dar, pe de altă parte, forma în care apărea ar fi putut fi artificială — probabil că era — și nimeni n-avea nici timp, nici prea mult chef să pună întrebări.

— Mă puteți numi primar, dacă vă face plăcere, li se adresă el, într-o engleză fără cusur și în chineză.

Aceste limbi erau în momentul acela ultimul răcnet al modei în cele patru incinte, extinzându-se chiar și asupra persoanelor care nu pretindeau ca au una dintre aceste două origini distincte.

Pe imperfecțiune se afla un vehicul negru al serviciului de întreținere, asemănător cu un cărăbuș și nu prea deosebit de cel care demontase supratubul. Era oricum mai mare, prevăzut cu o cabină spațioasă și frumos mobilată, decorată într-un stil liberal, cu pânză roșie de steag, un articol autentic, greu de găsit. Pictografele proiectară în jurul vehiculului și în imperfecțiune artificii foarte convingătoare în timp ce Ram Kikura, primarul și frantul se traseră într-o parte, lăsându-i pe ei să urce primii. Se așezară pe scaune plasate în semicerc în spatele comenzilor și ceva pe care nu-l puteau vedea îi fixă de ele cu delicatețe.

Primarul luă în primire comenzile — o manetă neagră, în formă de Y, cu locașuri pentru degetele celor două mâini — și trapa-diafragmă se închise silențioasă în spatele lor.

Se puseră în mișcare în josul imperfecțiunii, precedați de o ușoară pulsație roșie. Focurile de artificii continuau să

înflorească jur-împrejur, uneori intersectând, inofensive, părți din mulțime.

— Nu e suficient să vă vadă prin intermediul pictografelor, comentă Ram Kikura. Oamenii nu s-au schimbat prea mult. Presupun că pe puțin o treime din cei de afară sunt spectre — pictografiați ei înșiși, cu monitoare în centrele propriilor imagini. Vezi și fii văzut.

— Unde-i Alice? murmură Heineman.

— Alice și mai cum? întrebă Ram Kikura.

— Alice și-atât, răspunse el. Nu pot scăpa de senzația că suntem în Țara Minunilor.

— Am pierdut pe cineva? se interesă primarul, întorcându-și capul și părând îngrijorat.

— Nu, răspunse frantul, scoțând sunetul care semăna a scâșnet de dinți.

Drumul dură o jumătate de oră, acoperind cincisprezece kilometri, din vecinătatea Axis Naderului până în Orașul Central. La destinație, mulțimea era încă și mai densă și mai dezordonată. Indivizi izolați — mai ales neomorfi — încercau să blocheze înaintarea lentă a vehiculului de întreținere și erau măturați cu blândețe de descolăcirea straturilor de câmpuri de tracțiune unduite în fața navei.

Patricia stătea răbdătoare, vorbind puțin și furișând din când în când câte o privire către Lanier. Fața lui purta o expresie încruntată neîntreruptă și ușor nedumerită. Își sălta ușor buza la apariția unor neomorfi — spire alungite, ca niște șerpi, cu o strălucire de crom; pești, păsări și radiolari sferici, ca niște coji silicioase de plancton; diverse tipuri de forme omenești, care treceau dincolo de descrierea fundamentală a unui homorf. Farley absorbea totul fascinată, cu gura întredeschisă.

— Fac pariu că arăt ca o rudimentară, spuse ea la un moment dat, apoi se uită la însoțitorii ei, dându-și seama că n-o înțelesese nimeni. Care-i cuvântul pe care-l caut? îl întrebă pe Lanier.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse el, rânjind cu afecțiune.

Ea își puse mâna într-a lui. Patricia se retrase ușor în scaunul său.

Și asta ce mai e? se întrebă ea. *Puțină gelozie? Necredință față de Paul? De ce ți-ar da Garry ție vreo atenție? A venit să te caute — dintr-un simț al datoriei.*

Închise acea zonă de investigare, nevăzând de ce ar fi fost necesar să invadeze un teritoriu al durerii intense, al nesiguranței și vinovăției.

Lăsară în urmă vehiculul de întreținere — și pe primarul din Axis Nader — acum escortați de Ministrul Orașului Central, un neomorf, și de senatoarea Prescient Oyu. Olmy îi întâmpină la marea intrare circulară în Sala Nexului Hexamonului. Interiorul acesteia era o imagine a învălmășelii generalizate; homorfi, neomorfi, unii cu steagul american pictografiat deasupra umărului — iar în centru, lângă podium, două imagini vii, vibrante, ale steagurilor Republicii China și Statelor Unite ale Americii.

Urale și muzică, agitație zgomotoasă și urări de bun venit.

Heineman clipi derutat și Carrolson îl luă de braț în timp ce Olmy și Ram Kikura îi împingeau pe un câmp de tracțiune. Prescient Oyu, la fel de frumoasă și de grațioasă ca orice altă femeie de care-o văzuse vreodată Lanier, îi luă de braț pe el și pe Patricia, iar Ministrul Orașului Central intră alături de Farley.

Lanier văzu mai mulți senatori — sau erau repcorpori? — purtând secera și ciocanul, emblema sovietică. Și apoi erau în centrul Sălii Nexului. Senatorii și repcorporii tăcură și afișajele păliră.

Directorul Hulane Ram Seija veni pe podium și anunță Nexul că oaspeților lor aveau să plece în curând la poarta franților, să vadă cum se făceau tranzacțiile comerciale pe Cale. Apoi urmau să fie duși de senatoarea Prescient Oyu să-l cunoască pe tatăl ei, care prezida chiar în clipa aceea festivitățile preliminare deschiderii unei porți la I.3 ex 9.

Lanier fusese ales ca purtător de cuvânt al grupului. Suli Ram Kikura sugerase — în ciuda obiecțiilor moderate ale lui Olmy — că ar putut profita de ocazie ca să-și expună cauza.

Lanier înaintă șovăind de-a lungul unui câmp de tracțiune și primi benzile inelare de lumină.

Se uită în toate părțile — și în spate — înainte de a începe.

— Nu e ușor să te adresezi descendenților tăi, spuse. Deși... eu n-am avut niciodată copii, așa că mă îndoiesc că vreunul dintre dumneavoastră îmi poate fi o rudă, oricât de îndepărtată. Și mai intervine, firește, și problema universurilor diferite. Discutând despre asemenea lucruri, mă simt ca un om din epoca de piatră care vede pentru prima oară un avion — sau o navă spațială. Ne aflăm complet în afara elementului nostru și, cu toate că suntem bine primiți aici, nu putem numi acest loc acasă...

Prinse privirea Patriciei și îi surprinse expresia fugară, ceva între frică și așteptare. Ce aștepta?

— Însă unicul loc pe care-l putem numi astfel se află acum în ruine. Aceasta e tragedia noastră — tragedia

noastră comună. Pentru dumneavoastră, istoria Morții e îndepărtată, însă pentru noi e recentă și foarte reală. Încă mai suferim din pricina amintirilor și a propriilor experiențe și jalea ne va urmări în anii care urmează, probabil până la sfârșitul vieților noastre.

Ceea ce trebuia să spună îi deveni apoi clar, de parcă s-ar fi gândit la asta zile de-a rândul — și poate chiar o făcuse, dar nu conștient.

— Pământul e căminul nostru — căminul dumneavoastră, leagănul dumneavoastră, în aceeași măsură ca al meu. Acum e un loc al morții și al suferinței, și e mai presus de puterile mele, ale prietenilor și colegilor mei să remediem acest fapt...

Dar nu e mai presus de puterile dumneavoastră. Dacă ne aclamați, dacă sărbătoriți prezența noastră atât de puțin probabilă în această sala, atunci nu s-ar cuveni să ne ajutați? Pământul are cu disperare nevoie de ajutorul dumneavoastră. Poate că suntem în stare să rescriem istoria, să o corectăm.

Să mergem acasă împreună, spuse, simțind o gheară în gât.

Pe primul inel de scaune, Olmy îl ascultă și dădu din cap o singură dată. Chiar în spatele lui, pe inelul al doilea, Oligand Toller, avocatul Președintelui și reprezentantul său din sesiunea aceea, își încleștă degetele celor două mâini în poală, cu o figură impasibilă.

— Să mergem acasă, repetă Lanier. Strămoșii au nevoie de dumneavoastră.

Pletnev expiră şi-şi şterse faţa roşie cu o bucată de prosop, lăsând să cadă toporul care se înfipse într-o buturugă. La câţiva metri depărtare, un morman de buşteni crestaţi îşi aştepta asamblarea într-o cabană. Pletnev făcuse şi o covată în care să amestece nămol pentru tencuirea golurilor dintre buşteni, şi curăţase un loc din pădure, situat în apropierea plajei.

Alături de el, Garabedian şi Annenkovsky stăteau cu braţele încrucişate, privind concentraţi în pământ.

— Spuneţi, începu Pletnev, după ce expiră încă o dată, că s-a schimbat atât de mult încât nu ne mai putem baza pe el?

— Nu se concentrează asupra activităţii de comandă, zise Annenkovsky. Ne trage înapoi.

— Înapoi de la ce?

— În primul rând, continuă Annenkovsky, îi tratează pe Vielgorsky şi pe adepţii lui ca pe nişte simpli copii neascultători, nu ca pe nişte subversivi periculoşi.

— Ei, poate că aşa e înţelept. Suntem prea puţini ca să facem epurări arbitrare.

— Asta nu e singura problemă, zise Annenkovsky. Pleacă frecvent din complex, ia metroul şi o camionetă până la bibliotecă şi stă pur şi simplu acolo, părând derutat. Credem că nu mai are mintea întreagă.

Pletnev se uită la Garabedian.

— Tu ce crezi, tovarăşe maior?

— Nu mai e acelaşi om, răspunse Garabedian. O recunoaşte el însuşi. Şi pretinde într-una că e mort. Resuscitat. Aşa ceva nu e... corespunzător.

— E încă generalul Pavel Mirsky?

— De ce pui întrebarea asta? Întreabă dacă e un conducător bun, spuse Annenkovsky. Oricare dintre noi s-ar descurca mai bine.

— Negociază cu americanii... face greșeli? se interesă Pletnev.

— Nu, răspunse Garabedian. Dacă se-ntâmplă ceva, atunci merge șnur.

— Atunci nu-nțeleg de ce ne plângem. O să-și revină. A trecut printr-o experiență traumatică — și misterioasă. Ne putem aștepta să-l schimbe într-o oarecare măsură.

Annenkovsky se încruntă și clătină din cap.

— Nu sunt de acord că negociază în mod avantajos pentru noi. A făcut concesii care n-ar fi trebuit făcute.

— Și a obținut concesii care ne sunt foarte utile, zise Pletnev. Știu. Ca urmare a înțelegerilor, o să ne putem muta curând în orașe.

— Nu mai e în toate mințile! exclamă Annenkovsky cu aprindere. Spune că nu mai e aceeași persoană — nu mai are... stilul unui general comandant!

Pletnev se uită de la un maior la celălalt și apoi în sus, la tubul de plasmă, îngustându-și ochii.

— Ce-ar fi făcut pentru noi Vielgorsky, Yazykov și Belozersky? Nimic. Ar fi înrăutățit lucrurile. Ne-ar fi ucis pe toți trei, mai mult ca sigur. Ei zic că nu-i bine să schimbi diavolul pe care-l cunoști cu unul pe care nu-l cunoști. Mirsky e un diavol moderat.

— E miel, nu diavol, spuse Garabedian, ezitând. Eu îl privesc ca pe un prieten, dar...

Pletnev ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Ei, nu știu cum s-ar purta în cazul unei crize.

— Cred că s-a terminat cu crizele, spuse Pletnev. Acum uitați discuția asta. Plecați. Nu clătinați barca. Lăsați-mă să-mi construiesc cabana în liniște.

Garabedian dădu din cap, își îndesă mâinile în buzunare și se întoarse să plece. Annenkovsky rămase locului o clipă, uitându-se cum cresta Pletnev un buștean.

— Ne gândeam să te punem șeful nostru, spuse Annenkovsky. Generalului Mirsky nu i-am face niciun rău.

— Nu accept, zise Pletnev, fără să-și ridice privirea.

— Și dacă-nnebunește de-a binelea?

— N-o să-nnebunească, spuse Pletnev.

— Unde sunteți? strigă Mirsky, pentru a douăsprezecea oară.

Stătea în mijlocul șirurilor de scaune și de coloane informatoare din bibliotecă, cu pumnii înălțați în aer. Avea obrajii roși și umezi, și tendoanele gâtului reliefate de furie și de frustrare.

— Sunteți morți, ca mine? V-au executat?

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni.

— M-ați asasinat!

Își încleștă fălcile și se strădui să-și controleze respirația.

Știa că, dacă ar fi încercat să mai spună ceva, cuvintele ar fi fost niște frânturi mutilate. Semnalul din mintea lui — o scurtă avertizare explicativă: *Acum folosești un material care nu ține de personalitatea ta înnăscută*, era pe cale să-l înnebunească. O atât de mare parte din ceea ce gândea și făcea era evidențiată de acest mesaj. Îi explorase limitele în întregime — noaptea, întins în hamacul lui, încercând să adoarmă, descoperind că nu mai avea nevoie de somn.

Avea senzația că o mare parte din ceea ce-și amintea despre viața lui consta din reconstituiri logice. Întreaga parte stângă a propriului trup i se părea nou-nouță, avea un miros diferit. Își dăduse seama că nu trupul era nou, ci porțiunea care îi corespundea în creierul lui.

În primele câteva zile, crezuse că totul avea să meargă bine. Crezuse că se putea obișnui cu statutul său de Lazăr; dăduse întoarcerii sale din morți aparența unei glume, asta ca să discrediteze cu delicatețe mărturia lui Pogodin, care susținea că Vielgorsky îi zburase creierii. Dar gluma nu-și făcuse efectul.

Pentru soldații care stătuseră de pază în afara bibliotecii, aceasta păruse tot atât bine închisă și de apăsătoare ca un mormânt. Și ce găseai într-un mormânt?

Gluma lui devenise apoi o evaluare sumbră a realității. Nimeni nu mai îndrăznea să-i ia guvernarea în râs; era o stafie, nu recent promovatul colonel, ajuns pe neașteptate general locotenent, nu mai era Pavel Mirsky, ci un străin din adâncurile orașului din compartimentul trei.

Superstiția. O forță incredibilă printre soldați.

Așa că, după o săptămână de guvernare, o săptămână în care se străduise din răsputeri să fie ceea ce îi cerea trecutul său, se întorsese în bibliotecă. Până atunci se temuse să se întoarcă, se temuse că toți cei trei ofițeri politici ar fi putut fi acolo ca să-l întâmpine, ca să-l împuște încă o dată.

Superstiție.

Așteptase să plece toată lumea dinăuntru — mai întâi chinezii, bărbatul și femeia, apoi singurul rus, caporalul Rodzhensky. Intrase abia după ce se golise biblioteca.

Și strigase până răgușise.

Se așeză pe un scaun, cu mâna bâjbâind după comenzile coloanei informatoare, ridicând capacul și scăpându-l.

În cele din urmă, reuși să-și introducă vârfurile degetelor în cele cinci locașuri.

— Legea, ceru. Legea în orașul părăsit.

Bibliotecarul îi puse mai multe întrebări, îngustându-i aria căutărilor până la un subiect ușor de tratat.

— Crimă, zise el.

Materialul era bogat și amănunțit. Crima era o agresiune care se pedepsea printr-o evaluare psihologică și printr-o remodelare a personalității, dacă era necesar.

— Și dacă nu există nimeni care să ducă pedeapsa la îndeplinire?

Nu e o pedeapsă, răspunsese vocea investigatorului, e o reparare, o reîncadrare în societate.

— Și dacă nu există nici lege, nici poliție, nici judecători, nici tribunale, nici psihologi?

Suspecții sunt reținuți timp de nouăsprezece zile. Dacă acest timp trece fără să se dea nicio sentință și fără să se specifice acuzațiile, sunt eliberați în custodia unei clinici de consiliere pentru reintegrare.

— Și dacă nu există nicio clinică?

Suspecții sunt eliberați în baza propriului lor angajament.

— Unde vor fi eliberați?

Dacă nu se solicită altceva, în locul unde au fost încarcerați.

— Unde sunt duși după capturare?

Dacă sunt capturați într-o clădire de dimensiuni adecvate pentru existența unei unități medicale de urgență...

Văzu o porțiune din bibliotecă, din spatele unei uși dintr-o singură bucată de pe peretele de nord, dată drept exemplu: două camere mici, ticsite de echipamente medicale.

... sunt menținuți, sub sedare, până când îi recuperează autoritățile, sau timp de nouăsprezece zile. Lucrătorii medicali servesc drept unități de poliție în cazul urgențelor.

Mai avea două zile.

Se întoarse în compartimentul patru și pretinse, pentru alte câteva ore, că era comandant. Se întâlni cu Hoffman și cu Rimskaya și continuă discuția despre deschiderea spațiilor din compartimentele doi și trei pentru „colonişti".

Pe urmă plecă pe furiș, luă un AKV și se întoarse în compartimentul trei. În bibliotecă erau cinci oameni, din nou Rodzhensky și patru din NATO, printre care un infanterist marin. Mirsky aștepta cu răbdare să plece, apoi intră cu pușca în mână.

Le dăduse ofițerilor politici o șansă. Dacă erau eliberați, aveau să vină din nou după el. Intenționa să rămână în bibliotecă în următoarele două zile, așteptând răbdător...

Clădirea rămase pustie vreme de câteva ore. În acest timp, își dădu seama că planul lui era inutil. Trebuia să-și ducă la îndeplinire execuțiile — crimele — în secret, altminteri ar fi fost mai mult decât zadarnice. Dacă nu-i distrugea pe cei trei ofițeri politici într-o măsură încă și mai mare decât îl distruseseră ei, aveau să fie resuscitați, iar el încarcerat pentru nouăsprezece zile, și totul ar fi luat-o de la început — un ciclu al nebuniei și violenței dincolo până și de visele unui Gogol.

Merse spre peretele în spatele căruia așteptau, inconștienți, cei trei ofițeri politici și își îndreptă pușca în jos, către podeaua de la marginea nordică a șirurilor de scaune, clipind cu repeziciune.

— Nu sunt același om pe care l-ați ucis, spuse. De ce m-aș răzbuna?

Chiar dacă simţea că era acelaşi, asta putea reprezenta o scuză. Ar fi putut face ceea ce înţelegea că îşi dorea de ani. Poate că acea claritate îi fusese adusă de distrugerea unor porţiuni iraţionale ale mecanismului său de gândire, prin eliberarea unui alt impuls, mai sincer şi mai pur.

Mirsky îşi dorise întotdeauna stelele, dar nu cu preţul sufletului său. Şi să lucreze cu sistemul sovietic — chiar şi cu unul ca acela pe care ar fi încercat să-l organizeze — ar fi însemnat să lucreze întotdeauna înfruntând oameni ca Belozersky, Yazykov şi Vielgorsky. Feţele lor apăreau fără încetare în toată istoria Rusiei: lacheii corupţi şi liderul capabil, dar crud şi oarecum bănuitor.

Putea să rupă cercul. Avea o şansă. Patria lui nu mai exista. Datoria i se încheiase; murise deja o dată pentru oamenii lui. Poate dacă ar fi supravieţuit Sosnitsky... Dar, dacă generalul maior ar fi fost în viaţă, Mirsky n-ar mai fi ocupat poziţia aceea. Ar fi ocupat-o Sosnitsky.

Părăsi biblioteca şi luă metroul către fortul din compartimentul patru. Acolo îşi adună provizii într-o camionetă — fără să-l întrebe nimeni ce intenţii avea, nici măcar Pletnev, care-l privea de la câţiva metri distanţă cu uşoară nedumerire.

Vor fi bucuroşi să scape de mine, se gândi Mirsky. *Îşi vor putea continua intrigile şi cruzimile. Triumviratul politic se va întoarce să-şi ocupe locurile cuvenite. Eu am fost tot timpul o piedică...*

Ultima lui îndatorire era să-i scrie un mesaj lui Garabedian.

Viktor:

Cei trei ofiţeri politici se vor întoarce. Vor fi în biblioteca din compartimentul trei, la un moment dat din

următoarele patruzeci de ore. Acceptați-i drept conducători, dacă doriți; eu nu le mai stau în cale.

Pavel.

Puse mesajul într-un plic și-l lăsă în cortul lui Garabedian.

Intră cu camioneta în pădure, îndreptându-se către încă neexploratul punct 180. Acolo putea să fie singur, să-și construiască eventual o plută, să-și facă o prăjină și să traverseze lacul puțin adânc către o insulă acoperită de copaci, sau pur și simplu să exploreze pădurea groasă care se vedea direct deasupra capului, la cincizeci de kilometri.

Și urma să decidă ce să facă în continuare.

Nu credea că avea să se-ntoarcă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Ticsit de cetățeni privilegiați și de demnitari, interiorul navimperului conținea forme încă și mai diversificate decât nava lui Olmy. Suprafețele variau de la culoarea perlelor la griul cochiliilor de moluște și păreau lipsite de muchii și de colțuri; o singură cabină lungă, spațioasă, înfășurată în jurul pasajului lat de trei metri al imperfecțiunii și al mecanismului de propulsie. Oameni de o uluitoare varietate a stilurilor corporale se tractau dintr-un punct într-altul, făcând schimburi de pictograme sau conversând în engleză sau chineză. Unii sorbeau băuturi din globule de fluid care pluteau libere, reușind uneori să-i evite pe cei care le treceau prin preajmă deopotrivă cu grație și cu inteligență anticipativă.

Lui Lanier îi venea greu să se descurce cu manevrarea câmpurilor de tracțiune. Farley era mai eficientă — o gimnastă înnăscută, ceea ce îi provoca lui o oarecare tristețe. Se străduia cu mai multă sârguință să capete aceeași abilitate.

— E încântător, îi mărturisi ea, rotindu-se încet alături de el și întinzând apoi mâna ca să se sprijine de coala unui câmp ce-și răspândea strălucirea de un violet suav.

Heineman și Carrolson se ajutau reciproc să înainteze printre homorfi și neomorfi, zâmbind tăcuți și dând din cap, cu speranța că — așa cum le spusese Olmy — avea să le fie aproape imposibil să facă vreun gest inacceptabil din punct de vedere social. Orice ar fi făcut, orice greșeală ar fi săvârșit, avea să fie considerată încântătoare. La urma urmelor, erau „demodați".

Patricia încerca să evite pe toată lumea, strângându-și în brațe geanta cu tableta, cu calculatorul și cu multimetrul. Și încercarea ei de a trece neobservată nu se bucura de niciun succes.

Suli Ram Kikura se tractă către ea și interceptă pictogramele unui bărbat a cărui piele avea luciul hematitului negru. Bărbatul se folosi de câteva pictograme simple ca să se scuze fiindcă presupusese că Patricia stăpânea aspectele elevate ale pictografierii. Pe urmă, într-o engleză însușită la un nivel moderat — fără îndoială învățată rapid cu câteva minute înainte de îmbarcare — se lansă într-o discuție alambicată despre economia terestră timpurie. Kikura plecase să aplaneze o altă complicație — două femei slabe, cu înfățișare frapantă, îl împingeau pe Lanier cu hotărâre, deși încet, într-o adâncitură largă. Femeile erau îmbrăcate în costume mulate care le acopereau trupurile în întregime, cu cozi suple, în formă de evantai,

alternativ rigide și flexibile, întinse între picioare și sub brațe. Semănau cu niște pești aurii fantezişti; Farley și Lanier nu puteau face mare lucru ca să le descurajeze.

Patricia ascultă discursul bărbatului câteva minute înainte de-i spune:

— Sunt destul de ignorantă în această privință. Specialitatea mea e fizica.

Bărbatul se holbă la ea și aproape că putu să-l audă comutându-se pe o porțiune recent programată a implantului său.

— Da, asta e fascinant. O atât de mare parte a fizicii era în fermentație pe vremea dumneavoastră...

Olmy se apropie în grabă și pictografie ceva pe care Patricia nu-l înțelese. Bărbatul se îndepărtă iritat, cu un cerc roșu subțire în jurul feței.

— Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună, comentă Olmy, conducând-o către frantul angajat într-o conversație cu doi neomorfi, unul în formă de radiolar, iar celălalt, ușor de recunoscut drept directorul Nexului, Hulane Ram Seija.

— Presupun că va trebui să mă obișnuiesc cu asta, spuse Patricia.

De ce să mă obișnuiesc? se întrebă. N-avea de gând să rămână acolo la nesfârșit.

— Ser Ram Seija, spuse frantul, întorcându-se către ea, iată-l pe primul nostru oaspete.

Ochii extinși, larg deschiși, ai frantului păreau să împrăștie în mod firesc umor și bună dispoziție. Deși cuvântul „oaspete" i se păru, în cel mai bun caz, un eufemism, Patricia nu-i purtă pică frantului fiindcă îl folosise.

— Am așteptat cu nerăbdare o ocazie de a discuta cu dumneavoastră, undeva, în afara sălii, spuse Ram Seija. Deși acesta nu pare nicidecum cel mai potrivit moment...

Patricia își focaliză privirea asupra feței lui, proiectată la nivelul mediu al sferei care îi era trup. Avea impresia clară că se afla într-o călătorie prin Disneyland, unde vedea ceva extraordinar, cu o explicație întru totul prozaică. Nu răspunse o vreme, apoi se smulse din propria reverie, spunând:

— Da, firește.

— O să vă placă Timbl, lumea noastră, zise frantul. Suntem de multă vreme clienții Hexamonului. E o poartă extrem de inofensivă, stabilizată de foarte multă vreme.

— O să mergem mai întâi acolo, zise Ram Seija. O călătorie de patru ore până la poarta franților, la patru ex șase, apoi va urma o oprire de două zile, pentru odihnă. Sperăm că președintele o să-și poată întrerupe conferința ca să ne-ntâlnească.

Patru ex șase — patru milioane de kilometri în josul coridorului — nimic altceva decât un triplu salt, se gândi. Și pentru fiecare o mie de kilometri, cu un avans de un an în timp; pentru fiecare fracțiune de milimetru, o intrare într-un univers alternativ...

Cu cât mai aproape de casă?

— Aștept cu nerăbdare să-l cunosc — pe Președinte, și să vizitez Timbl, spuse ea, acceptând, fără prea mult entuziasm, să se încadreze în spiritul acelei ocazii.

— Suntem așteptați la prova, spuse Lanier, atingând-o în treacăt, urmat de Farley.

Heineman și Carrolson se îndreptau deja într-acolo. Mulțimea se despărțea în fața lor; Patricia nu mai văzuse niciodată atât de multe fețe zâmbitoare și atât de mult interes față de propria sa persoană. Detesta asta. Ar fi vrut să fugă și să se ascundă.

Pipăindu-şi salopeta ca să găsească scrisoarea lui Paul, găsind-o şi apăsându-şi palma pe ea, îi urmă pe frant şi pe Olmy către prova navimperului.

Senatoarea Oyu era acolo, împreună cu trei naderiţi homorfi din Axis Thoreau, cu toţii istorici. Zâmbiră şi făcură loc pentru patru persoane. Căpitanul navimperului, un neomorf cu trunchi omenesc, de bărbat, cu trupul şerpuitor de la talie în jos şi cu o lungime de trei metri întregi, li se alătură ultimul.

— Onoarea demarării în scurta noastră călătorie îi revine primului oaspete sosit în Oraşul Axis, spuse căpitanul.

Patricia îi luă mâna şi se tractă pe poziţie de la pră, lângă pasajul imperfecţiunii.

— Domnişoară Vasquez, vreţi să faceţi onorurile? Cereţi-i pur şi simplu navimperului să înceapă.

— Să mergem, spuse încet Patricia.

Un cerc cu marginea bine conturată şi cu diametrul de vreo cinci metri deveni transparent pe o parte a pasajului imperfecţiunii, oferindu-le o vedere a Căii. Păreau să plutească la o mare înălţime deasupra benzilor de circulaţie şi a terminalelor porţilor. Inefabila linie scânteietoare a singularităţii strălucea, roz-aprins, chiar dincolo de pră; pe moment, senzaţia de mişcare era inexistentă.

Patricia se întoarse să se uite în spate, la Olmy, Lanier şi Farley. Lanier îi zâmbi; ea îi întoarse zâmbetul. În ciuda a orice, totul era, într-un fel, excitant. Se simţea ca un copil răsfăţat de toată lumea, care lua parte la petrecerea unor adulţi bizari.

Noi suntem larvele, ei sunt fluturii, se gândi.

Peste o jumătate de oră, navimperul se mişca atât de repede — cu peste o sută patru kilometri pe secundă —,

încât pereții Căii deveniseră o pată lucioasă, neagră cu auriu. Călătoriseră deja vreo nouăzeci și patru de mii de kilometri și continuau să accelereze. În fața lor, imperfecțiunea pulsa într-un roșu profund. Patricia simți mâna lui Farley pe umăr.

— E uimitor cât de mult seamănă asta cu o petrecere de pe Pământ, spuse chinezoaica. Nu din Hopeh, ci din Los Angeles sau Tokio. Am trecut prin Tokio ca s-ajung la Los Angeles și apoi în Florida... Au fost câteva recepții... Petrecerea de la ambasadă...

Clătină din cap și rânji.

— Unde naiba ne aflăm și ce naiba suntem, Patricia? Mă simt foarte derutată.

— Sunt oameni, exact ca noi, răspunse Patricia.

— Pur și simplu, nu... nu pot să cred întotdeauna ce se întâmplă. Înăuntrul meu, mă întorc în vremurile când eram o fetiță din Hopeh, ascultând ce mă-nvăța tata. Evadez.

Aducându-i lui Ramon Tiempos de Los Angeles, *să-l citească.*

— Toate petrecerile devin plictisitoare după o vreme... Aș prefera să lucrez, zise Patricia, dar n-ar fi un comportament sociabil. Olmy vrea să fim sociabili.

Suli Ram Kikura se apropie de ele, părând îngrijorată.

— V-a ofensat cineva? le întrebă. Sau v-a făcut propuneri indecente?

— Nu, răspunse Farley. Eu și Patricia ne uităm, pur și simplu.

— Firește... obosiți. Până și Olmy uită de aceste necesități — somn și odihnă.

— Nu sunt obosită, zise Patricia. De fapt, sunt foarte vioaie.

— Şi eu la fel, încuviinţă Farley. Poate că „năucită" e un cuvânt mai potrivit.

— Vă puteţi retrage oricând doriţi, spuse Ram Kikuka.

— O să stăm la prova să ne uităm, zise Patricia.

Pluti cu picioarele încrucişate în lotus, şi Farley îi urmă exemplul.

— Ne simţim bine, îi spuse Farley avocatei. Ne vom alătura din nou celorlalţi în curând.

Ram Kikura se tractă către pupă, unde neomorfii adunaţi într-un grup se provocau reciproc cu pictograme-ghicitoare complexe.

— Nu e neplăcut să te afli în locul ăsta, comentă Farley, după câteva minute de tăcere. Oamenii ăştia nu sunt cruzi.

— Oh, nu, spuse Patricia, clătinând din cap. Olmy e îndatoritor, ca şi Kikura.

— Înainte de plecare, ea ne-a vorbit mie şi lui Garry despre dreptul nostru de a vinde informaţii istorice. Sau de a le schimba contra unor avantaje, cum le-a numit ea. S-ar părea că, în schimbul a ceea ce avem în memorie, putem accesa tot felul de baze de date particulare valoroase.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Patricia.

După o oră, ea, Heineman şi Carrolson se retraseră în spatele cabinei. Frantul îndepărtă toţi curioşii în timp ce dormeau. Lanier şi Farley erau prea încordaţi şi incitaţi ca să se relaxeze; rămaseră la prova, uitându-se cum alerga coridorul pe lângă ei. La jumătatea călătoriei, după ce acceleraseră până la aproape şase g, navimperul se deplasa cu patru sute şaisprezece kilometri pe secundă; apoi începu să încetinească.

Peste alte două ore, nava ajunsese la ceea ce părea o târâre, cu numai câteva zeci de kilometri pe oră. Sub ei, o

mulțime de discuri largi, argintiu-cenușii, zburau maiestuoase deasupra benzilor. În depărtare se desluşeau patru construcții gen piramidă răsucită: terminalele care acopereau cele patru porți către Timbl.

Doi homorfi li se alăturară — modele ușor mai radicale decât tipul lui Olmy, autonome și în mare măsură artificiale. Purtau costume mulate, albastre cu alb, care li se umflau spectaculos în jurul gambelor și al antebrațelor; unul era femeie, deși avea o tunsoare foarte asemănătoare cu a lui Olmy, iar sexul celuilalt era nedefinit. Le zâmbiră Patriciei și lui Farley și trimiseră câteva pictograme simple. Patricia își atinse colanul și le răspunse; Farley își zăpăci răspunsul și le făcu să râdă cu bunăvoință. Nedefinitul veni cu un pas mai aproape, cu un steag chinezesc dintr-odată pictografiat deasupra umărului stâng.

— Nu ne-am cunoscut, începu. Sunt Sama Ula Rixor, asistent special al președintelui. Strămoșii mei erau chinezi. Am discutat despre morfologia acelor timpuri. Domnișoară Farley, sunteți o raritate, nu-i așa? Sunteți chinezoaică, și totuși aveți trăsături caucaziene. E fiindcă ați făcut... ceea ce se numea o operație estetică, disponibilă chiar și atunci?

— Nu, răspunse Farley cu o oarecare jenă. M-am născut în China, dar părinții mei erau caucazieni...

Patricia se trase, îndepărtându-se de pupă și îndreptându-se către Lanier, Carrolson și Heineman. Ram Kikura alunecă spre ei și îi anunță că aveau să părăsească navimperul în curând; o navetă disc V.I.P. părăsea deja terminalul porții, ca să-i ia la bord.

Heineman îi puse lui Olmy întrebări despre identitatea frantului care îi urmase, bănuind că era posibil să-și fi

schimbat locul cu unul dintre ceilalți nouă ce călătoreau împreună cu ei.

— Arată altfel. Sunteți sigur că e același frant?

— După ce ajung la maturitate, arată toți la fel, răspunse Olmy. Ce importanță are?

— Vreau, pur și simplu, să știu în ce raport mă aflu cu cei din jur, zise Heineman, înroșindu-se.

— E cu adevărat lipsit de importanță, îi explică Olmy. Odată ce s-au omogenizat și și-au trecut memoria curentă unul altuia, unul poate continua ce-a început altul.

Heineman nu era convins, dar decise că nu merita să insiste.

Discul de transport V.I.P. era tot atât de lat pe cât era navimperul de lung. Urcă până la treizeci de metri de axă, cu suprafața plină de plăci strălucitoare, pentru colectarea energiei din tubul de plasmă. Strălucirea alunecă de pe suprafața superioară a discului ca spuma fosforescentă a mării și în centru apăru o deschidere circulară.

Pe urmă se deschiseră tambuchiurile și oaspeții săriră prin câmpurile de conectare în perechi și triplete ordonate, tractându-se către deschiderea discului. Olmy îi ținu pe Farley și Lanier, care o ținu pe Patricia; Ram Kikura îi prinse de mâini pe Carrolson și Heineman. Plutiră împreună, alături de restul grupului.

Discul reprezenta cu doar puțin mai mult decât o versiune mărită a cupolelor care acopereau porțile plasate imediat dincolo de compartimentul șapte; cu excepția unei rețele de linii strălucitoare, nu avea o jumătate de jos vizibilă și, spre consternarea lui Heineman, nicio platformă și niciun suport pe care să te poți așeza. Grupul plutea pur și simplu în spațiul aflat imediat dedesubt, suspendat într-un câmp de tracțiune invizibil care învăluia

totul şi care era în schimb străpuns de câmpuri mai mici, vizibile. Tot ce îi despărţea de vid — şi tot ce exista între ei şi pereţii Căii, aflaţi cu douăzeci şi cinci de kilometri mai jos — era o barieră de energii subtile.

Lanier văzu o serie de piloţi şi de lucrători homorfi şi, într-o mult mai mare măsură, neomorfi la marginile discului, izolaţi de anturaj. Urmări cu privirea un neomorf în formă de lujer, care înainta împletindu-se printre coli de tracţiune violete, urmat de cutii dintr-o altă secţiune a navimperului. În partea opusă, cei opt franţi aşteptau de asemenea să fie debarcaţi. Propriul lor frant se întorsese la semenii lui şi se omogenizase deja cu ei, transformând întrebarea lui Heineman într-una teoretică.

Lanier întinse mâna după o linie de tracţiune fragilă şi violetă, şi se răsuci ca să se uite la Heineman.

— Cum te simţi? îl întrebă.

— Groaznic, răspunse inginerul.

— E un fătălău, comentă Carrolson, ea însăşi ceva cam palidă.

— Ar trebui să-ţi placă, îl dojeni Lanier. Ai fost întotdeauna îndrăgostit de maşinării.

— Da, de maşinării! mârâi Heineman. Arată-mi una singură! Totul funcţionează fără componente în mişcare. E nefiresc.

În timp ce vorbeau, discul îşi începu coborârea. În grupurile de pasageri se făceau cu însufleţire schimburi de pictograme; Patricia plutea cu braţele şi picioarele depărtate, ţinându-se strâns cu o mână de aceeaşi linie de tracţiune cu Lanier.

Se uita fix în jos, la terminal, privind discurile care intrau şi ieşeau prin porţi plasate în apropierea bazei, pe patru direcţii. Alte discuri aşteptau în teancuri, ca

o mulțime de clătite, sau răsfirate pe spirale cu câte o coloană interioară de susținere.

Discul lor cobora încet, oferindu-le din belșug timp în care să studieze traficul de pe perete în jurul terminalului. Majoritatea benzilor erau pline de vehiculele container cilindrice sau de multe alte forme — sfere, ouă, piramide și unele cu o înfățișare bulbucată, alcătuite din numeroase curbe complexe. Lanier încercă să le găsească tuturor un înțeles, apelând la ceea ce îi învățase coloana informatoare, dar nu reuși — exista o ordine aparentă, însă nu și un scop ușor de deslușit. Patricia se trage în direcția lui.

— Înțelegi tot ce vedem? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu tot.

Ram Kikura se desprinse dintr-un grup de homorfi în haine strălucitoare și veni către ei.

— O să trecem prin poartă peste numai câteva minute, îi anunță. Trebuie să știți că, dacă Olmy și Nexul își dau permisiunea, vă pot face niște oameni foarte bogați.

— Bogăția continuă să mai însemne chiar atât de mult? întrebă neîncrezătoare Carrolson.

— Informațiile înseamnă mult, răspunse Ram Kikura. Și am pictografiat deja cu patru sau cinci distribuitori de informații puternici.

— Ne trimiteți în tururi ca pe niște ciudățenii de bâlci, mormăi Heineman.

— Oh, acordă-mi puțină încredere, Larry, spuse Ram Kikura, atingându-l pe umăr. N-o să fiți abuzați. N-aș permite așa ceva și, chiar dacă eu m-am dovedit a fi — cum le spuneți? — lipsită de scrupule, Olmy v-ar proteja. Știți asta.

— Serios? făcu Heineman, în șoaptă, după plecarea ei.

— Nu fi ursuz, îl mustră Carrolson.

— Sunt cu ochii-n patru, ripostă el iritat. Când ești la Roma, evită toaletele publice.

Lanier râse.

— La naiba, nici măcar nu știu ce vrea să spună, îi mărturisi Patriciei. Dar îi admir prudența.

Discul ajunsese la nivelul unei porți largi și joase din estul terminalului. Suprafața clădirii era acoperită de un material asemănător cu sticla lăptoasă, opalescentă, cu benzi dintr-un metal de un portocaliu asemănător bronzului, plasate la distanțe aparent aleatorii în planurile orizontale.

— E frumos, spuse Farley.

Patricia încuviință, apoi își simți ochii calzi și umezi; nu putea să înțeleagă de ce. Simți o gheară în gât și își șterse obrajii când i se dezlănțuiră lacrimile.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Lanier, apropiindu-se încet.

— Chiar e frumos, răspunse ea, înăbușindu-și un suspin.

Fără să vrea, Lanier își simți propriii ochi umezindu-se.

— Nu putem să-i dăm uitării, nu-i așa? întrebă. Oriunde am merge, orice am vedea — sunt cu noi. Toți cei patru miliarde.

Ea încuviință cu o mișcare grăbită a capului. Olmy apăru în spatele lor și întinse peste umărul ei o arhaică și neașteptată batistă.

— Dacă o țineți așa, îi avertiză el în șoaptă, s-ar putea să fiți înconjurați în câteva minute. Nu suntem obișnuiți să vedem oameni plângând.

— Iisuse! comentă Carrolson.

— Nu ne judecați pornind de la asta, spuse Olmy. Oamenii noștri au sentimente la fel de puternice ca ale voastre, însă modurile de exprimare diferă.

— Mă simt foarte bine, spuse Patricia, tamponându-şi ochii fără niciun rezultat. Ai adus asta pur şi simplu pentru cazul în care noi...?

Olmy zâmbi.

— Pentru urgenţe.

Lanier luă batista şi-i termină de şters faţa în locul ei, apoi flutură bucata de pânză ca să prindă câţiva stropi răzleţiţi.

— Mulţumim, spuse, înapoindu-i batista lui Olmy.

— N-aveţi pentru ce.

Intrară în terminal. În interiorul construcţiei scorburoase, fascicule luminoase evidenţiau traiectoriile indicate pentru vehicule. În centru, probabil încă la un kilometru sub ei, era poarta propriu-zisă — o gaură imensă, cu margini netede, deschizându-se într-un albastru inform.

— Ca mărime, e a doua dintre porţile noastre, cu un diametru de cinci kilometri, spuse Olmy. Cea mai mare are şapte kilometri şi duce către lumea Talsit, la unu punct trei ex şapte.

— Coborâm — prin asta? întrebă Heineman.

Discul îşi reîncepuse deja mişcarea descendentă.

— Da. Nu e niciun pericol.

— În afara celui care-mi pândeşte sănătatea mentală, spuse inginerul. Garry, aş vrea să mă fi făcut zugrav.

Ajunseseră exact deasupra porţii, dar dincolo de culoarea albastră nu se zărea niciun detaliu. Înaintea lor se deplasa o escadrilă de cinci discuri mai mici, eliberându-le drumul. La buza porţii, sute de cilindri şi de alte vehicule îşi părăseau benzile în cădere controlată, unindu-se într-o cascadă maiestuoasă.

Luminile de ghidare se rearanjară, înconjurându-le discul ca o coloană. Când coborâseră deja până într-un

punct situat aproximativ la nivelul marginilor porții, Lanier deslușI dintr-odată detalii din fund, exact sub el. Lumea franților era realmente vizibilă în hăul albastru, parcă distorsionată într-o veche pictură pe cilindru, care nu putea fi văzută decât cu o oglindă circulară. Zări oceanele, munții îndepărtați, negri pe fundalul de un alabastru ultramarin al cerului, orbita unui soare, alungită și strălucind.

— Iisuse! spuse iarăși Carrolson. Uitați-vă la asta.

— Aș vrea să nu mă fi uitat, ripostă Heineman. Credeți că Olmy are vreo tabletă de dramamină?

Grupurile de homorfi și neomorfi își exprimară aprecierea pictografiind cercuri strălucitoare și răbufniri de culoare. Discul vibră și peisajul glisă brusc în perspectiva corectă. Fasciculele luminoase de ghidare dispărură, și ei își încheiară trecerea prin pasajul porții, începând dintr-odată să alunece, la mică înălțime, deasupra unei suprafețe orbitor de albe.

Lanier, Carrolson și Patricia se tractară într-un punct mai jos al discului, aproape de hotarul conturat de rețeaua din linii de forță, ca să poată privi orizontul lumii franților. De jur împrejur, șirurile de cilindri și de alte vehicule se distanțau printre discuri plutitoare care-și eliberau încărcăturile. Lanier se roti, descriind un cerc complet, ca să treacă în revistă munții și marea de dincolo de pavajul alb al zonei de recepție a porții. Nu mai văzuse niciodată un cer de un albastru atât de intens.

Aidoma unei lămpi de sudură care descrie un arc pe cer, un meteorit căzu ca plumbul către suprafața îndepărtată a mării. Înainte de impact, o rețea de raze portocalii pâlpâitoare țâșni dinspre orizont și sfărâmă meteoritul. Alte raze căutară și distruseră fragmentele care șerpuiau

nebunește. Nu mai rămase decât praf care să izbească oceanul sau uscatul.

— Asta e povestea vieții lor, în câteva cuvinte, spuse Ram Kikura, arătând către locul unde își întâlnise meteoritul propriul sfârșit. De aceea sunt franții franți.

Îl luă pe Lanier de mână și își întinse al doilea braț după Patricia. Olmy îi adună pe ceilalți trei în jurul său.

— Haideți. Vom debarca în curând. Aici gravitația e ceva mai puternică. La început veți avea nevoie de centuri.

Discul ajunse în zona repartizată pentru asolizare. Câmpul transparent de sub ei se rearanjă când se apropiară de pavajul alb și rețeaua de linii strălucitoare luă forma unui vortex.

— Avocatul președintelui și Directorul Nexului vor coborî primii, îi anunță Ram Kikura. Urmăm noi, apoi franții și apoi restul.

Oligand Toller, Hulabe Ran Seija și asistenții lor — doi neomorfi în formă de pești și trei homorfi, plutiră către centrul vortexului, pentru a fi coborâți lin pe pavajul de sub disc. Olmy îi grăbi pe pământeni, și se tractară pe același traseu, cu picioarele atingându-le solul la câțiva metri distanță de grupul președintelui.

După luni de zile petrecute în Thistledown și pe Cale, atracția lui Timbl era un soi de șoc, ca și cum ar fi fost brusc împovărați cu cărămizi grele. Genunchii Patriciei se îndoiră și mușchii picioarelor ei protestară. Heineman gemu, iar fața lui Carrolson părea încordată.

Vehicule de dimensiunile unor autobuze, pătrate, cu garda la sol joasă, se apropiară rulând pe roți mari, albe. Pe măsură ce urcau, franții înfășurau în jurul fiecărei persoane câte o centură suspensoare, pentru micșorarea efectului gravitației mai puternice. Neomorfii, practic

neajutorați fără câmpurile de tracțiune, primeau centuri speciale, pentru plutire completă, adaptabile la gama lor largă de forme.

— Ar trebui să vă placă aici, spuse Ram Kikura, în timp ce autobuzul ieșea de pe pavajul alb, pătrunzând pe un drum larg, din cărămizi colorate. Mergem la plajă.

Lumea franților, le explică ea, servea drept stațiune de agrement pentru oameni și pentru o serie de alte ființe de pe Cale care respirau oxigen. Cantitatea de ultraviolete emisă de strălucitoarea stea pitică galbenă fiind mai mare decât cea cu care erau obișnuiți oamenii, deasupra unei întinderi de mai mulți kilometri pătrați fusese înălțat un scut atmosferic. Stațiunea se afla în umbra acestuia.

— În ocean există câteva forme de viață carnivore, de mari dimensiuni — însă niciuna nu și-ar dori să mănânce oameni — iar mediul e curat. E perfect. Locul de vacanță ales de toți cei care-și pot permite să vină aici — ceea ce se referă, practic, la toți cetățenii corporali.

Lungă și scundă, clădirea principală din stațiune era plasată într-un loc ideal, cu fațada către o plajă lată, acoperită cu nisip alb, de cuarț, din lateralul unui port în formă de semilună. Fiecare cameră avea câte un patio și uși transparente, cu opțiunea de a păstra imaginile reale nemascate sau de a afișa diverse peisaje iluzorii. În ton cu motivul de localitate terestră veche al stațiunii, mobilierul era real, fără nicio posibilitate de schimbare.

Luară prânzul, prima lor masă din lumea franților, într-un restaurant decorat în stilul de la sfârșitul secolului al douăzecilea, mâncarea fiind servită de homorfi. Lucrătorii mecanici nu se zăreau. După masă, se îndreptară către clădirile din stațiune mergând pe jos și Ram

Kikura le inspectă camerele cu mare grijă înainte de a-i lăsa să le treacă pragul. Încă mai purtau centuri, deşi Lanier simţea că s-ar fi putut descurca fără. Însă nu şi-o desprinse decât după ce şi-o scoase Heineman pe a sa, părând mulţumit s-o abandoneze.

Patricia aruncă o privire în camera ei, apoi li se alătură celorlalţi, în patioul lui Lanier. Ram Kikura le spuse să se odihnească şi să înoate timp de câteva ore şi că ea şi Olmy aveau să se afle în apropiere, în caz că era nevoie de prezenţa lor.

— Îşi iau o cameră la etaj, spuse Carrolson, pe un ton confidenţial, după plecarea celor doi. Cred că sunt amanţi.

Patricia deschise poarta de metal a patioului.

— O să fac o plimbare, spuse. Se uită la Lanier. Dacă nu cumva eşti de părere că ar trebui să stăm tot timpul împreună.

— Nu. Probabil că aici suntem destul de în siguranţă. Du-te.

O privi coborând către plajă şi mergând cu picioare ţepene prin nisip, pe lângă homorfi şi chiar pe lângă câţiva neomorfi cu centuri. Nimeni nu-i dădu prea mare atenţie. El clătină din cap, zâmbind.

— Am putea fi la Acapulco, spuse, cu câteva baloane bizare plutind în jur.

Farley îl cuprinse cu braţul.

— N-am fost niciodată la Acapulco, dar nu cred că avea un cer de culoarea asta.

— Porumbeilor, pufni Carrolson, uitându-se cu reproş la Heineman. Tu nu mă tratezi niciodată aşa.

— Eu sunt inginer, ripostă el. Nu răsfăţ pe nimeni, fac doar lucrurile să meargă bine.

— Într-adevăr, întări Carrolson.

— Dumnezeule, ascultați ce spunem, suntem veseli, zise Lanier.

— Patricia nu e, îi atrase atenția Carrolson, am zărit-o încruntându-se când vă vede pe voi doi. Cred că e geloasă, Garry.

— Hristoase!

Lanier se așeză pe un scaun din patio și se uită dincolo de plaja orbitoare și de marea albastru-verzuie, către linia tăioasă a orizontului.

— A fost o enigmă încă de când am văzut-o prima oară.

— Pentru mine nu, zise Farley.

Toate fețele se întoarseră spre ea.

— O înțeleg, măcar într-o mică măsură. Am fost ca ea — mai puțin sclipitoare, dar introvertită. Încăpățânată. Viața mea a fost mizerabilă până când am împlinit douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, când am decis să fiu mai normală — oricum, în manifestările exterioare.

— Ea împlinește mâine douăzeci și patru, spuse Carrolson.

— E ziua ei de naștere? întrebă Farley.

Carrolson dădu din cap.

— I-am spus lui Olmy și i-am explicat cum e cu petrecerile la aniversări. Crede că e o idee bună. S-ar părea că ei, aici, n-au zile de naștere — din punct de vedere biologic vorbind, se nasc atât de puțini oameni. Au onomastici, ceremonii ale maturizării — mai ales în Axis Nader. Deduc că vârsta nu înseamnă pentru ei atât de mult cât înseamnă pentru noi.

— Și ce fel de petrecere o să fie?

— Am sugerat una restrânsă — noi, Olmy, Ram Kikura. El a fost de acord.

— Lenore, eşti o minune, declară Lanier, adoptând fără să vrea tonul vocii lui Hoffman.

Carrolson făcu o reverenţă şi îşi apăsă obrajii răsucindu-şi degetele arătătoare.

— Suntem mai mult decât veseli, decretă Heineman, holbându-se la ea. Suntem ţicniţi.

Patricia mersese aproape o jumătate de kilometru în josul plajei când îl văzu pe Oligand Toller stând în picioare, pe nisipul din faţa ei. Purta pantaloni scurţi, dezvăluind vederii picioare acoperite de păr blond, cu o formă frumoasă şi uşor arcuite, şi o cămaşă cu model hawaiian ţipător.

— Îţi place? o întrebă, luând poziţia unui model.

Patricia îl privi prosteşte, neştiind ce să răspundă.

— Ei, am făcut o încercare, zise el, părând să se rușineze. Aş vrea să stăm de vorbă, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu sunt sigură..., începu ea.

— Ar putea fi important. Pentru voi toţi.

Ea rămase locului, uitându-se în sus, la el, cu capul uşor înclinat, dar nu spuse nimic.

— Putem continua plimbarea, propuse Toller. Aş vrea să-ţi explic câteva lucruri înainte de întâlnirea cu preşedintele — dacă-şi poate face timp pentru noi.

— Atunci să stăm de vorbă, acceptă Patricia, trecând pe lângă el.

Toller făcu doi paşi în fugă ca s-o ajungă din urmă.

— Nu vă suntem duşmani, Patricia, îi atrase el atenţia. Indiferent ce v-ar fi spus Olmy...

— Olmy n-a spus nimic împotriva nimănui, preciză Patricia. Ăsta e felul meu de a fi. În prezent, nu suntem... nu sunt prea fericită, din motive evidente.

— E cât se poate de uşor de înţeles, comentă avocatul, ţinând pasul cu ea.

Niciunul dintre cei care făceau baie şi dintre neomorfii care pluteau nu părea să găsească neobişnuit faptul că avocatul Preşedintelui se plimba împreună cu o femeie venită dintr-un trecut de care-i despărţeau sute de ani. Erau ignoraţi în mod firesc.

— Staţiunea asta mi se pare minunată — vin des aici. Îmi aduce aminte de ceea ce-nseamnă să fii om... înţelegi?

— Să vezi lucruri care sunt reale, spuse Patricia.

— Da. Şi să scapi pentru un timp de probleme. Ei, asta e evident o vacanţă de lucru şi trebuie să ne rezumăm la ea — nu putem sta mai mult de două zile locale. Dar am socotit-o bine-venită ca să v-arătăm cum funcţionează sistemul nostru. Încercăm să ne asigurăm ajutorul vostru... Patricia? Pot să-ţi spun aşa?

Ea dădu din cap.

— Pentru că, având în vedere cum au evoluat lucrurile, puteţi fi foarte influenţi. Nu vă silim să adoptaţi opiniile noastre, guvernul nostru nu lucrează astfel. La urma urmelor, e creat după modelul guvernului vostru.

Se opriră pe un dig natural din bazalt, care pătrundea în mare. Patricia se întoarse şi văzu un meteorit strălucitor, de dimensiuni reduse, traversând cerul sub un unghi de câteva grade faţă de orizont. Nicio rază nu se avântă să-l distrugă — era suficient de mic ca să se dezintegreze singur, fără să facă niciun rău.

— Noi i-am ajutat pe franţi să-şi instaleze Lancea Cerului, îi povesti Toller. Când am deschis poarta, erau încă la începutul erei atomice. Am aranjat un schimb de informaţii, am creat o relaţie client-protector şi le-am

dat ceea ce le trebuia ca să-şi ferească lumea de cometele care-o mătură de milenii.

— Ce aţi primit în schimb?

— Oh, pentru ceea ce ne-au dat au primit mult mai mult decât Lancea Cerului. Am deschis Calea pentru ei. Acum sunt parteneri cu drepturi depline la trei porţi, la schimburile comerciale cu trei lumi şi la sistemele de tranzacţii din spaţiile normale din jur. În schimb, ne-au dat în arendă surse de materii prime şi de informaţii. Dar cel mai valoros produs cu care contribuie sunt ei înşişi. L-ai cunoscut pe partenerul lui Olmy. Îi considerăm colaboratori ideali — ingenioşi, demni de încredere, întotdeauna agreabili. Şi, din câte îşi poate da oricine seama, sunt sincer încântaţi să lucreze cu noi.

— Ceea ce-i face să pară nişte animale de companie excelente, spuse Patricia.

— Da, există şi acest aspect, recunoscu Toller. Dar sunt cel puţin tot atât de inteligenţi ca noi — fără suplimentări, firește — şi nu-i tratează nimeni drept cetăţeni de mâna a doua sau drept animale de companie. Ar putea fi necesar să renunţi la o parte dintre prejudecăţile tale din trecut, Patricia, ca să poţi aprecia cu claritate situaţia noastră.

— Prejudecăţile mele sunt la gunoi, ripostă ea. Sunt doar...

Îşi înălţă mâinile şi clătină din cap. De când se întâlniseră, nu-l privise niciodată pe Toller drept în faţă.

— Înainte de venirea noastră, Timbl trecea, la fiecare o mie de ani, printr-un val de comete bătrâne. Îşi pierdeau, cu regularitate, mai mult de jumătate din populaţie. Tot oceanul ăsta e apă din comete — adunată în decursul a miliarde de ani. S-ar părea că acum un milion de ani a fost

o perioadă de acalmie îndelungată, iar în acest timp, franții au evoluat până la forma actuală și și-au construit culturile de bază. Pe urmă valurile de comete au început să-i măture iarăși. Franții au început să devină din ce în ce mai asemănători unii cu alții, transmițându-și informațiile și caracteristicile personalității de la unii la alții prin mesageri de natură chimică, apoi prin mijloace culturale. Au devenit o societate holografică, pentru a absorbi mai bine șocurile valurilor de meteoriți. Dar nu și-au conștientizat niciodată potențialul, și nici măcar nu erau pe punctul s-o facă, înainte de deschiderea porții noastre. Acum au o parte din tehnologiile care ne aparțin — folosesc pictografe de mare viteză ca să se actualizeze unii pe alții, sau fac chiar și schimburi de personalități parțiale. Una peste alta, nu sunt sigur cine au fost cei mai norocoși — franții, sau noi înșine. Dacă nu ne-ar fi ajutat ei, s-ar fi putut să fim înfrânți de jarți cu secole în urmă.

Patricia îl asculta cu atenție, completând ceea ce n-avusese timp să caute cu sistemul de informare.

— De ce nu puteți stabili un soi de relație client-protector cu jarții? întrebă ea.

— Ah! Cu ei e o cu totul altă poveste. Știi, firește, că am găsit Calea ocupată de ei când am conectat-o pentru prima oară la compartimentul șapte.

— Așa am auzit, spuse ea, amintindu-și ce-i povestise vagabondul.

— Inginerul a avut ghinionul să deschidă o poartă experimentală în lumea lor de baștină. Timpul de pe Cale încă nu fusese corelat cu timpul nostru. Au putut să petreacă în jur de trei secole pe Calea incompletă, făcând din ea căminul lor, ba chiar învățând și să deschidă porți rudimentare. Când Calea a fost conectată și deschisă,

erau acolo — așa cum sunt și astăzi. Puternici, inteligenți, agresivi, absolut convinși că sunt meniți să populeze toate universurile. Am purtat un război violent împotriva lor și i-am împins înapoi în primele decenii. Pe urmă am deschis porți selectiv și am umplut primul segment al Căii — până la unu ex cinci — cu pământ și cu aer. Și în tot timpul în care am construit Orașul Axis am dus lupte de hărțuială cu ei, împingându-i tot mai departe, închizându-le porțile. În cele din urmă, s-au retras la doi ex nouă, și am plasat în punctul ăla o barieră. Am încercat să purtăm discuții logice, să facem schimburi. N-au acceptat. Știam că nu-i puteam scoate de pe Cale — nu eram destul de puternici.

Patricia se așeză pe treapta de jos a scării care urca spre vârful digului.

— Și cum vă putem ajuta noi?

— Asta e de fapt o întrebare complicată, spuse Toller. Ne puteți ajuta cel mai bine susținându-ne. Sau... nefiind împotriva noastră.

— Acum ne putem duce cu toții acasă. Așa cum e acolo acum.

Toller se întrerupse o clipă, nedumerit de saltul ei brusc de la o idee la alta.

— Exact.

Se așeză alături de ea, și Patricia se îndepărtă cu câțiva centimetri.

— Așa cum e acolo acum. Eu unul, în ciuda pledoariei sincere a lui ser Lanier, văd prea puține motive pentru a ne întoarce acum pe Pământ.

— Ați putea ajuta supraviețuitorii.

— Patricia, ei — voi veți deveni noi. Faptul că am creat o buclă cauzală — că ne putem întoarce în cel mai cumplit punct din evoluția lumii noastre — nu e ceea ce

consider eu o oportunitate. Pe moment e un handicap. V-a explicat Olmy cum sperăm să-i scoatem pe Jarți de pe Cale? Pentru totdeauna?

Ea clătină din cap.

— E un plan ambițios. Ai auzit zvonuri despre secesiune — despre divizarea orașului Axis în două?

Ea se hotărî s-o facă pe proasta și clătină din cap încă o dată.

— Grupul nostru de cercetare a imperfecțiunii a descoperit, cu ani în urmă, că orașul Axis ar putea fi accelerat aproape până la c — până la o viteză aproape egală cu a luminii. Orașul în sine n-ar suferi nicio stricăciune, iar cetățenii n-ar trăi decât experiența unui disconfort minor...

— Cred că ar trebui să auzim cu toții asta, decise Patricia brusc, ridicându-se. Adică tot grupul meu. Nu numai eu.

— Pot afla oricât de multe doresc. Îi poți orienta când se întorc în Axis — totul e disponibil în Memoria Orașului. Sau vă poate explica Olmy.

— De ce nu ne-a spus deja?

— Patricia, lumea noastră e extrem de complexă, după cum o știi, probabil, mai bine decât mine. Mă îndoiesc că Olmy a avut timp să vă instruiască în ceea privește a mia parte dintre cele mai importante lucruri pe care ar trebui să le știți despre noi.

— OK, spuse ea, pășind pe nisip și întorcându-se cu fața spre Toller. Ascult.

— Ar fi nevoie de mai bine de o zi ca să ne apropiem de viteza aceea, accelerând până la circa trei sute g — de unde nu mai rămâne prea mult până la limita teoretică a sistemelor de amortizare a inerției pentru ceva atât de mare

ca Orașul Axis, în deplasare pe imperfecțiune. Aceasta din urmă ar fi extrem de solicitată, emițând radiații puternice și particule grele... Însă, în interiorul Căii, chiar și o deplasare cu o treime din viteza luminii ar crea o undă spațio-temporală de șoc. Am atinge această viteză la aproximativ unu punct șapte ex nouă. Am trece prin teritoriile deținute de jarți producând un efect devastator. Distorsiunile relativiste de pe Cale ar fi incredibile. În locurile pe unde am trece i s-ar modifica până și forma și, indiferent ce porți, ar fi deschis jarții, ar fi netezite toate, încetând să mai existe — mâna lui Toller se mișcă alunecând și sugerând aplatizarea — ca atunci când calci cu fierul încins o bucată de material într-o spălătorie din lumea voastră.

Privirea Patriciei se pierdu în depărtare. Mintea ei alerga, străduindu-se să absoarbă ideea unui obiect relativist în interiorul Căii — și să înțeleagă că, pe Cale, un obiect care se deplasa cu numai o treime din viteza luminii ar fi putut fi relativist.

— Un plan colosal, nu crezi?

Ea dădu din cap absentă.

— Cât de departe în josul Căii ați ajunge?

— Asta continuă să facă obiectul dezbaterilor.

— Și care sunt alternativele?

— Conferința le ia chiar acum în considerare — și se află în discuție de peste trei săptămâni. Credem că spargerea barierelor noastre de către jarți e o chestiune de câțiva ani, dacă nu chiar de câteva luni. Ne vor invada cele mai largi porți — le vom închide și ne vom retrage, firește — și, în cele din urmă, pe la sfârșitul deceniului, ne vor împinge înapoi, în Thistledown. Va trebui să-l evacuăm și, ca să-i împiedicăm să ne urmărească, vom fi nevoiți să distrugem Calea. Ceea ce ar reprezenta o calamitate incredibilă.

— Sunteți siguri de asta?

Toller dădu din cap, o singură dată.

— Nu-i mai putem reține mult timp. Au devenit foarte puternici și și-au asigurat ajutorul altor lumi — deschizând porți în susul și în josul segmentului lor de Cale.

— Voi n-ați putea face același lucru?

— Așa cum spuneam, ei au stat pe Cale cu câteva secole mai mult decât noi. Într-un anume fel, o cunosc mai bine decât noi, deși e creația noastră.

Toller nu spunea nimic despre una dintre alternativele menționate de vagabond — spulberarea asteroidului Thistledown din capătul Căii și „cauterizarea" ei, închizând-o etanș, astfel încât să continue să existe, independentă față de mașinile din compartimentul șase. Se hotărî să nu-l întrebe despre această posibilitate.

— E fascinant, îi spuse. Îmi oferă foarte multe lucruri la care să mă gândesc.

— Da, sigur. Patricia, sunt sigur că am încălcat toate regulile etichetei. Ai fost foarte amabilă că m-ai ascultat. Timpul nostru e destul de limitat, după cum vezi, iar voi ați adus un factor suplimentar în ecuație...

— Sunt sigură că am făcut-o, spuse Patricia. *Poate într-o mai mare măsură decât o știi...* Acum aș vrea să mă-ntorc.

— Firește. Te însoțesc.

Ea îi zâmbi, cu privirea încă pierdută. Toller vorbi foarte puțin în timp ce mergeau pe propriile urme în susul plajei, către clădirile din stațiune, și asta îi conveni Patriciei.

Aluneca deja în stare, mintea îi lucra, rechemându-și propriile notații. Trecu în grabă pe la Lanier, își ceru scuze și se retrase în apartamentul ei, unde se

întinse în pat și închise ochii, strângând cu putere din pleoape.

Toller îi salută pe ceilalți și vorbi cu ei câteva minute, explicându-le că purtase o discuție utilă cu Patricia, referitoare la subiecte importante pentru ei toți. După plecarea lui, Lanier bătu la ușa Patriciei și nu primi niciun răspuns.

— Patricia? strigă el.

— Da, răspunse ea încet, încrețindu-și fața.

— Te simți bine?

— Mă odihnesc, spuse ea. Vin să cinăm cu toții.

Lanier se uită la ceas. A doua lor masă în lumea franților, după toate aparențele cina, avea să-nceapă peste o oră. Se întoarse în camera lui.

— Ce face? întrebă Carrolson.

— Bine, zice ea. Doarme.

— Puțin probabil, comentă Farley. Mă întreb ce i-o fi spus Toller.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

Întâlnirea celor trei bărbați care preluaseră mantia autorității abandonată de Mirsky începu și se termină într-o jumătate de oră. Se desfășură în cabana personală a lui Pletnev, cu Annenkovsky stând de pază afară, ca să se-asigure că nu trăgea nimeni cu urechea.

Subiectul era mesajul lui Mirsky către Garabedian. Iar soluția problemei cu care se confruntau acum, insistă Pletnev, era simplă.

La început, Garabedian şi Pogodin ezitară. Însă Pletnev insistă, subliniind că oricum n-aveau de ales.

— Uite, au încercat să-l omoare pe Mirsky şi au fost închişi, zise el. Acum vor fi eliberaţi. Nu e evident? E aşa cum s-a gândit americanca. Pentru mine are sens.

— Şi ce facem?

Pletnev îşi cântări în mână Kalaşnikovul. Majoritatea armelor laser se descărcaseră de mult şi, pe lângă asta, el preferase întotdeauna gloanţele.

— Nu vom fi închişi? întrebă Garabedian.

— A fost cineva închis după lupte? spuse Pletnev.

Pogodin clătină din cap.

— Atunci o să-i ucidem departe de oraş.

— Nu-mi place ideea uciderii lor fără un proces.

— N-avem de ales, spuse Pletnev. Rahat, Mirsky ţi-a lăsat mesajul ţie, dar eu sunt cel care-nţelege ce spune de fapt. Vielgorsky încă mai are suporteri. Fără Mirsky, noi trei putem guverna la modul rezonabil, dar, dacă se-ntorc *zampoliţii*, o să fim împuşcaţi cu toţii. O să ne-ntâlnim cu ei şi-o să facem ce trebuie. De acord?

Pogodin şi Garabedian încuviinţară.

— Atunci să mergem, spuse Pletnev. Îi aşteptăm afară. Mai bine s-ajungem nai devreme decât să-i scăpăm.

Mirsky îşi abandonase camioneta la malul apei şi o pornise către interiorul uscatului cu rucsacul plin cu raţii de hrană uscată. Lagunele abundau în acea zonă din compartimentul patru şi se pescuia excelent pretutindeni. Nu se îndoia că putea să supravieţuiască. Pădurile acelea nu fuseseră concepute ca un mediu de viaţă aspru. În regiunile unde ningea — cam într-un sfert de compartiment, o porţiune al cărei hotar era linia 180 — ninsorile erau

ușoare și nu ploua decât atât de des cât era necesar ca să supraviețuiască flora compartimentului.

Era extrem de puțin probabil să ajungă în situația de a trăi „de azi pe mâine".

Își petrecuse primele zile în liniște, nefăcând aproape nimic altceva în afară de pregătirea unei undițe. Citise rapoartele biologilor americani despre compartimentul patru și știa că existau râme și larve pe care să le folosească drept momeală. Anxietatea i se diminuase și se întreba de ce nu se deranjase să plece mai curând.

Acum se lovea rar de semnalele de la hotarul noii sale capacități mentale. Fie că se estompau pe măsura utilizării repetate, fie că învățase să le ignore.

În cea de a patra zi a sa din pădurile de la 180, găsi indicii că nu era singur. Un pachet pentru rațiile rusești și un container american de plastic îi dezvăluiră că încă unul sau mai mulți soldați ruși găsiseră drumul până acolo. Descoperirea nu-l deranjă. Efectiv, era loc berechet pentru toată lumea, și încă având parte de intimitate.

În a șaptea zi, se întâlni cu un rus la marginea unui luminiș cu iarbă bogată. El nu-l recunoscu, dar soldatul știa cine e Mirsky și se grăbi să dispară în pădure.

În a opta zi, se văzură din nou unul pe altul pe malurile opuse ale unui lac îngust și celălalt nu mai fugi.

— Ești singur, nu-i așa? întrebă soldatul.

— Până acum, răspunse Mirsky.

— Dar ești comandantul, spuse omul, cu ranchiună.

— Nu mai sunt, zise Mirsky. Cum e pescuitul pe-aici?

— Nu prea grozav. Ai observat că sunt țânțari și musculițe peste tot, dar nu pișcă?

— Da, am observat.

— Mă-ntreb de ce.

— Sunt bine proiectați, sugeră Mirsky.

— Mă-ntreb dacă ninge vreodată.

— Cred că da, cam o dată pe an. Dar nu se face foarte frig. Nu ca la Moscova.

— Mi-ar plăcea să ningă, zise soldatul.

Mirsky se declară de aceeași părere, și se întâlniră la un capăt al lacului, de unde plecară împreună prin pădure, în căutarea unui loc mai bun pentru pescuit.

— Americanii ar spune că suntem Huckleberry Finn și Tom Sawyer, remarcă soldatul când își afundară undițele într-un curs de apă. Știi, americanii nu sunt așa răi cum erau pe pământ. Înainte de a mă hotărî să plec în pădure, m-am gândit să trec în tabăra lor.

— Și de ce n-ai făcut-o? întrebă Mirsky.

— N-am vrut să am pe nimeni în jur. Dar nu-mi pare rău că ești aici, generale.

Soldatul își săltă vârful bățului de undiță, sperând să ademenească vreun păstrăv.

— Îmi redă încrederea în omenire. Până și un general vrea să scape de toate.

Soldatul, care nu-i spunea niciodată lui Mirsky pe nume, părăsise complexul cu săptămâni în urmă, înainte de moartea lui în bibliotecă. Nu știa nimic din cele întâmplate, iar el nu-i povesti.

Începea să se simtă din nou ca o ființă umană, nu ca o ciudățenie sau ca o stafie. Era minunat că avea timp să admire o picătură de apă pe o frunză sau vălurelele apei din jurul unui pește care sărea după o insectă. Nu mai conta cine era, ci, pur și simplu, că era.

Trecură încă două zile, și Mirsky începu să se întrebe dacă avea să-i caute cineva. Telescoapele de mare putere

i-ar fi putut descoperi cu ușurință, iar pentru senzorii în infraroșu n-ar fi contat dacă se ascundeau sau nu sub copaci. Bănuia că în momentul acela *zampoliții* erau din nou liberi și își consolidau puterea — dacă Pletnev și ceilalți nu acționaseră ca urmare a avertizării lui.

Abia dacă era cât de cât curios în privința celor întâmplate.

Ceea ce îi lipsea cel mai mult erau nopțile. Ar fi dat orice ca să-și poată petrece câteva ore în cea mai neagră beznă, ca să-și poată închide ochii și să nu mai vadă nimic, nici măcar firava strălucire maronie a luminii din umbra pădurii, trecând prin pleoape. Îi lipseau și stelele și luna.

— Crezi că, din toți cei pe care i-am cunoscut pe Pământ, mai trăiește cineva? îl întrebă soldatul într-o dimineață, când frigeau un păstrăv pe un grătar din crengi cojite, deasupra unui foc mic.

— Nu, răspunse Mirsky.

Soldatul își săltă capul, apoi și-l clătină, minunându-se.

— Crezi că nu?

— Nu e foarte probabil, zise Mirsky.

— Nici măcar din înaltul comandament?

— Poate. Dar de-acolo n-am cunoscut niciodată cu adevărat pe nimeni.

— Mmm, făcu soldatul. Apoi, ca și cum ar fi fost relevant, adăugă: l-ai cunoscut pe Sosnitsky.

— Nu cu adevărat.

— A fost un om bun, așa cred, spuse soldatul, luând păstrăvul și desfăcându-l cu dexteritate, ajutându-se de cuțitul său pentru cabluri.

Îi întinse jumătate lui Mirsky și aruncă în tufișuri capul și șira spinării.

Mirsky dădu din cap şi mâncă peştele, cu piele şi tot restul, mestecând dus pe gânduri până când zări o scânteiere argintie în copacii de deasupra soldatului. Se opri din mestecat. Soldatul îl văzu holbându-se şi întoarse capul.

Un obiect lunguieţ, de metal, pluti printre trunchiuri şi se opri la câţiva metri distanţă. Mirsky făcu ochii mari; semăna cu o cruce rusească ortodoxă barată din crom, cu o lacrimă grea la extremitatea de jos. La intersecţia barei înclinate cu cea verticală se afla un punct roşu, foarte strălucitor.

Soldatul se ridică în picioare.

— E americancă? întrebă.

— Nu cred, răspunse Mirsky, ridicându-se şi el.

— Domnilor, li se adresă, în engleză, o voce de femeie. Nu vă alarmaţi. Nu intenţionăm să vă facem niciun rău. Detectoarele noastre ne spun că aici se află un individ corporal care a fost supus unei intervenţii chirurgicale de suplimentare.

— E americancă, spuse soldatul, trăgându-se înapoi şi pregătindu-se s-o rupă la fugă.

— Ce eşti? întrebă Mirsky, tot în engleză.

— Dumneavoastră sunteţi beneficiarul intervenţiei chirurgicale de suplimentare?

— Cred că da, răspunse Mirsky. Da.

Soldatul scoase un mormăit ciudat, profund, care-i răsună din gât, şi o luă la fugă printre copaci.

— Eu sunt, pe el lasă-l în pace.

O femeie îmbrăcată în negru ieşi încet dintre copaci. Mirsky se gândi pentru o clipă că trebuia să fie americancă, din cauza uniformei — dar observă că stilul era cu totul diferit. Şi părul ei — tuns astfel încât în părţi nu mai avea decât puf, cu un val de păr din creştet revărsându-i-se

în cascadă către ceafă — nu avea cu siguranţă nimic american. Îi trebuiră câteva secunde ca să observe că nu avea nări şi că urechile erau mici şi rotunde. Femeia se opri lângă crucea de crom şi-şi ridică o mână.

— Nu sunteţi cetăţean al Oraşului Axis, nu-i aşa? îl întrebă. Nu sunteţi naderit ortodox?

— Nu, răspunse Mirsky. Sunt rus. Dumneavoastră cine sunteţi?

Ea atinse bara crucii şi prin aerul dintre ei trecură străfulgerări de lumină.

— Vreţi să mă însoţiţi? Îi adunăm pe toţi ocupanţii acestor compartimente. Nu vi se va face niciun rău.

— Am de ales? întrebă el, încă păstrându-şi calmul.

Un bărbat care murise deja o dată putea să simtă vreo spaimă?

— Îmi pare rău, nu, spuse femeia, cu un zâmbet plăcut.

Judith Hoffman tocmai încheiase o şedinţă maraton, de nouă ore, dedicată restructurării sistemului juridic al personalului NATO de pe Piatră. Pe urmă, Beryl Wallace o rugase insistent să se întoarcă în bungalow-ul femeilor. În camera ei, Hoffman adormise imediat, atât de extenuată, încât avu nevoie de ceva timp ca să revină în starea de trezie şi de alte câteva secunde ca să priceapă de ce se trezise. Interfonul sună. Îi apăsă butonul.

— Hoffman, spuse, cu vocea răguşită şi simţindu-şi limba greoaie.

— Joseph Rimskaya, din compartimentul patru. Judith, avem o erupţie de apariţii de *boojumi* — am văzut şi eu doi, cu ochii mei.

— Şi?

— Sunt metalici, în formă de cruce, trec ca niște săgeți pe deasupra complexului nostru și pe deasupra teritoriilor rusești. Am urmărit câțiva cu aparatele noastre. Trebuie să fie douăzeci sau treizeci numai în compartimentul ăsta. Sunt peste tot.

Hoffman scrâșni din dinți și se frecă la ochi înainte de a se uita la ceas. Dormise mai puțin de o oră.

— Acum ești în complexul zero din compartimentul patru?

— Acolo sunt.

— Vin spre tine.

Întrerupse legătura exact în clipa când primea un alt apel. De data asta, Ann interveni și negocia cu o voce de la celălalt capăt al conexiunii când răspunse Hoffman.

— Judith, îmi cer scuze, se grăbi Ann să spună. Beryl mi-a zis să te las să dormi și n-am ieșit decât pentru o secundă...

— Domnișoară Hoffman, sunt colonelul Berenson, din compartimentul șapte...

— Vă rog, domnule colonel, îl întrerupse Ann.

— E o urgență...

— Ann, lasă-l să vorbească, zise Hoffman.

— Domnișoară Hoffman, senzorii noștri detectează zeci — poate sute — de obiecte, mari și mici. Unele au intrat în perforație, aproape cu siguranță, și sunt acum în compartimentul șase...

— Sunt cel puțin în compartimentul patru, zise Hoffman. Domnule colonel, ia legătura cu Rimskaya. Și el a observat obiecte. O să vin în compartimentul patru cu trenul următor.

Își pregăti mica geantă pentru urgențe și alergă de-a lungul coridorului, împleticindu-se și fiind gata să cadă în

capul scărilor. Se prinse de balustradă până când îi trecu ameţeala provocată de extenuare, apoi se avântă în josul treptelor atât de repede cât era în stare fără să-şi frângă gâtul. Ann o aştepta jos, cu o cană cu apă şi cu un stimulent sub formă de tablete.

— Rahat, astea ce mai sunt? întrebă Hoffman, împingându-le în jos.

— Hipercafeină, răspunse Ann. Lanier le folosea tot timpul.

Hoffman dădu peste cap două pastile şi apa.

— De data asta ce e? întrebă Ann, palidă. Un alt atac?

— Nu din afară, scumpo. Unde sunt Wallace şi Polk?

— În compartimentul doi.

— Spune-le să vină în al patrulea, în complexul zero; spune-le că ne-ntâlnim acolo sau la trenul zero.

Hoffman ţâşni în fugă din bungalow, strigând că-i trebuia o camionetă care s-o ducă în compartimentul doi. Cu o staţie radio în mână, alergând pe picioarele lui butucănoase şi strigând infanteriştii marini, generalul Gerhardt îşi făcu apariţia din bufet şi o invită cu un semn al mâinii să-l urmeze. Doreen Cunningham le ieşi în întâmpinare la gardul de apărare şi arătă fără să spună nimic către două camionete cu motoarele în ralanti de dincolo de valul de pământ.

Se urcau în cea mai apropiată când se declanşă alarma în complexul echipei ştiinţifice. Hoffman se îndepărtă de portiera camionetei şi capul îi zvâcni instinctiv către spate. Deasupra capetelor lor plana în tihnă o cruce barată argintie. Globul greu din capăt îi dădea o înfăţişare sinistră şi prostească în acelaşi timp. Lui Hoffman îi aduse aminte de o armă bizară dintr-un film cu arte marţiale din anii optzeci.

— Nu e rusească, nu-i așa? întrebă ea, încă ușor năucită din cauza somnului întrerupt.

— Nicidecum, doamnă, zise Gerhardt, apărându-și cu mâna ochii de lumina tubului.

Crucea ocoli complexul, apoi se înălță până ce deveni un vârf de ac pe fundalul tubului de plasmă și dispăru.

— Ăsta e unul adevărat. Un *boojum*.

La apusul soarelui, deasupra lor, cerul se întunecă, îndreptându-se către albastrul nopții. Când oceanul înghiți ultima fărâmă din conturul aplatizat și roșiatic al soarelui, apăru umbra de un cafeniu întunecat a liniei norilor, răsucindu-se și virând în direcția vântului, de la orizont către zenit, unde se sfărâmă în fâșii înspumate, prinzând pe marginile fiecăreia un licăr electric, violet. Farley și Carrolson se retraseseră cu o oră mai devreme; în lumea franților, zilele aveau în jur de patruzeci de ore. Lanier se gândea întruna și nu era pregătit pentru culcare. Privea apusul soarelui din patio, cu Heineman alături. Patricia încă nu ieșise din cameră după conversația cu Toller.

Desculț, îmbrăcat în pantaloni scurți și cu jachetă albastră cu mâneci lungi, Olmy traversă nisipul la câțiva metri distanță, îi zări și se apropie.

— Domnule Heineman, domnule Lanier, spuse, iar ei îl salutară dând din capete, ca gentlemenii din înalta societate a întregii lumi, din tablou lipsind doar pipele, ținuta protocolară și paharele cu băutura specifică serii.

— Vă bucurați de șederea aici?

— Foarte mult, răspunse Lanier. De două luni n-am mai văzut cum e în adevăratul aer liber.

— La mine a trecut un an, zise Heineman.

— Pentru mine e vorba de mult mai mult, spuse Olmy. N-am mai avut o misiune pe o lume exterioară de — păru să privească în interiorul său — de cincisprezece ani. Şi n-am mai vizitat lumea asta de cincizeci.

— Au grijă să fiţi mereu ocupat, domnule Olmy? întrebă Heineman, privindu-l cu ochi îngustaţi.

— Foarte ocupat. Ce face Patricia? Am înţeles că ser Toller a discutat cu ea şi că de-atunci e în camera ei.

— Da, răspunse Lanier. Mă duc peste câteva minute să văd ce face. S-o-ntreb dacă nu vrea să mănânce.

— E sub presiune de ceva vreme, nu-i aşa?

— De când a venit pe Piatră — pe Thistledown, zise Lanier. Noi am pus pe umerii ei o responsabilitate al naibii de mare — într-adevăr prea mare.

— Aţi crezut că poate dezlega misterul asteroidului?

— Am crezut că ne putea spune dacă lucrurile pe care le-am aflat din biblioteci aveau să se adeverească în cazul lumii noastre. După cum s-a văzut...

— S-au adeverit şi nu s-au adeverit, încheie Olmy în locul lui.

Lanier îl privi, apoi dădu iarăşi din cap, din nou cu ochii la lumina tot mai scăzută a crepusculului.

— Se poartă ciudat — chiar dacă ţinem cont de circumstanţe.

Olmy se aplecă peste balustrada patioului.

— După ce am ajuns în Axis, am avut amândoi, eu şi ea, o discuţie foarte lungă şi foarte interesantă. Era nerăbdătoare să-nveţe despre oraş, despre noi, şi era nerăbdătoare să se încadreze. Voia să-nveţe mai ales despre deschiderea porţilor. E unul dintre motivele pentru care vom asista în curând la deschiderea uneia. V-a vorbit despre ultimele ei planuri?

— Nu cred, răspunse Lanier.

Heineman se aplecă în față, susținând cu seriozitate privirea lui Olmy.

— Înainte de a fi capturată, se ducea în bibliotecă, să-și finalizeze munca. Avea o ipoteză conform căreia ar fi putut pleca în josul Căii, ca să găsească un loc între porți, în ceea ce numim noi o regiune de stocare a geometriei. M-a fascinat faptul că știa de regiunile astea — le calculase existența, fiindcă pentru a înțelege noțiunile de bază ale Căii nu e neapărat necesar să-i înțelegi toate implicațiile. Credea că poate să construiască un aparat de deschidere a porților și de examinare a stocurilor de geometrie.

— Ce sunt stocurile de geometrie? întrebă Heineman, parcă orăcăind.

Își drese glasul și se uită la Lanier.

— Regiunile-poartă sunt plasate de-a lungul Căii într-un ritm specific. Se deschid în locuri bine definite din universuri ușor diferite de cel din care provenim. Mergând în josul Căii, fiecare poartă va avansa în timp cu aproximativ o jumătate de an în fiecare univers. Judecând după ceea ce mi-a spus, Patricia a înțeles asta foarte repede. Dar a avut nevoie de ceva timp ca să-și dea seama că infinitatea lumilor alternative trebuie să fie grupată de existența unor astfel de regiuni-poartă, delimitate foarte clar. Gruparea se face în zonele de stocare a geometriei, iar distorsiunea provocată de grupare conduce la o deplasare grosolană a unor universuri, atât în superspațiu, cât și în timpul Căii.

— Nu vă pot urmări, zise Lanier.

— Ea credea că poate deschide o poartă într-un univers alternativ, pe un Pământ alternativ, unde Moartea nu s-a petrecut, dar unde totul se deosebește foarte puțin de lumea ei. A înțeles că aparatura de deschidere a porților

se poate acorda între anumite limite. Teoria ei spune că, folosind unul dintre aparatele noastre, poate deschide cu precizie o cale către un Pământ alternativ și ospitalier.

— Și poate? întrebă Lanier.

Olmy păstră un moment tăcerea.

— O să ne consultăm cu doi deschizători de porți. Unul se află aici, pe Timbl, iar celălalt e primul deschizător, ser Ry Oyu, tatăl senatoarei Prescient Oyu, și ne așteaptă la unu punct trei ex nouă.

— Ăsta e un alt motiv pentru care am fost scoși din orașul Axis?

Olmy zâmbi și dădu din cap.

— Motivele care m-au îndemnat s-o aduc pe Patricia cu mine au fost cât se poate de raționale. Însă sosirea voastră n-a pus capăt problemelor. Poate că am fi reușit să păstrăm secretul existenței unui singur vizitator — deși acum mă îndoiesc de asta. Dar să ascunzi cinci oaspeți e imposibil. Președintele speră să facă din dumneavoastră mai degrabă bunuri valoroase decât handicapuri.

— O mie trei sute de ani, și oamenii sunt tot oameni, medită Heineman, cu o oarecare amărăciune. Încă se mai ceartă.

— Adevărat, dar nu în întregime, specifică Olmy. În zilele noastre, mulți oameni au handicapuri atât de severe ca urmare a tulburărilor de personalitate sau a structurilor de gândire eronate, încât acționează adesea împotriva celor mai importante dintre propriile lor interese. Dacă ar avea scopuri clar precizate, n-ar fi capabili să deducă logic și nici măcar să intuiască modalități bine definite prin care să-și atingă aceste scopuri. Adversarii urmăresc adesea aceleași obiective, au chiar și convingeri extrem de asemănătoare, însă se urăsc

reciproc, cu înverşunare. Pe de altă parte, nimeni nu se poate scuza invocând ignoranţa sau deficienţele mintale. Incompetenţa e de neiertat, fiindcă e iremediabilă. Unul dintre serviciile oferite de ser Ram Kikura e îndrumarea în vederea selectării unor abilităţi şi atitudini utile pentru activitatea desfăşurată. Adaosurile necesare pot fi asimilate ca un set de amintiri sau chiar sub forma unei suplimentări de personalitate.

— Atunci de ce continuă să nu cadă de acord? întrebă Heineman.

Olmy clătină din cap.

— Aflaţi asta, şi-o să înţelegeţi care e rădăcina fundamentală a conflictelor de pe tărâmul Stelei, Sorţii şi Pneumei. În toate universurile care ne sunt accesibile.

— Atunci înseamnă că e incognoscibilă, zise Lanier.

— Nicidecum, totul e mult prea clar. Pot exista mai multe scopuri finale dezirabile şi mai multe căi, la fel de valide, pe care pot fi atinse. Din nefericire, resursele sunt limitate şi nu poate urma toată lumea calea pe care şi-o doreşte. E adevărat până şi pentru noi. Cetăţenii noştri sunt, în cea mai mare parte, buni la suflet, capabili şi diversificaţi. Spun că e vorba de cea mai mare parte, fiindcă sistemul din Oraşul Axis nu e în niciun caz perfect...

— Vreţi să spuneţi că până şi zeii pot avea război...

Olmy încuviinţă.

— Modul în care revin printre noi miturile necizelate ale tinereţii noastre, sub forma unor adevăruri eterne, e interesant, nu-i aşa?

Lanier bătu la uşa Patriciei şi o strigă. După câteva minute şi apoi alte câteva ciocănituri, ea deschise şi îi făcu

semn să intre. Părul i se ciufulise, separându-se în șuvițe răsucite. Purta aceleași haine cu care fusese la plajă.

— Am venit să văd cum te simți, spuse Lanier, stând stângaci în picioare în camera principală și nefiind sigur dacă ar fi trebuit să-și încrucișeze brațele la piept sau să și le lase să atârne.

— Mă gândesc, răspunse Patricia, întorcându-se către el.

Ochii ei erau triști.

— Cât a trecut?

— De când ai plecat de pe plajă?

— Da. Cât?

— Douăsprezece ore. Afară e întuneric.

— Știu. Am aprins lumina înainte să-ți deschid. Locul ăsta e exact ca o cameră de hotel. Cred că e ceea ce e de așteptat să fie. Demodat. Înapoi la esență. Asta a spus Președintele.

— Nu pari a fi în apele tale, spuse Lanier. S-a întâmplat ceva rău.

— Nu pot să nu mă gândesc. Am intrat în stare — așa îi spun eu, așa numesc gândirea profundă — sunt acolo de douăsprezece ore. Sunt și acum. Știi, abia reușesc să vorbesc cu tine.

— La ce te gândești?

— La întoarcerea acasă. Totul se reduce la asta.

— Olmy spunea...

— Garry, mă rup de lume. O să sfârșesc ca vagabondul ăla, cu totul denaturată și ireală. Nu pot să nu mă gândesc. Avocatul Președintelui a spus... Gary, am nevoie de ajutor. Am nevoie de ceva care să mă distragă.

— Ce anume? întrebă el.

Ea întinse brațul și își răsfiră degetele, gesticulând cu ele. Lanier o prinse de mână.

— Sunt o ființă omenească, nu-i așa? Sunt reală. Nu sunt un soi de jucărie sau un program.

— Ești reală, afirmă Lanier. Te ating.

— Acum nu pot fi sigură de asta. N-o să crezi ce e în capul meu. Văd... Vreau să spun că nu e nimic artificial, nu e un adaos sau ceva de genul ăsta. E din interiorul meu, acolo sunt toate calculele, toată teoria. Văd universurile grupate ca foile din Biblie și știu numerele paginilor. Olmy nu m-a crezut, nu întru totul. Dar eu continui să cred că am dreptate. Ei au toate aparatele alea pentru deschiderea porților, unele mari, unele mici. Dacă aș reuși să fac rost de unul dintre ele, aș putea să ne duc pe toți acasă, chiar acum. Înapoi, unde totul era în ordine. Știu numărul paginii.

— Patricia...

— Lasă-mă să vorbesc! exclamă ea, cu înverșunare. Înapoi, acolo unde nu e niciun război nuclear. Unde citește tata *Tempos de Los Angeles*. Unde mă așteaptă Paul. Așa mă gândesc, dar nu numai la aceste lucruri. Președintele spune că ei pot trimite Orașul Axis în josul coridorului, al Căii, cu viteze relativiste. Relativiste. Pot să-și nimicească dușmanii. S-ar putea să meargă. Dar...

— Ia-o mai ușor, Patricia.

— Nu pot, Garry. Am nevoie de un punct de contact. Am nevoie de Paul, dar el e încă mort până când îl pot găsi.

Îl strânse mai tare de mână.

— Mă vei ajuta tu. Te rog.

— Cum?

Ea strânse din ochi, și pielea i se încreți, ca și cum ar fi înfruntat vântul care-i bătea din față. Încercă să zâmbească.

— Calea s-ar dilata, luând forma unei goarne. Dacă va exista un obiect relativistic de dimensiuni mari, în deplasare pe singularitate, s-ar umfla. Ar închide porțile, le-ar face să se strângă, fuzionând.

— Cum te pot ajuta eu? O chem pe Carrolson...

— Nu, te rog. Doar tu. Am luat notițe.

Își ridică tableta. Ecranul era plin cu cifre care n-aveau absolut niciun sens pentru Lanier.

— Am dovada. Lasă-mă să merg în punctul de stocare a geometriei... și pot să fac în așa fel încât să ieșim toți de aici. Dar nu pot opri asta.

— Patricia, ai spus că te pot ajuta.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea, brusc.

Lanier o privi șocat, cu ochii holbați.

— Acum nu sunt decât un gând. Dă-mi un trup.

— Nu fi ridicolă, spuse el, furios — de două ori furios, fiindcă se simțea reacționând cu înțelegere și simpatie.

Ea tresări, retrăgându-se ușor.

— Paul e mort. N-o să-l înșel. Când deschid poarta, va fi din nou viu, dar în clipa asta nu e nicăieri. Știu că tu stai cu Farley... Și Hoffman...

Aproape că spusese ce nu trebuia, aproape că ridicase problema responsabilității lui față de ea, și amândoi o știau.

— Sunt geloasă, și nu sunt, continuă Patricia. Îmi place Karen. Toți îmi plăceți. Mă simt despărțită de voi, diferită, dar am vrut să fiu... cu voi toți. Am vrut să-ți plac.

— N-o să profit când ești vulnerabilă, spuse Lanier.

— Să profiți? Am nevoie de tine. Eu aș fi cea care profită. Profit, știu, dar... știu că asta m-ar ajuta. Nu sunt o fetiță. Acum am în minte gânduri la care n-au ajuns nici

măcar acești oameni. Olmy știe. Dar, dacă mă mai gândesc, o să pierd totul. Poc.

Pocni din degetele mâinii libere.

— Probabil că nu sunt foarte bună la pat, zise ea.

— Patricia, zise Lanier, încercând să-și ia mâna dintr-a ei, și totuși nevrând s-o facă.

Ea se apropie cu un pas și își puse palma pe stomacul lui.

— Dacă e nevoie, o să joc murdar. Trupul e un tigru, mintea e un dragon. Hrănește-l pe unul ca să-l păstrezi pe celălalt.

— O să mă înnebunești și pe mine, spuse el, încet.

Patricia își coborî mâna către sexul lui erect.

— Nu sunt doar un mic geniu stângaci.

— Nu, spuse el.

Patricia își lăsă capul pe spate, simțindu-l, și zâmbi, în extaz, cu ochii închiși. În Lanier nu mai rămăsese nicio urmă de împotrivire. Ea îi eliberă mâna și el și-o întinse să-i descheie bluza.

Când ajunseră să fie amândoi dezbrăcați, se strânseră în brațe cu putere. Lanier îngenunche să-i sărute sânii. Ochii lui se umeziră când îi simți sfârcurile între buze. Avea sâni de dimensiuni medii, legănându-se foarte ușor, unul vizibil mai mare decât celălalt, cu pistrui de un brun mai întunecat pe pielea dintre ei. Lanier simți un flux neașteptat de pasiune pură îndepărtându-i toate emoțiile conflictuale. Patricia îl conduse în dormitor și se întinse alături când se sărutară, se dezmierdară ușor unul pe altul. El o prinse de șolduri, i le înclină și se strecură adânc înăuntru, cu mușchii stomacului și ai feselor încordați, convulsivi. Pe urmă se rostogoliră, cu Patricia deasupra, iar ea alunecă apăsându-se de el, cu ochii închiși, dar relaxată, ca

și cum și-ar fi pus o dorință tandră în gând. Apoi se înălță, și Lanier urmări mișcările lor unite fără obișnuita lui detașare, cunoscând în schimb o desăvârșire și o plinătate care n-aveau sens. Între ei nu existase nimic care să sugereze toate astea — nu fusese decât datoria, lucraseră împreună. Așa cum mai lucrase și cu alte femei.

Iar acum era în pat cu mica mexicană genială a lui Hoffman. Înțelese că, atunci când o văzuse prima oară, fusese demoralizat; respectul față de raționamentul lui Hoffman îi ascunsese acea reacție inițială față de fragilitatea aparentă a Patriciei. Acum se afla în interiorul acelei fragilități, luându-și plăcerea din ea, totul în numele datoriei, și asta era amuzant.

O parte din demoralizarea lui fusese atracție.

Patricia se mișca din propria ei voință către mult așteptatul orgasm. Cu Paul descoperise că putea face dragoste în modul cel mai firesc. Simțea starea domolindu-se, mai degrabă stocându-se decât disipându-se. Gândurile ei deveniră clare. Le găsise un focar.

Atinse orgasmul și, după un scurt răgaz, continuă să se miște. Șoldurile lui Lanier se arcuiră o dată, pe urmă se lăsară înapoi, și încă o dată, mai sus, iar el gemu cu buzele lipite de umărul ei coborât, apoi de obrazul ei, și își deschise gura într-un țipăt înăbușit, încet și aspru. Zvâcnirea și ejacularea îi aduseră senzația că i se dezlega totul, eliberându-l de anii de tensiune de care nici măcar nu fusese conștient.

Rămaseră întinși împreună, tăcuți, vreme de minute lungi, jilave, ascultând scrâșnetul talazurilor sparte dincolo de ușile de sticlă.

— Mulțumesc, spuse Patricia.

— Iisuse, zise Lanier, și îi zâmbi. E mai bine?

Ea dădu din cap și-și îngropă nasul în umărul lui.

— A fost foarte periculos, zise ea. Îmi cer scuze.

Lanier îi întoarse fața către el și îi prinse capul între umărul și obrazul lui.

— Suntem amândoi niște rarități, spuse. Știi asta?

— Bărbații!

Patricia își cuibări capul pe umărul lui, cu ochii strâns închiși.

— N-ar trebui să dormi aici în noaptea asta. O să fiu OK. Ar trebui să dormi cu Karen.

Lanier îi studie chipul cu atenție.

— Bine, încuviință el.

Patricia deschise ochii — mari și nepământeni — și îl fixă îndelung. Acum părea mai puțin pisică, ci mai degrabă o inversiune a neomorfilor pe care-i văzuseră în ultimele zile. Erau ființe umane în interior, cu exterioare stranii. Însă în Patricia Luisa Vasquez era ceva — ceva care fusese probabil tot timpul acolo — ceva care nu era cu exactitate uman.

Numai zeii sau extratereștrii.

— Mă privești ciudat, spuse ea.

— Scuze. Mă gândeam cât de întors pe dos e totul.

— Nu regreți? întrebă ea, întinzându-se, cu ochii reduși la dimensiunile unor crăpături.

— Nu regret.

În timp ce părăsea camera, Lanier își simți pielea cuprinsă de furnicături. Coborându-și privirea către brațe, înțelese că, din tot ce văzuse în ultimele câteva zile, nimic nu-i făcuse pielea de găină...

Până atunci.

Înainte ca în staţiune să se fi luminat de ziuă, Olmy îi conduse pe toţi cinci la un autobuz în aşteptare. Carrolson le numise autobuze-căţeluş, din cauza roţilor mari şi albe. Aerul era neclintit şi răcoros, iar stelele scânteiau clare şi ferme în întunecimea de un albastru prăfuit.

Patricia era tăcută, netrădând prin niciun semn cele petrecute între ea şi Lanier în noaptea precedentă. Nici Farley nu dădea semne că ar fi ştiut ceva; Lanier se întorsese în camera lor ca s-o găsească dormind. La el, somnul venise mult mai greu; din adolescenţă nu se mai pusese într-o asemenea situaţie.

Ram Kikura traversă în fugă o întindere de iarbă albastru-verzuie şi se îmbarcă în autobuz cu câteva minute mai târziu.

— Preşedintele nu se poate întâlni cu noi, spuse.

— Ce dezamăgitor, zise Carrolson, fără să pară foarte sinceră. Probleme?

— Nu ştiu. Ser Toller, Preşedintele şi parţialul Ministrului Prezidant sunt acum în şedinţă. Duceţi-vă înainte; eu rămân aici şi urmăresc situaţia.

Şoferul frant al autobuzului se uită la Olmy, care dădu din cap. Traversară lin pajiştea şi ieşiră pe un drum acoperit cu nisip fin, intrară apoi pe o autostradă cu pavajul alb care înconjura staţiunea şi se îndreptară spre răsărit, unde linia orizontului de pe continent era acum de un roşu profund. Patricia simţi un miros dulce, cu totul deosebit de mirosul bogat şi pătrunzător al oceanului Timbl; vântul bătea dinspre ogoarele pline de tulpini groase, galbene, ce creşteau în afara staţiunii.

Fermierii franți cu șorțuri roșii, cu multe buzunare, ieșiseră deja la muncă.

— Recoltează elemente biologice ale personalității, le explică Olmy. Plantimale adaptate reproduc structuri biologice complexe, chiar și memorii preatribuite. O industrie. O industrie artizanală, ați putea s-o numiți astfel – foarte avantajoasă.

— Pentru oameni sau pentru franți? întrebă Lanier.

— Plantimalele se pot adapta la majoritatea organismelor. Instalarea codurilor genetice nu e dificilă la formele de viață bazate pe carbon.

Lanier voise să știe dacă industria era mai avantajoasă pentru oameni sau pentru franți, dar decise să nu-și reformuleze întrebarea. Autobuzul urmă drumul alb printre ogoare și traversă zona cu populație densă de pe coastă. Pe vreo zece kilometri în ambele direcții de-a lungul coastei și pe cel puțin zece în interiorul continentului, câmpia era acoperită de satele franților.

Nici mai mult nici mai puțin de zece sate ocupau un teren de numai trei kilometri pătrați. Fiecare sat era alcătuit din mai multe cercuri concentrice de case dreptunghiulare cu acoperișul jos. În centru se afla o construcție asemănătoare cu o stupă budistă, adesea atingând o înălțime de cincizeci de metri, drapată cu multe steaguri colorate. Când strălucea soarele, banerele orientate cu fața spre continent își schimbau culorile, fluturând lin sub adierea blândă a vântului, ca niște curcubee deprimante.

— Cât de avansați sunt franții, comparativ cu poporul dumneavoastră? întrebă Carrolson.

— Sunt mai axați pe elementele de bază, dar nu sunt primitivi, răspunse Olmy. Domeniul acoperit de tehnologia și știința lor — presupun că la asta vă referiți — e

extins. Nu vă lăsați înșelați de stilurile lor de filosofie, și nici măcar de amabilitatea lor. Fanții sunt plini de resurse. Ne bazăm pe ei într-o foarte mare măsură.

Dincolo de ogoare și de sate, drumul șerpuia în jurul unui munte scund, cu creștetul încoronat de prisme dintr-o rocă gri translucidă, îndreptate spre cer. În vârf, pe un platou format din prisme, un dom bondoc, cu dungi albe și de culoarea cuprului se înălța cu șaizeci de metri mai sus, rotunjindu-se la bază pentru a forma un pavilion amplu. Autobuzul pătrunse sub marginea lui proeminentă și se opri.

Olmy îi conduse către o structură bine întreținută, dar evident veche, din bronz, fier negru și smalț alb, de sub golul cupolei. Alături de un cadru lat de cinci metri, în formă de potcoavă, stătea un bărbat musculos, aparent de vârstă mijlocie, gol de la brâu în sus și cu o trusă pentru unelte prinsă de centura lată. Pielea lui era de un cafeniu intens, cu un luciu ușor, irizat. În alte puncte din jurul instalației stăteau trei franți, vorbind între ei pe tonuri joase, în timp ce îl lustruiau cu niște cârpe. Deasupra lor se înălța o cușcă imensă din bare de fier încrucișate, ca un pod victorian plasat într-un loc nepotrivit.

— E un telescop, spuse Heineman. E minunat!

— E un telescop, într-adevăr, zâmbi bărbatul cu piele cafenie. Ultimul construit de franți înainte de deschiderea porții noastre.

— Iată-l pe ser Rennslaer Yates, al doilea deschizător de porți, le explică Olmy, făcând prezentările. Ne va însoți la unu punct trei ex nouă.

Yates își desprinse trusa cu unelte.

— Această întâlnire a fost îndelung așteptată. Ser Olmy m-a informat, cu amabilitate, despre dumneavoastră

toți. Franții mă răsfață îngăduindu-mi să mă ocup când și când de comorile lor istorice.

Arătă cu o mână către telescop, către dom și către pavilion, apoi îmbrăcă o cămașă de pânză albastră și o încheie apăsând-o de-a lungul unei cusături.

— Acum nu e mare nevoie de deschizători de porți. Primul poate să facă foarte bine cea mai mare parte a muncii fără ajutorul nostru.

Se apropie de Patricia.

— Olmy mi-a povestit foarte multe despre dumnea-voastră. Ați făcut câteva descoperiri impresionante.

Patricia zâmbi, dar păstră tăcerea. Însă ochii ei erau strălucitori, nepământeni: pisică ascunzând un secret. Lanier simți un val de — mândrie? altceva? — dându-și seama în ce mare măsură se simțea mai bine după noaptea trecută.

— Mi-ar plăcea să mă ocup când și când de așa ceva, spuse Heineman, cu nostalgie.

— Poate că într-o bună zi vă veți ocupa — de ăsta sau de unul asemănător. Mă tem că franții nu fac mare lucru ca să-și conserve trecutul.

Bătu cu mâna în montura telescopului.

— N-o să mă-ntorc prea curând, spuse el, cu tristețe. Apoi le mărturisi lui Heineman și Carrolson: I-aș ruga pe ei să continue munca, dar vor primi alte misiuni — vor pleca de aici și se vor omogeniza, așa cum fac franții — și telescopul va reîncepe să decadă. Știți, pe vremea lui, instrumentul ăsta și alte paisprezece ca el lucrau din amurg și până-n zori, căutând valul de comete.

Flutură din mână, invitându-i să-l urmeze dincolo de bordura pavilionului și în partea opusă a unui câmp îngust, plat.

De pe buza prăpastiei abrupte, cuprinseră cu privirea câmpia joasă, rămânând cu ochii la marea de dincolo de ea.

— La sosirea noastră, franții intrau deja în era spațială. Construiseră mii de rachete cu focoase nucleare — apelând la tehnologii fantastice, ingenioase, năucitoare: oare le-ați putea numi improvizații? Trecuseră mai bine de nouă secole de la ultimele impacturi majore, iar ei așteptau.

Dacă acest instrument sau un altul similar ar fi observat cometele, traiectoriile lor ar fi fost calculate de mii de minți contopite ale franților. Ar fi fost posibil să le ia mai mulți ani, dar altminteri n-aveau decât computere primitive. Satele ar fi fost mutate, plasate în zone mai sigure. Toate satele de pe planetă în mișcare! Au fost scutiți de așa ceva. Însă acesta — își înălță mâna către dom — a fost totuși un instrument nobil.

Clătină din cap.

— Ser Olmy! Deschide drumul. Am terminat aici.

Îi îmbrățișă pe toți cei trei franți și le atinse mâinile, schițând gestul omogenizării, ceea ce pentru oameni nu reprezenta decât o pură formalitate.

Erau pe punctul să se îmbarce în autobuz, când unul dintre franți, stând în soare la marginea pavilionului, fluieră și arătă către coastă. Trei puncte albe alunecau către interiorul uscatului, apropiindu-se de telescop. Olmy se încruntă.

— Domnule Lanier, du-ți, te rog, oamenii înapoi, la telescop. Ser Yates, poți să rămâi alături de ei?

Cel întrebat încuviință și îi urmă către centrul pavilionului.

— Ce se petrece?

— Nu știu, spuse Olmy. În program nu era prevăzută nicio întâlnire cu poliția porții.

Cele trei puncte crescură rapid până la dimensiunile reale ale unor aeronave în formă de săgeți boante. Acestea se rotiră deasupra telescopului și asolizară pe câmpia plană din nord. Trapa din botul unei nave se deschise și coborâră Oligand Toller, patru reprezentanți ai districtului porții și un frant purtând eșarfa verde care simboliza autoritatea sa diplomatică. Toller se apropie grăbit de Olmy, privindu-l drept în ochi.

— În Axis sunt probleme, spuse el. Am primit instrucțiuni să vă-ntrerup vizita și să vă aduc imediat pe toți înapoi, în oraș.

— Explicați-ne, vă rog, spuse Olmy. Care sunt problemele?

— Adepții facțiunii Korzenowski și naderiții ortodocși și-au însușit o autoritate ilegală și au întrerupt comunicațiile între incinte. Președintele a întrerupt conferința Jart, a părăsit Timbl și e acum pe drumul de întoarcere, ca să rezolve situația. Trebuie să plecăm imediat.

— N-ar fi mai bine să ținem pe toată lumea aici? întrebă Olmy. Până când se mai clarifică situația.

— E foarte clară. Secesioniștii încearcă să forțeze lucrurile.

Toller apelă la pictograme focalizate cu mare precizie. Mesajul lui era de un roșu agitat, tinzând spre violet.

— Oaspeții noștri sunt personaje-cheie în această dispută. Știi asta, ser Olmy.

Olmy nu pictografie.

— Înțeleg, ser Toller. Dar vă scapă punctul meu de vedere. Dacă președintele a plecat, omul cu cel mai înalt rang de pe Timbl e ser Yates.

Toller evaluă rapid situaţia.

— Refuzi să-i cedezi? Eu acţionez *sub împuternicirea* Preşedintelui.

— Nu refuz să-i cedez pe toţi, preciză Olmy. Cu noi nu vor rămâne decât doi. Îi puteţi lua pe ceilalţi.

Lanier începu să protesteze, dar Olmy îi aruncă o privire prin care îi cerea să tacă.

Toller se retrase cu un pas.

— Le-aş putea ordona autorităţilor porţii să v-aresteze pe toţi.

— Nu blufaţi, vă rog, ser avocat, îl avertiză Yates. Autorităţile porţii i se supun chiar şi unui deschizător de porţi inactiv. Cine e a doua persoană care vrei să rămână cu noi? îl întrebă pe Olmy.

— Domnul Lanier, răspunse acesta.

— Eşti de partea secesioniştilor? îl chestionă Toller, acum evident furios.

Olmy nu răspunse.

— O să-i păstrăm pe Patricia Luisa Vasquez şi pe Garry Lanier, spuse apoi. Îi puteţi lua pe ceilalţi.

— Refuzăm să ne lăsăm despărţiţi, spuse Lanier, făcând un pas înainte deşi Heineman îşi lăsase mâna pe braţul său.

— N-aveţi de ales, ripostă Olmy. Am trecut dincolo de eufemisme şi de jocurile diplomatice, domnule Lanier. V-am ales în ideea că ne puteţi ajuta în privinţa colaborării cu domnişoara Vasquez. Ceilalţi vor fi în siguranţă.

— Noi garantăm securitatea tuturor, spuse Toller. Cu excepţia celor care rămân cu tine, ser Olmy.

— Ser Ram Kikura e avocata lor. Îi va însoţi pe cei trei, indiferent unde i-aţi duce — şi va veghea asupra lor, îl informă Olmy.

Lucrătorii mecanici ieșiră din navă și rulară sau plutiră ca să-i înconjoare pe Farley, Carrolson și Heineman.

— Garry, zise Farley, cu voce încordată.

— Nu li se va face niciun rău, repetă Olmy. Nu e un asemenea gen de luptă.

— Thistledown e golit chiar în acest moment, spuse Toller, sperând astfel să sfideze într-o mai mare măsură. Repcorporul Rosen Gardner conduce o campanie de evacuare a asteroidului.

Olmy dădu din cap, ca și cum toate acestea ar fi fost evidente.

— Ce-o să faci cu Vasquez și Lanier? întrebă Toller.

— Vă rog să-i luați acum pe ceilalți, spuse Olmy. Răspundeți de ei.

— Așa ceva e intolerabil. Când va ajunge vestea pe Cale, porțile vor fi închise, benzile de circulație vor fi golite...

— E ceea ce plănuiau oricum geshelii, nu? Să accelereze curățarea jarților de pe Cale. Asta e decizia la care era conferința pe punctul de a ajunge, la sugestia Președintelui, sau mă înșel?

Toller aruncă o privire nervoasă către al doilea deschizător al porților.

— Cooperați cu acest... secesionist?

Yates se mulțumi să zâmbească, își scoase colanul din trusa cu unelte și pictografie un simbol al Pământului înfășurat într-un lanț ADN circular.

Clătinând din cap, avocatul le făcu semn lucrătorilor, care-i conduseră pe Farley, Carrolson și Heineman către aeronava în așteptare. Carrolson era lividă de furie.

— Chiar suntem de acord cu așa ceva? țipă ea.

— Nu cred c-avem de ales, spuse Heineman, cu o față lungă și solemnă. S-a zis cu petrecerea de ziua Patriciei. Ai grijă ce faci, Garry.

Farley se uită peste umăr la Lanier, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Garry? strigă ea.

— Nemernicilor, le spuse Lanier lui Olmy și Toller. Patricia a avut dreptate. Nu suntem altceva decât niște pioni.

— Nu vă subestimați, ripostă Toller.

Se întoarse la aeronavă urmat de reprezentanții districtului porții. Diplomatul frant rămase pe loc.

— Scuzele mele pentru situația neplăcută, zise Olmy. Haideți. Trebuie să plecăm imediat la unu punct trei ex nouă. Lucrurile se petrec cu mai multă repeziciune decât ne-am așteptat.

Wu Gi Me și Chang i Hsing scoteau din cort lăzile cu echipament și cu hârtii. Cu ajutorul soldaților lui Berenson, le încărcau în partea din spate a unei camionete. Dinspre capacul de sud cobora un vânt rece, agitând pânza cortului. Cu excepția răsuflărilor lor grele, a zgomotului de pași și a exclamațiilor guturale ocazionale ale lui Berenson, evacuarea se desfășura în tăcere.

Șase cruci de metal dublu barate planau la trei metri deasupra drumului, cu punctele lor roșii părând să urmărească fiecare mișcare a soldaților și a oamenilor de știință. Cu mult mai sus, în centrul tubului de plasmă, ceva lung și negru era aliniat cu singularitatea, la nu mai mult de cincizeci de metri de deschiderea perforației. Examinând obiectul prin binoclu, Wu aprecie că avea o lungime de o sută cincizeci de metri. Sosise cu mai puțin

de zece minute în urmă, îndemnându-l pe Berenson să ordone evacuarea.

După ce cortul fu golit, iar camioneta încărcată, soldaţii se târârâ deasupra ei, iar chinezii se aşezară pe cele două locuri rămase libere în faţă. Berenson se prinse de mânerul care urmărea linia plafonului şi se urcă pe scara laterală. Camioneta porni cu o smucitură şi viră ca să ruleze în susul rampei.

Crucile se adunară într-o formaţie cubică, apoi îşi luară zborul ca să facă ocolul solului din compartimentul acum gol.

La douăzeci şi cinci de kilometri deasupra, din punctul avantajos de observaţie oferit de navimperf, un spectru alocat al repcorporului Rosen Gardner urmărea desfăşurarea procedurilor, retransmiţând printr-o rază directă totul în lungul Căii, către Oraşul Axis.

În Axis, comunicaţiile între cei trei cilindri rotitori şi Oraşul Central fuseseră tăiate. Axis Nader era complet blocat, fără acces la sistemul de transport. Şi majoritatea secţiunilor din Memoria Oraşului — de obicei active fără întrerupere — erau acum izolate şi tăcute. Lucrurile luaseră o altă întorsătură; în graba lor de a profita de veştile aduse de Olmy şi de cei cinci oaspeţi, geshelii radicali se prinseseră pe ei înşişi pe picior greşit.

Repcorporul Rosen Gardner în persoană sosise cu câteva ore înainte în Sala Nexului, asumându-şi riscul renunţării la poziţia lui neprecizată din Oraşul Central ca să se afle în centrul activităţilor din Axis. Îşi crease patru reprezentări parţiale care să se ocupe de amănuntele revoltei.

Niciunul dintre membrii facţiunii sale şi dintre susporteri nu o numea astfel; în ochii lor, era o manevră necesară

ca să-şi protejeze drepturile împotriva acţiunilor întreprinse de geshelii radicali. Indiferent cum s-ar fi numit, era înfiorător de complicată.

Din Thistledown sosiseră veşti incomplete, dar, în clipa aceea, asta era ultima grijă a lui Gardner.

Parţialii săi se aflau în cei trei cilindri Axis şi în birourile Comitetului de Comerţ al Căii de la nouă ex şase. Membrii militanţi ai facţiunii sale luaseră în stăpânire toate zonele de transport strategice din Oraşul Axis şi de pe porţiunea învecinată a Căii. În Memoria Oraşului şi în profunzimea infrastructurii Axisului, naderiţii ortodocşi şi facţiunea Korzenowski — oamenii lui — îşi consolidau avantajele câştigate în ultimele câteva ore. Personalităţile simpatizante din Memoria Oraşului, inclusiv tatăl său, controlau reţelele de comunicaţii interzise.

Totul se desfăşura conform planului. Însă repcorporul Gardner era mai nefericit decât fusese vreodată, în cele două secole de viaţă ale sale. Nu se sinchisea prea mult de acuzaţiile Ministrului Prezidant sau de ale Preşedintelui. Lor li se opusese în trecut şi simţise înţepătura puterii lor destul de des ca să le savureze zvârcolelile.

Ceea ce îl făcea să se simtă mizerabil era conştiinţa faptului că acţiunea aceea viola tot ce susţinuse în Nex şi toate principiile pe care le adoptase înaintea alegerii sale drept repcorpor al incintelor Noilor Naderiţi ortodocşi din Axis Nader. Se simţea deosebit de vulnerabil, de parcă unul dintre propriii lui parţiali l-ar fi putut pedepsi cu asprime pentru o încălcare a onoarei şi a credinţei.

Membrii facţiunii sale se pregăteau deja să mute oraşul de-a lungul imperfecţiunii, către sud, spre Thistledown. Urmau să îndepărteze barierele pe traseu; asta avea să le ia timp.

În centrul sălii pustii a Nexului, înconjurat de inelele cu informații, aștepta întoarcerea Președintelui, a senatorilor și a repcorporilor convocați în momentul acela să discute problema jarților. Când aveau să-ncerce să reintre în Orașul Axis și când n-avea să li se permită, ceea ce numea Gardner acțiunea n-avea să mai conteze.

Atunci avea să fi început cu adevărat revolta.

Un parțial al Președintelui își făcu apariția în lateralul lui și așteptă să i se acorde atenție. Gardner nu se grăbi. În cele din urmă, satisfăcut că totul mergea bine — și că divizarea Memoriei Orașului fusese încununată de un succes deosebit — îi permise parțialului să pictografieze.

— Aveți tot ajutorul necesar? întrebă acesta. Originalul meu e pe drum. Directorul Hulane Ram Seija a inițiat deja procedurile judiciare. Nu e necesar să mai spun că n-ați respectat procedurile obișnuite din Nex.

— Nu. Urgențe și oportunități.

Își pictografie ultima afirmație apelând la o gamă largă de simboluri cu încărcătură emoțională: semnul naderit complex care însemna acasă, adică Pământul înconjurat de un lanț ADN; acest simbol înghițit de flăcări, înlocuit de craniul ars al unui animal; și adjectivele necesare pentru clarificarea înțelesului. Și adăugă, mai direct:

— Ser Ram Seija poate să-și judece cazul după secesiune. *In absentia*. În plus, acum ne pregătim să-l judecăm pentru violarea procedurii Nexului.

— N-am auzit nimic despre asta, spuse neîncrezător parțialul.

— Ați fost ocupat, ser Președinte.

Își regretă tonul răspunsului; Președintele lucrase din greu la rezolvarea problemei jarților și el nu intenționase să

insinueze existența unei neglijări a îndatoririlor; era suficient că oamenii lui profitaseră de absența președintelui.

— A fost o infracțiune minoră, dar eu nu-mi depășesc atribuțiile. Toate îndatoririle lui ser Ram Seija sunt suspendate până la prima sesiune a tribunalului. Senatoarea Prescient Oyu este înlocuitoarea lui la comandă — și și-a lăsat aici un parțial care să-i îndeplinească îndatoririle.

Parțialul lui van Hamphuis își exprimă protestul față de rebeliune pictografiind și încercă să adune voturile necesare pentru a avea autoritate asupra repcorporului Gradner. El știa deja asta; prin manevre legale și ascultând sfaturile parțialului senatoarei Oyu, declară votul invalid — datorită lipsei cvorumului senatorilor și repcorporilor întrupați și fiindcă fusese solicitat de un parțial, nu de un întrupat.

Lupta era departe de a se fi încheiat. Tees van Hamphuis avea să se afle în vecinătatea Orașului Axis, în carne și oase, peste numai câteva ore.

CAPITOLUL ȘAIZECI

La limita tubului de plasmă din primele patru compartimente patrulau, înainte și înapoi, aeronave în formă de săgeată. Altele, mai mari, zburau după bunul plac deasupra solului văilor, iar crucile dublu barate erau pretutindeni.

În complexul zero din compartimentul patru, Hoffman își dădu seama că orice încercare de apărare ar fi fost inutilă. Tehnologia și forța cu care se confruntau erau insurmontabile.

— Nu există niciun dubiu că vin de pe coridor? îl întrebă pe Berenson, în mijlocul complexului, stând lângă o camionetă pregătită pentru evacuarea lor.

— Niciunul, răspunse Berenson, cu un accent foarte pronunțat din cauza nervilor.

— Atunci putem spera tot ce e mai bun.

— Și asta ce-ar însemna? întrebă Polk.

Avea părul zbârlit în toate părțile; un semn clar de uzură nervoasă pentru impecabila Janice Polk.

— Că sunt oameni. Descendenții noștri.

Ca să nu riște un măcel în masă, îl instrui pe Gerhardt să le spună soldaților săi să nu tragă decât dacă erau atacați direct. Dar nu putea, firește, să-i instruiască pe ruși — trebuiau să aprecieze totul pe cont propriu.

Wallace și Polk o ajutară în privința comunicațiilor. Vorbiră cu mai mulți ruși prin radio, dar aceștia refuzară să dea vreo informație despre situația în care se aflau — deși, la drept vorbind, niciuna dintre ele nu reușise să ia legătura cu vreun ofițer. Rimskaya ieși în față și se oferi să le ducă un mesaj șefilor rușilor, chiar și mergând pe jos, dacă era necesar. Era un gest plin de curaj, dar Hoffman îl refuză. Probabil că lucrurile aveau să se schimbe înainte de a primi sovieticii mesajul.

Trei cruci survolară complexul în formație triunghiulară. Una se desprinse când erau la capacul din sud și se întoarse să planeze deasupra centrului și deasupra lui Hoffman. Între ea și Berenson apărură străfulgerări de lumină strălucitoare. Ea sări în sus și se împletici, dând peste Rimskaya; Berenson rămase locului, cu ochii mari și cu nările dilatate.

Pe urmă crucea li se adresă, cu voce feminină:

— Nu vă aflați în pericol. Nu vi se va face niciun rău, indiferent de circumstanțe. Nu vi se va permite nici să vă faceți rău unii altora. Toate compartimentele ocupate sunt sub jurisdicția Orașului Axis.

— Atunci ce facem? Temenele? întrebă Beryl Wallace.

Gerhardt se apropie încet de ei, cu un ochi înclinat către crucea ce plana în aer.

— Iisuse, chestia asta e înspăimântătoare, îi șopti el lui Hoffman. Oamenii mei nu știu dacă să se scape pe ei sau să se plece în semn de supunere.

— Îmi pare rău că n-am cum să-i liniștesc, spuse Hoffman.

— Ce naiba e Orașul Axis? întrebă Berenson.

— Ne-am putea hazarda să facem o presupunere, zise Hoffman. Locul unde locuiește toată lumea de pe coridor — pe axă.

Rimskaya dădu din cap, cu prea multă înflăcărare.

— Atunci vorbește-i, sugeră.

Hoffman se uită în sus și își îngustă ochii.

— Nu vrem să facem niciun rău. Vă rugăm să vă identificați.

— Sunteți conducătoarea acestui grup?

— Da, răspunse Hoffman. Arătă spre Gerhardt. Și el e un conducător.

— Sunteți conducătorii tuturor grupurilor, din toate compartimentele?

— Nu, zise Hoffman.

Nu voia să ofere din proprie inițiativă mai multe informații, hotărând că apropierea unui observator care să pună întrebările ar fi fost de preferat.

Două dintre navele mai mari, în formă de săgeți boante, se apropiară încet și luară poziție la capetele de

nord și sud ale complexului, planând la vreo douăzeci și cinci de metri deasupra solului.

— Garantați siguranța unui negociator? întrebă vocea din cruce.

Hoffman se uită la Gerhardt.

— Asigură-te, îi ceru. Apoi vorbi mai tare, în direcția crucii. Da. Dați-ne puțin timp.

Gerhardt își folosi stația radio ca să ia legătura cu toate unitățile, din toate compartimentele.

— Acum sunteți pregătiți? întrebă vocea.

— Da, răspunse Hoffman, când Gerhardt dădu din cap.

Aeronava din sud se lăsă în jos cu grație, la zece sau unsprezece metri distanță de centrul complexului, coborând un singur pilon când atinse solul. O trapă din bot se dilată.

Din ea ieși un bărbat în negru, care examină în grabă complexul, concentrându-se apoi asupra lui Hoffman. Părul lui castaniu era tuns sub forma a trei fâșii, cu un puf mai scurt între ele, îi lipseau nările, iar urechile erau mari și rotunde.

— Mă numesc Santiago, spuse, apropiindu-se.

Îi întinse mâna lui Gerhardt, care se afla cel mai aproape; acesta o luă și i-o scutură o singură dată, apoi se trase înapoi. Bărbatul se apropie de Hoffman și întinse din nou mâna. Hoffman i-o strânse ușor; nici el n-o strânse pe a ei mai tare.

— Îmi cer scuze pentru neplăcerile provocate, deși au fost necesare. Am primit instrucțiuni să vă spun că toți oamenii dumneavoastră sunt oaspeți de onoare ai Orașului Axis, zise el. Mă tem că oricum nu mai puteți rămâne pe Thistledown.

— Nu avem unde altundeva să ne ducem, răspunse ea, simţindu-se copleşită, mult mai neajutorată decât fusese când părăsise Pământul cu o navetă.

— Vă aflaţi în grija mea, îi anunţă Santiago. Trebuie să adunăm pe toată lumea laolaltă — cercetătorii dumneavoastră, soldaţii, oamenii din perforaţii şi ruşii. Şi trebuie s-o facem cât mai curând.

Mirsky coborî din aeronavă şi clipi în lumina tubului. În interior fusese linişte şi întuneric, în contrast puternic cu strălucirea din compartimentul şapte. Se holbă pentru prima oară în lungul coridorului şi simţi că nu putea tăgădui ceea ce ştiuse până atunci numai din auzite. Avusese atât de puţin timp; biblioteca îi consumase toate eforturile cruţate în timpul cât fusese comandant...

Alţi cinci ruşi coborâră în urma lui. Fuseseră cu toţii dezertori din pădurile din preajma liniei 180 din compartimentul şapte. Şi ei clipiră şi îşi acoperiră ochii. Şi ei se holbară cu teamă şi uimire în lungul coridorului, pe măsură ce implicaţiile distanţei vaste deveneau tot mai clare.

La un kilometru către vest, sute de oameni se adunau lângă tunelul zero. Mirsky văzu că făceau parte mai ales din personalul NATO, de asemenea, evacuat. Cartoful era golit, dintr-un motiv care aproape că nu mai avea nicio importanţă.

Rusul pe care-l cunoscuse în pădure îi atinse braţul şi arătă către est. Sute de soldaţi ruşi stăteau ghemuiţi pe pământ, alcătuind un pătrat flancat pe toate laturile de cel puţin o duzină de cruci şi de trei oameni pe care el nu-i recunoscu, cu îmbrăcăminte foarte asemănătoare cu a femeii care-l luase captiv.

Alte nave în formă de săgeți boante asolizară lângă capacul sudic al compartimentului, expulzând alți oameni. Mirsky se întrebă într-o doară dacă aveau să fie uciși cu toții. Încă mai avea importanță? După ce murise o dată? Decise că avea.

Continua să-și dorească stelele. Îndeplinirea acestei dorințe nu mai era acum posibilă, dar însăși existența ei îl informă că, în esență, era Pavel Mirsky. Încă mai avea o legătură cu băiețelul de cinci ani care privise îndelung stelele din Kievul în prag de iarnă. De fapt, amintirea aceea era nealterată, nu reconstruită, ci originală; Vielgorsky nu-i distrusese cea mai importantă dintre experiențele întipărite în minte.

Se întrebă, cu nepăsare, dacă Vielgorsky și ceilalți ofițeri politici se aflau în mulțimea captivilor. Ce i-ar mai fi putut face acum? Nimic.

Numai un rus, se gândi Mirsky, putea să respire liber într-o situație ca a lui.

Senatoarea Prescient Oyu li se alătură în stațiune și-i anunță pe Yates și pe Olmy că franții plănuiau să închidă poarta, o procedură standard în cazul oricărei stări de urgență temporară care afecta Calea.

Olmy acționă cu mare repeziciune. Înainte de a se putea bloca trecerea, Yates solicită pregătirea unui mic navimper pentru transbordarea celui de-al doilea deschizător al porților și a oaspeților săi. Cererea îi fu respinsă, dar el își testă autoritatea de partea frantă a porții, însușindu-și una dintre cele două nave ale Orașului Axis rămase în zona de recepție. Forțele de apărare omenești de la fața locului — în marea lor majoritate naderiți homorfi — deciseră să respecte litera legii, nu

instrucțiunile lăsate de Toller înainte de plecare, și îi oferiră celui de al doilea deschizător al porților atât ceea ce solicita, cât și o escortă de două persoane și un lucrător mecanic defensiv.

Odată trecuți prin poartă și în ascensiune către axă, descoperiră trei navimperi detașați de singularitate pentru a permite trecerea navei lui Toller. Unul era neocupat; echipajul său naderit îl parcase cu numai câteva minute înainte, abandonându-l într-o zonă de inspecție de lângă axă, unde era ancorat de imperfecțiune prin intermediul unor câmpuri de tracțiune. Respectând din nou litera legii, echipajul își retrăsese mica navă din circulație pentru inspecția prescrisă după o mie de ore de activitate. Autoritatea lui Yates anulă cu ușurință instrucțiunile ambigue de întreținere a navei.

Se îmbarcară și replasară navimperul pe singularitate. Canalul pentru imperfecțiune din centrul navei se extindea pur și simplu către pereții exteriori, remodelând profilul botului, care se transforma din *O* în *U*, pentru a se închide apoi în jurul imperfecțiunii. Accelerară către 1.3 ex 9.

— Te bucuri de foarte mult sprijin, nu-i așa? îl întrebă Lanier pe Olmy, în timp ce priveau pereții Căii estompându-se într-o pată neagră cu auriu.

— Într-o mai mare măsură decât aș fi mizat, spuse Olmy.

— Geshelii radicali sunt pe marginea prăpastiei de mai multe decenii, îi explică senatoarea Oyu. N-au fost conducători răi, dar nu s-au pregătit așa cum trebuia ca să-și poată duce planurile la îndeplinire. Și au impus o neglijare nevătămătoare a naderiților ortodocși, ca pe un soi de răzbunare. Acum vedem o parte din rezultate.

— Sunteţi naderiţi ortodocşi cu toţii? se interesă Patricia.

— Nu, răspunse Olmy. Eu am renunţat de mult la această moştenire, iar ser Yates şi ser Oyu au fost educaţi ca gesheli.

— Atunci de ce faceţi asta?

— Fiindcă e o modalitate prin care îşi pot realiza scopurile ambele părţi, dacă intervin oameni rezonabili, zise senatoarea Oyu.

Micul navimper era proiectat pentru viteze mari şi accelerări bruşte. Atinseră o viteză medie de patru mii nouă sute de kilometri pe secundă şi ajunseră la prima staţie de apărare, de la 5 ex 8, în douăzeci şi opt de ore.

De-a lungul căii, staţiile se găseau în trei puncte, situate începând de la 5 ex 8 până la 1.3 ex 9. Fiecare dintre ele era un strat negru, gros de cincizeci de metri, care îmbrăca solul coridorului pe o lungime de o sută de kilometri şi pe a cărui suprafaţă se găseau adâncituri pentru amplasarea armelor şi a generatoarelor de câmp.

Pe toate cele trei staţii, echipajele le cerură să-şi declare misiunea şi să-şi prezinte autorizaţia. Yates se identifică şi, deoarece personalului nu i se ordonase să împiedice deplasarea navelor, li se permise să treacă. Pe o distanţă de o sută de mii de kilometri dincolo de fiecare staţie, vehicule automate de apărare a imperfecţiunii eliberară pentru ei calea, după care îşi reluară poziţiile pe singularitate, veghind cu vigilenţă ca să împiedice trecerea navimperilor jarţilor sau a armelor deplasabile pe imperfecţiune.

Peste cincizeci de ore, Olmy încetini mica lor navă şi se apropie de bariera atmosferică de la 1.3 ex 9, trecând prin gaura axială aproape tot atât de încet ca şi cum s-ar

fi târât — cu câteva zeci de metri pe secundă. Ceea ce se afla de cealaltă parte a barierei era neașteptat — și încântător.

Cât vedeai cu ochii, Calea semăna cu cel de-al patrulea compartiment din Thistledown. Dacă exista vreo deosebire, atunci era mai verde și mai luxuriantă. Norii pluteau alene sub tubul de plasmă, deasupra unui peisaj cu dealuri împădurite, ca parte a unei palete pe care nuanțele de verde stăteau alături de auriul ierburilor. Râurile tăiau poteci strălucitoare printre dealuri, cu lumina tubului reflectându-li-se în fiecare punct, spre a le da înfățișarea sclipitoare a argintului.

Patricia pluti spre botul navei, cu brațele încrucișate. Prescient Oyu le spuse că acel segment al Căii fusese adaptat pentru eventuala construire a unei așezări omenești. Proiectul fusese pus pe roate de cei dornici să elimine tensiunile generate de supraaglomerarea orașului Axis. Până și Memoria Enormă a Orașului se umpluse și avea să fie în curând nevoie de extensii.

Calea mai avea și alte porțiuni, mai mici, adaptate ca să susțină viața ființelor omenești, dar fuseseră rezervate în întregime pentru comerț. Segmentul de la I.3 ex 9 le era dedicat homorfilor și necesităților lor speciale — pe scurt, fusese creat pentru naderiții ortodocși.

Cu un an înainte, colonizarea segmentului fusese amânată din cauza unei incursiuni a jarților dincolo de 2 ex 9. În momentul în care se aflau, amânarea se prelungise la infinit; jarții și aliații lor deveniseră mai puternici și se părea că ar fi putut trece dincolo de I.3 ex 9. Cu toate acestea, oamenii nu se retrăgeau. Nu colonizau segmentul, dar continuau alte activități — inclusiv deschiderea porții de la 1.301 ex 9.

Zona verde a segmentului nu se întindea decât pe câteva mii de kilometri. Navimperul trecu peste clădirea terminalului de deasupra porții prin care se aduseseră pe Cale solul și atmosfera din segment; accelerară din nou, survolând un teritoriu arid, nisipos, foarte asemănător cu porțiunea de dincolo de compartimentul șapte, apoi străbătură o altă barieră atmosferică.

În segmentul următor nu se desfășurau activități comerciale. Nu fuseseră deschise alte porți; cu excepția altor trei avanposturi defensive, Calea era lipsită de trăsături specifice, un tub de bronz închis la culoare pe o întindere de un milion de kilometri. Patricia contemplă geometria acelei porțiuni neperturbate a coridorului. Configurația stocurilor de geometrie avea să fie diferită fără porți care să le grupeze, dar aveau să existe — de fapt, segmentul acela ar fi putut fi ideal pentru cercetările ei...

— Ți-ar plăcea să-ți verifici aici ideile? o întrebă Olmy cu voce scăzută.

Ea se întoarse, tresări și dădu din cap.

— Eu și ser Yates am discutat despre teoriile tale, spuse Olmy. Avem senzația că ar trebui să i le prezinți lui ser Ry Oyu...

Patricia își îngustă ochii, bănuitoare.

— Asta ar avea vreo legătură cu Korzenowski? întrebă, hotărând că era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru sondarea secretelor lui Olmy.

El își duse un deget la buze, într-un gest conspirativ.

— Dacă vrei să-ți verifici ideile... poate. Dar nu mai discutăm despre asta înainte de audiența ta.

La 1.30 ex 9 trecură printr-o altă barieră. Dincolo de ea, un segment de nici șaizeci de kilometri se întindea, verde catifelat, sub o atmosferă densă, cețoasă. Clădirile

a patru terminale mici — cu laturile abia depășind câte o sută de metri — înconjurau, distanțate între ele, un circuit încă nedeschis din mijlocul segmentului.

Un disc de trei ori mai mic decât cel care-i dusese la terminalul Timbl se ridică de pe un câmp de asolizare de lângă terminalul zero, urcând spre imperfecțiune.

Patricia simți că o durea falca. Își dădu seama că strângea din dinți și își impuse să se relaxeze. Ce punea Olmy la cale — și cum era posibil să aibă el și deschizătorii de porți nevoie de ea? Ce le-ar fi putut da în schimbul ocaziei oferite?

Coborâră pe suprafață cu discul mai mic. Acesta avea un design mult mai practic; partea de jos era opacă, iar singura lumină era oferită de strălucirea uniformă a câmpurilor de tracțiune.

Un segment al discului de forma unei felii de plăcintă alunecă într-o parte și un câmp de tracțiune ca o parașută îi coborî lin pe câmpul de asolizare. Olmy debarcă ultimul. Prescient Oyu îi conduse către terminal.

— Putem merge pe jos, spuse ea. Cred că ar fi cel mai bine să ne-ntâlnim cu ser Ry Oyu imediat.

Traversară pavajul alb, pășind apoi pe o iarbă deasă, cu fire subțiri. Pe terenul asemănător cu un parc, stejarii și arțarii se înălțau la intervale egale; dincolo de copaci, piramida galbenă a terminalului nu avea decât patru trepte, fiecare răsucită față de cea de dedesubt.

Pe una dintre laturile terminalului, un set de patru țevi de tracțiune, fiecare de vreo trei metri în diametru, șerpuiau pe mai mulți kilometri în jurul terenurilor aferente, cam la înălțimea capului. Printre țevi, scăldate într-o strălucire palidă, violetă, siluete nici pe departe umane se tractau pe deasupra peisajului.

— Clienții și aliații noștri, spuse Olmy.

Arătă către un individ, un cilindru cu opt picioare și cu o coamă de apendice pufoase, asemănătoare cu coarnele de cerb, în jurul „capului" rotund, bifurcat.

— Talsit, continuă el. Forma terțiară. Sunt o rasă foarte veche — istoria lor coboară în trecut pe cel puțin două sute de miliarde de ani. O să cunoașteți curând încă un talsit — care-i servește drept asistent primul deschizător de porți.

Terminalul era puțin mai mare decât coca unei nave, având o sută de metri înălțime și o sută cincizeci lățime la bază. În interiorul său, o serie de schele grațioase, gri-închis cu o tentă albăstruie se curbau deasupra unei adâncituri cu margini netede, de vreo cincizeci de metri în diametru.

De centrul eșafodajului atârna, la intersecția strălucirilor unor câmpuri de tracțiune, un obiect minuscul prin comparație, cu o lățime nu mai mare de trei palme. Patriciei i se păru că semăna cu o pernă japoneză de modă veche, cu o curbură de sprijin al gâtului. Însă baza era bifurcată, ca ghidonul unei biciclete. Se opri la marginea eșafodajului, să-l studieze, aproape știind din instinct ce era și cât de important putea fi pentru ea.

Lui Lanier i se păru că semăna cu o nuia de fântânar, căreia i se atașase un disc de radar.

— Ce e asta? întrebă Patricia, cu voce pierită.

— E ceea ce folosește un deschizător de porți ca să dilate spațiul topologic al Căii, răspunse Olmy.

Ea păru să se cutremure.

— Cum se numește? întrebă.

— Claviculă. Nu există decât trei. Ry Oyu răspunde de asta.

— A ta unde e? îl întrebă Patricia pe Rennslaer Yates.

— E inactivă, răspunse el. Fiecare e acordată cu un deschizător de porţi. Când acesta nu-şi îndeplineşte funcţia oficială, clavicula e dezactivată.

Ea îşi desprinse ezitând privirea de clavicula suspendată şi îi urmă pe ceilalţi către capătul vestic al clădirii terminalului. Acolo, sub o cupolă incompletă, schiţată sumar din linii cu curbura optimă, negre şi aurii, un bărbat înalt şi zvelt, cu părul roşu-Tiţian tuns scurt, stătea lângă o coloană informatoare. Patricia se uită mai întâi la bărbat, apoi la cupolă.

— Prieteni, spuse Prescient Oyu, iată-l pe tatăl meu, ser Ry Oyu.

Îi prezentă pe Olmy şi pe Lanier. Primul deschizător de porţi dădu pe rând din cap către fiecare.

— Iar ea este Patricia Luisa Vasquez, spuse Yates, cu mâna pe umărul matematicienei.

— Am învăţat limba veche cu unicul scop de a vorbi cu această femeie, spuse Ry Oyu. Am studiat şi culturile vechi, şi obiceiurile. Şi totuşi, mă priveşte atât de ciudat!

Patricia îşi îndreptă spatele şi îşi îndepărtă uşoara încruntare de pe chip.

— Vă aşteptaţi la ceva mai impresionant, nu-i aşa? spuse Ry Oyu. Sper că nu la Vrăjitorul din Oz.

Îi întinse mâna, îngustându-şi amuzat ochii.

— Sunt profund onorat.

Patricia clătină din cap, unindu-şi sprâncenele negre, subţiri.

Ry Oyu o bătu părinteşte pe mână şi se uită stânjenit la Olmy.

— Această ramură a conspiraţiei e acum laolaltă. Cercetătorii mei sunt la locul primului sfert; ni se vor

alătura în câteva ore. N-au idee ce se-ntâmplă aici. Nu știu sigur cum o să le explic — o persoană aflată pe poziția mea, amestecată în intrigi mărunte. Domnișoară Vasquez...

— Prefer să mi se spună Patricia, zise ea, cu vocea încă firavă, supusă.

— Patricia, ai idee de ce te-am adus aici, despre ce vrem să discutăm?

— O oarecare idee, răspunse ea.

— Da? Spune-ne.

— Are legătură cu munca mea referitoare la coridor — la Cale. Și îl implică într-un fel sau altul pe Konrad Korzenowski.

— Perfect. Cum a descoperit toate astea, Olmy?

— Am avut grijă să primească vizita unui vagabond.

Patricia se holbă la el șocată, cu ochii bizari, atinși de furie.

— Înțeleg. Și?

— Vagabondul i-a dezvăluit anumite lucruri.

— A fost riscant, nu crezi?

— Un risc minor, zise Olmy. La urma urmelor, ea are Misterul.

— Îl are?

Ry Oyu se apropie de Patricia.

— Știi despre ce vorbește — ce e Misterul?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Știi cât de important e acest fapt pentru noi? Nu, sigur că nu. Prea multe întrebări... Patricia...

— Olmy știe unde se află o înregistrare completă a lui Korzenowski, spuse Patricia, pe neașteptate.

Era o presupunere făcută la întâmplare — nu-i plăcea să pară cu desăvârșire ignorantă.

— Adevărul e că mă-ndoiesc de asta, spuse ser Oyu. Nu mai există înregistrări complete — nu şi după ce a fost asasinat.

Olmy puse laolaltă lucruri despre care ea auzise deja frânturi: povestea lui Konrad Korzenowski. Numit Inginerul, proiectase sistemul de amortizare a inerţiei de pe Thistledown şi supraveghease întreţinerea propulsorului Beckmann în timpul funcţionării. Plecând de la teoria amortizării inerţiei, proiectase maşinile din compartimentul şase şi Calea.

Proiectul îi luase treizeci de ani şi fusese desăvârşit prin încheierea unei alianţe între organismele de guvernare din Thistledown, alcătuite mai ales din gesheli şi naderiţii ortodocşi, locuitorii oraşului Alexandria din compartimentul doi.

Korzenowski însuşi fusese — ca şi Olmy — naderit prin naştere şi îşi făgăduise că dorinţele naderiţilor aveau să fie duse la îndeplinire. Naderiţii cereau ca, prin crearea Căii, nu să fie alterată misiunea lor iniţială, şi anume găsirea unei planete de tipul Pământului pe o orbită din jurul îndepărtatei stele Epsilon Eridani. Erau convinşi că principala lor sarcină, colonizarea unor lumi îndepărtate în numele Terrei, era o datorie sacră şi singurul motiv cu adevărat acceptabil pentru o aventură în afara sistemului solar.

Dar Korzenowski nu ţinuse cont de o serie de probleme. Mai întâi, nu ştiuse că efectul legării Căii de al şaptelea compartiment urma să fie un soi de lovitură de bici care să azvârle asteroidul-navă stelară în afara universului său natal, pentru a ajunge în altul. Şi nu-şi închipuise că ar fi putut avea incredibilul ghinion ca porţile experimentale, deschise prin telecomandă înaintea conectării, să le permită jarţilor pătrunderea pe Cale şi să le ofere mai multe secole în care să-şi valorifice poziţia.

Korzenowski se retrăsese în Memoria Orașului Thistledown la scurt timp după primul război cu jarții, ca urmare a scandalului stârnit de acesta. Însă fusese hărțuit chiar și acolo. În cele din urmă, geshelii radicali îl consideraseră un naderit trădător și aranjaseră ștergerea înregistrărilor personalității sale — de fapt asasinându-l.

— Atunci *e* mort? întrebă Patricia, derutată.

— Nu, răspunse Olmy. Fiind în Memoria Orașului, a supravegheat construcția Axisului. Și-a plasat parțiali în diverse locuri, ca să-și poată desfășura activitatea cu mai multă rapiditate. Cei mai detaliați dintre acești parțiali au fost recuperați de alți ingineri, colegii săi, și încredințați unei femei, care i-a ascuns într-un loc secret. Femeia a murit în timpul unei rebeliuni din Alexandria, la un secol după asasinarea lui Korzenowski. Era o naderită ortodoxă, și pe vremea aceea secta ei nu îngăduia implanturile. Moartea i-a fost definitivă.

Peste încă un secol, ultimii naderiți au fost scoși din Alexandria și ținuți o vreme în orașul Thistledown. Eu m-am născut acolo. În timp ce făceam experiențe cu băncile particulare de amintiri abandonate din blocul nostru de locuințe, am descoperit parțialii ascunși ai lui Korzenowski. Pe atunci eram tânăr. Am avut nevoie de câțiva ani ca să mă familiarizez cu Inginerul. Iar în acest timp...

Olmy aruncă o privire către ser Oyu. Își păstrase secretul vreme de secole și nu-l lăsa inima să-l dezvăluie, cu toate că sosise momentul potrivit. Ser Oyu dădu încurajator din cap.

— În acest timp, am aflat că Inginerul se străduise să-i ofere poporului său o compensație pentru prejudiciul adus, cu toate că se întâmplase împotriva voinței lui. După războaiele cu jarții, Hexamonul condus de gesheli

hotărâse că nu era necesar să plece spre Epsilon Eridani; traiectoria lui Thistledown era incertă și, la drept vorbind, ei se gândiseră că pe Cale exista mai mult potențial pentru colonizare și explorare. Aveau dreptate, dar asta nu-i satisfăcea pe naderiții ortodocși. Aceștia își pierduseră nu numai misiunea vieții, ci și Pământul, și universul în care se născuseră. Așa că, înainte de a-și retrage trupul, Korzenowski a reprogramat în secret aparatura de ghidare a asteroidului Thistledown. Nava a căutat și și-a localizat sistemul solar care îi era casă, apoi a început călătoria de întoarcere.

— Nu văd ce ajutor pot da eu, spuse Patricia.

— Odată asamblați, parțialii lui Korzenowski vor fi aproape identici cu originalul, spuse ser Oyu. Nu ne mai lipsește decât ultima formă caracteristică, Misterul, ca să-l avem înapoi, alături de noi. Sperăm c-o să-l putem recompensa astfel pentru ceea ce ne-a dat. Sperăm că-i vom putea permite să-și vadă succesul.

Patricia se uită de la Olmy la Oyu, apoi la Yates.

— Și nouă ce ne veți da? întrebă.

— Colegii tăi vor putea alege dacă se-ntorc pe Pământ sau merg mai departe pe Cale, alături de gesheli. Tu, pe de altă parte, vei primi mijloacele necesare ca să-ți îndeplinești visul.

— Visul meu?

Ry Oyu se îndreptă către un dulap negru, neted, din centrul cupolei sclipitoare. Îl deschise și scoase o cutie mică, sidefie. Când se întoarse, i-o întinse Patriciei și o învăță cum s-o deschidă.

Ea îi sălta capacul. Înăuntru, într-un locaș de catifea verde, era o versiune miniaturală a claviculei suspendate de eșafodaj. Yates o privi împreună cu ea și oftă.

— Îţi oferim un schimb, o tranzacţie prin care nu pierzi nimic, spuse Ry Oyu. Ne laşi să-ţi copiem Misterul, ca să putem completa înregistrarea personalităţii Inginerului, iar noi te lăsăm să-ţi cauţi căminul.

— Vreţi să spuneţi că sufletul meu şi al lui Korzenowski sunt identice? întrebă ea.

— „Suflet" e un termen vag, spuse deschizătorul porţilor. „Mister" are cel puţin avantajul unei aplicabilităţi mai precise. După ce se extrage tot ce conţine o personalitate — amintiri, tipare de gândire, aptitudini — suma acestora nu reface întregul. Există un super-tipar care dă culoare întregului psihic şi care se poate pierde chiar şi atunci când se asamblează majoritatea segmentelor. Acesta se numeşte „Mister". N-am reuşit niciodată să-l sintetizăm. E inefabil, şi nu poate fi transferat decât prin impunerea suprapunerii tuturor tiparelor unei persoane peste fragmentele de personalitate asamblate ale alteia. Ceea ce este deja prezent în cealaltă e respins; ceea ce lipseşte, adică Misterul, e reţinut. Iată ce ne poţi dărui — îi poţi dărui lui Korzenowski.

Ea luă mâna lui Lanier, brusc înfricoşată. Asta nu făcea parte din aceeaşi categorie cu lucrurile întâmplate până atunci; părea, dintr-odată, mistic şi neconvingător. O vreme, crezuse că acestor descendenţi ai oamenilor nu le rămăsese nimic necunoscut şi totuşi, era ceva, primordial şi esenţial; ceva studiat cu minuţiozitate, manipulat, dar nu rezolvat.

— Mi l-aţi putea lua cu forţa, spuse ea. De ce vă străduiţi să mă convingeţi?

— În aceste circumstanţe, forţa nu e utilă, spuse Ry Oyu. Dai de bunăvoie sau nu dai deloc.

— De ce-l vreţi înapoi? Nu şi-a îndeplinit menirea?

— E o chestiune de onoare.

Olmy zâmbi.

— Dacă ar putut, Cavalerii Mesei Rotunde l-ar fi adus pe Arthur înapoi, nu crezi? Inginerul trebuie să vadă că planul lui a dat roade.

— Dar nu așa cum s-a așteptat.

— E adevărat, admise Olmy.

Patricia se uită în jos, la mâinile ei încleștate.

— Eu pierd ceva?

— Nu, răspunse cu răbdare deschizătorul porților.

— Iar în schimb, pot să folosesc această...

Arătă către clavicula miniaturală.

— De ce e atât de mică?

— A fost dezactivată, spuse Yates.

— E a ta?

El dădu din cap.

— Yates îți va transfera puterea lui, iar în timpul ceremoniei vei învăța s-o folosești, spuse Ry Oyu. Vei sta alături de mine.

— Korzenowski e aici? Adică, fragmentele lui?

— E cu mine, spuse Olmy, arătând către capul său.

Patricia se uită la Lanier, cu expresia unei fetițe care nu știe dacă i se spun minciuni încântătoare sau adevăruri incredibile. Își mută privirea asupra lui Olmy.

— E în implantul tău?

El dădu din cap.

— Port în trup implanturi suplimentare, suficiente ca să-l conțină.

— În orașul vostru are loc ceva important, nu-i așa? întrebă Patricia.

— Foarte important. Colegii voștri rămași pe Thistledown ar trebui să afle mai multe despre asta...

— De aceea n-a putut sta președintele cu noi?

— Da.

— Trebuie să ne odihnim, îi întrerupse Lanier. N-am mai dormit și n-am mai mâncat de ore...

— O să-mpingeți Orașul Axis pe o orbită din jurul Pământului? O să distrugeți Thistledown?

— Nu e descrierea exactă, zise Ry Oyu. Dar deocamdată ajunge. Domnul Lanier are dreptate. După ce vă odihniți, o să reluăm discuția. Pe teme profesionale, cred că ăsta e termenul pe care-l folosiți.

Patricia își îngustă ochii și clătină încet din cap.

— Nu știu de ce vreți să discutați cu mine. În comparație cu voi, probabil că sunt o amatoare în toată puterea cuvântului, o primitivă...

— Dacă nu te-am convins de valoarea și de autoritatea ta, atunci nu ne-am exprimat suficient de clar, zise Olmy. Ești sursa lucrărilor lui Korzenowski de pe Cale. Ai pus bazele teoretice. De aceea credem că-ți poți împărți Misterul cu el. A fost cel mai valoros dintre elevii tăi.

— Tu ai fost profesoara, Patricia.

Mirsky îi căuta pe Pogodin, Annenkovsky sau Garabedian prin mulțimea rușilor, stând cu un ochi pe crucile care le pluteau pe deasupra capetelor. Soldați aflați cândva sub comanda lui îl priveau ursuzi, dându-se la o parte din calea sa cu o indiferență fatalistă. El se ridică pe vârfuri, încercând să treacă în revistă marea de capete și zări fața roșcovană a lui Pletnev și părul lui scurt, zbârlit în creștetul capului. Îndreptându-se în direcția aceea, ajunse în spatele fostului comandant al escadrilei de transportoare pentru mărfuri grele și-i puse o mână pe umăr. Pletnev se grăbi să se răsucească și i-o îndepărtă cu

o mișcare bruscă, apoi își lăsă capul într-o parte la vederea lui Mirsky.

— Unde sunt ceilalți? întrebă acesta.

— Cine? Ceilalți asasini? Ne-ai lăsat într-o încurcătură infernală, tovarășe general.

Vocea lui Pletnev era groasă, iar cuvintele fără vlagă, încărcate de spaimă și furie în același timp.

— Pogodin, Garabedian, Annenkovsky, îl îmboldi Mirsky.

— Nu i-am mai văzut de când cu această... indiferent ce-o fi, spuse Pletnev. Acum lasă-mă-n pace.

— Ai fost cu ei, insistă Mirsky. Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a întâmplat cu Vielgorsky și cu ceilalți ofițeri politici?

Pletnev inspectă suspicios cerul, cu ochii după cruci.

— Sunt *morți*, tovarășe general. N-am fost de față, dar mi-a povestit Garabedian. Au fost împușcați. Se întoarse cu spatele la Mirsky, murmurând: sper din tot sufletul că acești câini de vânătoare ai cerului nu știu.

Alte cruci zburară pe deasupra lor, făcând capetele să se răsucească precum o mare de spice de grâu în vânt. Mirsky se îndepărtă, cu mâinile în buzunare, cu umerii tresăltând, croindu-și drum printre oameni cu fața încreștită de concentrare.

Așa trebuie să se fi simțit pietrenii când au fost evacuați ultimii opozanți, se gândi Hoffman. Navetă după navetă cu nasul bont zburând înainte și înapoi prin perforație și uriașul supratub despre care spusese Berenson că aștepta acolo, încărcând grupuri de câte doisprezece oameni din fiecare compartiment. Se bucura fiindcă Wallace și Polk

făceau parte din grupul ei; ajunsese să se bazeze pe ele. Ann nu era acolo; după toate aparențele, încă se afla în primul compartiment sau era deja la bord.

Femeia în negru lăsată în urmă de Santiago își dirija grupul de patru sute de persoane cu măiestria unui cioban care-și conduce turma. Câinii ei erau crucile de crom, care convingeau cu blândețe și insistență orice dizident, cel puțin în cazul când prin dizident se înțelegea o persoană dornică să se răzlețească. Hoffman se întrebă, ca prin ceață, dacă nu cumva acționau asupra lor cu dispozitive pentru schimbarea stării; se simțea calmă, fără nicio urmă de neliniște, cu capul limpede, ba chiar odihnită. De fapt, atât de bine cum nu se mai simțise de săptămâni.

În jur de jumătate din grupul ei era alcătuit din ruși. Printr-un soi de consimțământ reciproc, aceștia se separaseră de americani, deși nava îi adusese împreună. Din câte putea ea să vadă, Mirsky nu se afla printre ei; și nu erau nici ofițerii care preluaseră comanda în locul lui.

Veni și rândul lui Hoffman. Femeia le cerea să facă un pas înainte, arătând către fiecare pe rând, până când separa douăzeci de persoane de grupul mai mare. Aeronava ca o săgeată boantă asolizase în timp ce erau selectați.

Ea respiră adânc când îi veni rândul. Într-un fel, reprezenta o ușurare. Toate responsabilitățile sale dispăruseră. Era ca o ruptură de tot ce se întâmplase înainte. I se păru surprinzător de simplu să se despartă de toate.

În stilul oilor, se îmbarcă pe navă alături de ceilalți.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI UNU

Patriciei şi lui Lanier li se oferi intimitate într-un cubicul de dimensiuni reduse din capătul sudic al terminalului, pentru somn şi pentru ca Patricia să aibă timp de gândire. Un pictograf le oferi ceva asemănător unui mediu familiar, folosind, în esenţă, un decor similar celui din apartamentul Patriciei din Oraşul Axis, ceea ce pe Lanier nu-l liniştea aproape deloc; era furios şi derutat.

— N-ai idee despre ce vorbesc, îi spuse el Patriciei, în timp ce se aşezau la capetele opuse ale „canapelei". Din câte ştim noi, scopul lor e să-ţi fure sufletul... Şi nu-mi pasă ce spun ei, totul te face să bănuieşti că aşa stau lucrurile, nu?

Patricia nu-şi dezlipea privirea de fereastra ilusart din faţa lor, care le oferea imaginea unor pini şi a cerului albastru de dincolo de ei.

— Cred că ar putea face asta dacă ar vrea, spuse.

— E-al naibii de adevărat că ar putea. Nu ştim nimic despre ei — încă de când am sosit au manipulat felul în care-i vedem.

— Au încercat să ne educe. Ştim cu mult mai multe decât atunci. Ceea ce spun Olmy şi Ram Kikura are sens.

Lanier clătină din cap cu vigoare. Nu credea nimic din toate astea; furia era un foc de cărbuni, mocnind pe îndelete înăuntrul lui, şi nu reuşea să-l stingă.

— De fapt, nu-ţi dau de ales...

— Ba da, insistă Patricia. Nu iau nimic de la mine dacă nu dau de bunăvoie.

— Minciuni, izbucni Lanier.

Se ridică și încercă să simtă limitele cubiculului, despre care știa că nu avea mai mult de trei metri pe o latură. Nu reuși. Iluzia era desăvârșită, chiar și atunci când traversa încăperea de la un perete la altul.

— Aici totul e simulat. Din câte știm noi, nimic din ce-am văzut din momentul sosirii nu e real. Asta are sens. De ce ne-ar arăta mai mult decât e necesar?

— Nu sunt... Patricia căută cuvântul potrivit. Nu sunt oameni răi.

— Accepți rahatul ăsta cu profesoara, cu precursoarea?

— De ce nu?

Patricia se întoarse spre el și întinse mâna.

El reveni lângă canapea și i-o luă.

— Am văzut câteva dintre lucrările pe care le voi scrie...

Închise ochii, încrețindu-și pielea din jur, și clătină din cap, punându-și cealaltă mână pe obraz.

— Probabil că n-o să le scriu niciodată... dar o altă eu le va scrie sau le-a scris deja. Și au într-adevăr legătură cu toate astea. Totul e în capul meu, neconturat, de-acum de ani de zile. Am știut încă de atunci că sunt singura, din timpul nostru, din lumea noastră, care se gândește cu seriozitate la așa ceva. Prin urmare, lăsând mândria deoparte, nu mă îndoiesc de asta.

Zâmbind își ridică ochii spre el.

— Judith Hoffman s-a gândit că eram singura. Tu ai acceptat ideea.

— Îți place să fii erou cultural? Despre asta e vorba?

Mă reped prea tare la ea, își spuse. *Las-o mai moale. Și de ce ești așa furios?*

— Nu, spuse Patricia, cu blândețe. De fapt, puțin îmi pasă. Acum nu-mi mai pasă de prea multe lucruri.

Lanier îi lăsă mâna, apoi ocoli masa mergând cu spatele, frecându-şi bărbia şi aruncând către ea priviri repetate, cu coada ochiului.

— Nu vrei decât să te duci acasă.

Patricia încuviinţă din cap.

— Nu te poţi întoarce acolo.

— Pot.

— Cum?

— Ştii fundamentele, Garry.

— Vreau amănuntele specifice. Cum o să-ţi găseşti casa?

— Mă vor învăţa cum să folosesc o claviculă. O să mă-ntorc în acea porţiune goală a coridorului prin care am trecut şi o să caut într-un stoc de geometrie. Pentru ei, stocurile astea sunt zone pline de gunoaie, inutile, sau chiar mai rău. Dar acolo voi găsi un drum către casă.

— Nu e un plan prea detaliat, Patricia.

— Mă vor învăţa, zise ea, privindu-l cu ochi mari şi negri, de data asta nicidecum nepământeni, nicidecum felini, ci rotunzi şi calmi.

— Şi ce vor lua?

— Nimic!

Patricia se lăsă pe spătarul canapelei.

— Vor copia, nu vor lua.

— Cum poţi să ai încredere în ei?

Ea nu răspunse.

— De fapt, n-ai nevoie de timp de gândire, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea.

— Hristoase!

Patricia se ridică şi-l îmbrăţişă cu hotărâre, atingându-şi obrazul de umărul lui.

— Nu ştiu ce suntem unul pentru altul, dar trebuie să-ţi mulţumesc.

Lanier îi mângâie capul cu o mână și țintui cu privirea linia dintre perete și tavan, clipind, cu colțurile gurii lăsate.

— Nici eu nu știu.

— Lucrurile la care mă gândesc... într-un anume fel, mă fac să semăn mai mult cu ei decât cu tine. Înțelegi?

— Nu.

— Cred că misterul meu e potrivit pentru Korzenowski din același motiv. S-a gândit la aceleași lucruri, a avut țeluri similare. A vrut să-și ducă oamenii acasă.

Lanier clătină din cap, respingând totul.

— Nu-mi vor face niciun rău. Mă vor învăța. Trebuie să spun da.

— Te șantajează.

Ea-și ridică brusc capul, încruntându-se.

— Nu, spuse, distrată. Nu mai mult decât îi șantajez eu. Garry, m-am gândit la ceva... și de ce nu mi-a trecut prin cap mai înainte? De ce deschid încă o poartă?

— Nu știu, se grăbi Lanier să răspundă.

Întrebarea i se părea complet irelevantă.

— O să-i întreb.

El râse.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— De aceea am fost aduși aici, ca să asistăm la ceremonie... Ei bine, e evident că nu reprezintă motivul principal, dar e inclus în pachet.

Lanier se gândi o clipă la asta, continuând s-o țină în brațe. În ciuda a orice, în ciuda îndoielilor sale, a temerilor și a suspiciunilor, trebuia să recunoască... Era vorba despre ceva pe care i-ar fi plăcut să-l vadă.

— Cred că ar trebui să dormim, spuse Patricia.

Făcură dragoste, și nu ca fapt neesențial, dar Lanier își dădu seama că actul nu era necesar pentru Patricia. Ea își

urmărea ţinta; orice altceva, ca decorul şi ca însuşi patul pe care stăteau întinşi, era praf în ochi.

Asta îl făcu să se simtă insignifiant. Şi să se întrebe ce devenise Patricia de când sosise pe Piatră.

— Sunt umană? îl întrebă ea în timp ce stăteau culcaţi alături.

— Probabil, spuse el, încercând să-şi păstreze vocea egală şi nereuşind întru totul.

În momentul când navimperul lui Hamphus sosi în locul ocupat anterior de Oraşul Axis, toate porţile din susul şi din josul căii fuseseră închise, iar benzile dintre ele fuseseră eliberate. Era o situaţie fără precedent în istoria Căii.

Oraşul Axis se deplasase. Din ordinul repcorporului Rosen Gardner, centralele electrice de pe imperfecţiune fuseseră luate în stăpânire, înfrângând rezistenţa ultimilor opozanţi. Implanturile celor ucişi fuseseră recuperate cu mare grijă — până în momentul acela, era vorba de o sută optzeci şi trei de cetăţeni. Un asemenea preţ îl tulburase pe Gardner, deşi morţile nu erau definitive. Deţinând controlul asupra pasajului imperfecţiunii, accelerase oraşul, mutându-l spre sud, către Thistledown. Călătoria durase şaisprezece ore; nava lui Hamphuis îl urmase, dar preşedintele nu putea face mare lucru.

În cel de-al şaselea compartiment al asteroidului Thistledown, patru membri ai facţiunii Korzenowski conduse de Gardner comiseseră delictul suprem — interveniseră în funcţionarea maşinilor Căii. Intervenţia era minoră, dar pedeapsa, chiar şi pentru delictele lipsite de importanţă, era decorporalizarea şi ştergerea tuturor înregistrărilor personale. Gardner ştia că, dintr-un asemenea punct, nu mai exista întoarcere.

Extinderea imperfecțiunii dincolo de actuala limită de nord a compartimentului șapte nu era necesară; extensia sa din momentul acela, până în apropierea perforației compartimentului se făcuse ca simplă înlesnire, în ultimele etape ale evacuării Thistledownului și ale construcției orașului Axis. Mașinile fuseseră acum reglate pentru o reducere cu douăzeci de kilometri a imperfecțiunii.

Patru echipe de câte trei cetățeni ieșiseră apoi în exteriorul asteroidului, folosind ascensoare din puțuri nedescoperite de vizitatorii recenți. Puțurile se deschideau exact în locurile unde fuseseră îngropate unitățile propulsorului Backmann.

Cu ajutorul acestora, viteza de rotație a asteroidului fu micșorată, apoi redusă la zero. La început, se înregistrară efecte minore în toate compartimentele, cu excepția celui de-al patrulea, unde valurile de pe imensele întinderi lichide siliră globule mari de apă să ajungă în aer. Nu era timp pentru atenuarea efectelor. Gardner lucra după un orar foarte strâns.

Geshelilor radicali, precum și moderaților care nu se declaraseră de fapt niciodată de partea nimănui, li se oferi ocazia să se alăture facțiunii lui Gardner. Dintre toți aceștia, unii n-aveau de ales — în planurile lui Gardner nu era prea mult loc pentru neomorfii radicali. Populația era mutată dintr-o incintă în alta cât mai repede cu putință, iar Memoria Orașului era rearanjată și divizată, totul ca pregătire pentru următorul pas din planul lui Gardner.

Orașul Axis fu parțial desprins de imperfecțiune, începând cu partea care conținea Axis Nader și Orașul Central. Intenția lui Gardner era să inverseze orașul, lăsând aceste incinte pentru geshelii care doreau să

călătorească în josul Căii cu o viteză apropiată de cea a luminii, silind jarţii s-o părăsească. Ca să-şi completeze planul, mai avea nevoie de cei doi cilindri rotitori numiţi Axis Thoreau şi Euclid.

Reacordarea gradientului de gravitaţie între Thistledown şi Cale era o problemă extrem de delicată. Inginerii din compartimentul şase erau ocupaţi până peste cap, mai ales după ce masa imensă reprezentată de Oraşul Central şi de Axis Nader ajunsese de aceeaşi parte cu compartimentul al şaptelea, permiţând desprinderea celorlalte incinte.

Întreaga procedură dură cinci ore. Când se încheie, Axis Nader şi Oraşul Central îşi inversaseră poziţia pe imperfecţiune cu Axis Thoreau şi Euclid. Cele două perechi de incinte şi structurile aferente fiecăreia erau separate de un kilometru, iar perechea rezervată pentru gesheli — Oraşul Central şi Axis Nader — începuse să se deplaseze încet către nord, de-a lungul imperfecţiunii.

Vizitatorii fuseseră informaţi că aveau de ales. Din cei în jur de două mii de captivi, numai patru deciseră să nu împărtăşească soarta grupului care plănuia să se întoarcă pe Pământ.

Printre aceştia se numărau Joseph Rimskaya şi Berryl Wallace. Ceilalţi doi erau ruşi: caporalul Rodzhensky şi generalul locotenent Pavel Mirsky.

Asteroidul fu apoi repus în mişcare. Apariţia unor stricăciuni era inevitabilă în toate compartimentele, dar în cel de-al patrulea consecinţele se dovediră dezastruoase. Globulele de apă se sparseră încet deasupra bazinelor acvatice şi a uscatului, miliarde de litri de apă plesnind copacii, străbătând pădurile şi dând naştere unor râuri noi când reîncepu să se manifeste forţa centrifugă.

Tuburile de plasmă din toate compartimentele fură distruse brusc. Câmpurile care delimitau atmosfera rămaseră în funcțiune, dar totul se scufundă într-un întuneric abisal, pentru prima oară în douăsprezece secole.

Iar în compartimentul al șaptelea, la limita dintre sfârșitul propriu-zis al acestuia și Cale, lucrătorii mecanici începură să instaleze încărcături explozive puternice, ca să despartă capătul de nord de asteroid, cauterizând calea.

Președintele și adepții săi nu puteau face mare lucru. Organizarea acțiunilor lui Gardner era genială, iar devotamentul oamenilor săi complet. Istoria omenirii dovedea, încă o dată, că în politică, cea mai mare greșeală posibilă era subestimarea adversarilor.

Van Hamphuis nu avea altă opțiune, în afară de a accepta propunerea de reglementare făcută de Gardner și de a prelua controlul incintelor destinate geshelilor radicali.

În Pădurea din Orașul Central, în imponderabilitate și repartizat în grija unui gardian geshel neomorf, Pavel Mirsky începu să-și regrete decizia. Părându-i-se că era pierdut într-un coșmar boschian[24], se întrebă dacă pentru satisfacerea dorinței de a explora și de a descoperi lucruri noi merita să înfrunte stranietatea și anxietatea.

Abandonarea completă a propriului trecut și a propriei culturi a presupus întotdeauna o serie de dezavantaje...

Iar Mirsky se angajase în ceva care echivala cu cea mai grandioasă dezertare a tuturor timpurilor.

---

[24] Hieronymus Bosch (cca. 1453-1516) — pictor olandez, autorul unor tablouri cu subiecte fantastice și grotești.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI DOI

Olmy stătea singur lângă eşafodaj, fixând clavicula cu privirea. Ar fi vrut ca Inginerul să poată interacţiona cu gândurile lui, să-i comenteze acţiunile, fie pozitiv, fie altfel, dar Korzenowski fusese stocat într-o formă inactivă.

Vasquez şi Lanier erau încă în cubiculul lor. Pentru Olmy, ideea unui somn neîntrerupt de opt ore era, în acelaşi timp, stranie şi atractivă. O lungă perioadă goală din viaţa cuiva, în fiecare zi; petrecerea acelui timp fără să te gândeşti, imersat într-un soi de neant al unei alte lumi... Purificarea Talsit era mult mai eficientă, dar se amuza descoperind că o parte primitivă a lui însuşi încă mai tânjea după un somn simplu.

Nu se gândise niciodată prea mult la diferenţele dintre oamenii din vremea lui şi a lor, cu excepţia faptului că se văzuse nevoit să facă planificări ca să li se satisfacă necesităţile. Chiar şi cu toate accesoriile, adaosurile şi manipulările din timpul lui, asemănările cântăreau mult mai mult decât deosebirile.

Yates se apropie de eşafodaj traversând covorul verde de iarbă moale. Avea o expresie sumbră.

— Timpul nostru e limitat, pictografie către Olmy. Staţia defensivă de la unu punct nouă ex nouă spune că detectează radiaţii în exces, emise de imperfecţiune. Jarţii s-ar putea pregăti să deschidă o poartă nouă, una foarte mare.

— O poartă către miezul unei stele? întrebă Olmy.

— Aşa se presupune. Personalul staţiei se pregăteşte să se retragă.

Ideea fusese discutată în cercurile înalte din domeniul apărării vreme de decenii. Era simplu, dar drastic:

Calea atingea în multe puncte corpuri stelare. Și, fiind în esență un tub gol, vidat, deschiderea unui circuit cu porți masive în miezul unei stele ar fi absorbit plasmă supraîncălzită, supusă unei presiuni foarte mari, distribuind-o în lungul Căii. Barierele — deși construite din spațiul-timp modificat al Căii, ar fi condus căldura extrem de puternică și ar fi sfârșit prin a ceda, nivelându-se de-a lungul pereților. Calea în sine ar fi rămas intactă, dar, pe o distanță de miliarde de kilometri, orice altceva s-ar fi dizolvat sub violența atacului, reducându-se la particulele elementare.

— Cât de repede s-ar deplasa frontul de plasmă? întrebă Olmy.

— N-ar fi încetinit decât de efectele turbulenței. Viteza finală ar putea atinge vreo șase mii de kilometri pe secundă.

— Atunci am avea la dispoziție în jur de treizeci și două de ore pentru evacuare.

— Dacă ei nu pot deschide o poartă de la distanță.

Gândul că jarții ar fi putut manipula porțile de pe Cale de la distanță îi ținuse ani de-a rândul în alertă pe planificatorii apărării. Jarții nu-și demonstraseră niciodată o asemenea pricepere în sectoarele controlate de oameni, dar informațiile despre perturbațiile Căii îi îndemnaseră pe mulți cercetători — inclusiv pe cei din echipa lui Ry Oyu — să creadă că făceau așa ceva dincolo de 2 ex 9.

— Am anunțat-o pe senatoarea Oyu, continuă Yates. Tatăl ei e acum cu cercetătorii. O să-i spună imediat ce-o să fie disponibil.

Olmy îi văzu pe Patricia și Lanier ieșind din cubiculul din zona locuințelor, plasat în nordul carcasei terminalului.

— Ce zici, oare ser Vasquez va fi de acord? întrebă Yates. Ai petrecut mai mult timp decât mine cu oaspeţii noştri.

Olmy pictografie simbolul incertitudinii, purtând implicaţiile unui umor resemnat: un neomorf incomplet, alegând între două modele de trupuri la modă.

— Aş vrea să am calmul tău, comentă Yates. În clipa asta mi-ar prinde bine o şedinţă Talsit.

Patricia îi văzu pe cei doi şi-şi flutură mâna către ei, apoi îl atinse pe Lanier pe umăr. Traversară amândoi iarba în direcţia eşafodajului.

— Trebuie să-l văd pe ser Oyu, i se adresă ea lui Olmy.

Lanier părea năucit, îşi îndrepta ochii în toate părţile.

— E într-o conferinţă cu cercetătorii lui. Senatoarea Oyu o să-i trimită orice mesaj, îi spuse Yates.

— Ei, presupun că nu trebuie să-i spun lui în mod special. Olmy...

Lanier îşi concentră privirea asupra lui Olmy, cu o expresie nefericită şi plină de resentimente.

— M-am hotărât. Fac târgul.

Olmy zâmbi.

— Când ar fi convenabil? întrebă el.

— Timpul nostru e limitat, zise Yates.

Patricia ridică din umeri.

— Presupun că acum e bine. Oricând.

— O să te fac să răspunzi personal, îi spuse Lanier lui Olmy, şi îşi sublinie vorbele împungându-l cu degetul.

— Îmi asum răspunderea, spuse solemn Olmy. Va fi protejată.

Yates plecă s-o anunţe pe senatoarea Oyu că erau gata să-nceapă. Olmy îi conduse către cupola neterminată unde îl întâlniseră prima oară pe Ry Oyu şi îşi

pictografie instrucțiunile pentru un monitor care plutea în apropiere.

— O să cheme un lucrător medical. Eu o să-i fac câteva modificări și-o să-i transfer parțialii. Tu o să-o oferi misterul și tiparele vor fi puse în concordanță. E destul de simplu.

— Dacă merge, e un afurisit de miracol, bombăni Lanier, aproape în șoaptă, și tu spui că e simplu.

— „Lazăre, vino afară!"[25], din perspectiva ta, corect? întrebă Olmy, încercând să-l amuze.

— Nu ne trata de sus, zise Lanier.

Era din ce în ce mai nervos. Olmy se gândi că putea să-l înțeleagă. Acum, când Patricia luase o hotărâre, Lanier era exclus. Nu mai reprezenta decât o simplă anexă. Patricia îi ignorase temerile, fără nicio îndoială.

Lucrătorul medical — un dispozitiv vertical, prelung, în formă de ou, înalt cam de un metru, cu contururi violet care indicau locurile de ieșire ale manipulatoarelor și ale altor instrumente — se apropie plutind la câțiva centimetri deasupra ierbii.

Olmy pictografie instrucțiuni modificate și lucrătorul întinse un obiect mic, în formă de cupă, la capătul unui cablu metalic gros, de culoare gri. Olmy își plasă cupa sub ureche și închise ochii. Patricia îl urmărea cu ochi mari, încrucișându-și și descrucișându-și degetele ambelor mâini. Calmul ei părea acum artificial. Lanier simți un nod în stomac.

Prescient Oyu și tatăl ei li se alăturară exact când Olmy îndepărta cana. Fără să scoată o vorbă, se opriră să privească de la câțiva metri.

---

[25] Ioan 11:43, traducere preluată din Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997.

Lucrătorul medical se apropie de Patricia. Un câmp de tracţiune se desfăşură în afara lui, luând forma unui soi de pat de campanie, şi Olmy o rugă să se întindă. Ea se supuse. Lucrătorul îi răsfiră apoi în jurul capului un evantai de cabluri negre, ca un fileu.

Plasa se ajustă singură, strângându-i părul. Patricia întinse mâna s-o pipăie.

— N-aş ieşi niciodată în public purtând aşa ceva, glumi ea.

Lanier îngenunche lângă pat şi îi luă mâna.

— Doi hotentoţi, nimic mai mult, spuse. Purtaţi de vânt.

Patricia se strâmbă, apoi îşi roti capul către Olmy.

— Sunt gata, spuse.

— N-o să te doară nimic, n-o să ai nicio senzaţie, zise el.

— Ei, orice-ar fi, sunt gata.

Strânse mâna lui Lanier, apoi i-o eliberă. El se retrase cu un pas.

Plasa se strânse, şi ea clipi din cauza apăsării, nu dureroasă, dar oricum puternică. Lanier clipi din solidaritate, dar rămase nemişcat. Oyu veni alături de el şi îi puse mâna pe umăr.

— Ea poartă o parte din visele noastre, spuse senatoarea. Nu-ţi face griji.

Lanier o privi cu ochi îngustaţi.

Patricia părea să se concentreze, cu pleoapele uşor lăsate. Lanier simţi o fascinaţie bolnăvicioasă. Nu se auzea niciun sunet, nimic evident în vreun fel sau altul, doar transferul a indiferent ce împrumutau de la ea prin copiere.

Patricia deschise ochii şi întoarse capul spre el.

Plasa se retrase.

— Sunt OK, zise ea, săltându-se în capul oaselor pe câmpul de tracțiune. Nu simt nimic diferit.

— Combinația va avea nevoie de câteva ore ca s-ajungă la maturitate, spuse Olmy. Pe urmă Korzenowski va fi iarăși cu noi.

— O să aibă trup? întrebă Lanier.

Patricia se ridică în picioare și rămase lângă el.

— Va sta în lucrător până când va fi posibil să se confecționeze unul, zise Olmy. Însă poate oricum să-și proiecteze propria imagine. Va fi un indiciu al reconstruirii sale complete.

Patricia luă din nou mâna lui Lanier și o strânse cu putere.

— Mulțumesc, îi spuse.

— Pentru ce, în numele lui Hristos?

— Pentru că ai fost curajos, răspunse Patricia.

Lanier se holbă la ea, cu desăvârșire uluit.

Patricia, Lanier și Olmy îl urmară pe lucrătorul medical în apartamentul unde își petrecuseră noaptea. După părerea lui Olmy, era de preferat ca primele percepții ale lui Korzenowski să provină dintr-un mediu rezonabil de familiar — o cameră obișnuită, decorată cu zgârcenie și fără prea mulți oameni — sau nonumani. Ry Oyu și Yates se declarară de acord.

— În plus, spuse deschizătorul porților, tu aștepți clipa asta de cinci secole. Îți aparține mai mult ție decât nouă.

În apartament, așteptară cinci minute înainte ca Olmy să-i ceară lucrătorului să afișeze o imagine a progresului personalității pe care o conținea. Patricia își duse mâna la gură când aceasta apăru în fața lor.

Era o imagine distorsionată grosolan, cu o jumătate a trupului amplă şi bulboasă şi cu cealaltă mică, aproape gata să dispară. Soliditatea aparentă era imperfectă, cu părţi opace şi părţi transparente. Culoarea era predominant albastră. Capul prelung, alunecat într-o parte, părea să-i privească, întorcându-se când spre un chip, când spre altul.

— Nu vă îngrijoraţi, îi preveni Olmy. Conştiinţa formei trupului se maturizează ultima.

Peste câteva minute, aproape imperceptibil, distorsiunile începură să se autocorecteze. Culoarea albastră generală se apropie de una mai firească şi peticele translucide se umplură.

După încheierea tuturor ajustărilor, când imaginea lui Korzenowski ajunse să fie completă şi redată cu acurateţe, Olmy dădu din cap satisfăcut. Se potrivea cu ceea ce alesese cândva inginerul, în portretele şi miniaturile sale oficiale: un bărbat zvelt, brunet, de înălţime medie, cu nasul ascuţit şi lung, cu ochi iscoditori şi veseli, cu pielea având o uşoară tentă de culoarea cafelei.

Olmy continua să caute abateri. Misterul impus asupra parţialilor, oricât ar fi fost de aproape de originalul lui Korzenowski, nu era identic. Fusese totuşi suficient ca să-l readucă pe Inginer la o conştienţă deplină, care avea să fie modelată de amintirile realmente complete ale parţialilor, pentru a reproduce îndeaproape personalitatea ştearsă — asasinată — înainte de naşterea lui Olmy.

— Bine ai venit, spuse acesta, cu voce tare.

Imaginea îl privi fără întrerupere, apoi încercă să vorbească. Buzele i se mişcară, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Se undui pe neaşteptate şi, când redeveni solidă, spuse:

— Te cunosc. Mă simt mai bine — cu totul altfel. Am fost reconstruit?

— Atât de bine cât am putut s-o facem, răspunse Olmy.

— Îmi amintesc atât de puține lucruri — ca niște vise urâte. Erai copil... când ne-am întâlnit pentru prima oară.

Olmy simți cum îl cuprinde o altă emoție pe care Ram Kikura ar fi considerat-o atavică.

— Un băiețel de cinci ani, spuse el.

Își aducea aminte cum văzuse pentru prima oară parțialii Inginerului în memoria apartamentului, își amintea de copilul care fusese, înspăimântat și fascinat de întâlnirea cu cineva celebru — și mort.

— Cât timp am rămas incomplet, mort sau cum am fost?

— Cinci sute de ani.

Poate că înjurătura inginerului fusese extrem de grosolană pe vremea lui; pentru Olmy nu era decât arhaică și pitorească.

— De ce am fost adus înapoi? Cineva se simțea cu siguranță mai bine în lipsa mea.

— Oh, nu, răspunse Olmy, cu toată sinceritatea. Suntem onorați să te avem înapoi.

— Probabil că sunt complet desincronizat.

— Asta se poate corecta în câteva ore.

— Nu mă simt... încheiat. De ce?

— Trebuie să te maturizezi. Reconstrucția ta încă își caută traseele. Nu ești în propriul tău corp. Te afli într-un lucrător medical.

O altă înjurătură, chiar mai dură de data asta.

— *Sunt* în urma vremurilor. În cel mai avansat lucrător n-ar fi încăput decât o minte minusculă...

Imaginea își înclină capul în față, uitându-se la Olmy pe sub sprâncene.

— Am fost deteriorat, nu-i așa?

— Da, răspunse Olmy.

— Ce lipsea?

— Misterul. Am fost nevoiți să lucrăm numai cu parțiali.

— Al cui e Misterul care l-a înlocuit?

Olmy arătă spre Patricia.

— Mulțumesc, spuse Korzenowski, după un moment de tăcere meditativă.

— Cu plăcere, răspunse Patricia, cu glas anemic.

— Îmi pari cunoscută... Te-am mai văzut.

— E Patricia Luisa Vasquez, zise Olmy.

Expresia Inginerului deveni mai întâi neîncrezătoare. Imaginea întinse mâna către Patricia. Ea o luă – nu mai era surprinsă de soliditatea și de căldura proiecției.

— Acea Patricia Luisa Vasquez?

— Unica, răspunse ea.

Imaginea lui Korzenowski își lăsă capul pe spate, strâmbându-se.

— Am de recuperat teribil de multe lucruri.

Îi eliberă mâna, cerându-și scuze cu voce foarte scăzută. Luă mâna întinsă a lui Lanier și o strânse mai scurt, ferm, dar fără insistență.

Lanier era copleșit de întâlnirea cu omul care proiectase coridorul.

— Am o mică... nu știu ce e, statuetă, hologramă, altceva, de-a dumneavoastră. Pe biroul meu. Pentru mine ați fost o enigmă vreme de mai mulți ani...

Își dădu seama că se bâlbâia.

— Suntem de pe Pământ, încheie el, brusc.

Expresia lui Korzenowski era impenetrabilă.

— Unde ne aflăm? întrebă.

— Pa Cale, la punctul trei ex nouă, răspunse Olmy.

— Unde e Thistledown?

— Pe o orbită în jurul Pământului şi al Lunii.

— În ce an?

— 2005, răspunse Patricia.

— Anul Călătoriei? întrebă Korzenowski, plin de speranţă.

— Anno Domini, răspunse Olmy.

Inginerul păru dintr-odată foarte obosit.

— În cât timp mă puteţi educa?

— Putem începe imediat, chiar înainte de a ţi se maturiza personalitatea. Asta doreşti?

— Cred c-ar fi bine s-o facem, nu sunteţi de aceeaşi părere? Întorcându-se din nou spre Patricia, Korzenowski adăugă: eşti foarte tânără. Cât de mult ai realizat... câte dintre lucrările tale?

— Niciuna dintre cele importante, răspunse ea.

— Asta nu e ceva pe care să-l fi anticipat... Nu e un rezultat evident al muncii noastre. Vreau să spun, cum a putut să-mi scape? Şi trebuie să-mi povesteşti cum ai ajuns aici... şi de ce tu?

Încă dinainte de a fi reuşit Olmy să pregătească actualizarea informaţiilor, Patricia şi Inginerul se adânciseră într-o discuţie.

În patru ore, cercetătorii, reprezentanţi ai şapte specii care utilizau coridorul, se adunaseră în jurul eşafodajului. Fiecare dintre aceste specii îşi demonstrase utilitatea pentru ocrotitorii săi umani, însă sub nicio formă subordonarea; erau parteneri cu drepturi egale în aventura Căii

și soseau într-o mare diversitate de forme — deși nu neapărat mai mare decât diversitatea neomorfilor din Orașul Axis, se gândi Lanier.

Erau trei franți, purtându-și jachetele de folie metalică lucioasă, după toate aparențele vestimentația lor obișnuită când nu se aflau pe Timbl. O ființă de forma a două litere U întoarse cu susul în jos și unite printr-o funie groasă și noduroasă de carne — fără ochi vizibili, cu pielea tot atât de netedă și de lipsită de particularități ca sticla neagră — stătea neclintită pe cele patru picioare elefantine la câțiva metri de franți, înconjurată de o linie roșie, de carantină. Oricum, după toate aparențele, nu găsea că atmosfera ar fi fost lipsită de confort.

Un cercetător talsit stătea pe cele opt membre alături de Yates, în partea de nord a eșafodajului, înconjurat de o bulă de tracțiune care conținea atmosfera sa specială — foarte puțin oxigen și un procent mult mai ridicat de bioxid de carbon, la o temperatură destul de scăzută ca să condenseze pe marginile flexibile ale câmpului de tracțiune. Pufoasele sale „coarne de cerb" erau într-o mișcare neîntreruptă. Toți ceilalți cercetători nonumani erau înconjurați de câmpuri similare, cea mai șocantă fiind o creatură sinuoasă, cu trup de șarpe și cu patru capete, încolăcită și suspendată într-o sferă care levita, plină cu lichid de un verde intens, ca un specimen conservat.

Era de consemnat faptul că ființele de formă umană nu se întâlneau din abundență.

Înainte de adunarea tuturor, Lanier și talsitul fuseseră angajați într-o conversație — stranie prin claritatea și familiaritatea ei nefirească, de parcă n-ar fi fost mai străini decât doi vecini care se-ntâlnesc la o petrecere din cvartal.

Talsitul stătuse în partea de nord a eşafodajului, vorbind cu unul dintre franţi, în vreme ce al doilea aştepta tăcut în apropiere. Franţii se omogenizaseră cu câteva ore înainte; nu era aproape deloc necesar ca un al doilea să participe la discuţie, atâta vreme cât nu era nevoie de gândirea paralelă. Lanier şi Patricia mâncaseră, de pe o masă plutitoare încărcată din abundenţă, cât le poftise inima. Patricia plecase apoi, împreună cu Olmy, să continue conversaţia cu Korzenowski.

Lanier se pomenise stând de vorbă cu talsitul aproape din lipsa altui interlocutor. Talsitul se apropiase de Prescient Oyu ca să discute despre planurile tatălui ei în privinţa ceremoniei care urma. Conversaţia fusese mai întâi pictografiată, apoi ea trecuse la limba engleză, prezentându-i-l pe talsit lui Lanier. Talsitul vorbea o engleză fără cusur, deşi pe trupul lui nu se mişca nicăieri nimic care să arate cum se producea sunetul.

Lanier nu făcuse nici măcar efortul de a fi curios; avusese parte de un exces de minuni, minore şi majore. Avusese nevoie de întreaga lui atenţie pentru a găsi cuvintele potrivite ca să-i explice talsitului cum ajunseseră ei să se afle acolo. Într-o discuţie cu o fiinţă a cărei formă nu semăna nici pe departe cu cea omenească şi cu caracteristici psihologice necunoscute (dacă putea să vorbească perfect englezeşte, putea desigur şi să-şi mascheze adevăratul proces de gândire), vorbise cu suficientă nonşalanţă despre Moarte, despre universuri alternative şi despre invazii în spaţiu. La rândul lui, talsitul îi vorbi despre semenii săi. Lanier se pomeni dând din cap a înţelegere în timp ce asculta o poveste care i s-ar fi părut de neînţeles cu numai câteva luni înainte.

Fiinţele numite talsiţi erau vlăstarele unei inteligenţe unificate, biologico-mecanice, care ocupase cândva cele

paisprezece planete ale unui sistem solar foarte vechi. La un moment dat, inteligența respectivă fusese stocată în întregime în bănci de memorie, fără nicio manifestare fizică individuală — ceea ce nu se deosebea de Memoria Orașului Axis. Însă acea inteligență se scindase în indivizi — o condensare a conștiinței în interiorul sistemului —, iar indivizii creaseră forme noi pentru manifestarea lor fizică. Acestea reprezentaseră specia părinte a talsiților. Și, după cum păruse să sugereze talsitul, încă existau, însă erau introvertiți și izolaționiști; îi creaseră pe talsiți ca să acționeze drept reprezentanți comerciali, consultanți pentru civilizații mai tinere. Se întâmplase ca un circuit de porți să se deschidă în lumile lor, și își începuseră comerțul, mai întâi cu jarții care deschiseseră poarta, apoi cu oamenii, după ce fuseseră împinși jarții înapoi.

Se subînțelegea că talsiții și formele lor ancestrale erau de cel puțin o sută de ori mai bătrâni decât omenirea.

— Și de ce se ostenesc chiar și numai să comunice cu noi? întrebă Lanier.

— Considerați că e hobby-ul unui bătrân sau că e vorba de senilitate, răspunse Talsitul, fără nicio urmă de condescendență sau de disimulare. Specia mea oferă servicii — mai ales în ceea ce privește purificarea și reordonarea informațiilor — pe care atât oamenii, cât și alții le consideră neprețuite. Ne face plăcere să fim utili, iar în schimb primim informații de mare valoare pentru noi.

Chemarea la ceremonie veni peste câteva minute, când unul dintre franți făcu să sune, subțire și dulce, un clopoțel suspendat de o bară din partea sudică a eșafodajului.

Lanier rămase în picioare, în poziție de „pe loc repaus", ca la paradă, cu mâinile la spate, alături de imaginea lui

Korzenowski şi de Prescient Oyu, în tip ce Patricia ocupă un loc de onoare între Yates şi Ry Oyu.

Veşmintele de ceremonie ale celui din urmă erau simple, constând dintr-o cămaşă de pânză albă grosolană şi nişte pantaloni negri. Avea papuci negri, de pânză. Yates purta o robă verde ca pădurea, cu oarecare semne de uzură.

Ry Oyu păşi pe scările care se curbau deasupra eşafodajului rotunjit. Se opri o clipă, cu capul plecat, apoi îi făcu semn Patriciei să-l urmeze.

— E necesar să-nveţi asta, îi explică el în vârful schelei. Clavicula îţi poate spune unde trebuie deschisă o poartă, dar numai parţial; trebuie să şi simţi punctul respectiv, să-l acordezi cu lumea dorită. Seamănă cu ceea ce se numeşte intuiţie în cazul unui calcul.

Se aplecă şi strânse în palme mânerele claviculei, luându-o din suportul ei plasat în centrul din care radiau liniile de tracţiune. Patricia se uită lung în jos şi ameţi; vârful eşafodajului se afla cu cel puţin şaizeci de metri mai sus decât fundul adânciturii.

— Şi mai există şi ritualul. Acordează mintea, spuse deschizătorul porţilor. Pregăteşte. S-ar putea să nu fie strict necesar, dar eu l-am considerat întotdeauna util.

Întinse clavicula şi închise ochii.

— Astăzi nu urmărim vânatul nostru obişnuit. Caut joncţiunea asta de cel puţin cincizeci de ani şi, până acum, mi-a scăpat întotdeauna.

Deschise un ochi şi îi adresă Patriciei o jumătate de zâmbet.

— Te întrebi de ce suntem încă aici, deschizând o altă poartă pe care va trebui inevitabil s-o închidem când vor veni jarţii, sau când va trece Oraşul Axis pe deasupra ei. Ţi-ai pus întrebarea?

Patricia dădu din cap.

— Fiindcă, oricum s-ar manifesta lipsa noastră de loialitate față de actualii conducători gesheli, eu îi voi rămâne întotdeauna credincios Hexamonului. Îl voi sluji chiar și dacă sunt considerat un trădător, cum trebuie să mă considere dacă știu ce rol am jucat în secesiune. Așa că, pentru a-mi răscumpăra trădarea, deschid această poartă.

— Tot nu înțeleg, spuse Patricia, cu capul lăsat într-o parte și cu ochii la claviculă.

Ry Oyu își eliberă o mână și-i răsfiră degetele, rotindu-și brațul ca să sugereze un cerc.

— Toate porțile au fost acordate ca să se deschidă în lumi, pe planete. Calea trece peste o infinitate de joncțiuni posibile cu alte universuri, iar noi trebuie să alegem dintr-o submulțime vastă a acelei infinități când acordăm fiecare punct optim. Poate ai observat că porțile noastre sunt întotdeauna plasate la intervale de cel puțin patru sute de kilometri. Fiindcă ăsta e ritmul stocurilor de geometrie. Înțelegi acest ritm?

Ea dădu din cap.

— Da.

— Nu ne aventurăm chiar în stocuri. Pentru că amestecă universurile alternative și liniile temporale într-un mod care nu ne este util. Noi lucrăm *între* ele.

Trasă o linie în aer cu lateralul palmei.

— Lucrăm în limita a zece metri și, în acest interval, există, probabil, un miliard de puncte avantajoase. Ne acordăm, cât mai bine posibil, cu locul unui obiect cu masă planetară; clavicula ne indică masa fie pictografiindu-ne-o direct în minte, fie oferindu-ne toate informațiile necesare. Trebuie să simți asta.

Îi luă mâna și-o puse pe celălalt mâner al claviculei. În mintea ei se revărsă un potop de imagini și informații.

— Acum uită-te la mine.

Patricia îl fixă cu privirea, și Ry Oyu îi pictografie în minte un flux rapid și neîntrerupt de tehnici.

— Ar fi mult mai simplu dacă ai avea un implant, dar ai cel puțin *înclinația* — și motivația pentru a învăța. Nu-ți pot oferi toate abilitățile, dar te pot ajuta să-ți șlefuiești intuiția.

Îi trimise un alt set de instrucțiuni. Cu mâna încă pe claviculă, ea simți fluxurile de date contopindu-se.

— Nu te pot ajuta să-ți găsești drumul către casă, continuă el, bătând-o ușor peste mână ca să-i dea de înțeles că trebuia să și-o desprindă de pe mâner. N-o să fiu cu tine, așa cum nu vor fi nici Yates, nici Olmy. Avem cu toții alte probleme de care trebuie să ne ocupăm. Dar, dacă teoria ta e corectă — și nu văd niciun motiv pentru care n-ar fi — atunci vei găsi poarta potrivită în stocul de geometrie. Ai cunoștințe suficiente pentru o asemenea încercare. Acum privește cu atenție. Azi nu deschidem o poartă către o altă lume. O deschidem chiar în Cale.

Ea se încruntă.

— Ai văzut curba, Patricia. Sunt sigur că ai calculat curba Căii.

— Da, încuviință ea.

— Ai văzut unde se intersectează pe sine însăși?

— Nu.

— E o intersecție extrem de subtilă și punctele sunt foarte îndepărtate unul de altul. La o asemenea distanță, aspectul Căii poate fi foarte diferit.

În călătoria sa, Orașul Axis va ajunge, în cele din urmă, în acel sector, poate peste un milion de ani, sau poate mai

repede, dacă geshelii își duc la îndeplinire planurile din acest moment. Noi ne răscumpărăm față de Hexamon făcând muncă de pionierat. Acum înțelegi de ce trebuie să rămânem aici?

Patricia dădu din cap.

Ry Oyu se întoarse către cercetători și colegii săi de la baza eșafodajului.

— Inginerul e pregătit să fie martor?

— Sunt aici.

— Poți percepe clar întreaga experiență?

— Da. Cred că da.

Deschizătorul porților răsuflă adânc și se uită pieziș la Patricia.

— Astăzi suntem cu toții privilegiați, îi spuse.

Clavicula zumzăi, și Ry Oyu coborî pe câmpul de tracțiune. Îi făcu semn Patriciei să-l urmeze. Ea se plasă pe liniile de lângă el, și câmpul se adânci în jos în locul unde stăteau, formând o cupă în jurul lor. Când își încetară coborârea erau la numai câțiva metri distanță de sol. Bărbatul îngenunche și puse din nou clavicula în suportul ei.

— Am îngustat zona la câțiva centimetri, spuse.

Își înălță capul și, spre surpriza Patriciei, începu să psalmodieze:

— În numele Stelei, botez al flăcărilor pentru ființa noastră, plăsmuitoare a substanței noastre, cel mai măreț dintre toate focurile; dă-ne lumină, Stea, dă-ne, chiar și în beznă, harul creației corecte.

Reglă clavicula și o prinse strâns cu amândouă mâinile, închizând ochii și ridicându-și fața către înălțimea carcasei terminalului.

— În Soartă ne punem încrederea, în Calea Vieții și a Luminii, în ultimul tipar al destinului, pe care nu-l

putem nega, indiferent ce am alege, întotdeauna liberi să alegem.

În numele Pneumei, răsuflarea minţilor noastre, adierea gândurilor noastre, ale celor născuţi din carne sau purtaţi în pântecul maşinii, călăuzeşte-ne mâinile, dă-ne entuziasm, ca să putem crea cu adevărat noi înşine, ca să aducem în afară ceea ce este înăuntru.

Lanier văzu imaginea lui Korzenowski mimând cuvintele împreună cu Ry Oyu. Oare ritualul pe care-l folosea deschizătorul porţii fusese scris de inginer?

Zumzetul claviculei deveni mai subţire. Patricia îşi aduse mâinile în faţă şi le încleştă una de alta, realizând că făcea un gest de rugăciune. Nu se putea convinge să-şi desfacă degetele şi să-şi lase mâinile pe lângă corp.

— Şi în numele Înaintaşilor noştri, dintre care unii ne sunt alături cu această ocazie, născuţi din carne sau resuscitaţi prin darul creativităţii noastre din trecut; în numele celor care au ars ca să putem noi găsi un drum mai adevărat, al celor care au îndurat Moartea ca să putem noi trăi...

Patricia şi Lanier îşi simţiră deopotrivă lacrimile prelingându-se pe obraji.

— Ridic această claviculă către lumi fără număr şi-i aduc Căii o nouă lumină deschizând această poartă ca să putem prospera cu toţii, cei care călăuzesc şi cei care sunt călăuziţi, cei care creează şi cei care sunt creaţi, cei care luminează Calea şi cei care se încălzesc în lumina astfel dăruită.

Scoase clavicula din receptaculul său din câmp şi şi-o ridică între genunchi. Torentul de pictograme izvorât din ea îi lumină faţa cu intensitatea unor flăcări. Zumzetul trecuse în afara frecvenţelor audibile.

— Iată! Deschid o... nouă lume...

Suprafața ca de bronz a Căii de sub el părea să degenereze într-o hașură încrucișată, alcătuită din linii negre, verzi și roșii. Ry Oyu se ridică în picioare, ținând clavicula dreaptă în mâini.

La marginea adânciturii, stând atât de aproape de eșafodaj pe cât era posibil, cercetătorii, Yates, Prescient Oyu, Lanier și imaginea lui Korzenowski se uitau cu ochi mari în jos, la furtuna silențioasă care era începutul porții.

Cupa de tracțiune îi ridică pe deschizător și pe Patricia cu câțiva metri mai sus. Ea ameți din nou, cu ochii la învolburatul văl subțire ce purta în sine promisiunea culorii și a unor posibilități infinite.

Vălul se despică și în mijloc se contură un cerc negru, uleios.

Ry Oyu îi întinse Patriciei clavicula.

— Acum simte puterea celor ce se petrec, îi spuse, în engleză. Învață care e senzația unei deschideri corecte.

Clavicula era vie în mâinile ei, era o parte din ea, era conectată cu ea printr-o pictografiere neîntreruptă. Instrucțiunile pe care i le dăduse Oyu fuseseră extrem de detaliate și acum i se fixau în minte.

Puterea era înveselitoare. Se simți dornică să râdă în timp ce clavicula lărgea gaura din suprafața Căii. Deasupra capetelor lor, cupola incompletă care adăpostise zona de lucru a lui Ry Oyu era acum mutată într-o poziție proprie, în căutarea centrului perturbației.

— E un moment primejdios, îi spuse Ry Oyu. Dacă scapă de sub control, cupola ne înconjoară și netezește perturbația, eliminând-o. Într-un asemenea caz, pentru Cale suntem pierduți pentru vecie. Ajungem indiferent unde ne duce poarta eșuată și nu ne mai putem întoarce. Simți acest pericol potențial?

Patricia îl simţea. Veselia i se preschimbă în senzaţia că era urmărită de ceva indescriptibil de dăunător şi de ostil. Rămase cu ochii la claviculă.

— Asta e, zise Ry Oyu. Olmy nici n-ar fi putut avea mai multă dreptate. Îi aparţii într-o mai mare măsură timpului nostru decât timpului tău.

Liniile curbe, schiţate, ale cupolei se contractară, căpătând familiara culoare a bronzului pe care o mai văzuseră la alte porţi. În centrul adânciturii, vortexul din jurul cercului negru începu să se înalţe, şi câmpul de tracţiune îi ridică mai sus.

— Urmează-mă, îi spuse Yates lui Lanier, pe când cercetătorii se îndepărtau către exterior.

Se regrupară la vreo cincizeci de metri distanţă de eşafodaj, lângă zona de lucru a deschizătorului porţilor. Terenul din jurul adânciturii se curbă, despicându-se şi dând naştere unui tumul deasupra pantei în ascensiune a porţii.

Eşafodajul şi liniile de tracţiune rămaseră orizontale. Ry Oyu strânse din nou clavicula în mâini.

— Aici sunt o sută de mii de posibilităţi, murmură. Prin claviculă, le pot simţi... le pot experimenta. Acum învăţ despre o sută de mii de lumi, dar nu vreau decât una. *Ascult* ca s-o aud... îi cunosc specificul... ştiu pe ce tangentă anume se află. Clavicula îşi controlează propria explorare, îşi menţine poziţia... dar eu dirijez... Şi *găsesc*.

Avea o expresie exaltată, triumfătoare. Cercul negru, uleios, se lărgi şi deveni de un azuriu intens. În jurul cercului, se contură din nou materialul de culoarea bronzului din care era alcătuită Calea, formând o adâncitură cu margini netede şi cu albastrul senin în centru. Depresiunea se adânci; Patricia nu putu să nu caracterizeze procesul

drept o vindecare a spațiului-timp, care se obișnuia cu intruziunea nefirească.

În jurul circumferinței albastre, recepționă o imagine parcă proiectată de o cameră obscură sau privită printr-o lentilă ochi de pește, reprezentând ceva lung, strălucitor și curgător, înconjurat de obiecte masive, întunecate.

— Poarta e deschisă, spuse Ry Oyu, cu umerii căzuți.

Strecură clavicula în receptacul ei și își întinse brațele.

— Acum o să aflăm ce se ascunde de cealaltă parte.

— Intrăm? întrebă Patricia.

— Nu, răspunse deschizătorul porților, cu o umbră de amuzament. Îl trimitem pe unul dintre prietenii noștri mecanici. Își prezintă raportul, iar noi luăm o decizie fără să ne riscăm numaidecât viețile.

Câmpul de tracțiune în formă de cupă îi aduse la nivelul treptelor din vârful eșafodajului. Ry Oyu îi făcu semn Patriciei s-o ia înaintea lui, și li se alăturară celorlalți, lângă zona de lucru.

Un monitor cubic cu latura cam de o jumătate de metru — mare pentru un asemenea dispozitiv — pluti în susul noii pante și trecu printre barele schelelor. Coborî fără zgomot în depresiune și trecu prin poartă. Yates activă un pictograf și îl acordă cu semnalele monitorului, retransmise de dispozitivele automate din eșafodaj.

Lanier avea impresia că Patricia era mai înaltă. Părea mai sigură pe ea, mai calmă. Patricia îi luă mâna, o strânse într-ale ei, îi zâmbi și îi șopti:

— Pot s-o fac. Am simțit-o. O să fiu în stare să duc totul până la capăt.

Imaginea emisă de monitor nu se focalizase încă. Yates traduse pictogramele care comunicau informații despre condițiile existente de cealaltă parte a porții.

— Monitorul se află în vid înaintat, cu un nivel foarte scăzut al radiaţiilor. Dacă am ajuns într-adevăr pe o altă porţiune a Căii, imperfecţiunea e deosebit de inactivă şi de stabilă.

— S-ar părea că nu există nicio imperfecţiune, comentă Ry Oyu, îngustându-şi concentrat ochii.

Imaginea vizuală se limpezi.

— E enormă, spuse senatoarea Oyu, cu voce scăzută.

În indiferent ce punct Calea intersectase poarta, universul în formă de tub se lărgise până la un diametru de cel puţin cincizeci de mii de kilometri.

— Curgere geodezică, spuse Patricia.

— Ei, asta ar putea lămuri lucrurile, zise Ry Oyu. Dar s-ar putea să nu fie inerent.

Lanier nu se osteni să ceară explicaţii; se îndoia că le-ar fi putut asimila.

Calea era plină cu structuri ciclopice, mase cristaline întunecate, lungi de mii de kilometri, unele plutind libere şi aruncând umbre ample pe pereţii opuşi când treceau prin faţa unui tub de plasmă de o strălucire intensă, unduitor ca un şarpe.

— Atracţia suprafeţei e de aproximativ o zecime din g, anunţă Yates. Credeţi că e o altă Cale, sau a noastră?

— Avem motive să credem că ar mai fi construit altcineva un univers ca ăsta? întrebă deschizătorul porţilor.

— Nu, recunoscu Yates.

— Ne-am impus propria moştenire asupra formei Căii când am făcut-o cilindrică — am mari îndoieli că ar fi construit alţii un duplicat. Nu şi când sunt disponibile nenumărate alte posibilităţi.

— E totuşi o formă convenabilă, practică pentru cineva care vrea să se ocupe de comerţ...

Ry Oyu dădu scurt din cap, declarându-se de acord cu atâta lucru. Părea furios în timp ce-şi inspecta rezultatul muncii.

— E un loc foarte straniu, spuse. Nicio imperfecţiune detectabilă, iar tubul de plasmă e extrem de neuniform. Aş zice c-a fost modificat.

— De jarţi?

— Nu, răspunse deschizătorul porţilor. Construcţiile astea nu sunt deloc în stilul lor. Nu sunt sigur că-mi pot imagina un scop practic — sunt fie distorsiuni ale geometriei, extruziuni şi cristalizări ale spaţiului-timp, fie...

Clătină din cap.

— Sau depăşesc puterea noastră de înţelegere. În plus, am îndoieli serioase în privinţa unei asemenea înaintări a jarţilor. Joncţiunea asta — dacă e o joncţiune — trebuie să se afle dincolo de unu ex cincisprezece — la peste o sută de ani lumină în josul Căii.

— Atunci acolo nu pot exista porţi, spuse Patricia.

Yates înălţă din sprâncene.

— De ce nu?

— Pentru că, în timp, e dincolo de sfârşitul universului nostru. Porţile s-ar deschide în...

Îşi ridică mâinile.

— Nimic. Inexistenţă.

— Nu neapărat, interveni Ry Oyu. Dar punctul tău de vedere e interesant. Calea e adaptată la condiţiile epocii sale de origine. Acolo unde le depăşeşte — unde se extinde dincolo de ele — ar putea căuta în mod firesc alte adaptări.

— Oraşul Axis poate călători atât de departe? întrebă Prescient Oyu.

— Nu știu. Dacă imperfecțiunea își încetează existența, vor fi nevoiți să facă ajustări... ar fi dificil. Și, dacă dincolo de un anumit punct nu mai există imperfecțiunea...

— Calea autonomă, încheie Yates în locul lui.

— Într-adevăr. Nu mai are nevoie de mașinile din compartimentul șase și nici de vreo altă legătură cu Thistledown.

— Pare pustie, zise Lanier, nefiind sigur că era cazul să se amestece în discuție. Nu văd niciun fel de trafic — nicio mișcare.

Yates îi ceru monitorului să treacă zona în revistă. Imaginile se măriră semnificativ, dezvăluind mai multe detalii ale cristalelor ciclopice. Calea era plină de ele — unele se înălțau dintr-o parte în alta, pe zeci de mii de kilometri, cu tubul de plasmă curbându-li-se în jur.

Toate structurile — chiar și acelea care pluteau libere — erau acoperite de discuri ca niște cupole, fiecare dintre acestea protejând bule pline de porți deschise. Imaginea se mări de încă multe ori. Între grupările dense de porți se întindeau, alcătuind rețele compacte, șiraguri pâlpâitoare de lumină. Era un fel de trafic în scopuri comerciale — dar la o scară inimaginabil de vastă și de un gen diferit de tot ceea ce mai văzuseră vreodată.

Pe lângă imagine licăriră alte pictograme.

— Categoric nicio imperfecțiune, afirmă Yates. În punctul ăsta, Calea e complet stabilă și autonomă.

Patricia părea pe jumătate adormită. Lanier înțelese că intrase din nou în stare. Ea se străduia să priceapă ce se petrecea —, iar pe el îl depășea cu desăvârșire.

— Există o legătură cauzală, spuse ea, cu voce groasă.

— Poftim? întrebă Lanier, uitându-se la ceilalți și cuprinzând cotul ei în căușul palmei.

Patricia deschise larg ochii şi se holbă la el.

— Dacă Oraşul Axis se va deplasa în josul Căii cu o viteză apropiată de a luminii, se va întâmpla asta — chiar înainte de începerea călătoriei. În esenţă, Calea se întinde în afara timpului şi trebuie să se acomodeze cu evenimentele desfăşurate pe lungimea ei. Asta o să se-ntâmple, dacă Thistledown va fi îndepărtat şi se va etanşa capătul.

— Da? Te rog, continuă..., o îndemnă Yates.

— Are dreptate, întări Korzenowski. E cu desăvârşire evident. Şi aveţi pe cineva — nu sunt nici oameni, nici jarţi, din măcar din universul nostru — care profită de această adaptare.

Ry Oyu îi adresă un zâmbet larg.

— Pentru noi nu e evident. Vă rugăm să ne spuneţi şi restul.

Patricia se uită la Inginer şi simţi zvâcnirea unei recunoaşteri. *Ea însăşi*... Ceva despre ea însăşi. Korzenowski o privi dând din cap.

— Te descurci excelent, îi spuse.

— Ne uităm la nişte rezultate transmise prin vectorii superspaţiului, generate de ceea ce urmează să se petreacă pe Cale, explică ea. M-am gândit la asta înainte de a pleca spre Timbl, după ce a venit vagabondul în apartamentul meu. Dacă se va deplasa cu mai mult de o treime din viteza luminii, Oraşul Axis va răsuci Calea şi va crea o undă de şoc spaţio-temporală care va depăşi viteza luminii, mergând înaintea lui. Unda de şoc va opera în afara timpului, sosind înaintea cauzei sale. Aşa că a trecut deja prin punctul ăsta — poate cu secole în urmă, poate chiar înainte de a se deschide Calea. Ceva aflat în deplasare cu o viteză apropiată de a luminii pe singularitate — pe imperfecţiune — o va solicita peste limitele rezistenţei sale. Va

transforma particulele virtuale în energie — le va radia, le va „evapora".

Patricia respiră adânc și închise ochii, văzând cum se făceau calculele matematice chiar în timp ce vorbea.

— Calea a fost forțată să se extindă până la o configurație stabilă. Imperfecțiunea a dispărut.

Olmy nu spunea nimic, ascultându-i calm pe Korzenowski și pe Patricia. *E mândru*, se gândi Lanier.

— Pentru mai mulți ani-lumină, până când se va extinde Calea și se va disipa unda de șoc creată de Axis, tot ce există în fața orașului va fi sterilizat. În segmentele respective nu va mai exista nimic altceva decât orașul. Toate particularitățile vor fi distruse, toate porțile se vor topi, închizându-se.

Arătă către structuri.

— E evident că aici Calea s-a extins și că obiectele relativiste de pe traseul ei n-o afectează prea mult.

Lanier încercă să descâlcească problema dispariției imperfecțiunii chiar înainte de construirea obiectului care avea să-i producă „evaporarea" forțată. Se pierdu repede în contradicții, însă acestea nu păreau să-i deranjeze pe Korzenowski sau pe deschizătorii porților.

— Când o să pregătim documentația — poți să faci asta repede, nu-i așa, în scurt timp? o întrebă Ry Oyu pe Patricia.

Ea încuviință.

— Cu ajutorul lui ser Korzenowski.

— Atunci o să știm cea mai mare parte din tot ce trebuie să știm, spuse Ry Oyu. O să-i putem prezenta Președintelui raportul. Facțiunea lui o să poată proceda după bunul plac.

Zâmbi.

— Ceea ce, după toate aparențele, *trebuie* să facă.

În fața monitorului sistemului defensiv apărură pictograme de un roșu strălucitor, anunțând un mesaj urgent. Olmy se duse să-l recepționeze. Când se întoarse, jubila — paradoxal, ținând cont de ceea ce anunță apoi:

— Jarții și-au deschis poarta. E una îndepărtată; se află, cu aproximație, la unu punct cinci ex nouă. Ultima stație de apărare a fost acoperită. E un dop de plasmă pe punctul să atingă viteza maximă — se află la șapte ore distanță de noi. Trebuie să plecăm imediat.

Prescient Oyu se uită la tatăl ei.

— Geshelii vor refuza să-i lase pe jarți să-i împingă afară, zise ea.

— Atunci Președintele n-are de ales, nu-i așa? răspunse Ry Oyu. Calea își scrie propriul destin, așa cum fac și jarții. Trebuie să-și ia incintele, iar noi trebuie să ni le luăm pe ale noastre, și să ne urmăm traiectoriile separate.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

Lui Mirsky și celorlalți trei „dezertori" li se dăduseră apartamente mici, sferice, în Pădurea din Orașul Central. Trei gesheli homorfi — două femei și o persoană de sex incert — fuseseră desemnați să-i găzduiască și să-i îndrume pe timpul unei scurte perioade de educare și adaptare.

Mirsky stătea în sfera lui, acordat la diverse canale cu informații pictografiate — unele traduse pentru ei de parțialii pedagogi ai gazdei. El și Rodzhensky acceptaseră implanturi temporare, pentru accelerarea predării și a

asimilării. Se uitau, ascultau și vorbeau puțin. Rodzhensky stătea aproape de el, pe când Rimskaya — americanul cu nume de femeie — păstra distanța. Tuturor celorlalți, Mirsky le dădea puțină atenție. Erau cifruri mărunte din cadrul unui mister imens.

Gazdele veniră la ei, încarnate ca să minimalizeze panica, și le predară lecții succinte, condensate, iar oaspeții asimilară atât de mult cât le stătea în puteri.

Imperiozitatea se simțea, apăsătoare, în aer; cu excepția gazdelor lor, geshelii le dădeau foarte puțină atenție dezertorilor. Pădurea era aproape părăsită, majoritatea locuitorilor săi ocupând noi poziții de lucru, ca să pregătească incintele pentru orice ar fi urmat.

Rapoartele de la cele mai îndepărtate stații de apărare ajunseră în acum divizatul Oraș Axis. Jarții deschiseseră o poartă îndepărtată și lăsaseră plasma din adâncurile unei stele să pătrundă pe Cale.

Distrugerea avea să ajungă la capătul Căii după vreo șaptezeci și două de ore, dar ocupanții incintelor geshelilor din Axis erau nevoiți să-și aleagă cât mai repede un curs al acțiunilor. Dacă voiau să rămână pe Cale, să nu le-o lase jarților, atunci era necesar să-și accelereze incintele până la cel puțin o treime din viteza luminii înainte de a întâlni frontul de plasmă.

La intrarea materiei din stea pe Cale, temperatura plasmei avea să scadă considerabil de mult sub nivelul corespunzător fuziunii, dar avea să rămână totuși de nouă sute de mii de grade. Însă trecerea incintelor geshelilor urma să schimbe lucrurile.

În momentul impactului efectiv cu frontul, unda lor de șoc spațio-temporal avea să sfărâme plasma extrem de fierbinte, transformând-o într-o peliculă subțire.

Căptușind calea după trecerea lor, pelicula încinsă până la temperaturi cu mult mai mari decât cele necesare pentru fuziune avea să umple Calea cu o plasmă încă și mai puternică. Ca urmare, incintele aveau să transforme plasma și Calea într-o nová de formă tubulară.

Încercând să urmărească firul discursurilor publice, Mirsky se gândi că planurile lor erau delirante, de o nebunie delicioasă. Dacă el însuși avea sau nu să moară i se părea o problemă minoră; se afla în mijlocul unui proiect măreț, cu mult mai extravagant decât orice și-ar fi putut imagina vreodată.

Odată scăpați de secesioniști, politicienii gesheli țeseau planuri frenetice. Aveau nevoie, în față și în spate, de scuturi suficient de rezistente pentru ca incintele să nu fie inundate de radiații puternice; asta ar fi supus unor solicitări intense cele patru generatoare principale care le rămăseseră, și așa destul de împovărate de contactul cu imperfecțiunea la asemenea viteze enorme. Se putea face?

Da, deciseră fizicienii. Dar cu mare greutate. Aveau totodată nevoie de scuturi și de-a lungul pasajului imperfecțiunii. Aceasta avea să emită, ea însăși, radiații letale de nivel înalt. Se puteau menține toate scuturile necesare?

Da. Dar cu rezerve puternice.

În ciuda îndoielilor, consensul dintre locuitorii incintelor era surprinzător. Nu doreau să se întoarcă pe Pământ. Priveau către viitor, nu către trecut. Și, după ce se luptaseră cu jarții vreme de secole, nu intenționau să le cedeze Calea.

Plutind prin pădure, în afara sferei sale, Rimskaya evita să asculte toate aceste detalii. Se ruga cu evlavie, fără să-i pese cine-l vedea și cum reacționa. Se întreba, aceasta

fiind principala lui grijă, dacă Dumnezeu putea sau nu să audă rugăciunile rostite în afara spatiului-timp obișnuit. Avea să sosească un moment când urmau să fie cu desăvârșire rupți de Dumnezeu?

La cererea lui, gazda care-i fusese atribuită, o femeie homorf, se ținea la distanță, știind că putea face prea puțin ca să-l liniștească.

Pentru ea, întrebările lui Rimskaya se încadrau într-o categorie de cunoștințe abandonate în uitare, iar să ți le pui era tot atât de lipsit de sens ca și cum te-ai fi întrebat câți îngeri pot dansa pe gămălia unui ac.

Așteptând să ajungă la ei veștile despre planul definitiv, Rodzhensky și Mirsky pluteau prin frunziș, la câțiva metri unul de altul. Un macrame din șerpi-luminoși umplea de strălucire un luminiș tridimensional adânc de dincolo de locuințele lor, aruncând peste ei umbrele frunzelor.

Mirsky îl studia pe tânărul caporal cu atenție, remarcându-i strălucirea pielii, entuziasmul care-i relaxa buzele, modul în care ochii păreau să-i iasă din orbite. *Viitorul e un drog pentru el*, se gândi Mirsky. Oare și pentru sine însuși era la fel?

— Înțeleg atât de puține, mărturisi Rodzhensky, trăgându-se de-a lungul unei crengi ca să se-apropie de Mirsky, care stătea pe îndoitura alteia. Dar simt că voi înțelege — și toți sunt atât de îndatoritori! Pentru ei suntem ciudați — n-ai impresia asta? Dar ne-au primit cu brațele deschise!

— Suntem noutăți, spuse Mirsky.

Nu voia să-și expună temerile în fața caporalului. Inima îi bătea mai repede ori de câte ori se gândea la ce aveau de înfruntat.

Femeia homorf însărcinată să se ocupe de americanul ursuz se tractă către ei.

— Prietenul vostru mă îngrijorează, zise ea. Ne gândim să-l trimitem înapoi, la ai voştri... Nu vrea să recunoască, dar cred c-a luat o hotărâre greşită.

— Daţi-i timp, spuse Mirsky. Am lăsat cu toţii foarte multe în urmă. O să suferim din greu de dor de casă. Vorbesc eu cu el.

— Şi eu, se oferi entuziast Rodzhensky.

— Nu, spuse Mirsky, ridicând o mână. Doar eu. Am mai discutat cu el când am negociat cu americanii, şi ne-am oferit voluntari împreună.

Rodzhensky încuviinţă stingherit, dând scurt din cap.

Mirsky bătu în suprafaţa exterioară translucidă a sferei sidefii.

— Da? Ce e? răspunse Rimskaya dinăuntru, în engleză.

— Pavel Mirsky.

— Te rog, m-am săturat de discuţii.

— Nu mai avem mult timp. Fie te-ntorci acum, fie faci faţă propriei tale decizii.

— Lasă-mă-n pace.

— Pot să intru?

Uşa sferei se dilată şi Mirsky se trase în interior.

— Vor pleca în curând, spuse el. După ce se pun în mişcare n-o să mai ai de ales — o să rămâi aici pentru totdeauna.

Rimskaya arăta groaznic — palid, cu părul lui roşu zbârlit în toate direcţiile, cu faţa pătată de barba nerasă de patru zile.

— Rămân, spuse el. M-am hotărât.

— Aşa i-am spus şi eu gazdei tale.

— Vorbești în numele meu?

— Nu.

— Ce contează pentru tine? Te-ai întors din morți. Nu dai doi bani pe poziția ta — oamenii tăi au încercat să te ucidă. Eu, eu am lăsat în urmă... responsabilități, loialități.

— De ce? întrebă Mirsky.

— Rahat, nu știu.

— Poate știu eu.

Rimskaya îl privi cu îndoială.

— Vrei să vezi absolutul, spuse Mirsky.

Rimskaya se mulțumi să-l privească fix, fără să confirme și fără să nege.

— Tu, eu, Rodzhensky, poate chiar și femeia — suntem inadaptabili. Nu suntem fericiți trăind o singură viață. Ne întindem după mai mult.

Ridică o mână cu degetele încovoiate.

— Eu mi-am dorit întotdeauna să văd stelele.

— Ai vrut să vezi stelele, așa că ai venit în spațiu să porți un război! exclamă Rimskaya. Nu știm ce-o să vedem. Mai mult din coridorul ăsta uitat de Dumnezeu.

Își cuprinse fața în mâini.

— Eu am fost toată viața un conservator inflexibil. Toată lumea mă considera un... dobitoc bătrân, ridicol și rece. Matematică, și sociologie, și universitate. Viața mea începea între patru pereți. Când am fost trimis pe Piatră... Doamne, ce experiență! Și apoi, această oportunitate...

— Știm c-o să fie interesant, cu mult mai presus decât ceea ce am putea găsi pe Pământ.

— Ceilalți se-ntorc să salveze Pământul, spuse Rimskaya, cu pumnii încleștați strâns lipiți de trup.

— Ceea ce ne face pe noi iresponsabili? Poate. Dar nu mai mult decât pe ceilalți din jumătatea asta de oraș.

Rimskaya ridică din umeri.

— Uite ce e, am luat o decizie și o respect. Nu-ți face griji pentru mine. O să mă descurc foarte bine.

— Asta-i tot ce voiam s-aud, spuse Mirsky.

— Porți implantul pe care ți l-au dat? întrebă Rimskaya.

Mirsky își împinse urechea dreaptă înainte și-și întoarse capul, ca să se vadă că îl purta.

— Eu îl mai am pe-al meu, zise Rimskaya.

Își desfăcu pumnul, scoțând la vedere dispozitivul de mărimea unei arahide.

— O să ai nevoie de el, spuse Mirsky.

Americanul mai răsuci o clipă implantul între degete, apoi ridică încet mâna și și-l potrivi după ureche.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

— Acum ne despărțim, le spuse Ry Oyu fiicei sale și lui Yates.

Întinse mâna, și senatoarea o strânse într-ale ei. Olmy, Patricia, Lanier și Korzenowski îi așteptau lângă disc.

— Ce-are de gând? întrebă Patricia.

— Trece prin poartă, spuse Olmy. Talsitul o să-l însoțească; și unul dintre franți. Ceilalți vin cu noi.

— Nu poate supraviețui, zise Lanier. N-au cum să ia suficientă hrană, suficient oxigen... nu e timp să pregătească...

— Nu pleacă încarnat, îi explică Olmy. Niciunul dintre ei nu pleacă așa. Își vor transfera personalitățile într-un lucrător de folosință îndelungată din domeniul porților. Se pot ocupa de cercetare cât de mult doresc — pot să deschidă alte porți, să aștepte Orașul Axis, dacă va ajunge până acolo. Au energie pentru un milion de ani.

Prescient Oyu clătină încet din cap, cu ochii la chipul tatălui ei.

— Ai fost bun cu mine, spuse ea. N-o să fie ușor să știu că n-o să mai pot vorbi cu tine... niciodată.

— Vino cu incintele geshelilor, spuse Ry Oyu. S-ar putea să ne reîntâlnim, departe, în josul Căii. Cine știe care vor fi planurile lor, dacă vor reuși? În plus, cineva poate redeschide oricând poarta asta, ne poate regăsi...

— Nimeni n-o să mai descopere vreodată poarta asta, îl contrazise ea. Numai tu ai putut s-o identifici și s-o deschizi.

— Are dreptate, întări Yates. Te-a ajutat talentul tău.

Ry Oyu dădu din cap în direcția Patriciei.

— Korzenowski sau femeia de pe Pământ. Ei ar putea... dar, pe de altă parte, Korzenowski se întoarce pe planetă, iar ea urmărește ceva încă și mai imprecis. Ei, în orice caz, nimic nu e definitiv.

— Asta este, spuse Prescient Oyu. Eu mă-ntorc pe Pământ. Pentru asta ne-am străduit.

Dădu drumul mâinii lui.

Deschizătorul porților pictografie un simbol pentru ea: Pământul, albastru și verde și cafeniu, cu nori strălucitori, în mișcare, și înconjurat de o buclă a lanțului ADN; iar în jurul tuturor, ecuația simplificată preluată de Korzenowski dintr-o lucrare a mai vârstnicei Vasquez.

Talsitul, în bula lui rece și frantul, într-o haină albă a permanentei despărțiri — despachetată cu numai câteva clipe înainte — stăteau în spatele lui Ry Oyu. Prescient Oyu îl cuprinse cu brațele și îl sărută, apoi se întoarse să li se alăture celor de lângă disc.

Deschizătorul porților și însoțitorii săi se îndreptară către atelier și către tumulul din jurul noii porți.

— Își respectă angajamentul față de Hexamon, spuse Prescient Oyu în timp ce discul se închidea în jurul lor. Va călăuzi Orașul Axis dacă se va îndrepta către el.

Întinse mâna spre Patricia, ai cărei ochi se umeziseră din nou, și-i atinse obrazul. Luând una dintre lacrimile femeii de pe Pământ, Prescient Oyu o puse pe propriul său obraz.

Olmy îi ceru discului să-i scoată din terminal, urcându-i către navimperii în așteptare.

Ambii navimperi, al grupului deschizătorului de porți și cel al sistemului defensiv cu care veniseră, se desprinseră de imperfecțiune și așteptau imobilizați în câmpuri de tracțiune, o precauție necesară dacă navele de evacuare ale forțelor defensive veneau dinspre nord. Olmy alese repede, aveau nevoie de viteză, și mica navă a sistemului de apărare era mai rapidă.

Era necesar să întâlnească incintele accelerate înainte de a atinge o treime din viteza luminii. Apoi aveau două opțiuni; incintele ar fi putut să-și retragă pentru scurt timp generatoarele și ghearele de prindere de pe imperfecțiune, îngăduindu-i navimperului sistemului defensiv să treacă prin pasaj; sau navimperul trebuia să se deconecteze, să se lipească de perete și să suporte presiunea valului de particule și de atomi împinși în fața orașului.

Dar, înainte de întâlnirea cu incintele, Olmy trebuia să-și îndeplinească promisiunea făcută Patriciei.

Având cu sine o claviculă, Patricia urma să fie trimisă pe suprafața Căii din sectorul arid unde avea șanse să găsească stocurile de geometrie necesare. Îi rămânea foarte puțin timp în care să-și ducă lucrarea la bun sfârșit; frontul de plasmă avea să fie exact în urma lor.

Yates o duse pe Patricia într-o zonă izolată a navei și îi dădu ultimele instrucțiuni de folosire a claviculei.

— Nu uita, îi spuse în încheiere, ai instinctul, ai dorința, dar n-ai prea multă îndemânare. Ai cunoștințe, dar nu și experiență. Nu trebuie să te grăbești, trebuie să acționezi deliberat și cu atenție.

O prinse de umeri și o privi în ochi.

— Știi ce șanse de succes ai?

Ea aprobă din cap.

— Nu prea multe.

— Și totuși, vrei să-ți asumi riscul?

Ea dădu din nou din cap, fără nicio ezitare. Yates îi eliberă umerii și scoase dintr-un buzunar cutia cea mică.

— Când o să-ți apăs clavicula în mâini și o să-i transfer serviciile către tine, o să crească până la dimensiunile sale active. O să lucreze numai pentru tine; dacă mori, o să se sfărâme, transformându-se în pulbere. Atâta timp cât trăiești, te va sluji — deși nu știu la ce o să-ți mai folosească dac-o să reușești. O să deschidă porți noi numai dinspre Cale, nu și din afara ei. O să recunoască existența unor porți deschise anterior, chiar dacă între timp vor fi fost închise...

Yates scoase clavicula, în momentul acela nu mai lungă de doisprezece centimetri, și o apăsă în mâna ei stângă.

— Ia-o de amândouă mânerele, o instrui.

Ea le prinse între degetul mare și arătătorul fiecărei mâini. Clavicula pictografie către Yates un șir uniform de simboluri roșii.

— Nu te recunoaște, spuse el. Cere instrucțiuni de la fostul ei stăpân. O s-o reactivez.

Îi trimise claviculei instrucțiuni într-un cod pictografiat.

Aparatul crescu încet în mâinile Patriciei, până când ajunse la dimensiunile celei folosite de Ry Oyu.

— Acum îți încredințez controlul ei.

Urmară alte instrucțiuni și Patricia simți deodată o căldură între ea și aparat.

Korzenowski îi privea de la o oarecare distanță. Lanier pluti în spatele lui, în apropierea pasajului imperfecțiunii.

— Acum îi pot vorbi, se minună Patricia. Îi pot spune direct tot felul de lucruri...

— Și ea o să comunice cu tine. E activă, iar tu ești stăpâna ei, preciză Yates.

Avea în voce o umbră de tristețe.

Korzenowski veni spre ei.

— Am câteva idei pentru căutarea ta — sugestii în privința tehnicii, spuse.

— Aș fi încântată să le aud, răspunse Patricia.

Navimperul se deplasa de-a lungul Căii, către sud, cu o accelerație uniformă, de douăzeci de g.

Frontul de plasmă ajunse la sectorul de șaizeci de kilometri rezervat pentru ultima deschidere de porți izbindu-se de bariere și căldura sa extremă le inversă geometria subtilă. Prima barieră se prăbuși și mica oază fu incinerată; circuitul de puțuri se închise fuzionând și suprafața Căii rămase netedă, neperturbată.

Ultimele mesaje trimise de porțile din zona controlată de oameni a Căii vorbeau despre evacuare. Milioane de persoane se deciseră mai degrabă să rămână în lumile de dincolo de porțile ce le erau alocate în loc să aleagă între secțiunile separate ale Orașului Axis. Cele din urmă activități comerciale de pe Cale se încheiau și porțile erau sigilate, ca pregătire atât pentru trecerea incintelor geshelilor, cât pentru sosirea frontului de plasmă.

În ciuda apropierii acestuia, Olmy începu să încetinească. Navimperul era dotat cu două avioane ca niște capete boante de săgeți; Prescient Oyu echipa unul dintre ele pentru călătoria Patriciei.

Patricia se duse la Lanier și îl îmbrățișă cu putere.

— Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, îi spuse.

Lanier ar fi vrut s-o convingă să nu facă încercarea, însă se abținu.

— Ai ajuns să însemni foarte mult pentru mine, zise el.

— Nu doar o pușcoaică dată în grija ta? întrebă ea, zâmbind.

— Mult mai mult decât atât. Eu...

Își îndreptă privirea în altă parte, cu expresia feței luptându-i-se cu o diversitate de neliniști, apoi clătină din cap.

— Însemni ceva, Patricia.

Pe urmă râse ascuțit, printre lacrimi.

— Nu știu exact ce, dar însemni ceva.

— Ți-ar plăcea să mergi cu ea? întrebă Olmy, tractându-se spre pupă.

Ținea în fiecare mână câte un mic monitor negru, sferic.

— Poftim? întrebă Lanier.

— O să aibă nevoie de ajutor. Eu mă duc.

Prescient Oyu văzu perplexitatea lui Lanier şi îi explică.

— O să-ţi creezi un parţial. Monitorul o să-l proiecteze. N-o să-ţi poată raporta nimic, firește, fiindcă trebuie să ne punem în mişcare imediat ce o lăsăm pe Patricia.

— Parţialii vor muri? întrebă Lanier.

— Vor fi distruşi odată cu monitoarele, spuse Olmy. Dar noi nu vom păţi nimic.

Lanier simţi un vânt nepământean străbătându-i capul.

— Da, răspunse, mi-ar plăcea foarte mult.

Ramon, citind Tiempos de Los Angeles. *Rita, pregătind masa pentru întoarcerea acasă. Paul, aşteptând. Ce-o să-i spun lui Paul? „N-o să-ţi vină să crezi..." Sau „Ţi-am fost necredincioasă, Paul, dar..." Sau o să mă mulţumesc să-i zâmbesc, şi-o să luăm totul de la început...*

Olmy şi Lanier — sau, mai degrabă, parţialii lor — se aşezară în avion alături de Patricia. Care ţinea clavicula în poală. Ecranul din faţă îi arăta suprafaţa golaşă şi netedă a Căii. Ea strângea mânerele cu putere, simţind, transmisă prin claviculă, calitatea superspaţiului din fiecare punct *de sub* suprafaţă.

Ceea ce căuta ea era mai greu de găsit decât un anume grăunte de nisip de pe o plajă. Căuta un univers fără Moarte, dar şi fără ea însăşi — unde Piatra sosise, dar nu provocase un război, şi unde alternativa ei murise într-un fel sau altul.

Negăsind aşa ceva (şi nu era nici pe departe sigură că ar fi putut fi exact astfel — că un asemenea loc exista şi că

era diferit de toate celelalte), ar fi acceptat un univers unde ea însăşi ar fi putut exista de două ori. Ar fi acceptat orice ar fi putut s-o ducă acasă. Se uită la imaginea lui Lanier. El îi zâmbi, în acelaşi timp încurajator şi nesigur.

Şi, dintr-odată, fără niciun motiv, fără nicio certitudine a succesului ei, se simţi minunat. Patricia Luisa Vasquez exista într-o bulă de încântare, independentă de tot ce se petrecuse înainte, fără să-i pese de ce avea să urmeze. Nu mai trăise niciodată aşa ceva. În caracterul ei nu existau nici încredere, nici euforie; era pur şi simplu aprecierea tuturor experienţelor prin care trecuse şi prin care avea să treacă, o împlinire a dorinţei nestăpânite de a nu fi *normală*, pe care-o avusese încă din copilărie. Dorinţa de a nu duce o viaţă obişnuită, ci de a se supune pe ea însăşi celor mai extraordinare experienţe pe care le-ar fi putut avea. Lumea fiind ceea ce era, se decisese cu mult timp în urmă să creeze ea însăşi acele condiţii extraordinare, în mintea ei. Şi apoi lumea se întorsese împotriva lumii însăşi. Universurile se răsuciseră într-un mod de neînţeles şi-i oferiseră o experienţă extrasă din viziunile din propriul creier, devenite încă şi mai minunat de stranii şi de extravagante datorită istoriei şi acţiunilor întreprinse de zeci de miliarde de oameni şi de cine putea spune cât de mulţi nonumani?

Momentul ei de încântare nu ţinea de solipsism; nu se simţea nicidecum izolată sau unică. Dar înţelegea cât de ieşită din comun îi era viaţa. Îşi îndeplinise deja cele mai nebuneşti şi cele mai ascunse visuri.

Orice altceva e în plus, se gândi. *Chiar şi întoarcerea acasă.*

Avionul asoliză lin pe suprafaţa Căii. În mâinile ei, clavicula scoase un zumzet plăcut, preocupat, spunându-i

că ar fi trebuit să se afle la mai mulți kilometri distanță către sud. Ea îl anunță pe parțialul lui Olmy, și avionul decolă pentru o altă călătorie foarte scurtă.

Deasupra capetelor lor, navimperul acceleră din nou către sud.

Patricia închise ochii, lăsând fluxul de senzații din claviculă să se scurgă în ea. Avea impresia că vede un soi de rezumat al fiecărui grup de universuri alternative, că le degusta, că făcea parte din ele; dar nu putea să le ia în stăpânire. Nu putea face nimic mai mult cu senzațiile care călăuzeau clavicula. Nu erau transmise niciun fel de cunoștințe amănunțite despre alte tărâmuri; numai existența lor și dacă se încadrau sau nu în gama căutată de ea.

Parțialii n-aveau nevoie de protecție, dar ea avea. Olmy îi pregăti o bulă de tracțiune și de mediu ambiant. Lanier stătea lângă ea. *Cât de mult din el e aici?* se întrebă Patricia. *Și ce simte un parțial când e distrus?*

Pe urmă își concentră întreaga atenție asupra claviculei. Trapa din botul aeronavei se deschise și ea păși pe suprafața Căii înconjurată de bula de tracțiune flexibilă, care strălucea ușor. Lanier și Olmy o urmară, mergând fără să aibă nevoie de vreun ajutor alături de ea, prin vidul înaintat.

— Avem la dispoziție în jur de o jumătate de oră, spuse Olmy, vocea lui fiind transmisă de monitorul din colanul ei răsucit. Pe urmă, radiațiile emise de frontul de plasmă vor fi periculos de intense. Timpul e suficient?

— Cred. Sper.

Patricia își verifică geanta și găsi toate obiectele la locul lor: multimetru, calculator, tablete și blocuri de memorie.

Ţinea clavicula în faţa ei, căutând. Timp de zece minute, merse înainte şi înapoi, spre nord şi spre sud, cu clavicula făcându-i cunoscute imensele întinderi de lumi alternative pe care le traversa la fiecare pas. Dădu uitării impresiile despre covârşitoarea lor majoritate, încercând să nu-şi blocheze simţurile.

În următoarele zece minute, localiză o linie de numai câţiva centimetri lungime, care părea să adăpostească punctul căutat. Îngenunche, cu bula de tracţiune confortabil de flexibilă sub ea. Clavicula se ghida singură prin acel spaţiu minuscul, mâinile ei necompletând decât conexiunea cauzală.

În alte cinci minute, fu nevoită să caute în fracţiunile unui milimetru. Informaţiile din fiecare univers în parte erau acum mult mai complexe; era într-adevăr aproape de un Pământ alternativ, iar intervalul de timp era aproximativ corect — cu o marjă de câţiva ani.

— Grăbeşte-te, spuse Olmy. Frontul de plasmă e aproape.

Era foarte dificil. Teoriile ei se dovediră a nu fi chiar atât de exacte cum sperase. Lumi între care existau diferenţe substanţiale se întreţeseau până şi în cele mai mici fragmente ale stocului de geometrie. Acum înţelegea de ce Korzenowski şi adepţii lui consideraseră iniţial că regiunile cu stocuri de geometrie erau inutile.

Clavicula se opri. Patricia n-ar fi putut spune dacă făcuse un acord destul de fin, dar nu-şi putea petrece zile întregi cercetând fără să ajungă nicidecum mai aproape. Închise ochii şi răsuci clavicula pentru o ultimă oară.

— Sunt gata, spuse.

— Atunci fă-o, o îndemnă Lanier.

Ea se uită la parţial peste umăr şi îi zâmbi, exprimându-şi recunoştinţa.

— Îţi mulţumesc — pentru tot.

Lanier dădu din cap.

— Cu cea mai mare plăcere. A fost fascinant.

— Da... nu-i aşa?

Patricia începu dilatarea porţii. În nord, coridorul se umplea cu o strălucire roşiatică. Pe măsură ce treceau secundele, strălucirea înainta prin spectrul culorilor — portocaliu, apoi un verde albăstrui copleşitor...

Şuierul claviculei era dureros de intens. Patricia văzu la picioarele sale un rotocol de posibilităţi într-un vârtej, apoi zări acel cerc — cu doar puţin mai larg de un metru — limpezindu-se, înfăţişând imaginea distorsionată a unui cer albastru, ceva de un cafeniu strălucitor, forme ample şi apă...

Nu avea o localizare exactă. Avea să ajungă pe uscat — putea simţi atâta lucru —, dar n-avea idee în ce parte a Pământului se găsea acel uscat. Oriunde s-ar fi aflat, câmpul de tracţiune avea s-o protejeze.

Alături de acest câmp îngenunche parţialul lui Lanier, pentru o sărutare de despărţire. Buzele lui erau elastice, calde.

— Du-te! îi ordonă Olmy.

Ea păşi prin poartă. Era ca şi cum ar fi alunecat în josul unui deal. Totul se răsucea şi se împrăştia în jurul ei. Dădu drumul claviculei şi o prinse din nou, cu o singură mână. Era zgomotul apei, şi ceva imens şi ascuţit şi alb nu prea departe, şi soarele orbitor...

Lanier şi Olmy se întoarseră către radiaţia care se apropia.

Nu e ca și cum ai muri, se gândi Lanier. *Există un alt eu, unul complet, care se salvează chiar în clipa asta. Dar el n-o să trăiască niciodată această experiență. N-o să i-o „raportez" niciodată.*

Erau înconjurați de o strălucire imensă, care trecea dincolo de lumină și de căldură. Olmy se strâmbă și rânji în același timp, savurând senzația. Mai trimisese parțiali la moarte până atunci și nu știuse niciodată ce simțeau. Acum urma să trăiască experiența nemijlocit...

Dar pentru originalul Olmy avea să rămână *în continuare* pentru totdeauna necunoscută.

— Monitoarele vor rezista o fracțiune de secundă în frontul de plasmă, îi explică lui Lanier. O să petrecem cel mai scurt moment posibil în interiorul unei stele...

Fără nicio durere și fără prea multă spaimă, Lanier se întoarse cu fața către nord și se uită drept în inima furnalului care se năpustea asupra lor cu șase mii de kilometri pe secundă.

Timpul nu era suficient nici măcar să savureze senzația.

Pe navimper, periculos de aproape de plasma vorace, Lanier închise ochii și își spuse, iarăși și iarăși, că-și dusese responsabilitățile la bun sfârșit și că fusese până în ultima clipă alături de ceea ce primise în custodie.

Încă strângând în mână clavicula și cu geanta agățată de umăr, Patricia căzu în apă de la o înălțime de cinci sau șase metri.

Nici măcar nu se udă. Stătea întinsă pe fundul bulei de tracțiune plutitoare, năucită. Apa — un râu sau un canal — o purtă la câțiva zeci de metri de poartă. Se uită în lateral să vadă unde se afla.

Era la fel de bine ca oriunde altundeva. O dâră fierbinte, albastru-alburie, se scurse prin poartă și făcu apa din spatele ei să explodeze preschimbându-se în abur și acoperind totul cu un nor alb și gros. Din fericire pentru ea și pentru tot ce se afla pe o rază de o sută de metri, poarta se sudă, închizându-se pentru totdeauna, în câteva milionimi de secundă.

Se întinse pe spate în bulă, pe jumătate orbită, cu o mână peste ochi, și pluti timp de alte câteva minute, până când eșuă pe un banc de nisip. Între timp își recăpătase vederea într-o măsură satisfăcătoare.

Se ridică în picioare și inspectă locul, cu inima bătându-i cu putere.

Stătea pe malul unui canal lat și drept, cu apa lenevoasă de un maroniu întunecat, noroios. De-a lungul malului se înșirau trestii înalte, verzi. Cerul era de un albastru palid, luminos, fără nicio urmă de nor — și soarele strălucea extrem de tare.

Cu oarecare presimțiri sumbre, închise bula de tracțiune și inspiră adânc. Aerul era dulce, curat și cald.

Era mai grea decât fusese vreodată de la plecarea de pe Timbl. Și de data n-asta n-avea nicio centură suspensoare care s-o susțină. Gravitația o stânjenea.

Dar acela era fără nicio îndoială Pământul și nu se afla într-un loc pustiit de un dezastru nuclear. De fapt, decorul părea obsedant de familiar. Mai văzuse totul înainte... la cursurile de studiu al Bibliei frecventate în copilărie, la insistențele Ritei.

Umbrindu-și ochii, Patricia se uită spre vest.

Pe un platou de dincolo de canal se zăreau piramide de culoarea albă a ghipsului, la mai mulți kilometri distanță, dar bine conturate în aerul limpede al deșertului. Trăi un moment de entuziasm.

Era Egiptul. Putea să plece din Egipt — călătoria reprezenta o problemă minoră. De acolo putea ajunge acasă.

Se răsuci. Pe o schelă rahitică ieșită în afara trestiilor stătea o fetiță de cel mult zece sau unsprezece ani, zveltă, cu pielea maronie, dezbrăcată, cu excepția unei bucăți de pânză albă înnodate în jurul șoldurilor. Avea părul strâns împletit în numeroase codițe lungi, cu câte o pietricică albastră în vârf. O privea cu o uimire care-o lăsase cu gura căscată, amestecată cu spaimă.

— Salut! strigă Patricia, înaintând cu greu în susul bancului de nisip. Vorbești englezește? Poți să-mi spui unde mă aflu?

Fetița se răsuci cu abilitate pe schelă și o rupse la fugă. Preț de o clipă oribilă, Patricia se întrebă dacă nu cumva alunecase în timp cu câteva milenii... dacă nu se afla de fapt în Egiptul *Antic*.

Pe urmă auzi un huruit îndepărtat și se uită în sus. Simți o ușurare atât de puternică, încât aproape strigă de bucurie. Era un avion, probabil unul cu reacție, zburând pe deasupra deșertului.

Mergând pe marginea canalului cu mâna încleștată pe claviculă și întrebându-se dacă să reactiveze sau nu bula de tracțiune — soarele devenea supărător de fierbinte —, Patricia găsi un drum și îl urmă. Dincolo de un crâng de curmali dădu peste un orășel pătrat, construit din cărămizi văruite în alb, cu casele tot atât de dreptunghiulare ca băncile și tot atât de uniforme. Se vedeau foarte puțini oameni; abia trecuse de amiază, așa că probabil se odihneau cu toții până când se răcorea ziua.

Ceva o deranja. Până atunci nu se gândise la asta, dar, odată ce își aminti...

Lăsă clavicula jos, pe pavajul de piatră al drumului și, umbrindu-și ochii cu ambele mâini, se uită din nou către vest. Din acel punct avantajos de observare, văzu că piramidele erau înconjurate de pâlcuri dese de copaci, n-ar fi putut spune de ce soi. Fapt care nu părea corect. Piramidele egiptene nu erau în deșert?

Și câte piramide *mari* fuseseră pe Pământ? Trei?

Numără opt piramide netede plasate în șir, umplând orizontul.

— A dat greș, spuse încet, pentru sine însăși.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

Lanier pluti către prova navimperului, singur și mulțumit să rămână astfel pentru cât mai mult timp. Mii după mii de kilometri se scurgeau pe lângă ei, negri și aurii și indistincți.

Totul se reducea la întrebarea dacă era sau nu dator să facă pentru Pământ mai mult decât făcuse pentru Patricia. Și nu putuse s-o vadă încheindu-și călătoria — s-o vadă terminând-o în siguranță — pentru că nu era călătoria pe care trebuia s-o facă el însuși.

Supraviețuise? Ajunsese la destinație?

Chiar dacă era așa, în acea Cale jumătate de vis, jumătate de coșmar, plină cu stocuri de universuri, Patricia era tot atât de departe de el — și tot atât de inaccesibilă — ca și cum ar fi murit.

Olmy se tractă în spatele lui și își drese glasul.

— Mă simt foarte bine, spuse Lanier, morocănos.

— Asta n-a fost niciodată întrebarea, ripostă Olmy. Mă gândeam că poate vrei să știi care e situația noastră. Suntem cu o bună distanță înaintea frontului de plasmă. Radiația e suportabilă — deși aș sugera o ședință Talsit fizică integrală după ce ajungem.

— Ce se-aude cu incintele?

— Am luat legătura cu ele. Așa cum am bănuit, accelerează în direcția noastră. Au fost de acord să-și ridice clemele și să ne lase să trecem prin ei.

— Putem s-o facem?

— Cu puțin noroc, da, zise Olmy. Vor avea treizeci și unu la sută din viteza luminii.

— Cred c-o să fie ceva demn de văzut, comentă Lanier.

— Mă-ndoiesc c-o să „vedem" mare lucru din orice.

— E o figură de stil.

— Da. Avem mâncare, dacă dorești. Ser Yates e echipat ca să poată mânca și i-ar face plăcere să-i ții companie.

— Peste cât timp întâlnim incintele?

— Peste douăzeci și șapte de minute, răspunse Olmy.

Lanier înghiți în sec, cu greutate, și se roti în loc.

— Sigur, spuse. Aș putea să mănânc.

Însă mâncă foarte puțin, aruncând priviri nervoase în jurul cabinei — la nonumanii izolați în bulele lor de tracțiune, somnolenți sau deranjant de activi (șarpele cu patru capete făcea un soi de balet rapid, spasmodic, în lichidul lui de culoare verzuie); la Prescient Oyu, care-i răspunse cu o privire sinceră; la Yates, care mânca, părând cel mai uman dintre toți, cu obiceiurile cele mai firești, și totuși deschizător de porți.

Olmy stătea tăcut, nemișcat. Nu departe de el, lucrătorul care adăpostea personalitatea reconstruită a lui

Korzenowski — precum și o parte din a Patriciei — plutea înfășurat în linii de tracțiune, cu imaginea închisă în vreme ce continua îndelungatul proces de maturizare.

Lanier lăsă deoparte restul mâncării și spuse că prefera s-aștepte la probă. Olmy încuviință.

Se îngrămădiră în partea din față a navei, Lanier alături de Olmy și Yates, cu ciudata creatură în formă de U în partea opusă a pasajului imperfecțiunii, încă înconjurată de câmpul ei de carantină. Cei doi franți se relaxau în spatele tuturor, încovrigați, ținându-și doar gâturile și capetele întinse.

În fața lor, negrul și auriul se transformară în portocaliu palid și cafeniu. Imperfecțiunea pulsa într-un roz anemic, perturbată de accelerația lor.

— Peste numai câteva secunde, spuse Olmy.

Calea părea să se umfle în toate direcțiile. Lanier își simți mâinile cuprinse de furnicături și ochii încălzindu-se. Imperfecțiunea vibra și strălucea într-un albastru dogoritor. În compensare, prova transparentă deveni tot mai întunecată. Pasajul imperfecțiunii din mijlocul navei vibra și gemea.

Numai câteva secunde de viață... mai puțin...

Lanier avu senzația că explodează. Țipă de durere și de surprindere și-și aruncă în afară brațele și picioarele.

Apoi se termină. Pluti în derivă către o rețea de linii de tracțiune, clipind.

Calea era din nou neagră și aurie. Imperfecțiunea strălucea într-un roz palid.

— Nu sunt pagube, spuse Olmy.

— Corecție, îl contrazise Yates, ținându-și o mână peste ochi.

Lanier îl lovise cu cotul. Și își ceru scuze.

— Nu e nimic neliniştitor, spuse Yates. Schimb orice alte scuze pe nişte Talsit. De fapt e de-a dreptul excitant.

În spatele lor, cu o acceleraţie de patru sute g, cele două incinte unite, Axis Nader şi Oraşul Central, întâmpinară frontul de plasmă cu din ce în ce mai puternica lor undă de şoc spaţio-temporală, începând procesul de transformare a Căii într-o nová alungită.

Nivelul radiaţiilor din jurul navimperului înregistră o creştere bruscă.

Explozibilii din jurul perimetrului compartimentului şapte erau instalaţi. Inginerii străbătuseră întregul Thistledown, făcând ultimele verificări structurale şi testând maşinile din compartimentul şase. În momentul despărţirii asteroidului, prin explozie, de începutul Căii, aceste maşini aveau să fie supuse unor solicitări enorme — încheierea rolului lor de stabilizator al Căii şi o neaşteptată şi violentă creştere a celui de controlor al forţelor distructive în interiorul compartimentelor.

Incintele Axis Thoreau şi Euclid fuseseră mutate la distanţă de o mie de kilometri nord faţă de compartimentul şapte. În cilindri gemeni, dezordinea era enormă. Cei mai mulţi cetăţeni din Axis — naderiţii, ortodocşi sau nu, şi un număr surprinzător de gesheli homorfi — fuseseră repartizaţi în apartamente noi; foarte puţini erau complet familiarizaţi cu noile lor incinte. Domnea un sentiment de sărbătoare, de triumf, alături de o atmosferă încărcată de anxietate.

Oamenii de pe Pământ umpleau cu sutele sălile de pregătire, îngrijiţi de medici gesheli şi protejaţi de avocaţi.

Un bărbat *homorf* — Hoffman notă termenul şi îl adăugă în vocabularul ei, care se îmbogăţea cu rapiditate — lua mostre de piele din grupul ei de douăzeci de pământeni. Ea era a şaptea din şir. Bărbatul avea pentru fiecare un zâmbet şi câteva cuvinte bine alese, de încurajare. Era frumos, dar nu după gustul ei — puţin cam prea fin cizelat, cu trăsături prea puţin deosebite de ale unei duzini de alţi homorfi. Sau poate că simţurile ei nu erau extrem de sofisticate; era obişnuită cu imensa varietate de fizionomii din vremea ei, când defectele inevitabile — un nas diform, corpolenţa, dinţii strâmbi — dădeau naştere unui carnaval medieval al trăsăturilor.

Mostrele odată stocate, bărbatul scoase din trusa lui plutitoare un recipient de forma unei feţe omeneşti.

— Acest obiect efectuează o serie de analize medicale, le spuse. Li se vor face, de asemenea, numai voluntarilor — dar cooperarea dumneavoastră ar fi de foarte mare ajutor.

Cooperară cu toţii, uitându-se în recipient şi urmărind o serie de modele complicate timp de câteva secunde.

Pe toată durata acestor proceduri, Hoffman nu avu nicidecum sentimentul unei viitoare nenorociri sau aserviri, ci unul de camaraderie. Atât de mulţi dintre cei care asistau lăsau să le fluture cu mândrie steagurile proiectate pe umeri. Steaguri ale Indiei, Australiei, Chinei, Statelor Unite, Uniunii Sovietice şi ale altor naţiuni. Erau cu toţii dornici — ba chiar nerăbdători — să stea de vorbă cu cei care le fuseseră daţi în grijă în limbile natale ale acestora.

Examinarea medicală odată încheiată, gazdele îi conduseră către o serie de deschideri pentru ascensoare de pe una dintre laturile sălii. Ann Blakely, fosta secretară a lui Lanier, acum a lui Hoffman, traversă încăperea către ea,

venind dintr-un alt grup. O însoțea Doreen Cunningham, fosta șefă a pazei din complexul științific.

— Toată lumea e atât de încordată, îi șopti aceasta din urmă lui Hoffman.

— Eu nu, răspunse ea. Mă simt ca într-un soi de vacanță. Au venit oamenii mari să se ocupe de toate. Oh, Doamne.

Tocmai aruncase o privire în liftul lor. N-avea podea. După toate explicațiile și demonstrațiile însoțitorilor, convingerea cu vorba bună se dovedi necesară ca să-i facă pe cei nou-sosiți să înainteze.

Se ținură una pe cealaltă în brațe în timp ce urcau cu un grup de șaizeci de persoane. Cunningham rămase tot timpul cu ochii închiși. Majoritatea rușilor se resemnaseră să se aștepte la ce era mai rău, îi spuse ea lui Hoffman; pesimismul lor sumbru îi făcea să se izoleze într-o foarte mare măsură.

— Cineva mi-a spus că avem câțiva oameni care au dezertat, zise Hoffman, cu ochii țintuiți cu hotărâre asupra spatelui persoanei dinaintea ei.

Pereții ascensorului erau prea uniformi ca să sesizezi mișcarea și nu exista nicio senzație, nici neplăcută, nici altcum, însă ea totuși nu savura călătoria.

— Patru — doi ruși și doi americani; așa am auzit, îi răspunse Ann.

— Știe cineva cine sunt?

— Rimskaya, spuse Cunningham. Și Beryl Wallace.

— Beryl...

Hoffman înălță din sprâncene și clătină din cap.

— Nu m-aș fi așteptat din partea ei... sau dintr-a lui Rimskaya.

Oare avea senzația că o trădaseră? Era ridicol.

— Şi ruşii?

— Unul e Mirsky, spuse Ann. N-am recunoscut al doilea nume.

Dezertarea lui Mirsky nu o surprinse nicidecum. Putea să-i citească foarte bine pe străini, dar nu şi pe oamenii aflaţi sub comanda ei. Şi aşa se spulbera mitul instinctelor unei maestre a administratorilor.

Apartamentele lor erau răspândite prin ambele incinte. Tot mai mulţi homorfi le ieşiră în întâmpinare pe măsură ce grupul era divizat şi condus către locuinţele plasate pe niveluri diferite.

— Veţi împărţi apartamentele în grupuri de câte trei, le spuse cel care le însoţea. Spaţiul e acum la mare preţ.

— Suntem colege de cameră? le întrebă Cunningham pe Hoffman şi Blakely.

— Suntem, răspunse Hoffman.

Blakely dădu din cap.

Grupul lor de douăsprezece persoane se micşoră rapid pe măsură ce era deviat de însoţitori spre camerele libere. Ele rămaseră ultimele trei, escortate de o singură femeie homorf, care-şi pictografiase un steag rusesc pe umăr. Apartamentul lor era chiar în capătul unui coridor cilindric lung, uşor curbat. Când se apropiară, numerele verzi de sub uşă începură să strălucească puternic.

Camerele erau mici şi foarte albe. Femeia rămase atât cât era necesar ca să le dea instrucţiunile elementare de folosire a serviciului de informaţii. După care le adresă urări de bine şi plecă.

— Câtă grabă, spuse Blakely, clătinând din cap.

— De vreme ce noi nu luăm parte la acţiune, spuse Hoffman, sau, dacă preferaţi, nu suntem decât observatori, am putea să ne instalăm.

După câteva minute, discutau nerăbdătoare cu un spectru alocat de bibliotecă despre posibilităţile de decorare. Aveau la dispoziţie mai multe ore până la Smulgere, cum i se spunea; Hoffman îşi folosi timpul ca să ia legătura cu alţi pământeni din incintă cărora li se repartizaseră apartamente.

Blakely şi Cunningham se deciseră asupra unui decor provizoriu, oferindu-i apartamentului puţină culoare şi o oarecare formă — şi considerabil mai mult spaţiu locuibil aparent. Hoffman li se alătură ca să studieze facilităţile, precum şi mostrele de hrană oferite de bucătăria automată înghesuită într-un colţ.

Spectrele alocate îi informară deopotrivă pe cetăţeni şi pe pământeni că aveau posibilitatea să urmărească Smulgerea, aproape în întregime. Monitoarele plasate în Thistledown urmau să transmită imagini detaliate ale evenimentelor şi ale consecinţelor acestora; toată lumea avea un loc în primul rând, dacă şi-l dorea.

Nemaifind nici flămânde, nici prea interesate să se joace cu apartamentul, cele trei femei se aşezară să urmărească un documentar neîntrerupt despre ceea ce se petrecea în asteroid şi în incinte.

Imaginile erau aproape mult prea reale. După câteva minute, Cunningham îşi întoarse faţa de la afişaj şi începu să chicotească, pierzându-şi controlul.

— E ridicol, spuse, ţinându-se cu mâinile de obraji şi rostogolindu-se cu spatele pe covorul aparent, cu model oriental. E înspăimântător.

Pe urmă căpătă microbul râsului şi Blakely.

— Suntem isterice, spuse ea, ceea ce păru să le retrimită pe amândouă către o nouă izbucnire. N-avem nici cea mai mică idee ce se petrece.

— Oh, eu am, spuse Hoffman cu un aer solemn, simţindu-se exclusă.

— Ce? întrebă Cunningham, străduindu-se să fie serioasă.

Hoffman îşi curbă degetele, alcătuind un cilindru aproape complet. Se uită prin el la celelalte.

— Aruncă în aer capătul — cel pe care n-a încercat nimeni să-l sfredelească vreodată. Polul nord.

— Iisuse, zise Cunningham, oprindu-se din chicotit la fel de brusc cum începuse. Ce s-ar fi întâmplat dac-am fi încercat noi să-l perforăm? Unde ar fi ajuns perforatorii?

— Aruncă polul nord în aer, reluă Hoffman, ignorând întrebarea care n-avea răspuns, şi desprind Piatra de coridor. Iar după aceea...

— Ce? întrebă Ann, acum semănând a bufniţă, şi de asemenea foarte serioasă.

— Această jumătate a oraşului părăseşte coridorul. Devenim staţie spaţială.

— Şi Piatra? vru să ştie Cunningham.

— O altă lună.

— Iar noi ne-ntoarcem pe Pământ? întrebă Blakely.

Hoffman dădu din cap.

— La naiba, zise Blakely. E... nu ştiu ce e. Un basm. Poate că e ziua învierii. Cum i-au spus? Înălţarea la cer. Morţi zburând pe autostrăzi. Oameni ieşind din automobilele lor prin plafoane. Jenată, Blakely se întoarse cu spatele la afişaj. N-are niciun sens, nu-i aşa? Nu sunt autostrăzi, nici automobile. Numai îngeri veniţi din cer.

Hoffman oftă adânc, cutremurându-se.

— Ai dreptate, spuse, e un basm.

Apoi izbucni brusc în râs şi nu reuşi să se oprească înainte de a o durea plămânii şi de a i se uda faţa de lacrimi.

Cu o oră înainte se smulgerea programată, repcorporul Rosen Gardner pictografie un mesaj personal pentru Hoffman, cerându-i permisiunea s-o viziteze. Câteva minute mai târziu, sosi la ușa apartamentului în persoană — „încarnat", își reaminti Hoffman. Ea îl invită înăuntru. În momentul acela își redobândiseră toate un oarecare control aparent.

Activitatea lui în numele Hexamonului divizat și al naderiților nu mai era necesară, îi explică Gardner; se oferise voluntar ca repcorpor al oamenilor de pe Pământ în Noul Nex și o alesese pe Hoffman drept ceea mai rațională persoană cu care putea sta de vorbă. Se oferi s-o țină la curent conectând-o la memoria lui particulară și la serviciul lui de informații.

Vacanța i se terminase, se gândi ea, nu fără un oarecare regret. Era din nou la datorie.

— Aduc și vești, spuse Gardner, stând în fața ei cu mâinile la spate.

Hoffman începea să înțeleagă ce era un naderit ortodox: devotat, cu un comportament aproape cavaleresc, nu întrutotul deosebit de politicienii conservatori cu care ea avusese de-a face pe Pământ.

— Avem noutăți despre Patricia Luisa Vasquez și despre cele patru persoane trimise s-o găsească.

— Da?

— Trei din cei patru au fost retrimiși în incintele noastre. E vorba despre Lawrence Heineman, Karen Farley și Lenore Carrolson. Mi-e rușine s-o spun, dar geshelii din Axis Nader și Orașul Central i-au ținut o vreme captivi. Au fost eliberați chiar înainte de a începe incintele geshelilor să accelereze. Li se vor alătura în curând oamenilor dumneavoastră.

— Şi ceilalţi?

— Patriciei Luisa Vasquez i s-a oferit o ocazie de a-şi găsi drumul spre casă, continuă ser Gardner. Nu ştiu sigur ce înseamnă cu exactitate asta; amănuntele sunt sumare. Ea şi Garry Lanier au fost reţinuţi şi trimişi împreună cu deschizătorul de porţi şi cu grupul lui la unu punct trei ex nouă; o mare parte dintre membrii acelui grup, inclusiv Lanier, se află acum pe drumul de întoarcere şi au traversat cu bine incintele accelerate. Însă nu vor ajunge în sectorul nostru la timp ca să ni se alăture.

Ea n-avea idee ce era un „deschizător de porţi" şi simţea că nu se cuvenea să întrebe. Putea să caute termenul mai târziu.

— Vor părăsi şi ei Coridorul?

— Nu ştiu, răspunse Gardner. Şeful lor, ser Olmy, a fost informat în privinţa orarului. Crede că vor reuşi să iasă înainte de sigilarea Căii. Au fost întârziaţi fiindcă s-au oprit la mai multe porţi redeschise ca să-i debarce pe clienţii nonumani.

Hoffman asimilă noutăţile în tăcere, lovindu-se uşor cu mâna stângă peste coapsă. Presupusese că toţi cei patru trimişi în căutare, precum şi Vasquez, muriseră sau se rătăciseră definitiv în zăpăceala întregii reorganizări. Pe moment, reuşise să uite de ei. Acum avea din nou ceva pentru care să-şi facă griji, ştiind prea puţine în legătură cu pericolele implicate, despre şansele de succes...

— Ora noastră zero va fi peste patruzeci şi trei de minute, continuă repcorporul Gardner. Apropo, cred că trebuie să vă informez că un mic grup de oameni de-ai dumneavoastră a făcut avansuri amoroase unui număr de cetăţeni ai Hexamonului. În apartamentele din Axis Thoreau se desfăşoară o „petrecere deşucheată". O parte

din personalul dumneavoastră feminin oferă favoruri sexuale contra unor obiecte — nu știu care anume. Le-am interzis oamenilor mei participarea la această petrecere.

Hoffman se uită la el uluită, neștiind ce să răspundă.

— E o măsură înțeleaptă, reuși să spună în cele din urmă. Nu știu cine pe cine ar fi corupt mai mult.

În Piatră:

În fiecare dintre cele șapte compartimente, de la un capăt la altul: beznă și tăcere. În primul compartiment, după reînceperea rotației se adunaseră norii; ploaia amenința din întuneric.

În perforații, liniștea absolută a vidului și nicio activitate, cu excepția zborului ocazional al câte unui monitor minuscul.

În al doilea compartiment, un șuier ușor al vântului în timp ce atmosfera își recăpăta echilibrul. Se spărseseră mai multe ferestre, iar o serie de clădiri, printre care și un mega — se dărâmaseră, în ciuda eforturilor inginerilor.

În compartimentul trei, situația era în mare aceeași, deși nu se năruise nicio clădire. Strălucirile răzlețe ale ferestrelor ilusart încă active din orașul Thistledown semănau cu un roi de licurici.

În compartimentul patru, pădurile doborâte de potop și apele dezlănțuite făcuseră în sfârșit pace. Complexele ocupate în trecut de personalul din blocul estic și din cel vestic fuseseră luate de ape și resturile lor fuseseră purtate până în lacuri, sau se înțepeniseră printre copacii de pe maluri.

Cei care muriseră ca să invadeze sau ca să apere Piatra — Cartoful — Thistledown — continuau să zacă în mormintele lor, fără să vadă, cu toate tiparele pierdute,

cu personalităţile dispărute, cu Misterele devenite încă şi mai misterioase.

Compartimentul cinci: tot atât de întunecat şi de gălnos ca o peşteră imensă de pe Pământ, străbătut doar de eternul zgomot al cascadelor şi al râurilor.

Al şaselea compartiment, vigilent, singurul, în afară de al şaptelea, încă luminat de tubul de plasmă, deşi strălucirea acestuia era nesigură, nu inspira încredere.

Tubul de plasmă licări şi se stinse. N-avea importanţă. Toate pregătirile se încheiaseră şi numai monitoarele mai patrulau prin pustietatea Thistledownului.

Compartimentul şapte. Dinspre capac sufla un vânt bând, făcând să foşnească tufele din pădurea pitică; hoinărea prin cortul abandonat fluierând uşor, fâlfâindu-i pânza. O parte a cortului se încovoiase, acolo unde se desprinsese un stâlp în momentul reintrării în rotaţie. Surprinzător de puţine alte lucruri se clintiseră de la locurile lor.

Detonatorii aşteptau răbdători lângă încărcături.

Incintele unite Axis Thoreau şi Euclid se aflau prea departe în josul Căii ca să fie vizibile din acel punct fără ajutorul unui telescop foarte puternic. Calea părea pustie, infinită, eternă şi calmă: cel mai măreţ lucru creat vreodată de fiinţele umane.

În afara Thistledownului, spaţiul întunecat, stelele şi Luna şi sărmanul Pământ lovit, ars şi asediat de iarnă, unde la asteroid sau la posibilitatea de salvare se gândeau puţini oameni, sau poate niciunul. Cum ar fi putut exista o salvare dintr-o asemenea nenorocire totală şi din moarte? Istoria îi nesocotise.

Propulsoarele Beckmann îmbunătăţite ale asteroidului se pregăteau să-şi joace rolul în dramă, acumulând

masă de reacție care să fie azvârlită în afară și dematerializată în fascicule de raze combinate. Urmau să micșoreze puterea impulsului dat de desprindere, iar acest impuls, combinat cu contrașocul, avea să plaseze asteroidul pe o orbită circulară în jurul Pământului, la o altitudine de vreo zece mii de kilometri.

Incintele Axis Thoreau și Euclid începură să accelereze, într-o goană aparent sinucigașă către zdrobirea de capacul compartimentului șapte. În interior, douăzeci de milioane de ființe umane — corporale sau nu — făceau diversele lucruri pe care le fac oamenii când așteaptă să vadă dacă vor trăi sau vor muri.

În spatele incintelor, la o jumătate de milion de kilometri în josul Căii, un minuscul navimper al sistemului defensiv își reducea drastic viteza, cu imperfecțiunea din fața sa strălucind în nuanțe de violet și albastru. Trebuia să încetinească până la viteza de deplasare pe o orbită a Pământului în timp ce urmărea incintele unite pe drumul către capătul Căii — dacă reușea această performanță.

Încărcăturile îngropate în pereții compartimentului șapte se sincronizară.

Clemele lui Axis Thoreau și ale lui Axis Euclid se retraseră, și cilindrii uriași își continuară drumul către sud, spre capacul compartimentului șapte, cu o viteză care depășea cu foarte puțin patruzeci de mii de kilometri pe oră, sau unsprezece kilometri pe secundă.

Detonatoarele ajunseră la microsecunda programată.

În compartimentul șapte era un zgomot pe care nu l-ar fi putut descrie o ființă omenească. Miliarde de tone de metal se năpusteau către axă din cele șapte puncte cu încărcături explozive și către vidul din spațiu se căscau fisuri imense.

În jurul polului nord al asteroidului, praful și sfărâmăturile se răspândeau într-un evantai circular larg, urmate de o strălucire albă mult mai puternică decât a soarelui. Strălucirea păli către roșu și violet. Propulsată de explozie, o bucată de rocă de forma unui comănac lat de șaptezeci de kilometri se îndepărtă de asteroid. Acesta se retrase, îndepărtându-se mult mai încet de capătul său retezat și, pentru cel mai scurt moment posibil, între ele rămase o gaură în spațiu, umplută cu lumina tubului de plasmă și lăsând să se vadă o perspectivă infinită...

Din care zburară incintele unite Axis Thoreau și Euclid, ratând cu foarte puțin impactul cu asteroidul însuși și deviind sfărâmăturile cu ajutorul unor câmpuri de tracțiune conice. Prin strălucirea din ce în ce mai palidă și printre bucățile rotitoare de rocă și de metal, incintele ieșiră din raza de acțiune a propulsoarelor Beckmann ale asteroidului. Acestea intrară apoi în acțiune pentru a-l plasa pe Thistledown pe orbită.

Calea era acum o entitate independentă. Golul din spațiu începu să se umple, înfășurându-se în mii de tipuri de întuneric — violet și verde-marin, carmin și indigo —, stârnind în vid vânturi mai puternice decât o mie de uragane.

Închizându-se.

Sigilându-se și despărțindu-se pentru totdeauna de acest univers.

Olmy se lăsă pe spate și închise ochii. Yates era mai activ, își freca mâinile una de alta. Senatoarea Oyu părea la fel de rece ca întotdeauna, dar Lanier observă că mișcările ochilor erau frecvente și bruște.

Dacă Prescient Oyu era fie şi numai uşor nervoasă, iar Olmy era resemnat, Lanier se gândi că el însuşi avea tot dreptul să fie îngrozit.

— O să reuşim? întrebă.

— Cu mare greutate, răspunse Olmy, cu ochii încă închişi.

Lanier se întoarse cu faţa spre provă.

Aceasta fusese opacizată de strălucirea celor şapte explozii sincronizate. Şi tocmai se limpezea, oferindu-i o imagine a începutului Căii. În mijlocul unui cerc strălucitor de frânturi de asteroid topite şi de dâre îngheţate de vapori de apă se contura un alt cerc, de întuneric.

Acesta se micşora, acoperit de un neant irizat, care îndurera ochii: noul capăt al Căii.

Şi apoi, în din ce în ce mai micul cerc negru, Lanier zări o seceră de un alb mat. Clipi.

Secera Lunii.

Navimperul se răsuci în aerul expulzat cu viteză. Neantul irizat aproape că-şi îndeplinise misiunea; păreau să aibă nevoie de o veşnicie ca să se-apropie de întunericul care se îngusta rapid şi de semilună.

Bucăţi de sol se înălţară din pereţi pentru a oscila în jurul noului contur irizat. Conturul eclipsă Luna.

— Oh, Dumnezeule! spuse Lanier.

Îşi încleştă pumnii şi închise ochii.

EPILOG:

PATRU ÎNCEPUTURI

Unu: 6 după Moarte

Şi toţi caii regelui, şi toţi oamenii regelui...

Fraza revenea adesea în gândul lui Heineman când pilota un avion în formă de săgeată boantă dintr-un punct devastat al globului într-altul. Ceea ce nu incinerase şi nu otrăvise Moartea însăşi, pustiise larna Lungă; pentru o vreme se păruse că nici măcar ingeniozitatea, tehnologia şi puterea Noului Hexamon nu puteau îndrepta lucrurile.

Însă, aşa cum îi reamintea Lenore — de patru ani soţia sa — în momentele lui cele mai rele, mai descurajatoare:

— Au reuşit să-şi revină chiar şi fără ajutor — prezenţa noastră aici *trebuie* să accelereze lucrurile.

Dar nici măcar speranţa şi perspectiva unui viitor luminos nu puteau să-l liniştească, sau să reducă amărăciunea trezită de tot ce vedea în cursul unei inspecţii de o singură zi.

India, Africa, Australia, Noua Zeelandă şi o mare parte din America de Sud se ridicaseră după Moarte cu pagube minore. America de Nord, Rusia şi Europa fuseseră practic sterilizate. China îşi pierduse un sfert din populaţie în schimbul de lovituri nucleare; alte două treimi muriseră de foame în timpul lernii Lungi, care se domolea abia acum, cu ajutorul incintelor de pe orbită. Asia de Sud-Est

fusese fărâmiţată, ajungându-se la anarhie, la revoluţie şi la genocid; acolo distrugerea era aproape completă.

Cenuşă, câmpii golaşe, văi acoperite cu zăpadă şi dealuri care aveau să devină în curând gheţari; nori cenuşii, grei de zăpadă, mânaţi de vânt ca să arunce umbre negre peste pământul necultivat; continente cedate bacteriilor, gândacilor şi furnicilor şi, în mijlocul acestei noi ecologii, câteva animale răzleţite, care îşi spuseseră cândva fiinţe omeneşti, care trăiseră cândva în case confortabile, avuseseră cunoştinţe elementare despre energia electrică, cumpăraseră ziare şi subscriseseră la puncte de vedere provinciale în privinţa realităţii...

Care avuseseră cândva timp să-şi permită luxul de a gândi.

Era cumplit. Heineman ajunsese să vadă în cei asemenea lui — inginerii, savanţii şi tehnicienii Pământului — înseşi uneltele Satanei. Credinţa lui creştină latentă se reîntorsese ca o răzbunare.

Ştia că punea la grea încercare răbdarea lui Lenore, dar în şerpuitoarele lui viziuni ale apocalipsei, îngerilor şi învierii putea cel puţin să găsească o oarecare alinare, să descopere un înţeles şi să caute destinul şi planul lui Dumnezeu. Dacă fusese cândva un agent al Satanei, acum era — fără să-şi fi schimbat ocupaţia — un agent al îngerilor, al celor care aveau să transforme Pământul în paradis...

Lenore încerca în repetate rânduri să sublinieze că inginerii erau tot atât de responsabili de salvarea Pământului, cât şi de distrugerea lui. Fără platformele orbitale şi fără toate echipamentele de apărare spaţială, de pe Pământ ar fi fost ştearsă pe deplin orice urmă de viaţă; platformele NATO şi cele sovietice reuşiseră să anihileze în jur de patruzeci la sută din rachete.

Nu destul de multe, nu destul...

Şi câţi copii, câte animale, câţi nevinovaţi şi...

Dar, l-ar fi contrazis Lenore, nicio fiinţă născută cu o gură şi cu o necesitate oarecare nu e nevinovată...

Ea avea adesea dreptate, firește.

Stăpânii pe care-i slujea Heineman acum nu erau perfecţi şi nici pe departe angelici. Erau inteligenţi, puternici, rezonabili; liderilor lor le lipsea strania orbire ignorantă a conducătorilor Pământului. Dar tot se mai certau unii cu alţii, uneori cu vehemenţă.

Aşa că, alături de soţia lui, Heineman zbura pe cerul Pământului şi trecea pe hartă stricăciunile, sperând să sosească o zi când avea să crească iarbă şi aveau să înflorească florile, când zăpada avea să se retragă şi când în aer n-avea să mai existe radioactivitate. Muncea din greu pentru acea zi.

Şi le era credincios noilor săi stăpâni, fiindcă renăscuse, în mai multe moduri. În prima zi a reîntoarcerii pe Pământ, suferise un atac de cord fatal.

Larry Heineman se afla în al doilea trup al său. Lenore îl asigura că era la fel de bun ca primul.

El avea îndoielile lui, dar se *simţea* cu siguranţă mai bine.

Amurg în Noua Zeelandă, cu un alt apus spectaculos de soare în largul oceanului. Deasupra capetelor, imensul far de pe Thistledown se înalţă clar şi luminos şi la o distanţă nu prea mare, iar punctul grăbit pe orbita incintelor traversă cerul în direcţia opusă.

Garry Lanier ieşi din cotul Talsit şi o văzu pe Karen Lanier stând de vorbă cu un grup de fermieri la gardul taberei. Fermierii îşi aduseseră copiii în tabără cu două

săptămâni înainte, pentru purificarea Talsit; cel puțin ei n-aveau să dea naștere unor monștri sau să fie afectați de efectele pe termen lung ale otrăvirii cu radiații. Însă, în ceea ce-i privea pe adulți, suspiciunea și neîncrederea continuau să fie prezente, într-o mare măsură; zvonurile de mai înainte, despre invazii extraterestre și despre hoarde de demoni care călătoreau pe cer, păruseră deosebit de convingătoare în acea epocă de după sfârșitul lumii. Sarcina evidentă a lui Karen — era în luna a șasea — își adusese din plin contribuția, liniștindu-i și convingându-i într-o mare măsură că aveau de-a face cu ființe omenești.

Însă Lanier nu spusese povestea lor niciunui supraviețuitor de pe Pământ. Cine-ar fi putut asimila ceva atât de incredibil și de complicat când gândurile fiecăruia se îndreptau spre simpla supraviețuire și spre sănătatea propriilor copii, sau a propriilor oi, sau a oamenilor din propriul oraș?

Rămase în picioare, cu mâinile în buzunarele salopetei, și se uită la Karen, care discuta cu ciobanii cu voce scăzută. Trăiseră și munciseră împreună de când se reîntorseseră pe Pământ și se căsătoriseră cu doi ani în urmă. Trăiau fiind întotdeauna ocupați și erau buni unul pentru altul, dar...

El încă nu era mulțumit, încă nu se eliberase de numeroasele nevroze acumulate în ultimul deceniu. Cel puțin își putea simți marginile rănilor mentale închizându-se și vindecându-se, cicatrizându-se, poate chiar nivelându-se și dispărând.

Lanier făcea doar ședințe Talsit fizice, ca să-și purifice trupul; erau necesare cel puțin o dată la șase luni, pentru prevenirea efectelor nocive ale radiațiilor atmosferice. Nu se lăsa atras de Talsitul mental, cu toate îndemnurile lui

Olmy; la urma urmelor, el era un individualist necizelat şi prefera să realizeze aceste lucruri pe cont propriu.

Dacă puteau fi scutiţi de munca lor de acolo, el şi Karen aveau probabil să li se alăture, peste câteva luni, lui Hoffman şi Olmy, şi poate chiar lui Larry şi Lenore. Aveau să-şi reîncarce implanturile provizorii cu instruiri şi cu informaţii noi şi să lucreze împreună cu repcoporul Pământului, Rosen Gardnet, şi cu senatoarea Pământului, Prescient Oyu, coordonând împreună imensa sarcină a purificării atmosferei şi a reorganizării supravieţuitorilor.

Paradoxal, naderiţii aveau să se confrunte în curând cu ţipetele infantile ale propriului lor crez, care câştiga rapid influenţă în zonele încă neatinse de reconstrucţie.

Acum Lanier nu se gândea des la Cale sau la ceea ce se întâmplase în anii din urmă. Mintea lui era ocupată cu probleme mult mai urgente.

Dar când şi când îşi închidea ochii pentru o clipă şi îi redeschidea. Şi se întorcea spre Karen, îi întâlnea zâmbetul fericit şi îşi trecea mâinile prin părul ei blond.

N-avea sens să-şi facă griji pentru cei care se aflau mai departe decât sufletele morţilor.

Doi: Anul Călătoriei 1181

Olmy stătea în sala de observaţie publică din Axis Euclid, cu mâinile la spate, aşteptându-l pe Korzenowski. Împreună, aveau să-ncerce s-o convingă pe Ram Kikura, avocata-şefă a Pământului, că drepturile legale ale supravieţuitorilor de pe Pământ nu puteau suprima datoria

Noului Hexamon de a le impune, eventual cu forţa, efectuarea purificării Talsit. Îşi adunase argumentele în minte.

Dacă nu erau purificaţi, atât mental, cât şi fizic, condiţia în care se găsea gândirea lor ar fi condus la conflicte şi la dezacorduri care ar fi sfâşiat din nou Pământul peste câteva secole, dacă nu chiar mai curând. Aveau nevoie de sănătate mentală ca să poată face faţă viitorului pe care Noul Hexamon îl structura deja pentru ei; nu era loc pentru acel gen de gândire arhaică şi bolnavă care condusese, în primul rând, la Moarte.

Însă Olmy nu era sigur că o putea convinge pe Ram Kikura. Ea recitea *Actele Federaliste*[36] şi studia cazurile antice de drept constituţional.

Korzenowski îşi făcu apariţia, cu întârziere, ca de obicei, şi petrecură împreună câteva minute urmărind mişcarea continentelor, a oceanelor şi a norilor de sub ei. Orizontul continua să fie portocaliu şi cenuşiu din cauza prafului şi a cenuşii din stratosferă; acolo unde se despărţeau norii, cea mai mare parte a pământului era acoperită cu zăpadă.

— Femeia asta a ta o să ne facă viaţa grea azi? întrebă Inginerul.

— Fără îndoială, răspunse Olmy.

Korzenowski zâmbi.

— O să-ţi fac o mărturisire. În ultima vreme, mie-mi face dificultăţi o altă tânără femeie. Oh, îmi dau seama că ar trebui să ne concentrăm cu toţii asupra reconstrucţiei... dar cred c-o să-nţelegi de ce-mi hoinăreşte mintea.

Olmy dădu din cap.

— Probabil că ea n-a reuşit, spuse Korzenowski.

---

[36] *Federalist Papers*, o colecţie de 85 de articole scrise de Alexander Hamilton, James Madison şi John Jay pentru a convinge alegătorii să ratifice Constituţia Statelor Unite.

— Să ajungă acasă?

— E foarte puțin probabil. Mă tot gândesc la teoria Căii. O parte din mine continuă să urmărească aceste probleme. Noi am înțeles stocurile de geometrie atât de puțin. La vremea când și-a formulat Patricia teoriile, au părut corecte... și aproape că erau. Dar nu suficient de precise ca s-o ducă acasă.

— Atunci unde e acum?

— Asta n-o pot spune. Korzenowski își duse o mână la tâmplă. Însă această persistență... această presiune care mă face să mă tot ocup de probleme... Nu pot spune că am de obiectat. Teoria e fascinantă. Gândul la ea e unul dintre cele mai plăcute lucruri pe care le fac. Și poate că-ntr-o zi vom încerca din nou.

— De pe Pământ? întrebă Olmy.

— Încă mai avem mașinile din compartimentul șase, zise Korzenowski. N-ar mai fi tot atât de dificil ca înainte. Și am putea s-o facem mai bine.

Olmy nu răspunse decât după câteva clipe.

— Ar putea fi inevitabil, recunoscu el, dar deocamdată să nu-i pomenim Nexului nimic despre asta.

— Bineînțeles, încuviință Korzenowski. După tot acest timp, avem... am foarte multă răbdare.

Privirea intensă și pătrunzătoare a Inginerului, ca a unei pisici pregătindu-se să sară, îi zbârli lui Olmy părul de pe ceafă. Nu mai avusese de mulți ani o reacție atât de atavică.

— Să mergem la o luptă frumoasă cu avocata ta, sugeră Korzenowski.

Se întoarseră cu spatele la imaginea Pământului și luară un ascensor către anticamerele Nexului, unde îi aștepta Suli Ram Kikura.

Dacă nu greșesc prea mult — sau dacă efectele distorsionante ale călătoriei noastre nu sunt prea greu de calculat — atunci azi e a treizeci și doua mea aniversare.

M-am obișnuit cu traiul din Orașul Central, iau parte la ritualurile și la schimburile din viața geshelilor. Îmi actualizez copiile personalității în fiecare săptămână și fac cunoștință cu zeci de cetățeni în fiecare zi, mulți fiind extrem de dornici să discute cu mine; și lucrez.

Studiez istoria. Cei care împart aici sarcinile sunt de părere că percepțiile și deprinderile mele mă transformă într-o lentilă unicat pentru privirea și interpretarea trecutului. Rodzhensky mă ajută. El s-a adaptat cu mult mai complet decât mine și are chiar de gând ca, la următoarea sa încarnare, să-și ia un corp neomorf, creat după propriile indicații.

Mă întâlnesc adesea cu Joseph Rimskaya, dar e încă ursuz și nu prea stimulativ. Cred că îi e dor de casă și că probabil n-ar fi trebuit să dezerteze. Plănuiește să facă în curând terapie Talsit, dar a mai spus asta și înainte. Pe Beryl Wallace, cealaltă americancă, o vedem rar. A fost repartizată într-un grup de observare; un post remarcabil, foarte solicitat, în care cred că servește mai degrabă de mascotă decât de orice altceva, dar s-ar putea să mă înșel. Implanturile pot face minuni.

Eu n-am fost niciodată un intelectual. Filosofia mă plictisea; întrebările despre sensul final și despre realitate mi se păreau lipsite de sens. Nu aveam capacitatea de a merge din ce în ce mai departe cu imaginația.

Cu implanturile, toate acestea s-au schimbat. Am făcut zeci de paşi pe drumul către transformarea într-o altă persoană.

Am străbătut o distanţă considerabilă de când am atins o viteză aproape egală cu a luminii. Cred că nu s-a aşteptat nimeni la ceea ce se întâmplă acum. Calea e atât de complicată; nici măcar cei care au creat-o nu-i pot prezice toate posibilităţile.

Acum călătorim pe o Cale fantomă, natura sa locală fiind alterată de violenţa trecerii noastre cu o viteză aproape egală cu a luminii. N-are nici diametru, nici limite, privite ca atare; obiectele cu masă pur şi simplu nu pot exista la o distanţă mai mare de douăzeci de mii de kilometri de traiectoria noastră. (Imperfecţiunea, sau singularitatea, a dispărut acum trei luni. S-a evaporat pur şi simplu, într-o pulsaţie de particule nou create, unele dintre ele nefiind cunoscute nici măcar de gesheli.)

Am ajuns dincolo de sfera super-mulţimii de universuri exterioare care înconjoară întreaga noastră diversitate de linii de lumi. Chiar dacă ne-am opri acum ca să deschidem porţi către „exterior", indiferent ce ar putea fi acesta, s-ar putea să întâlnim tărâmuri fără materie, şi poate fără formă şi fără ordine; posibilitatea de a găsi ceva familiar e extrem de îndoielnică.

Există o infinitate de alternative ale Căii, fiecare avându-şi originea într-o linie de lumi alternative, însă ajungând dincolo de ea. Până acum, cercetătorii Căii nu au ştiut exact cum sunt stivuite sau aranjate Căile alternative sau dacă pot fi într-adevăr considerate reale. Deoarece Calea intersectează un grup vast de linii de lumi paralele — poate pe toate — e posibil să existe mai mult decât o singură Cale?

Călătorind în interiorul Căii cu o viteză atât de apropiată de viteza luminii, am răspuns acestor întrebări și am descoperit altele. Am distorsionat geometria Căii în mai mult decât cele patru dimensiuni indispensabile; am contractat, de asemenea, a cincea dimensiune, trăgând Căile alternative laolaltă. Limitele Căii au devenit transparente pe o mare varietate de frecvențe și putem percepe forma altor Căi. Putem selecta Calea pe care dorim s-o inspectăm, folosind aparate similare claviculelor pentru deschiderea porților. Beryl Wallace este acum o observatoare a acestor Căi alternative.

Acum putem vedea ființe de pe alte Căi (și, în anumite împrejurări, putem să comunicăm cu ele).

Există, așadar, un număr infinit de linii de lumi și, datorită acestui unic artefact omenesc, un număr infinit de conexiuni între ele. Cercetătorii noștri concep planuri care să ne permită traversarea către alte Căi, către alte supermulțimi de linii de lumi, dar, chiar și cu implanturi, mie îmi e greu să înțeleg despre ce vorbesc.

Eu știu doar atât: există Căi unde ființele din mii de universuri complet diferite se ocupă de comerț, în anumite cazuri făcând numai schimb de informații, iar în altele obiectul schimburilor sunt, de fapt, diferite tipuri de spațiu-timp. E oare posibil să-ți imaginezi potențialul care ar putea exista între două universuri de calități diferite? Acest potențial ar putea fi numit energie?

Așa ursuz cum e, Rimskaya a continuat să lucreze și și-a adus chiar și câteva contribuții semnificative în ceea ce privește cercetările. E de părere că a găsit o definiție a informației: potențialul care există între toate dimensiunile de tipul timpului (de exemplu, timpul însuși și a cincea dimensiune care separă liniile de lumi) și cele de tipul

spațiului. Ori de câte ori interacționează spațiul și timpul, există informație, iar acolo unde informația poate fi ordonată sub forma cunoștințelor și cunoștințele pot fi aplicate, există inteligență.

Pentru ca nu cumva cineva care citește acest jurnal al unui om primitiv să creadă că ne petrecem timpul blocați în abstracțiuni, am să spun și că descopăr abundența disponibilă pentru cei care sunt dispuși să-și altereze caracteristicile majore. Diversitatea emoțiilor accesibile unei minți omenești reconfigurate, conținând gânduri imposibile pentru strămoșii săi...

Emoția numită — —, descriptibilă drept ceva între dragostea carnală și desfătarea intelectului — a face dragoste cu un gând? Sau &&, adevărata inversiune a durerii, nu „plăcere", ci o „avertizare", care anunță vindecarea, creșterea sau schimbarea. Sau (^+^), cea mai complexă emoție descoperită până acum, simțită de cei care suportă, conștienți fiind, un schimb între configurațiile mentale și experimentează largul spectru de posibilități inerente gândirii și existenței.*

Eu abia am început să gust varietățile de dragoste omenească. Aici, personalitățile nu sunt neapărat izolate; pot să aparțin unui spectru larg de personalități agregate și totuși să-mi păstrez individualitatea... Nu pierd nimic și câștig o mie de gusturi noi ale afecțiunii umane.

Ce rost are să-ncerci să măsori distanțele pe care am călătorit? Ce folos îi aduc personalității vechiului Pavel Mirsky dacă le înțelege? Sunt ferm hotărât să-mi adun în curând curajul și să mă alătur personalităților extinse din Memoria Orașului.

Dar, în timp ce mă preocupă toate acestea, continui să jelesc. Încă mai plâng după partea din mine însumi pierdută, încă mă mai întristează gândul la un ținut în care

nu mă mai pot întoarce, acum de două ori inaccesibil. Însă plânsul e îngropat adânc, acolo unde până și sedințelor Talsit le e greu să ajungă... poate că sălășluiește într-o zonă pe care e ilegal să o modifici, cunoscută sub numele de Mister. Ce ironie, fiindcă în acest fel încă mai simt ca un rus și fiindcă, atâta timp cât există oricare parte a mea, voi continua să fiu rus!

Pentru că eu și vechiul Pavel Mirsky avem în comun același Mister, simt continuitatea. Simt...

O chemare a stelelor, da, dar mai mult decât atât.

Când eram copil, la Kiev (sau cel puțin așa mă informează câteva porțiuni estompate din memoria mea), l-am întrebat la un moment dat pe tatăl meu vitreg cât de mult vor trăi oamenii odată ce se va crea Paradisul Muncitorului. El era un tehnician specializat în domeniul computerelor, cu o imaginație foarte bogată, și a răspuns:

— Poate că atât de mult cât vor dori. Poate un miliard de ani.

— Cât de mult înseamnă un miliard? l-am întrebat.

— E un timp foarte îndelungat, mi-a spus. O eră, o eternitate, un timp suficient pentru ca tot ce e viață să răsară și pentru ca tot ce e viață să se sfârșească. Unii îi spun eon.

Am aflat mai târziu că, în termeni geologici, un eon înseamnă într-adevăr un miliard de ani. Dar grecii care au inventat cuvântul nu i-au dat o semnificație atât de exactă. Îl foloseau ca să indice o eternitate, durata vieții universului, cu mult mai mult decât un milion de ani. Era, totodată, personificarea ciclului de viață a unui zeu.

Eu i-am supraviețuit Paradisului Muncitorului. I-am supraviețuit sfârșitului universului meu și s-ar putea să le supraviețuiesc și altora, nenumărate.

Dragul meu tată vitreg, se pare că le voi supraviețui zeilor înșiși...

Un adevărat eon.

Sunt atât de multe de învățat, atât de multe schimbări pe care să le aștepți cu nerăbdare. În fiecare zi respir adânc, îmi număr posibilitățile și înțeleg ce norocos sunt. (Numai dacă l-aș putea convinge pe Rimskaya. Trist om.)

Sunt liber.

Patru: Aigyptos,
Anul Alexandrosului 2323

Tânăra regină Kleopatra a XXI-a tocmai petrecuse patru ore lungi și adormitoare ascultând mărturia depusă de patru congresmeni excluși din Bula Nomei Oxyrrhynkhos. Cel mai demn de încredere dintre consilierii ei decise că plângerile lor erau lipsite de valoare, așa că ea îi concedie cu un zâmbet sever și îi avertiză să nu-și prezinte plângerile în afara Aigyptosului, în fața altei curți guvernamentale, dacă nu voiau să fie exilați din întregul Oikoumene[27] Alexandrian și siliți să rătăcească în est sau în vest, pe pământurile barbarilor, sau, și mai rău, în Latium.

Astfel de plângeri ajungeau la Kleopatra de trei ori pe săptămână, fiind selectate dintre mii de cazuri de consilierii ei, cât se putea de conștienți că o făceau mai ales pentru spectacol și că hotărârile fuseseră deja luate. Ea nu era pe de-a-ntregul mulțumită de limitarea puterilor

[27] Termen folosit în lumea greco-romană cu sensul de univers locuit.

regale impuse de Bula Oikoumenică pe vremea taților săi, dar trebuia să le accepte sau să plece în exil și, odată exilată din Oikoumene, o regină de optsprezece ani nu se putea duce în prea multe locuri. Cum se schimbase lumea în ultimii cinci sute de ani!

Însă Kleopatra își aștepta cu nerăbdare următorul vizitator. Auzise multe povești despre marea preoteasă și sophia de la templul Hypateion din Rhodos; femeia era legendară nu numai datorită poveștii despre sosirea ei în Oikoumene, ci și pentru realizările sale din ultima jumătate de secol. Însă regina și preoteasa nu se întâlniseră niciodată.

Sophia Patrikia venise din Rhodos cu două zile înainte, cu un avion care o lăsase pe aeroportul din Rakhotis, după care se instalase într-o reședință privilegiată din Mouseion, așteptând până când se putea aranja o audiență. În cele două zile, sophia fusese dusă să facă tururile efectiv obligatorii ale piramidelor lui Alexandros și Diadokhoi, ca să vadă (ce plictisitor, se gândi Kleopatra) mumiile înfășurate în aur ale întemeietorilor actualului Oikoumene Alexandrian, și trecuse apoi prin piramidele din jur și prin mormintele Succesorilor Ulteriori. Se spusese că sophia suportase bine tururile și o parte din observațiile ei fuseseră înregistrate, pentru a fi difuzate apoi în cele optzeci și cinci de nome din Oikoumene.

Heralzii se înfățișară ca să anunțe că sophia sosise pe Promontoriul Lokhias și că avea să ajungă în scurt timp la reședința regală. Consilierii goliră curtea și Kleopatra fu înconjurată de muștele sale, cum le numea ea — șambelanele și machiezele, care-i șterseră transpirația de pe frunte, îi pudrară obrajii și nasul, îi aranjară robele în jurul tronului de aur. În partea opusă a curții, pe jumătate în

umbră şi pe jumătate în soare, se afla falanga regală de pază. Când avea să se împartă în două şiruri, câte unul de fiecare parte a portalului, Kleopatra avea să intre în Postură şi s-o întâmpine pe sophia.

Şirurile se formară şi heralzii îşi îndepliniră ritualul monoton.

Erau în 4 sothis, pe stil vechi, sau în 27 arkhimedes, pe stil nou.

Kleopatra stătea răbdătoare pe tronul ei din lemn de cedru adus din turbulenta ierarhie Ioudeia, numită uneori Nea Phoenikia, sorbind apă efervescentă din Gallia dintr-o cupă fabricată în Metascythia. Se străduia astfel în fiecare zi să întrebuinţeze bunuri aduse din toate nomele, din toate statele şi de pe teritoriile tuturor naţiunilor, ştiind că se simţeau cu toţii onoraţi şi că popoarele lor se mândreau că se află în slujba celui mai vechi dintre vechile imperii, Oikoumene Alexandrian. Era bine ca sophia s-o vadă pe Kleopatra îndeplinindu-şi îndatoririle, adevărul fiind că tânăra regină avea puţine alte lucruri de făcut; Bula şi Consiliul Vorbitorilor Aleşi luau acum deciziile cu adevărat importante, în maniera ateniană.

Imensele uşi de bronz Theotokopolos se deschiseră şi procesiunea începu. Kleopatra ignoră curtenii, şambelanii şi politicienii mărunţi a căror mulţime spori cu mare repeziciune. Ochii ei se îndreptară imediat către sophia Patrikia, care intră în încăpere susţinută de braţele celor doi fii ai săi, ei înşişi de vârstă mijlocie.

Preoteasa purta o rochie lungă, din mătase Chin-Ch'ing neagră, simplă şi elegantă, cu o stea deasupra unui sân şi cu o lună deasupra celuilalt. Avea părul lung, încă întunecat la culoare şi de o bogăţie luxuriantă; faţa îi părea tânără, în ciuda celor şaptezeci şi patru de ani, cu ochi

negri, nepământeni și pătrunzători. Kleopatra îi întâlni cu greutate; păreau periculoși, prea provocatori.

— Bine ai venit, spuse ea, ocolind cu bună știință întregul ceremonial. Ia loc. Mi s-a spus că avem de discutat.

—Oh, da, avem, frumoasa mea regină, spuse sophia, îndepărtându-se de brațele fiilor ei, și se apropie de tron săltându-și cu o mână tivul rochiei lungi.

De fapt, era foarte sprintenă; fără îndoială că-și reținea fiii la templu pentru binele lor, nu pentru al ei; în zilele acelea, Oikoumene nu era locul unde-ți puteai găsi cel mai ușor de lucru.

Patrikia se așeză pe un scaun acoperit cu o pernă, la o lungime de trup mai jos decât tronul reginei, către care își înălță fața, cu ochi strălucitori.

— Mi s-a spus, de asemenea, că ți-ai adus minunatele instrumente, ca să mi le arăți și ca să-mi dezvălui scopurile în care se folosesc, zise Kleopatra.

— Dacă îmi este îngăduit...?

— Bineînțeles!

Patrikia făcu semn și doi studenți de la Hypateion aduseră o cutie de lemn, lată și puțin înaltă. Kleopatra recunoscu lemnul: arțar ochi-de-porumbel, din Nea Karkhedon, de dincolo de Atlantic. Se întrebă cum se desfășura revoluția lor; prin blocada de pe teritoriile costale se scurgeau puține informații.

Preoteasa ordonă să se pună lada pe o masă rotundă mare, din alamă forjată gravată cu argint.

— Poate că augusta voastră hypselotes[28] cunoaște povestea mea...?

---

[28] Înălțime, alteță — formulă de adresare folosită în cazul regilor din Grecia Antică.

Kleopatra dădu din cap și zâmbi.

— Știu că ai căzut din cer, hăituită de o stea furioasă, și că nu te-ai născut pe această Gaia.

— Și am adus cu mine...? o îmboldi Patrikia, întocmai ca unul dintre preceptorii ei.

Regina nu se supără. Îi plăcea să fie îndrumată și să învețe. De fapt, își petrecuse cea mai mare parte a vieții în săli de clasă, învățând care erau calitățile și întinderea teritoriilor sale, precum și limbile celor care le locuiau.

— Ai adus instrumente minunate, pentru care nu există un echivalent în lumea noastră. Da, da, aceste povești sunt bine-cunoscute.

— Atunci o să vă spun ceva pe care nu-l știu decât eu însămi, zise Patrikia.

Se uită în jurul sălii, apoi își întoarse privirea pătrunzătoare către tânăra regină. Kleopatra înțelese și dădu din cap.

— Această audiență va fi privată. O vom întrerupe și ne vom întâlni în camerele mele.

Curtea se goli repede și Kleopatra își aruncă fără niciun ceremonial robele grele, strângându-și apoi în jurul umerilor o mantie ușoară, de byssus[29]. Însoțite de numai doi soldați din gardă și de fiii sophiei, se îndreptară agale spre încăperile reginei. Le așteptau tăvi cu carne de prepeliță și pocale de cristal cu vinuri din Cos, și sophia mâncă împreună cu regina, un privilegiu extrem de rar.

Când terminară, mâncară și fiii, iar Kleopatra și Patrikia se instalară confortabil pe pernele dintr-un colț. Șambelanele traseră perdelele în jurul lor, oferindu-le intimitate.

---

[29] Țesătură foarte fină, din in, bumbac sau mătase, folosită în Antichitate.

Atunci şi numai atunci ridică Patrikia capacul cutiei de lemn. Înăuntru, pe pâslă violet groasă, tyriană — pâsla din Pridden şi vopseaua din Ioudeia — se odihneau un obiect plat, de dimensiunea palmei, din argint şi sticlă, un al doilea obiect, doar puţin mai mic, şi ceva de forma unei şei cu mânere proeminente.

Obiectele erau aproape tot atât de celebre ca tezaurul generalului Ptolemaios Soter, mai ales printre savanţi şi filosofi. Puţini oameni le văzuseră vreodată, şi nici măcar mama şi taţii ei.

Kleopatra le privi cu o curiozitate calmă.

— Povesteşte-mi, te rog, spuse.

— Cu ăsta — şi Patrikia arătă obiectul plat mai mic —, pot să măsor calităţile spaţiului şi timpului. Cu ani în urmă, când mi-am găsit adăpost la Hypateion, după moartea soţului meu, tekhnaii de acolo mi-au făcut baterii noi, şi toate aceste aparate funcţionează din nou.

— Trebuie să-i laud, zise Kleopatra.

Patrikia zâmbi şi-şi flutură mâna, ca şi cum ar fi fost vorba despre ceva banal.

— În unele privinţe, filosofia şi tekhnos din lumea voastră nu sunt atât de avansate ca în lumea mea, deşi se află pe-aproape. Dar aveţi matematicieni şi astronomi extraordinari. Munca mea a progresat.

— Da?

— Şi... Patrikia scoase din cutie obiectul cu mânere. Acest instrument îmi spune când încearcă alţii să deschidă pasaje către lumea noastră, către această Gaia. Le simte lucrările şi îmi spune.

— Mai are şi alte scopuri? întrebă Kleopatra, conştientă că puterea ei de înţelegere era deja depăşită.

— Nu. Nu acum, nu aici.

Spre uimirea ei, regina își dădu seama că bătrâna preoteasă avea lacrimi în ochi.

— N-am renunțat niciodată la visul meu, zise Patrikia. Și nu mi-am pierdut niciodată speranța. Dar îmbătrânesc, augusta mea hypselotes, simțurile mele nu mai sunt atât de ascuțite. Se ridică de pe locul ei și se reașeză, cu un oftat adânc. Totuși, acum sunt sigură. Acest aparat mi-a dat semnele cuvenite.

— Ce semne?

— Nu știu de ce sau unde, regina mea, dar către lumea noastră a fost deschis un pasaj. Înainte de a muri, vreau să-l găsesc, să văd dacă nu există o cât de mică șansă să-mi îndeplinesc visul...

— Un pasaj? Ce vrei să spui?

— O poartă către locul de unde am venit. Poate au redeschis poarta mea. Sau... cineva a creat un întreg drum nou prin stele.

Kleopatra se îngrijoră brusc. Instinctele a o sută douăzeci de generații din succesiunea dinastică makedoniană nu dormeau în sângele ei.

— Cei din lumea ta sunt oameni ai păcii și ai bunăvoinței?

Ochii preotesei deveniră pentru o clipă distanți și se înnegurară.

— Nu știu. Probabil că da. Dar eu o rog pe regină să localizeze acest pasaj, această poartă, cu toate mijloacele care-i stau la dispoziție...

Kleopatra se încruntă și se aplecă, vrând să vadă fața preotesei dintr-o perspectivă mai bună. Pe urmă îi luă una dintre mâinile zbârcite într-ale ei.

— Ținuturile noastre vor avea de câștigat de pe urma acestui pasaj, a acestei porți?

— Aproape cu siguranță, spuse Patrikia. Eu sunt un exemplu minor al minunățiilor care se pot afla dincolo de o asemenea deschidere.

Kleopatra se încruntă și-i cântări o clipă spusele. Oikoumene era copleșit de numeroase probleme, dintre care unele, după cum îi garantaseră consilierii ei, insurmontabile, probleme ale unei civilizații bătrâne, în declin. Ea nu credea asta — nu în totalitate —, dar ideea o înspăimânta. Chiar și într-o eră a avioanelor și a radioului, trebuiau să existe alte lucruri, alte minunății, care i-ar fi putut salva din starea proastă în care se aflau.

— E vorba despre o scurtătură către teritorii îndepărtate, către locuri unde ne-am putea extinde comerțul, de unde-am putea învăța lucruri noi?

Patrikia zâmbi.

— Înțelegeți repede, regina mea.

— Atunci vom căuta. Voi decreta că toate statele și toate imperiile aliate nouă trebuie să caute de asemenea.

— S-ar putea să fie ascuns, foarte mic, o avertiză preoteasa. Poate fi doar o poartă de încercare, largă cât lungimea unui braț de bărbat.

— Cercetătorii noștri vor fi meticuloși, zise Kleopatra. Fiind îndrumați de tine, vor găsi această poartă.

Patricia își îngustă ochii, privind-o cu o suspiciune aproape insolentă.

— Am fost mult timp considerată o bătrână nebună, în ciuda acestor minunății, spuse, odihnindu-și mâna pe cutie. Mă credeți?

— Da, pe moștenirea mea, ca regină a Aigyptosului lui Alexandros și al Dinastiei macedoniene, răspunse Kleopatra.

Voia s-o creadă pe preoteasă. În ultimii câţiva ani, viaţa la curte fusese foarte plictisitoare. Iar regina putea într-adevăr să-şi exercite anumite puteri, mai ales când erau implicate spiritul politic şi scopurile statului. Putea să încadreze foarte frumos o asemenea căutare în aceste domenii.

— Mulţumesc, spuse Patrikia. Soţul meu nu m-a crezut niciodată cu adevărat. Era un om minunat, un piscicultor... Dar îşi făcea griji pentru mine, spunea că ar trebui să trăiesc numai viaţa asta, să nu visez la altele...

— *Detest* limitările, spuse cu vehemenţă Kleopatra. Ce vei face dacă vom găsi acest pasaj?

Ochii Patrikiei deveniră mai mari.

— Mă voi duce acasă, răspunse ea. În cele din urmă, oricât de inutil ar putea fi, mă voi duce acasă.

— Presupun că nu înainte de a-ţi termina munca pentru noi.

— Nu. Asta va fi prioritatea mea.

— Bun. Atunci, aşa să fie.

Kleopatra îşi chemă consilierii, îi avertiză cu asprime că era vorba de un decret imperial, nu de un subiect de disensiune, şi porunci să înceapă căutarea.

— Vă mulţumesc, augusta mea hypselotes, spuse preoteasa, în vreme ce reveneau agale în mijlocul curţii.

Kleopatra o privi plecând prin uşa Thetokopolos, ca să se-ntoarcă la Hypaateion până la începerea căutărilor. Pe urmă, regina închise ochii şi încercă să-şi imagineze...

Casa bătrânei. De unde-ar fi putut veni o asemenea femeie? Dintr-un loc cu turnuri sclipitoare şi cu cetăţi puternice, unde locuitorii ar putea să semene mai degrabă a zei şi a demoni decât a bărbaţi şi a femei, aşa cum îi ştia

ea. Numai un asemenea loc ar fi putut da naştere acelei mici şi înverşunate preotese.

— Ce straniu, murmură Kleopatra, aşezându-se pe tron. Robele grele îi înfăşurau din nou umerii. Se cutremură, străbătută de un fior. Ce minunat...

MULȚUMIRI

O carte atât de complexă ca aceasta nu poate fi scrisă de unul singur și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți cei dornici, ba chiar nerăbdători, să ajute.

Recunoștința mea profundă pentru (în nicio ordine aparte): Rick Sternbach; Ralph Cooper; John S. Lewis; Louis A. D'Amario; David Brin; Anthony și Tina Chong; Craig Kaston; locotenentul-comandor Patrick Garrett și locotenentul-comandor în retragere Dale F. Bear, ambii din Marina Militară a Statelor Unite; Consiliul Consultativ al Cetățenilor asupra Politicii Naționale a Spațiului; și, firește pentru Astrid.

Erorile și interpretările greșite rămân, fără îndoială, și îmi aparțin.

GREG BEAR

EON

Un asteroid uriaș apare pe orbita Pământului și interiorul lui conține lumi neașteptate, care se deschid din una în alta.

„Poate cea mai bine construită epopee hard SF de până acum, în linia lui *Rendez-vous cu Rama* de Clarke." – *Washington Post*

Gregory Dale Bear s-a născut în 1951 și a scris despre conflicte galactice, universuri artificiale, conștiință și practici culturale, dar și despre accelerarea evoluției. A primit de două ori Premiul Hugo și de cinci ori Premiul Nebula, ca și premiile Seiun, Apollo și Ignotus. În limba română i-au apărut romanele: *Eternitate* (Ed. Nemira, 1995), *Fundație și haos* (Ed. Teora, 2002), *Planeta adormită* (Ed. Amaltea, 2002), *Quantico* (Ed. Tritonic, 2008). *Eon* este primul volum din trilogia „The Way" și a fost urmat de *Eternity*, *Legacy* și *The Way of All Ghosts*.

SCIENCE FICTION

www.edituratrei.ro

ISBN 978-9-73707-660-1